DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İZLER KALIR

Published: 2023

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

❤

Okumaya başladığınız tarihi buraya bırakabilirsiniz <3

Yorumlarda başka kitaplardan bahsetmezseniz çok sevinirim. Bu uyarı pek işe yaramıyor gerçi Korkak'ta en başa koymama rağmen hâlâ bahsediliyor ama yazayım yine de, belki dikkate alan olur.

070822 ☁

Konuya Fransız - Hallice Halim

****

Beste; Edebiyat 23 - 25 arasından özet çıkartacağız **Beste;** Matematikte diziler konusundan sorular çözüp yapamadıklarımızı hocaya göstereceğiz **Beste;** Göstermezsek yapmadığımızı düşünüp eksi verecekmiş

Beste; Ama bence çok saçma

Beste; Belki de hepsini yapabildim ve soracak soru çıkmadı?

Beste; Neden bu ihtimal düşünülmüyor anlamıyorum hiç **Beste;** Ama zaten bu hoca dokuzuncu sınıftan beri böyleydi **Beste;** Oldum olası sevmemişimdir

Beste; Son senenin hatrına matematik hocamız değişsin diye çok dua ettim ama tutmadı **Beste;** İkinci döneme artık :(

Beste; Neyse verilen ödevleri yazıyordum **Beste;** Tarih'ten İnkılap Tarih'ine çalışılacak pazartesi sözlü varmış

Beste; Arzu hocanın sözlülere ne kadar önem verdiğini biliyorsun **Beste;** Her eksi performans notundan beş puan düşmesi demek **Beste;** Sözlülerde herkese beşer soru soruyor, bence çok iyi çalış

Beste; İki dakika içinde kafadan 25 puandan olma **Beste;** Hem İnkılap Tarih'i çok zevkli bir konu **Beste;** Ben çalışırken hiç ders çalışıyormuş gibi hissetmiyorum **Beste;** Fazla merak uyandırıyor bende **Beste;** Keşke daha çok tarih dersi görebilsek **Beste;** Hiçbir derse bu derse bağlı olduğum kadar bağlı değilim **Beste;** Aslında çok tarihi kitap da okurum biliyor musun **Beste;** Ama bu sene sınav yılı olduğundan kitaplara kendimi çok vermemeye çalışıyorum **Beste;** Yoksa bir oturuşta beş, altı saat kitabın başından kalkmadığım oluyor **Beste;** Neyse, ben yine çok konuştum galiba

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beste; Gereksiz ayrıntı vermeye başladım **Beste;** Muhtemelen bu kadar çok mesaja bakıp gözlerini falan deviririsin, bu salak ne saçmalamış diye **Beste;** Ben öyle bir tepki verirdim mesela **Beste;** Küfür de edebilirsin gerçi

Beste; Ama günlük hayatta küfür kullanıp kullanmadığını bilmiyorum **Beste;** Dışarıdan hiç öyle bir tipe benzemiyorsun **Beste;** Fakat içini bilemeyiz değil mi **Beste;** Herkes gibi seni dışarıdan gördüğümle yargılamak istemiyorum o yüzden bu konuda fikir öne sürmeyeceğim **Beste;** Ben en son ödevleri yazıyordum galiba **Beste;** Bu haftalık ödevler bu kadardı ama salı gününden itibaren sınav haftası başlıyor **Beste;** Sınav takvimi daha yayınlanmadı **Beste;** Sence de çok saçma değil mi?

Beste; Bugün cuma, salı gününe 3 gün kalmış ve ortada daha sınav takvimi yok **Beste;** Hangi gün neyin sınavı olduğunu bilmeden neye çalışacağız biz?

Beste; Koskoca okulda bunu sorun eden benden başka kimse yok mu anlamıyorum ki **Beste;** Kimseden ses çıkmıyor

Beste; Nefret ediyorum bu okuldan

Beste; Bu sene nakil aldıracaktım, sonra vazgeçtim **Beste;** Sebebini soracak olursan

Beste; Sormazsın gerçi ama

Beste yazıyor...

Beste çevrimiçi.

Beste yazıyor...

Beste; Öylesine bir sebepten işte

Beste; Gitmek istemedim

Beste; Ödevleri de attığıma göre

Beste; Ders çalışmaya gideyim ben artık **Beste;** Ödevlerini yapmayı ve sınavlara çalışmayı unutma **Beste;** İyi geceler

Beste çevrimdışı, 21.32.

Soner çevrimiçi, 21.59.

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi.

Soner yazıyor...

Soner; Teşekkür ederim

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi, 22.00.

Soner çevrimdışı, 22.12.

****

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şakasız söylüyorum bu kitabın kurgusu daha bir saat önce geldi aklıma, hemen ilk bölümü yazıp kapak yaptım ve yayımladım.

Şimdi bu ikisi aynı sınıftalar neden Beste mal gibi ödevleri tek tek Soner'e yazıyor diye sorgulamadan gelecek bölümleri okumanızı öneririm

Umarım beğeneceğiniz bir kurgu olur, ben ileriki bölümleri düşünürken şimdiden Soner'e (evet yalnızca bir saat içinde) aşık oldum, maalesef. Ve sanırım tüm kitaplarımın içinden en sevdiğim erkek karakterim olacak gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

2. bölümü de salayım da rahatlayayım, siz de oy verip bol bol yorum yapın lütfeenn Mavi Gri - Sevda Türküsü

Beste; Tarih sözlüsüne neden çalışmadın **Beste;** İki gün önceden haber vermiştim **Beste;** 25 puanın gitti mutlu musun :(

Beste; Bari proje ödevini tarihten al da oradan kurtar **Beste;** Gerçi onda da hocalar kafalarına göre dağıtıyor öğrencilere proje alacakları dersleri **Beste;** Bak bir kez daha nefret ettim okuldan **Beste;** Bir an önce buradan hem kurtulmak istiyorum hem de istemiyorum **Beste;** Kurtulmak istiyorum çünkü hem hocalardan hem de öğrencilerden bıktım **Beste;** Kurtulmak istemiyorum çünkü

Beste; Çünküsünü boş ver

Beste; Ben ne için yazdım nereden çıktım **Beste;** Bugünün ödevlerini yazacaktım

Beste; Hocalar hafta sonunda vermedikleri kadar ödev verdiler bu sefer **Beste;** Hem de yarından itibaren sınav haftamızın başladığını bile bile **Beste;** Matematikten ödev yok çünkü bu hafta içinde herhangi bir gün matematik branş denemesi yapılacakmış

Beste; Üç hoca birleşip soruları kendileri hazırlayacaklarmış

Beste; Yani şimdi sınav haftasında ne gereği vardı böyle bir şeyin **Beste;** Öğrencilerin psikolojilerini bozmak için ellerinden geleni yapıyorlar resmen **Beste;** Edebiyattan yazar - eser sözlüsü olacakmış yarın **Beste;** Ayriyetten eserlerin konuları da dahil **Beste;** Yani eserden karakter adları verip kitabın ve yazarının adını soracakmış hoca **Beste;** Coğrafyadan ünite sonu değerlendirmesi yapılacak **Beste;** Kitabın arkasındaki cevap anahtarından bakmaya kalkışma, hoca yazdığın cevabı açıklamanı isteyecekmiş

Beste; Tarihten de önümüzdeki on sayfayı okuyup gelecek derse hazır olacakmışız, bize anlattıracakmış Arzu Hoca **Beste;** Bu kadar ödevler

Beste; Yarın yine yazarım ödevleri

Beste; Bugün için olanları yapmamışsın ama yarınkileri yaparsın diye umuyorum **Beste;** Zorlandığın bir yer olursa yazarsın **Beste;** İyi geceler

Soner çevrimiçi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soner; Teşekkürler

Soner çevrimiçi, 22.34.

Soner çevrimdışı, 22.46.

***

Ceylin; Besteee

Ceylin; Dakikalardır çevrimiçisin neden sınıf grubuna yazmıyorsun Bestee **Ceylin;** Mesajları da görmemişsin

Beste; Soner'e yazıyordum, bakamadım

Beste; Bir şey mi oldu?

Ceylin; Sınav takvimi atılmış okul grubuna onu tartıştık **Beste;** Zahmet olmuş, hiç atmasalarmış

Ceylin; Sen hâlâ o ucubeye yazmaya devam ediyor musun gerçekten **Beste;** Soner ucube değil

Ceylin; Bütün bir okul onun ucube olduğu konusunda hem fikir **Ceylin;** Kimse dönüp çocuğun yüzüne bakmıyor **Ceylin;** Hangi amaçla ona yazıyorsun anlamıyorum **Ceylin;** Ona yazdığın sınıfta duyulsa ne olur biliyor musun **Beste;** Ne olurmuş

Ceylin; Onun gibi dışlanırsın Beste

Ceylin; Bunun yaşanmasını mı istiyorsun **Beste;** Soner kendi hâlinde takıldığı için ona bu şekilde davranmanız saçmalık **Ceylin;** Annesi bir katil?

Ceylin; Babasının yediği haltlar belli değil?

Beste; Anne, babası öyle diye Soner'e ucube diyemezsiniz?

Ceylin; Çocuklar aileden nasıl görürse onu doğru olarak benimser **Ceylin;** O aileden çıkan bir çocuğun tekin tip olduğunu düşünmüyorum **Beste;** Kendi düşüncen

Beste; Ben insanları onların kontrolleri dışında gerçekleşen şeyler yüzünden yargılamam **Ceylin;** Pollyanna mısın sen

Ceylin; Ya da iyilik meleği misin

Ceylin; Anne babasının uğraşmadığıyla sen neden uğraşıyorsun **Ceylin;** Eminim mesajlarına cevap bile vermiyordur **Ceylin;** Sen ezik gibi yazmaya devam ediyorsundur **Beste;** Hayır veriyor

Ceylin; Şsödşwödğwöşx

Ceylin; Hiç inandırıcı gelmiyor biliyor musun **Beste;** Seni buna inandırmak zorunda değilim **Ceylin;** Ucubeye yazmayı bırak

Beste; Soner ucube değil

Ceylin; Öyle ve onunla konuşman yanlış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beste; Neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edebilecek yaştayım **Ceylin;** Tamam sen burnunun dikine gitmeye devam et **Ceylin;** Dua et ki onunla konuştuğunu kimse öğrenmesin **Ceylin;** Yoksa ucubenin kaderini yaşarsın sen de (Görüldü.)

***

Sonerime ucube dediler, imdat.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Beni bilirsiniz bölüm günleri koyarım ama asla onlara uymam

Dean Lewis - Waves

Günün ilk dersine koydukları Matematik sınavım beklediğimden güzel geçerken çözdüğüm son soruyla birlikte kalemimi masaya bıraktım yavaşça. Yanımda oturan Ceylin hâlâ sorularla uğraşıyordu. Gözlerim duvardaki saate kaydığında henüz sınavın bitmesine yirmi dakika olduğunu görmüştüm. Sınavını ilk bitiren ben olmalıydım ki kağıdıyla uğraşmayan tek bir kişi bile yoktu.

Ta ki bakışlarım yan sıradaki Soner'e takılıp onun da kağıdıyla uğraşmadığını fark edene kadar. Cam kenarında en arka sırada tek başına otururdu hep. Ne kimse onunla oturmak isterdi ne de o, kimseyle oturmak. Onu gördüğüm ilk andan beri böyle yalnızdı.

Kollarını sıraya yaslamış ve kafasını kollarının arasına gömmüştü. Üzerine giydiği siyah oversize sweatshirtinin şapkasını kafasına geçirmiş, hep yaptığı gibi tüm sınıfla bağlantısını kesmişti. Sınav kağıdı masanın diğer ucunda duruyordu, adını soyadını yazmak dışında kağıda dokunduğundan şüpheliydim.

"Beste," Ceylin'in fısıltısını duyduğumda bakışlarımı Soner'in üzerinden ayırarak yanıma döndüm. "Şu soruyu nasıl yaptın?"

Parmağını üzerine koyduğu soruya baktığımda sınavın en basit sorusu olduğunu anlamam yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Azıcık da olsa dersi dinleyen ya da kitap kapağı açan birisi bu soruyu rahatlıkla yapabilirdi fakat belli ki Ceylin hiç çalışmadan sınava girmişti. "Emin değilim cevabımdan." dedim çaktırmadan kolumla kendi sınav kağıdımı kapatırken.

Çalışması gereken sınava çalışmayıp gelmişse ben ona kopya vermek zorunda değildim. Cevabımdan yüzde yüz emindim, sadece ona söylemek istemiyordum. "Sen yaptıysan doğrudur, bir şey olmaz." dedi aceleyle.

"Yanlışsa, hoca anlar kopya çekildiğini. Kendin yapmaya çalış."

"Kırk yılın başı bir iyilik istedim senden, bir sorunun lafını mı ediyorsun şu an?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çalışsaydın Ceylin." Ceylin'in daha fazla darlamasına müsaade etmeden kağıdımı da elime alarak ayağa kalktım. Zaten ben soruları çözerken boşluğumdan faydalanıp birkaç soruya bakmıştı. Biraz daha kağıdımı teslim etmezsem tüm yaptığım soruları kendisine geçirecekti.

Oturduğum için kırışan eteğimi boştaki elimle düzeltip yürümeye başladım. Soner cam kenarındaki son sırada oturuyorken ben ve Ceylin ise duvar kenarındaki son sırada oturuyorduk. Öğretmenler masasına giderken her zamanki yolumu kullanmak yerine Soner'in masasının olduğu kısımdan geçmeye karar vermiştim. Hocanın camdan dışarıya bakmasını ve diğer öğrencilerin kağıtlarına gömülü olmasını fırsat bilerek Soner'in masasına yaklaştım.

Yaklaştıkça sınav kağıdı iyice görüş açıma girmeye başlamıştı. Soruların altının işlemlerle dolu olduğunu görünce şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. On soruluk sınavın en az doksan puanlık kısmı doluydu. Hangi ara ve hangi hızla bu kadar soruyu çözdüğünü düşünmeye başladım. Sınavını bitiren ilk kişinin ben olduğumu düşünürken Soner benden çok daha önce bitirmiş, kafasını gömüp uyuklamaya başlamıştı bile.

Soner, birinin masasının başında dikildiğini fark etmiş olacak ki hareketlenerek kafasını kollarının arasından kaldırdı. Gözleri benimkileri bulduğunda vücudum istemsizce gerilmiş ve bir adım geriye gitmiştim. Boş bakışlarıyla beni izlerken kendince masasının başında ne aradığımı sorguluyordu ya da sandığımın aksine beni o kadar da takmıyordu kafasına.

Bakışlarını benden ayırıp kafasını yeniden kollarının arasına gömdüğünde daha fazla burada dikilmeye devam edersem hem hocanın hem de öğrencilerin dikkatini çekeceğimi fark ederek, kağıdımı bırakmak üzere öğretmenler masasına ilerledim. Kağıdımı sınıf defterinin altına bırakırken pencereden dışarıyı izleyen matematik hocamızın bana dönmesiyle kadına ufak bir tebessüm edip sırama geri döndüm.

Yerime oturur oturmaz Ceylin sessizce söylenmeye başlamıştı. "Yani yapacağın tek şey bir sorunun yapılışını göstermekti, inanmıyorum sana ya."

"Çalışsaydın o zaman Ceylin, ne yapabilirim?" Ben gece geç saatlere kadar bu sınava çalışmışken hiç çalışmayan birisinin gelip dünyanın en normal şeyiymiş gibi ona sorunun cevabını göstermedim diye beni azarlaması çok saçma geliyordu. Yeterince benden soru yürütmüştü zaten.

"Tamam Beste, sus ya."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi devirerek elimi çantama götürdüm. İçinden son zamanlarda okumakta olduğum romanı çıkarıp masanın üzerine bırakırken gözlerim yine yan sıraya kaymıştı. Bu son zamanlarda çok sık yaşanır olmuştu. Bazen farkında olarak bazense hiç farkına varmadan dakikalarca yan sırayı izliyordum. Soner çoğunlukla şimdiki gibi kafasını kollarının arasına gömmüş ya da camdan dışarıyı izliyor olurdu.

Sınıftakilerle hiç alakası yoktu. Her sabah herkesten erken gelir yerine oturur, bazı teneffüsler dışında yerinden hiç kalkmazdı. Bugüne kadar dersler dışında kimseyle tek bir diyalog kurduğuna şahit olmamıştım, derslerde de mecburiyetten birkaç cümle kurardı o kadar. Artık hocalar da onun bu durumunu kabullenmişti, eskisi gibi onun üzerine düşmüyorlardı derslerde.

Soner nasıl kimseyle diyaloga geçmiyorsa sınıftakiler fe ona karşı aynı tavrı takınıyorlardı. Dokuzuncu sınıfın başından beri aynı okulda olsak da aynı sınıfa geçen sene alan seçimi yapıldığında düşmüştük. Başlarda hepsinin ona karşı neden böyle davrandığına bir türlü mantıklı bir sebep bulamazdım. Kendi halinde sessiz sakin takılan birinin kime ne tür bir zararı dokunabilirdi ki?

Sonrasında geçen senenin ortalarına doğru Ceylin bana ortalıkta dönen dedikoduları anlatmıştı. Abarttığı gibi tüm okul Soner'e 'ucube' demiyordu hatta on ikinci sınıflar dışında Soner'i tanıyan bile yoktu. Ceylin her şeyi abartmayı severdi.

Soner bizden iki yaş büyüktü. Ceylin bu gecikmesinin sebebini okuma sevgisi olmamasına, işinin gücünün serserilik olmasına yoruyor olsa da bana kalırsa Soner bu okulda serserilik yapacak son insandı. İki yıllık kaybının tonla sebebi olabilirdi ama bu bizi ilgilendirmezdi, ilgilendirmediği gibi hakkında doğru düzgün bir şey bilmeden bu konuyla ilgili peşin hüküm de veremezdik.

Ceylin'den duyduklarıma göre Soner ve yine bizim sınıftan olan Emre lisenin başlarından hatta çok daha öncesinden beri arkadaşlardı. O zamanlar Soner'in takıldığı tek kişinin Emre olduğunu söylemişti. En başından beri ikisiyle aynı sınıfta olduğundan bu konu hakkında benden daha çok bilgisi vardı. Emreyle takılırken de şimdikinden bir farkı olmadığını, yine 'ucubenin' teki olduğunu eklemişti. Bu sıfat canımı çok sıksa da kimse laf dinleyecek kadar olgun değildi bu sınıfta ve okulda.

Onuncu sınıfın sonlarına doğru sebebini bilmediğimiz ama Ceylin'e göre Emre'nin haklı olduğu bir olaydan sonra ikisi arkadaşlığını tamamen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonlandırmıştı. Ne olduysa o zamandan sonra olmuştu çünkü Soner'in ailevi meseleleri on ikinci sınıflar arasında yayılmıştı. Kimse bunu Emre'nin yapmış olduğuna inanmıyor olsa da bana kalırsa tüm oklar onu gösteriyordu.

Onca zaman Soner'in arkadaşı olan tek kişi Emre iken bu tarz özel meselelerini ondan başkası bilemezdi. Üstelik araları bozulduktan sonra yayılması da bu hipotezimi doğruluyordu.

Daha olayın perde arkasında neler var bilmiyordum. Herkes Emre'nin anlattığı kadarını bilirken olayın bir de Soner'in gözünden olan kısmını merak eden tek kişi bendim sanırım. Emre'yi tüm on ikiler lisenin başından beri tanırdı, aralarında arkadaş olmadığı kimse yoktu bu yüzden Emre'yi tutup Soner'e tavır almaları çok kolay olmuştu.

Bir de Ceylin gibi düşünen insanlar çok fazlaydı bu okulda. Annesinin katil olması veya babasının ortalıkta olmamasının Soner'in suçuymuş gibi ona yüklenmelerini asla anlayamıyordum. Ben bile tüm bu olanlara şahit oldukça kendimi berbat hissederken Soner buna nasıl katlanıyordu? Onun yerinde olsaydım çoktan okulumu değiştirmiş olurdum ama o bunu yapmıyordu.

Herkes onu dışarıdan izlenimleriyle ya da ailesiyle yargılarken ben onun içindeki dünyayı öylesine merak ediyordum ki. Kafasının içinde neler döndüğünü, neler hissettiğini, onu bu hale getirecek kadar ne yaşadığını öğrenmek için bir şansım olsa sonuna kadar değerlendirirdim. İçimden bir his onda gördüğümden çok daha fazlası olduğunu söylüyordu, hislerimde hiç yanılmazdım ama bunun doğru olup olmadığını asla anlayamayacaktım çünkü o kendi etrafına ördüğü duvarlardan kimsenin geçmesine izin vermiyordu.

Geçen senenin sonlarından beri ona yazıyordum. En başta derslerde uyumasını bahane edip ona ödevleri yazmaya başlamıştım, zaman geçtikçe onun sohbetini kendi kendime konuştuğum bir yer olarak kullanmaya devam etmiştim. Başlarda hiç cevap vermezken şimdilerde tek bir mesajla olsa da teşekkür ediyordu. Eskiden hiçbir ödevini yapmazken ona yazmaya başladığımdan beri bazı istisnalar hariç ödevlerini aksatmıyordu.

En azından yazdığım mesajları ödevleri öğrenecek kadar okuduğunu biliyordum. Eminim ki bir gün yazdığım diğer mesajlara da cevap verecekti.

Düşünceler dalmış giderken kolumdan dürtülmemle gözlerimi Soner'in üzerinden çektim. "Çekilsene kağıdımı vereceğim." Ceylin'in sesiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oturduğum yerden kalkıp sıradan çıkması için yol açtım. Ceylin sıradan çıkıp kağıdını hocaya teslim ettikten sonra teneffüs zili çalmıştı. "Süre doldu, kağıtlarınızı getirin arkadaşlar."

Hocanın sesiyle birlikte sınıftakiler birer birer sıralarından kalkarken onlara Soner de dahildi. Yavaşça yerinden kalkmış ve kağıdını alarak sırasının yanında öğretmenler masasının çevresindeki kalabalığın boşalmasını beklemeye başlamıştı.

Hala olduğum yerde ayakta dikilerek Soner'i izlerken öğretmenler masasının yanından ayrılan Emre'nin benim sırama doğru yaklaştığını fark edince bakışlarımı Soner'den ayırarak masanın üzerindeki kitabımla oyalanıyormuş gibi yapmaya başlamıştım. Kitabı çantama koymak için elime aldığım sırada Emre çoktan yanıma gelmişti.

Kolunu omzuma atarken "Sınavın nasıl geçti güzellik?" diye sormuştu.

"Fena değil." diye yanıtladım onu. "Fena değil mi?" Ceylin'in sesini duyduğumuzda Emre sesin geldiği yöne doğru dönmüş, kolunun altındaki beni de beraberinde döndürmüştü. "Bütün soruları takır takır yaptın sınavda, bir de fena değil mi diyorsun?" Ceylin, Emre'ye baktı. "Bir sorunun cevabını sordum, onu bile vermedi ya."

"Vermek zorunda değil ki Ceylin."

Ceylin itiraz edercesine konuştu. "Arkadaş arkadaşa yardım eder ama."

"Ne yapalım Ceylin?" dedi Emre alayla. "Sana sorunun cevabını söylemedi diye idam mı edelim Beste'yi?" Ceylin'in suratı bariz bir şekilde asılırken çantamı topluyormuş gibi yaparak Emre'nin kolunun altından çıktım. Kitabımı çantamın içine bırakıp sıramın altında bir şey kalmış mı diye baktıktan sonra doğrulduğum esnada sınıftan çıkmakta olan Sonerle çok kısa bir an göz göze gelmiştik. O kadar kısaydı ki bir saniye bile sürmediğinden neredeyse emindim.

Yutkunarak önüme döndüm. "Kantine gidiyoruz geliyor musun?" dedi Ceylinle konuşmayı kesip bana döndüğünde.

"Siz gidin benim kütüphanede işim var," dedim aklıma gelen ilk bahaneyi öne sürerek. "Sonra katılırım size."

"Peki, kantinde bekliyoruz." Emre arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında Ceylin birkaç saniye kadar daha bana bakmış sonra o da Emre'nin arkasından sınıftan çıkmıştı. Onlar gittiğinde rahat bir nefes alarak lavaboya gitmek için sınıftan ayrıldım.

Koridorda ilerlerken bir kez daha bu okuldan ve içindekilerden nefret ettiğimi fark etmiştim ve bunun için bir sebep olmasına gerek dahi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadığının bilincindeydim.

***

Keşke çabucak ship bölümlerine gelsek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Günün ikinci bölümü öncekini okumayı unutmayınnn İkiye On Kala - Yatsam Uyurum

12/B HAREMİ

Ozan; Matematikçi sınavları girmiş baktınız mı **Emre;** Ne ara lan

Emre; Daha dün olmadık mı sınavı

Ceylin; O hoca zaten bizim sınıfa takmıştı kesin ilk bizimkini okuyup girmiştir hemen **Ozan;** Tüm on ikilerinkini okumuş

Ozan; Okul grubuna da liste yapıp atmış manyak karı **Ozan;** Kim kaç almış hepsi yazıyor

Meryem; Abi 95 almışım ya acaba 5 puanımı nerden kırdı **Mustafa;** Abi 10 almışım ya acaba 90 puanımı nerden kırdı **Ceylin;** ahahsjsksjjakjs

Mustafa; Ceylin kanka sen gülme lütfen **Mustafa;** sj ne abi

Mustafa; sj diye random mu kaldı yıl olmuş 2022

Ceylin; Ay sana ne Mustafa

Emre; 50 almışım adam olana çok bile **Seray**; Herkes böyle tek tek sınav sonucunu yazacak mı aq **Seray;** Neyin ne olduğunu okul grubunda görüyoruz zaten **Seray;** Kaç aldığınızı merak edersek listeye bakarız **Ozan;** Boş atar yapma hemen

Ozan; O değil de

Ozan; Bu Soner sınavdan nasıl 100 almış amk **Ozan;** On ikiler içinde tek 100 alan da o **Ozan;** Doğru söyleyin hanginiz kopya verdiniz Soner'e **Beste;** Sınıfta kimse 100 almadığına göre kim verebilir **Beste;** Belli ki çalışmış yapmış

Ozan; Hiç kimse beni onun kendi başına 100 alacağına inandıramaz **Ozan;** 3,4 kişiden toplamıştır kopyaları her birinden birer ikişer soru alsa al sana 100 işte **Emre;** Öyle yapmıştır

Emre; Okulun ineği Mete bile 98 aldıysa Soner'in 100 alma ihtimali yok **Emre;** Belki de hoca acıyıp şişirme notlar vermiştir **Beste;** Neden bir insanın kendi emekleriyle 100 alabileceğine inanmıyorsunuz **Beste;** Sınıfta Soner'i seven kimse yok, kim kopya verir ona **Ozan;** Kimse vermez zaten o önündekilerden çekmiştir **Beste;** Bilip bilmeden iftira atmayın insanlara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ceylin; Konuştu Pollyanna, konuş bakalım **Meryem;** Pollyanna mı sldmlwpdlwğd

Beste; Bunun Pollyannacılıkla ne ilgisi var **Emre;** Anlamadım sen niye bu kadar savunuyorsun Soner'i **Emre;** Hayırdır bilmediğimiz bir şey mi var **Ceylin;** Tam da nokta atışı yaptın Emreciğim **Ceylin;** Söyle bakalım Beste bilmediğimiz bir şey mi var **Beste;** Ne alakası var

Beste; İnsanları doğru düzgün tanımadan yargılamanız hoşuma gitmiyor **Beste;** Bu kişi Soner'in olup olmaması fark etmiyor **Beste;** Kim olsa aynı tepkiyi veririm **Ceylin;** Bu kız Pollyanna diyorum kimse bana inanmıyor **Emre;** Soner'i kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyorum **Emre;** Tüm bunlar onun için az bile **Emre;** Onu tanısaydın ne demek istediğimi anlardın **Beste;** İnsanlar değişebilir

Beste; Belki eskiden tanıdığın Soner ile şimdiki Soner arasında dağlar kadar fark vardır **Meryem;** Beste sen neyi savunuyorsun şu an **Ozan;** Aynen

Ozan; Belli işte kopya çekmiş

Beste; Neyse ya

Beste; Ne anlatıyorum ki ben size

Emre; Bir sorun mu var Beste

Emre; Terssin sanki bugün biraz

Emre; Anlatmak istersen özele geçebiliriz **Beste;** Hayır yok

Beste; Size iyi geceler

***

Beste; Selamm

Beste; Bugün biraz geciktim ama olsun **Beste;** Ödevleri yazacağım şimdi her zamanki gibi **Beste;** Bu arada grupta gördüm sınavdan 100 almışsın **Beste;** Tebrikleerr

Beste; Bugün İngilizce'den hoca sunum ödevi verdi **Beste;** İstediğin bir ülkeyi seçip o ülkenin yemekleri, yöresel özellikleri vs. alakalı sunum hazırlayacağız **Beste;** Sunum ödevlerinin hiçbirini yapmadığın için muhtemelen bunu da yapmayacaksındır **Beste;** Üç haftamız var bu ödev için **Beste;** Açıkçası yapmanı isterdim

Beste; Gün içinde neredeyse sesini hiç duymuyorum **Beste;** Hatta bazen gerçekten hiç duymadan günü bitirdiğim de oluyor **Beste;** Dakikalarca sunum yapmanı izlemek isterdim **Beste;** Tabii senin kararın

Beste; Edebiyattan hoca okuma ödevi verdi **Beste;** Halide Edip'in Sinekli Bakkal kitabını okuyacakmışız, haftaya soru cevap yapacak hoca **Beste;**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim için sıkıntı yok ben zaten kitabı daha önce okumuştum **Beste;** İstersen sana kitabı verebilirim **Beste;** Bir ödev için boşuna para verip alma **Beste;** Bazı yerlere renkli ayıraç postitlerinden takmıştım ama hoşuna gitmezse çıkarabilirsin **Beste;** Belki okurken dikkatini dağıtır falan **Beste;** Matematikten hocanın aldırdığı test kitabından 35 - 40 arası çözülecek **Beste;** Test kitabının markası o kadar dandik ki **Beste;** Karekodu bile yok, herhangi bir soruyu yapamadığımda bir yerden cevaba ulaşamıyorum **Beste;** Sonra evde sinir krizi geçiriyorum **Beste;** Bir hocanın her işi mi dandik olur ya **Beste;** Neyse

Beste; Ödevler bu kadar

Beste; Yaparsın umarım

Beste; İyi geceler

Beste çevrimdışı, 23.14.

Soner çevrimiçi, 23.20.

Soner; Sağ ol

Beste çevrimiçi, 23.20.

Beste; Sonunda çevrimiçiyken yakaladım **Beste;** Sadece teşekkür mü :(

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi.

Soner yazıyor...

Soner; Kitabı getirirsin

Beste; Tamamm

Beste; Yarın getiririm

Beste; İyi geceler

Beste çevrimdışı, 23.22.

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi, 23.22.

Soner çevrimdışı, 23.34.

****

Sonerim neler neler yazıp siliyorsun öyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Teoman - Kupa Kızı ve Sinek Valesi

Emre; Günaydın

Emre; Okula gelmemişsin daha

Emre; Merak ettim

Beste; Saat daha çok erken

Beste; Sekizden önce gelmiyorum okula **Emre;** Biliyorum

Emre; Dün gece sana biraz erken gel yazmıştım **Emre;** Seni bekliyordum kapının önünde **Beste;** Mesajını sabah gördüm

Beste; Erken çıkmak için geç bir saatti **Emre;** Anladım

Emre; Başka sefere artık

Emre; Şimdi neredesin

Emre; Okulun yakınlarındaysan geleyim birlikte yürüyelim **Beste;** Beni bugün babam bırakacak okula **Beste;** Daha evden bile çıkmadım **Emre;** Soğuk muyuz

Emre; Mesafeli konuşuyorsun sanki **Beste;** Değiliz, her zamanki hâlim **Emre;** Bana pek öyle gelmedi

Beste; Sabah mahmurluğu herhalde, daha tam ayılamadım **Emre;** Tamam öyleyse

Emre; Okula geldiğinde görüşürüz **Emre;** Seni sınıfta bekliyorum

Beste; Sınıfta değil de kantinde beklesen **Emre;** Sebep?

Beste; Aceleyle çıkacağız kahvaltı yapamayacağım galiba **Beste;** Direkt kantine inip bir şeyler atıştıracağım **Emre;** Ben sana tost hazırlatayım o zaman **Emre;** Gelince yersin

Beste; Olur

Emre çevrimdışı olduğunda telefonumun ekranını kapatıp cebime attım ve kafamı kaldırarak gizlendiğim yerden okulun kapısını gözlemeye başladım. Emre mesajda yazdığı gibi bahçe kapısının önünde beni bekliyordu. Dudağımı dişlerimin arasına kıstırırken olduğum yerde bedenimi sallayarak içeri girmesini beklemeye koyuldum.

Emre birkaç dakika daha orada bekleyip etrafı izledikten sonra yanına gelen Ozanla birlikte içeriye girdi. İkisinin gidişinin ardından biraz daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oyalanıp saklandığım duvar arkasından çıkıp hızlı adımlarımla okula yöneldim.

Okulun binasına girdiğimde ikinci katta olan sınıfımıza ulaşmam bir dakikamı almıştı. Normalden çok daha erken bir saatte geldiğim için okulun koridorlarında tek tük öğrencilerden fazlası yoktu. Bu sessizliği sevmiştim. Belki Soner için bazı günler okula erken gelebilirdim. Nefret ettiğim bu okulu katlanılır kılan tek kişi oydu ne de olsa.

Sınıfımızın önüne geldiğimde kapalı olan kapıyı açarak içeri girdim. Şans ilk defa yüzüme gülmüştü, sınıfta camdan dışarıyı izleyen Soner dışında kimse yoktu. Gülümseyerek kapıyı örttüğümde kulağında kulaklıkları takılı olan Soner'in bakışları bu yöne çevrilmişti. Beni görünce gözlerini üzerimde fazla bekletmeden cama dönmüştü.

Sırama ilerleyip sırtımdaki çantayı masanın üzerine bıraktım. İçinden Soner'e getirdiğim kitabı çıkarıp çantamı sandalyeye indirdim ve elimde sıkı sıkıya tuttuğum kitapla beraber Soner'in masasının olduğu tarafa döndüm. Hâlâ pencereden dışarıyı izliyordu, açıkçası okulun arka bahçesini bu kadar izleyeceği ne vardı merak ediyordum. Genelde hocalardan gizlice sigara içenlerin, sevgililerinin takılanların mekanıydı orası.

Bunu düşünürken Soner'in cama düşen yansıması çarptı gözüme. Çok olmasa da camın diğer köşesine benim yansımam da düşüyordu.

Kitabı kollarımın arasına sarıp göğsüme bastırırken ağır adımlarla Soner'in masasına doğru yürüdüm. Sınıfta hiç kimse yokken denk geldiğimiz sayılı anlardandı, bunun olmasını sağlamak için sabahın bir köründe kalkıp gelmiştim. Bu fırsatı sonuna kadar değerlendirmeliydim.

Masasına yaklaştıkça heyecan basan bedenime bir anlam veremiyordum. Soner de benim gibi ya da bir başkası gibi sıradan bir insandı, neden ona yaklaşmak beni geriyordu ki? Masanın yanına ulaştığımda Soner'in yanındaki boşluğa oturmak istesem de hoşuna gitmeyebileceği ihtimalini düşünerek önündeki sıraya geçtim. Vücudum arka sıraya dönecek şekilde tam Soner'in karşısına oturdum. "Günaydın."

Bakışlarını bana doğru çevirdi. Bu zamana kadar aramızda en az bir metrelik mesafeden gördüğüm gözlerinin rengini hep açık kahverengi sanırdım. Oya şimdi aramızda sadece bir masa kadar mesafe varken gözlerinin asıl rengini çözebilmiştim. Gözleri elaydı, kahverengi daha baskındı ama göz bebeklerine yakın bölgeri yeşil halkalarla sarılıydı.

Sesli bir cevap vermemiş hafif bir baş sallamakla yetinmişti. En azından bir günaydın demesini beklerken hiç konuşmaması moralimi biraz bozsa da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

suratımı asmamak için içten bir savaş vermem gerekmişti. "Ne dinliyorsun?" diye sordum takılı olan kulaklıklarına bakarak.

Büyük bir ihtimalle cevap vermeyecekti. Hatta burada boşuna oturmuş onunla konuşmaya çalışıyordum, yapmam gereken tek şey kitabı ona verip sırama geçmekti.

Ama yine de umut ediyordum.

Masanın üzerindeki telefonunun kilit ekranını açıp telefonu önüme itelediğinde cevap vermeyeceğine kendimi hazırlamışken bu hamleyi yapması beni fazlasıyla mutlu etmişti. Sesli olarak bir şey dememişti ama sorumu duymamazlıktan da gelebilirdi, yapmamıştı. Gözlerimi açık olan ekrana indirip dinlediği şarkıya baktım.

"Mavi Gri, *Ben Sende Yandım.*" Şarkının adını sesli okurken bildiğim bir şarkının denk gelmesi beni gülümsetmişti. "Güzel şarkı, ben de çok severim."

Artık daha çok seviyordum.

"Mavi Gri'nin diğer şarkıları da çok güzel. Özellikle *Altüst Olmuşum*'a bayılıyorum." Grubun her şarkısı özel ve güzeldi fakat bu şarkının yeri bende ayrıydı. "İlk keşfettiğimde evde deli gibi gece gündüz bu şarkıyı dinliyordum. Nereye gitsem çalıyordu, sonra arkadaşlarım bana kızdılar." Yine çenem düşmüştü... "Bir gün Mavi Gri konserine gidip bu şarkıyı bağıra çağıra söylemeyi çok isterdim."

Konserlere gitmeyi çok sevsem de her seferinde yanımda götürecek birilerini bulamıyordum. Mahalleden birkaç arkadaşım vardı ama onlarla müzik zevkimizin pek uyuştuğu söylenemezdi. "Neyse benim bazen böyle çenemin ayarı olmuyor. Çok konuştuğumda, gereksiz ayrıntı verdiğimde beni uyar lütfen. Ben kendimi asla tutamıyorum."

Aslında herkesin yanında böyle değildim, bu yanım sadece Soner'e mesaj atarken veya şimdiki gibi onun yanındayken ortaya çıkıyordu. Hakkımda her şeyi deli gibi anlatasım geliyordu. Benimle ilgili her şeyi öğrensin istiyordum ama onun bütün bu anlattıklarımla ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyordum bile.

Mesajlarıma bir cevap vermiyordu. Rahatsız oluyor mu olmuyor mu anlamıyordum ama herhangi bir rahatsızlık duysa onca zaman ona yazmama müsaade etmezdi diye düşünüyordum. Bir yerden sonra sabrı tükenir, beni uyarırdı ya da kökten çözüm olarak beni engellerdi.

Ela gözlerinde boş bir bakış vardı, konuşurken benden hiç ayırmamıştı gözlerini. En azından beni kâle alıyor düşüncesinden güç alarak tuttuğum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kitabı Soner'e uzattım. "Kitabı getirdim. Ben çok beğenerek okumuştum kitabı, bence o zamanın şartlarını çok güzel işlemiş yazar. Umarım sen de beğenirsin." Soner kitabı elimden alarak arka kapağını çevirdi ve yazanları okumaya başladı. "Gerçi beğensen de beğenmesen de okumak zorundasın, ne de olsa ödev bu."

O kitabı kurcalarken çenemi avucumun içine yaslayarak onu izlemeye koyuldum. "Postitler dikkatini dağıtırsa dün de söylediğim gibi çıkarabilirsin, benim için hiç sorun olmaz. Öylesine okurken hoşuma giden yerler için tekrar dönüp okursam diye takmıştım ama hiç dönüp okumadım."

Bir kez okuduğum şeyi tekrar okumayı, bir kez izlediğim diziyi veya filmi tekrar izlemeyi pek sevmiyordum.

Soner kitabın ilk sayfasını açıp göz gezdirirken bakışlarım masanın üzerindeki telefonuna takıldı. "Sana bir şarkı önersem onu dinler misin?" İlgisini çekmiş olmalıyım ki elalarını yüzüme çevirmişti. Beklentiyle ona bakarken telefonun ekranını açıp kilidini girip, telefonu bana doğru uzattı.

Heyecanla telefonu elinden alıp açık olan Spotify ekranında arama kısmına girdim ve son zamanlarda en çok dinlediğim şarkının adını yazdım. Teoman, *Kupa Kızı ve Sinek Valesi*. İlk başta çıkan şarkıya basıp tepkisini görmek için Soner'e baktım ama ifadesiz bir suratla kitapla ilgileniyordu. Dikkatinin kitapta olmasını fırsat bilerek arama kısmından çıkarak profile girdim. Kullanıcı adını ezberleyip ana sayfaya geri dönüp telefonu kapattım ve masaya bıraktım.

Onun hakkında ortalarda dönen dedikodular dışında öğreneceğim ilk şey, müzik zevki olacaktı.

Bu düşünce beni istemsizce gülümsemeye iterken sınıfın kapısının açıldığını duymuştum. Gözlerim o tarada kaydığında içeriye elinde tost ve ayranla Ceylin girmişti. Girer girmez beni Soner'in yanında görünce kısa bir duraksama yaşamıştı. "Ne yapıyorsun sen burada?" dedi. "Emre seni kantinde bekliyor."

"Gidiyorum şimdi." Soner'e bakmadan oturduğum sıradan kalkıp eteğimi düzelttim. "Gitsen iyi edersin." dedi Ceylin, kinayeli sesiyle.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken sırama gidip çantamdan cüzdanımı aldım ve kapıya yürüdüm. Yanından geçerken Ceylin kolumdan tutmuştu. "Hep böyle kafanın dikine gideceksin değil mi?" dedi sessizce gözlerime bakarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, öyle yapacağım." Elini ittirerek kolumu kurtardım. "Ve bu da seni hiç ilgilendirmeyecek."

Kapıdan çıkarken arkamdan "Sen aptalsın." dediğini duymuştum.

Bu okulda aptal birisi vardı ancak o ben değildim.

***

Bugün bir bölüm daha gelebilirr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Günün ikinci bölümü diğerini okumayı unutmayınn DKTT, Canozan, Deniz Tekin - Belki

Ceylin; Bestee

Ceylin; Bu kulaklar neler duydu Bestee **Ceylin;** Bestee nerdesin

Ceylin; Çevrimiçisin ve mesajlarıma bakmıyorsun **Ceylin;** Yine ucubeye mi yazıyorsun sen **Beste;** Soner ucube değil

Beste; Anla artık bunu

Ceylin; Hemen nasıl da savunmak için geldin ama **Ceylin;** Ne buluyorsun onda hiç anlamıyorum **Ceylin;** Ama neyse ki ona karşı olan bakışını değiştirecek bir bilgiyle geldim **Ceylin;** Sağlam kaynaklardan öğrendiğim bilgiye göre **Ceylin;** Bu ucubenin abisi birkaç sene önce yüksek doz uyuşturucudan diğer tarafı boylamış

Ceylin; Hâlâ o ailenin bir ferdiyle konuşmak istediğinden emin misin **Beste;** Ne kadar iğrenç konuşuyorsun ya **Beste;** Öteki tarafı boylamış nasıl bir tabir **Beste;** Ortada ölen bir insan var **Beste;** Farkında mısın bu durumun **Ceylin;** İnanmıyorum sana

Ceylin; Uyuşturucudan ölen insanın güzellemesini yapamazsın **Beste;** Öyle bir şey yapmadım

Beste; Öyle yapsam da ne olacaktı ki **Ceylin;** Senin kafan basmıyor herhalde **Ceylin;** Uyuşturucudan bahsediyorum **Ceylin;** Ne kadar zararlı bir şey farkında mısın **Beste;** Evet ama kendisine zararlı, sana dokunan ne bu durumda **Ceylin;** Uyuşturucu kullanan birisi çevresine de zarar verir **Ceylin;** Şöyle özet geçeyim

Ceylin; Anne katil

Ceylin; Baba kim bilir hangi cehennemde **Ceylin;** Abi yüksek dozdan tahtalı köyü boylamış

Ceylin; Ve sen o kadar sorunlu bir aileden çıkan Soner'in iyi birisi olduğuna inanıyorsun öyle mi **Ceylin;** Yazık kafana

Beste; Asıl senin yazık kafana

Beste; Bu zamana kadar Soner'in kendi hâlinde takılmak dışında bir şey yaptığını gördün mü **Beste;** Kimseye hiçbir zararı dokunmamış birisini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ailesiyle yargılayamazsın **Beste;** Ailesi öyle diye Soner de mi öyle olmak zorunda, ne saçma bir düşünce bu ya **Beste;** İnsanları tanımadan yargılamayı kesin artık **Ceylin;** Bazı günler Soner okula geldiğinde gözleri kıpkırmızı oluyor **Ceylin;** Ne malum onun da uyuşturucu kullanmadığı **Beste;** Sadece uyuşturucu kullanılınca mı gözler kızarıyor **Beste;** Uykusuz olur

Beste; Alerji olur

Beste; Başka bir sebep olur

Beste; Bunun için yüzlerce sebep sıralayabilirim sana **Beste;** Bir insana bok atmak için sebeplerden en kötüsünü seçip yargılayamazsın **Ceylin;** Safım benim ya şsödğwöf **Ceylin;** Sen bu kafayla aynen devam et tamam mı canım **Ceylin;** Artık aklından ne geçiriyorsan kim bilir **Ceylin;** Ne var o toz pembe hayallerinde **Ceylin;** Yoksa Soner senin beyaz atlı prensin mi **Ceylin;** Etkileyici şsöfşwöfş

Ceylin; Kesin sen şimdi onu kendine aşık edeceğinin hayalini falan da kuruyorsundur **Ceylin;** Aç gözünü kızım

Ceylin; Hayal aleminde değiliz

Ceylin; O çocuk kendiyle beraber seni de bitirir **Ceylin;** Onun yolu yol değil

Beste; Sen niye bu kadar taktın benim Sonerle ilgilenmeme **Beste;** Onu söylesene sen bana

Beste; Amacın ne

Ceylin yazıyor...

Ceylin çevrimiçi.

Beste; Yoksa sen de bu hikayenin Soner'den nefret ediyorum ayağına yatıp içten içe hisler besleyen kızı mısın **Beste;** Rolün ne senin

Ceylin yazıyor...

Ceylin çevrimiçi.

Beste; Ne smldöeğdöeş

Beste; Ciddi misin

Ceylin çevrimdışı.

Beste; Vay be

Beste; Aman sakın sınıfta duyulmasın Ceylin **Beste;** Yoksa sen de onun gibi dışlanırsın :D

***

Beste; Selam

Beste; Bugün ödev yok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beste; Şaşırtıcı ama öyle

Beste; Ödev olmadığı için yazmayacaktım aslında ana tutamadım kendimi **Beste;** Bazı insanlar canımı çok sıkıyor **Beste;** Keşke hiç var olmamış olsalar **Beste;** Sırf aynı sınıftayız diye onlara katlanmamız gerekmesi çok saçma **Beste;** Niye insanlar bu kadar kötü ki **Beste;** Hiç anlamıyorum

Soner çevrimiçi.

Beste; Ay ilk defa ben yazarken çevrimiçi oldun **Beste;** Kaldım şimdi öyle

Beste; Ne yazacağımı bulamıyorum **Beste;** Hâlâ çevrimiçisin, şaşırtıcı **Beste;** Bari emoji falan gönder de okuduğunu anlayayım ya **Beste;** Gerçi okumasan niye bekleyesin ki uygulamada **Beste;** Mavi tikim de kapalı mesajları görüp görmediğini anlamıyorum **Beste;** Hemen açıp geliyorum

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi.

Beste; Geldim

Beste; Deneme

Beste; Ay mavi tik

Beste; Anında hem de

Beste; Ben yine saçmaladım değil mi **Beste;** Kitabı okuyor musun bari **Beste;** Derslerde okuyordun

Beste; Zorlasan bugün bitirirsin kesin **Beste;** Önerdiğim şarkıyı sevdin galiba **Beste;** Spotify arkadaş etkinliklerden bakıyorum okuldan geldiğimden beri **Beste;** Saatlerdir onu dinliyorsun **Beste;** Spotify adını şarkıyı açarken aşırmış olabilirim **Beste;** Ama lütfen arkadaş etkinliklerini kapatma

Beste; Ne dinlediğine bakıyorum sadece **Beste;** Böyle de sapık gibi oldum ben ya **Beste;** Neyse

Beste; Sen cevap vermeyeceksin belli **Beste;** Ben de gidip ders çalışayım **Beste;** İyi geceler

Beste çevrimdışı, 22.14.

Beste çevrimiçi, 22.17.

Beste; Sana karşı olan bakışımı değiştirmeye çalışıyorlar **Beste;** Sana onlar gibi davranmamı istiyorlar **Beste;** Lütfen

Beste; Buna izin verme

Beste; Lütfen

Beste çevrimdışı, 22.19.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soner; Vermem
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi, 22.20.
Soner çevrimdışı, 22.32.
****
Her bölüm sonunda Soner sevgimi belli etmemeye çalışırken ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Adamlar - Sarılım Birine

12/B HAREMİ

Ozan; Gençler okul grubunda olmayanlar varsa yazsın gruba alayım **Ozan;** Sonra gidip müdüre söylüyorsunuz o da neden herkesi almıyorsun diye bana kızıyor **Ceylin;** Bizim sınıftan herkes ekli galiba **Ceylin;** Eksik göremedim ben

Meryem; Ben yokum beni eklesene Ozan **Seray;** Ben de yokum ama beni eklemeseniz de olur **Seray;** Boş muhabbet dönüyor

Emre; Burada da boş muhabbet dönüyor ona kalırsa **Seray;** İyi en azından boş muhabbet döndürdüğünüzün farkındasınız **Seray;** Farkında olmayanlar da var **Seray;** Bu da bir gelişme

Meryem; Beğenmiyorsan çık kızım **Meryem;** Triplere bak zorla tutuyoruz sanki **Seray;** Hemen saldırı mooduna geçin **Seray;** Hemen

Beste; Soner okul grubunda yok

Ozan; Eksiğimiz yokmuş, güzel

Beste; Soner yok??

Ozan; Hâlâ bir eksik göremedim

Ozan; Gören var mı

Ceylin; Ben de göremedim

Emre yazıyor...

Emre çevrimiçi.

Beste; Ceylin sşdöwidöşwld

Beste; O kadar komiksin ki anlatamam **Meryem;** Nesi komikmiş neyi kaçırdık biz **Beste;** Boş ver :)

Beste; Ozan, Soner'i de gruba ekle **Ozan;** Yoo

Ozan; Neden ekleyeyim

Beste; O da bu okulda çünkü?

Ozan; Geçerli bir sebep olarak göremedim bunu **Beste;** Gerçekten bazen sana söyleyecek söz bulamıyorum **Meryem;** Ben anlamadım sen Soner'in avukatı mısın Beste **Meryem;** Neden her konusu açıldığında onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

savunuyorsun **Meryem;** Geçen gün sorulduğunda reddettin ama bilmediğimiz bir şeyler olduğuna ben şu an ikna oldum **Ceylin;** Cidden ya

Ceylin; Ne yani bu tavırlar

Beste; Ne ilgisi var ya

Beste; Soner'i gruba alın deyince avukatı mı oldum **Seray;** Abi pardon da size ne aq **Seray;** Kimin kimi savunacağı sizi ne ilgilendiriyor **Meryem;** Ya sen de bi' atarlı kız moodunu kes **Meryem;** Daha senenin başında gelmişsin, geleli 2 ay olmamış

Meryem; Ne artistlik taslayıp duruyorsun millete **Seray;** Pardon?

Seray; Sana mı soracaktım geri zekâlı **Seray;** Ne mal insanlarsınız ya

Ozan; Beğenmiyorsan dön köyüne o zaman velet **Ozan;** Meryem haklı

Seray; Geldiğimden beri senden feci amcı havası alıyordum **Seray;** Haklıymışım ;)

Seray; Amcan da sapancalı mı Ozan aşdöwşdöwğld **Ozan;** Velet

Ozan; Atın şunu gruptan

Ozan; Kimde yöneticilik

Beste; Bende

Ozan; Seray'ı şutla

Beste; Yoo

Beste; Sen Soner'i okul grubuna almadın, ben niye senin dediğini yapayım **Ozan;** Keyfim ve kahyası istemedi kardeşim zorla mı aldırtacaksın gruba **Ozan;** Dokuzuncu sınıftan beri o grubun tek yöneticisi benim **Ozan;** İstediğimi ekler istediğimi de çıkarırım **Ozan;** Soner sittin sene o gruba giremez **Ozan;** Bok alırım

Emre; Soner sanki senin götüne kazık soktu **(Gönderilmedi.) Emre;** Orospu çocuğu **(Gönderilmedi.) Ceylin;** Emre neyi yazıp yazıp siliyorsun **Emre;** Gereksiz, boş ver

Ceylin; Öyle olsun

Ozan; Kafana kazıdın mı Beste

Ozan; Bir daha da gelip Soner Soner diye cırlama **Ozan;** Onu savunmaya kalkışma

Ozan; Bu grupta bir yerin kalmaz **Beste;** ;)))

Beste, Ozan kişisini gruptan çıkardı.

Seray; Gençleştim resmen bu kadar mı fark eder **Ceylin;** Soner yüzünden Ozan'ı mı gruptan çıkardın cidden **Ceylin;** İnanılmazsın Beste

Mustafa; Oğlum ne boş yaptınız ya gece gece **Mustafa;** Gidin uyuyun

Mustafa; Ne kadar beyinsiz varsa buraya toplanmış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mustafa; Yeto cidden

Seray; laşxöwğxöwişd

Seray; Mustafa çok kafa çocuğa benziyorsun gel seninle kanka olalım **Mustafa;** Gizli gizli sınıftakilerin dedikodusunu da yapar mıyız **Seray;** Yaparız

Mustafa; Geliyorum özele

Emre; Hani bu grupta gizli saklı yoktu, özele geçmeler yoktu **Seray;** Dedi daha geçen gün Beste'ye özele geçelim mi diyen Ozan'ın yan sanayisi çocuk **Emre;** Kes kıvırcık

Seray; Beste elin değmişken şunu da atsana ya **Seray;** Yordular bir tık

Meryem; Yeter artık kimse çıkmıyor gruptan falan **Meryem;** Beste de Ozan'ı geri alacak **Beste;** :)

Beste; :)))

Beste çevrimdışı.

****

Beste; Hello

Beste; Ben geldim yine

Beste; Yarın tarih <3 sınavı var **Beste;** Çalışmayı unutma sakın

Beste; Zaten performanslardan birinden 25 puanın gitti **Beste;** İyice düşmesin ortalaman **Beste;** Sınav dışında da matematikte yarın limite geçecekmişiz, ona ön hazırlık yapıp gelin dedi hoca **Beste;** Hoca çok geriden gidiyor ya **Beste;** Ben evde çoktan on ikinci sınıf konularını bitirdim **Beste;** Böyle giderse hoca senenin sonuna kadar bitiremez konuları **Beste;** Aynen okulumuz ve hocalarımız çok iyi

Beste; Keşke senenin başında açığa geçseydim diyorum bazen **Beste;** Sonra hemen vazgeçiyorum tabii ama anlık düşündüğüm oluyor **Beste;** Okul gerekse hocalar gerekse öğrenciler yüzünden çok yoruyor **Beste;** Keşke sadece fiziksel yorsa **Beste;** Ruhen bitiriyor resmen

Beste; Bir an önce bu yıl bitsin diye can atıyorum ama üniversite gözümü korkutmuyor da değil **Beste;** O ortam kesin çok daha başkadır **Beste;** Daha ne okumak istediğimi bile bilmiyorum *Soner çevrimiçi.*

Beste; Gelecekten beklentilerim ne **Beste;** Hangi meslek bana uygun

Beste; Ben hangi mesleği yapmak istiyorum **Beste;** Hiçbir fikrim yok bu konuda **Beste;** Ve senenin sonunda sınav var **Beste;** Harika

Beste; Neyi seçeceğimi bilmediğim bir sınav için gece gündüz çalışıyorum **Beste;** Sen ne okumak istiyorsun üniversitede **Beste;** Benim aksime karar verebildin mi **Beste;** Ben aslında şartlar böyle olmasaydı Tarih

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

okumayı çok isterdim **Beste;** Fazla ilgim var neden bilmiyorum **Beste;** Ama şu şartlar altında Tarih okumak gelecekte garantili işsizlik demek **Beste;** Keşke böyle olmasaydı :(

Beste; Neyse neyse neyseee

Beste; Yine soruma cevap alamadım ben **Beste;** Başka ödev yok yazabileceğim **Beste;** Ufaktan kaçıp gitmeden önce sana bir şarkı daha önermek istiyorum **Beste;** Yani tabii dinlemek istersen **Beste;** Direkt yazıp dinlemezsen mal gibi kalmayayım sonra **Soner;** ?

Beste yazıyor...

Beste çevrimiçi.

Beste yazıyor...

Beste; AAA

Beste; Bunu dinleyeceksin diye algılıyorum o zamannn **Beste;** Adamlar - Sarılırım Birine **Beste;** Beğenirsin umarım

Beste; Sana iyi dinlemeler

Beste; Ben de biraz ingilizce sunum ödevini yapmaya gideyim **Beste;** Gece uzun bana

Beste; İyi geceler

Beste çevrimdışı, 23.12.

Soner çevrimdışı, 23.12.

Soner çevrimiçi, 23.20.

Soner; Şarkı güzelmiş

Soner çevrimiçi, 23.20.

Soner çevrimdışı, 23.32.

Beste çevrimiçi, 03.12.

Beste; Sunum ödevim yeni bitti

Beste; Ve sen hâlâ şarkıyı dinliyorsun *Beste yazıyor...*

Beste çevrimiçi, 03.13.

Beste çevrimdışı, 03.13.

Soner çevrimiçi, 03.24.

Soner çevrimdışı, 03.36.

****

Kitaba her dakika bölüm atasım geliyor ama SD aksamasın diye ona da atmak zorundayımm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Duman - Dibine Kadar

Sabah okula gelir gelmez ilk işim lavaboya gidip yüzüme su vurmak olmuştu. Gece geç saatlere kadar İngilizce ödeviyle uğraştıktan sonra uyuyasım gelmemişti. Sabaha kadar şarkı dinleyip test çözmüştüm, şimdiyse bunun bedelini açılmayan göz kapaklarımla ödüyordum.

Yüzüme birkaç kez su çarptıktan sonra çantamdan çıkardığım mendille yüzümü kuruladım. Uyku saatlerim hep çok düzenli olmuştu, gece uyuduğum saat aralığı ve sabah uyandığım saat aralığı genellikle aynı olurdu. Bünyem gece uyanık kalmaya alışık olmadığından bugün fazlasıyla yorgun hissediyordum kendimi.

Yüzüme son bir kez aynada göz gezdirdim. Gözlerimin içi kıpkırmızıydı, onun dışında farklı görünen bir şey yoktu. Bunun için de elimden bir şey gelmeyeceğini bildiğimden elimdeki mendili köşedeki çöp kutusuna atıp lavabodan çıkmak için kapıya doğru yürümeye başladım. Kapıya birkaç adım kala kapı hızla açıldı ve duvara çarparak büyük bir gürültü çıkardı. Kaşlarım çatılırken kol kola içeriye giren Ceylinle Meryem'e ters bir bakış attım. "Yavaş olun biraz."

Bir adım daha önde olsaydım kapı sert bir şekilde bana çarpabilirdi. Ben olmasaydım bir başkası olabilirdi, ortak kullanıma açık bir yerde bu denli düşüncesiz davranmaya hakları yoktu.

"Sağ ol uyardığın için," dedi Ceylin alayla. Dudaklarını büzdü. "Bir dahakine öyle yaparım Pollyanna."

Kime neyi anlatmaya çalışıyordum ki ben? Bıkkınlıkla nefesimi verip yanlarından geçerek kapıya yöneldiğim sırada Ceylin benden önce davranarak kapının önüne geçti. Sırtını kapıya yaslayarak bir elini omzuma götürüp beni geriye doğru ittirdi. "Dursana sen biraz." Elimin tersiyle onunkine vurarak omzuma değen elinden kurtuldum. "Ne yapıyorsun? Çekil önümden."

"Geçen gün sen ne saçmaladın öyle mesajlarında?"

Evet, karın ağrısı belli olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen söyle," dedim kollarımı birbirine bağlarken. "Saçmaladım mı yoksa haklı mıydım?" Bana kalırsa fazlasıyla haklıydım ama elbette ki Ceylin bunu sonuna kadar inkar edecekti. Kendi gururuna asla yediremezdi bir 'ucubeden' hoşlanmayı.

Sorun onun Soner'den hoşlanması değildi. Sorun, ona karşı duyguları varken yanında başkaları olduğunda Soner'i devamlı kötülemesi, küçük düşürmeye çalışmasıydı. Allah aşkına bu nasıl hoşlantıydı? İnsan sevdiği kişiye bunu nasıl yapabilirdi? Vicdansızlıktı bu resmen.

"Tabiiki de saçmaladın." Yüzünü buruşturarak devam etti. "Ne sanıyorsun, sence bir ucubeden hoşlanacak kadar kriterlerim düşük mü?"

"Hoşlandığın kişiyi ucube diyerek kötülemek mi? Bu da yeni bir sevgi tarzı mı yoksa?"

"Ay sen ne saçmalıyorsun acaba?" Meryem'in sesini duyduğumda kafamı çevirip geride kalan ona baktım. Duvara yaslanmış bizi izliyordu. "Ceylin ondan hoşlanacak kadar düştü mü? Ne saçma senaryolar kuruyorsun kafanda sen öyle ya."

"Öyleyse ona o gün sorduğumda niye inkar etmedi, sorsana sen bunu bi' kankana." Meryem'in bakışları Ceylin'e çevrildiğinde ben de ona bakmıştım. Ben Ceylin'e yazdığımda bir şeyler yazıp yazıp silmiş ardından da sohbetten çıkmıştı. Bir daha da mesaj atmamıştı. Madem ortada böyle bir şey yoktu o zaman neden o gün direkt inkar etmemişti? Belli ki bu hoşlantıdan Meryem'in bile haberi yoktu.

"O an işim çıktı ve yazamadım. Cevap vermedim diye olağanüstü komplo teorilerinin doğru olduğunu mu düşündün?"

Kafamı iki yana sallarken bu ikisine asla laf anlatamayacağımın bilincindeydim. "Boş ver Ceylin ya. Çekil önümden gideyim hiç bunlarla uğraşamam."

Bir adım atarak bana yaklaştı. "Birine bu konuyla alakalı tek bir kelime söylersen..." Sözlerinin devamını getirmedi. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim ve kafamı salladım. "Ne yaparsın yoksa beni sınıfta dışlatır mısın?" Doğrusunu söylemek gerekirse bu sınıftaki herhangi birisi tarafından dışlanmak bana koymazdı. Kimseyle kafa yapımın uyuşmadığı gibi doğru dürüst hiçbirisini sevmiyordum da.

"Onu da yaptığında görürsün." dedi ve kapının önünden çekilerek ekledi. "Çakma Pollyanna."

Gözlerimi devirerek hiçbir cevap vermeden tuvaletten çıktım. Kapıyı arkamdan kapatıp birkaç adım attığımda kendi kendimi söylenmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başlamıştım. "Kendimi Cahiliye Dönemi'nde gibi hissediyorum bu okula her gelişimde, bıktım ya." Soner olmasa çoktan kaydımı aldırmış ya da açığa geçmiştim ama Soner gibi bir faktör vardı işte.

Sınıfa çıkmak için merdivenlere ilerlediğim sırada arkamdan gelen birisinin adımı seslendiğini duymuş ve durmuştum. Arkamı döndüğümde bu kişinin Seray olduğunu görünce şaşırmadım desem yalan olurdu. Aynı sınıfta olmamıza rağmen çok fazla diyaloga geçtiğimiz birisi olduğu söylenemezdi. Gerek oldukça konuşuyorduk o kadardı. Seray hızlı adımlarla yanıma geldi. "Günaydın."

"Günaydın." dedim garipser bir sesle. Birlikte merdivenleri çıkmaya başladık.

"Ben sana Tarih notların var mı diye soracaktım, ilk ders sınav var ya. Ben sabah aceleyle çıkınca tüm notlarımı evde unuttum." Çantamdaki dosyada duran notlarımın varlığını hatırlayınca kısa bir kafa sallamasıyla dediğini onaylamıştım. "Var, sınıfa geçince veririm sana." Benim tekrar göz gezdirmeme gerek yoktu, her şeyi en gereksiz ayrıntısına kadar biliyordum zaten.

"Böyle de senden faydalanıyormuşum gibi oldu," dedi mahcup bir ses tonuyla. "Ama sınıfta senden başka düzgün olduğunu düşündüğüm birisi yok. Kimseyle yıldızlarımız pek uyuşmuyor, aklıma sadece sen geldin."

Gülümsedim. "Öyle düşünmemiştim ama sorun yok. Seni anlayabiliyorum."

Aynı samimiyetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Merdivenleri bitirip sınıfa ulaştığımızda esnemek için açılan ağzımı elimle kapatmıştım. Çantamı sırama bıraktıktan sonra kantine inip bir kahve alsam iyi olacaktı. Uykum açılmazsa sekiz saat boyunca tüm dersleri kaçırabilirdim.

Sırama doğru ilerlerken masanın üzerinde bir karton bardak olduğunu fark etmiştim. Merakla adımlarımı hızlandırıp saniyeler içerisinde masama ulaştım. Bardağın içerisinde kahve vardı, dumanı hâlâ üzerinde tütüyordu. Yeni konulduğu belliydi ama kim koymuştu?

"Mustafa," dedim uzanıp omzunu dürterken. Mustafa bizim önümüzde oturuyordu. "Bu kahveyi buraya kim bıraktı gördün mü?"

Mustafa bardağa bakıp kafasını iki yana salladım. "Bilmiyorum. Ben de daha yeni girdim sınıfa, geldiğimde oradaydı."

"Anladım, sağ ol." Mustafa önüne dönerken gözlerimi sınıfta gezdirdim. Sınıfta bir sürü kişi vardı, hiçbirisi de kimin bıraktığını görmemiş olamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarım tüm sınıfı turlayıp en sonunda Soner'in masasına denk geldiğinde kafasını cama doğru çevirdiğini fark etmiştim. Ben ona bakana kadar beni izliyordu, ben Soner'e baktığımda ise hızla bakışlarını kaçırmıştı. Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşurken bardağa indirdim bakışlarımı.

Kahveyi Soner alıp masama bırakmıştı.

Kalbimde bir kıpırtı oluşurken sanki bir anda tüm uykum kaçmış gibi hissetmeye başlamıştım. Anlık bir çarpıntı tüm yorgun hâlimi alıp götürmüştü. Heyecanla yerime otururken kahveyi içmek için bardağı elime aldığımda altındaki renkli not kağıdı gözüme çarpmıştı. Şaşkınlıkla elimi nota uzattım.

"Gece uyumayan birisi için." Hemen altında da bir şarkı adı yazıyordu. Duman, *Dibine Kadar.*

Benim ona yaptığım gibi o da bana şarkı önermişti. Gülümsememi yüzümden bir türlü silemezken kahveden bir yudum almıştım. Kahve bile en sevdiğimden, üçü bir arada sütlü köpüklü olanındandı. Bu bir tesadüf müydü?

Soner'e yazmak için çantamdan telefonumu çıkarırken heyecandan ellerim titriyordu. Yanına gidip teşekkür etmeyi deli gibi istesem de öğretmenler masasında oturmuş telefonuyla uğraşan Ozan buna pek fırsat tanımıyordu. Biliyordum ki herkesin içinde gidip Sonerle konuşmaya çalışsaydım bana bir şey olmazdı ama Ozan, Soner'i rahat bırakmazdı.

Aynısını bir kez Seray bu sınıfa ilk geldiği zamanlarda denemişti. Soner'in yanına arkadaş olmak için gitmişti ve Ozan birkaç gün boyunca bulduğu her fırsatta Soner'e sataşmıştı. Zaten bunun için bahane arayan birisine istediğini vermeyecektim. Öğle arasında mutlaka bir ara sınıf boş olurdu, o zaman gidip Sonerle konuşmam daha mantıklıydı.

Ama yine de mesaj atabilirdim.

Sırtımı sıraya yaslayıp telefonumun ekranını açtım. Sonerle olan sohbetimize girdiğimde son görülmesinin bir saat öncesine ait olduğunu görmüştüm. Parmaklarımı klavyede gezdirmeye başladım.

Beste; SEN BANA KAHVE Mİ ALDIN

Yazdığım mesajı geri sildim.

Beste; BİR DE ŞARKI ÖNERMİŞSİN

Bunu da silmiştim.

Beste; Delireceğim mutluluktann

Silinen mesajlara bu da eklenmişti.

Beste; Kahve için teşekkür ederim :')

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beste; Tam da ihtiyacım olduğu bir ana denk geldi

Soner'in mesajları görmesini beklerken kafamın acaba kahve bardağını atmasam çok mu abartmış olurum düşüncesi geçmişti. Hızlı bir şekilde kafamı iki yana salladım. "Yuh Beste, abarttın iyice."

Soner'in çevrimiçi olduğunu gördüğümde gözlerimi yan masaya çevirmiştim. Profilinden gördüğüm kadarıyla mesajları okurken yüzü ifadesizdi. Cevap yazmayıp ekrana bakmayı sürdürdüğünü fark edince kendim yazmaya başladım.

Beste; Anlaşıldı sen cevap yazmayacaksın

Beste; Ben bugünkü hakkımı yazdığın notta kullandım galiba

Gözlerim nota kayarken yazısının ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edememiştim.

Beste; Yazın ne kadar da güzel

Beste; Benimki karman çorman

Beste; Bu inci gibi yazınla benim için Tarih notu çıkarsan hiç fena olmazdı şsödğwödğs

Beste; Tamam şakaydı

Beste; Ama yazın hâlâ çok güzel

Beste; Notu saklayacağımı bilmesen de olur **(Gönderilmedi.)**

Beste; Ben bu manyaklıkla bardağı bile saklayabilirim **(Gönderilmedi.)**

Beste; İyice aptal aşıklar gibi davranmaya başladım ama sorun şu ki aşık değilim **(Gönderilmedi.)**

Beste; Hislerimin ne olduğunu ben bile bilmiyorum **(Gönderilmedi.)**

Beste; Bana mesaj attığında çok heyecanlanıyorum **(Gönderilmedi.)**

Beste; Ya da ne bileyim göz göze geldiğimizde falan kalbim çıkacakmış gibi oluyor **(Gönderilmedi.)**

Beste; Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum, sürekli seninle konuşmak istiyorum **(Gönderilmedi.)**

Beste; Ama geçip karşıma neden bana bu kadar ilgilisin diye sorsan sana bir cevap verememem **(Gönderilmedi.)**

Beste; Çünkü sana olan ilgimin nedenini ben de bilmiyorum **(Gönderilmedi.)**

Beste; Off Soner **(Gönderilmedi.)**

Beste; Sen benim feci hoşuma gidiyorsun **(Gönderilmedi.)**

Yazıp yazıp sildiğim mesajlar içimi bir yerlere dökmenin etkisiyle beni biraz rahatlatmıştı. Hiçbirini göndermemiştim ama sanki göndermişim gibi ferahlamıştı içim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beste; Nota yazdığın şarkıyı açıyorum şimdi

Ben sürekli bir şeyler yazıp silerken Soner sohbetten hiç çıkmamıştı.

Çantamdan kulaklığımı çıkarıp telefonuma taktım. Spotify'dan adını ilk defa duyduğum bu şarkıyı açıp tekrar WhatsApp'a döndüğümde Soner'in hâlâ çevrimiçi olduğunu görmüştüm. Şarkı kulaklarıma dolmaya başladığı an gözlerimi yavaşça yummuştum. Sanırım saatlerce bu şarkıyı dinleyecektim.

Gözlerimi açtığımda ekrandaki *'Soner yazıyor...'* yazısı beni fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

Soner; İyi dinlemeler

Beste; Teşekkürler

Ekranı kapatmadan telefonu masaya bıraktım. Elime aldığım bardaktaki kahveyi yudumlarken bir yandan da kulağıma dolmakta olan şarkıyı dinliyordum. Daha ilk dinleyişte beni kendisine hayran bırakmıştı.

Soner sohbette tam on iki dakika daha durduktan sonra çevrimdışı olmuştu.

Çenemi avucumun içine yaslarken yan masaya kaydı gözlerim. Soner her zamanki gibi camdan dışarıyı izliyordu. Siyah saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı fakat bu ortaya kötü bir görüntü çıkarmıyordu, aksine bu hâli... Fazlasıyla etkileyiciydi. Kafasını yana çevirerek gözler önüne serdiği boynunda boylu boyunca belirgin olan o damar dikkatimi çekmişti. Bu mesafeden bile kendisini belli ediyordu damarları. Öyle yakışıklı, öyle dikkat çekiciydi ki Soner...

Bir kez bakanın dönüp bir daha bakmamasına imkan yoktu. İç geçirerek kendimi toparlayıp önüme döndüm.

İçimden bir ses masadaki telefonuna bağlı olan kulaklığından sızan şarkının, bana önerdiği şarkıyla aynı olduğunu söylüyordu.

****

Bir şarkı var... Kitapta kullanmak için can atıyorum, ancak bu kadar uyumlu olabilir...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

Günün ikinci bölümü diğerini okumayı unutmayınn Can Koç - Gökyüzünü Tutamam

***

12/B Yeni Grup

Ozan, Beste kişisini ekledi.

Beste; Ne kadar da yaratıcı bir grup ismi **Beste;** Etkilendim

Ozan; Grubun ismini sen koyduğunda ne olduğunu gördük '12/B Haremi'

Ozan; Neyin haremi bu Muhteşem Yüzyıl Süleyman'ın mı **Beste;** Şey yalnız

Beste; Grup ismini sen önermiştin :D

Beste; Çoğunluk da o olsun deyince yapmıştım *Ozan yazıyor...*

Ozan çevrimiçi.

Seray; smldmwğdöeic

Emre; İnanılmaz kötü bir random kıvırcık **Seray;** Sana ne zaman fikrin soruldu Ozan'ın yan sanayisi çocuk **Meryem;** Yine birileri kavga çıkarmasın lütfen **Meryem;** Burası onun yönetici olduğu grup değil çünkü **Meryem;** Anında atılır gruptan

Beste; İnanır mısın 'birileri' deyip üstünü örttüğünde hiç anlamadım benden bahsettiğini **Beste;** Ayrıca lütfen atın gruptan beni **Beste;** 3/C sınıfından arkadaşımız Ozan'ın içi soğusun **Beste;** Yedirememiş ne de olsa kendisine gruptan atılmayı **Beste;** Ödeşelim

Ozan; Kızım sen harbi kaşınıyorsun ya **Ozan;** Birinin seni kaşıması lazım ki aklın başına gelsin iyice **Meryem;** Ben kaşıyabilirim Ozancığım **Seray;** Ay kıyamam bu da her mesajında Ozan'a yaranmaya çalışıyor **Beste;** LÜTFEN KAŞIYIN BENİ LÜTFEN

Beste; Yapmazsanız içimde kalır **Beste;** Ağlarım sonra

Ceylin; Ciddiye almayınca işin içinden sıyrılabildiğini mi sanıyorsun **Beste;** Bilmem öyle mi yapıyorum **Beste;** En azından korkaklık yapmıyorum **Beste;** Davranışlarımın ve hislerimin arkasındayım **Beste;**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Milletin yanında ayrı tekken ayrı oynamıyorum **Ozan;** Dur hislerini tahmin edeyim **Ozan;** Soner'den hoşlanıyorsun?

Ozan; Doğru tahmin etmiş miyim .d **Beste;** Sana ne

Ozan; Aldım ben cevabımı

Ozan; Gençler toplaşın bi' şuraya **Ozan;** Beste kalbini gidip ucubenin tekine kaptırmış gördünüz mü **Ozan;** Ucube de buna boş değil herhalde sabah sırasına notlar kahveler bırakırken gördüm **Ozan;** Emre yarın ucubeyi ziyaret etmek şart oldu kanka, ne diyorsun *Emre yazıyor...*

Emre çevrimiçi.

Ozan; Evet diye algılıyorum bunu **Beste;** Sana ne ya sana ne

Beste; Sana ne milletin hislerinden **Beste;** Senin ne haddine geri zekâlı **Ozan;** Düzgün konuş benimle kızım **Ozan;** Kızsın diye bir şey yapmıyorum yoksa sana haddini bildirmesini iyi bilirim **Beste;** Ay Ozannnn

Beste; Ne olur bana haddimi bildir **Beste;** Nasıl bildireceksin mesela anlatsana biraz **Ozan;** Sen şaka yaptığımı falan mı sanıyorsun **Beste;** Hayır, sende o göt olduğunu sanmıyorum **Seray;** Bir şey soracağım

Seray; Amcası sapancalı olan Ozan, bu olayda sana konuşma hakkı düşen durum nedir tam olarak **Mustafa;** Bu kızın takma adlarına bayılıyorum sldmwpdölc **Ozan;** Soner'den haz etmiyorum ve sınıfımızdan bir kişinin daha onunla muhattap olup hayatını karartmasını istemiyorum **Meryem;** Haklı

Beste; Birinin hayatından sana ne ben de onu anlamıyorum işte **Ozan;** Tamam git geri zekâlı gibi hayatını mahvet o zaman **Emre;** Bu muhabbet çok baydı

Emre; Konuyu değiştirebilir miyiz **Ozan;** Sen niye ağzını açmıyorsun aq **Ozan;** Normalde Besteyle alakalı bir durum olsa anında paragraf döşerdin buraya **Ozan;** Senin ilgilendiğin kızı korumaya çalışıyoruz senden çıt çıkmıyor **Ceylin;** Emre, Besteyle mi ilgileniyor **Seray;** Bunu anlamayan da geri zekâlıdır bu arada **Seray;** Kıza bi' ilanı aşk etmediği kaldı **Ceylin;** Sen bana geri zekâlı mı dedin **Seray;** Neden üzerine alındın ki **Seray;** Tabii öyleysen bilemeyeceğim **Emre;** Beste'nin kararı beni ilgilendirmez çünkü **Emre;** Sen de fazla kurcama bence Ozan **Ozan;** Sende bir hâller var

Ozan; Ama neyse anlaşılır yakında *Beste gruptan ayrıldı.*

***

Beste; Soneerr

Beste; Önerdiğin şarkıya bayıldımm **Beste;** Nasıl daha önce duymadım bilmiyorum **Beste;** Sözlerinin anlamı da çok hoş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beste; Zaten güzel bir müzik zevkin olduğunu o gün Mavi Gri dinlediğini görünce anlamıştım *Soner çevrimiçi.*

Beste; Of ben daha alışamadım

Beste; Ben çıktıktan sonra çevrimiçi olmana alışmışım **Beste;** Yazarken girdiğinde kalıyorum öyle **Beste;** Neysee

Beste; Ben sana her zamanki gibi ödevleri yazıp gideyim hemen **Beste;** Çok uykum var bir an önce uyumak istiyorum **Beste;** Yarın Coğrafya ve Edebiyat sınavı var **Beste;** Tarih'ten ünite sonu değerlendirmeleri yapılacak **Beste;** Matematik'ten de hocanın aldırdığı testten kaldığımız yerden itibaren 3 test çözülecekmiş

Beste; Bu kadar

Beste; Bu arada Tarih sınavı da açıklanmış

Beste; Bu hocaların sorunu ne anlamıyorum, hemen gününde açıklayıp sisteme girmek ne demek **Beste;** Sınav haftasının içinde açıkladıklarında bir dersten düşük aldıysam moralim bozuluyor **Beste;** Ders çalışasım kaçıyor

Beste; Ben 100 almışım bu arada **Beste;** Sen kaç aldınn

Soner; Bakmadım

Beste yazıyor...

Beste çevrimiçi.

Beste yazıyor...

Beste; Baksana

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi.

Soner çevrimdışı, 21.13.

Soner çevrimiçi, 21.15.

Soner; 96

Beste; Nasıl ya

Beste; Senin Tarih'in iyi mi yani **Beste;** Ama çok sevindim notuna *Soner yazıyor...*

Soner çevrimiçi.

Beste; Yazmayacaksın galiba

Beste; Olsunn

Beste; Ödevler de bittiğine göre ben gideyim **Beste;** Gitmeden sana bir şarkı önermek istiyorum **Beste;** Sevdim ben bu şarkı işini **Beste;** En azından önerdiklerimi dinlediğini biliyorum **Beste;** Can Koç - Gökyüzünü Tutamam **Beste;** İyi geceler

Beste çevrimdışı, 21.19.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi.
Soner yazıyor...
Soner; İyi geceler
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi, 21.20.
Soner çevrimdışı, 21.32.
Beste çevrimiçi, 06.18.
Beste; Sen gece uyumuyorsun galiba **Beste;** Hâlâ şarkıyı dinliyorsun **Beste;** Ne anlam çıkarmalıyım bundan **Beste;** Keşke bana karşı daha açık olsan Soner **Beste;** Onlar gibi değilim
Beste; Ben seni yargılamam
Beste; Aksine sana yakın olmak istiyorum **Beste;** Aylardır elimden geleni yapıyorum **Beste;** Of ne yazıyorum ben ya
Beste; Yazdıklarımı unut lütfen **Beste;** Hatta ben sileyim
Soner çevrimiçi.
Beste; Seni zorlamak istemiyorum **Beste;** Nasıl rahat hissedeceksen öyle hareket et **Beste;** Bir anlık yazdığım şeylere takılma lütfen **Beste;** Okulda görüşürüz
Beste çevrimdışı.
Soner; Günaydın
Soner çevrimiçi, 06.22.
Soner çevrimdışı, 06.34.
****
Soramazsının yeni bölümünde Afrodit ile beraberiz. Afrodit hem her dakika kitaba bölüm atmak isteyip hem de kitap çabuk bitmesin diye atmak istemeyen bir paranoyak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10

Bozukçalar - Ellerini Ruhumdan Çek

Soner bugün okula gelmemişti.

İkinci ders bitmiş, üçüncü dersin teneffüsüne girmiştik. Sabah geldiğimde sırasındaki eksikliği sınıfa girer girmez fark etmiştim. Her gün erken gelirdi, ben gelmeden o çoktan sırasına oturmuş ya uyuyor ya da kulağına taktığı kulaklıklarını eşliğinde camdan dışarıyı izliyor olurdu. Bugün okula gelince böyle bir manzarayla karşılaşamamıştım. Geçen senenin başından beri aynı sınıfta olsak da ilk kez bugün devamsızlık yaptığına şahit olmuştum.

Belki geç kalmıştır diye ilk dersin başlangıcına kadar gözüm hep kapıdaydı ama gelmemişti. Onun için okula geliyordum ve bugün okulun en sıkıcı günüydü.

Sıramda oturmuş bir sonraki ders yapılacak olan Coğrafya sınavı için notlarımı son bir kez gözden geçirirken ön sırada hissettiğim hareketlilikle kafamı kaldırarak gelene baktım. Emre'nin yüzü görüş açıma girdiğinde boş vererek notlarıma geri dönmüştüm. Ozan'ın aksine Emre'den nefret etmiyordum ama onu sevdiğim de söylenemezdi. Evet arkadaş sayılırdık, Emre sürekli benimle konuşmak için çabalardı veya bazı teneffüsleri birlikte geçirirdik ama ona karşı hiç içten davranamıyordum.

Özünde iyi birisi sayılırdı fakat Soner'e yaptıkları ona karşı bir adım atmamı engelliyordu. Bana veya Soner dışında bir başkasına zararını görmemiştim, daha çok Ozan'ın yanında gezen bir gölge gibiydi.

Emre'nin sorunu Ozan ile takılıyor olmasıydı ve benim onun çevresinde olan herkese karşı bir ön yargım vardı. Bu ön yargımın oluşmasında haksız olduğumu da düşünmüyordum.

"Sınava mı çalışıyorsun?" Emre'nin cevabını zaten kendi gözleriyle görebiliyor olmasına rağmen sorduğu soruya yavaşça kafamı salladım. Kendince konuşma başlatmaya çalışıyordu işte. "Ben hiç çalışmadım, birlikte çalışalım mı?"

Notlarımı önüne doğru ittirdim. "Ben yeterince çalıştım, sen istersen çalışabilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben birbirimize soru, cevap yaparız diye düşünmüştüm." dedi kağıtları kendisine doğru çevirip üzerinde yazan notları okumaya başlarken. "Daha çok kendim okuyunca anlıyorum." diye cevap verdim. Bu söylediğim pek de yalan sayılmazdı. Biriyle karşılıklı soru, cevap yaparak çalışmak benim tarzım değildi ve bilgileri öğreneceğim varsa bile böyle yapınca kafama girmiyordu.

Kağıtları masaya bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Son günlerde bana karşı fazla soğuksun."

Bakışlarımı kaçırdım. Doğruydu, son zamanlarda normalden fazlasıyla daha mesafeliydim ona karşı. Eskiden de bir soğukluk olurdu ama şimdi daha da artmıştı. Hem Sonerle konuşup hem de onun okulda bu hâle düşmesine sebep olan kişiyle yakın olmak bana doğru gelmiyordu. Konu beni belki de hiç bağlamıyordu ama böyle düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. "Açık konuşacağım." dedim masaya yaklaşarak.

"Bana olan ilginin görebiliyorum." Bu konunun bahsi grupta açılmadan önce de farkındaydım. "Ama sana karşılık verebilecek bu yeryüzündeki son insanım."

Normalde bu dediğimi alaya alarak karşılık vermesi gereken Emre ciddi ifadesiyle yüzüme bakmayı sürdürmüştü. "Seninle ilgilenmiyorum." dedi hemen sonra. "Öyle bir izlenim vermiş olabilirim ama hayır seninle ilgilenmiyorum." Biraz duraksadıktan sonra ekledi. "En azından senin düşündüğün anlamda ilgilenmiyorum."

"Öyleyse bana yakın davranmaya çalışmanın amacı ne?" Madem ona karşı mesafeli olduğumun farkındaydı, benimle ilgilenmiyorsa neden benimle iletişimini kesmiyordu? "Beste seninle o anlamda ilgilenmiyorum," dedi iyice anlamamı istercesine. "Ama bu demek değil ki seninle arkadaş olmak istemiyorum."

"Hareketlerin hiç arkadaşça değil." deyip rahatsızlığımı dile getirdim.

"Çünkü öyle görünmesi gerekiyor."

"Neden?"

Bir elini ensesine götürüp orayla uğraşmaya başlarken kaşlarıyla ve başıyla öğretmenler masasında oturan Ozan'ı işaret etti. "Onun rahat durması için."

Bu daha garipti. "Hiç açık konuşmuyorsun, ben bir şey anlamıyorum. Ozanla senin hareketlerinin ne alakası var?" Elini ensesinden indirerek derin bir nefes alıp verdi. Masanın üzerindeki elleriyle oynamaya başlarken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kafasını kaldırıp Soner'in masasına bakmıştı. Fısıltıyı andıran bir sesle konuştu. "Soner için."

"Tamam," dedim alayla gülerek. "Ben de kayış iyice koptu." Söylediği her bir kelimenin ardından kafam iyice karışıyordu çünkü hiç de anlayabileceğim bir tarzda konuşmuyordu.

"Sana karşı asıl hisleri olan kişi ben değilim tamam mı? Ve onun senden uzak durması için de benim seninle ilgileniyormuş gibi davranmam gerek."

Dalga geçercesine güldüm. "Hadi o kişinin Ozan olduğunu söyle de şurada düşüp bayılayım." Gözlerindeki ciddiyet gülüşümü durmasına sebep olmuştu. "Sen ciddisin?"

Kafasını salladı. "Öyleyim."

Şimdi taşlar yerli yerine oturmuştu. "Ozan o yüzden benim Sonerle ilgilenmem konusunda bu kadar öfkeliydi." diye mırıldandım. Yine de hâl ve hareketleri o kadar saçmaydı ki, bana karşı olan tavrı iğrençti. Ozan'ın birilerine hisler beslediğinde o kişiye karşı olan davranışlarını düşündüğümde hayatı boyunca bir daha kimseye hisler beslememesini ummuştum. Ben ondan nefret etmek dışında bir his besleyemiyordum, bizzat onun yüzünden.

Ayrıca Ozan'ın konu Soner olunca bu kadar delirmesi ama Emre'ye gelince sessiz kalması hiç akıl işi değildi. Onun gözünde Emre de benimle ilgilenen birisiydi ne de olsa, neden ona karşı bir sesi çıkmıyordu?

"Soner bunları hak etmiyor farkındasın değil mi?" Bunu söylediğimde sinirlenmesini hatta öfkelenmesini beklemiştim ama Emre, Soner'in masasına bakmakla yetinmişti.

"Neyse," dedi sıradan kalkarken. "Sadece kendimi açıklamak istemiştim." Sorduğum soru onu sinirlendirmemişti ama hoşuna da gitmemişti. Kaçar gibi konuşmayı sonlandırmasını, kalkıp gitmesini ancak buna yorabilmiştim.

Emre, Ozan'ın yanına gittiğinde benimle konuşurken ki ifadesi tamamen dağılmış ve adeta saniyeler içerisinde Ozan'a dönüşmüştü. Masanın etrafındaki birkaç kişiyle sohbet etmelerini bir süre izledikten sonra gözlerimi devirerek önüme döndüm. Bu sınıftaki kimsenin davranışları tutarlı değildi, sanki hepsi ikili oynuyordu.

Her şeyi boş verip Coğrafya notlarımla ilgilenmeye döneceğim sırada kapıdan içeriye giren bedeni görmüştüm. Soner tek omzuna taktığı çantası, fermuarını çekmediği ceketi, dağınık saçları eşliğinde içeriye girerken bu dağınık görüntünün bile beni etkilediğini fark etmem hiç iyi olmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düzen bağımlısı birisi olarak Soner'in dağınıklığının beni nasıl mest ediyor olabildiğine bazen kendim de şaşırıyordum.

Sıranın üzerindeki ellerimi heyecanla birleştirirken bakışlarımı Soner'in üzerinden çekemiyordum. Bugün geleceğine hiç ihtimal vermemişken onu burada görmek beni fazlasıyla mutlu etmişti.

Soner'in sınıfa girdiğini fark eden tek kişi ben değildim. Önünden geçip kendi sırasına yöneldiği öğretmenler masasında oturan ve Soner'i görünce ayağa kalkan Ozan da fark etmişti. İçimden bir ses bu ayaklanışın hiç hayırlı olmadığını fısıldarken Ozan bunu kısa sürede onaylamıştı. "Vay vay vay, kimler gelmiş?"

Soner üzerine alınmadan yürümeye devam ederken Ozan tekrar ona seslendi. "Sana diyorum Soner."

Soner sırasının yanında durup Ozan'a doğru sakince döndü. Yavaşça oturduğum yerden kalkarken sınıftaki diğer kişiler gibi sessizce neler olacağını izliyordum. "İyi bari, sağır değilmişsin." dedi Ozan gülerek. Onun dışında kimse yaptığı saçma şakaya gülmezken Ozan'ın gülüşü de fazla uzun sürmemiş, hemen ciddiyete bürünmüştü. "Biliyor musun bu aralar hiç katlanamıyorum sana."

Soner, Ozan'ı umursamadan önüne döndü. En doğrusunu yapmıştı çünkü Ozan saçmalamaktan öteye geçemeyecekti. Abuk subuk konuşup Soner'in sinirlerini bozmaya çalışıyordu. "Her ne kadar birileri," Son kelimeyi söylerken bakışları bana kaymıştı Ozan'ın. "Senin için kendi hâlinde kimseye zararı yok dese de, beni hiç kimse bunun doğru olduğuna inandıramaz."

"Arkadaşlar," dedi Mustafa, masanın üzerinde bağdaş kurmuş otururken gülüyordu. "Lütfen herkes işini gücünü bıraksın amcası sapancalı Ozan'ı buna inandırmaya çalışsın."

"Ya!" Seray, yanındaki Mustafa'nın koluna vurdu. "O benim bulduğum takma ad, repliğimi çalma."

"Kesin şamatayı muhattabım siz değilsiniz." dedi Ozan öfkeyle. Mustafa "Uu korktum." diye karşılık verdi.

Ozan'ın bakışları o ikisinden ayrılıp Soner'i buldu. "Benim muhattabım bu ucube." Son kelimesi tahtanın önünde duran Ceylin ve onun koluna girmiş olan Meryem'ın kıkırdamasına sebep oldu. "Neden geciktin okula?" Haddiymiş gibi sorduğu soru beni daha da sinirlendirmişti, Ozan'a neydi sanki? "Ha dur," dedi yeni hatırlamış gibi. "Bugün senin abinin ölüm günüydü değil mi? Mezarlığa gittin, o yüzden geç kaldın okula."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşkınlıkla karışık bir üzüntüyle Soner'e baktım. Abisinin ölüm gününün bugün olduğunu bilmiyordum, Ozan'ın ise Emre'den öğrendiği belliydi. Emre'den başka kimse bunu bilmiyor olmalıydı. "Kesin mezarın başında ağlamışsındır da sen şimdi," dedi ve sahte ağlamaklı sesler çıkardı. "Ne kadar da hüzünlü." Ozan'ın yaptıklarındansa Soner'in tepkisizliği beni daha çok şaşırtıyordu. "Ama sana kötü bir haberim var ucube, abin gibi uyuşturucunun köpeği olmuş birisi uğrunda dökülen hiçbir gözyaşını hak etmiyor."

Ölen birisi hakkında böyle konuşurken nasıl vicdanı sızlamıyordu bu insanların, hiç anlamıyordum. "O kadar tüketmiş ki sonu tahtalı köy olmuş. Eh, hak etmediğini söyleyemem. O illeti kullanan kimse yaşamayı hak etmiyor, abin de kendi sonunu kendi elleriyle yazmış." diye devam etti acımasızca. Soner'in yüzünde mimik oynamıyordu fakat iki yanında sallanan ellerini yumruk yapmıştı. Sıkmaktan boğumları bembeyaz görünüyordu.

"Nasıl abine kondurmuyorsan şimdi katil annene de toz kondurmuyorsundur sen." diyerek bu sefer de annesine geçtiğinde kendimi tutamayarak "Ozan sus artık." dedim. Ozan bana saniyelik ters bir bakış atarak yeniden Soner'e döndü. "Haftada bir görüş günlerinde temiz don falan da götürüyor musun bari annene? Kesin yapıyorsundur var ya, hatta sen bence uyuşturucu falan da kullanıyorsundur. Ailen ne ise senin de onlardan farkın yok çünkü."

Soner, içi boş olduğu her hâlinden belli olan çantasını omzundan çıkarıp sırasına fırlatarak attıktan sonra arkasını dönüp Ozan'a doğru ilerledi. Hızlı adımlarıyla ona ulaştığında kimsenin beklemediği bir anda Ozan'ın suratına yumruklarından birini tüm gücüyle indirmişti.

Dudaklarım hayretle aralanırken Ozan dengesini sağlayamayarak yere serildi. "Oha!" dedi Mustafa olduğu yerde doğrulurken. "Soner, Ozan'ı tek yumrukla nakavt etti."

Ceylin ve Meryem'in çığlıkları arasında Soner, yere serilen Ozan'ın üzerine çıkıp yumruklarını art arda yüzüne indirmeye başladı. "Ailem hakkında tek kelime daha edersen sana bu sınıfın içinde kendi mezarını kazırım." dedi Soner, ondan hiç duymadığım kadar korkutucu bir ses tonuyla.

Yerimden hareketlenip öğretmenler masasının olduğu tarafa ilerlerken Emre ve sınıftan birkaç kişi Soner'i Ozan'ın üzerinden almaya çalışıyorlardı ama Soner'in onu bırakmaya pek niyeti yok gibiydi. Öfkeden kararmış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözleriyle yumruklarını hiç durmadan Ozan'a indirmeye devam ederken Ozan'ın iniltileri umrunda bile değildi. Nihayet Emre zorla Soner'i geriye çekmeyi başardığında rahat bir nefes almıştım.

Soner, Emre'nin onu tutan elini ittirip Ozan'a son bir bakış atmış ardından hızlı bir şekilde sınıftan çıkıp gitmişti. Yerde yatan Ozan'ın dağılmış suratına bakarken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutmuştum. Suratı kandan görünmüyordu ve daha kötüsü acı dolu inleyişleri kolay kolay dinecekmiş gibi durmuyordu.

Herkes Ozanla ilgilenirken sınıftan çıkarak koridorun iki tarafına baktım. Soner'i koridorun sonunda, merdivenlerin orada gördüğümde koşar adımlarla o tarafa yönelmiştim. Ben varana kadar Soner çoktan merdivenleri bitirmişti. Soner'i iki kat boyunca takip etmiştim, en sonunda zemin kattaki spor salonunun kapısından içeriye girdiğini görünce soluklanmak için biraz duraksamıştım. Peşinden spor salonuna girdiğimde Soner'in basketbol sahasının kenarındaki oturaklara oturduğunu görmüştüm.

Soner'i bir kez daha spor salonunda görmüştüm daha öncesinde. Ne zaman görsem aynı yerde oturmuş basketbol sahasını izliyor olurdu.

Kapıyı kapatıp ikimizden başka kimsenin olmadığı salonda Soner'e doğru yürümeye başladım. Adım sesleri duyduğunda kafasını kaldırıp girişe doğru bakmıştı. Gelenin ben olduğumu görünce hiçbir tepki vermeden bakışlarını sahaya çevirdi. İki dakika öncesine kadar birisini döven kendisi değilmiş gibi sakindi.

Sonunda yanına ulaştığımda eteğimi toparlayarak yanındaki boşluğa oturdum. Buraya gelir gelmez kulaklıklarını takmıştı, sanırım müzik dinlemek onun en büyük hobilerinden birisiydi. Kulaklığı kulağından hiç eksik olmazdı neredeyse. "Nasılsın?" diye sordum cevap vermeyeceğini bile bile.

Elalarını bana çevirdiğinde her iki gözünde de gördüğüm kızarıklıklar yüreğimin burkulmasına sebep olmuştu. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı, ya gece hiç uyumamıştı ya da... Abisinin mezarında ağlamıştı. Normal bir kızarıklıktan çok daha fazla olmasıydı beni üzen kısım. Benim de sayısız kez farklı nedenlerden gözlerim kızarmıştı ama hiçbirinde onda durduğu gibi durmamıştı.

"Abin için çok üzüldüm." dedim içten bir şekilde. "Başın sağ olsun." Gözlerini kapatıp açarak karşılık verdi. "Ozan geri zekâlısının laflarını düşünme lütfen. O kendinden başka kimseyi düşünmeyen bencil pisliğin teki. Bu okuldaki kimseyi takma." Ailesi zayıf noktalarından olan birisini o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zayıf noktalarından herkesin içinde vuracak kadar karaktersiz bir insandı Ozan.

"Senin için yeterli olur mu bilmiyorum ama hiç kimse yoksa bile ben varım. Sende ne anlam ifade eder bu bilemem." Kendini bana biraz daha yakın hissetmesi için, duvarlarını yıkması için her fırsatta ona, onlar gibi olmadığımı ispatlamaya çalışıyordum. Karşısında onu yargılamayacak birisi olduğunu bilirse aramızdaki mesafe kalkardı belki de.

Gözlerim sağ eline kaydı. Ozan'ın kanıyla kaplanmıştı yumruğu. Kanın altındaki parçalanmış boğumlarını fark etmek için uzun uzadıya incelemeye gerek yoktu. "Elin çok kötü olmuş." dedim eğilip bakmaya çalışırken. Soner konuşmamın ardından yumruğunu gizleme girişiminde bulunmuştu. "Üzerini temizleyeyim mi? Böyle durması hiç içime sinmez." Elalarına baktım. "Lütfen."

Sanki psikolojikti, kendi canım yanıyormuş gibi hissediyordum elinin hâlini fark ettiğimden beri. Oysa yaralı en ufak bir yerim bile yoktu.

Bir kez daha "Lütfen." dedim sessizce. Başka bir insanın yarası bir diğerinin canını bu kadar acıtabilir miydi gerçekten? Soner yüzüme bakarken kafasını varla yok arasında aşağı yukarı sallamıştı. Yüzümde bir gülümseme oluşurken heyecanla oturduğum yerden kalktım. "Tamam ben hemen mendil alıp geliyorum."

Koşarak spor salonundan çıktım. Aynı katta olan kantine gidip bir mendil ve şişe su alarak spor salonuna geri döndüğümde Soner hâlâ bıraktığım yerdeydi. Eski yerime oturup bedenimi Soner'e doğru döndürdüm. Şişeyi ve mendil paketini bacağımın üzerine bıraktım. "Elini uzat." dediğimde Soner bir an duraksadıktan sonra yumruk yaptığı elini bana uzatmıştı.

Elimi onunkine götürüp elini kucağımın üzerine koymasını sağladım. Paketten bir mendil çıkarıp kapağını açtım şişeden biraz su döktükten sonra elini, elimin arasına aldım. Küt küt atan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak ıslattığım mendili önce kan olan yerlete bastırıp temizlemeye başladım.

"Kendini tutamadın biliyorum." dedim temizlemeye devam ederken. "Ama o şerefsiz için kendi canını yakman hoşuma gitmedi." Ne kadar döven taraf Soner olsa da attığı her yumrukta elinin ne kadar ağrıdığını tahmin etmek zor değildi. Bazen test çözerken soruya sinirlendiğimde test kitabına yumruk attığım oluyordu sonrasında dakikalarca onun ağrısını çekiyordum. Benimki Soner'inkinin yanından bile geçmezdi üstelik. Belli etmese de eli fazlasıyla acıyor olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soner'e ilk kez temas ediyordum. Daha önce bunu rahatlıkla yapabilirdim ama onu rahatsız etme korkusu ağır bastığından hiç denememiştim. Eli ellerimin arasındaydı ve benim kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.

Kanı temizlediğimde parçalanan eklemleri daha da göz önüne çıkmıştı. Yüzüm acıyla kasıldı. Böyle açık kalırsa enfeksiyon kapabilirdi. Giyinme odalarının olduğu kısımdaki ilk yardım kutusu aklıma geldiğinde Soner'in elini nazikçe bacağının üzerine bıraktım. "Hemen geliyorum, bekle lütfen."

Koca salonu geçip giyinme odalarının olduğu koridora girdim. Kısa koridorun sonunda duvara asılı olan yardım kutusuna ulaştığımda kapağını açtım. İçinden sargı bezi ve yara bandı dışında hiçbir şey olmadığını görünce gözlerimi devirmiştim. İnsan buraya tentürdiyot tarzı o an lazım olabilecek en önemli şeyleri koyardı.

Sargı bezini ve yara bantlarından birkaçını alıp geldiğim gibi geri Soner'in yanına döndüm. "Geldim." dedim sanki çok ilgileniyormuş gibi. Yanına oturup elini yine ellerimin arasına aldım ve mendille son bir kez temizledim. "Şimdi yumruğunu aç."

Yumruğunu açtığında avucu üste gelecek şekilde elini çevirdim. Sargı beziyle avucundan başlayıp elini sarmaya başladığım sırada kolunu oynattığım için ceketinin bilek kısmı sıyrılmıştı. Bileğinin iç yüzünde gördüğüm dikiş izleri hareketlerimin yarıda kesilmesine sebep olmuştu. Bileğinin enini boydan boya kaplayan dikiş izinin yanında kısa ve küçük kesik izleri vardı. İzlerin eski olduğu her hâlinden belliydi.

Yaşadığım farkındalıkla kalbim acıyla sızladı. Soner intihar etmeye kalkışmıştı.

Soner ceketiyle bileğindeki izleri gizlediğinde kendime gelerek bezi sarmaya devam ettim. Aklımdan gördüğüm iz çıkmıyordu. Acaba diğer bileğinde de var mıydı? Ne zaman böyle bir şeye kalkışmıştı? Canı çok yanmış mıydı? Elbette ki yanmıştı...

Ve en önemlisi, Soner hayatını sonlandırmak isteyecek kadar ne yaşamıştı?

Kendi kafamın içinde yüzlerce soru dönüp dururken Soner'in elini çoktan sarmayı bitirmiştim. Sargının çözülmemesi için yara bandını açıp üzerine yapıştırdım. Bakışlarımı Soner'in yüzüne çevirip konuştum. "Bitti."

Hiç istemesem de elini benimkinden ayırmıştı. Parmaklarını açıp kapatırken ben de ortalığı toparlamaya başlamıştım. "Derse gitmemiz gerek." dedim az önce gördüğüm izleri hem kendime hem de ona utturmak için. "Yok yazılmamamız lazım. Gerçi hoca çoktan girmiştir ama olsun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dersi kaçırmayalım. Zaten diğer ders sınav var. Çalıştın değil mi? Dün yazmıştım, çalışmış olman-" Sözümün yarıda kesilmesini sağlayan şey Soner'in konuşmasıydı.

"Teşekkür ederim." Sargılı olan elini havaya kaldırdı, ne için teşekkür ettiğini göstermek amacıyla.

Aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Rica ederim."

Soner bugün ilk kez benimle konuşmuştu. İki kelimelik bir cümle onun sayesinde anlam kazanmıştı.

Bu ilkti ve son olmasına izin vermeyecektim.

****

Sonerim konuştu gördünüz müüüü

İzler Kalır için Spotify'da çalma listesi yaptım, kullanıcı adım 'afroditm' girip bakabilirsiniz <3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

11

Günün ikinci bölümü diğerini okumayı unutmayınnn Emre Fel - Merhabalar

Beste; SEN BANA TEŞEKKÜR MÜ ETTİN **(Gönderilmedi.) Beste;** AY ETTİN VALLA **(Gönderilmedi.) Beste;** İlk kez benimle konuştun **(Gönderilmedi.) Beste;** BENİMLE BENİMLE **(Gönderilmedi.) Beste;** Eve gelince bi' aydınlanma yaşadım **(Gönderilmedi.) Beste;** Dedim ki Soner benimle konuştu **(Gönderilmedi.) Beste;** OHA DEDİM **(Gönderilmedi.) Beste;** Ben ne hâllere düştüm ya **(Gönderilmedi.) Beste;** Hiç birisinin benimle konuşmasını bu kadar çok istememiştim **(Gönderilmedi.) Beste;** Sen de normal bir insansın ama senin benimle konuşman dünyanın en önemli şeyi sanki **(Gönderilmedi.) Beste;** NEDEN BÖYLE HİSSEDİYORUM SONER **(Gönderilmedi.) Beste;** Neden bana böyle hissetiriyorsun **(Gönderilmedi.) Beste;** Ben ne güzel son iki yılımı sessiz sakin geçirip kendi hâlimde sınava çalışacaktım **(Gönderilmedi.) Beste;** Nereden çıktın sen benim karşıma ya **(Gönderilmedi.) Beste;** Senin yüzünden şu an ders çalışamıyorum mutlu musun **(Gönderilmedi.) Beste;** Sebebi de bana teşekkür etmiş olman **(Gönderilmedi.) Beste;** Bir insanın başka bir insana teşekkür etmesi dünyanın en ilginç olayı ya sanki **(Gönderilmedi.) Beste;** Eve geldiğimden beri aklıma geldikçe sırıtıp sırıtıp duruyorum **(Gönderilmedi.) Beste;** Annem ne olduğunu soruyor zalimin teki teşekkür edip kalbimi hoplattı diyemiyorum **(Gönderilmedi.) Beste;** Deseydim beni Bakırköy'e yatırabilirdi **(Gönderilmedi.) Beste;** Neyse **(Gönderilmedi.)**

Beste; Selammmm

Beste; Yarın cumartesi

Beste; ÜZÜCÜ **(Gönderilmedi.)**

Beste; Haftasonlarını seviyorum sınıftakileri görmeme gerek kalmıyor **Beste;** Sen hariç ama

Beste; Üzerine alınıp üzülme lütfen **Beste;** Sanki üzülecekmişsin gibi açıklama yapıyorum bir de **Beste;** Ben yine saçmalamaya başladım ya **Beste;** Dakika bir gol bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beste; Aslında çok aklı başında bir kızım biliyor musun **Beste;** Herkesin yanında dilim kolay kolay düşmez **Beste;** Senin sohbetindeyken ya da senin yanındayken kendimi rahat hissediyorum **Beste;** Bu da sana ne kadar değer verdiğimi gösterir bence **Beste;** Yani arkadaş olarak

Beste; Yanlış anlama

Beste; Seni arkadaşım olarak görüyorum **Beste;** Umarım ben de senin için arkadaş kategorisindeyimdir **Beste;** Off bu kız yine mi yazdı kategorisindeysem çok üzülürüm **Beste;** Saçmalamayı bırakayım da ödevlere geleyim ben en iyisi **Beste;** Edebiyat'ta Cumhuriyet Dönemi Saf Şiir Şairleri sözlüsü var **Beste;** Ne çok seviyor bu kadın sözlüleri ya **Beste;** Bıktım ben

Beste; İngizlice sunum ödevi yaklaşıyor onu unutma **Beste;** Sunum yapmasan da slayt hazırla en azından performansının hepsini kırmasın hoca :(

Beste; Senin puanların gidince ben üzülüyorum **Beste;** Sınıf birinciliğine oynayan birisi olarak sevinmem lazım aslında ama öyle olmuyor **Beste;** Ozan'ın kırılsa çok sevinirdim sşdöwğdö **Beste;** Neyse başka da ödev yok

Beste; Gideyim ders çalışayım ben de **Beste;** İyi geceler

Beste; AZ KALSIN SONUNA <3 EKLEYECEKTİM **(Gönderilmedi.) Beste;** Tüm dengemle oynadın bir gün içinde ya **(Gönderilmedi.) Beste;** Bir daha da benimle konuşma lütfen **(Gönderilmedi.) Beste;** Ben çok geri zekâlı bir insana dönüşüyorum sonra **(Gönderilmedi.)** *Beste çevrimdışı, 21.34.*

Soner çevrimiçi, 21.45.

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi.

Soner yazıyor...

Soner; İyi geceler

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi, 21.47.

Soner çevrimdışı, 21.59.

Soner çevrimiçi, 22.03.

Soner; Emre Fel - Merhabalar

Soner çevrimiçi, 22.04.

Soner çevrimdışı, 22.16.

***

12/B Yeni Grup

Ozan, Beste kişisini ekledi.

Beste gruptan ayrıldı.

Ozan, Beste kişisini ekledi.

Ozan; Çıkıp durma kızım şu gruptan **Ozan;** Sınıf grubu burası

Beste; Bir tane sınıf grubu var zaten **Beste;** İkincisine hiç gerek yok

Meryem; Ay bir şeylere de kulp bulmasan ölürsün **Meryem;** Drama queen

Ceylin; Ozan sen nasıl oldun

Ceylin; Yüzünün hâli çok kötüydü

Ozan; Dikiş falan atıldı iyiyim şimdi biraz **Ozan;** Ama bu yaptığı o ucubenin yanına kâr kalmayacak **Ozan;** Babam müdürle konuştu pazartesi hakkında işlem yapılacak **Ozan;** Nasılsa anne babası yok arkasında atılır okuldan **Beste;** Ozan o kadar iğrenç bir insansın ki **Beste;** 100 yıl da yaşasam senden daha iğrencine denk gelmem **Ceylin;** Neresi iğrenç aq

Ceylin; Ozan'ı döverken öldürecekti **Ceylin;** Ozan'ın susup oturmasını mı istiyorsun **Meryem;** Elleri kırılsın ya

Meryem; Ne hâle getirdi çocuğun suratını **Beste;** Ozan sütten çıkmış ak kaşık çünkü **Ozan;** Derdin ne senin

Ozan; Burada mağdur olan benim

Ozan; Burnumu kırabilirdi

Ozan; Gözüme darbe alsam kör kalabilirdim **Beste;** Bilmesem inanırım var ya

Beste; Oscarlıksın

Meryem; Ya bunu sen neden gruba aldın ki Ozan **Meryem;** Bu kızın salaklığına dayanamıyorum ben artık **Beste;** Meryem sen bana dayanamazsan ben ne yaparım **Beste;** Depresyonlara girerim

Mustafa; Beste herkesi alaya alıyorsun ya acayip keyifleniyorum sşdöwşldşf **Mustafa;** İdolümsün

Ceylin; Beste, Mustafa, Seray

Ceylin; Bu üçünü at da kurtulalım **Seray;** Ya ben ne yaptım şimdi aq

Seray; Makarna yiyordum ben kendi kendime **Seray;** Beni nasıl bağladınız bu olayla **Mustafa;** Afiyet olsun kankam

Seray; Sağ ol gel beraber olsun

Mustafa; Açık adres ver

Emre yazıyor...

Emre çevrimiçi.

Emre yazıyor...

Emre; Ben de severim makarna

Seray; Bu değerli bilgi için teşekkürler **Seray;** Ne yapmamızı bekliyorsun bu bilgiyle tam olarak **Emre;** Yazmak istedim

Seray; Git kendine makarna yap o zaman **Emre;** Tamam

Beste gruptan ayrıldı.

Ozan, Beste kişisini ekledi.

Beste; Engelleyeceğim en sonunda o olacak sal artık beni ya *Beste gruptan ayrıldı.*

****

Bölüm sonu açıklaması bulamadım, bb

12

Fikret Kızılok - Bu Kalp Seni Unutur Mu?

"Bence sen aşık olmuşsun."

Telefonun diğer ucundan Azra'nin söylediği şey ile kaşlarım istemsizce çatılırken sanki görebilecekmiş gibi kafamı iki yana sallamıştım. Sonra göremediğini hatırlayınca "Hayır," diyerek karşı çıktım söylediğine. "Aşık falan olmadım."

Azra benim mahalleden eski bir arkadaşımdı. Farklı okullarda olduğumuzdan ve bir de sınavı fazla önemseyip günün neredeyse yirmi dört saatinde ders çalıştığından her dakika görüşmeye fırsatımız olmuyordu. Kimi günler sabahları okula giderken yolda birbirimizi arayıp konuşmakla yetiniyorduk.

"Görünen köy kılavuz istemez bebeğim, basbayağı Soner de Soner diye yanıp tutuşuyorsun sen." dedi eğlenir bir tavırla. Telefonu tutmayan elimi cebime sokarken adeta bir çocuğun inatlaşmasını andırır gibi omuzlarımı kaldırıp indirmiştim. "Öyle bir şey yok. Kafamı karıştırmaz mısın lütfen?"

"Ben mi karıştırıyorum kafanı?" dedi hayretle. "Yarım saattir konuşuyoruz her cümlenin başı ya da sonu bir şekilde Sonerle başlayıp bitiyor. O çocuktan başka düşündüğün bir şey yok resmen." Söylediğinin doğru olup olmadığını teyit etmek için aramayı başlattığımızdan beri konuştuğumuz konuları aklımdan geçirdiğimde haklı olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Ofladım. "Çünkü gündemimde Soner'den başka bir konu yok. Sıradan okul hayatından ibaret günlerim. Uyandım, okula gittim, derslere girdim ve eve geldim raporu mu sunayım sana?"

"Gündemimi Soner yapıyorum demiyorsun da böyle bahanelere sığınıyorsun yani?" Hafif bir kıkırtı duydum. "Tamam, tamam inandım ben sana."

"Aşık değilim." dedim inatla. Biliyordum işte, değildim.

"Aynen ondan aşkım."

"Bugün çok sinir bozucusun." diye homurdandım, okulun bahçe kapısı görüş açıma girdiği sırada. Adımlarımı kesip kapının önünde dikilmeye başlarken sabah soğuğu vücuduma işlediği için bir an önce içeriye girmek

istiyordum. Erkenden uyanıp evden çıkmıştım, şanslıysam Soner'i sınıfta tek başına yakalardım. "Her zamanki hâlim biliyorsun."

"Bilmez miyim?" diye sızlandım. "Ben okula geldim. Şimdi kapatıyorum sonra yine konuşuruz."

"Koşa koşa gir içeri ve Soner'ini gör." Bana son sataşmasını yapıp bir şey söylememe izin vermeden aramayı sonlandırdı. Öyle yapacaktım zaten.

Cebimden kulaklığımı çıkarıp telefonuma taktıktan sonra geçen gün Soner'in attığı şarkıyı açtım. O günün ertesi sabahı, uyandığımda bana şarkı önerdiğini görünce anında kulaklıklarımı kulağıma takmış belki yüzlerce kez dinlemiştim. Kahvaltıda bile şarkı dinlediğim için annemin tatlı azarlamasına maruz kalmıştım.

Telefonumu cebime sokup şarkıyı daha çok dinleyebilmek adına yavaşlattığım adımlarımla okulun bahçesine girdim. Erken bir saat olduğundan bahçe sakindi, tek tük banklarda oturanlar dışında kimse yoktu. Bakışlarım etrafı turlamaya devam ederken en köşedeki bankta oturan Ozan ve Emre'yi görünce gözlerimi devirmiştim. O ikisine görünmemek için adımlarımı hızlandırıp kısa süre içerisinde okul binasına giriş yaptım.

Merdivenleri çıkıp sınıfa ulaştığımda kapıyı açıp içeri girmiştim. Tam da beklediğim gibi sırasında oturmuş camdan dışarıyı izleyen Soner dışında kimse yoktu. Yüzümde ufak bir gülümseme belirirken kendi sırama doğru ilerledim. Amacım çantamı bırakıp Soner'in yanına gitmekti ama sıranın üzerinde gördüğüm şeylerle adımlarım duraksamıştı. Yaşadığım dejavu hissiyle dudaklarım aralanırken masama bırakılan şeylerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Nihayet sıraya ulaştığımda üzerinde Soner'e okuması için verdiğim kitabı ve hemen altında siyah renkte bir dosya olduğunu görmüştüm. Ağırlık yapan çantamı sırtımdan indirirken yerime oturup kitabı elime aldım. İlk işim sayfaları kurcalayıp postitlerimi söküp sökmediğini kontrol etmek olmuştu ama hayır, hiçbirini çıkarmamıştı.

Postitleri taktığım sayfalarda hoşuma giden yerleri fosforlu kalemle çizmiştim ilk okuduğumda. Şimdi sayfaları hızlı hızlı çevirirken bazı sayfalarda benim kalemimden farklı bir renkle çizilmiş alıntılar olduğunu fark etmiştim. Soner kitabımda bir iz bırakmıştı.

Sayfalardan birisinde durup hangi alıntıyı çizdiğine baktım.

"- Sen hiç sevdin mi?

- Sevmesem insan olmam. Her zaman severim, hem de ne kadar çok."

Okurken benim için hiç anlam ifade etmeyen, öylesine geçtiğim bu alıntı onu etkilemişti. Dudağımı dişlerimin arasına kıstırırken başka bir sayfaya geçtim.

"Kainatta ne varsa hepsi vehim ve hayal, yani aynalara vuran akisler veyahut gölgeler.

Bir başkası.

"Benliğe kök salan gönül bağlarını kim tarif edebilir?"

Ve bir başkası daha...

"Bir kere annem beni dünyaya getirdi, bir kere de sen, bambaşka bir dünyaya beni getiriyorsun."

Ben bunların hiçbirinden etkilenmemiştim. Bakışlarım yan masaya kaydı Soner'i görme ihtiyacı ile. Yüzü bana doğru dönük değildi, hâlâ camdan dışarıyı izliyordu. Kulağına takılı kulaklıklar artık onda görmeye alıştığım bir ayrıntıydı. Sürekli ama sürekli şarkı dinliyordu, dinlemediği anlar çok kısıtlıydı. Gerçek hayatta arayıp bulamadığını şarkılarda bulduğunu düşünüyordum.

Kitaba dönüp çizdiği alıntıları incelemeye devam edeceğim sırada masanın üzerindeki dosya ancak dikkatimi çekebilmişti. Kitabı bırakıp elimi dosyaya götürdüm ve kapağını kaldırdım. İlk başta içindeki a4'te yazan yazılara bir anlam veremesem de birkaç saniye sonra yazılar anlam kazandığın şaşkınlıkla gözlerim açılmıştı.

Soner bana Tarih notu çıkarmıştı.

Şakasına yazdığım şeyi ciddiye almıştı. Sıraya yaklaşıp tek tek dosyanın sayfalarını çevirmeye başladım. İnci gibi yazısını renkli kalemlerle süslemişti, bu notları okuyan birisinin sınavlarda başarısız olma ihtimali yoktu. Her şeyin detaylarını açıklamış, tek tek kenarlarına küçük notlar düşmüştü. Benim karman çorman çıkardığım notların yanında Soner'inkiler o kadar profesyonel kalıyordu ki.

Bu birkaç saatlik bir iş değildi. Dosyanın tüm sayfaları en az ikişer üçer adet a4 ile doluydu. Bütün bir haftasonu bununla uğraşmış olması gerekiyordu.

Dosyayı kucağıma bastırıp yerimden kalktım ve Soner'in sırasına ilerledim. Sınıfta ikimizden başka kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla geçen seferki gibi Soner'in önündeki sıraya, yüzüm ona dönecek şekilde oturdum. Soner'in ela gözleri benim yüzüme çevrildiğinde içimde dizginleyemediğim bir heyecan duygusu kalbimin hızlanmasına sebep olmuştu. Bir çift ela göz insanı ne hâle getirebiliyordu böyle...

"Bana not çıkarmışsın." dedim gizleyemediğim mutluluğumla. Kendimi o kadar mutlu hissediyordum ki Soner'in duvarları bu denli aşılması zor olmasa ona sarılıp teşekkür edebilirdim. Fakat bunu şu an yapmam neredeyse imkansızdı. Henüz o kadar yakın değildik. Evet bana şarkılar öneriyordu, mesajlarıma cevap veriyordu, bir kezle sınırlı olsa dâhi ona dokunmama izin vermişti ama bu her kafama estiğinde ona istediğim gibi davranabileceğim anlamına gelmiyordu. "Sana yazarken şaka yapmıştım ama sen gerçekten çıkarmışsın."

İçim içime sığmıyordu ancak bunu ona yüzümde oluşan kocaman gülümseme haricinde belli edemiyordum. Allah aşkına hangi insan sırf birisi ona ders notu çıkardı diye bu denli mutlu olabilirdi ki? Böyle abartılı tepki vermemeyi çok istesem de kendime engel olamıyordum.

"Teşekkür ederim." dedim dosyayı sıraya bırakırken. Sayfalarını çevirip düzgünce incelemeye başladım zira biraz önce anın verdiği heyecandan yazanları doğru düzgün okuyup okumadığımı hatırlamıyordum. "Yazın çok güzel derken şaka yapmıyormuşum." Özenle yazıldığı olan yazısına bakarken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "Harika yazmışsın."

Burada koca bir senenin notları vardı. Evet, bu notlarla çalışmak işimi kolaylaştıracaktı çünkü fazlasıyla netti her şey ama aynı zamanda bir o kadar da zorlayacaktı. Ne zaman dosyayı önüme çeksem bu notları bana hazırlayanın Soner olduğunu hatırlayıp salak salak sırıtmaktan derslere bir türlü kafamı veremeyecektim.

Yine de benim için bir şeyler yaptığını, çabaladığını bilmek sandığımdan çok daha harika bir histi.

"Dokuz Eylül, İzmir'in kurtuluşu..." dedim önümde açık olan sayfanın üstündeki yazıyı okurken. "Tarih'teki her olay beni etkilemiştir ama İzmir'in işgali, halkın direnişi ve en sonunda Dokuz Eylül'de kurtuluşu beni diğerlerinden çok daha fazla etkilemiştir. Bu olayı duyduğumdan beri Dokuz Eylül Üniversitesinde okumak için can atıyorum." Hep adını duyduğum bu üniversite adını aldığı olayı öğrenince beni kendisine çekmişti adeta.

"Senin nasıl bir hedefin var, hangi üniversiteye ya da bölüme gitmek istiyorsun bilmiyorum ama ileride bir gün adını duyduğumda çok iyi yerlere gelmiş birisi olacağından eminim." Gözlerimi dosyadan alıp Soner'e çevirdiğimde dikkatle beni izlediğini görmüştüm. Ben bir şeyler anlatırdım, o hiç cevap vermezdi fakat öyle bakardı ki, sanki bakışlarıyla anlatmak istediklerini kelimelere dökerdi.

Kendi kurduğum cümle canımı sıkmıştı. Lise bittikten sonra Soner'i bir daha görüp görmeyeceğim belirsizliği moralimi çok bozuyordu. Haftanın beş gününde yüzünü görmeye, ödevleri bahane edip ona yazmaya, birkaç şarkıdan ibaret olsa da birbirimizle müzik listemizi paylaşmaya alışmıştım. Bir gün tüm bunların biteceğini bilmek beni üzüyordu.

"Neyse," diye mırıldandım asılan suratımı tebessümle gizlemeye çalışarak. "Bu sefer ne dinliyorsun?" Gözlerim kulaklığına kaymıştı.

Soner üzerindeki sweatin cebinden telefonunu çıkarıp ekranını açtıktan sonra masaya bıraktı. Kafamı eğerek dinlediği şarkıya baktım. Fikret Kızılok, *Bu Kalp Seni Unutur Mu?*

"Çok severim." dedim geri çekilirken. "Biraz melankolik havası var ama yine de çok güzel. Zaten ben de-" Sınıfın kapısı sert bir şekilde açıldığında sözlerim yarıda kesilmiş ve ikimizin de bakışları kapıya doğru kaymıştı. İçeriye giren Ozan ve Emre ikilisini gördüğüm an tüm keyfim kaçmıştı. Emre'den ziyade Ozan'ın yüzünü görmek midemi bulandırıyordu.

İkisi de bizim olduğumuz tarafa baktıklarında önüme dönerek masadaki dosyayı elime aldım. "Fazla gevezelik ettim, bu kadar yeter." dedim sadece Soner'in duyabileceği bir sesle. "Sonra yine konuşuruz." O ikisinin yine Soner'e sataşmasını istemediğimden hızla oturduğum sıradan kalkıp kendiminkine gitmiştim ama çoktan Ozan, Soner'i göz hapsine almıştı bile.

Gergin bir şekilde ikisine bakarken Ozan, Soner'e bakarak konuştu. "Bu hâlâ hangi yüzle okula geliyor?" Gözlerimi yumarak ellerimi yüzüme bastırdım. Bir kavga daha çıkmaması için dualar ederken Ozan elbette ki bu kadarla yetinmemiş ve devam etmişti. "Biraz sonra gelebilecek bir okulun kalmayacak." dedi kışkırtıcı bir ses tonuyla.

Aklınca Soner'in bir kez daha kendisine saldırmasını sağlayıp okuldan kesinlikle atılacağından emin olacaktı. Ellerimi yüzümden çekip bakışlarımı Soner'e çevirdim. "Disiplin kurulunda görüşeceğiz seninle."

Soner'in, Ozan'ın söylediklerini hiçbir şekilde takmadığını görmek beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Ozan kendi kendine söylenmenin ötesine gidememişti ve bu onu daha da öfkelenmişti. Çantasını en öndeki sırasına bırakıp yerine otururken ne kadar sinirlendiği hareketlerinden belli oluyordu.

Soner'in sırasında hissettiğim hareketlilikle gözlerim o tarafa kaydı. Doğrudan Soner'in elalarıyla karşılaşmayı beklemediğim için kısa bir an afallarken ellerimi hızlanan kalbimin üstüne götürmemek için kendimi zor tutmuştum.

Soner saniyeler geçmesine rağmen gözlerini benden ayırmazken nefesimi tutmuş bu bakışmanın nereye kadar süreceğini anlamaya çalışıyordum. En sonunda boş boş bakan gözlerinde onaylamaz bir bakış beliriverdi. Çok kısa bir an sürmüştü, sanki benim hayal ürünümmüş hissettirmişti. Kafasını yavaşça iki yana sallayıp gözlerini benden ayırdığında, saniyeler içerisinde ne olduğunu anlayamamıştım bile.

Şaşkınlıkla ona bakakalırken Soner kafasını masaya yasladığı kollarının arasına gömdü ve okul çıkışı vakti gelene kadar ne teneffüse çıktı ne de yüzünü kollarının arasından çıkardı.

***

Ne olduk bir anda ayol

13

Günün ikinci bölümü diğerini okumayı unutmayınnn Tuğkan - Seni Çok Özlüyorum

Beste; Selammm

Beste; Ben geldim

Beste; Dün akşam da ödevleri atmıştım ama cevap vermemişsin **Beste;** Neyse vaktin olmamıştır diye düşünüyorum **Beste;** Yarın son sınav var, İngilizce **Beste;** Dört bölümden oluşacakmış her zamanki gibi **Beste;** Konuşma, yazma, test bir de okuma **Beste;** Bu hocanın sınavları kolay oluyor genellikle zaten **Beste;** O yüzden çok kasmaya gerek yok **Beste;** Matematikten Türev'deki artma azalma aralıklarıyla alakalı testler çözüp hocaya gösterecekmişiz **Beste;** Tarih'ten de sözlü var yine **Beste;** Senin çıkardığın notlardan çalışacağım **Beste;** Bak yine sonuna <3 ekliyordum az kalsın **(Gönderilmedi.) Beste;** Ne salak oldum ya **(Gönderilmedi.) Beste;** Ödevler bu kadardı

Beste; Zaten yarından itibaren sınavlar da bitiyor **Beste;** İkinci sınavlara kadar rahatız *Soner çevrimiçi.*

Beste; Sonunda

Beste; Cevap vermeyeceksin ama sormadan geçemeyeceğim, nasılsın **Beste;** Bugün de dünkü gibi sadece uyudun **Beste;** Endişelendim senin için *Soner yazıyor...*

Soner çevrimiçi.

Beste; Yazmayacak mısın

Beste; Dün mesajıma da cevap yazmamışsın **Beste;** Bir sorun mu var

Soner çevrimdışı.

Beste; Ne

Beste; Sohbette kaldın ve hiç cevap vermeden mi çıktın sen az önce **Beste;** Ne oluyor ya

Beste; İki kelime yazmak bu kadar zor değil bence **Beste;** Çevrimiçi olduğunu gördüğüm hâlde hem de **Beste;** Hiçbir şey anlamadım ama neyse **Beste;** İyi geceler

Beste çevrimdışı, 21.34.

Soner çevrimiçi, 21.35.
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi, 21.35.
Soner çevrimdışı, 21.47.
****

Beste; Dün yazdığım ödevi yapmamışsın **Beste;** Eksi aldın

Beste; İngilizceye de çalışmamışsın her hâlinden belliydi **Beste;** Boş kağıt verdiğini gördüm **Beste;** Ve yine tüm gün boyunca kafanı kaldırmadan sadece uyudun **Beste;** Bir sorun varsa bana anlatabilirsin **Beste;** Anlatmayacağını da biliyorum ama olsun **Beste;** Bizim göremediğimiz kim bilir neler yaşıyorsun ondan artık adım kadar eminim **Beste;** Birilerine içini dökmek istersen **Beste;** Ben her daim buradayım **Beste;** Sen de bundan emin ol istiyorum *Soner çevrimiçi.*

Çevrimiçi yazısını okuduğumda bir şeyler yazmasını umarken dudaklarımı kemirmeye başlamıştım. İki gündür, hatta bugünü de sayarsak, üç gündür ondan yanıt alamamak artık beni üzmeye başlamıştı. Dün çevrimiçi olmuştu, bunu gördüğümü bile bile cevap vermeden çıkmıştı.

Başta işi olduğunu o yüzden yazamadığını düşünüyordum ama iki gündür birkaç saniye bile mi vakit bulamıyordu, bana yazmak için?

Soner'in çevrimiçi oluşunu tam on iki dakika boyunca izledikten sonra adının altındaki 'çevrimiçi' yazısı kendisini son görülmeye bıraktığında hayretle ekrana bakakaldım.

Yine cevap vermemişti.

Beste; Ben mi bir şey yaptım farkında olmadan anlamıyorum ki **Beste;** Hiç böyle yapmazdın

Beste; Hiçbir şey yazmasan bile en azından teşekkür eder geçerdin **Beste;** Of Soner **(Gönderilmedi.) Beste;** Dün sabah ne güzeldi her şey **(Gönderilmedi.) Beste;** Masama not bile bırakmıştın **(Gönderilmedi.) Beste;** Bir anda ne değişti **(Gönderilmedi.) Beste;** Yine sana ilk yazdığım zamanlara döndük **(Gönderilmedi.) Beste;** Ben yazıyorum sen cevap vermiyorsun **(Gönderilmedi.) Beste;** Çok üzülüyorum **(Gönderilmedi.) Beste;** İyi geceler

Beste çevrimdışı, 22.15.
Soner çevrimiçi, 22.16.
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi, 22.16.
Soner çevrimdışı, 22.28.

***
;)))

14

Günün üçüncü bölümü diğerlerini okumayı unutmayınnn Athena - Yalan

Beste; Selam

Beste; Muhtemelen mesajımı görünce çok şaşıracaksın **Beste;** Hangi dağda kurt öldü de bu kız bana yazıyor falan diyeceksin **Beste;** Ama aklımdaki sorunun cevabını almazsam en sonunda kafayı yiyeceğim **Beste;** Kendi arkadaşlarıma yazamam çünkü anında başka yönlere çekiyorlar konuşmayı **Beste;** Sınıftan da kendimi yakın bulduğum sadece sen varsın **Beste;** Neyse umarım rahatsız etmiyorumdur *Seray çevrimiçi.*

Seray; Hayır tabiiki rahatsız etmiyorsun **Seray;** Ama şaşırdım bana yazmana **Beste;** Aklıma sadece sen geldin o yüzden **Seray;** Okay

Seray; Sorun ne

Seray; Anlatırsan sorularına yardımcı olabilirim **Beste;** Mesaj attığın birisi mesajını okumasına rağmen cevap vermiyorsa **Beste;** Bunun sebebi ne olabilir **Beste;** Benim aklıma hiçbir sebep gelmiyor çünkü **Seray;** Haa aşk işleri diyorsun **Seray;** Tam uzmanlık alanıma denk geldi *Beste yazıyor...*

Beste çevrimiçi.

Beste yazıyor...

Beste; Hayır aşk işleri değil **Beste;** Normal birisi

Seray; Normal birisiyse sana mesaj atmadığında neden bu kadar takılasın ki **Seray;** Değer verdiğin birisiyse umrunda olur **Beste;** Değer verdiğim birisi zaten ama aşk tarzında değil **Seray;** Anladım

Seray; Öncelikle sana kırılmış olabilir **Beste;** Ama kırılacağı bir şey yapmadım ki **Seray;** Belki farkında değilsindir **Seray;** Olabilir böyle şeyler

Seray; Yani erkekler en ufak bir şeye bile aşırı tepki gösterebiliyorlar **Seray;** Belki de farkında olmadan kırılacağı bir hareket yapmışsındır **Beste;** Ama iyiydi aramız

Beste; İlerleme kaydetmiştik

Beste; Bir anda eskiye döndü

Seray; Kırılmamışsa da senden soğumuştur belki **Seray;** Sana yazmak istemiyordur **Seray;** Aranızda geçenleri tam olarak bilemediğimden genel

konuşuyorum **Seray;** Belki çok başka sebepler de olabilir **Beste;** Soğumak mı

Beste; Ağlarım şimdi **(Gönderilmedi.) Beste;** :(

Seray; Kesin gözüyle bakma

Seray; Ben ihtimalden bahsettim sadece **Seray;** Senden soğuyup soğumadığını ancak sen anlayabilirsin **Beste;** Nasıl anlayacağım

Seray; Yine mesaj at

Seray; Çevrimiçi olduğu anı yakala **Seray;** Biraz üzerine git

Seray; İllaki dayanamayıp anlatacaktır sebebini **Beste;** İşe yaramazsa ne yapacağım **Seray;** Sen de ona yazma bu kadar basit **Seray;** Hayat erkeklerin peşinden koşacak kadar kısa değil **Seray;** Sana değer veriyorsa kendisi yazar **Beste;** Ben gidip yazayım o zaman **Beste;** Teşekkür ederim yardımcı olduğun için **Beste;** Kafamdaki soru işaretleri biraz dağıldı **Seray;** Ne demekk

Seray; Sorun olursa yazarsın yine **Beste;** <3

***

Beste; Nasıl giriş yapsam bilemedim **Beste;** Sadece cevap almaya geldim **Beste;** Sonra gideceğim

Beste; Ve bence senin de bana cevap vermen gerekiyor **Beste;** Yani bir anda yazmayı kesen sensin **Beste;** Tam eskiden olsa sorun etmezdim **Beste;** Ama şimdi her şey iyi giderken böyle yapmanı garipsedim **Beste;** Bir şey yaptıysam söyle de hatam neyse bileyim **Beste;** Benim aklıma gelmiyor çünkü *Soner çevrimiçi.*

Beste; Cidden Soner, sorun ne **Beste;** Lütfen söyle artık

Beste; Meraktan kafayı yedim

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi.

Beste; Ya yazsana artık

Beste; Çıldırıyorum burada ya **(Gönderilmedi.) Beste;** Tek istediğim bir cevap **Beste;** Onu da yazması zor olmasa gerek **Soner;** Normalde de attığın mesajları okumuyordum bile **Soner;** Ödevleri okuyup geçiyordum *Beste yazıyor...*

Beste çevrimiçi.

Beste yazıyor...

Beste; Söylememiştin hiç

Beste; Bir şey demiyorsun diye rahatsız olmuyorsundur sanıyordum **Beste;** Üzgünüm

Beste; Yazmam bir daha
Beste çevrimdışı, 23.48.
Soner; Yazma
Soner çevrimiçi, 23.48.
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi, 23.48.
Soner çevrimdışı, 00.00.
****
Güzel şeylerin olabilmesi için böyle bir şeyin olması lazımdı

15

Günün dördüncü bölümünü de saldım gitti, buyrun iyi okumalar

Mavi Gri - Sevda Türküsü

"Geri zekâlı, aptal, mal, salak."

Bir elimde telefonumla odanın içinde gezinirken diğer elimi belime yaslamış Soner'in sohbetteki *'yazıyor...'* yazısını izliyordum. Neredeyse yarım saattir, ki bu sadece fark ettiğim andan itibaren geçen süreydi, sürekli bir şeyler yazıp yazıp siliyordu. Ne yazdığı mesajları gönderiyordu ne de sohbetten çıkıyordu.

Arada bir dikkat çekmemek için uygulamadan çıkıp sonra tekrar giriyordum. Onun sohbetinde değil de ana ekranda bekliyordum aniden mesaj atarsa anında görüldü olmasın diye.

Dün geceki konuşmalardan sonra bugün okulda Soner her zamanki hâlindeydi. Bütün gün uyumuştu ama bu sefer ben onu izlememiştim. Sabah okula gittiğimde sınıfta yine sadece o vardı fakat yanına gidip konuşmak için çabalamamıştım. Kendisi bana 'yazma' dedikten sonra ne yapabilirdim ki? Zorla benimle konuşmasını sağlayamazdım ne de olsa.

Bugün okul grubundan gelen mesaja bakmak için WhatsApp'a girdiğimde Soner'in sohbetindeki '*yazıyor...'* yazısını görmüştüm. Bir umut belki yazar diye hâlâ bekliyordum ancak o mesajları atmamak konusunda ısrarcıydı. "Madem sohbetime girip yazıp yazıp sileceksin niye bana karşı kırıcı konuşuyorsun, salak çocuk?"

Hâlâ atmadığını görünce oflayarak uygulamadan çıkıp telefonu yatağımın üzerine atmıştım. "Duygularımın içine ettin dün geceden beri ya."

Belirsizlikten nefret ediyordum. Benim için bir şey net olmalıydı, ya evet ya da hayır. Soner'in belirsizliği beni çok yoruyor olsa da bunca zaman pes etmeden ona yazmaya devam etmiş, yüzyüze konuşmak için elimden geleni yapmıştım. Ben o kadar uğraştıktan sonra onun bir anda tavır değiştirmesi beni çok üzmüştü. Yazmamı istemiyorsa bana en başında söyleyebilirdi, neden ona iyice alışmamı beklemişti ki?

"Geri zekâlı ya..."

"Kimmiş o geri zekâlı bakalım?"

Annemin sesi kulaklarıma dolduğunda beklemediğim için olduğum yerde sıçrayarak kapıya doğru döndüm. Kollarını göğsünde birbirine bağlamış, omzunu kapının pervazına yaslamış olan annem, yüzünde minik bir gülümseme ile beni izliyordu. Yutkunarak kafamı iki yana salladım. "Kimse, ben öylesine söyleniyordum."

Kızını kendisinden bile iyi tanıyan annem elbette ki bu yalana inanmamıştı ama ben de oturup annemle Soner'i konuşacak değildim. Annem de aynı Azra gibi konuyu başka yönlere çekecekti. Soner'e aşık falan değildim. "Benim salak kızım beni kandırabileceğini sanıyor." diye söylendi annem tamamen odanın içerisine girerken.

Onu boş vererek çalışma masama yönelip sandalyeme kuruldum. "Ders çalışmam lazım anne."

"Yarım saat ders çalışmazsın ölmezsin kızım." Odamın kapısını örterek yatağımın üzerine oturdu. "Kimmiş bakalım bu geri zekâlı dediğin ve dakikalardır hakkında söylenip durduğun çocuk?" Sanırım sesim sadece odamda yankılanmakla kalmamış içeriye kadar gitmişti. Ya da benim annem çok meraklıydı ve gelip kapımı dinlemişti.

"Çocuk olduğunu nereden biliyorsun? Belki kız? Belki arkadaşlarımdan biriyle kavga ettim ve ona söyleniyorum?"

"Salak çocuk dedin az önce." dedi bezgin bakışlarıyla. "Anlat hadi kızım yoksa rahat vermeyeceğimi biliyorsun." Oflayarak kafamı sallarken sandalyemi annemi görebileceğim şekilde döndürdüm. Şimdi anlatmazsam annem ben anlatana kadar bu odadan çıkmazdı ve ben yine eninde sonunda anlatmak zorunda kalırdım. İşi iyice yokuşa sürmeden pes etmek en iyisiydi. "Adı Soner." dedim bakışlarımı ellerime dikerken.

"Güzel isimmiş." dedi annem beğeniyle.

"Hiçte bile." dedim yüzümü buruşturarak. Tamam, öyleydi ama şu an için güzel değildi. Kızgınlığım geçene kadar böyleydi. "Geçen seneden beri aynı sınıftayız ve geçen senenin sonundan beri ona yazıyorum."

Annemin kaşları havalanırken yatağımda iyice yerleşip sırtını duvara yasladı. "Benim kızım ne yere bakan yürek yakanmış böyle." dedi, şaşkınlığı sesine yansımıştı. Ellerimi yüzüme bastırıp anneme bakmayı kestim. "Anne öyle deme utanıyorum." Annemin gülüşünü duyduğumda ellerimi yüzümden çekmeden konuşmaya devam ettim. "Başlarda bana hiç cevap vermiyordu. Son birkaç aydır küçük bir teşekkür de olsa mesajlarımı yanıtsız bırakmıyordu ama sonra yine yazmayı bıraktı."

"Neden?"

"İşte ben de onu bilmiyorum." dedim sıkıntıyla. Ellerimi yüzümden ayırarak anneme baktım. "Soner nasıl birisi biliyor musun? Çok içine kapanık, kolay kolay kimseyle iletişim kurmuyor. Hocalar bile derslerde onu zorla konuşturuyor. Gün içinde sadece camdan dışarıyı izliyor ya da uyuyor. Derslerle ilgilenmiyor, ben de bunu bahane edip ödevlerini yazıyorum ayağına ona mesajlar atmaya başladım." Oturduğum sandalyeden kalkıp yatağıma geçtim. "Kimse onunla konuşmuyor bile anne, o kadar dışlıyorlar ki onu."

Yatağıma sırt üstü yatıp yastığımı kucağıma çekerek kollarımı etrafına doladım. "Sınıfta Ozanla Emre diye iki çocuk var, hep onunla uğraşıyorlar. Daha geçen hafta Ozanla kavga etti ama Ozan onu kışkırttı. Öyle sözler söyledi ki Soner'in sakin kalması zaten beklenemezdi. Geçtiğimiz pazartesi günü disiplinlik oldu ama ben de dahil sınıfta birkaç kişi disiplin kurulundaki hocalara olayın doğrusunu anlatınca, Soner ceza almaktan kurtuldu."

Mustafa, Seray ve ben hocalarla konuşmuştuk. Sınıf hocamızın dediğine göre herkesten gidip Soner'in haklı olduğunu söyleyerek olayı bizim anlattığımız gibi anlatan birisi daha vardı fakat kim olduğunun söylenmemesini istemişti. Doğal olarak dört kişi birden Ozan'ın suçlu olduğunu söyleyince Soner ceza almadan sıyrılmıştı işin içinden.

Annem "Soner'e neden öyle davranıyorlar?" derken sesindeki üzgün tonlama kendisini açık açık belli ediyordu. Annem böyleydi, en ufak bir şeyde çok hüzünlenirdi. Bu huyumu ondan almıştım.

"Ailesi yüzünden." Yastığıma iyice sarıldım. "Ailesi sorunlu insanlarmış. Bunun için onu suçluyorlar ama insan ailesini seçemez ki. Soner'in bu konuda hiç suçu yokken günah keçisi ilan edilen o oldu. Sınıftaki herkesin dilinde onun hakkında farklı farklı suçlamalar dönüyor ama kimse dönüp bu çocuk nasıl birisi acaba demiyor. İçinde nasıl bir insan yatıyor diye kimse merak etmiyor."

"Benim güzel kızım haricinde." Annem konuştuğunda belli belirsiz kafamı salladım. "Hayatının içine tamamen dahil olmak istemiyorum kaldı ki Soner kimseyi hayatına kolay kolay dahil etmez fakat onu tanımak istiyorum. Dışarıdan görünenin aksine içinde nasıl bir kişilik yatıyor öğrenmek istiyorum." Dün attığı mesajlar aklıma geldiğinde iç çektim. "Tam yakınlaşıyoruz, bana alışıyor derken bir şekilde konuşmayı kesmemizi sağladı."

"Bana baksana sen," Annem elini yatağa yaslayıp bana doğru eğildi. "Sen seviyor musun yoksa bu çocuğu?"

Aldığım tepki beni hiç şaşırtmazken gözlerimi devirerek yatakta yana doğru döndüm. "Neden kime Soner'i anlatsam hemen aşka yoruyor? Arkadaş olmak istiyor olamaz mıyım ben?"

"Öyle bi' anlattın ki," dedi geri çekilirken. "Sanki senin için dünyadaki en önemli insan oymuş gibi."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Dışarıdan böyle mi görünüyorum?" Annem fark etmişse Soner de onun yanındaki hâllerimi fark etmiş olabilirdi. "Tam olarak öyle görünüyorsun anneciğim," dedi annem alayla. "Kendi içinde inkar etmeye çalıştığın ortada ama bu sana bir şey kazandırmayacak. Aksne seviyorsan bunu kabullenmen güzel bir şey. Aşk kötü bir şey değil."

Yattığım yerde doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Yerimde duramıyordum sanki, iki dakika durduğum pozisyon çok geçmeden sıkıyordu. "Bilmiyorum anne," dedim çenemi yastığıma yaslarken. "Onunla konuşmak beni rahatlatıyor. Sanki onun yanındayken ben benmişim gibi hissediyorum. Sizin yanınızdayken nasılsam Soner'in yanındayken de o olabiliyorum. Benimle konuşmuyor, sadece beni dinliyor olsa bile bakışları üzerimde olduğu sürece kalbimin ritmini kontrol edemiyorum."

Annem ilgiyle beni dinlerken bakışlarımı kaçırarak devam ettim. "Bunun neden olduğunu sorsan cevap verememem. Bana fırsat verse her dakika, her saniye Sonerle ilgilenirim ama bunu neden yaptığımı açıklayamam." Kendime bile açıklayamazken bir başkasına nasıl açıklayabilirdim ki?

"Beste aşık gibi konuşuyorsun," dedi laflarımı tamamladığında. "Gibisi fazla hatta."

"Galiba..." diye mırıldandım. Yaşadığım aydınlanmayla ellerimi yanaklarıma götürdüm. "Anne," dedim dehşetle. "Ben aşık olmuşum."

"Günaydın kızım, günaydın." dedi annem bana alayla gülerken.

"Gülme," dedim utançla. "Ne yapacağım?"

Aşık insanlar ne yapardı?

"Şimdiye kadar ne yapıyorsan onu yapacaksın. Ne eksik ne fazla."

"Ama ona yazamam, dün beni kırdı." dedim bakışlarım yatağın üzerindeki telefonuma kayarken. "O zaman onun yazmasını beklersin."

"Hadi yazmazsa?"

"O da seviyorsa yazar."

Hüzünle gülümsedim. "Sevmiyordur." Hayatında aşka yer verebilecek kadar boşluk olduğundan bile emin değildim. Benim gibi iyi bir ailede büyümemişti, belli ki hayat ona şartları altın bir tepside sunmamıştı. İntihara dâhi kalkıştığına göre yaşadıkları sandığımdan çok daha ağırdı. O kadar şeyin arasına aşkı yerleştirebileceğini sanmıyordum.

"Yaşamadan bilemeyiz Beste." Ben çoktan umutsuzluğa bürünmüştüm. Kaçtığım şeyi sonunda kabullenmiştim ancak şimdi de karşılık alamayacak olmanın verdiği üzüntü çökmüştü bünyeme. Ellerimi yanaklarımdan çekerken yatağımın üzerindeki telefonumun titrediğini hissedince gözlerim telefona çevrilmişti. Merakla uzanıp gelen mesaja bakmak için ekranı açtığımda Soner'den gelen mesajla karşılaşmayı asla beklemiyordum.

Soner; Özür dilerim

Tek bir mesaj, bu kadardı.

İsminin altındaki *'çevrimiçi'* yazısına baktım bir süre. Benim cevap vermemi bekliyor olmalıydı.

Mesajı içimden birkaç kez sesli okuduktan sonra uygulamadan çıkıp telefonumu yatağıma bıraktım.

Bana nasıl hissettirdiğini anlaması gerekiyordu.

****

Bir bölümde işte böyle döndürürüz seni aslan parçası

16

Konuya Fransız - Tuzak

Sıramda oturmuş bir yandan müzik dinliyor bir yandan da önümde açık olan test kitabından matematik sorularını çözüyordum. Son zamanlarda dersleri haddinden fazla boşladığımı fark ettiğimden beri boş bulduğum her anı bu şekilde değerlendirmeye başlamıştım. Bazı hisler, duygular gelip geçiciydi ama senenin sonundaki o önemli sınav her daim kalıcıydı. Şimdi kafamı oyalayan şeyler yüzünden derslerime gerekli önemi vermeyip senenin sonunda ağlamak istemiyordum.

Elimi, kafamı uzun süredir eğik tuttuğum için ağrıyan boynuma yerleştirip ovmaya başlarken başımı geriye doğru attım hafifçe. Ders çalışmaktan boyun fıtığı geçirecektim en sonunda ve sınav senesinin bana kattığı tek şey bu olacaktı.

Kulağımda çalan şarkı değişirken çözdüğüm son testin de cevaplarını kontrol etmiş ve kapağını kapatmıştım. Yanlışlarıma bakmaya sonra karar vermiştim. Testi çantama gönderip masanın üzerini boşaltırken ön sırada hissettiğim hareketlilikle kafamı kaldırıp gelene bakmıştım. Karşımda gördüğüm yüz Seray'a aitti. "Selam." dedi önümdeki sıraya otururken.

"Selam." diye karşılık verdim. Günün son dersindeydik, dersimiz beden olduğu için hoca bizi serbest bırakmıştı. Bazı öğrenciler dışarıdayken bazıları benim gibi test çözmek için sınıfta durmayı tercih etmişti. Seray da onlardan birisiydi. "Test mi çözüyordun?"

"Evet ama bitti şimdi."

Kalemimi ve silgimi kalem kutumun içine koyup fermuarını çektim. "Bahsi geçen çocuğa mesaj attın mı? Çok merak ettim." dedi Seray yerinde kıpırdanarak. "Tabii anlatmak zorunda değilsin, o kadar yakın değiliz ne de olsa. Ben merak ettim sadece." İki gün önce Seray'a yazmıştım fakat sonra bir daha konuşmamıştık. Her ne kadar bahsettiği ihtimaller moralimi daha da bozsa da en azından kafamdaki soruların birazcık da olsa cevap bulmasını sağlamıştı.

"Attım," dedim sıkıntıyla. "Ama atmasaydım keşke."

Soner'in bana karşı kurduğu en uzun cümlenin 'yazdığın çoğu şeyi okumuyorum bile' olması beni çok üzmüştü. Salak değildim, yazdığım her şeyi okuduğunu biliyordum. Yazdıklarımı okumuyorsa ona şakasına 'Tarih notu çıkarsana' diye mesaj attığımda nasıl çıkarmış ve masama bırakmıştı? Ya da madem mesajlarımı okumayacağı kadar değersizdim neden bana şarkılar öneriyordu ve ona önerdiğim şarkıları saatlerce dinliyordu? Hareketleriyle sözlerinin arasında koca bir zıtlık vardı.

Şaşkınlıkla konuştu. "Aa, neden?"

"Biraz kırıcı konuştu." dedim mesajların detayına çok inmek istemediğim için.

"Anladım," Kafasını sallayarak geri çekildi. "Sonra konuşmadınız mı hiç?"

"Dün özür diledi." Mesajına hâlâ cevap vermemiştim. Hem cevap yazsam bile ne yazacaktım ki? Küçük bir özürle hallolacak bir konu değildi bu.

"Demek ki hisler karşılıklı." diye bir çıkarımda bulundu. "Hiç özür dilemeyebilirdi."

"Ya da en başından özür dilemesini gerektirecek bir şey yapmayabilirdi." dediğimde beni haklı bulmuş olacak ki kafasını aşağı yukarı salladı. "Orası öyle tabii ama hepimiz insanız sonuçta, hatalar yapabiliriz. Önemli olan onlardan pişman olup olmadığımız." Konunun içeriğini tam olarak bilmediği için ona göre benim anlattığıma bakarak konuşması kolaydı ama ben Seray'dan daha farklı düşünüyordum.

"Ve değer vermediğimiz kişilerden özür dilemeyiz." diye ekledi.

"Ya," dedim çenemi avuçlarıma yaslarken. "Beni böyle umutlandırma sonra hayal kırıklığına uğrayacak olan kişi benim." Dün annem de aynısını yapmıştı ve ister istemez Soner'e karşı içim umutla dolmaya başlıyordu artık. Bu kadar çok inandıktan sonra işler istediğim gibi olmadığında en çok üzülecek olan yine bendim.

"Peki," Harfleri uzatarak konuşmuştu. "Bu tarz konuşmayayım o zaman." Kafamı sallayarak dediğini onayladım. Gereksiz umutlardan uzak durmak istiyordum. "Sen yazdığından beri kafamı kurcalıyor ama yine cevap vermek zorunda değilsin. Bu bahsi geçen kişinin Soner olma ihtimali kaç?"

"O kadar mı belli oluyor dışarıdan ya?" diye sızlanırken buldum kendimi. "Belli olmuyor aslında." dedi beni rahatlatmak amacıyla. "Grupta sürekli Soner'i savunuyorsun, kim onun hakkında ne dese sana demiş gibi davranıyorsun. Bir de kaç kez gözlerini Soner'in üzerinde yakaladım. Yani

fark etmemem imkansız aslında çünkü tam Soner'in önünde oturuyorum. Ona baktığını göz ucuyla da olsa görebiliyorum. Eh, geçen hafta Soner'in senin sırana kahve bıraktığını da gördüm. Böyle olunca da bana yazdığında bahsettiğin kişinin Soner olduğunu saniyesinde anladım."

Seray anlattıkça girdiğim şokun etkisiyle her saniye dudaklarım biraz daha aralanırken hayretle yüzüne bakakalmıştım. "İyi ki belli etmiyormuşum." diye mırıldandı, zar zor konuşabildiğimde. "Bir de belli etseydim nasıl olacaktı acaba?"

Dediğime sesli bir şekilde güldüğünde kendimi tutamayıp gülümsemiştim. "Ama merak etme benden başka birinin fark ettiğini sanmıyorum."

Ozan dışında...

"Umarım..." Aramızda bir sessizlik oluştuğunda konuşmamız bittiği için kalkıp gideceğini düşünmüştüm ama nedense öyle yapmamıştı. Bakışlarını masaya dikip sessizce oturmaya devam etmişti. Bu sınıfta Soner dışında kimseye ısınamamıştım bunca zamandır ama Seray'a karşı geldiğinden beri nötrdüm. Son zamanlarda gruptaki tavırlarına bakarak kafa yapımızın diğer herkesten daha çok uyuşacağını düşünmüş, o gece bu yüzden ona yazmaya karar vermiştim.

Sempatik birisiydi, zamanla daha yakın olabilirdik belki de.

Çıkış zilinin çalmasına ne kadar kaldığını öğrenmek için telefonuma bakacağım sırada sınıfın kapısı açılmış ve içeriye Soner girmişti. Kapıyı kapatmak için arkasını dönmesini fırsat bilip birkaç saniye boyunca onu süzmüştüm. Üzerinde hep görmeye alışık olduğum o siyah sweati vardı. Normalde fazlasıyla dağınık olan saçları bugün biraz düzeltmeye çalışmış gibi daha düzgündü. Bu görüntü bende elimi saçlarının arasına sokup parmaklarımı o tutamların arasında gezdirme isteği uyandırıyordu her seferinde. Öyle yumuşak görünüyordu ki saçları. Emindim ki çok güzel de kokuyordu.

Soner arkasını döndüğünde ona baktığımı fark etmesini istemediğimden bakışlarım masanın üzerindeki ellerime çevrilmişti. Önceki dersin başından beri ortalıkta yoktu, nerede olduğunu fazlasıyla merak etsem de ona yazmamak için irademi güçlü tutmuştum.

Masanın üzerinde ellerimi birbirine geçirmiş parmaklarımla oynarken Soner'in kendi sırasına değil de benim sırama doğru yaklaşmakta olduğunu göz ucuyla görmüştüm. Kalbim Soner'in attığı her adımda hızını mümkünmüş gibi daha da arttırırken nefesimi tutmuş bekliyordum.

Soner sıranın yanına geldiğinde çok kısa bir an adımlarını yavaşlatmış ve elinde tuttuğu kitabı masamın üzerine bıraktıktan sonra eski hızıyla yanımdan ayrılmıştı. Masanın üzerindeki yepyeni kitaba bakarken aynı anda dönüp Soner'e de bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Kendi sırasına oturduğunda elimi kitaba doğru uzattım.

Mücadele yıllarındaki İzmir'i anlatan tarihi bir kitaptı. Kapağının gıcır gıcır olmasına bakılırsa yeni satın alınmıştı. Sayfalarını incelemek için kapağını kaldırdığımda hemen ilk sayfada küçük kare bir not kağıdı karşılamıştı beni. Kağıdın üzerinde Soner'in el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

"Yazdığın her şeyi okuyordum." Ve hemen altında da bir şarkı adı vardı. **Konuya Fransız, *Tuzak.***

Gülümsememek için yanaklarımı ısırırken benimle birlikte notu gören Seray "İnanmıyorum," dedi fısıltıyla. "Soner'i nasıl bu hâle getirdin kızım? Ben onunla arkadaş olmak için bile kaç defa denesem de bana mısın demedi çocuk."

Kafamı eğerek saçlarımın yüzümün iki yanına dökülmesini sağlayıp Soner'in beni göremediğinden emin olduğumda içimde tutmakta zorlandığım gülüş dudaklarıma yansımıştı. "Kolay olmadı." dedim sessizce. Tam bu anda çıkış zili çaldığında yavaşça oturduğum yerden kalktım.

"Görüşürüz sonra." dedi Seray muhtemelen eşyalarını almak için sırasına giderken. "Görüşürüz." Çantamı ve masanın üzerindeki kitabı alıp kimseye bakmadan sınıftan çıktıktan sonra olduğum koridoru bitirince sırtımı duvara yaslayarak durdum. Sınıftan çıktığımdan beri yüzümden eksik olmayan gülümseme daha da büyürken utanmasam olduğum yerde sevinçten tepinecek haldeydim.

Yanımdan geçen birkaç kişinin garipser bakışlarını fark ettiğimde kitabı göğsüme bastırarak merdivenleri inmeye başlamıştım. Dengemi kaybetmemeye özen göstererek çantamdan kulaklığımı çıkarıp bir dakikaya yakın bir süre boyunca düğümünü çözmekle uğraşmıştım. Söylene söylene kulaklığımı açabildiğimde telefonuma taktım ve Soner'in notta yazdığı şarkıyı Spotify'da aratarak ilk çıkanı açtım.

Şarkı kulağıma dolmaya başladığı an telefonu cebime koyacaktım ki daha elimdeyken gelen bildirimle titremişti. WhatsApp'dan gelen bildirime girdim.

Soner; Bugün ödev yok mu

Mesajı okuduğumda engel olamadığım bir sırıtış oluşurken biraz bekledikten sonra cevap yazdım.

Beste; Yok

O hâlâ çevrimiçiyken uygulamadan çıkıp telefonu cebime soktum ve ilk kez duyduğum bu şarkıya kendimi bırakarak okulun çıkışına yöneldim.

****

Beste'nin Tarih sevgisiyle benim Soner sevgisi kapışır

Soner'in önerdiği şarkılardaki sözlere dikkatli bakın ;) Hiçbir şarkı boşa önerilmiyor

17

Redd - Nefes Bile Almadan

Soner; Bugün de mi ödev yok
Beste; Yok
Soner; Hiç mi yok
Beste; Hiç yok
Soner; Kontrol et belki vardır
Beste; Baktım yok
Soner; Peki
Beste çevrimdışı, 22.56.
Soner çevrimiçi, 22.56.
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi, 22.57.
Beste çevrimiçi, 23.00.
Beste; Ya derdin ne senin
Beste; Bir öylesin bir böyle
Beste; Sana yazmamı istemiyorsan sen de bana yazma **Beste;** Hediyeler alma
Beste; Şarkılar önerme
Beste; Yaptığının arkasında dur
Beste; Beni kırdıktan sonra gelip seninle tekrar konuşmamı bekleyemezsin **Soner;** Özür dilerim
Beste; Keşke en başında özür dilenecek bir şey yapmış olmasaydın **Beste;** Biz gayet güzel gidiyorduk **Beste;** Hayır, benim hayal ürünüm mü diye düşünüyorum ama değil **Beste;** Ben mi fazla anlam yükledim acaba diye düşünüyorum ama yine hayır **Beste;** Sabahında masama notlar bırakıp akşamında benimle konuşmayı keseceğin ne yapmış olabilirim **Beste;** Anlamıyorum gerçekten
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi.
Beste; Ya kafayı sıyıracağım şimdi **Beste;** Ne olur artık bana söylemek istediğin ne varsa açık açık yazar mısın **Beste;** Ben netlik istiyorum

hayatımda **Beste;** Yazıp yazıp silmelerini değil **Beste;** İnsan mı yiyorum ben

Beste; Düşüncelerini dile getirince tavır mı yapıyorum sana **Beste;** Aylardır en ufak bir mesajın için tek başıma çaba gösteriyorum **Beste;** Şimdi sen de bu şekilde kendini açıklamaktan kaçarsan ben kırıldığımla kalmış olacağım **Beste;** En azından bana düzgün bir sebep sun **Beste;** Bak cidden düşünüyorum

Beste; Bugün aklıma yeni bir şey geldi **Beste;** Ozanla Emre geldiğinde aniden yanından kalktığım için mi bana kırıldın veya üzüldün **Beste;** Bu sefer cevap ver lütfen **Soner;** Kırılmadım

Soner; Başka bir şeyi fark ettim **Beste;** Neyi

Soner; Sen sadece ben yalnızken varsın Beste **Soner;** Kalabalığın içinde yoksun ki **Soner;** Belli ki senin de çekincelerin var **Soner;** Belli ki istemiyorsun sınıfın içinde dışlanmak **Beste;** Ya ne alaka Soner

Beste; Yanından kalkıp gittim çünkü orada dursaydım Ozan'ın sana sataşacağından adım kadar emindim **Beste;** Evet birileri varken yanına gelmiyorum çünkü korkuyorum **Beste;** Ama bu dışlanma korkusu değil **Beste;** Emreyle Ozan'ın rahat durmayacağını bilmenin korkusu **Beste;** Sana zarar veriyorlar görüyorum **Beste;** Fiziksel değil belki ama psikolojik olarak çok fazla zarar veriyorlar **Beste;** Ben bunun olmasını istemiyorum **Beste;** Seni düşündüğüm için

Soner; Emre bana bu sınıfta zarar vermeye kalkışacak son insan **Beste;** Ailevi sorunlarını tüm on ikilerin ağzına sakız eden çocuktan mı bahsediyorsun **Beste;** Evet kesinlikle son kişidir **Soner;** O yapmadı

Beste; Ne

Soner; Emre kimseye benimle alakalı bir şey anlatmadı **Beste;** Kim yaptı öyleyse

Beste; Eskiden yakın arkadaşmışsınız, öyle duydum **Beste;** O yapmadıysa başka kim yapmış olabilir **Soner;** Ozan

Beste; Şerefsiz

Beste; O nereden biliyordu ki

Soner çevrimiçi.

Beste; Yine sessizliğe büründük

Beste; Bunu öğrendiğime göre ne kadar haklı olduğumu bir kez daha anladım **Beste;** Ozan sana bunu yaptıysa kim bilir daha neler yapar **Beste;** Sınıftakilerin içinde seninle konuşurken görülmek istemediğim için değil

Beste; Tam da bunun için uzak duruyorum işte **Soner;** Ozan kimin umrunda

Soner; Onu umursadığımı mı sanıyorsun **Beste;** Daha geçen pazartesi kavga ettiniz Soner **Soner;** O gün boşluğuma geldi

Soner; Ozan yıllardır böyle, ne zaman dönüp ona bir karşılık verdiğimi gördün **Soner;** Sen hâlâ anlamadın galiba **Soner;** Bu sınıftaki kimse benim umrumda değil **Soner;** Ne düşündükleri, arkamdan ne söyledikleri **Soner;** Umursamıyorum

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi.

Soner yazıyor...

Soner; Sen hariç

Beste yazıyor...

Beste çevrimiçi.

Beste yazıyor...

Beste; Ben çok salak bir insan oldum **(Gönderilmedi.) Beste;** İki güzel söze hemen kanıyorum **(Gönderilmedi.) Beste;** Ama ben senin yine kafana estiğinde bana karşı kırıcı konuşup konuşmayacağını bilmiyorum **Beste;** Yine bana 'yazma' deyip demeyeceğini bilmiyorum **Beste;** Aslında her mesajımı okuyup beni okumuyorum diye kandırıp kandırmayacağını bilmiyorum **Beste;** Ben çok sıkıldım bu belirsizlikten ya **Beste;** Bu gece bana adam akıllı cevaplar verdiğine göre **Beste;** Sana açık olduğumda da bana bir cevap ver ve ona göre devam edelim **Beste;** Madem şarkılarla anlaşıyoruz **Beste;** Redd - Nefes Bile Almadan **Beste;** Tamamen dinle

Beste; Her kelimesine, her cümlesine katılıyorum şarkının **Beste;** Hislerimi bil ve ona göre karar ver **Beste;** Kabul edersen ben her zamanki gibi buradayım ve senden asla bir karşılık beklentisinde olmayacağım **Beste;** Kabul etmezsen tam da senin istediğin gibi sana hiç yazmayacağım **Beste;** Sınıfta da varlığım yokluğum bir olur **Beste;** Beni fark etmezsin bile

Beste; Şimdi dinle ve düşün

Beste; İstediğin kadar vaktin var **Beste;** Senden tek istediğim

Beste; Tekrar beni kıracaksan kabul etmemen **Beste;** İyi geceler

Beste çevrimdışı, 23.14.

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi, 23.47.

Soner yazıyor...

Soner çevrimiçi, 23.48.

Soner yazıyor...
Soner; Kabul
Soner çevrimiçi, 23.48.
Soner çevrimdışı, 00.00.
****
Nerelere geldik bir anda

18

Kaldık Böyle - İşgal

Soner iki gündür okula gelmiyordu.

Okula gelmediği gibi telefonu da tamamen kapalıydı. Attığım her mesajın tek tik olduğunu görünce içimde engelleyemediğim bir endişe beni onu aramaya itmişti. İki gün içinde sayısız kez aramıştım ve aldığım tek cevap telefonunun kapalı olduğuydu. Artık endişelerim yerini büyük bir korkuya bırakmaya başlamıştı.

Başına bir şey mi geldi acaba ihtimalini her dakika kendime soruyordum. Kendi kendimi ne olacak diyerek teselli ettikten sonra çok geçmeden yine aynı soruyu sorgularken buluyordum kendimi. Bu bir döngü hâline girmişti.

Şimdi öğle arasındaydık, bitmesine çok az zaman kalmıştı. Birazdan derse girecektik ve gözlerim belki gelir diye kapıdan ayrılmıyordu ancak ne gelen vardı ne de giden. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip nefesimi dışarıya verirken sıranın altındaki telefonumu çıkarıp alacağım cevabı bile bile Soner'i aramıştım. Kulağıma yasladığım telefonumdan yükselen ses duymaya aşina olduğum *aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor* zırvalığından ibaretti.

Tüm sinirimi telefondan çıkarmak istercesine ekranına sertçe basıp aramayı sonlandırdıktan sonra yine aynı sertlikte masaya bıraktım. Çevresinde onun hakkında bilgi alıp kendimi rahatlatabileceğim kimse yoktu.

Bakışlarım öğretmenler masasının etrafında toplanmış Ozan, Emre ve sınıftan birkaç çocuğa kaydı. Gözlerim Emre'ye takılı kalmıştı. Kendime düşünmek için fırsat tanımadan sıramdan kalktım ve onların yanına ilerledim. İlk dikkatini çektiğim kişi elbette ki Ozan olmuştu, onun ardından ise Emre bakışlarını bana çevirmişti. Doğrudan Emre'ye bakarak konuştum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Emre'nin bakışları ilk önce Ozan'a kaydı ardından bana baktığında yavaşça kafasını aşağı yukarı sallamıştı. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğim Ozan'a ters bir bakış atıp arkamı dönerek yanlarından ayrıldım

ve sınıftan çıktım. Çok geçmeden Emre de sınıftan çıkmış, karşıma geçmişti. "Ne konuşacağız?" diye sordu merakla.

"Soner'den iki gündür haber alamıyorum," dedim direkt konuya girmeyi tercih ederek. "Fark ettiğin gibi okula da gelmiyor."

Boş bakışlarla bana bakmayı sürdürdü. "Ne yapmamı bekliyorsun?" Tavırları umursamıyormuş gibi olsa da gözlerinden birkaç saniyeliğine de olsa endişe duygusunun geçtiğine yemin edebilirdim fakat kendisini çabuk toparlamıştı.

"Senden bir şey yapmanı beklemiyorum. Soner'in ev adresini istiyorum sadece." Gidip kendi gözlerimle iyi olduğunu görmeden rahat edemeyeceğimi biliyordum. "Mutlaka biliyorsundur."

"Bilmiyorum." diyerek beni geçiştirdi ve sınıfa girmek için kapıya yöneldi ama kolundan tutarak buna engel oldum. "Bildiğini biliyorum." Bakışları koluna kaydığında elimi geri çektim. "Eskiden yakın olduğunuzu duydum, illaki biliyorsundur." Emre dışında bunu öğrenebileceğim kimse yoktu. O da bana ev adresini vermez ve gidip Soner'i göremezsem iyice meraktan ve endişeden kafayı yiyecektim.

"Soner'den normalde de kimse haber alamaz. Sana özel bir şey değildir eminim ki."

"Hayır biz onunla konuşuyoruz, neredeyse her gün hem de. İki gündür telefonu kapalı. Hiçbir şey yapmasa bile geceleri mutlaka girer ve mesajlarımı okurdu." Emindim işte, bir şeyler olmuştu. Özellikle aramızda öyle bir konuşma geçtikten sonra Soner mesajlarıma dönmemezlik yapmazdı. Neredeyse her yarım saatte bir onu aramayı denediğimden dolayı biliyordum ki iki gündür telefonu hiç açılmamıştı.

"Bilmiyorum dedim Beste, kendi işlerinize beni bulaştırmayın." Yeniden gitmek için hareketlendiğinde bu kez kapının önüne geçerek sırtımı kapıya yasladım. "Senden dünyanın en zor şeyini istemiyorum. Alt tarafı Soner'in evinin adresini söyleyeceksin bu kadar. İşimi zorlaştırmasan da söylesen?"

"Bilmiyorum kelimesinden ne anlıyorsun sen?" Kaşları çatılmıştı.

"Bildiğini anlıyorum çünkü yalan söylüyorsun." Bir adresi yazıp vermek bu kadar zor olmamalıydı, neden işi yokuşa soruyordu anlam veremiyordum hiç. "Bak, Soner için endişeleniyorum ve bu endişemin boşa olmadığına çok eminim. Senden sadece bir adres istiyorum, başka hiçbir şey değil. Merak etme bana adresi verenin sen olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Sonerle olan eski dostluğunuzun ufacık bir hatrı varsa o adresi ver ve onun iyi olduğundan emin olmamı sağla."

Bakışlarındaki donukluk yavaş yavaş kaybolurken geriye doğru bir adım atarak derin bir nefes aldı. "Ne inatçı bir şeysin sen ya?" dedi elini cebine sokarken. Cebinden çıkardığı telefonu gördüğümde gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım. "Mesaj olarak atıyorum."

"Tamam, teşekkürler." dedim kapının önünden çekilerek. Emre telefonuyla biraz uğraştıktan sonra tekrar cebine gönderdi ve kapıyı açarak sınıfa girdi. Kot ceketimin cebindeki telefonumun titrediğini hissettiğim sırada ben de sınıfa giriyordum. Emre, Ozanların yanına dönerken ben doğruca sırama ilerlemiştim. Eşyalarımı toparlayıp çantamı omzuma taktım ve sınıftan geri çıktım.

Telefonumdan Emre'nin attığı adresi incelerken bir yandan da merdivenleri iniyordum. Okula çok da uzak olmayan bir mesafeydi. Bahsi geçen semte hangi otobüsün gittiğini internetten öğrendikten sonra telefonumu kapatmıştım. Kısa süre içerisinde okuldan ayrıldığımda otobüs durağında gelecek olan otobüsü beklemeye başlamıştım.

Yaklaşık yarım saat sonra otobüsten inmekteydim. Telefonumdan tam adresi defalarca kez kontrol ede ede adreste yazan sokağa geldiğimde şimdi de hangi apartman olduğunu anlamak için hepsinin girişindeki isimlere bakıyordum. En sonunda sol taraftaki gri bir apartmanın adının adrestekiyle uyuştuğunu görünce hızlı adımlarımı o tarafa yöneltmiştim.

Adreste katın birinci kat olduğunu görünce asansöre binme gereği duymadan merdivenleri çıkmıştım. İki daire üzerine kurulu olan bu binada Soner'in evinin numarası birdi. Kapının önüne geldiğimde heyecanla nefesimi tutmuştum. Buraya kadar gelmiştim ama şimdi Soner'i görünce ne yapacağımı bilmiyordum.

Elimi kaldırıp zile bastığımda içimde tarifi mümkün olmayan bir his vardı. Midemi kasan, kalbimin atış hızını değiştiren bir his. "Allah'ım ben ne zamandan beri bir insanı göreceğim diye bu kadar heyecanlanır oldum?" diye fısıldadım kendi kendime.

Zili çalmamın üzerinden yaklaşık bir dakika geçmesine rağmen kapının açılmamış olmasına kaşlarım çatılırken bir kez daha zile götürdüm elimi. Buraya gelene kadar hiç evde olmama ihtimaline hazırlamamıştım kendimi. Çok emindim Soner'i göreceğimden.

Zile defalarca kez bastım kapı açılmamasına rağmen. Artık evde olmadığından tamamen emin olmuştum. Moralim hiç olmadığı kadar bozulurken zile son bir defa basmıştım ama yine açılmamıştı. Asılan

suratımla birlikte gitmek için arkamı döndüğüm esnada kapının sesini duyduğumda olduğum yerde kalakalmıştım. Kapı sonunda açılmıştı.

Yavaşça olduğum yerde dönerek kapıya doğru baktım. Gördüğüm yüzün Soner'e ait olması beni mutlu etmişti ama gördüğüm manzara aynı zamanda bir o kadar da üzmüştü. Saçları iyice birbirine karışmıştı, çok az araladığı kapıdan uzattığı yüzü soluktu ve sanki iki gün içerisinde fazlasıyla çökmüştü. Yorgun ve halsiz duruşundan belliydi ki, hastaydı.

Hem de çok.

Zar zor açabildiği gözleriyle bakışlarını bana değdirdiğinde dudakları aralanmıştı. Birkaç saniye kadar hiçbir şey demeden susarken en sonunda fazlasıyla bitik çıkan bir sesle "Beste?" diyebilmişti. Bu bir kelimelik konuşmanın bile onu ne kadar zorladığına kendi gözlerimle şahit olmak beni daha da kahretmişti. İki günde hastalıktan ne hâle gelmişti ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Olduğum yerde salak gibi dikilmeyi keserek soluğu Soner'in yanında aldım. "Bu hâlin ne senin?" Hızlıca ayakkabılarımı çıkarıp kapıyı tamamen aralayarak içeriye girdim. Soner baygın bakışlarla bana bakarken bedenini yanındaki duvara yaslamıştı. Ona dokunmamdan rahatsız olup olmayacağı o an için umrumda değildi. Çantamı yere bırakıp koluna girerken bunu düşünecek bir anın içinde olmadığımın bilincindeydim.

"Neden bana haber vermedin?" Söylediklerimin Soner'e ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordum. Ben hasta olduğumda çevremdeki kişilerin seslerini bir uğultudan ibaret duyabiliyorum yalnızca. Soner'in yürümesine yardım ederek onu odaların olduğu tarafa götürdüm. "Hangisi senin odan?"

Elini kaldırıp en sondakini gösterdiğinde Soner'i o odaya sokmuştum. Odanın içindeki geniş yatakta üst üste örtülmüş yorgan ve battaniyeleri görünce aklıma Soner'in ateşini ölçmek aklıma gelmişti. Soner'i yatağa oturtup elimi alnına değdirdiğimde daha salise geçmeden avucumda normal bir insanın vücut ısısından çok daha yüksek bir ısı hissetmiştim. "İnanmıyorum sana," dedim dehşetle. "Bu kadar ateşin varken bir de üzerine kat kat örtü mü örttün?"

Kafasını geriye atarak oturduğu için ona göre bir hayli yüksekte kalan yüzüme baktı. "Soğuk." diyebildi sadece. Bunu söylerken sesi o kadar kısıktı ki dibinde olmasam asla duyamazdım.

Söylediği gibi soğuk falan değildi aksine evin içi çok fazla sıcaktı. Kombiyi fullemiş olma ihtimali aklımdan geçmişti ama şimdi gidip kontrol edemezdim. "Hayır soğuk falan değil, sen hastasın diye sana öyle geliyor.

Hatta şimdi ılık suda duşa gireceksin." dedim elimi sweatinin uçlarına götürürken. Bu ateşinin düşmesinin başka imkanı yoktu.

Sweati üzerinden sıyırırken gücü olmadığı için bana karşı koyamamıştı. Siyah sweatinin altında beyaz bir tişört vardı. "Soğuk." diye tekrarladı, yatağın üzerine bıraktığım sweate uzanmaya çalışırken. Soner'in kolunu tutarak sweate ulaşmasına engel olmuştum. "Bak eğer banyoya girip ılık bir duş alırsan seni tamamen rahat bırakacağım."

Soner beni duymadı ya da duymamazlıktan geldi. Gözü sadece yatağın üzerindeki sweatteyken işimi kolaylaştırmayacağının farkına varmıştım. Kolundan tutarak yataktan kalkmasını sağladım. Şimdi üzerinde sadece tişört olduğu için direkt temas ettiğim kolu elimi cayır cayır yakmıştı. Teni alevler içinde yanıyordu adeta.

Odadan çıktığımızda kapalı olan kapıları deneme yanılma yoluyla açarken üçüncü denemede banyoyu bulduğumda ışığı açıp Soner'i içeriye soktum. Soner'in kolunu bırakıp duşakabine ilerledim. Suyu açarak çok soğuk ve sıcak olmayacak şekilde tam orta derecede ayarladıktan sonra duş başlığını duvardaki tutacağına asmıştım. Bu hareketimle duşakabinden çıkana kadar biraz su üzerime gelmiş olsa da önemsemeden yeniden Soner'in yanına dönmüştüm.

Biraz önceye kıyasla daha çok açabildiği ela gözleri yüzümde gezinirken "Neden buradasın?" diye sormuştu fısıltıyla

"Birileri iki gün boyunca telefonlarını açmaz ve okula gelmezse, başka birileri de onu merak edebilir." Gözlerimi üzerindeki tişörte indirdim. "Ve dayanamayıp ev adresini bulabilir." Tişörtünü işaret ederek devam ettim. "Sen soyun duşa gir, ben seni dışarıda bekleyeceğim."

Başını sallamış olsa da ben banyodan çıktıktan sonra yere çöküp oturmayacağının pek güvencesini vermiyordu bana. Kapıdan çıkacakken durup duşakabinin önüne doğru ilerlemiş olan Soner'e baktım. "Sakın beni kandırma, gerçekten duşa gir." Bana arkası dönük olan Soner tişörtünü ensesinden tutup çekiştirerek çıkardı. Tişört yukarıya doğru tırmanırken açıkta bıraktığı belindeki izleri görmemle olduğum yerde kalakalmıştım. Ne banyodan çıkabiliyordum ne de gözlerimi belindeki ve sırtındaki sayısız izden ayırabiliyordum.

Nasıl oluştuğu hakkında en ufak bir fikrimin olmadığı o izleri görünce karnım kasılmıştı sanki acıyı hisseden benmişim gibi. Üzerinden uzunca zaman geçtiği izlerin solukluğundan belliydi ama hiçbir zaman geçmeyeceği de bir gerçekti. Soner'in ömrü boyunca o izler orada kalacaktı.

Zar zor kendime gelerek banyodan çıktım. Gördüğüm görüntünün etkisiyle hareket edemezken koridorda karşımdaki beyaz duvara bakmak dışında bir şey yapamıyordum. Önce bileğindekiler, şimdi de sırtındakiler... Daha fazlası var mıydı bilmiyordum, olmamasını dilemekten başka bir şey elimden gelmiyordu. Her yeni bir iz, Soner'in geçmişinin ne kadar ağır olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Yanan gözlerimi kırpıştırarak olduğum yerden ayrıldım. Eve ilk girdiğimde gördüğüm mutfağa geçtiğimde ilk işim duvardaki kombi kutusunun önüne gitmek olmuştu. Tam da tahmin ettiğim gibi peteklerin ısısını en sona kadar ayarlamıştı. Peteklerin sıcaklığını yarısına kadar düşürdükten sonra suyun da ısısını düşük derecelere indirmiştim. Şimdi istese de sıcak suyla duş alamayacaktı.

Mutfakta masanın yanındaki sandalyelerden birisine çöküp Soner'in duştan çıkmasını beklemeye koyuldum. Çok değil yalnızca on dakika sonra banyonun kapısının açıldığını duyunca ona odasını giderek kıyafetlerini giyinmesi için biraz süre tanımıştım. Yeterince zaman geçtiğinden emin olduktan sonra yerimden kalktım.

Mutfak dolaplarını karıştırarak içinden ufak plastik bir kap çıkarıp çeşmenin altında içini ılık suyla doldurdum. Su dolu kapla beraber Soner'in odasına gitmek üzere mutfaktan çıkmıştım. Soner'in odasına ulaştığımda çoktan yatağa uzanmış olduğunu ve üzerine kat kat yorganla battaniye örttüğünü görmüştüm. "Ya sen yine mi kat kat örtündün?" diye söylenirken elimdeki kabı yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktım.

Soner'in üzerindeki yorgana dokunmadan sadece battaniyeyi kaldırıp yatağın ayak ucu kısmına bıraktım. Üzerini tamamen örttüğü yorganı göğsüne kadar indirdiğimde üzerine giydiği sweati görünce gözlerimi devirmiştim. "O sweatshirtü de çıkarıyorsun bu arada." Soner'in huzursuz mırıltılarını işitsem de umursamadan kıyafet dolabına yöneldim.

Kapaklarını açtığımda kıyafetlerinin hep kışlık tarzı, kalın şeyler olduğunu görmüştüm. İyice bakındıktan sonra kapakları kapatıp çekmeceleri açtım. Ben ona giyebileceği daha ince bir şeyler ararken "Karıştırma." diyen mırıltısını duymuştum. İlk çekmecenin sayısız şırıngalarla dolu olduğunu görünce bir tanesini elime almıştım. Bu kadar çok şırınga da neyin nesiydi?

"Sürekli iğne vurman gereken bir hastalığın mı var?" diye sordum şırıngayı incelerken.

Aldığım cevap koca bir sessizlikti.

Bunu sormayı kendinde olduğu bir zamana erteleyerek şırıngayı yerine bırakıp çekmeceyi kapattım ve bir alttakini açtım. Burada düzgünce katlanmış tişörtleri olduğunu görünce birisini elime alıp doğrulmuştum. Yatağın yanına gidip yorganı Soner'in üzerinden kaldırdım. Soner'i oturur pozisyona getirmeye çalışırken kaşlarının çatıldığını fark etmiştim. "Duş da aldım, neden beni kendi hâlimde bırakmıyorsun? Uykum var." diye sızlanmıştı ama söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken biraz önceki gibi sweatshirtünü üzerinden çıkarmıştım.

"Bunu giy, söz rahat bırakacağım." Oturmak bile şu an onun için dünyanın en zor şeyiymiş gibi hissettiriyor olmalıydı, her an yatacak gibi bir hâli vardı. Olabildiğince hızlı bir şekilde tişörtü üzerine giydirmeye çalışırken tenine değen parmaklarımın ucu uyuşuyordu adeta. Aramızdaki yakınlığı göz ardı ederek tişörtü giymesini sağladıktan sonra Soner yatağa uzanmıştı. Yorganı göğsüne kadar çekiştirip örttüğümde Soner'in çatılan kaşları gevşemişti.

Banyoya girip dolaptan küçük, temiz bir havlu alarak odaya geri döndüm. Soner'in baş ucuna gidip yere diz çökerken havluyu su dolu kaba sokmuştum. Yeterince ıslandığından emin olup suyunu sıktıktan sonra havluyu katlayarak Soner'in alnına koymuştum. Ne zaman çok ateşim olsa annem bana bunu yapardı. Bir de onun harika bir çorbası vardı, ateşim düştükten sonra onu içtiğimde hiçbir şeyim kalmazdı. Nasıl yapıldığını bilmiyordum ancak anneme sorabilirdim. Muhtemelen pek beceremeyecektim ama denemeye değerdi, belki ona da bana iyi geldiği gibi iyi gelirdi.

Belli bir süre geçtikten sonra havluyu bir kez daha ıslatıp sıktım ve Soner'in alnına yerleştirdim. Ellerimi yatağın kenarına bastırarak ayağa kalktım, mutfağa gidip annemin çorbasından yapmak amacıyla.

Elimin tersiyle Soner'in yanağına dokunduğumda duşa girmeden öncekine kıyasla ateşi biraz daha normaldi. "Beste..." Soner'in mırıltısını duyunca ne dediğini duyabilmek için üzerine eğilmiştim. "Efendim?" Adımı bugün ikinci kez onun dudaklarının arasından çıkarken duyuyordum. Onu tanıdığım onca zaman içinde yalnızca iki kez adımla hitap etmişti ve ikisi de bugün yaşanmıştı. İsmimi Soner'in ağzından duymak bile midemin kıpır kıpır olmasına neden oluyordu.

Üzerine doğru eğildiğim için saçlarımın birazının Soner'in yüzüne döküldüğünü ancak Soner derin bir nefes aldığında fark edebilmiştim. İçine çektiği nefesle birlikte gözleri kapanmıştı.

Geriye çekilerek aramızdaki mesafeyi arttırdım. Sessizce "Gitme." dediğini duyduğumda istemsizce yutkunmuştum. "Bir yere gitmiyorum, mutfakta olacağım."

"Gitme." Eli yatağa yasladığım elimin üzerine gittiğinde tenimde hissettiğim dokunuşuyla kalbimin atışları rotasından sapmıştı.

"Peki," dedim. "Gitmiyorum." Yatağın boşta kalan kısmına oturup sırtımı yatak başlığına yasladım. Soner, elimi daha da sıkmıştı. Onun tutuşuna karşılık verip elini sıktığımda kasılan yüzü gevşemişti.

Soner yavaş yavaş kendisini uykuya teslim ederken dakikalarca hiç sıkılmadan onu izlemiştim. Yüzünü izlerken geçen her dakikanın sonunda yeni bir farkındalık yaşıyordum. İki gündür hastaydı, kimsenin bundan haberi yoktu. Soner hastalıktan kalkamazken hiç kimse onun yokluğuyla ilgilenmemişti. Ben belki fark etmiştim ancak buraya gelmek iki günümü almıştı.

Bakışlarımı Soner'in odasında kısa bir gezintiye çıkardım. Soner, bu koskoca evde yapayalnızdı. Ben hastalandığımda başımda perişan olan annem ve babam varken o hastalandığında yanında ona bakacak kimsesi yoktu. Bir gün bu evin içinde Soner'e bir şey olsa kim bilir kaç gün sonra fark edilecekti?

Gözlerim dolarken Soner'in yalnızlığının sandığımdan çok daha fazla olduğunu fark etmenin ağırlığı kalbime çökmüştü.

***

Sonerim de Sonerim

19

Berk Baysal - Yaralarını Ben Sarayım

Saatlerdir aynı pozisyonda oturmuş Soner'i izliyordum.

O uzun zaman önce uykuya dalmıştı ve hâlâ derin uykusundaydı. Düzenli bir şekilde kalkıp inen göğsünü, arada bir gördüğü rüyanın etkisiyle çatılan kaşlarını, uykuda olmasına rağmen sıkı sıkıya birbirine kenetlenmiş ellerimizi izlemek bir terapiden farksızdı şu an gözümde. Hiç sıkılmamıştım, bir bu kadar daha dursam gıkım çıkmazdı.

Burun deliklerimden içeriye sızan koku, Soner'e aitti. Okulda varla yokla arasında aldığım kokusunu saatlerdir içime çekiyordum. Bir mesajıyla evde deliren benim için bu kadarı kalbime zarardı.

Soner'in elinin arasında olmayan elimi hareket ettirerek alnında duran havluya götürdüm. Burada olduğunum süre zarfında birkaç kez havluyu suyla ıslatıp tekrar alnına koymuştum. Tek elle işim biraz zor olsa da şikayetçi değildim. Havluyu yastığın kenarına bırakıp açıkta kalan alnına baktım. Havlunun ıslaklığıyla nemlenmiş olan alnına yine aynı şekilde nemli olan saçları yapışmıştı.

Parmak uçlarım gayri ihtiyari bir şekilde saç tutamlarına gitmişti. Uyanmaması için olabildiğince yavaş bir şekilde saçlarına dokunurken rahatsız olabileceğini düşünerek geriye doğru iteledim. Tutamlar alnından sıyrılıp diğer saçlarının arasına karışmıştı. Dokunma isteğiyle sızlayan parmaklarım şimdi de onu gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim şeyi yaptı, Soner'in saçlarının arasına karıştı.

Parmaklarımın arasında dağılan saçlarının verdiği his tahmin ettiğim gibi yumuşaklıktı. Sanki hiçbir şeye dokunmuyormuşum gibi varla yok arasındaydı tutamları. Soner'in hâlâ uyuduğundan emin olarak yüzümü hafifçe saçlarına doğru yaklaştırdım. Derin bir nefes alarak saçlarından yayılan kokuyu içime çekerken göz kapaklarım benim kontrolümden bağımsız bir şekilde aşağıya inmişti.

Saçlarındaki ferah koku kendi kokusuyla bir bütündü sanki, birbirlerini öyle güzel dengeliyorlardı ki.

Sapık gibi Soner'i kokladığım aklıma gelince gözlerimi açarak oturduğum yerde doğrulmuş ve sırtımı yatak başlığına yaslamıştım. Sol bileğimdeki saati kontrol ettiğimde sandığımdan daha uzun zaman geçtiğini fark etmiştim. Okul saati çoktan geçmişti, annem beni merak etmiş olmalıydı.

Sonerle birleşmiş olan ellerimize bakarken uyanmamasına dikkat ederek elimi onunkinden ayırdım. Sıkıca tuttuğundan bunu yapması biraz zorlamıştı. Terlemiş olan avucumu okul eteğime silerek ayağa kalktım. Odadan yavaş adımlarla çıkıp hole ulaşarak yere bıraktığım çantamdan telefonumu çıkardım. Ekranda birkaç cevapsız çağrı ve bir mesaj bildirimi olduğunu görünce hemen şifremi girip kimlerden geldiklerine bakmıştım.

Aramalar annemdendi ama mesaj Emre'den gelmişti. Annemin aramasına sonra dönmeye karar vererek Emre'nin bildirimine bastım.

Emre; Ne olmuş

On dakika önce atılmıştı mesaj. Hâlâ çevrimiçi olan Emre'ye cevap verdim.

Beste; Ne, ne olmuş

Emre; Neyi sorduğumu anladın

Beste; Bir şey olmamış

Emre; Ben sana adresi verdim sen de bana ne olduğunu anlatmak zorundasın

Beste; Çok mu umrunda

Emre yazıyor...

Emre çevrimiçi.

"Soner'in diğer sürümü." diye söylendim.

Emre; Soranda kabahat

Beste; Çok merak ettiysen hastalanmış

Beste; O yüzden gelememiş okula

Emre; Anladım

Emre bir süre daha çevrimiçi kaldıktan sonra çıktığında ben de uygulamayı kapatıp arama kısmına geçmiş ve annemi aramıştım. Çalmaya başlayan telefonumu kulağıma yaslarken mutfağa girmiştim. Çok geçmeden annem aramayı cevaplamıştı. "Neredesin kızım sen? O telefon neden açılmıyor acaba?"

"Anne söz, eve gelince anlatacağım. Şu an daha acil bir durumumuz var." Alt dolapları karıştırarak büyük bir tencere çıkarıp tezgaha bıraktım. "Ne oldu kız?"

"Hani senin ben her hastalandığımda yaptığın o çorba var ya," derken buzdolabına yönelmiştim. "Acilen onun nasıl yapıldığını bana anlatman lazım."

"Kim hasta?" dedi endişeli çıkan sesiyle.

"Soner."

"Sen şimdi neredesin?"

"Soner'in evinde."

"Evini nereden biliyorsun?"

"Öğrendim bir şekilde. Sorgu sualine ben eve gelince devam edersin. Şimdi çorbanın nasıl yapıldığını anlat lütfen."

Annem uzun uzadıya bana çorbanın nasıl yapıldığını anlatırken malzemelerinin çoğunun eksik olduğunu fark ederek oflamıştım. Annem anlatmayı bitirdiğinde ve konuşmayı sonlandırdığımızda beklemeden çantamdan cüzdanımı alıp evden çıkmıştım. Karşı binanın altındaki marketten eksikleri alıp sokağın diğer ucundaki eczaneye de uğradıktan sonra eve geri döndüğümde kapıyı çıkmadan hemen önce yanıma aldığım anahtarla açmıştım.

Mutfağa döndüğümde ceketimi üzerimden çıkarmış ve beyaz okul gömleğimin kollarını kıvırarak annemin verdiği tarifi yapmaya girişmiştim. Unuttuğum kısımlarda annemi arayıp defalarca sora sora çorbayı yaklaşık bir saatte yapmayı bitirmiştim. Şimdi ocağın üzerindeki tencereyi karıştırırken rengine bakarak ilk denememe göre güzel iş çıkardığımı düşünüyordum.

"İnşallah zehirlemem çocuğu." diye mırıldandım çorbayı karıştırmaya devam ederken.

Çekmeceden yemek kaşığı çıkarıp çorbanın içine daldırdım. Kaşıktaki çorbayı tatmak için ağzıma götürdüğümde fazla sıcak olduğundan dilim yanmıştı. Olduğum yerde zıplayarak dilime hava yapmaya çalışırken bir yandan da salaklığıma laf sallamakla meşguldüm. Bir insan neden kaynar çorbadan aldığı kaşığı üflemeden ağzına götürürdü ki? Dolaptan bir su bardağı çıkardım ve doldurup içmeye başladım.

Su yanan dilime biraz iyi gelmişti. Bardağı tezgaha bırakırken içeriden kulağıma kadar ulaşan mırıltıları duyduğumda kaşlarım çatıldı usulca. Zihnim bu sesin Soner'e ait olduğunu ancak birkaç saniye sonra kavrayabilmişti. Bunu fark eder etmez hızla mutfaktan çıkarak Soner'in odasına gitmiştim.

Yorganı yarıya kadar açılmış olan Soner'in yüzü terden dolayı parlıyordu. Kan ter içinde kalmıştı ve hafif aralık dudaklarından iniltiye benzer mırıltılar dökülüyordu. Bazen anlam veremediğim kelimeler de sızıyordu o dudakların arasından ancak ne söylediğini anlamaya çalışacak kadar kafam yerinde değildi. Kabus gördüğünü anlamam uzun sürmemişti ve onu nasıl uyandıracağım düşüncesiyle panik olmuştum.

"Soner." dedim yatağının yanına ulaşıp koluna dokunduğumda. "Soner." Kolunu sarsmalarım ve adını seslenişlerim bir fayda göstermezken alnından yanağına doğru süzülen su damlalarını fark etmiştim. Rüyasında gördüğünde her ne ise onu çok kötü etkiliyordu. İki elimi de omuzlarına yerleştirdim. "Soner uyan. Soner!"

Soner kabusundan sıyrılıp gözlerini açtığında onunla birlikte ben de derin bir nefes almıştım. "İyi misin?" diye sordum geri çekilmeden. Gördüğü rüyanın etkisiyle buğulu olan ela gözleri bana bakarken yavaşça yutkunarak bakışlarını benden ayırmıştı. Ellerimi omuzlarından ayırarak yatağın boşluğuna oturdum, gözlerimi yüzünden ayırmadan.

Yattığı yerden doğrulurken terde kalan boynu ve sırılsıklam olmuş tişörtü göz önüne çıkmıştı. "Kabus mu gördün?" diye sordum cevabını bile bile. Amacım bir an önce gördüğü şeylerin etkisinden sıyrılmasıydı.

"Sadece bir rüya." diye mırıldandı yataktan kalkarken. "Rüya..." Benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi bir hâli vardı. Kendi kendine gördüğü şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu ispatlamaya çalışıyordu.

Soner, uyumadan önceki hâline kıyasla daha dinç bir şekilde ayaklanırken endişeli bakışlarım onun üzerindeydi. Korkuyordum hasta bedenini taşıyamayıp bir anda yığılıp kalacak diye. Neyse ki böyle bir şey olmadı ve Soner ağır adımlarla banyoya kadar ulaştı. Onun peşinden giden ben banyoya girdiğini görünce koridorun diğer ucuna ilerleyerek mutfağa geçmiştim.

Soner banyoda işlerini halledene kadar mutfak masasını hazırlamakla uğraşmıştım. Masa hazır olunca mutfak dolabından çıkardığım kaseye çorba doldurmaya başladım. Koridorda hareket eden adımların sesi gittikçe yaklaşırken en sonunda mutfağın kapısının önünde durmuştu. Kaseyi tamamen doldurarak kapının girişinde dikilmekte olan Soner'e döndüm ve gülümsedim. "Sana çorba yaptım, iyi geleceğini düşünüyorum."

Çorbayı masaya bırakarak Soner'e baktım. Tişörtünü değiştirmiş, yerine yeni siyah bir tişört giymişti. Yüzü ve saçlarının önlerinde nemlilik vardı, yüzünü yıkamış olmalıydı. "Ben ne zaman hasta olsam ve bunu içsem bana

çok iyi geliyor." Soner'in dikkatli bakışları yüzümden ayrılmazken birkaç adımda önünde bittim. Elimi havaya kaldırıp alnıyla temas ettirdiğimde Soner beklemediği bu temasla irkilmişti.

"Ateşin de fena değil." dedim avucumda hissettiğim sıcaklığa hitaben. İlk geldiğimde alev alev yanan alnı şimdi çok daha iyiydi. "Bu çorbayı da içsen bir şeyin kalmaz." Masanın üzerine bıraktığım eczane poşetini elime aldım. "Bir de bu ilaçları içmen gerek tabii."

Soner masaya oturduğunda hemen onun karşısına geçip sandalyeye kuruldum. Poşetin içindeki ilaçları çıkarmaya başladım tek tek. "Bu ağrı kesici. Böyle yatak döşek yattığım zamanlar inanılmaz eklem ve kemik ağrım oluyor. Senin de ağrıyordur belki diye düşünerek aldım. Bu ateş düşürücü. Duşa girdin ama duş tam bir çözüm değil o yüzden ilaç da şart diye düşündüm. Bu da... Bir çeşit soğuk algınlığı hapı." Üç kutu ilacı üst üste dizerek anlatırken bu sırada Soner beni izlemeyi hiç kesmemişti.

"Tabii ilaçları bir kere kullanıp bırakmak yok. Her sabah, akşam ve öğlen mesaj atıp kontrol edeceğim, ilaçları içip içmediğini." Ellerimi masanın üzerinde birleştirip çorbaya çevirdim bakışlarımı. "Hadi çorbayı iç. Beğenecek misin merak ediyorum."

Tat olarak elbette ki anneminkinin yakınından kıyısından geçemezdi ama ilk deneyişime göre görünüşünün ve tadının iyi olduğunu düşünüyordum.

Soner kasenin yanındaki kaşığı alıp çorbanın içine daldırarak karıştırmaya başladı. "Burada mı yaptın?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Malzemeler?" diye sorduğunda kafasındaki soru işaretinin ne olduğunu şimdi anlamıştım. "Gidip aldım."

"Bu evde yemek pişmez." dedi ifadesiz bir ses tonuyla. Gözleri hâlâ kaşıkla karıştırmakta olduğu çorbadaydı. "Dışarıdan alıp yiyorum."

O, bu gerçeğe çoktan alıştığı için bana anlatırken sesinde en ufak bir duygu yoktu ama benim boğazıma kocaman bir yumru oturmasına sebep olmuştu. Benim için çok basit bir şey olan anne yemeği, onun uzun zamandır uzakta kaldığı bir şeydi. Kim bilir en son ne zaman bu ev, gerçek bir ev gibi hissettirmişti Soner'e. En son ne zaman bu evin içinde bir ailesi vardı, en son ne zaman yalnız değildi? İçimden bir ses sandığımdan çok daha uzun bir zaman olduğunu fısıldıyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalışırken zoraki bir şekilde gülümsedim. "Beni hizmetçin olarak tutarsan gelir sana her gün yemek yaparım." dedim alaya vurmaya çalışarak.

Yine de üzerimize çöken hüzünlü havayı dağıtamamıştım. "Hadi çorbanı iç." dedim bu sefer. En son ne zaman yemek yemişti, yediyse de ne yemişti bilmiyordum. Saatlerdir buradaydım ve insanın acıkması için yeterli bir süreydi bu. Ben gelmeden hemen önce yemiş olsa bile şimdiye çoktan acıkmış olmalıydı. Bir an önce karnının doymasının derdine düşmüştüm.

Soner çorbadan bir kaşık alarak içti. Merakla karışık bir heyecanla tepkisini beklerken yüzünü buruşturacağını, beğenmeyeceğini falan düşünmüştüm ancak öyle olmamıştı. Yüzü ifadesizliğini sürdürdü ama bu da bir şeydi. Beğenmeyip suratını ekşitseydi çok üzülürdüm.

"Beğendin mi?" diye sordum, ikinci kaşığını da içtiğinde.

Kafasını sallayarak onayladığında içim içime sığamaz hâle gelmişti. Onun için uğraşıp yaptığım bir şeyi beğenmesi harika bir histi. Otuz iki diş sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken çenemi kollarımın üzerine yaslayarak Soner'in çorbayı içişini izlemeye koyuldum.

Dakikalar birbirini kovalarken gözlerimi bile kırpmadan onu izlemiştim. Çorbayı bitirdiğinde doğrulup ilaç paketlerine uzandım. "Şimdi bunları içeceksin." Ağrı kesicinin içinden bir tane çıkardım. "Aç avucunu." İlaçlardan birini Soner'in avucuna bıraktım.

"Bunu içmek zorunda mıyım?" dedi ilaca garip bakışlar atarken.

"Evet." Sesim net çıkmıştı. "İçmek zorundasın."

İkiletmeden ilacı içtiğinde diğerlerine de itiraz edememişti. Tüm ilaçlarını içmesini sağlayıp kendimi rahatlattıktan sonra kutuları eczane poşetine koyup masanın kenarına koydum. Soner arkasına yaslanırken ela gözleri beni bulmuştu. Heyecanla oturduğum yerde kıpırdandım. Elaları ne zaman bana dönse bir kusurumu görecekmiş gibi kendimi tedirgin hissediyordum her seferinde.

Sessizliğini "Teşekkür ederim." diyerek bozdu. "Bugün için, yanımda olduğun için, gitmediğin için." Bakışlarını kaseye indirdi. "Çorba için..."

"Biz seninle sınırları aşıyoruz galiba." dedim gizleyemediğim sevincimi gülerek açığa çıkarırken. "Mesajlarıma cevap vermeyen, benimle tek kelime konuşmayan Soner'den buralara..." Dudaklarımı 'vay be' dercesine büktüm. Başta sancılı dönemler geçirsem de son zamanlarda güzel bir mesafe katettiğimizi düşünüyordum.

"Başından beri istediğim buydu aslında. Benimle konuşman, mesajlarıma sadece iki kelimelik cevaplar değil de uzun uzun cevaplar vermen... Ben bu Soner'i daha çok sevdim." Aslında her hâlinin hoşuma gittiğini bilmese de olurdu...

Soner'in dudaklarının kenarının kıvrıldığını ve dudaklarında ufak bir tebessüm belirdiğinde kalbim duracakmış gibi hissetmiştim bir an. Onun gülümsediğini görmek dünyanın en imkansız şeyi gibi gelmişti bunca vakit. Kendi kafamda güldüğünde yüzünün aldığı hâli hayal etmekten öteye gidememiştim hiçbir zaman.

Ve şimdi Soner'e bana bakarak gülümsüyordu.

Soner gülmüştü ve gözümde dünyadaki hiç kimsenin gülüşünün bir değeri kalmamıştı. O varken herkes koca bir hiçti adeta.

****

Beste tam bir anne gibi. Kız karakterlerim arasından da en çok Beste'yi seviyorum ağlicam

20

Günün ikinci bölümü diğerini okumayı unutmayınnn Yüzyüzeyken Konuşuruz - Sen Varsın Diye 12/B yeni grup

Ozan, Beste kişisini ekledi.

Beste; Sınıfın içinde çığlık atacağım şimdi **Beste;** Sal beni Ozan, sal

Beste; İstemiyorum grupta olmak falan **Meryem;** Harbiden Ozan ya, yine ne aldın bu çirkefi gruba **Beste;** Dinime küfreden müslüman olsa gam yemem var ya **Meryem;** Ne diyorsun yine sen

Beste; Bana sataşmakla uğraşacağına git kalan son akıl kırıntılarınla derslerine yoğunlaş diyorum **Beste;** Sıktınız artık

Ozan; Hemen kavga etmeyin

Ozan; Beste, sen de dur şu grupta

Ozan; Sorun çıkarma

Beste; Grupta olmayı istemiyorum dememden ne anlıyorsun sen **Ceylin;** Ya ne bu tavırlar

Ceylin; İngiltere prensesi misin sen **Beste;** Ay evet nereden bildin

Seray; ksmflemfğwödşf

Mustafa; Hepiniz sınıftasınız niye herkes gruba mesaj atıyor biri bana açıklayabilir mi **Mustafa;** Gitgide iq'su düşük bir sınıf oluyoruz biz farkında mısınız **Seray;** Kanka derste olduğumuz için olabilir mi acaba **Ceylin;** Beste giderse iq'muz yükselir merak etmeyin **Ceylin;** Yanında da bir de ucubeyi götürürse tam olur **Beste;** Lşsödiwöfğwç

Beste; Üzerinde saatlerce düşündüğün esprilerine çok gülüyorum Ceylin ya **Beste;** Hep böyle komik birisi miydin sen **Seray;** Bu sınıfın iq'sunu düşüren varsa o da net Ozan, Emre, Meryem, Ceylin dörtlüsüdür bu arada **Emre;** Ben ne yaptım

Seray; Onlarla takılman yetiyor

Emre; Çok ön yargılısın kıvırcık

Seray; Özür dilerim, amcası sapancalı Ozanla takıldığın için sana ön yargım olduğundan dolayı **Seray;** Sınıfın sessiz çocuğuna yapılan psikolojik şiddeti normalleştirip karşısında sesini çıkarmadığından dolayı

Seray; Ozan'ın yanına gittiğinde bambaşka bir kişiliğe bürünmen yüzünden sana ön yargımın olması benim suçum çünkü **Ozan;** Sik sik konuşmayın ya

Seray; Ya sen de her lafında küfür kullanmayı kes **Seray;** O kadar iticisin ki

Ozan; Kızım sen de harbi kaşınıyorsun aynı Beste gibi **Ozan;** İkinize birden gününüzü göstermemi istemiyorsanız ayağınızı denk alın **Meryem;** Konuş Ozancığım

Beste; LDMDİWÖDĞWÇDİWÖDĞ

Beste; Aa Ozan

Beste; Bu ne ikili oynamalar böyle

Beste; İnsan hiç hoşlandığı kız hakkında böyle konuşur mu **Beste;** Yakıştıramadım sana

Ceylin; Ozan, Seray'dan mı hoşlanıyor **Seray;** Geri zekâlı bu kız diyorum inanmıyorsunuz bana **Seray;** Beste, kendisinden bahsediyor **Meryem;** Ozan sen Beste'den mi hoşlanıyorsun **Mustafa;** Günaydınnn

Mustafa; Günaydınnnn

Mustafa; Ezel'in kör annesi Meliha bile fark ederdi bunu bu arada **Seray;** şösldöeğdöwğd

Ceylin; Seray benimle düzgün konuş

Ceylin; Bana geri zekâlı diyemezsin **Seray;** Geri zekâlı olduğu gibi jetonu da köşeli **Seray;** Aşkım o mesajı atalı 3 dakika oldu yalnız ya **Seray;** Anca mı tepki verebildin

Ozan; Beste'den hoşlanmıyorum

Ozan; Hangi orospu çocuğu böyle bir şeyi attı ortaya **Emre;** Sensin orospu çocuğu **(Gönderilmedi.) Emre;** Bok herif **(Gönderilmedi.)**

Beste; Ya siz ne güzel herkesin içinde duygularınızı gizliyorsunuz öyle **Beste;** Ceylin de seninle aynı kumaştan **Beste;** Ceylin'in 'ucube' dediğiniz çocuktan hoşlandığını biliyor muydunuz **Beste;** Bilmiyorsanız da öğrenmiş oldunuz **Seray;** Oha

Mustafa; Harbiden oha

Beste; Meryem de Ozan'dan hoşlanıyormuş

Beste; Eh Ozan'ın da benden hoşlandığını hesaba katarsak **Beste;** Sizin aşk işleri bayağı yaş ya **Ozan;** Ceylin, Beste doğru mu söylüyor **Meryem;** Ben iftira sanmıştım doğru mu cidden **Seray;** Ceylin ölüm sessizliğine büründü **Seray;** Az önce cırlıyordun yazsana

Beste; Şimdi de siz yiyin birbirinizi Son mesajımı da atıp gruptan çıktıktan sonra kafamı kaldırarak sınıfın içine bir bakış attım. Günler

öncesinde Ceylin benim yanımdaki sırasından kalkıp Meryem'in yanına oturmuştu. Onların olduğu tarafa baktığımda yüzü kıpkırmızı olmuş Ceylin'in telefonu masaya bıraktığını, Meryem ise sessizce ona sorular sorduğunu görmüştüm. Ceylin sessizliğini koruyor olsa da Meryem art arda sorular sormaktan çekinmiyordu.

Diğerlerinin masalarının altında hâlâ telefonları açıktı, muhtemelen hâlâ gruba yazıyorlardı.

Hepsini boş vererek bu sınıfta yüzünü gördüğümde beni rahatlatan tek kişiye çevirdim bakışlarımı. Soner her zamanki gibi kulaklığını takmış, camdan dışarıya bakıyordu.

Ani bir kararla masamın üzerindeki eşyaları toparlamaya başladım. Kitapları ve defterleri üst üste koyup kolumun altına alırken çantamı da omzuma takmıştım. Tahtaya soru yazan matematik hocasının dikkatinin bizde olmamasını fırsat bilerek yerimden kalktım. Birkaç adımda soluğu Soner'in sırasında aldığımda çantamı ve eşyalarımı masanın üzerine bırakıp sandalyeye kurulmuştum.

Soner'in elaları bana döndüğünde şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Eşyalarımı masada düzenlerken geçen birkaç dakikada bakışlarını benden hiç ayırmamıştı. İşim bittiğinde ben de dönüp Soner'in bakışlarına karşılık vermiştim.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye fısıldadım. "Artık kalabalığın içinde de yanındayım."

Lafımı bitirdikten sonra önüme dönüp matematik hocasının tahtaya yazdığı soruyu defterime geçirmeye başlamıştım. Bugün grupta yazılan mesajları okurken bir kez daha emin olmuştum. Bu sınıftakilerden de onların yapabileceklerinden de korkmak anlamsızdı. Soner umursamadığı sürece benim de umursamamı gerektirecek bir durum yoktu ortada.

Bundan sonra yapmak istediğim ve yapacağım tek şey Soner'e yalnız olmadığını hissettirmekti. Ne kalabalıkta ne de tek başınayken Soner, ben varken hiçbir zaman yalnız hissetmeyecekti.

****

İlk bölümde erkek karakterlerim arasında en sevdiğim karakter Soner dediğimde yorumlarda hep Tıpçıyla karşılaştırmıştınız aşdmwğld Şimdi bir daha cevap verin Tıpçı mı Soner mi

21

348 - Bana Sen Lazımsın

"Anne bunlar oldu mu sence?"

Tencereden çıkardığım sarmaları tek tek ve özenle saklama kabına dizerken anneme sorduğum bininci 'bu sarmalar oldu mu' sorusu annemin sesli bir nefes alıp oflamasına sebep olmuştu. "Bir kez daha bu soruyu sorarsan bütün sarmalara el koyacağım, kimseye götüremeyeceksin."

"Tamam," dedim gülerek. "Sustum." Tencerenin dibinde kalan son birkaç sarmayı da kaba yerleştirdikten sonra tencereyi lavabonun içine bıraktım. Sarmalar görünüş olarak güzeldi ama önemli olan tadıydı. Elime aldığım saklama kabıyla birlikte anneme doğru dönerek tezgaha yaslandım. "Hadi tadına bakıp Soner'i zehirlemeyeceğimden emin olalım."

"Bizi denek olarak kullanacaksın yani." Annem yanıma yaklaşarak kabın içinden bir tane sarma aldı. Ben de kendime bir tane almış ve ucundan ısırmıştım. "Hastane evimize yakın sorun değil." Annem bana ters bir bakış atsa da çok geçmeden gülmüş ve elindeki sarmanın tadına bakmıştı. Ağzıma yayılan hafif ekşimsi tatla "Fena değil sanki." dedim.

"Ben beğenmedim." dedi annem elinde kalan diğer parçayı da ağzına atarken. Korkuyla "Cidden mi?" diye sordum. "Çok mü kötü? Neresini yanlış yapmışım? Ama çok dikkatli yaptım, sende ne gördüysem eksiksiz ekledim. Hiç mi gideri yok anne?"

"Salak kız, zırlama hemen. Şaka yapıyorum gayet güzel olmuş." Yüzümdeki endişeli ifade yerini kocaman bir gülümsemeye bırakırken annemin elimdeki saklama kabına uzandığını fark edince kabı kendime yaklaştırıp annemden kaçırdım. "Hayır bu Soner'in, daha fazla yiyemezsin." Tezgahın üzerine bıraktığım sarma dolu tabağı işaret ettim. "Size ayırdım."

Annem gülümsedi. "Öyle olsun bakalım."

"Öyle zaten." Bakışlarım annemin arkasında kalan duvardaki saate kaydığında şimdi çıkmazsam okula geç kalacağımı fark etmiştim. "Benim hemen çıkmam lazım." Aceleyle saklama kabının kapağını örtüp önceden ayarladığım poşetin içine koydum kabı. Çekmeceden aldığım iki tane çatalı

kağıt havluya sarıp onu da kabın yanına bıraktıktan sonra annemin iki yanağına öpücükler kondurmuştum. "Ben gidiyorum, akşam görüşürüz."

"Görüşürüz kızım."

Ceketimi ve botlarımı giyerek evden çıktığımda yürüyerek gittiğim için okula ulaşmam yarım saatten fazla sürmüştü. Sarmalar iyice soğumasın diye hızlı hızlı yürümeye çalışmıştım ama ancak bu kadar olmuştu. Okulun bahçesinden içeriye girdiğimde etrafa kısa bir bakış atmıştım. Bizim sınıftan kimse yoktu. Gözlerim Emreyle Ozan'ın her zamanki yerine kaydığında oranın boş olduğunu görünce yanaklarımı şişirmiştim. Burada değillerse büyük bir ihtimalle sınıftaydılar.

Okula girip sınıfımızın olduğu kata ulaştığımda kapısı açık olan sınıftan içeriye girdim. Ders saati yaklaştığı için sınıfın yarısından fazlası buradaydı, bunlara Ozan ve Emre de dahil olmak üzere. Ozan her zaman ki gibi öğretmenler masasına oturmuş ve çevresine onun yanında görmeye alışık olduğum arkadaşlarını toplamıştı. Hepsine tiksintili bir bakış atıp gözlerimi cam kenarındaki en arka sıraya çevirdim.

Soner çoktan gelmişti bile. Elimdeki kabı sıkıca tutarak Sonerle bana ait olan sıramıza doğru yürümeye başladım.

Sıramız.

Kendi kendime gülümserken Soner beni fark ederek bakışlarını bana değdirmişti. Gülüşümü yanağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak engellemeye çalıştım. Sıraya ulaştığımda "Günaydın." dedim harfleri uzatarak. Önce omzumdaki çantamı sıranın kenarına asıp yerime oturdum. Soner sadece benim duyabileceğim bir sesle "Günaydın." diye karşılık vermişti.

Poşeti masanın üzerine bırakmıştım. "Sana sarma sardım." Poşetin içindeki saklama kabını çıkarıp masaya bırakırken kağıt havluya sarılı çatalları da çıkararak kalabalık yapmasın diye poşeti sıranın altına gönderdim. "Ne oldu biliyor musun?" dedim çatallara sardığım kağıt havluyu açarken. "Dün gece seninle konuştuktan sonra hiç uyuyamadım. Neden bilmiyorum sağa döndüm sola döndüm, hiç uyku yok." Soner'in elalarını üzerimde hissederken ben saklama kabının kapağını açmakla meşguldüm.

"Sonra kalkıp ders çalışmaya başladım. Sabahın üç buçuk, dördüne kadar ders çalıştım. Tam uykum geldi deyip yatağıma geçtiğimde son bir kez telefondan Instagram'ı kontrol ederken keşfette karşıma kocaman bir tabakta sarma çıktı." Çatalları elimde tutmaya devam ederken vücudumu

Soner'e doğru döndürüp bakışlarımı yüzüne çıkardım. "Gecenin o saatinde canım nasıl sarma çekti anlatamam. Sonra kendi kendime neden kalkıp 'neden yapmıyorsun' diye sordum. On dakika sonra da kendimi sarmanın içini hazırlarken buldum. Sonuç olarak," Kabı elime alıp havaya kaldırdım. "Koca bir kap dolusu sarmamız var."

Elimdeki çatallardan birisini kağıt havlunun üzerine bırakıp diğerini sarmalardan birisine batırdım. "Şimdi de bunu yiyeceksin." dedim çatalı Soner'e doğru yaklaştırarak. Soner ağzının dibine kadar yaklaştırdığım sarmadan dudaklarını aralayarak ısırık alırken elalarını gözlerimden hiç ayırmamıştı. "Yine sabah sabah çok konuşup kafanı şişirmeye başladım ama benimle sıra arkadaşı olmak böyle bir şey. Alışacaksın zamanla yapacak bir şey yok."

Soner çataldaki sarmayı yediğinde çatalı yenisine batırdım. "Beğendin mi?"

"Güzel." dedi. Çataldaki diğer sarmayı da ona yedirirken memnuniyetle gülümsemiştim. "Güzel tabiiki ben yaptım." Kendi çatalımı alıp kaptaki sarmalardan birisini ağzıma attım. Sarmayı çiğnerken Soner'in çatalını ona uzattım. Soner çatalı aldı ama elinde tuttu, kaptan sarma alıp yemedi. Bir süre bekledim ancak Soner yemeye devam etmemişti.

"Beğenmedin mi yoksa? Neden yemiyorsun?"

"Hayır," dedi direkt. "Beğendim." Bakışlarını benden ayırarak sarmalara çevirdi. "Dalmışım."

Çatalını sarmaya batırıp ısırık aldığında gülümsedim. "Bu sınıf sarma kokuyor sanki." Mustafa'nın tüm sınıfta yankıya sebep olan sesini duyduğumda gülüşüm silinmişti. Hemen kabı sıradan indirip bacaklarımın üzerine koyarken kokunun bizim sıradan geldiğini anlamamasını umuyordum.

Soner'in bu hareketime güldüğünü hissettiğimde bakışlarımı hemen ona çevirmiştim ancak o kısacık gülüşü kaçırmıştım.

"Bana da geldi sanki o koku." dedi tahtanın önündeki Seray. Geriye dönüp gözlerini sınıfta gezdirmeye başladığında bir anormallik olduğunu sezdirmemek için sanki sınıftakileri izliyormuş gibi davranmıştım.

"Neden saklıyorsun?" Soner'in sorduğu soruyla gözlerimi yüzüne çevirdiğimde omuzlarımı kaldırıp indirmiştim. "Çünkü bu sarmalar sana özel, sadece sana yaptım."

Sınıfta sarma olduğunu duyulursa dakikasında elimde bomboş saklama kabıyla kalakalırdım.

"Yanlış aldık herhalde kokuyu." dedi Seray önüne dönerken. Tahtaya kendince bir şeyler çizip çizip siliyordu.

Mustafa ellerimi karnına bastırdı. "Açlıktan midem de halüsinasyon görmeye başladı."

Dikkatim onlardayken Soner bu sırada sarmaları yemeye devam ediyordu. "Annemden sonra ilk defa birinin yaptığı sarmayı yiyorum." dediğinde moralim biraz bozulmuş olsa da çaktırmamaya çalışarak ilgiyle onu izlemeye devam etmişti. Annesi ne kadar süredir hapishanedeydi bilmiyordum ama belli ki uzun zaman olmuştu. Soner'in yüzünde kolay kolay mimikler oynamazdı, gözleri hep ifadesiz bakardı ancak annesinden bahsederken bakışlarına düşen özlemi fark etmemek neredeyse imkansızdı.

"Tadı onunkine çok benziyor." Bu yüzdendi sarmayı tattığından beri üzerine çöken burukluk.

"Bir gün," dedim yerimde kıpırdanarak. "Annen sana yeniden sarma yapacak." Ne de olsa o hapishaneden bir gün çıkacaktı. Kaç yıl geçmiş olursa olsun cezası bittikten sonra özgürlüğüne kavuşacaktı. "Hatta onun elinden yemeyi en çok sevdiğin neler varsa."

"İmkansız." diye mırıldandı. Bakışlarını benden ayırıp cama bakarak ekledi. "İmkansız."

"Neden öyle diyorsun?" Bana dönüp bakmadı, bakmadığı gibi ağzını açıp cevap da vermedi. O, derin sessizliğine gömülürken elimdeki sarmalara üzüntüyle bakmadan edememiştim. Elimden gelse Soner'in içine çöken, kalbine oturan tüm acıyı oradan çekip alırdım. Onun en ufak bir şeye üzülmesine dahi dayanamıyordum. Ben sadece bana gösterdiği kadarını biliyordum ancak Soner'de çok daha fazlası vardı. Yaşanmışlıkları gözlerinden okunuyordu.

Hüzünlü havayı dağıtmak için bir şeyler söyleyeceğim esnada sınıfta büyük bir gürültü kopmuştu. Herkes gibi benim de dikkatim sesin kaynağına, öğretmenler masasının oraya, kaydı. Yere yığılmış olan Ozan'ı ve onun başında Emre'yi gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Emre, Ozan'a sert bir yumruk indirip yere serilmesine sebep olmuştu.

"Oha," diye mırıldandım çatalıma yeni bir sarma alırken. "Fazla muhabbet tez ayrılık getirir tabii." dedim keyifle sarmamı yerken.

"Ne yapıyorsun lan?" Ozan yerden kalkmaya çalışırken aynı anda da Emre'ye bağırıyordu. Bu bağırışıyla iyice celallenen Emre, Ozan'a bir yumruk daha indirmişti. "Oh..." dedim sessizce. Ozan bu yumrukları ve hatta daha fazlasını çoktan hak etmişti. Başka birisi olsa yediği yumruklar

karşısında içim acırdı fakat söz konusu Ozan olduğunda onu yumruklayan düşmanım bile olsa desteklerdim.

Emre'yi, Ozan'ın üzerinden almak için Mustafa da dahil olmak üzere sınıfın erkekleri büyük bir çaba göstermek zorunda kalmıştı. Dakikalarca süren kavga en sonunda birinin Emre'yi sınıftan çıkarmasıyla sonlanmıştı. Yerde yatan Ozan'ın acıyla yüzünü tutuyordu. "İki hafta içinde iki dayak... Eli de armut topluyor herhalde." dedim başka bir sarmayı ağzıma atarak.

İki erkek Ozan'ı kolundan tutup kaldırarak sınıftan çıkardıklarında sarma eşliğinde izlediğim kaos da sona ermişti. Onların çıkmasının hemen ardından hoca sınıfa girdiğinde saklama kabının kapağını örterek sıranın altına koydum.

Kafamı kollarımın arasına gömerken "Artık bugün ödevleri de sen takip eder bana yazarsın." dedim alaycıl bir şekilde gülerek. Dersleri takip etmeyeceğini biliyordum, muhtemelen akşam Seray'dan alacaktım ödevleri ve derste işlenen konuları. İlk defa okulda bir günü dersleri dinlemeden sadece uyuyarak geçirecektim. Bütün gece ayakta olduğumdan uyku göz kapaklarımda yük varmış gibi bir ağırlık oluşturuyordu.

Edebiyat hocasının sesi eşliğinde gözlerimi kapatarak uykuya dalmaya çalışırken Soner'in yanımda hareketlendiğini hissetmiştim. Sıradan kalktığını sesinden anlasam da kafamı kaldırıp bakmamıştım. Biraz sonra omuzlarıma bırakılan montun sıcaklığı bedenimi sarmaya başladığında kafamı hafifçe kaldırıp Soner'e baktım. Montu iyice üzerime örterken yaptığı çok önemli bir işmiş gibi dikkat kesilmişti.

Monttan sızan Soner'in kokusu burnuma ulaşırken gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutmuştum. Soner, onu izlediğimi fark ederek bakışlarını bana çevirdiğinde dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Sınıf soğuk." dedi gözlerini kaçırarak.

Neredeyse güler gibi kıvrıldı dudaklarım. "Teşekkür ederim." dedim kafamı yeniden kollarımın arasına gömmeden önce. Yüzümü gizlediğimde göremeyeceğini bildiğim için gülüşüm genişlemişti.

Soner'in kokusu ve montunun vücuduma yaydığı sıcaklık eşliğinde uykuya daldığımda rahatsız pozisyonuma rağmen bu zamana kadar çektiğim en iyi uyku olduğundan emindim.

****

:")

22

Günün ikinci bölümü diğerini okumayı unutmayınn Kaan Boşnak - Seni Buldum Ya

Soner; Edebiyat'tan yine sözlü varmış

Soner; Yazar, eser, kitap özeti vs. vs.

Soner; Matematikten Türev konusundan hocanın aldırdığı testteki kalan testler bitirilecekmiş

Soner; İngilizcede verilen sunum ödevi yarınmış, son gün diye hoca hatırlattı **Soner;** Tarih'ten de Çağdaş Dünya Tarihine giriş yapılacakmış okula gelmeden **Soner;** Kitaptan ilk sayfalar okunacakmış yani **Soner;** Bu kadar ödevler

Beste; NEEEE **(Gönderilmedi.)**

Beste; Şaka yapmıştımm **(Gönderilmedi.) Beste;** Gerçek misin sen Soner ya **(Gönderilmedi.) Beste;** Ağlayacağım **(Gönderilmedi.) Beste;** Sen nesin böyle **(Gönderilmedi.) Beste;** Teşekkür ederimmmm

Beste; Şaka yapmıştım aslında ama olsun **Beste;** Sayemde bir günlüğüne dersleri dinlemiş oldun **Beste;** Of keşke o an uyanık olsaydım **Beste;** Dersleri dinleyen Soner nasıl oluyor çok merak ettim **Beste;** Bak şöyle bir görüntü canlandı zihnimde **Beste;** Kaşların çatılmış

Beste; İlk defa dersi dinlediğin için tahtada yazılanlara anlam vermeye çalışıyorsun **Beste;** Bu kısım benim abartım da olabilir **Beste;** Hocanın yazdıklarını deftere geçirmeye çalışırken bir yandan da anlattıklarını dinlemeye çalışıyorsun **Beste;** En sonunda ikisini aynı anda yürütemeyeceğini anlayınca elindeki kalemi masaya fırlatıp kulaklıklarını takıyorsun **Beste;** Sonraa yine şarkılar alemine dalmış bir Soner **Beste;** Ya camdan dışarıyı izlersin ya da uyursun **Beste;** Ama bu aralar çok uyumuyorsun **Beste;** Ben yanına oturduğumdan beri şarkı da dinlemiyorsun **Beste;** Tüm ders boyunca beni izliyorsun **Beste;** Bakışların üzerimde olduğunda dersi de anlayamıyorum **(Gönderilmedi.) Beste;** Ama bunu sana söylersem beni izlemeyi kesersin **(Gönderilmedi.) Soner;** Yanımda oturmadan önce de seni izliyordum **Soner;** Camın yansımasından

Beste yazıyor...

Beste çevrimiçi.
Beste yazıyor...
Beste; Kalbime geldi ya kalbime **(Gönderilmedi.)** *Beste yazıyor...*
Beste çevrimiçi.
Soner; Kaan Boşnak - Seni Buldum Ya **Soner;** İyi geceler
Beste; İyi geceler
Soner çevrimiçi, 22.13.
Soner çevrimdışı, 22.25.
***
Üçlü olsun güçlü olsun
Mustafa, Beste kişisini ekledi.
Mustafa, Seray kişisini ekledi.
Mustafa; Böyle bir grup kurulması gerekiyordu **Mustafa;** Hoş geldiniz dostlarım
Mustafa; Ceylinsiz, Ozansız, Meryemsiz ve Emresiz tam bir safe place alanı **Mustafa;** Burada sinirleriniz tepenize çıkmayacak **Mustafa;** Bu geri zekâlılara ne söylesem diye düşünmenize gerek kalmayacak **Mustafa;** Ve psikolojiniz bozulmayacak **Mustafa;** Hoş geldiniz tekrardan
Seray; Grubun adını çok düşündün mü sldmwşdöşd **Mustafa;** İlham perilerim böyle konularda bana çok yardımcı olurlar sağ olsunlar **Mustafa;** Beste nerede
Beste; Buradayımm
Beste; Ödev yapıyordum
Seray; Ödevler neydi ki
Mustafa; Edebiyattan sözlü falan var ona çalışıyordur **Seray;** Of hiç çekilmez
Mustafa; +1
Beste; Bu gruba bir de kim girmeliydi biliyor musunuz **Beste;** Soner
Mustafa; Numarası varsa at alayım
Beste; Ona sormadan atmayayım
Beste; Belki rahatsız olur falan
Mustafa; Anladım
Mustafa; Bende bir numarası var ama eski sanırım **Mustafa;** Taa dokuzuncu sınıftan kalma **Beste;** Dokuzda aynı sınıfta mıydınız **Mustafa;** Dört senedir aynı sınıftayız **Beste;** O zaman Emreyle Soner'in arkadaş olduğu zamanları hatırlıyorsundur **Mustafa;** Evet
Seray; Ay yuh inanmıyorum

Seray; Bir de o ikisi önceden arkadaş mıydı **Seray;** Emre ne pislik çıktı ya

Beste; Kavga edip arkadaşlıklarını bitirdiklerini duymuştum **Mustafa;** Ne kavgası aq

Mustafa; Sonerle Emre hiç kavga etmedi ki **Mustafa;** Kavga edenler Ozanla Soner'di **Beste;** Emre ne alaka o zaman

Mustafa; Bak benim bildiğim kadarıyla anlatıyorum **Mustafa;** Dokuzuncu sınıfa ilk başladığımız zamanlarda Sonerle Emre bayağı yakın arkadaşlardı **Mustafa;** Yani Soner'in şu ankinden pek farkı yoktu ama en azından çevresinde birisi vardı **Mustafa;** Sonra aralarına Ozan katıldı **Mustafa;** Ben Soner'in Ozan'dan başından beridir haz etmediğinden eminim **Mustafa;** Emre aralarına soktu

Mustafa; Bunlar üçlü takıldı bir süre **Mustafa;** Sonra Sonerle Ozan kavga ettiler **Mustafa;** Emre de Ozan'ı tuttu

Mustafa; Dağıldılar

Mustafa; İkisi bir yana Soner bir yana **Mustafa;** Ozan o zamandan beri Soner'i hiç rahat bırakmıyor **Mustafa;** Beste sen de geçen seneden beri görüyorsun **Beste;** Görüyorum da Ozanla arkadaş oldukları aklımın ucundan geçmezdi **Beste;** Kavga sebepleri neydi peki

Mustafa; O kadarını bilmiyorum

Mustafa; Kim haklı kim haksız bilemeyeceğim yani **Seray;** Okula mı gidiyoruz kaos yuvasına mı belli değil ya **Seray;** Madem Emre bu kadar Ozancı niye bugün ağzını yüzünü dağıttı **Mustafa;** Valla ben o tayfanın işlerine akıl erdiremiyorum **Mustafa;** Uğraşmıyorum da zaten

Mustafa; Benden uzak olsunlar yeter **Seray;** Öyle tabii de insan da bir yerden sonra haksızlığa göz yumamıyor **Seray;** Dördü de birbirinden iğrenç insanlar **Beste;** Ben Emre'nin biraz da olsa onlardan ayrı olduğunu düşünüyorum **Beste;** Eskiden olsa böyle düşünmezdim ama son zamanlarda Emre'de gariplikler seziyorum **Beste;** Neyse zamanla gerçekler su yüzüne çıkar zaten **Beste;** Ben ödevleri bitirmeye gidiyorum **Beste;** İyi geceler size

Beste çevrimdışı.

****

Oç Ozan

23

DKTT - Siz Bana Aldırmayın

"Teşekkürler." Kanticiden aldığım iki kahveyle birlikte masaların arasında yürümeye başlarken gözlerim en köşedeki masada tek başına oturan Emre'nin üzerinden ayrılmıyordu. Ozan'ı sınıfın içinde dövmesinin üzerinden tam iki gün geçmişti ve bu iki gündür tek takılıyordu. Ozanla olan ortak arkadaşları Ozan'ın yanındayken Emre'nin yanına birkaç dakikalık bile olsa uğrayan birisini görmemiştim.

Ozan her ne yaptıysa tüm arkadaşlarını kendi tarafına çekmiş olmalıydı.

İki elimdeki karton bardakların kahvenin sıcaklığının etkisiyle parmaklarımı yakmaya başladığını hissettiğimde adımlarımı daha da hızlandırmıştım. Nihayet Emre'nin yanına ulaştığımda bardakları hemen masaya bırakmıştım.

"Selam." dedim bardaklardan birini Emre'nin önüne iterek. Gözleri önce kahveye kaymış ardından da kafasını kaldırıp şaşkın bakışlarla bana bakmıştı. "Selam." Sesindeki hayreti gizleyememişti. Hemen karşısındaki sandalyeyi çekip otururken kendi bardağımı ellerimin arasına almıştım.

"Neden yanıma geldin?" Kabaca sorduğu bu soru karşısında yerimden kalkar gibi bir hareket yaptım. "İstemiyorsan gideyim."

"Hayır, hayır." dedi direkt telaşla. "Öyle demek istemedim. Merak ettim sadece." Zaten blöf yaptığım için gülerek geriye yaslanmıştım. "Son zamanlarda yüzüme bile bakmadığın için insan haliyle meraklanıyor." diye eklemişti kinayeli bir ses tonuyla.

"Bana ilgin olduğunu düşündüğümden boşa umut vermemek için uzak durmaya çalışmam gayet normal bence."

"Sana işin doğrusunu söylemiştim."

"Evet ama sonradan." Ozan'ın bana karşı hisleri olduğunu Emre'nin onun benden uzak durması için sanki benimle ilgileniyormuş gibi yaptığını söylemişti ama kafada pek oturmayan kısımlar vardı. "Ayrıca Ozan'ın Soner'e gelince yaygarayı koparıp konu senin benden hoşlanman olduğunda sessiz kalması da çok saçma. Bu mantıkla şimdiye bin kez arkadaşlığınızın bozulmuş olması gerekiyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Söyleme şunun adını."

"Ozan'ın mı?" diye sordum Emre'yi denemek adına.

Gözlerini devirdi. "Aynen onun."

"Daha iki gün öncesine kadar dibinden ayrılmıyordun. Ölümüne dostluğunuz vardı, ne oldu da bir anda Ozan senin için 'şu' oluverdi?" İsteğim iyice üzerine gidip bir şeyler anlatmasını sağlamaktı. Belki anlatmaya başlarsa Soner, Ozan ve Emre üçlüsü arasında önceden neler yaşandığını da öğrenebilirdim. "Ölümüne dost falan değildik. Hatta o benim arkadaşım bile değildi."

"Arkadaşlarımız olmayan insanlarla her dakika beraber gezmeyiz diye biliyorum ama neyse." dedim sanki çok umursamıyormuş gibi davranarak.

"Bilmediğin şeyler var Beste, boş ver."

"Anlat da bileyim öyleyse." Bakışları bardaktaki kahveden ayrılıp bana döndüğünde kaşları havalanmıştı. "Dürüst olacağım çok değil bundan bir, iki hafta öncesine kadar senin de Ozan gibi olduğunu düşünüyordum. Çoğu kişi gibi Soner'in ailevi sorunlarını herkesin diline sakız eden kişinin sen olduğunu sanıyordum ama fark ettim ki sen onlar gibi değilsin. Ozan gibi, Ceylin gibi, Meryem gibi... O gün sana Soner'den haber alamadığımı söylediğimde gözlerindeki endişeye bizzat tanık olmuş olmasaydım gelip burada her şeyden bu kadar emin konuşmazdım."

"Yanlış görmüşsün." dedi gözlerini kaçırarak. Elindeki bardakla ilgilenmeye başladı. "Sonerle bizim arkadaşlığımız uzun zaman önce bitti, onun için endişelenecek değilim."

"Nasıl bittiği de ortada," dedim alayla gülerken. "Ozan ve Soner kavga ediyor, sen de gidip Ozan'ı tutuyorsun. Kaç yıllık arkadaşını değil de dün tanıdığın Ozan'ı tutman garip." Sonerle Emre'nin arkadaşlığının liseden öncesine dayandığını biliyordum.

Geçiştirircesine konuştu. "Ozanla da yıllardır tanışıyoruz, dün tanıdığım kişi değil yani."

"Kaç yıllık arkadaşını dövdün yani, o da güzelmiş." Sesli bir nefes alıp verdiğinde üstüne gitmemin pek hoşuna gitmemiş olduğunu fark etmiştim. Ya bir şeyleri anlatmaktan çekiniyordu ya da gerçekten de üstelemem onun canını sıkmıştı fakat Emre'yi birazcık da olsa tanımışsam, canını sıkan bir konunun olduğu ortamda bir dakikadan fazla durmadan çekip giderdi. "Neden bir anda bu kadar merak eder oldun bu konuyu?"

"Söyledim ya, onlar gibi olmadığını düşünüyorum. Sonerle aranızdaki mesele her neyse düzelebilir." Birkaç saniye kadar ciddiyetle yüzüme baktı

ve ardından benimle dalga geçercesine güldü. Sesi kantinde yankılanırken yan masalarda oturan birkaç öğrencinin bakışları bize dönmüştü. Kısa süren sesli gülüşü tamamen bittiğinde yüzünden silemediği bir sırıtışla kafasını iki yana salladı. "İmkansız."

"Neden imkansız olsun?"

"Soner bir daha benimle arkadaş olmak istemez de ondan." dedi, sırıtışı yüzünden tamamen silinmişti. "Sen olayın ciddiyetinin farkında değilsin galiba. Haklı olduğun bir kavgada dostum dediğin insanın senin değil de karşı tarafın yanında olduğunu düşün. Yine karşı taraf sana sözlü saldırıda bulunurken sessizce yanında durduğunu hayal et. Sen bir daha o kişinin arkadaşlığını ister miydin?"

Dediği onca şeyden sadece ettikleri kavgada Soner'in haklı olduğuna takılmıştım. Bunu zaten tahmin etmiştim ve şimdi de emin olmuştum. "Soner haklıydı yani?" dedim sorarcasına. "Sebep neydi ki Soner haklı olsun?"

"O kadar şeyden cımbızla laf seçip buna mı takıldın?"

Kafamı aşağı yukarı sallayarak dediğini onayladım. "Anlatmasam beni rahat bırakmayacaksın değil mi?" Dudaklarımda gülümseme belirirken yine kafamı sallamıştım. Bıkkınlıkla nefesini üfleyip arkasına yaslandı. Anlatacağını anladığımda gülüşüm iyice genişlemişti. Emre anlatmak istemeseydi ne kadar üstelersem üsteleyeyim etki etmezdi, belli ki kendisi de anlatmak istiyordu.

Derin bir nefes alarak anlatmaya başladı. "Sonerle biz aynı mahallede yaşıyoruz. Evlerimiz birbirine çok yakın. Küçükken oyun parkında tanışmıştık, ben o zamanlar on yaşındaydım Soner de on iki falan." Bir an duraksayıp bakışlarını bana çevirdi. "Soner geçmişini sana anlattı mı? Herkesin dilinde dolaşan şeylerden bahsetmiyorum, doğrusundan sana hiç bahsetti mi?" Kafamı 'hayır' dercesine salladığımda bakışları tekrardan masaya düşmüştü. "Öyleyse detayına girmek bana düşmez."

Yüzüm düşmüştü. Soner'in geçmişinde ne yaşadığını öğrenmek için resmen deliriyordum ancak onu bana anlatması için zorlayamazdım. Aşmak istiyor olabilirdi, unutmaya çalışıyor olabilirdi, ona sorarak yaşananları hatırlamasını istemiyordum. O ne zaman anlatmak isterse o zaman anlatırdı ne de olsa. Belki hiç anlatmazdı, anlayışla karşılamaktan başka bir şey gelmezdi elimden.

"Ozan da benim babamın patronunun oğlu, yıllardır oradan tanışıyoruz. Liseye geçince ilk defa aynı okula düştük. İkisi de arkadaşımdı, ikisini de

yıllardır tanıyordum ve ikisini bir araya getirmenin sorun olmayacağını sanmıştım. Ozan'ın böyle birisi olduğunu bilseydim asla yapmazdım ancak dört yıl önceki aklınla şimdiki bir olmuyor ne yazık ki." Anlatmayı bırakıp kahvesinden bir yudum aldıktan sonra devam etti.

"Soner en başından Ozan'dan pek haz etmedi ama direkt bana söylemedi bunu. Zaten nasıl birisi olduğunu az çok biliyorsun. Ağzından laf almak çok zordur, canından can koparsalar yine ağzını açıp tek kelime etmez." Bilmez miydim...

"Onuncu sınıfa kadar bir şekilde devam etti. Ozan o zamanlar çok daha şımarıktı. Ailesiyle de alakalı biraz. El bebek gül bebek büyütmüşler, yediği önünde yemediği arkasında. Ne istese ikiletmeden yapıyorlar. Doğduğundan beri her şey önüne altın tepsiyle sunulduğu için her ortamda onun istediği olsun istiyor. Bir gün Sonerle ikimiz Soner'in ailesi ile alakalı konuşurken bizi dinlemiş, haberimiz yoktu. Herkesin dilinde duyduğun şeyler var ya hepsini Ozan yaydı okula. Ahlak bekçisi ya kendisi Soner'in ailesinin yaşantısı onun fıtratına uymuyor ya tabii, kendi istedi diye Soner'in herkes tarafından dışlanmasını istedi. Hiç arkadaşı olmasın istedi kaldı ki benim dışımda Sonerle arkadaş olan kimse yoktu zaten. Soner, Ozan'ın yaptığını duyunca ikisi kavga ettiler."

Bahsedilen kavga buydu. "Anlamıyorum," dedim hayretle. "Böyle bir konuda Soner'i değil de nasıl Ozan'ı tutabilirsin. Kendi ağzınla anlatıyorsun."

Gülümsedi ama samimiyetten ve mutluluktan çok uzak bir gülümsemeydi bu. "Ozan'ın babasının babamın patronu olduğundan bahsetmiştim. Annesiyle babası onun ağzından çıkacak tek bir kelimeye bakıyorlar anında istediğini yapmak için. Ozan'a karşı çıksaydım bana yapacağı ilk kötülük babamın işten çıkarılmasını sağlamak olacaktı. O zamanlar annem hamileydi, evimizde babamdan başka çalışan kimse yok. Bir bebeği büyütmek ne kadar masraflı biliyor musun? Babamın fiziksel yüzde kırk engeli varken ve bu işi bile zor bulmuşken böyle bir riske giremezdim."

"Aynı mahallede oturuyormuşsunuz zaten Ozan'dan gizli bir şekilde arkadaşlığınızı yürütebilirdiniz. Çare sadece arkadaşlığı komple bitirmekte değildi ki."

"Evet şimdi konuşurken bu kadar basitmiş gibi geliyor ama o zamanlar değildi işte. Ayrıca Soner'e 'ya kusura bakma sana karşı Ozan'ı tuttum ama babamı işten atmasınlar diyeydi, istersen seninle arkadaşlığımıza Ozan'dan

gizli devam ettirelim ancak okul içinde yalnız takılmak zorundasın ve Ozan sana ne yaparsa yapsın susmakla yükümlüyüm' mü deseydim? Sen olsan kabul eder miydin?"

Böyle anlatınca kulağa epey saçma geliyordu elbetteki. Bunu kimse kabul etmezdi ama en azından Soner en yakın arkadaşının onu sırtından bıçakladığını düşünmezdi bunca zaman. "Soner'e işin aslını anlatsan seni anlayışla karşılar biliyorsun değil mi? Hâlâ senden bahsederken kötü şeyler söylemiyor." Soner'e hislerimi şarkı aracılığıyla açtığım gece mesajlaşmalarımızın arasında Emre için 'bana bu okulda zarar vermeye kalkışacak son insan' demişti. O da içten içe hâlâ Emre'yi eski ve iyi bir dostu olarak görüyor olmalıydı.

"Soner zaten bu dünyada kin tutacak belki son insan. O, Ozan'ın yaptığı onca şeye rağmen bile ondan nefret etmiyor, yalnızca Ozan'a ve davranışlarına acıyor. Ciğerini bilirim Soner'in, hayatındaki tek bir kişi hariç kimseden nefret etmez o."

"Tek bir kişi... O kim?"

"Boş ver." dedi elini de geçiştirircesine sallarken. Bu da büyük bir ihtimalle Soner'in geçmişiyle alakalıydı. Öğrenip öğrenemeyeceğimi hiç bilmediğim geçmişi...

"Kimseden nefret etmez ama birisini sildiğinde de tam siler. Nefret etse daha iyi dersin, o denli bir siliş. Sanki hiç var olmamışsın gibi. Sanki hiç zamanında seninle oturup iki kelime etmemiş gibi. Beni de aynı o şekilde sildi anladın mı? Şimdi ben ne yapsam, ne desem boş olur." Emre'den nefret etmiyordu ama onu silmişti... Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bir hayalet neyse ben de oyum onun gözünde. O yüzden gelip de aranızı düzeltebilirsiniz demen anlamsız."

İçinde soğumuş kahve dolu olan bardağımla oynarken Emre'nin anlattıklarına rağmen umudumu kaybetmemeye çalışıyordum. Bir kez Soner'in yalnız hissetmemesi için elimden geleni yapacağım demiştim kendi kendime. Sözümde duracaktım ve bu ikilinin kesinlikle barışması gerekiyordu.

"Şimdi ne değişti peki?" diye sordum. "Ne değişti de Ozan'ın yanında olmaktan vazgeçtin?"

Alayla güldü. "Çok büyük bir şey değil, babam emekli oldu. Ozan'ın yanında kalmam için bir sebep kalmadı."

"Ozan Soner'e yaptığını sana da yapmaya kalkışırsa ne yapacaksın?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hiçbir şey. Tek istediğim şu lanet okulun bitmesi ve mezun olup herkesten uzaklaşmak. Lise hayatım yeterince boka döndü."

Soracak başka bir şeyim kalmazken düşünceli bakışlarımı masaya indirdim. Ozan'a olan nefretim bu konuşmanın ardından katbekat artmıştı. Onu gördüğümde tiksintiyle buruşan yüzüm yerini mide bulantısına bırakacaktı. Ozan'ı görmek bile beni iğrendiriyordu. Bir ailenin şımartarak büyüttüğü bir çocuğun fiziksel ve psikolojik saldırısını başka bir ailenin çocuğu maruz kalmak zorunda değildi. Hem de hiçbir suçu yokken.

"On birinci sınıfın başında aynı sınıfa düştüğümüzde..." Tekrardan konuşmaya başlayan Emre'ye döndü bakışlarım. "Senin Sonerle ilgilendiğini gördüm. Birkaç kez Soner'in de sana baktığını, bir şekilde onun ilgisini çekmiş olduğunu fark ettim." Şaşkınlıkla Emre'ye bakakaldım. Ciddi miydi? Soner o zamanlarda beni fark etmiş miydi gerçekten?

"Ama benimle birlikte Ozan da fark etti." Biraz önce şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım. "Kafayı Soner'e takmıştı zaten. Seni de gözüne kestirmesin diye Ozan'a senden hoşlandığımı söyledim. Çok öncesinde birbirimizin hoşlandığı kızlara yürümeme sözümüz vardı. Kendisi koymuştu böyle bir kuralı ben de geçiştirmek için kabul etmiştim. Sana hep arkadaşınmış gibi yaklaştım Beste, Ozan farklı anlamda anlıyordu sadece. Olan biten hepsi bundan ibaret."

Bu yüzden Ozan istese de Emre'ye karışamıyor veya sataşamıyordu. Şimdi kafamı kurcalayan her şey tek tek yerine oturmaya başlamıştı. "Anladım." dedim sakince. "Anlattığın için sağ ol."

En azından Ozanla Soner arasında geçen kavganın sebebini öğrenmiştim fakat şimdi de aklımın içinde yeni bir soru işareti oluşmuştu. Soner'in bu hayatta nefret ettiği tek kişi kimdi? Her kim ise geçmişindeki yaraların da sebebi aynı kişi olmalıydı.

"Beni sorgulaman bittiyse," dedi Emre sandalyesini geriye iterken. "Ben artık gideyim." Başımı salladığım esnada çalan okul ziliyle ben de ayaklanmıştım.

Derse gitmek için birlikte kantinden çıkarken üst kata ulaştığımızda Emre lavabonun olduğu tarafa ben ise sınıfa doğru yürümeye başlamıştım.

***

24

Günün ikinci bölümü diğerini okumayı unutmayınnn Kaan Boşnak - Bırakma Kendini

Beste; Günaydınnnn

Beste; Bana gün fazla erken aydı ama olsun **Beste;** Sen daha uyuyorsundur muhtemelen **Beste;** Daha okula üç saatten fazla var çünkü *Soner çevrimiçi.*

Beste; Sen nasıl yazdığım her saatte aktif olabiliyorsun ya **Beste;** Mesaj attığım an gözlerin mi açılıyor ne oluyor sşdmwşödöf **Soner;** Okulda yeterince uyuyorum

Soner; Geceleri uyanığım

Beste; Hiç benlik değil

Beste; Gece uyanık kalınca o gün ölü gibi oluyorum **Beste;** Neyse uyanık olman iyi oldu **Beste;** Peynirli mi patatesli mi

Soner; ?

Beste; Direkt cevap ver

Beste; Diyelim ki bir şey yesen daha çok peynirlisini mi seversin yoksa patateslisini mi **Soner;** Peynir

Beste; Tamamm

Beste; Ben de patatesli severim

Beste; Yarısını peynirli yarısını patatesli yapacağım öyleyse **Soner;** Neyi

Beste; Böreği

Beste; Bi' börek yaparım parmaklarını yersin **Beste;** Ben her şeyi güzel yapıyorum ya **Beste;** Acaba gastronomi mi okusam **Beste;** Aman neyse

Beste; Ben kaçtım

Beste; Daha börek yapacağım

Beste; Börek yaparken dinleyebileceğim bir şarkı öneriniz var mıdır acaba Soner Bey *Soner yazıyor...*

Soner çevrimiçi.

Soner yazıyor...

Soner; Kaan Boşnak - Bırakma Kendini **Beste;** Hemen açıyorum

Beste; Okulda görüşürüzzz

Beste çevrimdışı.
Soner çevrimiçi, 05.13.
Soner çevrimdışı, 05.25.
***

Elimde tuttuğum saklama kabıyla birlikte okulun içerisine girdiğimde merdivenleri tırmanırken arkamdan birisinin yanıma gelip "Günaydın." dediğini duymuştum. Kulağımdaki kulaklıkta çalan şarkıya ve düşüncelere kendimi kaptırdığım için aniden birisinin yanımda belirmesi beni ürkütmüş ve olduğum yerde sıçramama sebep olmuştu.

Elimi kalbime bastırarak Seray'a dönerken Seray mahcup bir şekilde gülümsemişti. "Korkuttum mu? Özür dilerim."

Kulaklığımda çalan şarkı sebebiyle sesi bana kısık şekilde ulaşıyordu. Kulaklığımı çıkarıp cebime sokarken 'sorun değil' dercesine kafamı sallamıştım. "Ben fazla dalmışım." Merdivenleri kaldığımız yerden çıkmaya başladık. "Günaydın bu arada." diye ekledim yaşadığım korkuyu üzerimden tamamen atabildiğimde.

"Naber?" diye sordu yere bakarken.

"İyidir, senden?"

"Benden de iyi." Bakışları elimdeki poşete sarılı saklama kabına kaymıştı. "O elindeki ne?" İçinde Soner'e yaptığım börek vardı. Mesajda da yazdığım gibi yarısını peynirli yarısını da patatesli yapmıştım. Gerçi tam olarak yarısı denemezdi peynirli olan kısmı birazcık daha fazlaydı... "Börek yapıp getirdim. İster misin?"

"Diyetteyim sağ ol ama."

"Peki." dedim zorlamadan. "Sınıftakiler görmesin bu arada, dakikasında puf olur böreklerin. Özellikle Mustafa görürse geçmiş olsun." Gülerek konuşmasının ardından ben de gülmüştüm. Geçen gün sarmayı saklayabilmiştim ama börekte de aynı şekilde başarılı olabilir miydim bilmiyordum. Gerçi koca bir tepsideki böreğin hepsini dilimleyip getirmiştim, bu sefer görse de sorun yoktu.

Birlikte sınıfa ulaştığımızda Seray da bizim önümüzde oturduğu için yan yana yürümeye devam etmiştik. Sonerle olan sıramıza vardığımda Soner'in camda olan ela gözleri bana doğru çevrildi. Camı izlediğini gördüğümde bana attığı mesajlar aklıma gelmişti. Resmen bunca zaman sürekli o camdan dışarıda ne var da bakıyor diye düşünürken aslında Soner camın yansımasına düşen beni izliyordu. Kalbimde bizzat Soner'in ektiği umutlar filizlenmeye başlıyordu. Tek dileğim bir gün yere çakılmamaktı.

"Günaydın, ben geldim." dedim sanki geldiğimi göremiyormuş gibi. Seray çantasını sırasına bırakıp muhtemelen derse daha çok olduğunu düşünerek sınıftan çıkmıştı. "Sabah erken kalkıp ders çalıştım sonra da börek yaptım." Yine çok detaya inerek konuşmaya başlamıştım bile daha ilk dakikadan. "Mutfakta bir şeylerle uğraşmak sebepsiz çok hoşuma gidiyor. Sınav stresini biraz da olsa alıp götürüyor."

Çantamı sırama koyup masanın üzerine bıraktığım poşetten börek dolu saklama kabını çıkardım. "Sana bir sürü peynirli börek getirdim. Bıkana kadar yersin o kadar çok." Saklama kabının üzerindeki kağıt havludan bir parçasını Soner'e uzattım. "Bu arada konuşmana fırsat vermeden konuşuyorum ama heyecandan bundan hep." Açıkça onun yanında heyecanlandığımı dile getirdiğimi fark ettiğimde dişlerimi sıktım. "Yani bir şeyler yapmanın ve başkasına tatması için sunmanın heyecanı." diyerek iyice saçmaladığımı görünce susmaya karar vermiştim.

Zoraki bir şekilde gülümseyerek Soner'e baktım. Ben ne yaparsam yapayım, ne kadar saçmalarsam saçmalayayım o hep gözlerinde gizleyemediği bir ilgiyle beni izliyor oluyordu. Kısa sürede buna çok alışmıştım. Ela gözleri beni çok heyecanlandırıyordu ancak beni izlemesi, o bakışlarını saniyelik bile üzerimden ayırmaması beni hiç kimsenin edemediği kadar mutlu da ediyordu. Bomboş cümlelerim dahi onun için bir şeyler ifade ediyordu sanki.

"Tadına bak hadi." dedim saklama kabını Soner'e uzatırken. Soner elindeki kağıt havluyu kabın içindeki böreklerden bir dilimine sarıp eline almıştı. Sıraya değil de masaya yüzüm Soner'e dönecek şekilde otururken içim kıpır kıpırdı. Soner böreği yemekle meşgulken ben de kendime patatesli olanlardan birisini alıp yemeye başlamıştım.

"Güzel olmuş." dediğinde gülümsemiştim. Cevap vermedim ama ne kadar mutlu olduğum yüzümden rahatça okunabilirdi. Boşluktaki ayaklarımı sallarken elimdeki böreğimi yemeye devam etmiştim. Soner'in annesinin elinden yemek isteyip de şartlar el vermediği için yiyemediği ne varsa bizzat kendi ellerimle yapıp ona yedirmek istiyordum. Her gün yapsam sıkılmazdım bundan. Onu mutlu görmek beni iki kat daha fazla mutlu ediyordu.

Sevgi dedikleri şey buydu galiba. Hayatımda ilk kez birisini bu şekilde seviyordum. Bu zamana kadar en ufak bir hoşlantı bile hissetmemiştim kimseye karşı ancak Soner'i ilk gördüğüm andan beri beni ona doğru çeken bir şeyler vardı. Önceleri bunu herkesten farklı oluşuna yormuş olsam da

ona olan aşkımı kabullendiğimden beri hislerime anlam verebilir olmuştum. Bir başkasının yüzündeki en ufak bir tebbessüme sebep olabilmenin sevinciydi, sevgi.

Aramızdaki sessizliği bozan şey Soner'in sesi oldu. "Hemşire." dedi birdenbire. Daldığım düşüncelerimden sıyrılışım hızlı olurken ne demek istediğini anlamayarak yüzüne bakmıştım. "Anlamadım."

"Bir keresinde ne olmak istediğine karar veremediğini yazmıştın mesajlarında. Hangi bölümü seçeceğimi bilemediğim bir sınava gece gündüz hazırlanıyorum tarzında bir şeydi mesajın." Arkasına yaslanırken içimi sımsıcak eden gözleri, gözlerimdeydi. "Bir anlık gözümün önünde yıllar sonrasında hemşire olmuş bir Beste canlandı. Sana en uygun meslek bu sanırım. Aklıma gelmişken söyleyeyim dedim."

"Peki," dedim gülümseyerek. Masanın üzerinde Soner'in olduğu tarafa yaklaşmıştım. "Neden doktor değil de hemşire mesela?"

Bilmem, dercesine dudağını büktü. "Bir insanın canının sorumluluğunun tamamen senin üzerinde olması yükünü kaldıramazsın çünkü. Paniklersin, gerilirsin, yıllar geçse de bu mesleğe alışamazsın. Hemşireyken de bir sürü sorumluluk var ancak bir doktora düşen kadar değil. Hem insanlara yardımcı olmak seni mutlu eder hem de o kadar sorumluluğun altına girmemiş olursun. Hemşirelik tam senin karakterine uyan bir meslek."

"Beni bu kadar iyi mi tanıyorsun sen?" dedim hayretle. Dediği gibi doktorluk gibi bir mesleği asla kaldıramazdım. Neredeyse tüm yükün üzerimde olması beni inanılmaz gererdi ve ister istemez tonla hatalar yapardım. Bir hastam ölse mesleği bırakacak kadar duygusaldım birisiydim. Soğukkanlı insanlara göreydi doktorluk, bana asla değildi.

Elalarını benden ayırdı. "Attığın mesajlarla onca zaman ister istemez tanımaya başladım."

Gülüşüm büyürken kafamı Soner'e doğru eğerek görüş açısına girmeye çalıştım. "Sadece mesajlarla mı?" Göz göze geldiğimizde aramızdaki mesafeyi ne kadar azalttığımı fark etmiştim. Kalbimin atışları hızlanırken yutkunma ihtiyacı hissetmiştim elalarına bu kadarcık mesafeden bakmanın etkisi yüzünden. Başımı eğdiğim için açık olan orta boy saçlarım aşağıya doğru sallanmaya başlamıştı ve uçları Soner'in masanın üzerindeki eline temas ediyordu.

"Bir şeyi merak ediyorum." dedim aniden gelen bir cesaretle. Sesim oldukça kısık çıkmış olsa da söylediğim şey netti. Masaya yaslı olmayan elimi havaya kaldırıp Soner'in göğsünün üzerine götürdüm. Bu temasla

vücudu saniyelik bir an titremişti. Elimi yavaşça kaydırarak sol tarafa, kalbinin üzerine, getirdim. Avucumun hemen altında hissettiğim şiddetli kalp atışlarıyla göz kapaklarım aşağıya kayarak kapanmıştı.

Soner bana karşı çıkmıyordu. Elimi tutup çekmiyordu, kalp atışlarını hissetmeme izin veriyordu. Bu yakınlığın sadece beni heyecanlandırmadığını bilmek iyi hissettirmişti. Vücudunun bana karşı verdiği tepkiyi bilmek güzeldi.

Hislerim karşılıksız değildi.

Bunu o gün attığı şarkıyla yeterince ispat etmişti bana.

Seni buldum ya başka ne isterim,

Dursun dünya tozu ben temizlerim.

Defalarca dinlemiş, her seferinde sanki ilk kez dinliyormuşçasına kendi içimde kafayı yemiştim. Bazı şeyleri açık açık söyleyemiyordu, belli ki buna alışık değildi. Bakışları, bana attığı şarkılar kendini ifade ediş biçimiydi ve ben onu bu şekilde kabullenmiştim. Sorun değildi, zamanla her şeyi aşabilirdik.

Sınıfın kapısı açıldığında aynı anda da göz kapaklarım açılmıştı ve kendimi hızlıca geri çekmiştim. Bir, iki dakikalığına adeta kendimi kaybetmiştim. Avucumun içinde hissettiğim kalp atışları elimi çekmiş olmama rağmen hâlâ oradaydı sanki.

Soner'e baktığımda derin bir nefes aldığını ve bana bakmaktan kaçındığını görmüştüm. Onun kendini toparlaması bana göre daha çabuk olmuştu.

Sıcak basan vücudum ve terleyen avuç içlerim beni daha da zorluyordu. Yanaklarımın bile alev alev yandığını hissediyordum. Ufak bir temas ne hâle getirmişti böyle beni?

Soner bir süre sonra aramızdaki gerilimli havayı dağıtmak adına hiçbir şey olmamış gibi konuştu. "Annem hemşireydi." dedi sakince. "Oradan biliyorum sana göre bir meslek olduğunu."

Annesi hemşireydi... Annesi ile alakalı ne zaman bir şey söylese sesine düşen hüzün benim de kalbime çöküyordu. Alaya vurarak konuşmayı denedim. "Ama eşit ağırlığım."

"Söylemek istedim sadece. Hemşire ol diye değil." Gözlerini bana doğru çevirerek yüzümden başlayarak aşağılara doğru tüm vücudumda gezdirdi bakışlarını. "Seni düşününce hemşire olarak canlandın gözümde, o yüzden."

Yerimde kıpırdandım. Bakışlarının baştan aşağıya beni süzmesi hem heyecanlandırmış hem de germişti. Tatlı bir gerginlikti ama bu. "Beni

düşündün demek..." Bunu o kadar sessizce söylemiştim ki sesim kendi kulağıma bile zor ulaşmıştı. Duymuş muydu duymamış mıydı emin değildim.

Terli olan avuç içlerimi eteğime silip masanın üzerinden indim. Biz konuşurken zil çoktan çalmıştı hocanın gelmesi an meselesiydi. Masanın üzerini toparlayarak yerime oturdum. Hâlâ az önce yaşadığımız anın etkisini üzerimden atabilmiş değildim. Bundan bir ay öncesine kadar mesajlarıma aldığım birkaç kelimelik cevaplara bile sevinirken şimdi geldiğimiz nokta... Bambaşkaydı, bambaşka.

Defterimi ve kitabımı hazırlayıp sınıfa dolmaya başlayan öğrencileri izlemeye koyuldum. Birkaç öğrencinin peşinden hoca da sınıfa girince ayağa kalkmıştım. Günaydın faslından sonra yerime oturup kitaptan kaldığımız yeri açmıştım ki bacağımın üzerindeki elimde hissettiğim dokunuşla bakışlarım Soner'e kaymıştı.

Eli benimkinin üzerindeydi ancak elimi tutmuyordu, parmaklarımla oynamaya başlamıştı. İstemsizce gülerken benim gözlerim Soner'de onun bakışları da ellerimizdeydi.

Elini elimden çekmeyeceğini anladığımda tahtaya doğru dönerek hocayı dinlemeye başladım.

Soner tüm ders boyunca parmaklarımla uğraştı, ben de dersi dinledim.

****

Nasıl bölümmüş bu ya

25

Berkay Altunyay - Olmazlara İnat

Kantinden çıkmış sınıfa doğru ilerlerken sınıfın kapısının önünde Emre'yi görmüştüm. Üçüncü dersin teneffüsündeydik ve Emre sırtındaki çantayla birlikte okula daha yeni geliyordu.

Adımlarımı hızlandırarak Emre'ye yetiştim ve tam kapının önünde koluna girdim. "Günaydın, sonunda okulun yolunu bulabilmişsin." Emre kafasını çevirip bana ve koluna bakarken bakışlarında şaşkınlık hakimdi. "Günaydın?" dedi sorgular gibi bir sesle.

Sınıftan içeriye girdiğimizde Emre'yi direkt bizim sıramızın olduğu tarafa doğru sürüklemeye başlamıştım. Gözleri doğrudan sınıf kapısının üzerinde olan Ozan bizi sınıfa girer girmez fark etmiş olsa da onu umursamamayı denemiştim. "Ne yapıyorsun? Sıram orası değil." Emre'nin söylediğini takmadan onu önümüzdeki sıraya, Seray'ın yanındaki boşluğa, oturttum. "Artık burası."

Seray kafasını çözdüğü testten kaldırıp ikimize baktığında yanında oturan Emre'yi görünce kaşları çatılmıştı. "Ne oluyor?"

"Artık bir sıra arkadaşın var." dedim kendi yerime geçerken. Soner'in bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona karşılık vermemiştim. Seray'ın kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı. "Ben tek başıma mutluydum."

"Mutluluğunu bozacak değilim kıvırcık." dedi Emre gözlerini devirerek. Sıradan kalkıp gitmediğine göre yerini beğenmiş olmalıydı. Hem bizim önümüzdeydi hem de yanında Seray vardı, ben olsaydım ben de yerimi beğenirdim. Seray elindeki uçlu kalemi havaya kaldırıp tehdit edercesine Emre'ye doğrulttu. "Bana kıvırcık deyip durma oyacağım artık senin kör gözünü. Saçlarım kıvırcık değil benim."

Emre oturduğu yerde yayılırken keyifli bir ses tonuyla konuştu. "Yanlışın var, saçların kıvırcık."

Seray öfkeyle Emre'ye bakmayı kesip bakışlarını bana çevirdi. "Benim saçlarım kıvırcık mı?"

Gözlerim saçlarına kaydı. Siyah dalgalı saçları vardı. Bazı yerlerde saçlarının tutamları tıpkı kıvırcık saça sahip olanlarınki gibi kıvrılmıştı.

"Biraz." diye cevap verdiğimde öfkesi biraz da olsa azalmıştı. "Tam olarak kıvırcık sayılmam yine de."

Emre inatla onun kıvırcık olduğunu savunduğu Seray'ın tam tersini iddia ettiği bir tartışma içerisine girdiklerinde onları izlemeyi bırakıp gözlerimi Soner'e çevirmiştim ki, onun elaları zaten üzerimde olduğu için bakışlarımız kesişmişti. Yapmaya çalıştığım şeyi anlamış gibi bir hâli vardı. Emreyle aralarının düzelmesi için elimden geldiğince onları aynı ortama sokmaya çalışacaktım.

Tarih hocası sınıfa girdiği için ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp sıranın altında Soner'e yazmaya başladım.

Beste; Neden öyle bakıyorsun

Sıranın altındaki telefonu titrediğinde titreşimi ben de hissetmiştim. Soner telefonu eline alarak mesajımı okudu.

Soner; Yapma

Beste; Neyi

Soner; Kafandaki şeyi

Beste; Kafamda ne varmış ki benim

Beste; Hiç bilmiyorum valla

Soner; Anladın ne demek istediğimi

Beste; Anlamadım ki

Beste; Bilmiyorum yani bahsettiğin şeyi Salağa yatmanın bir çözüm olmadığını bildiğimden konunun değişmesi için aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

Beste; Ben sana Sims'teki evimizden bahsetmiş miydim **Beste;** Haberin yok ama Sims'te biz evlendik **Beste;** Bil yani

Soner; Sims'te mi

Beste; Evet

Beste; Çocuğumuz bile var

Beste; Ama bak benim alakam yok gerçekten **Beste;** Karakterleri kendi hâline bıraktım, arsızlar hemen çocuk yapmışlar **Beste;** Ama merak etme çok iyi ebeveyn olduk **Beste;** Bebek en son koltuktan düşüp kafasını yardı **Soner;** Çok iyiymişiz gerçekten

Beste; Olsun ya, çocuk işte düşe kalka büyüyecek **Beste;** Ama sen beni aldattın haberin olsun **Beste;** Seni kendi hâline bırakmıştım **Beste;** Hemen gidip beni aldatmışsın **Beste;** Ulan erkekler her yerde aynısınız ya **Beste;** Gittin karılara kızlara sonra başka bebekle geldin eve **Beste;** Ama ben de çok salak bir insanım, seni affettim **Beste;** Artık annesini bilmediğim ve

beni aldatmanın meyvesi olan çocuğa da ben bakıyorum **Beste;** Ne enayi insanım ben ya

Beste; Eve gidince bebeğini de kucağına verip seni kovacağım Soner'in kısık bir sesle çok kısa süren gülüşünü duyduğumda gözlerimi telefonun ekranından ayırıp ona bakmıştım ancak yine ve yine gülüşünü kaçırmıştım.

Suratım asılarak telefona döneceğim sırada telefonu tutan elinin hafifçe titrediğini fark etmiştim. "Soner," dedim fısıltıyla. "Elin titriyor." Elaları bana döndü. Elinin titrediğini ben söyleyince fark etmiş gibi bir hâli vardı. Elinde tuttuğu telefonu iyice sıkarak titremesini azalttı. "Soğuktandır." diye geçiştirici bir cevap vererek gözlerini benden ayırmıştı.

Tavırları içimde bir şüphe uyandırmış olsa da şu an bunu sorgulayacak zamanda değildik. Bunu normal bir zamanda ona sormalıydım. Tıpkı şimdiye kadar unuttuğum ve yeni hatırladığım çekmecesinde var olan sayısız şırıngalar gibi.

Telefona dönerek yazmaya devam ettim.

Beste; Gündelik hayatında nasıl bir tarzın var bilmiyorum **Beste;** Seni hep siyah sweatshirtle gördüğüm için Sims'teki karakterini de öyle yaptım **Beste;** Takıntın var galiba siyah sweatshirte **Beste;** Sayende artık benim de var

Beste; İyice arsız bir insan oldum ama sweatlerinden birini istiyorum **Beste;** Lütfeenn

Beste; Muhtemelen içinde kaybolurum **Beste;** Ama hatıra kalsın istiyorum

Beste; Gördükçe seni hatırlayayım

Soner; Gel al o zaman

Beste; Gel derken

Soner; Eve

Soner; Dolaptan al bir tane

Beste; İki dakika ölüp geliyorum **(Gönderilmedi.) Beste;** Bir saniye **(Gönderilmedi.) Beste;** Yine çok arsızca gelecek ama **Beste;** Oluur

Beste; Bilgisayarımı da getiririm, sana Sims'teki evimizi gösteririm **Beste;** Haftalardır bununla uğraşıyorum **Soner;** Getirirsin

Soner; Çıkışta gelirsin

Beste; Tamamm

Beste çevrimdışı.

***

Normalde 29-33 arasında yazmayı planladığım bölümleri aradaki boşlukları dolduramadığım için 26-30 a çektim, gazamız mübarek olsun...

26

mor ve ötesi - Araf

Okuldan çıkışta önce eve gidip bilgisayarımı almış ve Soner'in evine giden otobüslerden birisine atlamıştım. Otobüs bir kez görmüş olsam da artık tanıdık gelen durağa geldiğinde inmiştim. Bir elimde bilgisayar çantam diğer elimde içinde annemin yaptığı dolmaların olduğu saklama kabını taşıyarak yolda yürüyordum. Neredeyse ceylan gibi seke seke yürüyordum kaldırımda ve bu elbetteki yanımdan geçenlerin dikkatini çekiyordu.

Hiç kimseyi umursamayarak devam ederken kolumun altında duran saklama kabındaki dolmaların dağıldığını kaptan çıkan sesle fark etmiştim ki yolda düzgünce yürümeye başladım.

Kısa süre sonra Soner'in evinin olduğu sokağa sapmıştım. Biraz ötedeki markete bakarak abur cubur tarzı şeyler alıp almamayı düşünürken kendi apartmanlarının önünde bekleyen Soner'i görmüştüm. Bir anlık duraksamanın ardından adımlarımı hızlandırdım. Sırtında okul çantası vardı, ellerini cebine sokmuştu, kafasını eğmişti ve ayakkabısının ucuyla yerdeki taşla oynuyordu.

Okul çıkışında birlikte otobüs durağına kadar sessizce yürümüştük. Ben bilgisayarımı almak ve üzerimi değiştirmek için kendi evime giden otobüse binmiştim, o da kendininkine binmişti. Aradan neredeyse iki saat geçmişti ve Soner onu son gördüğüm hâliyle tamamen aynıydı. Okul çantasını bile çıkarmamıştı. Eve girmemişti, beni bekliyordu.

"Selam!" dedim coşkulu bir sesle, yanına ulaştığımda. Soner sesimi duyar duymaz kafasını kaldırıp bana bakmıştı. Ela gözlerini çevreleyen kızarıklıkları fark eder etmez yüzümdeki ufak tebessüm yerini endişeye bırakmıştı. Tüm keyfim bir anda kaçmıştı. "Gözlerine ne oldu?" diye sordum korkuyla.

Ağladığını düşünmüştüm ancak hayır, gözleri dolu değildi. Ağlamış olabilecek birisine göre fazla kuru bile sayılabilirdi. Kendisi bu kızarıklığın farkında olmamış olacak ki "Ne olmuş?" demişti.

"Kıpkırmızılar." Bunu der demez gözlerini benden ayırarak arkasını dönmüş ve apartmana doğru yürümeye başlamıştı. "Bazen toz topraktan oluyor." Geçiştirici cevabı beni tatmin etmemişti. Doğruyu söylemediği ses tonundan dahi tahmin edilirken neyi gizlemenin çabası içerisindeydi? Okulda Ozanla kavga ettiği gün de aynı bu şekilde kızarıktı gözleri ve o gün ağladığını, o yüzden böyle olduğunu düşünmüştüm fakat yanıldığımı şimdi fark ediyordum. Ağlamanın çok daha ötesinde bir kızarıklıktı bu.

Soner apartmanın kapısına kadar ulaşmıştı ama ben hareket etmeden yalnızca onu izliyordum. Gizlediği bir şeyler vardı, belki bir hastalığa sahipti, belki çok daha başka bir şeydi fakat saklı tuttuğu bir şeylerin olduğundan şu an çok daha emin olmuştum.

Önce gözlerindeki kızarıklığı fark etmiştim sonra kıyafet dolabının çekmecesinde sayısız şırıngaları görmüştüm. Bugün okulda elleri titremişti ve yine bir bahane ile beni geçiştirmişti. Böyle bir hastalık mı vardı? Varsa adı neydi, belirtisi neydi, tedavisi neydi?

Ya da düşündüğüm gibi gerçekten hastalık mıydı?

Ceylin'in haftalar öncesinde attığı mesaj düştü zihnime.

Bazı günler Soner okula geldiğinde gözleri kıpkırmızı oluyor, ne malum onun da uyuşturucu kullanmadığı?

Alayla gülüp kafamı iki yana salladım. Fazlasıyla zoraki bir gülüştü. Bu düşünce aklıma gelir gelmez beynim direkt böyle bir şeyin olabileceği ihtimalini reddetmişti. "İmkansız." diye mırıldandım sadece kendimin duyabileceği bir sesle. "İmkansız..." Uyuşturucu onun hayatından abisini almışken Soner böyle bir şeyi kullanmaya kalkışmazdı.

"Gelmiyor musun?" Soner'in kulağıma sızan sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Gözlerim daldığı noktadan ayrılırken hâlâ olduğum yerde hareketsizce dikildiğimi yeni fark etmiştim. Apartmanın kapısını açmış olan Soner bir eliyle kapıyı tutarken bana bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı, bir gariplik olduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Geliyorum." dedim harekete geçerek. Düşüncelerime düşen saçma şeyleri ona çaktırmamam gerekiyordu. Böyle bir şey düşündüğümü bile bilmemeliydi. Kendim dahi Soner'e bunu konduramazken nasıl bir anlık bunu düşünmüştüm bilmiyordum. Saçmalıktı, koca bir saçmalıktı.

Soner'in yanından sıyrılıp apartmana girdiğimde Sonerle birlikte birinci kattaki evine gitmek üzere merdivenleri çıkmaya başlamıştık. Soner hemen dibindeki vücudumda kol gezen gerginliği elbette ki fark etmişti. "İyi misin?" diye sordu, merdivenlerin ortasında durup elalarını ilgiyle yüzümde

gezdirerek. Onunla birlikte ben de durmuş ve gülümsemeye çalışmıştım. "İyiyim."

Soner'i geride bırakarak merdivenleri çıkmaya devam ettim. "Neden iyi olmayayım ki?" Birinci kata ulaştığımda Soner'in evinin kapısının önünde Soner'i beklemeye başladım. Soner cebinden çıkardığı anahtarlıkla birlikte yanıma gelip anahtarlardan birini kilide soktu. Açılan kapıyla birlikte geriye çekilip içeri geçmemi işaret ettiğinde önce elimdekileri evin içine, yere, bırakmış sonra botlarımı çıkarıp eve girmiştim.

"Evde dolma buldum." dedim saklama kabını yerden alırken. "Tabiiki hemen kaba doldurup getirdim." Soner montunu soyarken ben kapla birlikte mutfağa girmiş masaya bırakmıştım. "Birazdan ısıtacağım bunu."

"Beste," diye seslendi holden. Mutfağın girişine kadar gelip orada durmuştu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi?" dedim yine bilmemezliğe yatarak.

"Bu yemekler... Amacını anlıyorum, iyi niyetinden yaptığını da biliyorum ama gereği yok. Dışarıdan yiyorum diye senin sandığın gibi aç falan kalmıyorum ben. Boşuna kendini yorma." Sorun aç kalıp kalmaması değildi ki. Dışarıda en ağır yemekleri yese bile bir ev yemeği, anne yemeği değildi. Onun tadını veremezdi. İstediğim anne yemeğine olan hasretini bir nebze de olsa dindirebilmekti.

"İçimden geliyor yapıyorum. Keyfimin kahyası mısın sen?" dedim sahte bir sinirle kaşlarımı çatarak. "Allah Allah yemek yapmak da suç olmuş."

"Onu demiyorum boş-"

"Keyfimin kahyası değilsen konuşmayı keser misin lütfen?" Masaya yaslanarak Soner'in üzerinde gezdirdim bakışlarımı. "Hadi git formanı falan değiştir sen, karışma benim işime." Soner bana laf yetiştiremeyeceğinin bilincinde bir şekilde arkasını dönüp odasına doğru ilerlerken arkasından sırıtmıştım.

Belli bir süre geçmesini bekledikten sonra holden bilgisayar çantamı alıp diğer kapalı olan kapıları es geçerek Soner'in odasına yöneldim. Açık olan kapıdan üzerini çoktan değiştirdiğini düşünerek içeriye girmiştim ki Soner'in dolabının çekmecesini karıştırdığını görmüştüm. Üzerini bile değiştirmemişti. Benim odasına girdiğimi fark eder etmez çekmeceyi kapatmış ve çöktüğü yerden doğrulmuştu. Arkası bana dönüktü, yüzünü göremiyordum ama karıştırdığı çekmecenin şırıngalarla dolu olan çekmece olduğunu anlamıştım. İkinci çekmeceydi, ben gelince aceleyle kapatmıştı.

Bozuntuya vermeden konuştum. "Hani bana swearshirtlerinden birini verecektin?" Çantayı duvara yaslı bir şekilde yere bırakıp Soner'in yanına yürüdüm. Gergin omuzları üzerindeki geniş sweate rağmen fark ediliyordu. Artık kesinlikle emin olmuştum, benim öğrenmemi istemediği bir şey vardı.

Soner bana doğru döndü. Gözlerini benimkilerde fazla tutmadan dolabın kapağını açmıştı. "Seç birini." dedi içindekileri işaret ederek.

Heyecanla dolabın içindeki sweatshirtleri incelemeye başladım. Birçoğu siyahtı, bazılarında hiç baskı yokken bazılarının önünde beyaz baskılı yazılar vardı. Aralarda bir, iki tane koyu gri sweatler de vardı ancak onları daha önce hiç Soner'in üzerinde görmemiştim. Hep siyah giyerdi ve ben de onun üzerinde siyah rengi görmeye aşina olmuştum. Farklı bir renk giyse gözüm alışana kadar garipserdim büyük ihtimalle.

Dakikalarca dolaptaki sweatshirtleri inceledikten sonra bakışlarımı Soner'e çevirdim. Gözlerim üzerindekine kaydığında gülümsemiştim. "Onları istemiyorum." Üzerine giydiği sweati işaret ettim. "Bunu istiyorum."

Elalarını kendi üzerine doğru indirdi. Onu istiyordum çünkü üzerine bir kere Soner'in kokusu sinmişti. Bakışlarına bulaşan şaşkınlıkla beraber bana baktığında "Bunu mu?" diye sormuştu, teyit etmek istercesine. Kafamı sallayarak onayladım. Hepsi çok güzeldi ama ilgimi en çok bu çekmişti. Şu an üzerinde hangisi olsa onu almayı isterdim.

Beklediğimin aksine karşı çıkmamış ve "Peki." demişti. Eli ensesine gittiğinde heyecanla dudaklarımı birbirine bastırıp nefesimi tutmuştum. Sweatshirtü ensesinden sıyırıp çıkardığında üzerinde okulun beyaz gömleği kalmıştı. Bir elindeki sweate bir de Soner'e bakarken gülümsemeden edememiştim. Sonerle tam anlamıyla konuşmaya başlayana kadar onun ne desem hemen yapacak olan bir insan olduğunu düşünmezdim. Şaka amacıyla söylediğim şeyleri bile yapıyordu. Üzerindeki sweati istemiştim ve hiç yadırgamadan çıkarmıştı bana vermek için.

"Yaklaş." dedi ve benim yapmamı beklemeden kendisi aramızdaki mesafeyi azalttı. Ne yapmak istediğini anlamaya çalışırken Soner sweatin uçlarından tutup bana iyice yaklaşmıştı. Sweatshirtün baş kısmını yavaşça ve dikkatlice kafamdan geçirdi. Kalbim maratona çıkmışım gibi hızlanırken burnuma dolan kokusu yalnızca sweatinden kaynaklanmıyordu, hemen dibimdeki bedeninden de geliyordu. Gözlerim kapanmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Kollarını da sok." Hemen kolumu kaldırıp sweatin içerisine sokmaya çalıştığımda Soner kendi başıma yapamıyormuşum gibi bana yardımcı oluyordu. Nihayet sweati tamamen giydirdiğinde uçlarını aşağıya doğru çekiştirerek indirmişti. Ben mest olmuş bir şekilde onu izliyordum sadece, yapabildiğim şey yalnızca buydu.

Soner işini bitirmiş olmasına rağmen geri çekilmemişti. Hareketlerini takip edemiyordum çünkü gözlerim çoktan kapanmıştı. Fazla temas bağımlısı bir insan değildim ancak Soner'in bu şekilde yakınımda olması kendimin bile inanmakta güçlük çektiği bir huzur aşılıyordu ruhuma. Sıradan bir insana değil, ona yakın olmaktı böyle hissetmemi sağlayan.

Sweatshirtün içinde kalan saçlarımın üzerinde hissettiğim dokunuşla olduğum yerde kirpiklerime kadar titremiştim. Tek eliyle saçlarımı swatin içinden çıkarırken parmak uçları boynumla temas ettiğinde ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Bir anda dilim damağım kurumaya başlamıştı, kalbimin atış hızına yetişemiyordum bile.

Saçlarımın neredeyse hepsi sweatin içinden çıkmış olmasına rağmen Soner elini çekmemişti. Benden uzaklaşmak şöyle dursun aksine daha da yakınlaştığını hissediyordum sanki. Aramızda görünmez bir güç bizi birbirimize çekiyordu ya da ben anın etkisiyle öyle sanıyordum. Eli boynuma sarıldığında yere serilmemek için son irademle çaktırmadan yanımdaki dolaba tutunmuştum.

Tam o anda kot pantolonumun cebindeki telefonumun son ses zil müziği araya girmişti. Yükselen bu sesle gözlerim açılırken Sonerle aynı anda birbirimizden uzaklaşmıştık. Uzun zamandır tuttuğum nefesimi çaktırmadan havaya verip cebimden telefonumu çıkardım. Üzerinde yazan yazıyı dahi ilk birkaç saniye beynim algılayamamıştı. Azra'nın aradığını görünce telefonla birlikte odadan çıkmıştım.

Çok da uzun sürmeyen bir konuşmanın ardından aramayı sonlandırdığımızda telefonu göğsüme bastırmış ve derin bir nefes almıştım. Vücudum hâlâ birkaç dakika önceki anın etkisiyle titriyordu. Kalbimin hızı normale dönmemişti. Soner yüzünden kalp ritim sorunum oluşacaktı en sonunda.

Odaya döndüğümde Soner'in hâlâ bıraktığım gibi olduğunu görmüştüm. Dolabın önünde durmuş boşluğa ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Kapının yanına bıraktığım bilgisayar çantamı alıp çalışma masasının üzerine koydum. "Hadi sana Sims'teki evimizi göstereyim." dedim çantanın fermuarını açarken.

Bilgisayarı çantadan çıkarmıştım ki duyduğum ufak çaplı gürültüyle hızla arkama döndüm. Karşılaştığım manzara Soner'in bir eliyle güç almaya çalışır gibi dolaba tutunmasından ibaretti. Kafasını eğmişti, gözleri kapalıydı ve boştaki eli titriyordu. Dolaba yasladığı elini yumruk yapmıştı, kapalı olan gözlerini sıkıca birbirine bastırıyordu. "Soner?"

"Git." dedi direkt. Sesi kısık ve zayıftı. Güçlükle konuştuğu belliydi. Bir anda bu hâle geleceği ne olduğunu sorgularken Soner'e doğru yaklaşmaya çalışmıştım ki beni fark etti. "Beste git!"

"Ne oluyor Soner?" Her geçen saniye titremeleri artıyordu. Görüntüsü beni ürkütmüştü, bir elim her an ambulansı aramaya hazır bir şekilde cebimdeki telefona gitmişti. "Beste beni dinle ve git." dedi bu sefer her bir kelimeyi bastırarak.

"Beni korkutuyorsun." dedim iyice yanına yaklaşırken. Alnından boncuk boncuk terler akıyordu fakat evin içi terlemek için fazla soğuktu. "Git diyorum sana, git." Kafasını kaldırıp gözlerini aralayarak kırmızı halkalarla çevrilmiş elalarını bana değdirmişti. "Seni bu hâlde bırakıp gideceğimi düşünmüyorsun herhalde. Hiç iyi görünmüyorsun, ambulansı arayacağım."

"Arama hiçbir yeri." Çoktan cebimden telefonumu çıkarmıştım bile. "Beste git! Görmeni istemiyorum."

"Neyi görmemi istemiyorsun Soner? Gitmiyorum hiçbir yere." Soluk alıp verişleri hızını arttırırken aynı zamanda benim içimdeki korku da büyümüştü. Soner gitmeyeceğimi kabullenmiş bir şekilde biraz önce kurcaladığı çekmeceyi açtı. Titreyen ellerini şırıngalarda gezdirirken merakla ne yapacağını izliyordum. Boş şırıngaların hepsini kontrol ettikten sonra çekmeceyi sert bir şekilde kapatmıştı, büyük bir gürültüye sebep olmuştu.

"Beste git, lütfen." Yatağının yanındaki komodinin çekmecelerini açıp içini karıştırmaya başlarken bir yandan da hâlâ benim gitmemi sağlamaya çalışıyordu ancak anlaması gerekiyordu, gitmeyecektim. "Soner şuraya otur lütfen, hiç iyi durmuyorsun. Ne arıyorsun? Ben bulayım sana."

Soner beni duymadı veya duymamazlıktan geldi. Çekmecenin içindekileri kurcalarken tüm dikkati orada gibiydi, sesim ona ulaşmış mıydı acaba? Hızla inip kalkıyordu göğsü. Alnından terler süzülmeye devam ediyordu ve elleriyle vücudunun titremesi dinmek bilmiyordu. Elimde tuttuğum telefonun varlığını hatırlayarak herhangi bir sağlık kuruluşunu arayacağım sırada Soner çekmeceden bulduğu şeffaf küçük bir poşeti eline aldığında durmuştum.

Poşetin içindeki küçük beyaz haplardan birisini alıp suya ihtiyaç dahi duymadan yuttuğunda şoka girmiş bir şekilde onu izliyordum. Hapı yuttuğunda ellerini komodine yaslayıp gözlerini sıkıca yummuştu. "O şey..." dedim güçlükle konuşarak. "Düşündüğüm şey değil, değil mi?"

Gördüklerimin beni yanıltmasını bu kadar çok istediğim bir an daha olmamıştı. Daha eve girmeden önce düşündüğümde bile kendimi kötü hissettiğim, Soner'e böyle bir şeyi kondurabilirim diye kendimi suçladığım şey doğru olamazdı. Olmamalıydı.

Tam olarak doğrulmadan kafasını çevirip bana baktı. Gözlerinde bomboş bir ifade vardı, suçlulukla konuştu. "Sana git demiştim..." demişti fısıltıyla.

Doğruydu...

Yarım saat öncesinde ne düşündüysem doğruydu.

Soner gerçekten uyuşturucu kullanıyordu.

****

Asla uyuşturucu güzellemesi yapmıyorum ama Soner'e uyuşturucu kullandığı için kızmadan önce 27'yi okumayı bekleyin lütfen.

27

Bölümü bilerek 23.48'de atmak istedim sebebini bölümde öğreneceksiniz ;)

Perdenin Ardındakiler - Her Gece

Yaşadığım şokun etkisi geride bıraktığımız onlarca dakikanın ardından bile hala üzerimdeydi. Çok sevdiğim bir insanın ona hiç konduramadığım bir şeyi yapıyor olması beni derinden etkilemişti. Aklıma gelmiş olsa bile inatla reddetmiştim çünkü Soner'in bile bile kendisine zarar veren bir şeyi kullanacağına ihtimal vermek istememiştim.

Kimse buna ihtimal vermek istemezdi. Sevdiğin kişinin kendini böyle kötü bir yoldan her geçen gün yavaş yavaş zehirlemesi... Beni üzen, yıpratan, kahreden buydu.

Evet, uyuşturucu kötü bir şeydi ama Soner'i dinlemeden onu yargılamak istemiyordum. Onu dinlemek ise... Şu an yapabileceğim bir şey miydi bilmiyordum. Dilime kilit vurulmuştu da ben ağzımı açıp konuşamıyordum sanki. Bu kötülüğü kendisine yapan Soner iken öğrendiğinde mahvolan kişi bendim, bu işte büyük bir adaletsizlik vardı.

Çenemi kendime doğru çektiğim dizime yaslarken kollarımı bacaklarımın etrafına sarmıştım ve sırtım Soner'in yatağına yaslıydı. Yere oturmuştum çünkü ilk öğrendiğimde sindirebilmek için bir yere çökmem gerekmişti. Şimdi ne kadar süredir bu pozisyonda olduğumu bilmiyordum. Odanın içinde koca bir sessizlik hâkimdi, biraz önceki neşemden, mutluluğumdan eser yoktu.

Soner biraz ilerimdeydi. Benimle beraber o da komodinin yanına çökmüş kalmıştı. Hareket etmiyordu, tek kelime etmiyordu, benimle beraber oturmuş sessizliğime eşlik ediyordu. Elaları her zamanki benim üzerimdeydi ancak bu sefer dönüp ona karşılık veremiyordum.

Derince bir nefes aldığımda çıkan ses, sessizliğe bürünmüş odadaki tek canlılık belirtisiydi. Sırtı duvara yaslı olan Soner'den çıt çıkmıyordu. Bir dizini kendine doğru çekmiş, dirseğini dizine yaslamıştı. O bakışlar üzerimden bir saniye dahi olsa ayrılmamıştı. Ona bakamayaşımı başka

şeylere yoruyor olabilirdi ama ben yalnızca yüzüne bakıp gerçekle bir kez daha yüzleşmekten korkuyordum.

Kollarımı dizimin üzerine çıkarıp yüzümü arasına gömerken Soner'in sesi dakikalar sonra ilk kez çıkmıştı. "İşte şimdi..." Kafamı kaldırıp ona bakmamıştım ama ses tonundaki üzüntü canımı yakmıştı. "Sen de herkes gibi benden nefret etmeye başlıyorsun."

"Nefret etmiyorum." Yüzüm kollarımın arasına gömülü olduğu için sesim boğuk çıkmıştı.

"Yüzüme bile bakmıyorsun Beste."

Sert bir biçimde dudağımı dişlerimin arasına aldım. Yüzüne bakmama sebebimi yanlış anlamıştı, ben istesem de ondan nefret edemezdim. Belki de bu salaklıktı, belki de aptallıktı. Bir insan ne yaparsa yapsın ondan nefret edemeyeceğimi düşünmek akıl işi değildi ama Soner çok farklıydı. Ne yaparsa yapsın ondan nefret edemezdim.

Yüzümü kollarımın arasından kaldırıp bakışlarımı Soner'e çevirdim. O hapı almadan önceki hâline göre çok daha iyiydi. Yüzünün rengi yerine gelmişti, artık titremiyordu. Bu illetin Soner'i ne hâle getirdiği bir kez daha aklıma geldiğinde uyuşturucudan tekrar nefret etmiştim. Kullanması kötüyken kullanmaması daha kötüydü. Bir kez bu şeye bulaştıktan sonra artık her ihtimal birbirinden berbattı.

"Senden nefret etmiyorum. Bunun için çaba göstersem bile edemem. Sadece..." Elaları beklentiyle bana bakıyordu. Soner'i ilk kez duygularını bu kadar açık açık belli ederken görüyordum. "Onca zaman nasıl fark edemediğimi anlamaya çalışıyorum." Uyuşturucu kullanan bir insan her zaman kendisini belli ederdi. Her şey açıkça belliyken ben görmek istememiştim sanırım.

Kafasını duvara yasladı, bakışlarını tavana dikerek konuştu. "Fark edemezdin."

Dikkatli olsaydım, edebilirdim.

"Neden Soner?" diye sordum. Gözlerim sanki bunu sorgulamamı bekliyormuş gibi dolmaya başladıklarında kirpiklerimi kırpıştırmıştım. "Neden yapıyorsun bunu kendine?" Soner yavaşça yutkunmuştu. "Bu bile bile ölüme gitmekten başka bir şey değil. İntiharın başka bir çeşidi." En uzun ve en sancılı intihar yoluydu.

Alaycıl bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum."

"O zaman neden?" Neden bir insan uyuşturucu kullanırdı? Ölmek istemekten başka bir sebep bulamıyordum ben. Uyuşturucu bir yerden sonra

kullanan kişinin ölümüne sebep olurdu, uzman kişilerden yardım alıp bırakmak için çabalamayan her kullanıcının sonu buydu. Soner'in bir kez kendi canına kıymaya kalkıştığını biliyordum ama şimdi... Hâlâ ölmek istiyordu, hiçbir şey değişmemişti.

"Şartlar." dedi sanki çok normal bir durummuş gibi. "Bazen şartlar böyle gerektirir."

"Seni zorlamak istemiyorum ama lütfen bana anlat. Soner görüyorum, içinde bambaşka bir insan var. Fark ediyorum acıyla dolusun, taşmak üzeresin ama yapamıyorsun. Sana daha önce de söylemiştim ben seni yargılayacak son insanım. Ben seni anlarım, sen anlatmasan bile seni anlarım ama anlatırsan daha iyi anlarım. Senin hakkında öğreneceğim hiçbir şey beni senden soğutmaz." Anlatmadığı geçmişinde neler vardı bilmiyordum ama hiçbir şeyde Soner'in suçu olmadığından emindim. Daha on dokuz yaşındaydı, bundan birkaç yıl öncesine kadar o da bir çocuktu. Ne suçu olabilirdi ki?

Belki de hiç çocuk olamamış bir çocuktu. Hiçbir şey bilmiyordum ki.

"Nasıl anlatılır bilmiyorum." dedi fısıltıyla. Gözlerini tavandan indirdiğinde bakışlarımız kesişmişti. Yüzünde mimik oynamazken bakışlarına düşen hüznü fark edememek imkansızdı. İçim acıyordu, onu böyle görmek içimi acıtıyordu. Sadece bakışları için bile oturup dakikalarca ağlayabilirdim. "Daha önce hiç denemedim."

"Emre hariç." dedim mırıltıyla. Soner, Emre hariç kimseye kendisini açmamıştı. Tek dostu bildiği insanın onu yarı yolda bıraktığını öğrendiğinde ne hissettiğini merak ediyordum.

Kafasını sallayarak dediğimi tekrar etti. "Emre hariç."

"İstersem Emre'den her şeyi öğrenebilirdim." Emre üzerinde biraz baskı kursam bana Soner hakkında bildiği her şeyi anlatmasını sağlayabilirdim. "Ama yapmadım, deli gibi merak etsem de yapmadım çünkü senden duymak istedim. Bir gün bana anlatıp anlatmaz mısın onu bile bilmiyordum fakat birisinden öğreneceksem bu sen ol istedim." Anlatmasa da ona zorla bir şeyleri yaptıramazdım. İstemiyorsa anlatmayabilirdi ve bana da bir şey demek düşmezdi bu konuda.

"Sana garip gelecek," dedi derin bir soluk almadan önce. "Harika bir aileye sahipsin. Kendi annenle babandan sonra hayatta çocuklarına bu şekilde davranan ebeveynlerin olduğu bilmek seni şaşırtacak." Anlatacaktı... Anlatmayacağını düşündüğüm için şimdi hazırlıksız yakalanmıştım. Duymaya hazır mıydım değil miydim bilmiyordum.

Kafamı yana doğru eğip yanağımı koluma yasladım. Soner çoktan bakışlarını benden ayırmıştı. "Bu ev hep böyle bomboş değildi, sessiz değildi. Eskiden bu evde dört kişi yaşıyordu. Aile olmayı beceremediş, buranın bir ev olduğunu hissettiremeyen dört kişi." Daha şimdiden boğazıma bir yumru oturup kalmıştı. Yutkunmama rağmen gitmek bilmiyordu.

"Annem özel bir hastanede hemşireydi. Yirmi dört saat nöbette kalır, bir gün evde kalır sonra yine yirmi dört saat nöbetine giderdi. Babamdan, bu evden kaçabilmek için alabildiği kadar nöbet alır haftanın çoğu gününü hastanede geçirirdi. İki, üç gün üst üste eve gelmediğini dahi hatırlıyorum. Babam ise..." Konu babasına geldiğinde duraksamıştı. İfadesizliği sürse de 'babam' derken sesi titrer gibi olmuştu. Can kulağıyla onu dinliyor olmasam bunu fark etmem zor olurdu.

"O işsizin tekiydi. Bir işi vardı ama iş demeye bin şahit. Uyuşturucu satıcılarının başıydı, zor durumda olan gençleri bulup akıllarını çelerek onları bu bataklığa sürüklüyordu. Bir kez batan bir daha kurtulamıyordu ondan. Aileleriyle tehdit ediyordu, kendi canlarıyla sınıyordu. İsteği yerine getirilmezse bambaşka birisine dönüşüyordu." Elini sıkıntıyla ensesine götürdü. Anlatmak onu geriyordu, kasılan vücut hatlarından anlatmıştım.

"Soner," dedim araya girerek. "Ben böyle hissedeceğini bilmiyordum. Hatırlamak sana kötü geliyorsa devam etme."

"Hiç unutmuyorum ki." Nasıl unutabilirdi ki zaten? "Otoriter birisiydi. İstediği anında yapılmalıydı. Yapılmadıysa karşısında kim olduğunu hiç umursamazdı şiddete başvururdu. Ona karşı mı çıkıyorsun? Şiddet. Dışarıda canı bir şeye mi sıkıldı? Eve geldiğinde karşısına çıkan ilk kişiye şiddet. Hayatı şiddet üzerine kurulu bir adam. Onun lafının üzerine tek kelime etme hakkını tanımaz insana."

Hayatımda hiç görmediğim bu adamdan tiksinmeye başlamıştım. Hatta nefrete kadar gidebilecek bir tiksintiydi bu. "Kemerler en yakın arkadaşıydı." dedi dalga geçercesine gülerek. Hissizdi gülüşü, duygusuzdu. "Kendince iz bırakmayı seviyordu galiba. Sonradan bakıp bakıp eseriyle gurur duyuyordu."

Sırtındaki izlerin görüntüsü gelmişti gözümün önüne. Yeni olmadığı belliydi. Babasının kendi kendine yaptığı güç(!) gösterisinin izleri ölene kadar vücudunda kalacaktı. Ne zaman aynadan bakmaya kalkışsa o anları tekrar ve tekrar yaşayacaktı. Bir baba nasıl olur da küçücük çocuğa kemerle vuracak kadar vicdansız olabilirdi aklım almıyordu.

"İstediği abimle beni de kendisi gibi o bataklığa sokup onun elinin altında uyuşturucu satmamızdı. Normal bir çocuğun okula başlama yaşı yedi, beni dokuz yaşına kadar okula bile göndermedi. Küçükken anlamıyordum, aklım yetmiyordu büyüdükçe anlamaya başladım. Bizim için planını daha biz doğar doğmaz yapmıştı." Anlatmayı bıraktı. Hâlâ yüz ifadesi, sesi, tavırları ifadesizdi. Dolan gözlerimden yaşlar akmamak için direnirken onun nasıl bu böyle davranabildiğine aklım ermiyordu.

"Ben altı yaşındayken bir gün elinde bir sürü şırıngalarla, değişik şeylerle abimle yanımıza geldi. Annemin aldığı bir oyuncak arabam vardı, onunla oynuyordum. Abim benden altı yaş büyüktü. Ona, o zehri ilk kez o gün verdi. Küçüktüm, ne olduğunu bilmiyordum, anlayamıyordum da zaten ama o sanki hep bunun bilincinde gibiydi. Babam ona iğneyi vururken de devam eden günlerde bu defalarca kez tekrarlanırken de sesini çıkarmadı çünkü çıkardığı zaman olacakları biliyordu. Çekeceği cezanın farkındaydı."

"İlerleyen zamanlarda hiç mi karşı çıkmadı?"

"Hiç çıkmadı, çıkamadı." dedi kafasını iki yana sallarken. "Ben ona göre daha şanslıydım. Sıra bana geldiğinde on dört yaşındaydım, abiminkine göre daha büyük bir yaş." Bir yandan bunu şans olarak görmesine üzülürken bir yandan da babasına karşı her saniye nefretim daha da artıyordu. Duygularım birkaç dakika içerisinde birbirine karışmıştı. Ne hissedeceğimi şaşırmıştım.

"Büyüktüm ama ben de karşı çıkamadım. Yapamazdım Beste," Ses tonundaki burukluk kalbime hüzünle çökmüştü. Elalarını bana çevirdiğinde dolan gözlerimi ondan kaçırmak istesem de çoktan görmüştü. "Belki bana kızıyorsundur az önce gördüklerin için. Sinirlenmişsindir, hatta belki böyle pis yollara sürüklenmiş birisini hayatında istemiyorsundur ama ben de çocuktum ve bunların hiçbirisini isteyerek yapmadım."

Son cümlesinden sonra gözyaşlarım birer birer yanaklarıma doğru süzülmeye başlamıştı. O da çocuktu... Babası yüzünden on dört yaşında uyuşturucu bataklığına düşmüş bir çocuk.

"İstemediğimde hep zoru kullandı, yapmaya mecbur bıraktı. Bana inanmıyorsan da hakkındır bir şey diyemem ama sana yalan söylemiyorum. Ben bile isteye-"

"İnanıyorum Soner," dedim ağladığım için kısık çıkan sesimle. "Anlattıklarının hiçbirinden şüphe duymuyorum."

Varla yok arasında bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Annem..." dedi ve ardından bugün defarlarca kez yaptığı gibi derin bir nefes aldı. "O her

şeyin farkındaydı ama karşı çıkamıyordu."

"Soner, sen anneni çok seviyorsun." dedim annesinden bahsettiği anlar aklıma gelirken. Ona olan özlemi gözlerinden okunurdu her seferinde. "Babanızın size bunu yapmasına sessiz kalışını nasıl göz ardı edebildin?"

"Ben babamdan başka kimseden nefret edemiyorum." Yanağımdaki yaşları yanağımı koluma sürterek silmeye çalıştığım sırada bakışları benden ayrılmıştı. "Hem annem o benim, babama karşı kim ses çıkarabildi ki bu zamana kadar o çıkarabilsin?" dedi.

"Ben sekiz yaşındayken annem bize hamile olduğunu söyledi." Bunu söylerken gözleri parlamıştı resmen. Soner'in bir kardeşi vardı ama şu an neredeydi? "Ben dokuz yaşındayken doğdu, bir gün annemler kucaklarında kız çocuğuyla eve geldiler. Adını Ada koymuş annem. O gün yaşadığım mutluluğu hâlâ hatırlıyorum." Gözyaşlarımın içinde gülümsedim. "Her şey güzel gidiyor sanıyordum. Kardeşim olmuştu, annem mutluydu, babam eskisi gibi bize sataşmıyordu. Meğerse fırtına öncesi sessizliğiymiş çok sonra öğrendim."

Gülüşüm yüzüme oturduğu gibi bir hızla silinivermişti. "Birkaç kez onları mutfakta tartışırken duymuştum. Babam inatla çocuğun ondan olmadığını söylüyordu annem ise tam tersini savunuyordu. Hiçbir zaman bebeğin babasının gerçekten o olup olmadığını bilemedik ama babam buna çoktan inanmıştı, bebek ondan değildi. Ada'nın altı aylık olduğu zamanlardaydık. Bir gün annemle bu yatakta yatıyorlardı." dedi kendi yatağını işaret ederek. Bakışlarım yatağın üzerine kaymıştı.

"Ben de şurada arabamla oynuyordum." dediğinde bu sefer kapının girişini göstermişti. "Sonra Ada uyandı. Annemin uyanmasını istemediğin için onunla ilgilenmeye başladım. Bir süre Adayla oynadım ama zaman geçtikçe ağlamaya başladı. Acıktığını düşündüm, mutfağa gidip annemden gördüğüm şekilde biberonuna mama yapıp koydum. Odaya döndüğümde," Sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibi kaşları çatılmıştı. Kapıya doğru bakıyordu ancak baktığı yeri görebiliyor muydu belli değildi.

"Babam Ada'nın başındaydı. Yüzüne yastıkla bastırmıştı, onu boğmaya çalışıyordu." Dudaklarım aralandı ama şaşkınlıktan konuşamamıştım. "Köşeye sinip izlemek dışında bir şey yapamadım Beste. Korkak gibi kapının arkasına sığındım sadece. O adam kardeşimi boğarak öldürürken ben öylece izledim." Ses tonu acılıydı, titriyordu. Az önceden beri koruduğu ifadesizliği yıkılmıştı çoktan.

"Çocuktun," dedim sesim en az onunki kadar titrerken. "O adama karşı bir şey yapamazdın ki Soner."

"Yapabilirdim Beste. Annemi uyandırabilirdim, dikkatini dağıtabilirdim. Her şeyi yapabilirdim ama ben izlemekle yetindim. Daha kötüsü ne biliyor musun? Annem sanki uyurken Ada'yı emziriyormuş da bebek boğazına süt kaçması sonucu ölmüş izlenimi verip annemin kendi çocuğunun katiliymiş gibi düşünmesine sağladı. Annem dağıldı, psikoloji çöktü, yıllarca kendine gelemedi ve ben anneme sen çocuğunu öldürmedin diyemedim. Kadın karşımda kendinden geçti, ağzımı açamadım. En çok koyan da bu oldu."

"Bunun suçlusu sen değilsin."

Ne dersem diyeyim etkili olmayacaktı. Soner kendisini suçlu psikolojisine yıllar öncesinde sokmuştu. "Yıllarca bu şekilde geçti. Annem her geçen gün kendisini kaybetti, babam bunu zevkle izledi. Kendisinden olmadığını düşündüğü bir bebeği öldürürken vicdanı hiç sızlamadı. Benim kardeşim," Bakışları yatağına çevrildi. "Bu yatakta öldü, o ise zaferini kutladı."

Artık gözyaşlarımı durdurmaya çalışmıyordum. Soner konuşmaya devam ettikçe yaşlar da artıyordu. "Büyüdükçe bu işkenceden kurtulmak istedim. Evde ruh gibi gezen bir anne, canı sıkıldıkça şiddete başvuran bir baba, kimseyle tek kelime etmeyip odasından çıkmayan bir abi varken her şey boş ve anlamsız geliyordu. On altı yaşındayken bir gün evde kimsenin olmadığı bir an haftalar öncesinde kafama koyduğum şeyi yaptım." Sağ bileğinin içini çevirip üzerindeki dikiş izini görüş açıma soktu. "Başarısız oldum. Bu hayatta hiçbir şeyi beceremediğim gibi ölmeyi de beceremedim."

Dikiş izine bakarken dudaklarımın arasından bir hıçkırık kopmuştu. Bu da ömrü boyunca vücudundan silinmeyecek olan izlerden yalnızca birisiydi. "Hastaneden döndüğüm gece evde kıyamet koptu. Babam deliye dönmüştü kendimi öldürmeye çalıştığım için. Gözü öfkeden kararmıştı, kimseyi görmüyordu. Tüm evi dağıttı, neredeyse kırılmadık eşya bırakmadı. Hırsını aldığında bana 'ölmek mi istiyorsun' diye sordu. Evet dedim çünkü istediğim buydu. On altı yaşındaydım ve hayattan tek beklentim bir an önce ölmekti."

On altı, ölmeyi istemek için çok küçük bir yaştı ama Soner bu kadar bile iyi dayanmıştı. Onun yerine kendimi koyuyordum da... "Cevabımı duyar duymaz mutfaktan kocaman bir bıçak kapıp geldi. 'Ölmek istiyorsan öldürürüz' dedi. Korkmam gerekirdi ama o an hiç korkmadım biliyor musun? Sadece bir an önce beni öldürmesini bekledim gözlerimi kapatıp

fakat yapamadı. O bıçakla bana zarar veremedi çünkü annem ondan önce davranmıştı. Beni korumak için babamı defalarca kez hiç acımadan art arda bıçakladı."

Annesinin hapiste olmasının sebebi buydu. Soner'i korumaya çalışmıştı. "O adam o gün orada öldü. Dakikalar içinde can çekişe çekişe öldü. Olan anneme oldu. Kimse o adamın yaptıklarını, annemin neden onu öldürmek zorunda kaldığını sorgulamadı. Direkt cezasını kestiler ve hapise girdi. Oysa tek istediği beni korumaktı, bunun da suçlusu benim."

O suçlu değildi. Soner bu dünyada suçlu olacak son insandı. Hiçbir şey onun yüzünden olmamıştı ama o, hem kardeşinin ölümünde hem de annesinin hapise girişinde kendini suçlu görüyordu. Bu psikoloji çok ağırdı. Yaşamadan anlayamazdı kimse Soner'i.

"Babamın ardından sonraki hafta bu evden bir ceset daha çıktı." Oturduğum yerde doğrularak arkama yaslandım. Soner'in kapıyı izleyen bakışları bana dönmüştü. Anlatırken gözleri bile dolmuyordu en çok buna şaşırıyordum. "Abim." dedi. "Yüksek doz uyuşturucu alıp intihar etmiş." Gözleri yandaki duvara kaydı. "Hemen yan odada gecenin bir yarısında arkasında hiçbir not, mektup bırakmadan bulabildiği ne varsa damarına enjekte etmiş. Sabah fark ettim."

Kanım donuyordu, tüylerim diken diken oluyordu. Dışarıdan tatlı aile evi gibi görünen bu evde neler yaşanmıştı. "Salonda babam öldü, yan odada abim." Kendi yatağına baktı. "Bu odada, bu yatakta kardeşim öldü. Bu ev cesetlerle dolu bir mezarlıktan farksız."

"Soner," dedim neredeyse hüngür hüngür ağlarken. "Ben seni nasıl bu evde bırakıp gideceğim?"

Bu ev mezarlıktı. Bu evde yaşayan herkes birer birer ölmüştü. Soner yıllardır ailesini kaybettiği bu evde yalnız başına yaşıyordu. Nasıl kaldırabiliyordu? Kendi yatağında kardeşi ölmüştü, hem de gözlerinin önünde. Nasıl o yatakta yatabiliyordu geceleri?

"Alışkınım." dedi buruk bir gülümsemeyle. "Sorun değil."

Ellerimle yüzümü örttüm. Ağlamaya devam ederken omuzlarım titriyordu, Soner'in gösteremediği acısını ben dışarıya vuruyordum sanki. "Annen..." dedim boğuk bir sesle. "Annen ne zaman çıkacak hapisten?"

"Annem öldü benim Beste." Bunu duyduğumda hıçkırıklarım daha da artmıştı. "Kronik rahatsızlığı vardı zaten. Hapishaneye girdikten bir hafta sonra hastalığı arttı. Birkaç gün yoğun bakımda kaldıktan sonra o da öldü."

Neredeyse iki hafta içerisinde üç ölü... Bu çok, çok fazlaydı. "Geçen sene Mayıs ayında," dediğinde ellerimi yüzümden çekmiş, Soner'e bakmıştım. "Doğum günümden önceki günün akşamıydı. O gün benim için her şey bitmişti. Kafamda tüm planımı yapmıştım, gece tam on iki olduğunda ve doğum günüme girdiğimizde her şey son bulacaktı. Tam şuraya oturdum," dedi benim oturduğum kısmı göstererek. "Senin gibi yatağa yaslandım. On ikiye alarm kurdum ve beklemeye başladım." Açık açık söylememişti ama anlamıştım, o gün kendini öldürmeyi planlamıştı. Şu an buradaydı bir şeyler onu durdurmuştu. Vazgeçmişti ölmekten.

Soner'in burada oturduğunu ve kendini öldürmeyi beklediğini hayal etmek kalbimin ağrımasına sebep olmuştu. Canım acıyordu, onu hayattan umudunu kesmiş bir şekilde ölmek için dakikaları sayan hâlini hayal etmek canımı acıtıyordu.

"Önümde Ada'nın, annemin ve abimin o zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Son kez onlara bakmak istemiştim. O an belki onlara kavuşacağımı falan düşünüyordum bilmiyorum. Aklımdan ne geçtiğini hatırlamıyorum bile. Sonra..." Bana baktı. "Benim telefonuma hiç bildirim gelmez ama o gün tam 23.48'de bildirim sesi yükseldi yere bıraktığım telefonumdan. Senin bana attığın ilk mesajların bildirimiydi."

Nefes alamadığımı hissettiğim nadir anlardan birisindeydim. Benim mesajlarım mıydı onun vazgeçmesini sağlayan? "Art arda bir sürü mesaj atmıştın. Hepsini tek tek okudum, yetmedi sayısız kez baştan sona tekrar okudum. Sen çoktan çevrimdışı olmuştun ben mesajlarını okurken. Ardından zaman doldu, alarm çaldı ve ben kalan on iki dakika boyunca senin mesajlarını okuduğumu o an fark ettim. Son mesajında yarın tekrar yazacağını söylemiştin, kendimi yarın atacağın mesajların ne olacağını merak ederken buldum. Yaşamak için hiçbir sebebim yokken bana umut verdin hiç farkında olmadan. Ertesi gün attığın mesajları okumak için planımdan vazgeçtim."

On iki dakika, sadece on iki dakikaydı. Biraz daha geç yazmış olsaydım veya o gün cesaretimi toplayıp hiç yazmamış olsaydım Soner şu an hayatta olmayabilirdi. Biz şu anı yaşamıyor olabilirdik. Soner benim hayatıma hiç dokunmadan ölmüş olabilirdi. Bu ihtimallerin düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor, kalbimde sayısız iğne batıyormuşçasına bir ağrıya sebep oluyordu.

"Sen ölümden daha güzel gelmeye başladın." dedi bakışlarıyla tenimi yakıp geçerken.

"O günden beri ne zaman yanlış bir şey yapacakmışım gibi hissetsem kendimi senin sohbetinde buluyorum. On iki dakika boyunca ayda bir değiştirdiğin profil fotoğrafına bakıyorum, attığın mesajları ezberleyene kadar okuyorum. Bana yaşama sebebi sunuyorsun her defasında ve ben her seferinde bir sonraki gün bana ne yazacağının merakıyla hayata tutunuyorum."

"Soner..." Yanaklarımdaki yaşları silmeye çalıştım ama saniyeler sonra yenisi dökülürken bu pek mümkün değildi. "Nasıl dayandın bunca şeye?"

"Dayanmış olsaydım iki kez kendimi öldürmeye kalkışmazdım." Konuşmaktan mı yoksa duygu yoğunluğundan mı bilinmez sesi kısılmıştı. Oturduğum yerde doğrularak dizlerimin üzerinde Soner'e doğru yaklaştım. Vereceği tepki umrumda değildi ben şu an yalnızca ona sarılmak istiyordum.

Yanına vardığımda pozisyonumuzu hiç düşünmeden kollarımı boynuna doladım. Onun geçmişine onun omzunda sessizce ağlarken ilk birkaç saniye boyunca Soner sarılışıma karşılık vermemişti. Rahatsız olduğunu düşünüp geri çekileceğim esnada kollarını belime sıkıca sarmıştı.

Sarılışı öyle sıkıydı ki, vücutlarımız adeta bir bütün olmuştu. Yüzünü boynuma gömmüştü. Birinin ona en son ne zaman sarıldığını düşünmek yüreğimi burkuyordu. Bazen insanın ihtiyacı olan tek şey sarılmakken Soner'in bunu yapabileceği çevresinde tek bir insan dahi yoktu. Bu düşünceyle kollarımı daha sıkı sardım boynuna. Varlığımı, her daim yanında olacağımı hissetsin istedim.

Dakikalar süren sarılışımız benim hafifçe geri çekilmemle son bulmuştu. Tam olarak ondan uzaklaşmamıştım, ellerim hâlâ omuzlarındaydı. "Soner ben seni kaybetmek istemiyorum." Üstelik daha yeni bulmuşken böyle bir şeyin olmasına dayanamazdım. "Bir şeyler yapalım. Uzman kişilere başvuralım, bir yol bulalım. Ben senin her gün o şeyle kendini ölüme sürüklemeni izleyemem."

"Artık zorda kalmadıkça kullanmıyorum." dedi kafasını duvara yaslarken. Kolları hâlâ belimdeki varlığını koruyordu. "Önceden daha fazlaydı dozlar. Bırakmaya çalışıyorum ama kriz anlarında iradem o kadar da güçlü olmuyor."

"Tamam işte bulalım uzman birisini. Bize yardımcı olsun. Her anında yanında olacağım, kurtulman için sana her zaman destek vereceğim ama lütfen sen de bunu yapmayı iste. Birlikte aşalım." Omuzlarındaki ellerimden birinin üzerine kendi elini koydu. Sınıfta yaptığı gibi

parmaklarımla oynamaya başladığında gözyaşlarımın arasında gülümsemiştim.

"Tamam." dedi kafasını sallayarak. "Bulalım."

Boştaki elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları sildim. Gözlerim hâlâ dolu doluydu ancak yaşlar düşmüyordu. Ağlamaktan gözüm yaş kalmamıştı ki daha ne kadar dökülebilirdi? Odanın içinde gezinen bakışlarım yatakta son bulduğunda acıyla kasılmıştım. Bu yatakta kardeşi ölmüştü. Ben bunu aşamazken Soner nasıl kaldırabilmişti merak ediyordum. Üzerinden kaç yıl geçmiş olursa olsun, Soner şuradaki kapının eşiğinden babasının kendi yatağında kardeşini nasıl boğarak öldürdüğünü izlemişti. Bu dokuz yaşındaki bir çocuk için çok ağır bir travmaydı.

Soner bakışlarımı takip ederek yatağa baktığında sesli bir nefes alıp vermişti. Parmaklarımla uğraşan eli bir anlığına hareketlerini durdurmuş olsa da bu çok kısa sürmüştü. "Neyi düşünüyorsun?" diye sordu, üzerimdeki garipliği fark ederek.

"Bu evde nasıl kalabildiğini, bu yatakta nasıl uyuyabildiğini." Aslında daha çok şeyi merak ediyordum ama Soner'i sıkmak istemiyordum.

"Uyuyamıyorum zaten." dediğinde bakışlarımı yeniden yüzüne çevirmiştim. O hâlâ yatağa bakarken konuşmaya devam etti. "Geceleri uyuyamıyorum. Yalnızken uyumakta güçlük çekiyorum. Okulda gündüzleri insan sesleri duyarak uyumak kolay oluyor ama geceleri öyle değil. Uyusam da saçma sapan rüyalar görüyorum. Bu evde uyumak bile yasak gibi." Saçma sapan rüyalardan kastı hasta olduğunda şahit olduğum kabuslarıydı. Kabusları yüzünden rahat bir uyku dahi çekemiyordu.

Az önce duran yaşlar tekrar akmaya başlarken Soner bunu fark etmiş gibi bana dönmüştü. Yanağıma doğru süzülen yaşlara indirdi bakışlarını. "Ağlama." Ellerini yanaklarıma yerleştirip baş parmağıyla akan yaşları silerken gözlerimi kapatmıştım usulca. "Elimde değil."

Parmağıyla yanağımı daireler çizerek okşamaya başladı. Bacağının birinin üzerinde neredeyse oturur pozisyondaydım. Ona sarılmak için gelirken açıkçası ne olacağını çok umursamamıştım çünkü o an istediğim ve odaklandığım tek şey Soner'e sarılma düşüncesiydi. Şimdi yakınlığımız bana hem huzur veriyor hem geriyordu ama bu anı hiçbir şeye değişmezdim. Soner'in bana karşı tamamen açık olduğu ilk andı.

Soner alnını alnıma yasladığında düşüp bayılacağımı düşünmüştüm. Bir elini yanağımdan ayırıp belime yerleştirmişti. Arada mesafe adına hiçbir şey kalmamıştı. Bana sweatshirtü giydirdiği andan daha yakını gelmez diye

düşünürken şu an bana hayal gibi geliyordu. Acaba gerçekten Soner benim hayal ürünüm müydü? Kafamda kurduğum, bir erkekte olması gereken tüm özelliklerin olduğu hayali karakterim miydi?

Soner'in dudaklarından çıkan ılık nefesin benimkilere çarpmasıyla hayal aleminde olmadığımızı anlamıştım. "Eğer," diye fısıldadım yapmak istediği şeyi anladığımda. "Şimdi beni öpersen..."

"Hm?"

"Benden bir daha asla kurtulamazsın." Beni öpmek bana verip verebileceği en büyük umut kırıntısıydı. Beni öptüğü andan sonra bensiz bir hayat düşünmemeliydi.

"Kurtulmak istemiyorum." dedi dudaklarını benimkilere bastırmadan hemen önce. Nefesimin kesildiği an kalbimin de durduğunu sanmıştım. Soner beni öpüyordu, beynim bunun gerçek olduğuna inanmıyordu.

Omzundaki elimi ensesine götürürken Soner belimdeki eliyle beni kendisine daha da yakınlaştırmıştı. İlk şoku zar zor üzerimden atabildiğimde dudaklarımı aralayarak öpüşüne karşılık vermeye başlamıştım. Nazik bir şekilde sanki incitmekten korkar gibi hareket ettiriyordu dudaklarını ve ben onun her hareketinde adeta eriyordum.

Bugün Soner hakkında merak ettiğim her şeyi öğrenmiştim. Bugün attığım saçma mesajların son on iki dakika kala Soner'i ölümden döndürdüğünü öğrenmiştim. Bugün farkında olmadan onun hayatında nasıl bir etki yarattığımı görmüştüm.

Ve bugün Soner beni öpmüştü.

Bugün bana yaşattığı heyecanı, kalbimi titretişini üzerinden kaç yıl geçerse geçsin unutamayacaktım.

****

Bir tane Marvel oyuncusunun hayatı keşfetime düşmüştü bir ara, babası ona 6 yaşındayken uyuşturucu vermişti ve bağımlı olmuştu. Bir gün kullanırım diye aylar öncesinde kaydetmiştim, Soner'e kısmetmiş :")

Bu dinlediklerinizi bir de Soner'in küçüklüğünden okuyacaksınız gelecek olan 3 bölümde, anlattığından çok daha fazlası var

28

Bölüm daha yeni bitti hemen attım, iyi okumalar

Sufjan Stevens - Fourth of July

SONER'İN AĞZINDAN.

Soner altı yaşındayken...

"Vınn, vınn, vınn." Arabamı odamın duvarının üzerinde sürerken ağzımdan motor sesleri çıkarmaya çalışıyordum. Annem beni duvarda sürme, boyaları kaldırıyorsun diye uyarırdı hep ama onu dinlemezdim. Yerdeyken arabam halılara takılıyordu ve süremiyordum. "Abi seninle araba oyunu oynayalım mı?"

Bir yandan arabamı sürerken diğer yandan yatakta oturan ve beni izleyen abimle konuşmaya çalışmıştım ama o her zaman yaptığı gibi susmuştu. Hep böyle olurdu; ben ona sorular sorardım konuşmak için çabalardım, o da bana hiç cevap vermezdi. Canım sıkılıyordu ama abim benimle hiç oynamıyordu.

"Oynamayalım mı?" diye sordum abime bakarak.

Yine cevap vermemişti.

Alışkın olduğum bu durum karşısında omuzlarımı silkerek önüme döndüm ve arabamı sürmeye devam ettim. "Vınn, vınn. Çekilin yoldan Soner'in arabası geliyor." Koşturarak arabamı sürerken odamdan çıkmıştım. Sürüşüme koridorun duvarında devam ederken evimizin kapısının açıldığını duymuştum. Gelenin annemle babam olduğunu annemin sesini duyduğumda anlamış ve gülümseyerek arabamı kapının olduğu tarafa sürmeye başladım.

"Hangi bok çukuruna batarsan bat ama o işlerini bu evin içine sokarsan ve çocuklarıma zarar verirsen seni öldürürüm." Annemin öfke dolu sesini duyduğumda gülüşüm gitmişti. Olduğum yerde durup kapıya baktım.

Anneyle baba kavga ederken araya girilmez. O ortamda durulmaz.

Annemin koyduğu kurallardan birisiydi. İkisi kavga ederken ben ve abim onların yanında olamazdık, olursak babam bize çok kızardı. Babamın bana kızmasını istemediğim için odama gitmek için hareketlenmiştim ki annemin bana seslendiğini duymuştum. "Soner? Oğlum, burada mıydın sen?"

Arabamı elimde sıkıca tutarken arkamı dönüp anneme bakmıştım. İçeriye girmişlerdi ve babam kapıyı kapatıyordu. Babamın sinirli olduğunu kapıyı sert bir şekilde kapatıp yerimde sıçramama sebep olduğunda anlamıştım. Geriye doğru adımlayıp duvara sinerken kafamı salladım. Buradaydım ama burada olmak istemiyordum. Odama gidip arabamla oynamak istiyordum, saçma sapan konuşmalarımla abimin başını şişirmek istiyordum. Kavgalarına şahit olduğum için babamın bana kızmasını istemiyordum.

"Gel bakalım, sana neler aldım bak." Annem elindeki market poşetlerini yere bıraktıktan sonra bana bakarak gülümsemişti. En sevdiğim şey annem eve geldiğinde elindeki poşetleri karıştırıp bana ne aldığına bakmaktı. Çekinceyle bakışlarımı babama çevirdiğimde dibinde olduğum duvara daha da sinmiştim.

Çok kızgındı.

Kafamı iki yana salladım anneme bakarak. "Oğlum gelsene."

Yine kafamı salladığımda annem, babama olan bakışlarımı fark ederek ona bakmıştı. Korktuğumu anlamış gibi babama "Sen içeri gidip otursana, ne dikiliyorsun başımızda?" demişti.

Babam sinirli bir soluk alıp verdi ve annemin arkasında kalan salona girdi. Onun gidişiyle arabamı yere bırakıp annemin yanına koşmuştum. "Süt aldın mı?" Poşetlerin dibine çöküp içini karıştırmaya başlarken annem de benimle beraber yanıma oturmuştu. Elini saçlarıma sokup karıştırmaya başladığında "Anne!" diyerek annemden kurtulmaya çalışmıştım.

"Aldım anneciğim, aldım."

Poşetin içinde bulduğum küçük süt paketini heyecanla elime alıp anneme uzattım. "Açar mısın?" Annem sütü elimden aldığında çenemi dizlerime yaslayarak beklemeye başladım.

Annem pipetin paketini çıkarıp pipeti kutuya sapladıktan sonra bana vermişti sütümü. Pipetten çekerek sütümü içmeye başladım. "Başka ne aldın?" dedim göz ucuyla poşetlere bakarken. Sütü ararken diğerlerinin ne olduğuna dikkat etmemiştim.

"Bir sürü şey aldım."

"Bakayım." Bir elimde sütümü tutup içmeye devam ederken diğeriyle poşetlerin içinde ne olup olmadığına bakmaya başlamıştım. En sevdiğim şeylerin içinde olmak beni sevindirmişti. Annem ne zaman markete gitse abimin ve benim en sevdiğim şeyleri alır gelirdi, bu yüzden markete gideceği zamanları iple çekerdim. "Peki çikolata aldın mı?" Poşette çikolata görememiştim.

"Almadım çünkü fazla çikolata senin yaşındakiler için zararlı." dedi saçımı sevip okşarken.

"Ya anne," dedim üzüntüyle. "Çok yemiyorum ki." Annem bana çok nadir çikolata alırdı. Çok ısrar etmediğim sürece onu da almazdı ama ben çikolatayı çok severdim. "Lütfen bir tanecik."

"Olmaz oğlum."

"Olur, olur. Lütfen." Beklentiyle bakarken bana gülümseyerek karşılık vermiş ve bir kez daha saçımı okşayıp ayağa kalkmıştı. "Bu seferlik öyle olsun. Gidip alacağım ama bir süre benden çikolata istemeyeceksin." Hızlıca başımı sallayıp onayladığımda yerdeki poşetleri de alarak yanımdan ayrılmıştı. Hâlâ çöktüğüm yerde sütümü içmeye devam ederken annem poşetleri mutfağa bıraktıktan sonra yanıma geldi.

"Bu sütü de abine ver. Ben hemen gidip geliyorum." Elindeki sütü alıp ayağa kalktım. Annem kapıdan çıkıp markete giderken ben de odama doğru ilerlemeye başlamıştım. Koridorda bıraktığım arabamı kolumun altına sıkıştırarak odama girdim. Abim hâlâ yatağımda oturuyordu. Kendine çektiği bacaklarının üzerinde bir defter vardı ve bir şeyler yazıyordu. "Ne yazıyorsun?" diye sordum yatağa çıkıp yanına ulaşırken.

"Sen okuyamazsın." dedi defterini kendine doğru çekiştirirken.

"Ben zaten okuyamam ki, okuma yazma bilmiyorum." Yanına oturup bacaklarımı uzatarak sırtımı yatağın başlığına yasladım. Sütü abimin kucağına koydum. "Annem sana süt almış."

O sütü benim kadar sevmediği için paketi kucağından alıp yatağa bıraktı. Defterine yazı yazmaya devam etmişti sonra. Bana anlamsız gelen çizgilere bakarken parmağımı sayfanın en başındaki yazının üzerine götürdüm. "Burada ne yazıyor?"

"Hiçbir şey." dedi defterini çekiştirip benden kurtararak. "Kurcalama fazla."

"Ama bilmek istiyorum."

"Bilemezsin."

Defterin kapağını kapatıp benden uzaklaştırdı. Kaşlarım çatılmıştı, neden benden gizliyordu ki? Zaten yazdıklarını da anlayamıyordum. "Bir gün okuma yazma öğrendiğimde tüm yazdıklarını okuyacağım."

"Hiçbir zaman öğrenemeyeceksin çünkü okula gidemeyeceksin."

"Hayır gideceğim annem öyle söyledi. Seneye başlayacakmışım okula."

"Sen öyle san. Babam asla izin vermez."

"Neden izin vermesin ki?" Çok saçmaydı. Okula gitmeme babam neden karışacak olsundu ki? Okula gitmekte yanlış olan bir şey yoktu, babam izin vermeliydi. "Boş ver," dedi abim sütünü de alıp yatağımdan kalkarken. "Büyüdükçe öğrenirsin."

"Büyüdükçe neyi öğrenecekmiş bakalım?" Babamın sesini duyduğumuzda ikimizin de gözleri kapının önündeki babama çevrilmişti. Babamın elinde adını bilmediğim ve ilk defa gördüğüm şeyler vardı. Bir sürüydüler, ne işe yaradıklarını bilmiyordum. Bize oyuncak aldığını düşünerek hevesle yerimden hareketlenmiştim ki, en ufak bir hareketim de bile bana ters bakışlar atan babam yüzünden olduğum yere sinmek zorunda kalmıştım.

"Onlar ne?" diye sordum kısık bir sesle.

"Güzel şeyler." Elindekileri yatağa bırakarak abime doğru döndüğünde ben yatağın üzerindekilerle ilgilenmeye başlamıştım. Uzun, kalın ipe benzer bir şey vardı. Yanındaki diğer şeylere yakından baktığımda onların iğne olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Yatakta geriye doğru kayıp iğnelerden uzaklaştım. Bir kere hastalandığımda annem beni hastaneye götürüp iğne yaptırmıştı ve çok acımıştı. O günden beri iğnelerden korkuyordum.

"Geç bakayım şuraya." Babam, abimin yakasından tutarak yatağıma doğru ittirdi. Abim düşmemek için yatağın kenarına tutunmak zorunda kalmıştı. Sessizce ikisini izlemekten başka bir şey yapamıyordum çünkü sesimi çıkarırsam babamın beni döveceğini biliyordum. Son seferden beri daha sırtımın ağrısı geçmemişti.

"Yapma, lütfen." dedi abim korkuyla. "İstemiyorum."

Babam, abimi dinlemeden onu kolundan çekiştirerek yatağa oturmasını sağladı. "Aç kolunu." Abim, babamın dediğini yapmamıştı. Kolunu açmamıştı ve bu babamı daha da sinirlendirmişti. Onun dediklerini yapmamak demek babamın dediğine göre saygısızlık demekti ve buna asla tahammülü yoktu. Elini kaldırdığında abime vurduğunu görmemek için gözlerimi kapatmıştım. Çok geçmeden vuruş sesi odada yankılanmıştı.

"Ben sana kolunu aç dediysem," Bir kez daha vurdu. "Yapacaksın! Duydun mu beni?"

"T-tamam." dedi abim titreyen sesiyle. Gözlerimi açarak ikisine baktığında abimin kazağını sıyırdığını görmüştüm. "Aferin." Babam, abimin kolunu tutup yataktaki uzun ince şeyi aldı eline. Elindekini abimin koluna sarıp düğüm atarak iyice sıktı. "Bana karşı gelmek ne demek biliyorsun." Babam bakışlarını bana çevirdi. O, bana baktığında olduğum

yerde yok olmak ve beni görmemesini istiyordum. Ondan çok korkuyordum, insan babasından korkar mıydı ki?

Başka çocuklar da babalarından korkuyor muydu? Babalar hep böyle miydi?

"İkiniz de biliyorsunuz. Sakın ama sakın bana karşı gelmeye kalkışmayın." Yataktaki iğnelerden birini eline alıp ucunu açtı. "Ayağımın altına bi' aldım mı, yok olur gidersiniz. Yer cüceleri." Korkudan gözlerim dolmuştu ama ağlamamak için direnmek zorundaydım. Babamın yanında ağlayamazdım. Dediğine göre ağlamak güçsüzlük göstergesiydi ve erkekler asla ağlamazdı. Canımı yaktığında ağlasam sinirlenir daha da çok vururdu. O vurduğu için daha çok ağlardım.

İğneyi abimin koluna soktu. Abimin acısı yüzünden okunsa da aynı o da benim gibi ağlayamazdı. Ağlarsa acı daha da artardı.

Babam "Abartılacak bir şey de yokmuş, bu kadar işte." dedi saniyeler sonra iğneyi abimin kolundan çıkardığında. "Bundan sonra sık sık iğne vuracağım sana. Alışsan iyi edersin."

"Abime ne yaptın?" diye sordum sessizliğimi bozarak. Sadece susmak istiyordum ama merakım daha ağır basmıştı. Abime ne yapmıştı da abim ağlamamak için kendini zor tutuyordu? Abim hasta mıydı ki ona iğne yapıyordu?

"Hiçbir şey." Babam sırıtarak bana baktı. "Sana da yapayım mı ister misin?" Hemen kafamı iki yana sallamıştım. Hasta değildim ki, iğne vurulmamı gerektirecek bir durum ortada. "Senin daha zamanın var zaten." dedi eliyle yanağıma sert bir şekilde vurarak.

Canımın acısıyla dudaklarım büzülürken ağlamamak için kendimi kasmam gerekmişti. Canım yandığında ağlamak neden güçsüzlük anlamına geliyordu anlamıyordum. O canımı acıttığı zamanlarda ağlamak içimden geliyordu ben isteyerek ağlamıyordum ki.

"Annenize hiçbir şey anlatmayacaksınız." İşaret parmağını bize doğru doğrultup korkutucu ses tonuyla konuşmuştu. "Anlatırsanız size ne yapacağımı biliyorsunuz." Yatağın üzerine bıraktıklarını toparlayıp ikimize de uyarıcı bir bakış attıktan sonra odamdan çıkıp kapıyı kapatmıştı.

Babamın gidişinin ardından yatakta abimin yanına ulaştım. "Abi iyi misin?" diye sorarken aynı zamanda koluna bakmaya çalışıyordum. Abim beni geriye doğru ittirip ayağa kalktı. "Çekil şuradan." Kolundaki düğümü çözüp ipe benzeyen kalın şeyi yatağımın üzerine fırlattı. Elini koluna bastırarak bana dönmüş ve yaşlarla dolu olan gözleriyle bana bakmıştı.

"Ben yapamadım ama sen sakın sana bunu yapmasına izin verme." dedikten sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

"Neye?" diye sorsam da cevap vermemiş ve odamdan çıkmıştı. "Neye izin vermeyeceğim?" diye mırıldandım arkama yaslanırken.

Babam, abime kötü bir şey yapmıştı. O iğneler kötüydü anlamıştım ancak ne olduğunu anlayamamıştım. Abimi ağlatacak kadar kötü olan neydi bilememiştim o zamanlar.

Sonradan anlamıştım, anladığımda her şey için çok geçti.

Soner dokuz yaşındayken...

Annemin yaptığı sarmaya çatalımı batırıp ağzıma götürdüm. "Kardeşimin ağlamasını nasıl durdurabilirim?" diye sordum sarmayı çiğnemeyi bitirip yuttuğumda. "Sen bugün banyodayken çok ağladı. Ne yaptıysam susmadı. Beşiğin başındaki mamasını içirmeyi denedim, içmedi ve susmadı. Sen olmadığın zamanlar Ada'yı nasıl susturacağım?"

Annem gülümseyerek yanağımı okşadı. "Benim oğlum büyümüş de kardeşini düşünür mü olmuş?" Beni sevmeye devam ederken ben de gülümsemiştim.

"Nasıl susturacağım?" diye yeniledim sorumu.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Varlığını hissettir, yalnız olmadığını anlasın yeter." Bu kadar kolaysa bugün neden Ada'nın ağlaması dinmemişti? Annem banyodan çıkana kadar başında beklemiştim ama o susmamıştı. "Nasıl yapacağım?"

"Elini tut, yanına uzan, kendini göster. Bir şekilde varlığını hissederse ağlaması kesilir."

"Bu kadar kolay mı cidden?" Tabağımdaki sarmalardan birisini daha yerken annem beni onaylarcasına kafasını sallamıştı. "Bu kadar kolay."

"Tamam," dedim. "Bir dahakine deneyeceğim." Ada daha çok küçüktü. Annem zamanla büyüyüp onun da benim gibi olacağını söylüyordu ama Ada bu eve geldiğinden beri hep aynı kalmıştı, hiç büyümüyordu. Bir an önce büyüdüğü ve birlikte oyunlar oynadığımız zamanları iple çekiyordum. Ona her şeyi ilk ben öğretmek istiyordum. Nasıl bisiklete binilir, nasıl oyuncak araba sürülür, nasıl kaşık ve çatalla yemek yenilir... Hepsini tek tek ben öğretmek istiyordum kardeşime.

"Bunları da ayıralım, abin okuldan gelince yesin." Annem masanın ortasındaki büyük tabakta kalan sarmaları kaldırmıştı.

"Abim okula gidebiliyor da ben neden gidemiyorum anne?" Artık okula gitmek ve kendime arkadaşlar edinmek istiyordum ama annem her

seferinde beni oyalıyordu.

"Birazcık daha zaman ver bana Soner'im. Seni de yazdıracağım okula."

"Ama hep beni geçiştiriyorsun." Abim gibi benim de okula gitmek hakkımdı. "Ben okula gitmek istiyorum."

"Gideceksin oğlum." dedi annem, morali bozulmuştu asılan suratından anlamıştım. Ne zaman bu konu açılsa böyle oluyordu ancak ben ondan daha üzgündüm. "Eninde sonunda gideceksin."

"Ne zaman?"

"Zamanı gelince." Asılan suratımla beraber yemeğimi yemeye devam ettim. Yine geçiştirilmiş ve ne zaman okula gideceğimi öğrenememiştim. Her zaman böyle oluyordu. Bu gidişle hiçbir zaman okula gidemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Keşke büyüsem de kendi başıma gidebilsem." dedim çatalımı sarmaya sertçe batırarak. "Hiç arkadaşım yok. Ben birileriyle arkadaş olmak istiyorum."

"Seni parka götüreyim." Annem az önce kalktığı yerine otururken hevesle konuşmuştu. "Arkadaş istiyorsan orada da bulabiliriz sana."

"Hayır," dedim. "Ben okulda arkadaş edinmek istiyorum."

"Söz veriyorum bir gün okula gideceksin ama şimdi bunu istesem de yapamam. Elimden bir şey gelmiyor, ben de böyle olsun istemezdim." Annemin üzgün sesi ve bakışları beni de üzmüştü. Nedenini bilmediğim bir şey yüzünden beni okula gönderemiyordu ve bu en az benim kadar onu da üzüyordu. "Tamam," dedim annemin daha fazla üzülmemesi için. "Ben beklerim."

Annemin üzgün hâli kaybolurken kendini gülmek için zorladı. Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Hep böyle iyi birisi ol tamam mı?" Ellerini saçlarıma çıkarıp okşamaya devam etmişti. "Büyüdüğünde sakın insanların canını yakan o canilere dönüşme. Hep benim iyi kalpli oğlum olarak kal. Sen de, abin de. Babanız gibi olmayın tamam mı?"

Babam gibi olmak için bir sebebim yoktu. Ben onun gibi küçük bir çocuğa acımadan el kaldıramazdım. Kemerle karşımdakinin de bir insan olduğunu unutmadan onun canını yakamazdım. Kimseyi günlerce o acıyı çekmeye mahkum etmeye hakkım yoktu.

"Ne yaparsa yapsın kimseden nefret etme. Nefret çok güçlü bir duygudur, insanı yorar. İstemediği şeyler yaptırır. Karşındakini yok say ama asla nefret etme."

Kimseden nefret etme. Babamdan bile mi?

"İnsanları kırma sakın. Kimseye güzel söz söylemekten çekinme. Kötü sözlerden kaçın, karşındakinin istemi dışında gelişen şeyler yüzünden onu eleştirme."

"Mesela?" dedim örnek vermesi için. Böyle konuştuğunda anlamamıştım tam olarak.

"Mesela... Dış görünüşümüz bizim istememiz dışında olan bir şeydir. Kimse kendi görünüşünü seçemez. Kimseyi dış görünüşüyle yargılama. Birini öveceksen de onun elinde olan yönleriyle yön. Kokusunu öv, yaptığı bir şeyle öv, el becerisiyle öv, kişiliğine karşı övgüler yağdır ama bunu yaparken kırıcı olmamaya çalış. Hayatının her anında bu söylediklerim aklında olsun."

"Peki," dedim harfleri uzatarak. "Sarmaların çok güzel olmuş anne." diye ekledim. Amacım annemi övmekti. "Kokun da çok güzel, bayılıyorum."

Annemin kokusu güvende olduğumu hissettiriyordu bana. Başıma ne gelirse gelsin ona sığınırsam dünyadaki en güvenli yerde olurmuşum gibi bir histi. "Teşekkür ederim canım benim." Annem pozisyonunun el verdiğince bana sarıldığında ona karşılık vermiştim.

Annem geri çekildi. "Hadi ye bakalım yemeğini. Sonra ben bulaşıkları yıkayana kadar kardeşinle ilgilen." Adayla ilgilenmek cümlesini duyunca tabağımdakileri hızlı hızlı yemeye başlamıştım. Bu sefer ağlarsa yanında olduğumu hissettirmek ve ağlamasını durdurmak istiyordum. "Yavaş oğlum, boğulacaksın." dedi gülerek.

"Boğulsun." Babamın sesini duyduğumda ellerim donup kalmıştı. Eve gelmişti. Gelmesini hiç istemiyordum ama gelmişti. Çatalımı tabağın kenarına bırakıp oturduğum yerde adeta küçülürken babam görüş açıma girmişti. Her zaman sinirli olurdu ancak bu sefer öfkesi çok daha fazlaydı. Sürekli inip kalkan göğsü, burnundan soluması her an sinirini atmak için elini kaldırıp bana vuracakmış gibi hissettiriyordu.

"Ne biçim konuşuyorsun sen öyle?" dedi annem ayağa kalkıp babamın karşısına dikilirerek. "Düzgün konuş."

"Sus." dedi babam öfkeyle. "Soner git odana."

"Gitmesem?" dedim bir umut. Bir anlık boşluğuma gelmiş, babamın dediğine karşı çıkmıştım yalnızca birkaç saniye sonra fark etmiştim. Korkuyla elim sandalyeye giderken "Git dedim sana!" diye bağırmıştı bana. Önümdeki tabağı elinin tersiyle iterek yere düşürdü. Tabak yere düşüp kırılırken üzerindeki sarmalar da mutfağın farklı köşelerine dağılmıştı. "Zıkkım ye." dedi yere dökülen sarmalara bakarken.

"Ne yapıyorsun sen?" Annemin bağırışıyla beraber oturduğum sandalyeden inip koşarak mutfaktan çıkmıştım. Annemle babam karşılıklı bağırışmaya başlarken ben odama girmiş ve kapıyı kapatmıştım. Kapıyı kapattığım için sesleri biraz daha az ulaşır olmuştu buraya.

Annemle babamın seslerinin arasına Ada'nın ağlama sesi karışmıştı. Odamdaki beşiğinde yatıyordu şimdiye kadar ama şimdi sesleri duyarak uyanmış olmalıydı. Yavaşça beşiğe doğru yaklaşırken nasıl ağlamasını durdurabileceğimi düşünüyordum. Annem varlığımı hissederse ağlamasının dineceğini söylemişti. Ada'ya burada olduğumu hissettirmeliydim.

Beşiğin yanına ulaştığımda içine baktım. Annem Ada'ya pembe bir önlük giydirmişti. Başına takılı olan şapka saçlarından kayıp yastığa düşmüştü. Ağzında olması gereken emzik yatağın kenarındaydı. Ellerimi uzatıp kardeşimi annemin bana öğrettiği şekilde kucağıma aldım. Ne kadar sıkı tutuyor olsam da düşmesinden korktuğum için hızlı bir şekilde Ada'yı kendi yatağıma yaturmıştım.

Geriye dönüp beşiğinden emziğini alıp yatağa çıktım. Emziği ağzına koyup emmesini ve susmasını beklesem de ağlaması dinmemişti. Emzik ağzından düştüğünde ofladım. Ben onu susturmayı beceremiyordum ama annemi de çağıramazdım. Onlar kavga ederken aralarına girersem babam çok öfkelenirdi.

"Neden susmuyorsun? Sussana."

Susmadı.

Etinden et koparıyorlarmış gibi çığlık çığlığa ağlamaya devam ediyordu. "Ağlama lütfen. Ben buradayım, ufaklık." Elimi Ada'nın küçük eline götürüp tutmaya çalıştı ama parmakları elimi sıkmamıştı. Parmaklarıyla oynamaya başladım bu sefer. "Buradayım işte sussana." Parmaklarıyla oynamaya devam ederken ağlayışının yavaşça dindiğini fark ettim.

Sevinçle dudaklarımı birbirine bastırırken saniyeler geçtikçe ağlayışı daha da azalmaya devam ediyordu. Bunun iyi geldiğini fark edince parmaklarıyla oynamayı hiç bırakmamıştım. Demek ki Ada böyle yaptığımda yanında olduğumu hissediyordu.

Ağlayışı tamamen bittiğinde rahat bir nefes almıştım mutlulukla. Kardeşimi susturmayı başarmıştım.

Yanındaki boşluğa uzandım elimi parmaklarından ayırmadan. Emziğini ağzına koyduğumda bu sefer atmamıştı. Az önce uyandığı gibi gözlerini kapatarak yavaş yavaş uykuya dalmaya başladı.

Huzurla gözlerimi yumdum. Ada ile beraber dakikalar sonra ben de uykuya dalmıştım.

***

Annemle Ada biraz ötede benim yatağımda uyurken ben de kapının girişinde oturmuş arabamla oynuyordum. Abim yine okuldaydı, babam ise kendi odasındaydı. Karşıma çıkar diye odamdan çıkamıyordum ve yapabildiğim tek şey arabamla oynamaktı. Canım bir hayli sıkılmıştı tek başıma oynayıp durmaktan.

Arabamın kırık olan tekerleği sürerken tekrar düşmüştü. Oflayarak tekerleği alıp yerine taktım ve arabayı yerde sürmeye devam ettim. Uzun bir süre bu şekilde oyalandıktan sonra duyduğum ağlama sesiyle bakışlarım yatağa kaymıştı. Ada uyanmıştı.

Arabamı bırakarak ayağa kalktım ve yatağıma koştum. Annem, Ada'nın sesinden uyanmamıştı. Yine onu susturma işi bana düşmüştü. "Günaydın ufaklık." dedim yatağıma ulaştığımda. Elim parmaklarına gitmişti oynamak için. Birkaç seferdir bu yöntemin işe yaramasından dolayı şimdi de Ada'nın susmasını sağlayacağını düşünmüştüm fakat öyle olmamıştı.

"Acıktın mı acaba?" Beşiğine doğru kaydı bakışlarım. Annemin her zaman biberonunu koyduğu yer boştu bugün. "Al sen bununla oyalan." dedim emziğini ağzına koyarak. "Ben de sana mama hazırlayacağım."

Odamdan çıkıp mutfağa girdim. Babama ses gitmesin diye sessiz olmaya özen gösteriyordum. Tezgahın üzerindeki biberonun kapağını açtım. Annemi birkaç kez Ada'ya mama hazırlarken görmüştüm, ondan hatırladığım kadarıyla yapmaya çalışıyordum.

Mama hazır olduğunda biberonu alarak odama doğru yürümeye başladım. Tam odama girmek üzereyken kapının önünde kalakalmıştım çünkü babam yatağımın hemen yanı başında, kardeşimin yanında dikiliyordu. Olduğum yerde duvara adeta yapışmıştım beni görmemesi için ve bir an önce odadan çıkmasını dilemeye başlamıştım.

"Sus artık sus!" Babam fısıltılı bağırışının ardından yatağın üzerinden eline koca bir yastık aldı. Aldığı yastığı kardeşimin yüzüne bastırmıştı. Ada'nın ben odadan çıkmadan önce azalan ağlaması şimdi daha da artmıştı ancak yastıktan dolayı sesi boğuk çıkıyordu. Yutkunarak olduğum yere iyice sindim. Babam yastığı tüm gücüyle Ada'nın yüzüne bastırıyordu. Böyle yaparsa kardeşim nefes alamazdı ki.

İki elimle tuttuğum biberonu sıkıyordum. Ne Ada'nın ağlaması diniyordu ne de babamın yüzüne bastırdığı yastığa uyguladığı kuvvet.

Bir şeyler yapmalıydım. Kardeşimi korumalıydım, annemi uyandırmalıydım, babamı kardeşimin üzerinden çekmeliydim. Burada böyle durmamalıydım ama çok korkuyordum. Babamın bana yapabilecekleri gözümü korkutuyordu. Ona asla karşı çıkılmazdı, buna kalkışamazdım bile. Nasıl gidip kardeşimi onun elinden alacaktım?

Dakikalar geçtikten sonra Ada'nın sesi kesilmişti. Artık ağlamıyordu. Uyumuş olmalıydı, uyuduğu için ağlaması için dinmiş olmalıydı. Evet böyle olmalıydı.

Babam nihayet yastığı kardeşimin yüzünden çekmişti. Yastığı yatağa fırlatırcasına atıp odadan çıkmak üzere arkasına döndüğünde hemen kapı eşiğinde olduğum için babamla göz göze gelmiştik. Arkamı dönüp kaçma istesem de bunu yapmamın onu daha da sinirlendireceğini biliyordum.

Olduğum yerde durmaya devam ederken babam hızlı adımlarla yanıma ulaştı. İki eli birden yakama gitmiş ve sıkıca tutmuştu. "Tek kelime edersen onun gibi seni de öldürürüm." Bakışlarındaki öfke tir tir titretiyordu beni. "Anladın mı beni? Aklına gelmeyecek şeyler yaparım sana. Susacaksın tamam mı?" Korkuyla kafamı aşağı yukarı salladım. Susacaktım, kimseye bir şey anlatmayacaktım. Yapmamı istediği, beni yapmaya zorladığı şey buydu.

"Aferin." dedi yakamı beni geriye doğru ittirerek bırakırken. "Şimdi kaybol gözümün önünden."

Babam yanımdan ayrıldı. Evden çıkıp gittiğini açılıp kapanan kapının sesinden anlamıştım. Hâlâ elimde olan biberonla birlikte yatağa doğru koştum. Annemle Ada'dan kalan boşluğa otururken bakışlarım kardeşimin üzerindeydi. Ağlamıyordu, gözleri kapalıydı ve emziği düşen dudakları hafifçe aralıktı. Uyuyordu.

Evet uyuyordu.

"Uyan ufaklık, sana mama getirdim." dedim yatağın üzerinde ilerleyip yanına ulaştığımda. Elimi onun küçük eline götürüp hareketsiz duran parmaklarıyla oynamaya başlamıştım. Varlığımı hissederse bu sefer uyanırdı. "Hani acıkmıştın? Uyanıp içsene bunu."

Biberonu dudaklarına götürmeye çalıştım içsin diye ancak içindeki sütle karışık mama ağzının kenarından dökülmeye başlamıştı. İçmiyordu. "Uykuda olduğun için mi içemiyorsun? Tamam o zaman burada dursun, uyanınca içersin." Annem neden uyanmıyordu? Neden uyanıp kardeşimle ilgilenmiyordu?

"Babam sana ne yaptı?" diye sordum sanki cevap verecekmiş gibi.

Biliyordum. Babamın ne yaptığını biliyordum ama kabul etmek istemiyordum.

Kardeşime bir şey olmuş olmasını kabullenmek istemiyordum.

Kafamı Ada'nın göğsüne yasladım tam olarak ağırlığımı vermeden. Kulağımda küçük kalbinin atışlarını hissedemediğimde gözlerim dolmuştu. "Hayır ölmedin, uyuyorsun sen." dedim hızla kafamı kaldırırken. "Uyudun, biraz sonra ağlayarak uyanıp sütünü içeceksin."

Ada'nın parmaklarıyla oynamaya devam ettim. Uyanmasını beklerken uzun zaman geçmişti ama Ada uyanmamıştı. Hava kararmaya başlıyordu ve Ada'nın parmakları gitgide soğuyordu. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Annem de uyanmamıştı.

"Anne sen neden uyanmıyorsun? Sen de mi öldün?"

Tuttuğum gözyaşlarım babamın burada olmamasının verdiği rahatlıkla gözlerimden dökülmeye başlamıştı. Saatlerdir bilsem de kabullenmek istemediğim gerçek şimdi yüzüme çarpıyordu.

Ada'nın nefesi kesilmişti, babam onu öldürmüştü.

Babam birkaç saat önce kardeşimi öldürmüştü ve ben saatlerdir umutla uyanacağını beklemiştim.

Uyanmamıştı. Kardeşim o günden sonra bir daha hiç uyanmamıştı.

****

Sonerim ya

29

Önceki bölümün sonunda annesinin o kadar ağlama sesine nasıl uyanmadığını sorgulayanlar olmuş haklı olarak. Ben aslında bunun detayını 27. bölüme ekleyecektim ama Soner o kadar çok şey anlatınca arada kaynamış, unutmuşum. Babası annesine uyku ilacı verdiği için annesi uyanmadı, vermemiş olsaydı elbette ki uyanırdı.

Sleeping At Last - Saturn

SONER'İN AĞZINDAN.

Soner on iki yaşındayken...

Oturduğum bankta ayaklarımı ileri geri sallarken parkta oynayan çocukları izliyordum. Benim yaşıtım olanlar da vardı ama çoğu benden küçüktü. Anne ve babaları onları oyun oynamaları için parka getirmişlerdi. Aileleri banklarda otururken çocuklar da parkta oynuyorlardı. Dört bir yandan cıvıl cıvıl gülüş sesleri doluyordu kulaklarıma. Herkes çok mutluydu, herkes çok neşeliydi.

Ellerimi banka yasladım. Bankın soğukluğu ellerimin de üşümesine sebep olmuştu. Yine de ellerimi çekmemiştim. Yalnız başıma geldiğim bu parkta yine yalnız başıma banka oturmuştum. Gördüğüm herkesin arkadaşı vardı, birlikte koşuşturuyor, birlikte kaydıraktan kayıyorlardı ama benim arkadaşım yoktu. Tek başıma oynamanın zevk vermediğini bildiğimden onları izlemekle yetiniyordum.

Bacaklarımı sallamayı bırakıp bakışlarımı salıncakların olduğu tarafa doğru çevirdim. Sallanmak istiyordum ama hem salıncaklar doluydu hem de tek başıma nasıl sallanılır bilmiyordum. Salıncaklardan birinde küçük bir kız çocuğu oturuyordu ve hemen arkasında annesi onu sallıyordu.

Bu görüntü annemle olan eski güzel anılarımızı aklıma getirmişti. Ada ölene kadar annemle ben de onlar gibiydik. Beni çok seviyordu ve benimle hep ilgileniyordu ama artık öyle değildi. Annem benimle konuşmuyordu bile. Kardeşim öldükten sonra o da beni sevmeyi bırakmıştı.

Oturduğum banktan inerek salıncakların olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Soğuktan üşüyen ellerimi montumun cebine sokmuştum. Salıncakların olduğu kısma ulaştığımda durup direğe yaslanmıştım. Kadının

kızını salladığı salıncağın hemen yanındaki salıncakta benim yaşlarıma yakın yaşta bir erkek çocuk oturuyordu.

Bir süre onları izleyerek zaman geçirdikten sonra eve gitmek için hareketlenmiştim ki kızını sallayan kadın benim varlığımı fark etmişti. Güleç yüzüyle bana bakarken samimi bir ses tonuyla konuşmuştu. "Sen de mi sallanmak istiyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. Sallanmak istiyordum aslında ama tek başıma nasıl sallanabileceğimi henüz daha öğrenememiştim. Kadının konuşmasıyla kızın dikkati bize kaymıştı ve kafasını çevirerek bana bakmıştı. "Neden sallanmıyorsun?" demişti bana bakmayı sürdürerek.

Annesi benden önce cevap verdi. "Senin gibi çocuklar saatlerce sallanıp inmezse diğer çocuklar sallanamaz anneciğim. İnecek misin artık?" Kızın suratı ekşirken kafasını sallamış ve önüne dönmüştü. İnmeyip sallanmaya devam etmişti. Kadının mahcup bakışlarla bana baktı ama bunun sorun olmadığını anlamamıştı. Kızı inseydi de salıncağa binmeyecektim.

"Adın ne bakalım senin?" Kadının sorduğu soruyu cevaplamamıştım. Neden burada olduğumu ve hala onları izliyor olduğuma bir anlam veremiyordum. Bir an kafamda annemin beni parka getirdiği, birlikte eğlendiğimiz zamanlar canlanmıştı bu kadını ve kızını gördüğümde. Şimdi o günler çok geride kalmış olsa da annemin beni yeniden sevmeye başlayacağı zamanın umudunu yaşatıyordum içimde.

Cevap vermediğimde kız tekrar bana bakmıştı. "Ben Beste," dedi oturduğu salıncaktan bana doğru uzanmaya çalışırken. Başarısız olduğunda omuz silkip denemekten vazgeçmişti. "Tanıştığıma memnun oldum adını bilmediğim çocuk."

Kahverengi, beline kadar uzanan saçları vardı. Teni bembeyazdı ama yüzü soğuktan kızarmıştı. İki eliyle salıncağın zincirlerini sıkı sıkıya tutmuştu, boyu kısa olduğundan ayakları havada sallanıyordu. Ada yaşasaydı o da büyüdüğünde aynı karşımdaki kız gibi bu kadar güzel olur muydu?

"Senin adın ne peki?" diye sordu Beste, diğer salıncakta sallanan çocuğa.

Çocuğun bakışları Beste'ye çevrildi. "Emre."

"Hm," Beste tekrardan bana baktı. İstemsizce olduğum yerde duruşumu düzeltmiştim. Karşımdaki kızın gözünde bana üzüleceği bir imaj çizmek istememiştim çünkü böyleyken evsizleri andırıyordum. Yanımda kimsem yoktu, kıyafetlerim onunki gibi ütülü ve düzgün değildi. Bana acısın istememiştim. "Sen neden konuşmuyorsun?"

Dudaklarım konuşma isteğiyle aralandı ancak söyleyecek bir şey bulamadığım konuşamamıştım. "Neyse," dedi cevap vermediğimi gördüğünde. Emre'ye bakarak konuştu. "Sen kaç yaşındasın?" Onlar kendi aralarında sohbet etmeye başladıklarında direğe tamamen yaslanırken omuzlarım düşmüştü. Kendisiyle tek kelime etmeyen birisiyle ilgilenmemesi normaldi ama dikkatini benden aldığında üzülmüştüm. Son zamanlarda bulunduğum her ortamda bir hayalet gibi olduğumdan kimse benimle ilgilenmiyordu. Beste'nin kısa süren ilgisi beni mutlu etmiş olsa da o da bitmişti.

Emre konuşmanın arasında Beste'ye "Seni daha önce burada hiç görmedim," dedi. "Yeni mi taşındınız?"

"Hayır. Burada annemin arkadaşı oturuyormuş, onlara gelmiştik. Gitmeden önce parkta oynamak istedim." Biraz sonra gittiklerinde bu kızı bir daha göremeyeceğim anlamına geliyordu bu.

"Keşke burada yaşıyor olsaydınız."

"Keşke."

Keşke.

"Anne," dedi Beste kafasını arkaya çevirip annesine bakarak. "Buraya taşınamaz mıyız?" Merakla annesine baktım. Böyle bir ihtimal var mıydı? "Olmaz kızım," diye konuştu kadın üzgün bir biçimde. "Bizim zaten bir evimiz var."

Beste'nin yüzü düşerken önüne döneceği sırada bakışları bana kaymıştı. Benimle konuşacağını anladığımda ister istemez heyecanlanmış ve ne söyleyeceğini beklemeye koyulmuştum. İlgisinin yine bende olması sevindirmişti. "Hiç konuşmuyorsun, seni hiç sevmedim."

İçimdeki heyecan kırılırken tek kırılan şeyin bir anlık hissettiğim heyecanın olmadığını biliyordum. "Beste," dedi annesi uyarır gibi. "Çok ayıp! Ne biçim konuşuyorsun sen öyle arkadaşınla?" Beste omuzlarını kaldırıp indirdi annesine karşılık. Çevremde olan herkes gibi hayatımda ilk kez gördüğüm bu kız da beni sevmemişti. Ben herkese karşılıksız bir sevgi beslerken niye kimse beni sevmiyordu?

Okulda da böyleydi. Anneme beni göndermesi için yıllardır yalvardığım okula artık gidiyordum ama hiç arkadaşım yoktu. Kimse yanıma gelip benimle arkadaş olmak istememişti. Sorun bende miydi?

"Ben..." dedim nihayet konuşabildiğimde. "Alışkınım."

Alışkındım kimse tarafından sevilmemeye.

"Oha," dedi Beste hayretle. "Ses tonun çok hoş. Neden konuşmuyorsun?"

Küçük bir şeydi, sesimi beğenmiş olması ancak uzun zamandan sonra birinin bana dair bir şeyi övmesi hoşuma gitmişti. Annesi iğneler gibi konuştu. "Aferin kızım, böyle davran. Kırıcı olma."

Kendimi tutamayarak kadına "Anneme çok benziyorsunuz." dedim. O da hep bana iyiyi öğretir, kötü bir şey yaptığımda beni uyarırdı. Tüm anneler böyleydi belki de bilmiyordum ama bu kadını görünce annemden başkasını düşünemiyordum. Aynı annem gibi siyah uzun saçları, esmer bir teni vardı. Dış görünüşünün yanı sıra tavırları da annemi çok andırıyordu ve ben bir kez daha annemi ne kadar özlediğimin farkına varmıştım.

Anneme, bana sarılışına, güvende hissettiğim kokusuna, benimle ilgilenişine, bana her sabah hazırladığı o basit kahvaltıya bile özlem duyuyordum. Ölen Ada'ydı ama onunla birlikte annem mezara gömülmüştü sanki. Üç yıldır aynı evin içinde anneme hasret bir şekilde yaşıyordum.

"Öyle mi?" dedi kadın gülümseyerek. "Annen nerede?"

"Evde."

"Neden tek geldin buraya?"

"Annem evden çıkmaz." İşe gitmediği zamanlarda hep odasına kapanır, yemekler haricinde çıkmazdı odadan. Yemek yapar, biz yedikten sonra etrafı toparlayıp odasına çekilir ve ben, onu bir sonraki yemek vaktine kadar göremezdim.

"Anladım," dedi kadın, Beste'nin üzerinde olduğu salıncağı durdururken. "Tek başına eve gidebilecek misin? Seni evine kadar götürelim mi?"

Kafamı iki yana salladım. Parkın karşısında kalan sokağı gösterdim. "Evim hemen şurada."

"Aa," dedi Emre. "Benim de orada. Birlikte gidelim mi?"

"Olur."

"Kızım artık inecek misin? Biraz daha geç kalırsak baban işten döndüğünde kapıda kalacak." Babası... Acaba Beste de babasından korkuyor muydu? Bunu sormak dilimin ucuna kadar gelmiş olsa da Beste'nin, annesi babasından bahsederken yüzünde oluşan sevinç beni durdurmuştu. Ayağını yere sürerek salıncağın iyice yavaşlamasını sağladı. "Hadi gidelim anne, babam bizi beklemesin."

Demek ki korkmuyordu. Demek ki herkesin babası benimki gibi değildi.

Annesi gülerek Beste'nin saçlarını karıştırdı ve salıncaktan inmesine yardım etti. Beste salıncaktan indiğinde bana ve Emre'ye bakarak elini salladı. "Umarım bir gün bir daha görüşürüz." Elini indirmeden bana çevirdi bakışlarını. "Senin de adını öğrenemedim ama olsun."

"Kendinize iyi bakın çocuklar." dedi annesi. Beste, annesinin elini tuttuğunda birlikte parkın çıkışına doğru yürümeye başlamışlardı. Arkalarından gidişlerini izlerken gözlerim Beste'nin rüzgardan uçuşan saçlarındaydı. Açık pembe kışlık bir şapka takmıştı, şapkasının örtemediği saçları rüzgarın etkisiyle bir oraya bir buraya savruluyordu. Onu izlerken parktan çıkmakta olan Beste sanki hissetmiş gibi kafasını çevirip salıncakların olduğu kısma, bu tarafa, bakmıştı.

Göz göze geldiğimizde gülümseyip boştaki elini havaya kaldırarak bana doğru salladı. Bir karşılık verememiştim, o da zaten bunu beklemeden önüne dönmüştü.

"Soner..." diye mırıldandım, gözlerim artık iyice gözden kaybolmuş olan Beste'yi arıyordu. "Adım Soner."

Adımı öğrenememişti ve hiçbir zaman da öğrenemeyecekti ama ben onun ismini hafızamdan hiç silemeyecektim.

"Eve gidecek misin? Ben gidiyorum." Salıncaktan inerken konuşan Emre'ye baktığımda kafamı sallamıştım. Hava iyice soğumaya başlamıştı. Hiç gitmeyi istemesem de eve gitmek zorundaydım. Emre ile birlikte biraz önce Beste ile annesinin geçtiği yolları takip ederek parktan çıktık. Evimiz aynı tarafta olduğu için aynı yöne doğru yürümeye başlamıştık.

Yolumuzun üzerindeki otobüs durağına yaklaştığımızda Beste'yi ve annesini tekrar görmüştüm. Durağın hemen önündeki otobüse binmek için sıra bekliyorlardı. Önlerindeki insanlar otobüse bindiğinde ve sıra onlara geldiğinde annesi önce Beste'yi otobüse sokmuştu. Beste tam otobüse binerken kafasındaki şapkanın yere düştüğünü gördüm. Annesi bunu fark etmediği için Beste'nin ardından otobüse binmişti ve ikisi de gözden kaybolmuştu. Otobüsün kapıları kapanıp hareket etmeye başladığında Beste gitmişti ama ardında kafasından düşen pembe şapkası kalmıştı.

Adımlarımı hızlandırıp durağın önüne ulaştığımda yere düşmüş olan şapkayı eğilerek yerden aldım. "Ne yapacaksın onu?" diye sormuştu, yanıma gelen Emre.

Ben de ne yapacağımı bilmediğim için cevap verememiştim. Bir daha görüp görmeyeceğimi bilmediğim bir kızın yere düşen şapkasını neden eve götürmek istiyordum? Niye bu şapkayı saklama isteği düşmüştü içime? Şapkayı montumun cebine sokarak yürümeye devam ettim.

Emre ile yol ayrımına gelene kadar birlikte yürümüştük. İki sokak arasındaki ayrıma geldiğimizde o kendi evinin olduğu sokağa, ben de kendi evimin olduğu sokağa sapmıştım. Apartmanımıza girip merdivenleri

tırmanırken babamın evde olmamasını diliyordum. Gizlice kaçıp parka gittiğimi öğrendiğinde bana çok kızacaktı. Sadece kızmakla da kalmayacaktı.

Evden çıkmadan önce yanıma aldığım anahtarı montumun cebinden çıkardım. Soğuktan mı yoksa korkudan mı bilmediğim bir sebepten anahtarı yuvasına sokmaya çalışan elim titriyordu. Zar zor anahtarı yerine yerleştirdiğimde yavaşça kapıyı açtım. Botlarımı çıkarıp eve girerken içeride alışkın olduğum bir sessizlik vardı.

Kapıyı ses çıkarmayacak bir yavaşlıkta örttüm. İlk işim babamın evde olup olmadığını anlamak için salonu kontrol etmek olmuştu. Salonun bomboş olduğunu görünce rahatlamış ve direkt odama geçmiştim. Montumu soyup yatağımın üzerine bıraktıktan sonra cebinden pembe şapkayı çıkardım.

Şapkayı düzgün bir şekilde yatağın üzerine bıraktım. Kirleteceğimi düşünerek doğru düzgün şapkaya dokunamıyordum. Yatağın kenarında diz çöküp dirseklerimi yatağa yaslarken çenemi de avucumun içine yerleştirmiştim. Şapkaya bakarken aklıma başka bir soru düşmüştü, acaba onu bir kez daha görebilecek miydim?

***

Saatler sonra hava karardığında mutfaktan duyduğum sesler beni gülümsetmişti. Annem odasından çıkmıştı, yemek hazırlıyordu. Bu onu görebileceğim anlamına geliyordu.

Yemek tamamen hazır olana kadar odamda bekledikten sonra annemin kapımı tıklatmasıyla yatağımdan inmiştim. Yemek hazır olduğunda abimle benim kapımı tıklatır ve giderdi. Annemi bekletmemek için hızlı bir şekilde ellerimi yıkayıp mutfağa geçtim. Abim benden önce masadaki yerini almıştı. Babamın hâlâ eve gelmemiş olduğunu görünce bedenimdeki kasılma gitmişti.

Tüm yemek boyunca annemle abim hiç konuşmadan yalnızca kendi tabaklarıyla ilgilenmişlerdi. Abim de gitgide anneme benzemeye başlıyordu. İkisiyle de ne konuşabiliyordum, ne de zaman geçirebiliyordum. İkisi de beni görmezden geliyorlardı, yokmuşum gibi davranıyorlardı.

"Anne yemek çok güzel olmuş," dedim annemin ilgisini çekmek için. Bakışları bana döndü ancak hiçbir tepki vermedi. Benim annem ona ettiğim her iltifata karşılık verirdi, bana boş boş bakmazdı. Karşımdaki annem değildi. Ada öldükten sonra annem benim tanıdığım annem olmaktan çıkmıştı. Bir şey söylemeden kendi tabağına döndüğünde omuzlarım çöktü.

Yine de pes etmeden konuşmaya devam ettim. "Bana sarma yapar mısın? Uzun zamandır yemedim."

Yine cevap vermemişti. Yapmayacaktı.

Annemin benimle konuşmayacağını anladığımda abime doğru döndüm. "Abi ödevlerim var, tek başıma yapamıyorum. Bana yardım eder misin?"

Abim de anneminkileri aratmayacak boş bakışlarla bana bakmış ve bana cevap vermemişti. Her geçen gün artan gözlerinin kenarındaki kızarıklar ve göz altındaki morluklar beni hep meraklandırırdı ama sorsam da benimle konuşmazdı.

Hep böyle olurdu, ben hep birileriyle konuşmaya çalışırdım ama kimse bana karşılık vermezdi.

İkisinden de cevap çıkmayacağını anladığımda tabağımı da alarak masadan kalktım. Tabağı annemin bana öğrettiği gibi lavabonun içine bırakıp üzerine biraz su akıttıktan sonra mutfaktan çıkarak odama geçtim. Yarın okulum olduğundan ödevlerimi yapmak zorundaydım.

Uzunca bir süre ödevlerimle uğraşıp hepsini bitirdiğimde gözlerim masamın üzerinde kalan duvar saatine çevrilmişti. Uyuma saati yaklaşıyordu. Bakışlarım yatağıma kaydığında yutkunarak önüme döndüm. Ne zaman bu yatakta uyusam korkunç rüyalar görüyordum. Artık uyku korkmaya başladığım bir şey hâline gelmişti.

Dolabımdan aldığım pijamaları giyip odamdan çıktım. Annemin odasının önüne geldiğimde kapıyı tıklatarak açtım. Yatağında yüzü kapıya doğru olacak şekilde uzanmış olan annem, kapının açılmasıyla gözlerini aralayıp gelene bakmıştı. Elimi kapının kulpundan çekmeden kabul edeceğinin umuduyla konuştum. "Yanında uyuyabilir miyim? Bana hikaye de anlatırsın eski günlerdeki gibi."

Bana arkasını dönerek uzanmaya devam etti. Kollarının arasında tuttuğu yastığı da beraberinde döndürmüştü. "Anne seni çok özledim. Benimle konuşur musun?"

Umutla konuşmasını bekledim ama annem tek kelime etmedi. Benimle konuşmamak için yemin etmişti sanki. Ne kadar çabalarsam çabalayayım olmuyordu. Annemin benimle konuşmasını sağlayamıyordum. "Anne beni eskisi gibi sevmiyor musun yoksa?"

"Çık dışarı." Annemden yükselen sesle güldüm. Annem benimle konuşmuştu. Sesini duymuştum, uzun zamandan sonra sesi kulağıma dolmuştu.

Her ne kadar söylediği şey pek iç açıcı olmasa da önemli olan annemin benimle iletişime geçmiş olmasıydı.

"Tamam." dedim ve odadan çıkıp kapıyı kapattım.

Annemin odasının yanında kalan odaya yönelmiştim şimdi de. Kapıyı çaldıktan sonra açarak içeriye girdim. Abimin yatağında oturmuş defterine bir şeyler yazdığını görmüştüm. Gözleri bana çevrildi. "Burada yatabilir miyim bu gece?"

Gözlerini devirerek defterini yatağa bırakıp ayağa kalktı. Bana doğru yaklaşırken beni odadan çıkaracağını anlamıştım. "Lütfen odamda uyuyamıyorum, çok korkuyorum. Burada kalayım. Yerde bile yatarım, seni hiç rahatsız etmem." Yanıma geldiğinde kolumdan tutup beni odasından çıkardı. "Abi lütfen yanında-" Yüzüme kapanan kapıya bakakalırken sözüm de yarıda kesilmişti.

Kapıya doğru sert bir tekme savurdum. "Siz istediğinizde de ben yanınızda olmayacağım!" Bir tekme daha attığımda ayağım acımıştı. "Siz konuşmak istediğinizde de ben sizinle konuşmayacağım."

Yapmayacaktım işte.

Gerisin geri odama dönüp kapıyı kapattığımda yatağıma bakmamaya çalışarak odanın içinde yürümeye başladım. Yatağın kenarına çöküp sırtımı yasladığımda bacaklarımı kendime doğru çekmiştim. Yüzümü kollarımın arasına gömüp gözlerimi kapattığım an beni uykusuz bir gecenin beklediğinin bilincindeydim.

Ertesi gün de aynısı oldu, sonraki gün de ve bir sonraki gün de. Bu hep böyle devam etti. Ben hiç o yatakta uyuyamayıp geceleri alamadığım uykumu gündüzleri okul sırasında o rahatsız pozisyondaki birkaç saatlik uykuyla aldım.

Soner on dört yaşındayken...

Yatağımda oturmuş karşımda şırıngalarla, bir takım eskiden ne olduğunu bilmediğim ama büyüdükçe adını öğrendiğim tozlarla uğraşan babamı seyrediyordum. İşine dikkat kesilmiş, dünyanın en önemli uğraşıymış gibi önündekilerle ilgileniyordu.

Sıranın bana geldiğinin farkındaydım.

Sıranın bana gelişini oturduğum yerden izlemek dışında bir şey yapamıyordum. Babam şırıngaya bana enjekte edeceği uyuşturucuyu doldururken o zehirin kanıma karışmasını beklemek haricinde elimden bir şey gelmiyordu. Karşı çıkamazdım, yapma diyemezdim, onunla boy

ölçüşemezdim. Ben sadece bana yapacaklarını büyük bir korkuyla bekler ve izlerdim.

Korkağın tekiydim. Kendi kardeşinin boğularak öldürülüşünü hiçbir şey yapmadan izleyen, yıllardır annesine 'sen kendi çocuğunun katili değilsin' diyemeyen korkağın teki.

Babam elinde şırıngayla yanıma yaklaşmaya başladığında yatak başlığına yaslı olan sırtım gerilmişti. Dakikalar öncesinde damarların görünür olması için kolumu sıkıca bağlamıştı. Düğüm attığı kalın ip kolumu acıtsa da, canım acıdığında sesimi çıkarmamam gerektiğini babamdan öğrenmiştim.

"Getir kolunu."

Dediğini yapmamış olsam da geri de çekilmemiştim. Bana ters bir bakış atıp bileğimi sıkıca tutarak kolumu kendine doğru yaklaştırdı. İğneyi yavaş bir şekilde koluma yaklaştırdı. İğneyi tenime batırışı daha hızlıydı. Aniden hissettiğim sızıyla yüzümü buruşturmak istesem de yapamamıştım. Şırınganın içindeki zehirin hızlı bir şekilde damarlarıma yayıldığını hissediyordum.

Tüm uyuşturucuyu damarıma enjekte ettikten sonra iğneyi etimden çıkardı. Hareketleri nazik değildi, ufak bir iğnenin girişiyle çıkışı bile acıtıyordu onun elindeyken.

"Aferin," dedi iğneyi yatağımın üzerine atıp. "Abine göre daha akıllısın."

Ve sanırım daha şanslıydım. Abimi bu zehire bulaştırdığında on iki yaşındaydı, ben ise on dört. Şans mıydı bu?

Bakışlarım koluma kaydığında iğnenin girdiği kısımda küçük bir kan birikintisinin oluştuğunu fark etmiştim. Babam yataktan kalktı. Diğer şırıngaları alırken odamın kapısında beliren bedene kaydı bakışlarım. Abim dışarıdan gelmişti, üzerinde siyah bir kapüşonlu vardı. Gözleri direkt babama çevrilmişti. Babam, abimi fark edince ona doğru döndü. "Sattın mı?"

"Sattım."

"Para?"

Abim cebinden bir miktar para çıkarıp babama uzattığında babam, hemen atılıp paraları aldı ve saymaya başladı. "Aferin," dedi saymayı bitirip paraları cebine soktuğunda. "Yarın da başka bir teslimat var. Oraya gideceksin."

Abim kafasını sallamakla yetindi. Babam, abimin yanından geçip odadan çıktığında bakışları beni bulmuştu. Arkasını dönerek gideceği esnada kolumu ve yatağın üzerindeki şırıngayı fark etmiş, kaşları çatılmıştı. Birkaç

adımda yanımda bitip şırıngayı eline aldığında gözlerimi pencereye doğru çevirerek dışarıyı izlemeye başladım.

"Ne yaptın?" dedi öfkeyle. "Nasıl izin verdin? Sana izin verme demiştim!" Dışarıyı izlemeyi sürdürürken ellerini yakama götürdü ve sıkmaya başladı. "Ne demiştim ben sana? Hatırlamıyor musun?"

Ellerini itirip yatakta uzanır pozisyon alarak abime arkamı döndüm. "Çok pişman olacaksın, geri zekâlı." Elimde olan bir şey olmadığını en az benim kadar kendisi de biliyordu. "Her Allah'ın günü bugünü hatırlayıp neden karşı çıkmadım diye kendini paralayacaksın ama geri dönüşü olmayacak." Biliyordum. Bilmek istemiyordum ama biliyordum. "Olmayacak." diye ekledi sessizce. Adım seslerinden odamdan çıkacağını anlamıştım.

Söylediklerine hiçbir cevap vermedim.

Çünkü ben konuşmak için neredeyse yalvardığım zamanlar çevremdeki hiç kimse benimle tek kelime konuşmamıştı.

Soner on altı yaşındayken...

Öğleden sonrasıydı, evde kimse yoktu.

Aile fertlerimin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sessizliğe alışkın olduğum bu evde yalnız geçirdiğim zaman dilimleri bana koymaz olmaz olmuştu. Babam dışında bu evdeki herkesin ruhu birer birer ölmüştü. Bizi ölmeden mezara sokmuştu, şimdi de mezarlığa çevirdiği bu evde her gün keyif sigarasını içip hâlimize gülüyordu.

İki yıldır vücudumun alıştığı, olmadığı zamanlarda krize sebep olan zehri son günlerde almadığım için titreyen bedenimle mutfağa doğru ilerledim. Tüm vücudum titriyordu, alnımdan terler dökülüyordu. Nefes alış verişlerim düzensizdi sanki aldığım nefes ciğerlerime ulaşmıyordu. Midemde göz ardı edilemez bir bulantı vardı ama hayır, almayacaktım. Kendimi o zehirle öldürmeyecektim.

Başka bir yolla öldürecektim.

Mutfağa girdiğimde gözlerim yemek masasına kaydı. Bir zamanlar bu masada birileri ileride yaşanacaklardan habersiz yemeklerini yiyorlardı. Birisi annesine kardeşi ağladığında nasıl susturacağını soruyordu, aynı günün akşamında kardeşinin ölüsünün başında ağlasın diye beklemeden saatler önce. Birisi çocuğunu kendisinin öldürdüğünü sanmadan önce oğluyla ilgileniyor, ona yemek yediriyordu.

Bu masadaki son gülüşler o gün yaşanmıştı ve bitmişti. Bir daha da geri gelmeyecekti. Bir daha bu evde hiç kahkahalar yankılanmayacaktı. Bir daha burası kimseye bir evmiş gibi hissettirmeyecekti.

Bakışlarımı masadan ayırıp tezgaha doğru yaklaştım. İlk çekmeceyi açıp içinden gözüme çarpan ilk keskin bıçağı aldıktan sonra mutfaktan ayrılmıştım. Odama geri dönerken bir daha göremeyeceğim bu evde son kez gezdiriyordum gözlerimi. Annemin odasının kapalı kapısına baktım. Bu kapıyı o günden sonra bir daha hiç annemle konuşmaya çabalamak için açmamıştım. İçeri girip son bir kere annemin yastığına sinen kokusunu içime çekmiş istemişsem de bunu yapmaktan son anda vazgeçmiştim. Eğer o kokuyu bir kez alırsam yaşama tutanacak bir dalı kendi ellerimle yaratmış olacaktım. Bunu kendime yapamazdım.

Odama geri döndüğümde yatağın kenarına çöktüm. Sırtımı yatağa yaslayıp bacaklarımı kendime çekerken karşımdaki kıyafet dolabının aynasından kendimi görmüştüm. Gördüğüm görüntü koca bir hayal kırıklığıydı. Yaşamayı beceremediğim on altı yaşında bir gencin görüntüsü böyle oluyormuş demek ki, bunu da ölmeden birkaç dakika öncesinde öğrenmiştim.

Sweatshirtümü sıyırıp bileğimi görüş açıma çıkardım. Bir elimdeki bıçağa bir de bileğime bakarken derin bir nefes almıştım.

Tek bir çizik ve her şey bitecek.

Titreyen elimdeki bıçağı havaya kaldırıp bileğime doğru yaklaştırmaya başladım. Korkuyor muydum? Evet ama bu korku ölüm korkusu değildi. Ufak bir umut da olsa arkamda bırakacağım insanların üzülmesinin ihtimali beni korkutuyordu. Ölürsem annem çok üzülür müydü? Üzülecek olsa geride bıraktığımız o kadar yılda ilgiye muhtaç bir oğlu olduğunu hatırlamaz mıydı?

Yavaş başlayan hareketlerim daha da hızlandı ve bıçağın tenime batışını acı bir şekilde hissettim. Bıçağı derimin altına doğru bastırırken canımın acısından dişlerimi sıktım. Bileğimde boydan boya bir çizip bırakıp bıçağı yere attığımda nefes alış verişlerim daha da hızlanmıştı. Gözlerim buğulanmıştı ama sanki yaşlar akmamaya yemin etmiş gibi bekliyorlardı. Artık istesem de ağlayamıyordum.

Dolu dolu gözlerimle bileğinden sızan kanları izlemeye koyuldum. Tek bir çizik ve her şey bitmişti.

Ya da ben öyle sanmıştım.

***

"Ölmek mi istiyorsun?"

Babamın öfke dolu sesiyle sorduğu soru bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Ölmek mi istiyordum? Hayır, soru bu değildi. Ölmeyi gerçekten, içten bir

şekilde mi istiyordum? Ölmek istemiyordum, yaşamak istiyordum fakat bana yaşanılacak bir hayat bırakmamışlardı.

"Evet," dedim hiçbir duyguya ev sahipliği yapmayan boş bir ses tonuyla. "Ölmek istiyorum."

On altı yaşındaydım ve hayattan tek beklentim ölümden başka bir şey değildi. Hayallerim yoktu, hayatı yaşamaya değer kılacak sebeplerim yoktu. Yıllardır benimle ilgilenmeyen bir annem, hiç var olmamış gibi yaşayan bir abim ve çocuklarını uyuşturucu gibi bir bataklığa sürükleyecek kadar psikolojisi bozuk bir babam vardı. Hayat bana daha doğar doğmaz tekmesini atmıştı, bu saatten sonra yaşasam da ne fark edecekti? Neyi değiştirebilecektim?

Olacak olan şey babamın beni uyuşturucuyla günden güne iyice zehirlemesine izin vermekti. Buna daha fazla göz yumamazdım. İşte bu yüzden yaşamak isterken ölmeyi diliyordum.

"Ölmek istiyorsan öldürürüz."

Bir hışımla önümden çekilip salondan çıktığında boş bakışlarla gidişini izlemiştim. Gerçekten bunu yapar mıydı? Hayatında bir kez bana iyilik yapıp beni öldürür müydü? Kardeşimi öldürmüştü, isterse beni de öldürürdü.

Yeni dikiş atıldığı için sızlayan bileğime baktım. Beyaz bir sargı sarmışlardı. Birkaç hafta sonra dikişlerin alınacağını söylemişti doktor. Ergenliğime bağlamışlardı. Ergenler böyle dönemlerde en ufak bir şeyi büyütüp intihar ederlermiş. Ardındaki sebepleri hiç sorgulamadan benim şımarıklığımmış gibi düşünmüşlerdi. Babam da buna onay vermişti. Söylediğine göre yediğim önümde yemediğim arkamdaydı, nankördüm.

Dışarıdan bakarak konuşması ne kolaydı. Buz dağının görünmeyen kısmını kimse umursamıyordu.

Çok değil, birkaç saniye sonra babam elinde koca bir bıçakla salona geri dönmüştü. Bıçağa bakarken gülümsememek için kendimi zor tutmuştum. Bana yapacağı ilk ve son iyilik kendi elleriyle beni öldürmek olacaktı.

"Kendini öldürecek kadar yüreğin olsaydı," dedi hızlı adımlarla yanıma yaklaşırken. "Bu bıçağı alır karnına saplardın, bileğini kesmeye kalkışmazdın."

Gözlerim abime doğru kaydı. Salonun diğer ucunda duvara yaslanmış ruhsuz bakışlarıyla bizi izliyordu. Bana bakmıyordu, doğrudan babama bakıyordu ve karşı çıkmak için en ufak bir şey yapmaya kalkışmıyordu. Bir köşede babamın beni öldürmesini bekliyordu. Ölümü kabullenen tek kişi

ben olmadığımı anlamıştım böylelikle. Abim de benim öleceğimi çoktan kabullenmişti.

"O kadar ölmek istiyorsan, seninle cehennemde görüşürüz." Babamın sesiyle birlikte gözlerimi yummuş ve bıçağın bedenime saplanışını hissetmeyi beklemeye koyulmuştum. Canım çok acıyacak mıydı? Başta evet ama sonra hissetmemeye başlayacaktım. Yavaş yavaş kanlar akarken beraberinde karanlık beni ele geçirecekti. Bileğimi kestiğimde bunların hepsini hissetmiştim ancak sonunda gözlerimi geri açtığımda beni karşılayan şey hastanenin beyaz tavanı olmuştu. Bu sefer aynısı olmayacaktı, bu sefer gözlerim tekrar açılmayacaktı.

Acı dolu bir inilti döküldü birisinin dudaklarından ama bu inilti bana ait değildi. Dikişlerle dolu bileğim dışında ağrıyan hiçbir yerim yoktu. Gözlerimi araladığımda gördüğüm manzara bu zamana gördüğüm her şeyden daha kötüydü. Annem elindeki bıçağı babamın sırtına hiç acımadan saplıyordu. Ağlamaktan beyaz yerleri kıpkırmızı olmuş gözleri öfkeden kararmıştı. Bir eli babamın omzundaydı, üzerindeki gömleği sıkıca kavramıştı. Bıçağı çıkarıp farklı bir noktaya sokarken babamın gözlerinin hissettiği acıdan olsa gerek dolduğunu görmüştüm.

"Çocuklarıma zarar verirsen seni öldürürüm demiştim." dedi annem, bıçağı bir kez daha saplayıp.

"Hayatımızı kararttın," Annem ağlıyordu. "Asıl şimdi cehennemde görüşürüz."

Babam aldığı darbelere dayanamayıp dizlerinin üstünde yere düştü. Acıyla kasılan yüzünde gözlerinden akan yaşlar süzülüyordu. Canım yandığında ağlamama izin vermeyen adam karşımda canı acıdığı için ağlıyordu.

Bana ağlama hakkı tanımadığı anlar gözümün önünden geçip gidiyordu. Şimdi istese de ağlayamayan, içini ağlayarak boşaltamayan birisi hâline getirmişti beni. Eseriyle gurur duyabilirdi.

Babamın bilinci kapandığında ve bedeni tamamen yere serildiğinde annem hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Annemin yanına gidip sarılmak, onu teselli etmek, ağlamamasını sağlamak istiyordum ama bunların hiçbirini yapabilecek gücüm yoktu. Daha kendimi teselli edemiyorken anneme nasıl bir faydam dokunabilirdi ki? Arkamdaki koltuğa bedenimi bırakırken karşımdaki manzaraya bakmak bana hiçbir şey hissettirmediğini fark etmiştim.

Annem gözyaşları içerisinde önce bana sonra abime baktı. "Özür dilerim," dedi titreyen sesiyle. "Sizi koruyamadığım için özür dilerim."

Geç kalınmış bir özürdü.

Kafamı koltuğa yaslayıp bakışlarımı annemden ayırarak tavana çıkardım. Bu özür artık hiçbir şeyi değiştiremezdi.

"Tebrik ederim," Abimin sesini duyduğumda başımı yana çevirip ona baktım. "Sonunda anne olduğunu hatırladın." Sırtını yasladığı duvardan ayırdı. Sözleri acımasızcaydı. "Hatırlamak için o kadar geç kaldın ki."

Yerde yatan babama bakarken alayla güldü. "Sen bile tahmin edemezsin ne kadar geç kaldığını."

Başka bir şey demeden salondan çıktığında oda sağır edici bir sessizliğe bürünmüştü. Sessizliğin insanı rahatsız ettiği, gürültüyü andırmadığı nadir anlardan birisindeydik. Annem ağlıyordu, babam ölüyordu ve ben...

Tüm ifadesizliğimle olan biteni izliyordum.

****

Tam bir hafta geçmişti.

Annemin babamı öldürmesinin ve hapise girmesinin ardından koskoca bir hafta geçmişti. Geçmek bilmeyen, her günü bir öncekinden daha acı verici olan bir hafta... Bugün bir haftanın sonunda annemi görebilecektim. Öğleden sonra görüş saati vardı. Abim gelse de gelmese de ben gidip annemi görecektim. Bir hayaletten farksız olsa bile evdeki varlığını özlemiştim.

Yatağımın kenarındaki çöktüğüm yerden ellerimi yere bastırıp güç alarak kalktım. Hâlâ sızlayan bileğim yüzümden sağ elimi tam olarak kullanamıyordum. Üzerimi düzeltip odamdan çıkarak mutfağa doğru yürümeye başladım. Önünden geçtiğim abimin odasının kapısı kapalıydı. Anneminki de kapalıydı. Zaten anneminki bir haftadır hiç açılmamıştı.

Mutfağa girdiğimde buzdolabında bulduğum malzemelerle gelişi güzel bir kahvaltı hazırlayıp abimin odasının önüne gelmiştim. Annemin yaptığı gibi kapıyı tıklatıp içeriden çıkmasını beklemeye başladım. Dakikalar geçtiğinde abimin hâlâ çıkmamış olduğunu görünce kapıya bir kere daha vurdum.

Yine çıkmadığında sinirle kapıyı açtım. "Gelmeyeceksen gelmiyorum diye ses-" Lafımı ağzıma tıkayan gördüğüm görüntüydü. Abimin hareketsiz bir şekilde yerde yatıyor oluşuydu. Vücudunun çevresinde dağılmış olan şırıngalardı.

Boğazıma koca bir yumru otururken elimi kapının kulpundan çekip odanın içine doğru yürümeye başladım. Her adımımda abimin solgun yüzü, morarmış göz altları daha da gözle görülür hâle geliyordu. Kazağının kol kısımları sıyrılmıştı, damarının olduğu bölge mosmordu. Kendine yaptığı şey apaçık bir şekilde belliydi ancak beynim bunu kabullenmemekte ısrarcıydı.

Bu görüntü gerçek olamazdı. Ada'nın ardından bir de abimin öldüğünü görmeyi kaldıramazdım.

Abimin yerde yatan bedeninin yanına çöktüğümde dokunmasam bile vücudundan yayılan soğukluğu tenim hissedebiliyordu. Ölüm soğukluğunu bir kez Ada'nın parmaklarında hissetmiş, ne demek olduğunu dokuz yaşındayken öğrenmiştim. Tanıdık gelen bu soğukluk tenimi buz gibi yapmıştı. Ölen ben değildim ama yaşayanın da ben olduğum söylenemezdi.

Elimle bileğini tuttum. Baş parmağım nabzının atması gereken yere değdiğinde hissedemediğim atış yüreğimi burkmuştu. Pes etmeden parmağımı tüm bileğinde gezdirdim. Belki de yanlış yere bakıyordum, belki de nabzı çok farklı yerde atıyordu. Öyle olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Dakikalar süren arayışım atan nabzı bulamamla sonuçlandığında düşen omzumla beraber ayaklandım. Odadan çıkıp kapıyı örterek yandaki duvara sırtımı yasladığımda bedenim yavaşça yere çökmüştü. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp karşımdaki duvarı izlerken yaşadığım anın gerçek olmamasını diliyordum. Hâlâ uyanamamış olmayı, bunun da gördüğüm kabuslardan birisi olmasını diliyordum. Birazdan uyanacaktım her şey bitecekti. Yeniden o kahvaltıyı hazırlayacaktım ve bu sefer kapısını tıklattığımda abim odasından çıkıp kahvaltı masasına gelecekti.

Gözlerime bir türlü dolmayan yaşlara sövmek istedim. Ağlamak istiyordum. İçimdekileri akıtmak bu kadar çok istediğim başka bir an daha olmamıştı ama yapamıyordum. İçim acıyordu, kalbim ağrıyordu, beynim susmak bilmiyordu ve bütün bunlar olurken ben ağlamak gibi basit bir şeyi beceremiyordum.

Zihnimde susmak bilmeyen düşüncelerin arasında evin telefonunun çaldığını zar zor duymuştum. Güçlükle çöktüğüm yerden kalkıp sarsak adımlarla hole doğru yürüdüm. Gözümün önündekini göremiyordum, baktığım yer bir boşluktu sanki. Telefonu bulduğumda açıp kulağıma yasladım. Karşımda bir kadın bir şeylerden bahsediyordu ama anlamıyordum. Söylediklerinin arasında annemin adını duyduğumda "Annem mi?" diye sordum.

"Bahsettiğim kadın anneniz mi?" dedi cılız sesli kadın.

"Evet."

"Üzülerek bu haberi vermek zorundayım ki anneniz bu sabah fenalaşmış bir şekilde hastaneye getirildi. İlerleyen saatlerde durumu daha da kötüleştiği için yoğun bakıma aldık. Durumu kritik, buraya gelmeniz gerekiyor. Size adresi..." Sonrasını duymamıştım bile. Telefonu masaya bıraktım ve gözlerimi ileriye doğru çevirdim.

Hayat, yaşamak için bana sebep sunmak varken yaşamamam için elinden geleni yapıyordu sanki. Tutunacak dallarımı birer birer kırıyordu ve ben kendi hayatıma yabancı birisi gibi dışarıdan olanları izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Artık hayatta kalmayı başarmış ama yaşamayı hiçbir zaman başaramamış birisinden ibarettim.

****

Diğer bölüm Soner'in ağzından Beste'yi okuyacaksınız

30

Façanga - Herkesten Güzelsin

Bölümü şarkıyı dinleyerek okumanızı öneririm <3

SONER'İN AĞZINDAN.

Soner on sekiz yaşındayken...

Öylesine yanıma aldığım ve içinde hiçbir şey taşımadığım çantamı masanın üzerine bırakıp sıraya otururken sınıftakilerden çıkan seslerin beynimi zonklatması sebebiyle yüzümü buruşturmuştum. Başımda günlerdir geçmek bilmeyen bir ağrı varken bu kadar gürültü sabrımı iyice tüketiyordu.

Sıramda rahat bir pozisyon alarak arkama yaslandığımda gözlerimi kısa bir anlığına sınıfta gezdirdim. Her farklı köşede ayrı bir gruplaşma vardı, her birinden çıkan yüksek sesler birbirine karışıp sınıfın içinde büyük bir uğultunun oluşmasına sebep oluyordu. Görüş açıma Emre, Ozan ve onların her zaman birlikte takıldıkları diğer kişiler girdiğinde sınıfa bakınmanın iyi bir karar olmadığını fark edip bakışlarımı masaya doğru indirmiştim.

Bugün on birinci sınıfın ilk günüydü. Çoktan üniversitede olmam gereken yaşta daha henüz lise üçe geçmiştim. Eskiden olsa bu konuya çok içerlerdim fakat çocukken gitmek için anneme yalvardığım okul, artık umrumda değildi. Okul benim için gelip uyuduğum, gün içinde vaktimi geçirdiğim yer haline gelmişti.

Sınav notlarım kötüydü, benim notlarıma sahip olan bir öğrencinin sınıfı geçebilme şansı yoktu ama hocaların birçoğu Ozan'ın okula yaydığı sıkıntılarımı duyup bana acıdıklarından olsa gerek performanslarımın her birine şişirme notlar veriyorlardı.

Ben bana acınılmasını, birilerinin benim için üzülmesini istemiyordum. Ben sadece kendi köşemde kimsenin dikkatini çekmeden yaşayıp gitmek istiyordum ancak üzerimdeki bakışlar buna izin vermiyordu. Bana bakan herkesin gözlerinde ya acıma ya da tiksinti oluyordu. Kimseye zararım dokunmamıştı ama sanki canlarını yakmışım gibi benden nefret eden büyük bir kesim vardı.

Umrumda değildi. Artık kimin ne düşündüğü, kimin bana ne gözle baktığı umrumda değildi.

Çalan öğretmenler ziliyle birlikte herkes birer birer sıralarına geçmeye başlarken sınıftan içeriye giren kahverengi saçlı kıza kaymıştı gözlerim. Üzerine giydiği forması fazlasıyla düzgündü, gömleğinde ve eteğinde tek bir kırışıklık yoktu. Gömleğinin açıkta bıraktığı gerdanını siyah zincirli bir kolye ile süslemişti. Gömleğinin bilek kısımlarını dirseğinin aşağısına kadar katlamış, sol bileğine renkli iplerden yapılmış bir bileklik takmıştı. Saçından tut iki omzuna taktığı çantasına kadar üstü bir düzen ve uyum içerisindeydi. Benim dağınıklığım karşısında onun bu düzeni koca bir tezatlığa düşürüyordu insanı.

Bakışlarım iki yandan omuzlarına saldığı saçlarının çevrelediği yüzüne çıktığında dudaklarında yer edinmiş olan ufak tebessümü görmüştüm. Yüzünde bana tanıdık gelen bir şeylerin olduğu hissine kapılmıştım birdenbire. Sanki daha saniyeler önce değil de daha öncesinde hep görmüş olduğum birisiymiş gibi aşinaydım sanki bu yüzün sahibine.

Arka sıralardan birinde oturan bir kız, ona seslendi. "Beste! Buraya gelsene, bize yer tuttum."

Duyduğum isimle beraber irkilerek çektim kızın üzerinden bakışlarımı. *Beste.* Kızın yüzünden daha çok tanıdık gelen bir şey varsa o da bu isimdi. Yıllar öncesinde parkta gördüğüm bir kızın adıydı. Ne zaman bu isim kulağıma gelse durup kime seslenildiğinde bakmak gibi saçma bir huy edinmiştim. O olmadığını biliyordum ve bunu isteyerek yapmıyordum.

Sadece on dakikalığına gördüğüm bir kız bende büyük bir iz bırakmıştı adeta. Onu bir daha hiç görmemiştim fakat ismi her zaman tüylerimi diken diken ederdi.

Beste denilen kızın, ona seslenen kişiye doğru baktığında tebessümü silinmişti. Yüzündeki değişimi çaktırmamaya çalışarak kafasını başka yöne doğru çevirdi. "Ben daha önlerde oturmak istiyorum." dedi gözlerini sınıfın içinde gezdirerek. Boş sıra arıyor olmalıydı ama sıralar çoktan dolmuştu.

Tüm sınıfta gezinen gözleri en son benim olduğum tarafta durduğunda onun üzerinde olan bakışlarımı çekmek için çok geçti. Her zamanki ifadesizliğimle kıza bakmaya devam ederken kendisinde olan bakışlarımı fark etmek onu biraz şaşırtmışa benziyordu. Önüme dönüp ona bakmayı kesmek istediğim sırada biraz önce yüzünden silinen tebessüm, yeniden dudaklarında belirivermişti. Bu sefer gülüşü daha derin, daha samimi ve daha... Güzeldi.

Yıllar sonra kalbimde ilk kez bir sancının varlığını hisseder gibi olmuştum. Bu, çoktan ölmüş ve gömülmeyi bekleyen bedenimdeki ilk canlılık belirtisiydi.

Gözlerini benden ayırdığında başka bir yer bulamadığı için arkadaşının sırasına doğru yürümeye başladı. Bakışlarım kendi sıramın yanındaki boşluğa kaydı. Zihnimde benim yanımda oturduğu kısa bir görüntü belirmişti ve kalbim bu istekle sızlamıştı ama ona 'yanıma oturur musun' diye soramamıştım.

Bana gülümsediğine göre hakkımda söylenenleri bilmiyor olmalıydı. Öğrendiğinde o da diğerleri gibi benden nefret edecekti, yanımdan kalkmak isteyecekti. Kimse umrumda olmamıştı ama bu kızın benden nefret etmesi düşüncesi bana kötü hissettirmişti.

Gözlerim yan tarafımda kalan sıraya dönüp bakma isteğiyle yanıp tutuşsa da bakışlarımı pencereye doğru çevirdim. Yanlış anlayabilirdi, dönüp 'neye bakıyorsun' deyip tersleyebilirdi. Kimseyi rahatsız etmeye hakkım yoktu.

Dışarıyı izlemek için pencereye çevrilen gözlerim cama düşen yansımayı fark ettiğinde doğrularak açıyı daha da genişletmeye çalıştım. Camın bir kısmına kızın oturduğu sıranın yansıması düşüyordu. Direkt ona bakmak kadar net olmasa da idare edilebilecek kadarıyla görebiliyordum yüzünü. Sırasına yerleşirken çantasından pembe kaplı bir defter ve kalemlik çıkarıp masanın üzerine bırakmıştı. Yanındaki arkadaşı ona bir şeyler anlatıyordu bu esnada. Tamamen yerleştiğinde arkasına yaslanıp sol kolunda takılı olan bileklikle oynamaya başlamıştı. Bileklikle oynarken bir yandan da yanındaki kızın anlattıklarını dinliyordu.

Arkadaşının anlattıklarını dinlerken ara ara dudakları konuşmak için aralanıyordu ama yanındaki kız fırsat vermediğinden konuşamıyordu. Bazen şaşkınlıkla kızın yüzüne bakıyor sonra kaşlarını hafifçe çatarak önüne dönüyordu. Yüz ifadesi, mimikleri şu an bana izlemekten keyif aldıran tek şeydi.

Aniden gülümsediğinde bir farkındalık yaşamıştım. Yaşadığım bu farkındalık vücudumdaki tüm hücreleri tek tek titretmeye yetecek kadar şaşırmıştı beni. Nasıl onu görür görmez bunu anlayamamıştım, bilmiyordum. Yıllardır zihnimden yüzün sahibini nasıl tanıyamamıştım? Hiç değişmemişti. Yüz yapısı biraz olgunlaşması dışında neredeyse aynıydı. Saçlarının boyuna kadar her şeyi, onu gördüğüm ilk hâliyle tıpatıp aynıydı. Bu oydu, parktaki kız.

Pembe şapkalı kız, *Beste*...

***

Okuldan çıkmış eve doğru yürürken adımlarım aylaktı. Olabildiğince oyalanmaya çalışıyordum. Vaktimin tümünü yolda geçirip evde geçireceğim sürenin azalması için elimden geleni yapıyordum. Yine de ne kadar oyalanırsam oyalanayım eninde sonunda gideceğim yer evimdi ve ben, istesem de istemesem de bütün gece bu evin duvarlarını izleyip uykusuz bir sabaha başlayacaktım.

Evimin olduğu sokağa girdiğimde adımlarımın apartmanın önüne ulaşması uzun sürmemişti. Cebimden anahtarı çıkarıp kapıya doğru yürürken apartmanın önündeki kaldırıma çökmüş olan bir kız beni görünce ayağa kalkmıştı. Benimle alakası olmadığını düşünerek önemsemeden yürümeye devam etmiştim ki arkamdan seslendi.

"Merhaba, sen Soner'sin sanırım?"

Kapının önünde durup tanımadığım kıza döndüğümde cevap vermedim. Beni nereden tanıdığıyla ilgilenmiyordum. Kimseyle tek kelime konuşmaya tahammülüm yoktu, bu yüzden bakışlarımı kızın yüzünden ayırıp önüme döndüm. Anahtarı apartmanın kapısına sokarken kız bir kez daha konuştu. "Ben, Yiğit'in bir arkadaşıyım. Kim olduğunu bu yüzden biliyorum, biraz konuşabilir miyiz?"

Yiğit... Abim.

Konu dikkatimi çektiği için kapıyı açmadan bedenimi kızın olduğu tarafa çevirdim. Yerimden ayrılmadan sessizce kıza bakarken bana doğru yürümeye başladı. "Abinle uzun zamandır iletişime geçemiyoruz. Üniversiteyi başka bir şehirde okuduğum için bayağıdır ailemle şehir dışındaydık, ancak buraya gelebildim. İstanbul'a adım atar atmaz direkt Yiğit'i bulmaya geldim ama kapınızı açan kimse olmadı. Abini nerede bulabilirim?"

"Mezarda." dedim sıradan bir şeymiş gibi. "Öldü o."

Kızın ilk başta yüzü gerilmiş sonrasında gülmeye başlamıştı. "Şaka yapıyorsun galiba?" Gülüşü benim ciddi bakışlarımı fark edene kadar sürmüştü. "Yapmıyorsun?" dedi zar zor konuşarak. "Lütfen şaka yaptığını söyler misin? Hiç hoş bir şey değil bu."

"Abim," dedim üzerine bastırarak. "Öldü. Neredeyse iki yıl oluyor."

Kız sert bir yutkunuşla bakışlarını benden ayırırken kafasını yere doğru eğmişti. "Ben... Bilmiyordum, üzgünüm."

"Sorun değil." Kilide soktuğum anahtarla kapıyı açıp içeri gireceğim sırada kız telaşla "Lütfen bekler misin?" demişti. Kapıya doğru yaklaşıp

tekrar görüş açıma girdi. "Ben Doğa, Yiğitle çok eskiden arkadaştık. Ben üniversiteyi kazanınca ister istemez aramıza soğukluk girmişti. Hâlâ çok sevdiğim arkadaşlarımdan birisi ona ulaşamadığımda çok üzülmüştüm." Dolan gözlerini gizlemek istercesine bakışlarını kaçırdı. "Öldüğünü böyle öğrenmek istemezdim gerçekten çok üzgünüm. Başınız sağ olsun."

Sadece ufak bir kafa sallamasıyla karşılık verdiğimde sırt çantasını önüne çekip en ön gözün fermuarını açtı. "Ben üniversite için bu şehirden gideceğim gün yanıma gelmişti. Bana bu defteri verdi." Çantasından çıkardığı defteri bana uzattı. "Ondan haber alamadığımda okumamı istemişti. Hiçbir zaman okuyamadım çünkü hiçbir zaman tam olarak ondan habersiz kaldığımı düşünmek istemedim. Her gün bir umutla benimle iletişime geçeceğini düşünüyordum."

Bu defter, abimin yanından hiç ayırmadığı defteriydi. Elimi uzatıp defteri sıkıca kavrarken bu defteri aradığım zamanlar gözümün önünden geçmişti. Abimin ölümünden sonra odasını neredeyse savaş alanı hâline getirip yine de defterini bulamamıştım.

"Sadece ilk sayfaya göz attım ve ailevi şeyler içerdiğini anladım. Defterin bendense sende durması daha doğru gibi." Gözünden düşen bir damla yaşı hızla elinin tersiyle silip gülümsedi. "Neyse ben gideyim, kendine iyi bak Soner."

Bir şey söylemedim, zaten o da söylememi beklemeden arkasını dönüp gitmişti. Elimde defterle kapının önünde kalakalırken okumaya hazır olup olmadığımın cevabını kendim bile bilmiyordum.

***

Yatağın kenarına çökmüş bacaklarımı kendime çekerek dirseklerimi dizlerime yaslamıştım ve elimde tuttuğum fotoğraf karesini dakikalardır izliyordum. Annemin, abimin ve Ada'nın bir arada olduğu tek fotoğraftı bu. Ada annemin kucağındaydı, annem kameraya sıcacık bir gülümseme ile bakıyordu. Abim annemin yanında oturmuş ikisini izliyordu. Fotoğrafı çeken kişi bendim ve ellerim titrediğinden tam olarak net değildi. Bu netsizlikte bile çok güzel görünüyorlardı.

Onlardan geriye kalan tek şey bu net olmayan fotoğraf karesiydi.

Derin bir nefes alıp fotoğrafı yere, Ada'nın biberonunun yanına, bıraktım. Ölmeden dakikalar öncesinde içinde ona mama hazırladığım ve asla o mamayı içemediği biberonu...

Yutkunarak bakışlarımı biberondan ayırdım. Bugün hayatımın kalan son günüydü. Tarih 11 Mayıs'tı, saat ise 23.30 suları. Yaşayacağım son birkaç

saat ya kalmıştı ya da kalmamıştı. Saatin tam olarak on iki olmasını, takvimlerin 12 Mayıs'ı göstermesini bekliyordum. Telefonumdan alarm sesi yükseldiğinde küçüklüğümden beri nefret ettiğim ama kullanmaya mecbur olduğum illetten elimde ne kadar varsa hepsini damarıma enjekte edecektim.

Bu evde, bu odanın içinde ölüp gidecektim. Cesetim kaç gün, kaç hafta hatta belki kaç ay sonra bulunacaktı kim bilir?

Ölmeden önce yapmak istediğim tek şey abimin defterini okumaktı. Doğa'nın bana defteri getirmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Hepsini okumaya yetecek kadar zamanım olmayabilirdi. Yerdeki telefonumdan saati kontrol edip defteri elime aldım.

23.34.

İlk sayfayı açarak okumaya başladım.

"Annem hep bana adın gibi yaşa derdi. Yiğit ol, mert ol, dürüst ol derdi. Kişinin adını yaşattığını düşünüp bana bu ismi verdiğini söylemişti. 'İlk göz ağrım,' demişti bana. 'Sen benim ilk göz ağrımsın. Sadece iyi bir insan ol başka bir şey istemiyorum.' Bunu söylediğinde sadece yedi yaşındaydım ve o zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi on yaşındayım ve anlıyorum. Şartlar beni erken büyümeye zorladı çünkü.

Ben Yiğit, on yaşındayım. Okula gidiyorum ama derslerim çok kötüdür. Pek arkadaş canlısı değilimdir, kimseyle konuşmam, kimse de benimle konuşmaz. Annem ve kardeşim hariç herkesten nefret ederim fakat annem, beni her defasında nefretin çok güçlü bir duygu olduğuyla alakalı uyarır. Kimseden nefret etmemeliymişim, kimse benim nefretimi dahi hak edecek kadar kıymetli değilmiş. Söylesene anne bana, sen olsan sen de babamdan nefret etmez miydin?

Ederdin.

Bu defteri kimseye anlatamadıklarımı dökmek için kullanacağım. Ara ara uğrar ve hayatımda ne gibi değişim olduğunu yazarım."

23.36.

İlk sayfa bitmişti, sayfayı değiştirdim. İlk sayfada yazdığının üzerinden tam iki yıl geçtikten sonra bu sayfayı yazmıştı.

"Altı yaşındaki kardeşim tam bir salak.

Babam onu dövmesine rağmen ondan nefret etmeyip, bir gün kendisini seveceğini düşünecek kadar salak.

Ama ona kızamıyorum çünkü bir zamanlar ben de aynı onun gibi salaktım.

Büyüdükçe insan gerçekleri kavrayabiliyordu. Kardeşim ne zaman büyüyüp babasının ne kadar iğrenç bir insan olduğunu fark edecek? Büyümesini ve gerçeklerle yüzleşmesini istemiyorum. Babam ne yaparsa yapsın o mutlu, yüzü hep gülüyor.

Kardeşimin hiç büyümemeye ihtiyacı var."

23.37.

Ama büyümüştüm. Büyümüştüm ve bahsettiği gerçekler tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Sayfaları çevirip daha ileri tarihli bir yazıyı okumaya başladım.

"Ada çok küçük ve masum, aynı Soner gibi.

Allah'ım Ada'yı neden bizim yanımıza gönderdin? Onun hayatının bu evde cehenneme döneceğini göremiyor musun? Peki annem? Annem neden bu kadar bencil bir insan? Kocasının nasıl birisi olduğunu göremeyecek kadar kör değil, nasıl bu adamdan bir çocuk daha yapabilir?

Kardeşlerime çok üzülüyorum ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Allah'ım lütfen, Ada'yı ve Soner'i bu evden kurtar.

Sıra bana gelirse eğer... Ben de kurtarılmayı isterim."

23.39.

Çok daha ileri sayfaları açtım.

"Artık yirmi yaşındayım.

Kendimden küçüklere zorla uyuşturucu satan, korkusundan babasının sözünden çıkamayan, her Allah'ın günü bağımlılığı gitgide artan, saplandığı bok çukurundan kurtulmayı beceremeyen yirmi yaşında bir gencim.

Bugün babamın bundan 8 yıl önce bana yaptığı kötülüğü Soner'e de yapmaya başladığını öğrendim. Nasıl bir abiyim ben? Kardeşimin yanında olup onu koruyamayacaksam abi olmamın ne gibi bir önemi var? Kendime olan öfkem ve kinim o kadar büyük ki. Annem kimseden nefret etme derken kendimden nefret etmemem gerektiğini bana öğretmeyi unutmuş zamanında.

Artık kendimden nefret ediyorum.

Ve bu rezalet hayatımın içinde güzel olan tek bir şey var; Doğa.

Doğa'm.

Öyle güzel, öyle iyi... Yanındayken kendi pisliğimin ona bulaşmasından öyle korkuyorum ki.

Hayatı yaşanır kılmaya değen kişi o ama bunu hiçbir zaman bilemeyecek."

23.41.

Arka sayfalara geçtim.

"Babam öldü.

Annem gözlerimizin önünde onu öldürdü. Kalbimin bir an bile sızlamaması beni vicdansız, kötü bir insan yapar mı?

En ufak bir üzüntü hissetmemek beni insanlıktan çıkarmaz değil mi? İnsan olmak için duygulara ihtiyaç vardır ama ben uzun zamandır hiçbir şey hissedemiyorum. Bedenim boşluğun içinde savruluyor sanki. Uyuşturucunun etkisi mi bu? Yıllardır bu illetin bedenime verdiği türlü zararları görmüştüm ama en kötüsü, beni hissiz bir insana dönüştürmesi oldu.

Babam elinde bıçakla Soner'e yaklaşırken hiçbir şey yapamadım. Bedenim ağır geldi, hareket edemedim. Son kez kardeşim gözlerime baktı, belki de bir şeyler yapmamı bekledi ama olduğum yerde izleyebildim sadece.

Söylemiş miydim? Kendimden çok nefret ediyorum."

23.43.

"Doğa'nın sevgilisi olmuş.

Üzülmem mi gerekir yoksa o mutlu olduğu için sevinmem mi gerekir bilmiyorum. Ben zaten ne hissetmem gerektiğini hiç bilemiyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor ama ağladığımı hissedemiyorum. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken bile yanağımda o ıslaklık hissi olmuyor. Sanırım sadece duygularım değil bedenim de iyice hissiz bir varlığa dönüştü.

Ben her gün ölmeyi diliyorum.

Biliyorum, bencillik. Biliyorum Soner'i yalnız bırakmamalıyım. Ona bir darbe de ben atmamalıyım ama artık dayanamıyorum. Ben de yoruldum ve bir çıkış yolu bulamıyorum.

Sanırım her şeyin bittiği noktadayım."

23.45.

Deftere yazılan son yazı buydu. Abim ölmeden bir gün önce bunu yazmış ve sonra defteri Doğa'ya vermişti. Ertesi gece ise intihar etmişti.

Defterin ara sayfalarında yazan çok şey vardı ama ben hepsini okumaya dayanamayacaktım. Yaşarken abimin kendi iç dünyasında neler olduğunu hiçbir zaman öğrenememiştim. Duygusuzun teki olduğunu, kendi dışında hiçbir şeyi önemsemediğini düşünürdüm hep. Duygusuz olduğu konusunda yanılmamıştım ama bunu o istememişti.

Defteri yere bırakıp kafamı yatağa yaslayarak bakışlarımı tavana çıkardım. Doğum günüm, ölüm günüm için en ideal gündü. Doğduğum günde dünyayı terk edecektim ve bunu kimse bilmeyecekti.

Hiç yaşamamış, onca acı hiç çekilmemiş, hiç sevilmemiş ve sevmemiş, hiç hissetmemiş gibi yok olup gidecektim bu hayattan.

Ölüm beni korkutmuyor aksine sevindiriyordu. Anneme, abime, Ada'ya kavuşma düşüncesi beni nasıl korkutabilirdi? Ailemi çok özlemiştim ve artık bu hasretin bitme vaktiydi.

Tavanı izlemeye devam ederken yere bıraktığım telefondan yükselen bildirim sesi engel olamadığım bir şaşkınlıkla bakışlarımı o yöne çevirmeme sebep olmuştu. Benim telefonuma hiç bildirim gelmezdi. Hiçbir sosyal medya hesabım, üç yıldır kullandığım telefonumun rehberinde kayıtlı tek bir numara yoktu. Dokuzuncu sınıfta alındığım ve sonra kendim çıktığım sınıf grubu haricinde bir sohbet de yoktu son mesajlarda. Telefonun bildirim sesinin ne olduğunu bile şimdi öğrenmiştim. Bildirim sesi art arda sayısız kez tekrarladı.

Ekranı açıp gelen bildirimlere bakmak istediğimde gözlerim ilk önce saate kaymıştı. *23.48.*

Son on iki dakika.

Kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj gelmişti.

05;** Selamm

05;** Öncelikle merhaba

05;** Kim olduğumu bilmiyorsun kendimi tanıtayım

05;** Ben Beste

05;** Gerçi şimdi adımı söylediğimde de tanımamış olabilirsin

05;** Aynı sınıftayız

05;** Seni hep derslerde uyurken görüyorum

05;** O yüzden dersleri takip etmediğini düşünüyorum

05;** Her ödevden de eksi almana içim razı gelmedi

05;** Sana ödevleri yazmak istedim

05;** Numaranı sınıf hocası bilgilerimizi yazan formları düzenlerken gördüm

05;** Ezberim iyidir, hemen kafama kazıdım
05;** Rahatsız olacaksan söyle lütfen
05;** Yazmam
05;** Neyse ödevleri yazayım
05;** Matematikten ünite sonu değerlendirme soruları yapılacak
05;** Coğrafyadan da aynı şekilde
05;** İngilizceden hocanın verdiği kelimeler ezberlenecek
05;** Bu kadar
05;** Bundan sonra her akşam sana ödevleri atmaya karar verdim
05;** Önceden uyarayım ben çok konuşan ve yazan birisiyim
05;** Bazı zamanlar gereksiz şeyler yazabilirim
05;** Umarım bana katlanabilirsin
05;** Katlanamazsan da engelle gitsin
05;** Sorun değil
05;** İyi geceleerr

Mesajları tekrar tekrar baştan sona okuduğumu hatırlıyorum. Profilinde olan fotoğrafına kaç kez baktığımı, attığı mesajları kaç kez okuduğumu bilmiyordum.

Kendime gelmemi sağlayan saat tam on iki olduğunda çalan alarmın sesi olmuştu. On iki dakika boyunca mesajlarını okuduğumu yeni fark etmiştim. Gözlerim yerdeki şırıngalara kaydı. Şimdi bütün uyuşturucuyu kendime enjekti etme vaktiydi ama on iki dakika öncesindeki kadar kararlı değildim sanki. Okuduğum mesajların devamını merak eder olmuştum. Beste yarın bana ne yazacaktı?

Sonraki gün ne yazacaktı? Yazmaya devam edecek miydi?

Alarmı kapatıp şırıngaları elimin tersiyle ittirip görüş açımdan çıkmasını sağladım. Birkaç gün daha, en azından Beste bana yazmayı kestiği zamana kadar, yaşamaya devam edebilirdim. On dokuz yıldır yaşıyordum bir süre daha sabredebilirdim.

Beste farkında olmadan yaşamak için bir sebep bulmamı sağlamıştı.

Numarasının üzerine basıp 'rehbere ekle' kısmına dokundum. Beste'nin numarası yıllar sonra rehberime kaydedilen ilk numara olmuştu.

***

Küçük kare bir not kağıdını masanın üzerine koymuştum. Elimde bir kalem vardı. Kulaklığımda çalan şarkının adını kağıda yazıp dinlesin diye Beste'nin sırasına koyacaktım. Ona açık açık düşündüklerimi dile getiremiyordum ama şarkılar bana tercüman olabilecek kadar geniş

anlamlar taşıyorlardı. Her ne kadar notu sırasına bırakanın ben olduğumu bilmeyecek olsa da, aynı şarkıyı dinliyor olmamız bana iyi hissettirecekti.

Kağıda özenle dinlediğim şarkının adını yazdım. ***Façanga, Herkesten Güzelsin.***

Yerimden kalkıp kimsenin sınıfta olmamasını fırsat bilerek Beste'nin sırasına doğru yürüdüm. Aylardır bana yazmaya devam ediyordu, araya giren yaz tatili bile onu durdurmamıştı. Her gün, her akşam cevap vermesem de pes etmeden yazmaya devam ediyordu. Artık bana yazdığı saat aralıklarını bilip o saatlere yaklaştığımızda telefonu gözümün önüne koyar olmuştum, herhangi bir mesaj geldiğinde anında okumak için.

Beste'nin masasının üzerine kağıdı bırakıp geri kendi sırama geri döndüm. Dakikalar sonra sınıf yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Herkes birer birer içeri girerken sırasına geçen Beste'yi, cama düşen yansımasından görmüştüm.

Sırasına ulaştığında masanın üzerindeki notu eline aldı. Profilinden hafifçe çatılan kaşlarını gördüğümde iç çekmemek için kendimi zor tutmuştum. Kızgın olduğunda, mutlu olduğunda, şaşırdığında, sevindiğinde, her anında öylesine güzeldi ki. Duru bir güzelliği vardı, insanın baktıkça içinin umutla dolmasını sağlayacak cinsten.

Tek bir gülüşünün bile bende nasıl yaşama sevinci uyandırdığını bilse hep böyle güzel güler miydi?

Beste etrafa bakınıp kağıdı sırasına kimin bıraktığını bulmaya çalıştı. Kimin koyduğunu bulamayacağını anladığında yerine oturmuş ve çantasından kulaklığını çıkarmıştı. Kulaklığı kulağına takıp telefonuyla bir süre uğraştı. Telefonu masaya bırakarak arkasına yaslandığında benim kulaklarıma dolan şarkıyı, onun da dinlediğini hissetmek güzel bir histi.

Beste bilmese de biz dakikalarca aynı şarkıyı dinledik. Onun bakışları bir kez bile bana uğramadı ama benimkiler onun cama düşen yansımasından başka her şeye kördü.

****

Yiğit'in de Beste'si Doğa oldu ama Doğa bunu hiçbir zaman bilemedi ;)

31

Bu bölüm 27. bölümün devamı. Araya geçmişi eklemem gerekiyordu çünkü Soner'in de aslında Beste'ye karşı boş olmadığını ancak bu şekilde daha iyi aktarabilirdim size. Şimdi ise öpüşmelerinden sonrasıyla devam ediyoruz, iyi okumalar <3

Anıl Emre Daldal - M.

BESTE'NİN AĞZINDAN.

Avuçlarımın içine doldurduğum suyu yüzüme çarparken suratımda asla silemediğim bir sırıtış vardı. Birkaç dakika öncesine kadar Sonerle dip dibe oluşumuz, bana kendini açması ne kalbime ne de bedenime iyi gelmişti. Kalbim hâlâ göğüs kafesimi kırıp dışarı çıkmak istercesine atıyordu ve ellerimde heyecandan kaynaklı ufak bir titreme vardı.

Yüzüme birkaç kez art arda su vurup doğrulduğumda ellerimi lavabonun kenarına yaslamış ve aynadan yüzüme bakmıştım. Yanaklarımda hafif bir kızarıklık vardı. Vücudumu sıcak basması ve biraz da utanmamdan kaynaklı bir kızarıklıktı. Soner beni öptükten sonra geri çekildiğimizde gözlerimi açıp yüzüne bakamamıştım. O da beni zorlamamıştı. Kendime geldiğimde kaçarcasına kucağından kalkıp kendimi banyoya atmıştım.

Ne kadar şu an mutlu olsam da içimde üzgün bir kısım da vardı. Kalbim hâlâ Soner'in geçmişinin üzüntüsünün burukluğuyla atıyordu. Ben anlattığında kendimden geçmiştim, fena olmuştum. O bütün bunlara nasıl katlanmıştı ve hâlâ katlanmaya devam ediyordu? Ailesini birer birer kaybettiği bu evde kalabilmesi benim için imkansız gibi bir şeydi. Onun yerinde ben olsaydım intihara iki kereden daha fazla kez kalkışmış olurdum. Onca şeye rağmen Soner tedavi görmeden, hiç kimseden yardım almadan yaşayabiliyordu.

Buna yaşamak denilebilirse.

Hüzünle iç çekip bakışlarımı aynadan ayırdım. Soner bugün bana geçmişini açarak aramızdaki bir duvarı yıkmıştı. Beni öperek ise benden asla kurtulamayacağını kabul etmişti. Bu saatten sonra her anında yanında olacaktım, olmalıydım.

Banyodaki işim bittiğinde kapıyı açarak dışarıya çıktım. Derin bir nefes alıp artık utanmadığımdan emin olduktan sonra Soner'in odasına doğru yürümeye başladım. Odaya geri döndüğümde Soner'i bıraktığım yerde değil de yatağında otururken bulmuştum. Sırtını yatak başlığına yaslamıştı, bakışları direkt kapıda olduğundan içeri girer girmez elalarıyla karşılaşmıştım. Artık o elalarda mesafe göremiyordum, Soner aramızdaki görünmez mesafeyi yok etmişti. Başından beri istediğim tam olarak buydu, sonunda başarmıştım.

Çalışma masasına bıraktığım bilgisayarıma yöneldim. "Sana Sims'teki evimizi göstereceğim."

Daha on dakika öncesine kadar ağlarken şimdi bir anda eski neşeli tavrıma bürünmüştüm. Anlattıkları beni çok yaralamıştı ama zaten Soner her gün bu gerçeklerle yaşıyordu. Daha fazla üzülmeyi, ağlamayı sonraya saklayacaktım. Biraz sonra gittiğimde o yine bu mezarlıkta yalnız kalacaktı, en azından kısa süreli de olsa ona dertlerini unutturmak istiyordum.

Bilgisayarımı alıp Soner'in yanına giderek yatağa oturdum. Yatağın üzerinde emekleyerek Sonerle duvar arasındaki boşluğa oturdum. Bilgisayarı bacaklarımın üzerine koyup açma tuşuna bastığımda kafamı çevirip Soner'e bakmıştım. O zaten bana bakıyor olduğundan göz göze gelmiştik. Sevgi pıtırcığına dönmüştüm resmen Soner'i sarıp sarmalak istiyordum, o kadar çok seviyordum ki onu. Başta kabullenmek zor olmuştu ama kabullendikten sonra hislerimi bilerek hareket etmek kolaylaşmıştı. Ben bile şaşırıyordum bir insanın bir başkası tarafından nasıl bu kadar çok sevilebileceğine.

Belki de ben yaratan tarafından Soner'in hayatına bilerek gönderilmiştim. Onu seven herkesin etrafından birer birer eksildiği hayatında Soner'e sonsuz sevgi vermek için vardım.

Açılan bilgisayarın ekranındaki ışık yüzüme vurduğunda aramızdaki bakışmayı kesip bilgisayara baktım. Oturduğum yerde biraz aşağıya kayıp Soner'e doğru yaklaşarak sırtımı yavaşça göğsüne yasladım. Artık ona her an yakın olmak istiyordum ve Soner de bunu geri tepmemiş, kolunu karnıma sarmıştı. Çenesini omzuma yasladığında gülümseyerek oyuna girdim.

"Haftalardır bu ev için uğraşıyorum, bence harika oldu." Oyunun açılmasını beklerken parmaklarımla bilgisayar klavyesinin üzerinde ritim tutmaya başlamıştım. "Beğenmezsen çok üzülürüm, o yüzden beğenmek zorundasın."

"Görmeden beğendim." dediğinde gülmüştüm.

"Hayır görüp de beğen lütfen." Her nefes alıp verdiğinde kalkan göğsünün bana değmesini hissetmek içimdeki heyecanı arttırıyor olmasına rağmen sakinliğimi koruyabilmem şaşırtıcıydı.

Oyun açıldığında uğrunda uzun mesai harcadığım ev görüş açımıza girmişti. "Bak bu evimiz," dedim sanki göremiyormuş gibi. "3+1 çok tatlı bir evimiz var. Köpeğe ve kediye sahibiz. Köpeğin çok güzel bir yatağı var. Aslında kedinin de var ama o vizyonsuz olduğu için kutuların içine girip yatıyor."

Oturma odasının görüntüsünü büyülttüm. "Bu oturma odası. Koltukları özellikle siyah ve beyaz seçtim. Sürekli siyah giyindiğin için en sevdiğim rengin bu olduğunu düşündüm. Benim de en sevdiğim renk pembe aslında ama siyaha pembe uymadığı için diğer en sevdiğim renk olan beyaz ile uydurttum." Tarzım genellikle sadelikten yana olduğu için salonu sade bir şekilde dizayn etmiştim.

Salonu küçültüp bebek odasının görüntüsünü büyülttüm. "Bu da bebeğin odası. Aslında planda böyle bir oda yoktu ama arsızlar kendi hâllerine bıraktığım ilk an çocuk yaptıkları için mecburen yeni bir oda açmak zorunda kaldım." Bebeğin odasında da pembe renk ağırlıktaydı.

Soner'in gülüşü kulağıma ulaştı. Yüzü hemen dibimde olduğu için kısık sesli gülüşünü çok net bir şekilde duyabilmiştim. Yüzümü çevirip ona bakma isteğim ağır basmıştı ama bu yakınlığı kaldıramayacağımı düşünerek vazgeçmiştim. "Bu oda da kütüphane odası." Duvarda boydan boya dizilmiş kitaplıklardan birisine götürdüm fareyi. "Bu benim tarihi kitaplarımla dolu kitaplığım. Yani tabii oyunda tarihi kitap falan diye geçmiyor ama benim hayalimde öyle. Diğeri de senin zevkinle döşenmiş kitaplık. İkisinde de birbirinden güzel kitaplar var. Akşamları birlikte okuma saati yapıyoruz. Şu pufa oturup saatlerce kitap okuyoruz."

Yatak odasını büyülttüm. "Bu kısım yatak odası, geceleri uyuyoruz falan işte o kadar." Yatak odasında başka ne yapıldığıyla alakalı çok da derine inmeme gerek yoktu.

"Bak burası mutfağımız. Birlikte yemek yapıyoruz, sen her seferinde bana yardım ediyorsun." Mutfakta Soner'in oyun karakteri vardı. "Bu da sensin işte. Siyah sweatshirtlü, siyah pantolonlu sen. Seni her zaman gördüğüm hâline göre giydirdim." Soner'in karakterinin kucağında başka kadından yaptığı çocuğu vardı.

Kaşlarımı çattım. "Kucağındaki de beni aldatmanın meyvesi."

Ona mesajda yazdığım şeyi hatırladığımda "Dursana," dedim. "Ben seni en son bebeğinle kapıya atacaktım."

Soner'i ve kucağındaki bebeğini kapı dışarı ettiğimde zafer kazanmış bir edayla sırıttım. "İşte şimdi oldu."

"Dışarıda mı kalacağım?" dedi Soner. "Üşürüm belki."

Sırıtışım yüzünden silinirken "Yaa," dedim. "Ama vicdanımla oynama benim."

"Hava soğuksa hasta olurum falan diye dedim yoksa sen bilirsin."

Dudağım büzülürken Soner'i ve bebeğini tekrar eve aldım. "Sen beni çok gurursuz bir insan hâline getirdin, haberin olsun."

Karnıma sardığı kolu sıkılaştığında sırtım iyice göğsüne yaslanmıştı. Her nefes alış verişinde boynuma çarpan nefesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Benim suçum değil, senin karakterlerin onlar."

"Ama senin karakterin benim karakterimi aldattı. Suçlu sensin."

"Ama benim haberim yoktu."

"Bana ne?" dedim umursamaz bir tavırla. "Neyse, evimizi beğendin mi?"

"Beğendim, güzel." Başka birisi karşıma geçip sadece 'güzel' dese gerçekten samimi bir şekilde beğenmediğini düşünürdüm ama Soner için bu tek kelimenin bile anlamının büyük olduğunu biliyordum. Zorda kalmadıkça uzun uzun cümleler kurmazdı ve onun için duygularını dile getirmenin ne kadar zor olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Boşta kalan elimi Soner'in karnımın üzerindeki eline götürdüm. Bu çocuk beni iyice temas bağımlısı birisi hâline getirmişti farkında olmadan. Sürekli ona dokunmak istiyordum, en başta da sımsıkı sarılmak. Yıllardır ona sarılmayan herkesin acısını çıkarmak istercesine doyasıya sarılmak istiyordum. Soner parmaklarımla oynamaya başladığında gülümsemiştim.

"Şimdi senin karakterini özgür bırakacağım," dedim karakteri serbest bırakırken. "Bakalım ne yapacaksın?"

Oyundaki Soner, kucağındaki bebeği koltuğa bıraktı. Aldatmanın meyvesi olan bebekle, bizim bebeğimiz kendi aralarında oynamaya başlarken Soner'in bu anı bekliyormuş gibi evden çıkmasına bir karış açılan ağzımla bakakalmıştı. "İnanmıyorum ya," dedim hayretle. "Bu anı kolluyormuşsun resmen beni aldatmaya gitmek için."

"Benim suçum yok." dedi masum ayaklarına yatarak. "Bak, ben burada seninleyim."

"Hayır sus, sen de suçlusun."

"O niye?"

"Erkeksin çünkü. Tüm erkekler aynısınız." Oyundaki Soner yüzünden ağlayan karakterime baktım. "Baksana beni ne hâle getirdin. Bu sefer hangi bebekle döneceksin acaba eve?"

Sinirlerim bozulduğu için bilgisayarı kucağımdan indirip yataktaki boşluğa koydum. "Bir daha seni kendi hâline bırakmayacağım."

"Yine affedeceksin yani?"

"Evet çünkü ben enayiyim." diye homurdandım. Gerçek hayattaki Soner'e nasıl kıyamıyorsam oyundaki şerefsiz Soner'e de aynı şekilde kıyamıyordum. Soner iki hâliyle de beni parmağında oynatıyordu resmen.

"Kendine haksızlık ediyorsun." derken sesinde eğlendiğini belli eden bir ton vardı. İçim mutlulukla dolarken Soner'e doğru çevirdim yüzümü. "Soner," dedim, aniden durgunlaşmıştım. "Seni göğsümde saklamak istiyorum, kimse seni incitemesin diye."

Durgunlaşan yüz ifademi gördüğünde çenesini omzumdan ayırıp elalarını suratımda gezdirmişti. "Beni ne ara bu kadar çok kendine bağladın, hiç anlayamıyorum." Anlamak da istemiyordum. Aşk böyle bir şeydi işte. İlk aşkımın Soner olması hayatımdaki en büyük şansım olmalıydı. Daha iyisini bulabilir miydim, bilmiyordum.

Yüzümü izlerken iç çekip beni kendisine doğru çekti ve sarıldı. Ona doğru dönüp kafamı omzuna yaslarken Soner yatakta biraz kayarak yatar pozisyona gelmemizi sağlamıştı. Bilgisayarı duvara doğru ittirip iyice yer açarak Soner'in yanına tamamen uzandım.

"Saçlarımla oynar mısın?" dedi göğsünün üzerindeki elimi tutup saçına götürürken. "Annem hep öyle yapardı."

Saniyeler içerisinde gelen ağlama hissini bastırabilmek kolay olmamıştı. Onun yanında ağlamamak için kendimi tutmak zorundaydım, benim ağladığımı görünce Soner daha çok üzülüyordu. Elim saçının arasında kaybolurken dirseğimin üzerinde yükseldim. Kafamı avuç içime yaslayıp Soner'in saçlarıyla uğraşan elimi izlemeye başlamıştım. Parmaklarımın arasında kaybolan tutamların yumuşaklığı beni bir kez daha mest etmişti.

Soner'in gözleri kapanıp yüzünde huzurlu bir ifade yer edindi. "Bir şeyler anlatsana."

"Ne anlatayım?" dedim.

"Bilmem, sesini duymak istiyorum."

Saçlarıyla oynamaya devam ederken konuşmaya başladım. "Peki," dedim uzatarak. "Dün gece matematik testi çözerken neredeyse sinir krizi geçirmek üzereydim. Bir problem sorusu yüzünden kafayı yiyecektim.

Dakikalarca uğraştım ve cevabı buldum ama bulduğum cevap tamamen yanlıştı çünkü çocuk dedesinden üç yaş büyük çıktı." Ona hayatımdaki en gereksiz ayrıntıları bile anlatmayı seviyordum. Beni her seferinde ilgiyle dinlemesi, anlattığım şey dünyanın en önemli şeyiymiş gibi davranması hoşuma gidiyordu.

"Sonra tekrar baştan çözdüm soruyu. Ben bir soruyu çözemediğimde bırakıp başka soruya geçemiyorum. Sinirleniyorum, hırslanıyorum. O soruyu çözmeden ne kitabın başından kalkabiliyorum ne de başka bir derse geçebiliyorum. Bir de kitap hocanın aldırdığı karekodsuz kitap olunca cevabına bakamıyorum hiçbir yerden. Eninde sonunda çözmekten başka bir çare kalmıyor."

"Benimkini al." dedi sessizce. "Çözdüm hepsini."

"Hepsini mi?" diye sordum hayretle.

"Sen karekodsuz diye mesajda yakınınca hepsini çözmeye başladım, sana vermek için. Daha dün bitti kitap."

Soner'in yanaklarını mıncırma isteği beni yoklayıp duruyordu. Benim için en ufak uğraşında bile içim kıpır kıpır oluyordu. Bu çocuk benim kalbime zarardı. Bir gün kalp krizi geçirmeme sebep olacaktı. "Teşekkür ederim." dedim mutlulukla ve anlatmaya devam ettim.

"Sabah börek yaparken az kalsın kendimi yakıyordum. Tepsiyi fırından çıkarırken neredeyse üzerime düşürecektim. İşin garip yanı kendimi yakacaktım diye değil de börekler boşa gidecekti diye düşünüp üzülmem." İstemsizce güldüm. "Kendimi yaksam umrumda olmayacaktı herhalde."

Soner'in saçlarıyla oynayıp dakikalarca ona aklıma gelen her gereksiz şeyi anlatmaya devam ettim. Anlatmaktan yorulmamıştım ama tepkisiz duruşuna bakılırsa Soner beni dinlemekten yorulmuş olabilirdi. "Sıktım mı seni?" diye sordum. "Çok saçma şeylerden bahsedip kafanı şişirmiş olabilirim."

Cevap vermediğinde kaşlarımı çatmıştım ki düzenli nefes alış verişlerini hissedince saniyeler öncesinde çatılan kaşlarım şaşkınlıkla havalanmıştı. Soner uyumuştu.

Saçlarında dolaşan parmaklarım onu mayıştırmış olmalıydı. Geçmişinden bahsederken tek başına burada uyuyamadığını söylemişti. Okulda arkadan gelen seslerle tek olmadığını hissederek rahatlıkla uyuyabiliyordu. Ona bir şeyler anlatmamı, yalnız olmadığını hissetmek ve uyuyabilmek için istemişti.

Yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurup saçıyla oynamayı kesmeden başımı omzuna yasladım.

Kim bilir ne kadar zamandır rahat bir uyku çekemediği, uyuduğunda da kabuslarla uyandığı bu yatağında yanında benim varlığımı hissederek uykuya dalmıştı.

Sadece bir şeyler anlatmış, saçlarıyla oynamış ve uyumasını sağlamıştım. Bunun verdiği mutluluk ve yanında olmanın hissettirdiği huzurla birlikte gözlerimi kapattım. Soner'in kötü anılarının olduğu her yerde güzel anılar biriktirecektik ve Soner, artık baktığı her yerde acı dolu geçmişinin yansımasını görmeyecekti.

Bunun olmaması için elimden geleni yapacaktım.

****

dram dolu 3 bölümden sonra size tatlı bir bölüm getirdim, nasılım

32

Artık bölümlerin başına böyle bölümün vibeını veren fotoğraflar koymaya karar verdim çünkü neden olmasın.

Pera - Her Şeyim

Sonerle uyuduğumuz uyku sadece birkaç saat sürmüştü. Soner uyumaya devam ederken ben hava kardıktan sonra uyanmıştım. Hâlâ aynı pozisyonda olduğumuzu görünce uyku sersemi bir şekilde yarım yamalak gülümsemiştim. Soner'in omzuna yasladığım kafamı kaldırıp karanlık odada bakışlarımı gezdirdim. Gitmem gerekiyordu ama Soner'i bu odada yalnız bırakmayı hiç istemiyordum. Aniden gecenin bir vakti uyanırsa ve yanında beni göremezse düşüncesi birkaç saniyeliğine kalbimi dağlamıştı.

Elimi yatağa bastırıp güç alarak oturur pozisyona geldim. Soner'in uykusu fazlasıyla hafif olsa gerek ki bu küçük hareketliliği bile hissetmişti. "Gitme." dedi uykulu sesiyle.

Eli yatağın üzerinde gezinerek benimkine ulaştığında parmaklarını sıkıca elime sarmıştı. "Tamam," diye fısıldadım. "Gitmiyorum."

Boşta kalan elimle tekrar uykuya dalmasını bekleyene kadar saçlarıyla uğraştım. Birkaç dakika kadar sonra elimi tutan eli gevşediğinde uyuduğunu anlamıştım. Biraz önceye kıyasla daha yavaş hareketler ederek yataktan kalktım. Ağır adımlar ata ata odadan çıktığımda mutfağa gidip arka cebimdeki telefonu çıkardım ve WhatsApp'a girdim.

Beste; Acilen sizdeymişim gibi fotoğrafını çekip bana gönder

Mutfak masasının kenarındaki sandalyeye oturmadan önce çekmeceden bir çatal almıştım. Azra'nın bana geri dönüş yapmasını beklerken gündüz eve geldiğimizde masaya bıraktığım saklama kabının kapağını açtım. Çatalımı biber dolmasından birine batırıp tüm kibarlığımı geride bırakarak koca bir ısırık aldım dolmadan. Elimdeki telefon titrediğinde bakışlarım ekrana kaydı.

Azra; O niyeymiş hayatım

Beste; Anneme sizde kaldığımı söyleyeceğim

Azra; Oldu canımm

Azra; Sen bazen annelerimizin mahallede sürekli karşılaştığını unutuyorsun herhalde

Azra; Yarın yalanın ortaya çıksın da gör sen

Beste; Ben hallederimm

Beste; Hadi lütfenn

Beste; Atmazsan eve gitmek zorunda kalacağım ve hiç gitmeyi istemiyorum

Azra; Neredesin ki

Azra; Söyle atayım

Beste; Soner'deyim

Beste; Gündüz aramıştın ya söylemiştim

Azra; Neee

Azra; Kızım tamam Soner iyi hoş çocuk ama bir erkeğin evinde kalabileceğin kadar güvenilir birisi mi?

Azra; Başımıza bela almayalım sonra

Beste; Tanısan kendinden bile çok güvenirsin

Beste; Hadi lütfen fotoğraf att

Azra; İyi tamam

Azra; Ama yarın bize gelip detayları anlatacaksın

Beste; Tamamdırr

Biraz sonra Azra fotoğraf atmıştı. Sanki benim kameramdan çekilmiş gibi duran fotoğrafı galerime kaydedip annemin sohbetine girerek ona gönderdim.

Beste; *Fotoğraf

Beste; Bugün Azralarda kalabilir miyim

Dolmam bittiğinde kabın kapağını kapatıp kirlenmiş çatalı yıkadım. İşim bittiği an annemden mesaj gelmişti.

Annem; Eve gel kızım

Beste; Lütfeenn

Beste; Birlikte ders çalışacağız

Beste; Hem babam da nöbetçi bugün

Beste; Kalayım bir gecelik

Annem; Formaların, ders kitapların yanında değil

Beste; Sabah erkenden gelirim eve

Beste; Kalayım mı

Annem; Kal bakalım

Beste; Canım annem

Beste; Çok seviyorum seni <3

Beste; Sana iyi geceler

Telefonu cebime sıkıştırıp mutfaktan çıkarak banyoya girdim. Ellerimi güzelce yıkayıp ağzımı çalkaladıktan sonra banyodan çıkmıştım. Işığı kapatıp koridorda Soner'in odasına doğru yürüyeceğim sırada kapalı olan diğer iki odanın kapısı dikkatimi çekmişti. Her iki gelişimde de bu odaların kapısını kapalı görmüştüm. Muhtemelen birisi annesinin diğeri de abisinin odasıydı. İçerisini merak ediyor olsam da izinsiz girmek istemediğim için fazla düşünmemeye çalışarak Soner'in odasına yöneldim.

Üzerimde eskiden Soner'e ama artık bana ait olan siyah sweatshirt vardı. Hareket ederken ara ara boyun kısmına sinmiş kokusu burnuma doluyordu. Sadece sweatshirte değil, ona temas eden her yerime sinmişti kokusu. Ben bugün Soner gibi kokmuştum.

Ne güzeldi insanın, sevdiği insanın kokusuyla sarmalanması.

Soner'in odasına girdiğimde hareketlerimi yavaşlatmıştım. Zar zor uyuduğu yatağında tekrar uyanmasını ve uykusuz bir gece geçirmesini istemiyordum. Ağır hareketlerle yatağa tırmandım. Yatağın üzerinde örtülü olan yorganı kaldırıp Soner'in üzerine örterken yine yanındaki yerimi almıştım.

Soner bu hareketlilikle yattığı yerde kıpırdandı. Karanlığa rağmen bile gözlerinin açıldığını fark edebilmiştim. Yüzünü çevirip bana baktığında yatakta yana, benim tarafıma doğru, dönmüştü. "Gitmemişsin." dedi kolunu belime sararken. Dokunduğu yer karıncalanırken yatağa uzandım. Tek kişilik bu yatakta yan yana sığmaya çalışırken ister istemez bir bütün hâline geliyorduk. Yorganı ikimizin üzerine örttüm.

"Gitmedim." Kafamızı aynı yastığa koymuştuk, yatakta birbirimize dönük bir şekilde uzanıyorduk. Uykulu bakışları yüzümde geziniyordu ve bir kolu belime sarılmıştı.

"Uyu hadi." dedim ellerimden birini yorganın altından çıkarıp saçlarına götürerek. Saçlarıyla uğraşmayı sevmiştim. Soner de sevmiş olmalı ki parmaklarım saçlarının arasına daldığı an gözleri kapanmıştı.

Zaten uyku sersemi olduğu için tekrar uykuya dalması uzun sürmemişti. Kısa süre sonra tamamen uyuduğundan emin olunca saçlarıyla oynamayı bıraktım ama parmaklarımı saçlarından çekmedim. Belime sarılı kolunun, yanımdaki varlığının verdiği huzurla çok geçmeden ben de kendimi uykuya teslim etmiştim.

***

"Belki sadece sen ve ben, belki sadece bu gece kaldı." Bir yandan şarkı söyleyip bir yandan kahvaltı için patates kızartması hazırlarken sabahın köründe olmamıza rağmen kendimi fazlasıyla enerjik hissediyordum. "İstemem inan başka bir teni, her şeyimi sen yaptım."

Kızarmış patatesleri üzerine kağıt havlu koyduğum tabağa boşaltıp tavaya yenilerini attım. Sıçrayan yağdan mutfağın ortasına kadar kaçmıştım. "Gün doğar mecbur gibi yola düşer kalbin, her yol bir ihtimal ama gitme kal."

Tavanın başına geri dönüp üstünü tencere kapağıyla örttükten sonra batırdığım mutfak tezgahını toparlamaya başlamıştım. "Son sözü söyler gibi derin bir nefes dünden bir ses, elveda diyecek elbet ama gitme kal."

Kirlenen ellerimi yıkarken şarkıyı söylemeye devam ettim. "Yorgundu adımların sanki giderken, sanma vardı bu gidiş yazın ardından gelen."

Geriden gelen birisinin kollarını arkamdan karnıma dolamasıyla aynı anda şarkıma bir başka ses eşlik etmeye başlamıştı. ***"İçimden koparmaya çalıştım seni olmadı yapamadım, kökün çok derinden."***

"Oha," dedim yüzümü yana çevirip Soner'e bakmaya çalışarak. "Ses tonun çok hoş."

Daha çok şarkı söylemeliydi. Daha çok şarkı bu güzel seste can bulmalıydı. Kolları sıkılaşırken kafamı geriye doğru atıp omzuna yasladım. "Sesini duyana kadar gittin sandım." Kızaran patatesleri tabağa boşaltırken güldüm.

"Gitme dedin, gitmedim."

Hemen arkamda bana kollarını sarmış olan bedeni beni yavaşlatıyor olsa da bundan pek şikayetçi olduğum söylenemezdi. Hâlimden epey memnundum.

"Her gitme dediğimde gitmeyecek misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Gitmeyeceğim."

"Ya gidersen?"

Soner'i yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Çevresindeki herkes onu bırakıp gittiği için benim de onu bırakmamdan, belli etmese de korkuyordu. Gece de uykusundan uyanıp 'gitme' demesinin sebebi buydu. Dışarıdan hiç öyle birisi gibi durmuyordu ama kalbi en ufak sevgi kırıntısı gösteren herkesi hemen kabullenecek kadar ilgiye açtı. Şimdi yanında oluşumu çabuk benimsemişti ve bir gün onu yalnız bırakmam düşüncesi Soner'i korkutuyordu.

Soner'in kollarının arasında ona doğru döndüm. "Ben sana dün, beni öpersen bir daha benden asla kurtulamayacağını söyledim." Kollarımı boynuna çıkarıp oraya doladım. "Sen de beni öperek bunu kabullendin. Bu saatten sonra sen benden gitmezsen ben senden asla gitmem."

Elalarındaki sıcacık bakış içimi ısıtmıştı. Birkaç sözle onu mutlu etmiş olabilmek güzel bir histi. Yüzünü yıkadığı için nemlenmiş olan koyu renk saçlarını alnından geriye doğru ittirdim. "Patates kızarttım," dedim neşeyle.

Geriye uzanıp tabağın kenarına yasladığım çatalı elime alarak birkaç patatese batırdım. Çatalı Soner'e yaklaştırıp patatesleri ağzına soktum. Soner aniden ağzına sokuşturduğum çatal sebebiyle hafifçe kaşlarını çatmıştı ama bu uzun sürmüştü. O patatesleri çiğnerken çatalı eski yerine bıraktım.

"Kahvaltıyı da hazırladım." dedim Soner'in arkasında kalan masayı göstererek. Buradan önce eve uğrayıp formamı giymem gerektiği için sahabın köründe uyanmıştım. Fazlaca erken uyandığımı fark ettiğimde de boş durmak istememiş ve kahvaltı hazırlamaya koyulmuştum. Patatesleri kızarttıktan sonra Soner'i uyandırmaya gidecektim ancak buna fırsat kalmadan Soner kendisi uyanmıştı.

"Uyandırsaydın birlikte hazırlardık." dedi arkasındaki masada gözlerini gezdirip.

"Olsun." Soner'in kolları arasından çıkıp tezgahtan patates dolu tabağı alarak masaya bıraktım. Soner'i kolundan çekiştirip masaya oturttuktan sonra kendim de karşısına geçmiştim.

Sessizce kahvaltımızı ettikten sonra bana bırakmadan Soner etrafı toparlamıştı. Ben de bu sırada onun odasındaki bilgisayarımı toparlamıştım. Bilgisayarımı çantasına koyup fermuarını çektikten sonra gözüm dağınık yatağa kayınca içim rahat etmemiş ve yatağı da düzeltmiştim. Bu yatağı evden çıkmadan önce düzgün görmezsem tüm gün boyunca neden düzeltmedim diye kafayı yerdim. Düzen takıntım bazı anlarda gereğinden fazla tutuyordu.

Bilgisayar çantamla birlikte odadan çıktığımda koridorda yürüdüğüm esnada dikkatim yine kapalı o iki kapıya kaymıştı. İçlerini görmeden rahat edemeyeceğimi biliyordum ama Soner'e de annenin veya abinin odasına bakabilir miyim, demek içimden gelmiyordu.

"Annemin odası," Soner'in sesini duyduğumda bakışlarım ona döndü. Koridorun diğer ucundaydı. Hemen önünde durduğum kapının ardındaki odadan bahsediyordu. "Merak ettiysen." diye tamamladı sözünü.

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Koridorun başında durmayı kesip yanıma geldi. "Kapısı kapalı olunca dikkatimi çekti de..." diyerek kendimi açıklamaya çalıştım.

"Biliyorum." dedi ela gözlerini benden ayırıp kapıya çevirdi ve sessizce ekledi. "Gizli şeyler hep ilgini çeker zaten."

Beni, benim sandığımdan daha çok tanıyor olması hoşuma gidiyordu. İlgisini çok önceden çektiğimi ispatlıyordu bu. "Peki," dedim onun gibi kapıya bakarak. "İçeri girme şansım var mı?"

Elaları beni bulduğunda sert bir şekilde yutkunduğu bakışlarımdan kaçmamıştı. Sorum onu germişti. "Annem öldüğünden beri bu odaya girmiyorum," dedi. "Karşı komşumuz birkaç hafta da bir temizliğe geliyor, sadece o giriyor. O zamanlarda da ben evde olmuyorum zaten." Yıllardır annesinin odasına girmemesinin altında yatan sebebi merak etmiştim. Hiç mi odaya girip annesinin eşyalarına bakmak istememişti?

"Niye?" diye sordum, merakım ağır bastığında.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Giremedim. Ben annem varken de bu odaya giremezdim, yasaktı."

Çocukken nasıl alıştıysa annesi gittiğinde bile o yasağı çiğneyip odasına girememişti. Bir çocuğun, annesinin odasına girmesini yasaklamak da neyin nesiydi? Soner'in bunu normal bir şeymiş gibi söylemesine sebep olan herkese içten içe bir öfke beslemeye başlamıştım.

"Birlikte girelim mi?" dedim. "Artık yasaklar yok."

Tepkisiz bir şekilde beni izlemeyi sürdürdü. Beklentiyle bakan bakışlarım onun bu umutsuz tavrı karşısında sekteye uğruyordu. Annesi artık yoktu ama Soner hâlâ bu odaya giremiyordu. Bu bile geçmişinin onda bıraktığı izlerden bir tanesiydi. Farkında değildi ama bu bir travmaydı. An itibariyle bir kere daha emin olmuştum, Soner'in acilen psikolojik destek alması lazımdı. Bir an önce.

Soner düştüğü ikilemden dolayı bir cevap verememişti. Kapıya doğru yaklaşıp elimi kulpa götürerek gözlerimi Soner'e diktim. Gördüğüm en ufak bir olumsuzlukta elimi kapının kulpundan çekmeye ayarlamıştım kendimi. İfadesizliği sürerken yavaşça kulpu indirdim aşağıya doğru. Soner hâlâ bir tepki vermediğinde ağır hareketlerle kapıyı aralamıştım.

Kapıyı tamamen açıp içeriye kısa bir bakış attım. Fazlasıyla düzenliydi. Odanın ortasında çift kişilik bir yatak vardı, üzeri eski olduğu belli olan bir yatak örtüsü takımıyla kapatılmıştı. Makyaj masasıyla, kıyafet dolabıyla ve

pufuyla normal bir yatak odasından farkı yoktu. Tek fark, burada pek de güzel şeylerin yaşanmamış olmasıydı.

Odanın ortasına kadar yürürken gördüğüm en ufak ayrıntıyı bile uzun uzadıya inceliyordum. Bir zamanlar burada bir kadının yaşadığını, bu yatakta yattığını, şu köşedeki makyaj masasının önünde bakım yaptığını bilmek garip hissettiriyordu.

Kapının önüne kadar gelmiş ama içeriye girememiş olan Soner'i fark ettiğimde derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm. Donuk bakışlarıyla içeriye bakınırken yanına ulaşmıştım. Uzanıp elini tuttum. Buz gibi olmuş elini sıkıca kavradığımda bakışları ellerimize inmişti. "Burada kimse yok Soner," dedim bembeyaz kesilmiş yüzüne bakıp. "Kimse senin içeri girmeni engellemiyor, yasaklar koymuyor. Odaya gir ve annenin eşyalarıyla hasret gider."

Soner sanki benden güç alıyormuşçasına elimi sıktı. Birbirine kenetlenmiş ellerimizden bakışlarını ayırıp odaya baktı. İçeriye doğru bir adım attığında devamında ben ona destek verip tamamiyle odaya girmesini sağladım.

Soner ilk kez görüyormuş gibi odayı incelerken elimi onunkinden çekmeden yürümeye devam ettim. "Annen çok zevkli kadınmış." dedim odanın dizaynını kast ederek. Eski tarz güzel parçalarla süslenmişti oda.

"Öyleydi." dedi fısıltıyı andıran bir sesle.

Soner benden ayrılıp yatağın yanındaki komodine doğru yürümeye başladığında merakla hareketlerini izlemeye koyulmuştum. İlgisini bir şey çekmişti ve direkt elimi bırakıp oraya yönelmişti. Komodinin önünde durup eline bir çerçeve aldığında yanına yaklaştım.

Tam arkasında durarak omzunun üzerinden çerçevedeki fotoğrafa baktım. Fotoğrafta lise çağlarında bir erkek ve yanında da ondan yaşça daha küçük başka bir erkek çocuk vardı. Küçük çocuğu biraz dikkatlice incelediğimde gördüğüm ela gözler bana fazlasıyla tanıdık gelmişti. "Yaa," dedim heyecanla. "Bu senin küçüklüğün mü?"

Kafasını sallamıştı. Yanındaki de abisi olmalıydı. Birbirlerine çok benziyorlardı, Soner sanki abisinin küçültülmüş bir versiyonu gibiydi. Yaşasaydı eğer abisinin yüzüne bakıldığında Soner'in beş, altı yıl kadar sonraki hâli görülecekti.

"Çok tuhaf," diye mırıldandım. "Sanki seni daha önce görmüş gibi hissediyorum."

Fotoğraftaki bu küçük çocuğun yüzü, duruşu, bakışları bana hiç yabancı gelmiyordu. Soner'i daha önce hiç görmediğimden neredeyse emindim ama bu his garip gelmişti bana.

Ya da ben yanlış bir anlam yüklemiştim. Küçüklüğü ile şimdiki hâli arasında çok bir fark yoktu, tanıdık gelme sebebi bu olmalıydı.

Soner kafasını yana doğru eğerek ela gözlerini benimkilere çevirdi. Göz göze geldiğimiz an yüzünde gülümsemeye yakın bir ifade olduğunu görmüştüm. Bakışlarını bende fazla oyalamadan fotoğrafa döndürdüğünde bunun neyin nesi olduğunu sorgulamadan edememiştim.

Soner ilgiyle fotoğrafı izlerken yanından ayrılıp makyaj masasına doğru ilerledim. Masanın üzerinde annesinin bıraktığı şekliyle kalmış makyaj malzemeleri vardı. Çoğu aradan yıllar geçtiği için kullanılmaya uygun değildi artık. Gördüğüm her malzemeyi bakmış, bulduğum takı kutusunu kurcalayıp annesinin tarzının nasıl olduğunu düşünmeye çalışmıştım.

Elimdeki ince zincirli kolyeyi havaya kaldırıp bakınırken ucunda küçük melek kanatları sembolü olduğunu görmüştüm. Çok kullanılmadığı renginin kararmamasından belliydi. Belki de altından olduğu için öyleydi, bilmiyordum. Kolyeyi yerine bırakacağım sırada bir anda yanımda beliren Soner, kolyeyi elimden almıştı.

"Annem bunu hiç boynundan çıkarmazdı." dedi kolyeyi avucunun içine bırakarak. "Abimle ben doğum gününde almıştık ona. Altı yaşındaydım, anneme aldığımız ilk hediyeydi."

Anlamının bu denli önemli olduğunu beklemediğim için şaşırmıştım. "Minik Soner ve abisinin zevki çok güzelmiş." dedim gülümseyerek. Kolye fazlasıyla zarif ve hoştu.

Bakışlarını yüzüme çıkardığında kolyenin kopçasından tutarak havaya kaldırdı. "Sana hediye etsem beğenir misin?" diye sordu.

"Bunu annene almışsınız, annenin olarak sende hatıra kalsın." dedim. Şaşırmış ve heyecanlanmıştım ama annesine ait olan bir şeyi bana vermesini istemezdim. Onu hatıra olarak saklamalıydı.

"Sen bulana kadar varlığını bile unutmuştum. Senin boynunda olursa hep gözümün önünde olur."

"Ama bu çok değerli."

"Sen de değerlisin."

Bir an kalakalırken Soner arkama geçerek beni daha da heyecanlandırmıştı. "Saçlarını toplar mısın?" Dediğini yapıp saçlarımı tek elimde topladığımda kolyenin zincirinin boynuma değdiğini hissetmiştim.

Soğuk zincir beni ürpertirken Soner kısa bir uğraşın ardından kolyeyi takıp arkamdan çekilmişti.

Önüme geçip taktığı kolyenin duruşuna bakarken kafamı eğip ben de nasıl durduğunu görmeye çalışmıştım. Düşündüğümden daha güzel durmuştu.

Yeterince inceledikten sonra Soner önümden çekilip odadaki başka şeylerle ilgilenmeye başladı. Takı kutusunun kapağını kapatıp makyaj masasının önünden ayrıldım. İlgim kıyafet dolabına kaydığında adımlarımı oraya yöneltmiştim. Kıyafetlerin hâlâ yerli yerinde durup durmadığını merak etmiştim. Dolabın kapağını açarak kıyafetlere bakınmaya başladım.

Geçen birkaç dakikanın ardından bu odada fazlasıyla oyalandığımızı fark edince kapağı kapatmak istemiştim ancak dolabın üst rafında, birkaç parça kıyafetin altından gözüken beyaz bir zarf beni durdurmuştu. Kıyafetleri kenara itip zarfı açığa çıkardığımda alt alta iki tane olduklarını görmüştüm.

Zarfları elime alıp arkasını çevirdim. Birinin arkasında *Soner'e* diğerinde ise *Yiğit'e* yazısı vardı.

Anneleri onlara mektup bırakmıştı ve sanırım bundan Soner'in haberi yoktu.

****

Bölüm sonu açıklaması yok, bb.

33

Canozan - Kalbimden Tenime

Koluma sıkıştırdığım defterim ve ceketimin cebine sokuşturduğum kalemimle birlikte Ozanla tayfasının her zaman çevresinde toplandığı öğretmenler masasının boşluğundan faydalanarak o tarafa yönelmiştim. Masanın yanındaki kalorifere kalçamı yaslayıp defterimi masanın üzerine bıraktım. Cebimden kalemimi çıkarırken telefonumu da beraberinde çıkarmış ve defterin yanına koymuştum.

Sınıfta birkaç kişi haricinde kimse yoktu. Öğle arasındaydık ve çoğunluk yemek yemeye gitmişti. Sırasında oturan Seray ile ön sıralardaki kimseye zararı dokunmayan birkaç kız vardı sadece.

Soner de yoktu. Beş dakika öncesinde işi olduğunu söyleyerek sınıftan çıkmıştı, ben de bunu fırsat bilerek internetten uzman birilerini araştırmaya karar vermiştim. Defterimin kapağını açarak telefonumdan Google'a girdim. Psikiyatrist araştırmalarına başlarken dirseklerimi masaya yaslayıp öne doğru eğilmiştim.

"Ne yapıyorsun?" Seray'ın sesini duyunca bakışlarımı telefonun ekranından ayırarak ona çevirdim. Sırasından kalkmış bana doğru geliyordu.

"Bir şey araştırıyordum da." diye cevap verdim telefonuma dönerek. İstanbul'daki tüm Psikiyatristlerin telefon numarası ve adresi ekranda yazıyordu. Önce hepsini not alacak sonra tek tek araştırıp aralarından en iyisini seçecektim. Uzman birisinden destek almak önemliydi ancak daha da önemlisi varsa, o da destek alacağın kişinin ne kadar iyi olduğuydu.

Seray yanıma ulaşıp öğretmenlere ait sandalyeye oturdu. "Psikiyatrist mi?" dedi ekrana bakıp.

Kafamı salladım. "Evet."

Bulduğum bir numarayı ve doktorun adını defterime not edip ekranı aşağıya doğru kaydırdım. "Niye ki? Sınav stresi psikolojini mi etkiledi?"

"Aslında hayır," dedim, numarayı yazmayı bitirdiğimde kafamı kaldırıp meraklı bir şekilde beni izleyen Seray'a bakmıştım. "Kendim için değil." Soner'in adını da vermek istemiyordum. Destek almak ayıplanacak ya da

hor görülecek bir durum değildi ama Soner belki bunu kimsenin bilmesini istemeyebilirdi. O yüzden böyle bir ayrıntı vermeme gerek yoktu. "Başka bir tanıdığım için." diye tamamladım.

"Anladım." dedi kafasını sallarken. "Önemli birisi olmalı senin için." Telefonumu işaret etti. "Bu kadar araştırma peşine düştüğüne göre."

Fazlasıyla önemliydi.

Gülümsememek için kendimi zor tutarken "Öyle de denebilir." demiştim. İlgimi tekrardan telefonuma verip bulduğum başka bir doktorun numarasını defterime kaydetmiştim.

"Aslında," dedi masaya doğru yaklaşarak. "Ben bir doktor önerebilirim." Defteri önüne çekip kapüşonlusunun cebinden kendi telefonunu çıkardı. "Kalemi verir misin?" Kalemi defterin üzerine bıraktığımda telefonundan bir şeylerle uğraştıktan sonra bir numara yazmaya başlamıştı. Numaranın sonuna doktorun adını da ekleyerek defteri benim önüme itti. "Fazlasıyla iyi bir doktor."

Deftere yazılı olan numarayı incelerken kapıdan giren Soner'i fark ederek bakışlarımı ona çevirdim. Elinde tuttuğu karton bardakla beraber doğrudan bizim olduğumuz tarafa yürümeye başlamıştı. Elaları gözlerimden bir an bile ayrılmadan masanın başına gelmiş, elindeki bardağı benim önüme bırakmış ve sonra sıramıza doğru yürümeye başlamıştı. Hiçbir şey söylememişti ama bakışlarını benden ayırana kadar gözleriyle çok şey anlatmıştı.

Arkasından engel olamadığım bir gülümsemeyle bakarken çaktırmadan kendi kolumu cimcikleyip kendime gelmeye çalıştım. İyice aptal aşıklara dönmüştüm.

Gözlerim karton bardağa çevrildiğinde üzerinde siyah bir kalemle yazılı olan şarkı ismini fark etmiştim. **Canozan, *Kalbimden Tenime.***

Elimi bardağa sararken en kısa zamanda şarkıyı dinlemeyi kafama koymuştum. Şimdi Seray'ın yanındayken bu pek mümkün değildi. Ya da mümkündü, neden olmasındı? Telefonumdan Spotify'a girip bardağın üzerine yazdığı şarkıyı açarak sadece benim ve Seray'ın duyabileceği kadar kıstım sesini. Telefonu geri masaya bırakırken şarkının hoş melodisi kulaklarımı doldurmuştu.

Soner'in evinde annesinin ona ve abisine bıraktığı mektupları bulmamın üzerinden dört gün geçmişti. Soner mektupları gördüğü an donup kalmıştı. Titreyen elleriyle zarfları alıp enine boyuna kadar incelemesi günlerdir

gözümün önünden gitmiyordu. Dakikalarca zarfı izlemişti ve en sonunda bunları okumaya hazır olmadığını söylemişti.

O gün zarfları eski yerine bırakmıştı. Ne zaman hazır olacağı ve okuyacağı kafamda soru işaretiydi ama onu okuması için zorlayamazdım. Soner kendisi için en doğru zamanı bilirdi.

"Hâlâ şoklar içerisindeyim," dedi Seray hayretle. "Soner'i nasıl bu hâle getirebildiğinin şoku."

Gülümsemem büyümüştü. Soner'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Bardaktaki sıcak çikolatadan bir yudum alıp masaya bıraktım. "Neyse," dedim hem heyecanımı üzerimden atmak hem de konuyu değiştirmek için. "Bu doktorun iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir aralar psikolojik tedavi almam gerekmişti," dedi. Sesinde hüzünlü bir hava sezmiştim. "O dönemlerden kalma."

"Ya," dedim üzüntüyle. Bunun altında çok büyük bir sebep olmamasını dilemiştim içten içe. "Özel değilse neden alman gerekmişti? Çok özelse anlatmak zorunda değilsin."

"O kadar da özel sayılmaz." dedi umursamaz bir tavırla omuzlarını kaldırıp indirerek. "Orta okuldayken biraz kilolu bir çocuktum. Birazdan fazla gerçi, obeziteli birey olma yolunda emin adımlarla yürüyordum. Aynı bu sınıftaki gibi zorba tipler kilom sebebiyle bana ortaokul hayatımı zehir ettiler. Onlar yüzünden her gece ağlıyordum, çirkin olduğumu düşünüp kendimi suçluyordum. Zamanla insan içine çıkamaz oldum."

Anlatırken sanki öylesine bir şeymiş gibi bir tavrı olsa da o zamanlar yaşadığı zorluk yüzünden okunuyordu adeta. "Anksiyeteye kadar gitti bu durum. Markete ekmek almaya dahi zorla gidiyordum, herkesin bakışları benim üzerimde sanıyordum. İçten içe ne kadar kilolu olduğumu düşünüp benimle alay ettiklerini düşünüyordum. Psikolojik olarak iyice çıkmaza girince ve ailem bu hâlimi görünce beni bir Psikolog'a götürmeye karar verdi ama o da beni Psikiyatrist'e yönlendirdi. Belli bir dönem ilaç kullandım falan, öyle yani."

Küçük bir çocuğun psikolojisini etkilemek çok kolaydı. Hele ki ergenliğe yeni yeni girmiş, dış görünüşünü benimsemeye başladığı zamanlarda zorbalık yaparak etkilemek çok daha kolaydı.

"Sen bu yüzden Ozan'dan ve çevresindekilerden bu kadar nefret ediyorsun." derken bu öfkesinin sebebini yeni fark edebilmiştim.

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Böyleleri kendilerinden başka kimseyi düşünmezler ve tek bir laflarının bile karşısındakini ne kadar derinden

etkilediği umurlarında olmaz."

"Haklısın." Sonuna kadar haklıydı, Ozan tam da onun tarif ettiği gibi birisiydi. Aklıma Soner için börek getirdiğim gün diyette olduğunu söylemesi gelmişti. Şimdi karşımda zapzayıf bir kız duruyordu, hâlâ diyet yapıyor olması garipti. "Hâlâ diyet yapıyorsun sanırım." diyerek bir ihtimalden bahsetmiş olsam da aslında bu kesin olan bir şeydi.

"Evet," diyerek onayladı. "Vücudum kilo olmaya çok müsait, yememe içmeme dikkat etmeliyim."

"Ama öğle yemeğine bile çıkmadın bugün." Karnım tok olduğu için bütün öğlen sınıftaydım ve Seray'ın sınıftan adımını attığını dahi görmemiştim. Yemesine içmesine dikkat etmeliydi ama bu öğün atlayarak olmazdı ki. En başta çok sağlıksızdı.

"Aç değildim."

"Öğün atlayarak kilona dikkat etmeye çalışırsan sağlığına yazık edersin. Az ve öz yemeye çalış. Hatta bana kalırsa kilon tam yerinde, yiyeceğin bir öğün sana kolay kolay kilo aldırmaz." Haftanın beş günü okulda bir şekilde hareket hâlindeydik. Yediğimiz şeyleri de kolayca yakıyorduk zaten.

"Ben iyiyim böyle Beste ya," dedi geçiştirmek istercesine. "Alıştım artık."

Ona üzgün bakışlar atarken sınıfın içerisine giren Emre'yi fark etmiştim. Bakışları bizi bulduğunda gözleri Seray'ın üzerinde fazlasıyla oyalanmıştı. Bunu ben fark etmiştim ama Seray etmemişti. Seray'ın Emre'ye olan ön yargısının sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Zamanında böyle tipler hayatını yeterince batırdığı için yenilerini hayatına sokmak istemiyordu.

Emre, onun Seray'a baktığını fark ettiğimi görünce bakışlarını kaçırarak sırasına ilerlemişti. Gözlerimi Emre'den ayırarak Seray'a döndüm. "Emre onlar gibi değil."

"Anlamadım?" dedi şaşırarak.

"Emre, Ozan gibi değil. Ön yargını anlayabiliyorum ama ciddi anlamda onun gibi değil. Dışarıya öyle göstermek zorunda kalmış birisi sadece. Güvenmediğim birisini senin yanına oturtmaz ve Sonerle tekrardan arkadaş olmaları için çabalamazdım." Hepsinden önce bunu Soner'e asla yapmazdım.

"Bilmiyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Sen Emre'yi yanıma oturtana kadar saf kötü birisi olduğunu düşünüyordum ama yavaş yavaş düşüncelerim değişiyor gibi."

Emre'nin kendi sırası yerine benim yerime, Soner'in yanına' oturduğunu görünce hem gerilmiş hem de şaşırmıştım. Soner yanına oturan Emre'ye hiç bakmamıştı, bakışları yalnızca benim üzerimdeydi. Emre'nin hareket eden dudaklarından bir şeyler konuşmaya çalıştığını anlamıştım. Benim bakışlarımdan dolayı rahatsız olmasın diye önüme döndüm.

"Kızlar, saçım nasıl olmuş?" Sınıfa giren Mustafa neşeli sesiyle bize doğru yaklaşırken saçlarının önlerinin renkli lastik tokalarla bağladığını görmüştük.

"Harika." dedi Seray gülerek. "Yeni tarzın mı?"

"Yan sınıflardan bir kız saçımı bu hâle getirdi." Konuşurken heyecanı ses tonundan belli oluyordu. "Çok tatlıydı, karışamadım. Saçımı hiç bozmayacağım."

Heyecanına karşılık gülerken "Hiç yıkama." dedim.

Ciddi bir şekilde kafasını salladı. "Öyle yapacağım."

Mustafa ile Seray kendi aralarında sohbete daldıklarında bakışlarımı Sonerle Emre'ye çevirdim. Emre hâlâ bir şeyler anlatıyordu ve Soner'in bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Gülümseyerek karşılık verdiğimde dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

Bu mesafeden gördüğüm o ufak tebessüm bile kalbimi hoplatırken önüme dönerek sıcak çikolatamı içip defterimin açık olan sayfasına bir şeyler karalamaya başladım. Saçma sapan şekiller çizerken Serayla Mustafa'nın sohbetine ara ara katılıyordum.

Öğle teneffüsünün sonuna kadar masanın kenarında sohbet etmiştik. Zil çaldığında ve Ozanla tayfası içeri girdiğinde gözlerimi devirerek eşyalarımı toplayıp kendi sırama yönelmiştim. Emre beni görünce sıradan kalkıp kendi yerine geçmişti. Seray da sırasına otururken ben de Soner'in yanındaki yerime kuruldum.

Defterimin kapağını Soner'in görmemesi için kapatıp sıramın altına koyduğum sırada Ozan'ın sinir bozucu sesi sınıfı doldurmuştu. "Hayırdır Emre, bir anda ezikler takımına mı geçiş yaptın?"

Ben de ne zaman Ozan laf atacak diye bekliyordum. Sessizliği şaşırtıcı gelmişti.

"Aynen ondan," dedi Emre alayla. "Nereden bildin?"

Ceylinle Meryem, Ozan'ın yanındaki yerlerini aldıklarında hâlâ bu grubun nasıl dağılmadığını merak ediyordum. "Döneklik yaptığını kabul ediyorsun yani? Tam da karakterine göre davranıyorsun kardeşim, tebrik ediyorum seni."

"Madem karakterimin böyle olduğunun farkındasın neden beni yıllardır yanında tutuyorsun?"

Emre'nin yaptığı nokta atışıyla Ozan'ın bakışlarındaki sertlik sekteye uğrarken kısa sürede toparlanmıştı ama onu izleyenler çoktan bunu fark etmişti. "O da benim iyi niyetliliğimden olsa gerek."

Alayla gülmek istedim. Ne de iyi niyetli bir insandı Ozan.

"Boş ver Ozan," dedi Meryem. "Bu ucuz karakterlilerle uğraşmana değmez."

"Sen daha Ozan'a yamamaya mı çalışıyorsun kendini?" dedi Seray, acır gibi bir sesle. "Yazık."

"Sana fikrini soran oldu mu?" diye çıkıştı Meryem. "Maydanoz olma her şeye."

Ozan geniş sırıtışıyla konuştu. "Bence de ucuz karakterliler için kendimi yormamalıyım. Güvendiğim insanların dönek çıkması onların problemi. Aynı şekilde," Bakışlarını Soner'e çevirdi. "Ucubelerle takılması da onun sorunu."

Gözlerim kısıldı. Laf mı sokmuştu şimdi bu kendi küçük aklıyla? Aksine daha gülünç bir hâle düştüğünden habersizdi.

Bakışlarımı Soner'e çevirip tepkisini ölçmek istediğimde onun sınıftakilerle hiçbir şekilde ilgilenmediğini, masayı izlediğini görmüştüm. Soner'in, Ozan ne yaparsa yapsın kayıtsız kalmasını seviyordum. Ozan'a istediğini vermiyordu ve bu Ozan'ın daha da kudurmasına sebep oluyordu.

"Dinime küfür eden müslüman olsa keşke," dedi Emre. "Hazır, tüm sınıf buradayken kavga etme sebebimizi de söylemek ister misin Ozan?"

Ozan homurdandı. "Senin saçma sapan triplerin yüzündendi."

"Sen benim sevgilim misin amına koyayım?" dedi Emre sinirle. "Ben sana niye trip atayım?"

Gülme isteğimi yanaklarımı ısırarak bastırdım. "Bir buçuk yaşındaki kız kardeşimin fotoğrafına bakıp iğrenç iğrenç konuştuğun için kavga ettiğimizi, pardon benim seni dövdüğümü tüm sınıf öğrenmeli bence artık. Senin ne kadar pis zihinli birisi olduğunu herkes bilmeli."

"Pedofili şerefsiz." diye mırıldandım öfkeyle. Bir buçuk yaşındaki bebeğe iğrenç sözler etmek nasıl bir insanlıktı?

"İftira atma." dedi Ozan.

"İftira atmış olsaydım bu kadar sakin kalmazdın. Suçsuz olduğun bir şeyde seni suçlu konumuna düşürmeye çalışmam seni delirtirdi ve bana

saldırırdın. Yapmadığına göre doğru söylüyormuşum." Emre arkasına yaslanırken sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyordum.

"Kaşınıyorsun."

"Bence de," diyerek Ozan'a hak verdi Ceylin. "Ozan'ın söylediklerini yanlış anlamışsındır."

"Tek doğru Ozan çünkü."

Birbirlerine sataşmaları sınıfa giren Tarih hocasıyla birlikte son bulurken Arzu Hoca ayakta dikilen Ozanlara baktı. "Zil çalmış siz hâlâ ayakta mısınız? Yerlerinize geçin derhal."

Ozanlar tıpış tıpış sıralarına dağılırken Ozan bizim tarafa doğru öfkeyle bakmıştı. Dördümüz de bu bakışlardan nasibimizi almıştık. Havlayan köpek ısırmaz düşüncesiyle içinde bulunduğumuz gerilimli havadan sıyrılıp defterimden Tarih kitabımı ve defterimi çıkardım. Günün en sevdiğim saatine gelmiştik.

Güzelce eşyalarımı masaya dizip Arzu Hoca'nın derse geçmeden önce yoklama almasını beklemeye koyulmuştum ki üzerimde hissettiğim bakışların ağırlığıyla Soner'e doğru döndüm. Önünde hiçbir kitap açık değildi, her zamanki gibi. "Bakma bana," dedim. "Derse odaklanamıyorum."

Dediğimi yapmadan bana bakmayı sürdürdü. Annesinin mektubunu bulduğumuz günden beri üzerinde bir karamsarlık olduğunun farkındaydım. Bugün diğer günlere nazaran daha iyiydi, onu böyle görmek beni mutlu ediyordu.

"Ya Soner," dedim fısıltıyla, gülerek. "Bakma."

Kollarını masaya dayayıp kafasını yüzü bana dönük olacak şekilde kollarının arasına gömdü. Beni heyecanlandırmak hoşuna gidiyordu galiba. Onun bakışları üzerimdeyken her an bir kusurumu fark edecekmiş gibi diken üzerinde oluyordum.

Her şeyi boş verip aynı Soner gibi kafamı sıraya gömmek ve tüm ders boyunca onu izleme isteğiyle başa çıkmaya çalışıyordum. Beni ne kadar zor durumda bıraktığından bihaberdi.

"Sen dersini dinle, bana karışma." dedi sanki bunu yapabilmem mümkünmüş gibi.

"Aynen sen deyince dersime odaklanabiliyorum çünkü."

Yerimden kalkıp arka taraftaki askılıklardan montumu alarak sırama geri döndüm. Montumu Soner'in kafasına örtüp "Kal öyle." dedim.

Montun ucunu kaldırıp yine bana bakmaya devam ettiğinde ofladım. "Çok mu seviyorsun beni izlemeyi anlamıyorum ki. Bir insanın yüzüne bu kadar bakılmaz." Hasta olduğu gün uyuyan Soner'i saatlerce izleyen ben değilmişim gibi bunu söylemem komikti.

"Yerimde sen olsaydın, sen de kendini saatlerce izlerdin."

Açık itirafıyla yüreğim hoplarken yüzüne birkaç saniye kadar bakakalmıştım şaşkınlıkla. Soner'den böyle şeyler duymaya alışmalıydım sanırım. Kabuğunu bir kez kırmayı başarmıştım, artık bana karşı tamamen açıktı. Hislerini dile getirmesi çok güzeldi ama her seferinde hızlanan kalbim işimi biraz zorluyordu.

Sınıfı kontrol edip kimsenin ilgisinin bizde olmadığından emin olduktan sonra Soner'e doğru eğilip yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Geri çekilir çekilmez montuyla yüzünü kapatarak bana bakmasını engellemiştim.

"Dur öyle de dersi dinleyeyim."

Neyse ki bu sefer pes etmiş, bana bakmak için uğraşmamıştı. O, yanımda üzerine örttüğüm montumla beraber uyurken ben de dikkatimin ona kaymamasını sağlamaya çalışarak kırk dakika boyunca dersi dinlemiştim.

****

Biliyorum mektupta yazanları merak ediyordunuz ama Soner'in yazanları okumak için kendini hazır hissetmesi gerekiyor. Öldüğünden beri annesinin odasına bile giremiyordu, ilk kez Besteyle beraber girdi. Birazcık zamana ihtiyacı var.

34

Mavi Gri - Bu Kız Benim Kaderim
Beste; Günaaydınnnn
Beste; Bugün cumartesi
Beste; Harika bir gün planladım
Beste; Şimdi saat çok erken, sabahın beşi falan
Beste; Ben normal insanların uyandığı saate kadar ders çalışacağım
Beste; Sonra 11'de senin psikiyatrist randevun için hastaneye gideceğiz
Beste; Ay ilk seansın, senden çok ben heyecanlıyım **(Gönderilmedi.)**
Beste; Tabii sen heyecanlı değilsindir **(Gönderilmedi.)**
Beste; Ben, sen iyileşme yolunda ilk adımını atacağın için heyecanlı ve mutluyum **(Gönderilmedi.)**
Beste; Dün hastaneyi görmeye gittiğimde yakınında çok güzel bir park gördüm
Beste; Tam piknik yapmalık alan
Beste; Oyun yerleri, basketbol futbol sahaları falan var
Beste; Cıvıl cıvıl bir yer
Beste; Senin randevun bittiğinde oraya geçeriz
Beste; Piknik sepeti hazırlayacağım bize
Beste; Biraz orada takılırız
Beste; Yani hafta sonundayız diye benden kurtulduğunu sandıysan feci yanılmışsın
Beste; Randevun bitene kadar seni bekleyeceğim
Soner çevrimiçi.
Soner; Beklemene gerek yok
Soner; Boşuna zamanın gitmesin
Beste; Senin için yaptığım hiçbir şeyde zamanım boşa gitmez
Beste; O düşünceyi aklından çıkar önce
Beste; Ayrıca sana her adımında yanında olacağımı söylemiştim
Beste; Sözümü tutmamazlık etmem
Beste; Şimdi ben gidiyorum

Beste; Dersin başına oturuyorum

Beste; Senin bana verdiğin matematik testiyle çalışacağaım <3<3<3 **(Gönderilmedi.)**

Beste; Sen de randevun için dinlenip hazırlanıyorsun

Beste; Şimdilik görüşürüzzz

Beste çevrimdışı.

Beste çevrimiçi.

Beste; <3

Beste çevrimdışı.

Soner; Görüşürüz

Soner çevrimiçi, 05.09.

Soner çevrimdışı, 05.21.

****

Elimdeki piknik sepetini sallaya sallaya hastanenin bahçesinde gezinirken Soner'in kaç saattir içeride olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. Telefonumdan kontrol ettiğimde sadece yarım saat geçtiğini görmüş ve adeta yıkılmıştım. Fazlasıyla heyecanlı olduğumdan yerimde duramıyordum, bana çok daha uzun bir süreymiş gibi gelmişti geçen bu yarım saat.

Burası sadece psikolojik tedaviye ihtiyacı olanlar için açılmış ve bu amaçla hizmet veren bir hastaneydi. Yatılı tedavi görmek zorunda kalanların bir kısmı bahçedeydi. Dışarıdan bakıldığında hepsi çok normal insanlara benziyordu ancak içlerinde ne fırtınalar kopuyordu. Soner de tıpkı onlar gibiydi. Kendi hâlinde, asosyal bir izlenim vermesi onun insanları çok sevmediğine yorumlanabilirdi fakat bana kalırsa o hayatımda gördüğüm en insancıl kişiydi. Sadece nasıl iletişim kuracağını bilemiyordu ve çevresi ona bu konuda pek de yardımcı olmuyordu.

Koca bir okul ona kötü birisiymiş gibi davranıp onu her şey konuda dışlarken nasıl kendisini birilerine açabilirdi ki? Okul, sınıf gruplarına bile almıyorlardı, onu bu kadar yok sayıyorlardı.

Sınıf grubunun yönetici bendim ama benim onu almama sebebim grupta hiçbirinin rahat durmayıp Soner'e sataşacağını bilmemdendi.

Acaba hiç onu almadığımı düşünüp üzülmüş müydü?

"Of," dedim ayağımla bir taşa vurarak. "Nereden düştü bu düşünce benim aklıma? Üzülmüş müdür acaba?" Taşı takip edip durduğu yere ulaştığımda bir kez daha vurmuştum. "Yönetici olduğumu nereden bilecek ki?" Taşı yakalayıp yine vurdum. "Üzülmemiştir ya."

"Kiminle konuşuyorsun hanım kız?" Duyduğum yaşlı kadın sesiyle irkilerek kafamı kaldırdığımda kaldırıma oturmuş olan kadını görmüştüm. Hemen beş metre kadar uzağımda mevsimden ötürü kurumuş otların kenarındaki kaldırıma oturmuştu. Üzerinde burada çoğu hastanın üzerinde gördüğüm bir eşofman takımı vardı. Onun da burada yatılı kalan hastalardan olduğunu anlamam uzun sürmemişti bu yüzden.

Ayağımın ucundaki taşa yavaşça vurup uzaklaştırdım. "Kimseyle teyze," dedim. "Öyle kendi kendime konuşuyorum."

"Fark ettim onu kız," dedi gülerek. "Benimki de soru işte."

Bu kadınla konuşarak zamanımı geçirebilirim düşüncesiyle taş ile oynamayı bırakıp teyzeye doğru yürümeye başladım. "Sen kim için buradasın bakayım? Seni hiç buralarda görmedim, yeni hasta mısın yoksa?"

Piknik sepetini yere bırakıp teyzenin yanındaki boşluğa çöktüm. "Kendim için değil teyze, tanıdığım birisi için geldim."

"Kimmiş bu tanıdığın kişi?"

Soner'den bahsederken ona ne şekilde hitap etmem gerektiğini bilmiyordum. Asla arkadaş değildik ancak aramızdaki şeye bir isim koyduğumuz da söylenemezdi. Onu sevdiğimi biliyordu, tam olarak dile getirmemiş olsa bile onun da bana karşı boş olmadığını biliyordum ve hepsi bu kadardı. "Şey," dedim yanağımı kaşırken. "Sevgilim galiba."

Öpüşen iki insan başka ne olabilirdi ki? Hem birlikte de uyumuştuk. Aramızdaki ilişkinin tam adı olmasa da ben bu hâlimizi fazlasıyla sevmiştim. Her şeyden öte Soner bana karşı açıktı, duygularını gizlemiyordu. Konuşmamazlık etmiyordu, benden kaçmıyordu. Bu seviyeye gelmek kolay olmamıştı ama şimdi geriye dönüp baktığımda yaptığım her şeye değdiğini görebiliyordum.

"Kız sen de mi bilmiyorsun neyin olduğunu? Galiba ne demek? Sevgilin mi, değil mi karar ver." Konuşma tarzı beni güldürmüştü. Hafiften Karadeniz ağzı vardı ve komik gelmişti.

"Öyle, öyle." dedim. Soner bilmiyorsa da an itibariyle kendisi benim sevgilim olmuştu. Bir ara ona da haber verirdim.

"Hah iyi." Tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı. "Nesi varmış bu deli oğlanın?"

"Travmalar teyze ya, çocukluk falan." dedim çok derine inmeyerek. "Psikolojik destek alması gerektiğine karar verince buraya geldik."

Seray'ın geçen hafta önerdiği Psikiyatrist'ten bir randevu almıştık. Bu doktor da dahil olmak üzere internette bulduğum tüm doktorları araştırmış,

yorumlarına bakmış ve en doğru seçeneğin Seray'ınkinden yana olduğuna karar vermiştim.

"Anlatacak mı bu uşak doktora yaşadıklarını?"

"Biraz ketumdur ama anlatır." dedim hiç düşünmeden. "Benden başka kimse bilmiyor gerçi ama bir doktorla çevresindeki insanlar bir değil, ne de olsa."

"Hiç güvenme kızım." diyerek içime şüphe tohumlarını dikmişti. "Anlatmaya diye gelip tam beş seans boş boş oturup da geri dönenleri gördük burada. Ketumsa kolay kolay anlatmaz hemen."

"Anlatana kadar geliriz teyze." dedim. "Benim pes etmek gibi bir amacım yok."

Kolay bir yola adım atmadığımızı zaten biliyordum. Uyuşturucu bağımlılığı senelerce tedavi alınarak atlatılan bir illetti. Bunun yanında travmaları da eşlik edince sürecin ne kadar zor olacağı açıkça belliydi. Soner kendi yatağında uyuyamıyordu, kabuslar görüyordu, gecelerini uykusuz geçiriyordu. Sadece bunu atlatması bile çok uzun sürecekti.

O gece benim yanımdayken uyayabilmişti ama ben her zaman onun yanında değildim. Benim elimde olan bir şey olsa hep yanında olurdum ancak benim de bir ailem vardı ve Soner'e en fazla bu kadar destek olabiliyordum.

"Çok mu sevdalanmışsın sen bu oğlana?" diye sordu. "Bu devirde kimse kimsenin bu kadar yanında olmaz."

Utançla bakışlarımı kaçırırken dudaklarımda engelleyemediğim bir gülümseme belirmişti. Soner'e olan sevgimin kalbimden taştığını bile söyleyebilirdim ancak birisine bunu anlatmak garipti. "Olabilir." dedim geçiştirmek istercesine.

"Benim kocam da beni 'sen delisin' diyerek terk etti, gitti." Gülüşüm solarken yanımdaki kadına üzüntüyle baktım. Yer yer beyazlamış saçlarına, kırışmaya başlamış yüzüne bakılırsa tahminimce altmışlı yaşlarındaydı. "O zamandan beri hiç inanmam aşka, sevdaya ama senin gözlerinden belli, çok sevmişsin. Sen de benim hayırsız gibi bırakıp gitmeyesin çocuğu." Sonlara doğru sesi sinirli çıkmıştı.

"Bırakmam teyze."

"Aferin." diyerek beni takdir ettiğinde yeniden gülmüştüm. Ani parlayan siniri çabuk sönmüştü.

Gülmeye devam ederken bahçede gezinen bakışlarım hastanenin kapısından çıkan Soner'i fark etmişti. Telefonumdan saate baktığımda içeri

girmesinin üzerinden ancak kırk dakika geçtiğini görmüştüm. Bu kadar kısa sürmesi normal miydi? İlk seans her şeyin başı olduğu için biraz daha uzun sürmesi gerekmez miydi?

Soner bahçeye bakınıp beni fark edince bu tarafa doğru yürümeye başlamıştı. Ayağa kalkarak üzerimi düzelttim. "Bu çocuk mu?" diye sordu teyze, Soner'i fark edince.

Kafamı salladım. "Yakışıklıymış, maşallah." dedi beğeniyle Soner'i süzerken. Güldüm, sen onu bir de benim gözümden gör diye geçirdim içimden.

Teyzenin yanından ayrılacakken piknik sepetinin içindeki sandviçleri hatırlayarak kapağını açtım. Ne olur ne olmaz diye fazladan yaptığım streçle sarılı sandviçlerden birisini elime alıp teyzeye uzattım. "Bunu versem kabul eder misiniz?"

"Sağ ol kızım, siz yiyin." dedi gülümseyerek.

"Fazla yapmıştım zaten. Alın, lütfen." diyerek direttiğimde kadın "Eh, iyi madem." demiş ve sandviçi benden almıştı. "Teşekkürler güzel kız."

"Afiyet olsun." dedim ve kadına arkamı dönerek Soner'e doğru yürümeye başladım.

Sonerle orta noktada buluştuğumuzda teyzenin az önce içime düşürdüğü ve Soner'in bu kadar erken çıkmasının arttırdığı şüphelerimi çaktırmamaya özen göstererek neşeli bir tavırla konuştum. "Nasıldı ilk seans?"

Ela gözleri birkaç saniye kadar yüzümde gezindikten sonra benden ayrılmışlardı. "İyi." diye kısa bir cevap verdi.

"Ne kadar iyi?" diye sordum Soner'in koluna girip onu bahsettiğim parka doğru yürütmeye başladığımda.

"Normal iyi."

Garip bir tavrı vardı. İçeriye girdiği anla alakası yoktu. "Soner iyi misin?" dedim yüzüme bakmaya çalıştığım sırada.

"İyiyim." demişti ama iyi değildi. Görebiliyordum.

"Bilmediğim bir şey mi var?"

"Yok." Kolundan çıkıp önüne geçerek yüzüne baktım. Bakışlarını itinayla benden kaçırıyordu. Üstelik görüşmesi bahsettiği gibi 'iyi' geçmişse kendini biraz daha olsa iyi hissetmesi gerekmez miydi? "İçeride anlattıkların yüzünden mi böylesin?" Bana anlattığında da nasıl kötü olduğunu kendim görmüştüm, doktora anlatırken de aynısı olmuş olabilirdi.

"Hayır." dediğinde parmaklarımı çenesine sarıp yüzünü kendime doğru çevirerek bana bakmasını sağladım. "Sorun ne öyleyse."

"Dün," dedi pes edercesine nefesini verirken. Anlatmazsa peşine düşeceğimi biliyordu. "Yine kullandım."

Dün yine uyuşturucu kullanmıştı...

Ona kızmaya hakkım yoktu ama o kızacağımı sanıyor olsa gerek ki, bunu söylerken mahcuptu. Neşem yok olup gitmişti ama bu, Soner'in uyuşturucu kullanması yüzünden değil de bana bunu söylerken utanıp sıkılan tavrı yüzündendi. "Soner," dedim ılımlı bir sesle. "Bir anda kullanmayı bırakmanı isteyen yok ki senden. Zaten istesen de bunu yapamazsın. Yine kriz anında mıydın?"

Kafasını salladı. "Kriz anlarında iradenin olmadığını sen de söylemiştin. Ben bunun için sana kızmam, yavaş yavaş düzelecek her şey. Yavaş yavaş kurtulacaksın bu illetten." Çenesindeki elimi yavaşça yukarıya çıkarıp avuç içimi yanağına yasladım. Parmağımla ağır ağır tenini okşarken gözlerini kapatıp yanağını elime yasladı.

Hava soğuk olduğu için üşümüş olan tenini avuç içimden yayılan sıcaklık ısıtıyordu. "Sana asla kızmadığımı unutma tamam mı?"

Elini yanağımdaki elinin üzerine götürdüğünde avucu elimin tersine kapanmıştı. Gülümserken Soner yüzünü çevirip dudaklarını avucuma bastırmıştı. Nefesim kesildiğini hissederken dudakları uzun süre tenimden ayrılmamıştı.

"Beste," dedi gözlerini açtığında. Beklentiyle ona bakmayı sürdürdüğümde nefesimi tamamen kesmeye yemin etmiş gibi konuşmaya başlamıştı. "Sana istediğini verebiliyor muyum bilmiyorum. Seni mutlu edip etmediğimden emin değilim, çoğu konuda beceriksizimdir. Dile getirmiyorum belki ama..." Duraksayıp sesli bir şekilde nefesini verdiğinde elaları aynı benimkiler gibi beklentiyle bana çevrilmişti. "Anlıyorsundur hislerimi."

Gülüşüm büyürken yanağını okşamaya devam ettim. "Anlıyorum."

Yeterince hissettirebiliyorken dile getirmese de olurdu. Lafta herkes birbirine 'seni seviyorum' derdi, samimi olmasa bile. Önemli olan bunu hissettirebilmekti. Soner söylemese de bana hissettirebiliyordu, bu bana yeterdi.

Piknik sepetini yere bırakıp kollarımı Soner'in boynuna doladım. Elleri belime giderken yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes almıştı. Kalbim bir kez daha rotasından şaşmıştı. Zaten Soner'in yanındayken kalbimin ritminin bozulmadığı tek bir an yoktu.

"Pembe şapkan..." dedi, yüzü boynuma gömülü olduğundan sesi boğuk çıkmıştı. "Bende."

"Şapkam?" dedim sorarcasına. Neyden bahsettiğini anlamamıştım.

"Parkta kaybettiğin şapka. Kenarında adın yazıyor, iple işlenmiş. Şapkayı birisi senin için örmüş, belli. O bende."

"İyi de," dedim geri çekilirken. Kollarımı boynundan ayırmamıştım hâlâ birbirimize çok yakındık. "Ben onu yıllar önce kaybetmiştim." Parka gittiğim bir gün eve döndüğümde şapkamın kafamda olmadığını fark etmiştim. O gün çok üzülmüştüm çünkü annem onu günlerce benim için uğraşmış ve o şapkayı örmüştü.

"Kaybetmedin, düşürdün. Ben de aldım."

"Ben çok küçüktüm Soner. Daha seninle tanışmıyorduk bile." Kafam karışmıştı. O şapkanın Soner'de olmasına imkan yoktu.

"Biliyorum, daha on yaşındaydın." Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken devam etti. "Annenle birlikte parktaydın. Parktan çıktıktan sonra otobüse bindiğiniz sırada düşürdün. Ben de aldım, yıllardır bende."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?" diye sordum şok içerisinde. "O kızın ben olduğumu nereden biliyorsun?"

"Seni hiç unutmadım ki," Belimdeki kolları sıkılaşmıştı. Yakınlığımız vücudumun dengesini bozuyor olsa da şu an bunu bastıran bir şey vardı; şaşkınlık. "Adın yıllardır hafızamda. Ne zaman Beste diye seslenen birisini duysam sen sanarak dönüp bakıyordum. On yaşındayken bende bıraktığın etkinin farkında değilsin. Geçen sene sınıfta seni gördüğüm ilk zaman anlamıştım, senin parktaki kız olduğunu çünkü hiç değişmemiştin."

Yıllar önce parkta beni görüyordu, düşen şapkamı alıp saklıyordu ve biz yıllar sonra aynı okulda karşılaşıyorduk. Kader değil de neydi bu? "Ben seni neden hatırlamıyorum?" Soner'i daha önce gördüğümü öğrenmenin şokunu atlattıktan sonra üzüldüğüm ilk şey bu olmuştu.

Neden evlerinde gördüğüm çocukluk fotoğrafının bu kadar tanıdık geldiğini şimdi daha iyi anlamıştım.

"Küçüktün," derken bir eli açık bıraktığım saçlarımın arasına karışmıştı. "Bizim evimize yakın bir park var, annenle oradaydınız. Annen seni salıncakta sallıyordu. Yanınıza geldim, annen benimle çok ilgilendi. Adını söyledin benimle tanışmaya çalıştın ama ben çok konuşmadığım için ilgini yan salıncakta sallanan çocuğa verdin. Konuşmadığım için bana 'seni hiç sevmedim' dedin."

"Ne?" dedim hayretle. "Üzüntümden öleceğim şimdi ne olur yapmadın de." Benim öylesine söylediğim bir laf Soner'de büyük bir etki yaratmış olabilirdi. Hem de o kadar küçükken ve ailesiyle tonla sorunlar yaşıyorken.

"Yapmadın."

"Yalancı." dedim sahte bir sinirle. Söylemiştim işte.

"Farkında değildin, boş ver." diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Çok üzülmüştüm. Kim bilir Soner bu lafı duyduğunda ne kadar üzülmüştü? Küçükken bile olsa Soner'i üzmüş olmam düşüncesi berbattı. "Of," dedim Soner'e sarılarak. "Özür dilerim seni üzdüysem." Hayatımda başka sorun yokmuş gibi şimdi buna dertlenmiştim, içime oturmuştu.

"Üzmedin Beste, ayrıca çocukken yaptığın bir şey için özür dilemek zorunda değilsin. Böyle davranacağını bilseydim söylemeseydim." Çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. Minik Soner'in o zamanlar ne hissettiğini düşününce kendime kızıyordum ister istemez.

Eli saçlarımı okşamaya devam ederken geriye çekilip yüzüne baktım. "Ama bence telafi etmişimdir," dedim gözlerine bakarak. "Şimdi seni çok seviyorum."

Üstü kapalı imaların ardından ilk kez Soner'e açık açık onu sevdiğimi söylüyordum. Bunu duymalıydı, hâlâ onu seven birilerinin olduğunu bilmeliydi. Yalnız değildi, hiç olmayacaktı. Soner'in gözlerindeki ışıltıyı görünce bunu neden daha önce söylemedim diye suçlarken bulmuştum kendimi. O hep böyle mutlu olacaksa ben her daim onu sevdiğimi dile getirebilirdim.

Kafasını sallayarak beni onayladı. Kendimi tutamayarak Soner'e doğru yaklaşıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Yumuşak dudaklarına ufak bir öpücük bırakmış ve ardından geri çekilmiştim.

Bakışlarımı yüzünden ayırarak kollarımı boynundan çektim ve yerdeki piknik sepetini elime aldım. "Şimdi gidip planladığım pikniğimi yapıyoruz. Bize çok güzel şeyler hazırladım."

"Beste," diyerek ona bakmamı sağladı. Montunun iç cebinden beyaz bir zarf çıkarmıştı. "Gün bittiğinde bunu bana okur musun?" Annesinin ona bıraktığı mektubun zarfıydı. "Tek başıma okumak istemiyorum."

Zarfa bakarak güçlükle bir nefes çektim içime. Bunu okumak benim için de zor olacaktı ama Soner için bunu yapabilirdim. Elimi uzatarak zarfı ondan aldım.

"Okurum."

***

Aslında piknik kısmını da ekleyecektim ama anca bu kadarını yetiştirebildim

35

Duman - Her Şeyi Yak

"Elbisem nasıl?" diye sordum olduğum yerde kendi etrafımda dönerken. Parka doğru yürürken hâlâ aramızda var olan melankolik havayı dağıtmayı amaçlamıştım neşeli çıkan sesimle.

Soner'in ela gözleri yukarıdan aşağıya doğru beni süzerken elbisemin etek kısmını tutan elim sıkılaşmıştı heyecanla. Elbisemin nasıl olduğunu sorarken beni baştan aşağıya süzmesini beklemediğimdendi bu heyecanım. Elaları beni incelemeyip bitirip yüzüme çıktığında kafasını sallamıştı. "Çok güzel."

Beyaz, diz kapaklarımın üzerinde biten bir elbise ve onun üzerine de açık mavi kot ceketimi giymiştim. Ayaklarımda beyaz spor ayakkabılarım vardı. Kasım ayını bitirmek üzere olduğumuz için havalar elbise giymeye uygun sıcaklıkta sayılmazdı ama öğlen saatlerinde hava aşırı soğuk değildi, o kadar da üşümüyordum. Ara sıra rüzgar estiğinde titremiyor değildim gerçi ancak bugün kendime ayrı bi' özenmek istemiştim. Güzel görünmek benim için her zaman önemliydi ama okul forması gün içinde beni o kadar da güzel göstermiyordu.

"Teşekkür ederim." dedim gülümseyerek ve yürümeye devam ettim. Soner de yürürken park yavaştan görüş açımıza girmeye başlamıştı. Oyun aletlerinin olduğu kısımda koşuşturan çocukları bu mesafeden bile görebiliyordum.

"Üşümüyor musun öyle?" diye sordu Soner, göz ucuyla bana bakarak.

"O kadar soğuk değil." dedim eteğimin kıvrılan ucunu düzeltirken. Soner bir adım bana yaklaşıp sepeti tutmayan elimi kendi eli ile sarmaladıktan sonra ikimizin de elini siyah montunun geniş cebine soktu.

"Ellerin çabuk üşür senin." diyerek açıklamasını yaptığında tatlılığından, bu düşünceli hâllerinden eriyip gideceğimi düşünüyordum.

Ağzım açık şekilde ona bakakaldığımı hatırladığımda toparlanarak yüzümü çevirdim. Hafif esen rüzgar sebebiyle uçuşan saçlarım gülüşümü gizlemeye yetiyordu. Parka varana kadar ellerimiz Soner'in cebinden

çıkmamıştı. Onun eli benimkinden büyük olduğu için elim tam avucuna sığmıştı. Cebinden çıkarmadığı gibi elimi tutmayı da hiç bırakmamıştı.

Parka ulaştığımızda istemeye istemeye elimi cebinden çıkardım. Gözlerimi gezdirip piknik yapmak için doğru yeri ararken havayı umursamadan piknik yapmaya gelenin tek biz olmadığımızı görmüştüm. Birkaç ailenin çocuklarıyla beraber kahvaltı yaptığını fark edince onlara sırtımı dönüp başka taraflara bakmaya başladım. Soner'in böyle bir tabloya şahit olup üzülmesini istemiyordum.

"Gel bak, şurada yer buldum." Soner'in koluna girerek ailelere en uzak yere kendimle beraber onu da sürükledim. Bahsettiğim yere ulaştığımızda piknik sepetinin içine en üste koyduğum örtüyü çıkarıp normalde yemyeşil otların olması gereken ama mevsim gereği çoktan kurumuş otların olduğu yere serdim. Örtünün üzerine dizlerimi yaslayarak otururken sepeti yanıma çekerek içindekileri çıkarmaya başlamıştım.

"Şimdi ilk seansının nasıl geçtiğini anlat hadi." Soner de otururken ilk önce en üstte duran sandviçlerimizi çıkarmıştım.

"İyiydi." diye kısa bir cevap verdi yine.

"Ama ne kadar iyi?" Geçiştirircesine verdiği cevaplar beni şüphelendiriyordu.

"İyinin kelime anlamı ne ise o kadar iyi." derken bakışları parkta geziniyor, bana uğramıyordu.

"Soner," dedim üzüntüyle. Ses tonumdaki hüznü fark edince bakışları bana dönmüştü. "Hiçbir şey anlatmadın değil mi?"

Sesli bir şekilde dile getirmese de bakışlarını kaçırması bana gereken cevabı vermişti. Anlatmamıştı.

"Neden?" diye sordum. "Alanında en iyi doktorlardan birisine geldik." Günlerce bunun için araştırma yapmıştım. "Ben sana seni kaybetmek istemediğimi söyledim. Sen de tedavi olmayı kabul ettin, şimdi neden böyle yapıyorsun? Anlatmak senin için kolay değil biliyorum ama böyle yaparsan ilerleme kaydedemeyiz ki." Soner anlatmadığı sürece kimse ona yardım edemezdi.

"Boşuna çabalıyorsun Beste," dedi ve devam etti. "Ben kendimden çoktan ümidi kestim. Sen de umutlanma, olmayacak duaya amin demek gibi bir şey bu."

"Yanılıyorsun." Bu konuşma daha başlar başlamaz tüm moodumu düşürmeye yetmişti. Soner'in kendinden bu denli ümitsiz olması hevesimi

kırıyordu. "Senin gibi olup aldığı desteklerle sıfırdan doğmuş gibi harika bir hayat sürmeye başlayan çok insan var."

Soner için doktor araştırdığım sırada tonla hayat hikayesine denk gelmiş ve merak ederek hepsini okumuştum. Çoğu fazlasıyla yaralayıcı olmasına rağmen bunları yaşayan insanlar gördükleri tedavilerden sonra hayatlarına devam edebilmişti. Soner de onlardan birisi olacaktı, buna tüm kalbimle inanıyordum.

"Kişiden kişiye değişir." diyerek kestirip attı.

"Ne istiyorsun?" dedim, engel olamadığım sinirim açığa çıkmıştı. "Ben senin o uyuşturucu denilen zehirle kendini günden güne öldürüşünü mü izleyeyim? Bunu mu istiyorsun benden?"

"Seni en başından hayatıma almama sebebim buydu," Elaları yüzüme çevrildi. "Hakkımda hiçbir şey öğrenmeni istememe sebebim buydu. Kendi köşemde bir gün ölmeyi bekliyordum ve kimse benden bir beklenti içerisinde değildi. Seni hayatıma soktuğumda buna dur diyeceğini biliyordum. Buna engel olmak istedim ama sana hiçbir zaman engel olamadım. Bir şekilde kendi çabalarınla hayatımın merkezine oturmayı başardın. Şimdi sana git desem de gitmeyeceksin."

"Gitmeyeceğim," dedim. "İstersen yüzsüzlük de buna, istersen gurursuzluk. Sen bana bin defa da git desen gitmeyeceğim çünkü bunu her seferinde bunu gerçekten isteyerek demediğini bileceğim. İstediğin kadar kendinden umudunu kesmiş ol, istediğin kadar ümitsizliğe kapıl. Bir gün şu anki hâlinden çok farklı bir noktada olacaksın ve o zaman gelip bana 'sen haklıymışsın' diyeceksin."

Ben ondan umudumu kesmediğim sürece Soner istese de istemese de tedavi görmek zorunda kalacaktı ve benim de ondan umudumu kesmek gibi bir düşüncem de yoktu.

"Peki sen?" dedi sorarcasına. "Sen gerçekten böyle bir yaşantıyı mı istiyorsun? Yanındakinin sorunlarıyla uğraşarak mı geçirmek istiyorsun günlerini? Çok güzelsin, cıvıl cıvılsın, iyilik seversin, bir insanda olması gereken her özelliğe sahipsin. Sana benden daha iyilerini verecek çok erkek vardır çevrende. Sorunlu biriyle zamanını tüketmek yerine neden gidip onlara bir şans vermiyorsun?"

Konuşmanın gitgide saçma noktalara çekildiğini fark edince konuyu dağıtmak için gülümseyerek kafamı yana yatırdım. "Yaa," dedim cilveli bir şekilde. "Sen bana iltifat mı ettin?"

"Ne?" dedi şaşırarak.

"Bana çok güzelsin dedin." dedim mutlulukla. "Senin ağzından bunu da duydum ya on yıl yeter artık bana." Piknik sepetinde kalan yiyecekleri çıkarmaya devam ederken gülümsememi silmemiştim yüzümden. "Gerçi dur," dedim kafamı kaldırıp ona bakarak. "Sen bunu aylar öncesinde bana söylemiştin zaten. Neydi şarkının adı?" Birkaç saniye kadar düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra kendi soruma kendim cevap verdim. "Façanga, Herkesten Güzelsin."

O şarkıyı nota yazıp sırama bırakanın Soner olduğunu aradan zaman geçtikten sonra da olsa anlamıştım.

"Nereden anladın?"

"Ya bak şimdi," dedim sepeti kaldırıp kenara koyarken. Yine gereksiz ayrıntılara gireceğimi anlamak zor olmasa gerekti. "Ben geçen gün odamda oturmuş şarkı dinliyordum. Sonra çalma listesinden bu şarkı denk geldi. Birinin masama notla koyduğunu hatırladım direkt. Bunu yapan tek bir kişi var, bu olsa olsa Soner olur dedim. Notu atmamıştım uzun bir arayıştan sonra buldum. Senin diğer notlarınla karşılaştırdım bir de baktım yazılar aynı. Şöyle bir aydınlanma yaşadım falan. Yani ben aylardır senin ilgini çekmeye çalışırken aslında çok daha öncesinde çektiğimi fark etmiş oldum. O gün sana bir daha aşık oldum."

Son dediğimin ardından utançla bakışlarımı kaçırıp boğazımı temizledim. "Öyle yani."

Aniden ağzımdan çıkan itirafı şimdilik unutması için örtünün üzerine koyduğum saklama kabının kapağını açıp çatallardan birisini içindeki sarmaya batırdım. Dizlerimin üzerinde Soner'e doğru yaklaşarak bir elimi yanağına götürdüm. "Çok konuştuk, hadi sarma ye." Çataldaki sarmayı ağzına tıkıştırırcasına soktum.

Sürekli ağzına yiyecek sokuşturmama artık alışmıştı ve garip tepkiler vermiyordu. "Havadan dolayı soğuk olabilir ama zaten sarma soğukken daha güzel bence."

Sıcak sıcak yemesini hiç sevmiyordum.

Çatalı başka sarmalara bastırıp Soner'e döndüğümde ona yedirmek üzereydim ki kolunu belime sarmış, hareketsiz kalakalmamı sağlamıştı. Dizlerimin üstünde dururken ve Soner'e sarma yedirmeye çalışırken ne kadar yakın olduğumuzun farkında değildim. Belimden tutarak bana destek vermeye çalışıyordu. Yutkunarak havada kalan çatalı Soner'e yaklaştırıp sarmayı yemesini sağladım.

Çatalı tutan elimi kendi elini sararak tutarken diğer elimi omzuna koymuştum. "Az önce çok saçma bir şey söyledin," dedim. Belli etmemiştim belki ama başka erkeklere şans verme lafı canımı fazlasıyla sıkmıştı. "Başkasını isteseydim bana yüz vermediğim o süreç içerisinde gidip onlara şans vermez miydim sanıyorsun? Hayatımda sadece seni istiyorum, kimseyi değil."

"Biliyorum..." dedi iç çekercesine. "Ama kendine bunu yapmanı istemiyorum. Ben batabileceğim kadar battım, seni de kendimle beraber bu çukura çekmek istemiyorum."

"Ya ben salak mıyım? Kendim için neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemeyecek birisi miyim? Sandığının aksine ben sana sorunlu gözüyle bakmıyorum ki. Ben senin gerçekten yanında olmak istediğim için buradayım. Daha kaç kez söylemeliyim bilmiyorum ama seni seviyorum, ne yapıyorsam her şey bunun için."

"Bir gün beni sevmeyi bıraktığında giden onca zamanın için çok pişman olacaksın." Onu sevmeyi bırakmak... Şu an gözüme bundan daha imkansız gelen bir seçenek yoktu.

"Seni sevmeyi bırakabileceğimi mi sanıyorsun sen?" Bu endişesine bir yerde hak veriyordum aslında. Onu seven kişilerin hayatında kalıcı olabileceğine ihtimal vermiyordu çünkü onu seven insanlar birer birer bırakıp gitmişti Soner'i, önce abisi sonra annesi. Dostum dediği insan da yine onu yarı yolda bırakmıştı. Benim de onu hayatımın sonuna kadar seveceğime ihtimal vermiyor olabilirdi. "Basit bir lise aşkından çok daha ötesi olduğunun ne zaman farkına varacaksın, çok merak ediyorum."

Kendini sevilmeye layık görmüyordu. Bu kalbimi acıtıyordu. Bir insan nasıl olurdu da kendisini başkaları tarafından sevilmeye layık göremezdi?

Diğer kolunu da belime sararak oturur pozisyona gelmemi sağladığında vücudumun birazı bacağının üzerindeydi. Ben konuştukça Soner'in bakışlarındaki sevgi daha da derinleşiyordu ve ben bir kez daha sözle dile getirmesindense bana olan sevgisini bu şekilde hareketleriyle, bakışlarıyla belli etmesinin daha güzel olduğunun farkına varıyordum. İliklerime kadar sevildiğimi hissediyordum.

Alnı alnıma yaslandığında gözlerim kapanmıştı. Normalde dışarıda insanların içinde yakınlaşan çiftleri garipser, nasıl utanmadıklarını düşünürdüm ancak şimdi anın içindeyken fark ediyordum ki; sevdiğin kişi yanındayken etraftaki hiç kimse umrunda olmuyordu. Ne düşündüklerini önemsemiyordun.

"Bir daha," dedim ensesindeki saçlarıyla uğraşırken. "Böyle saçma sapan şeyler söyleme. Ben senin yanındayken hâlimden çok memnunum."

Cevap vermedi. Bir süre o şekilde durduk. Soner'in kolları arasında dakikaların su hızıyla geçip gitmesi beni şaşırtıyordu. Doğru kişiyle zaman hiç olmadığı kadar hızlı geçiyordu gerçekten de. Ayrıldığımızda yaptığım her şeyi uzun uzadıya, her zamanki gibi gereksiz ayrıntılara girerek anlatmıştım. Soner de hep yaptığı gibi ilgiyle beni dinlemişti.

Birlikte hazırladığım yiyecekleri yiyip bir yandan da sohbet ediyorduk. Ben Soner'e onun hakkında bilmediğim her şeyi soruyordum o da bana bir an bile sıkılmadan cevap veriyordu.

"Peki," derken soracağım yeni soruyu düşünüyordum. Bitmiş meyve suyu paketini örtünün üzerine bıraktım. "Her şey istediğin gibi olsaydı, şartlar böyle gelişmemiş olsaydı eğer Soner aslında nasıl birisi olurdu? Hobileri neler olurdu, neyle ilgilenmeyi severdi, okuldan sonra neler yapardı? Aklına gelebilecek her şeyi sorduğumu düşün."

Soner yerinde hareketlenip kafasını dizlerime yerleştirerek örtünün üzerine uzandığında bir an donup kalmışsam da, şaşkınlığımı üzerimden atmam çok uzun sürmemişti. Elimi artık yeni alışkanlığım hâline gelen saçına götürürken Soner'in daha rahat etmesi için oturuşumu düzeltmiştim.

"Bunu ben de bilmiyorum," dedi gökyüzüne bakarak. "Böyle içine kapanık birisi olmayacağı kesin." Şartlar onu böyle olmaya zorlamıştı.

"Küçükken de böyle miydin?" diye sordum. "Sık konuşmayan, kimseyle muhattap olmayan birisi miydin?" Soner'in küçüklüğünü o kadar merak ediyordum ki. Onunla parkta karşılaştıktan sonrasında da görüşebilme şansım olsaydı nelerin farklı olacağını düşünmeye başlamıştım şimdi de.

"Değildim." dediğinde yüreğim sızlamıştı resmen. "Tam tersiydim. Sana benziyordum." Soner'in o hâllerini hayal edemiyordum ama yeniden öyle olması için her şeyi yapabilirdim.

"Mesela bir sporla ilgilenseydin hangisiyle ilgilenirdin?"

"Basketbol olabilirdi." Erkeklere futboldan daha çok yakışan bir spor dalıydı bence basketbol. Zihnimde birkaç saniyeliğine basketbol oynayan Soner canlanmıştı. Üzerindeki sporcu atleti ve şortuyla topu sektirerek sahada koşturan Soner kalbime zarardı. Saçları terden nemlenmiş ve alnına yapışmıştı hayalimde. Teni sahanın kenarındaki ışıkların ona vurması sebebiyle parlıyordu. Gözümün önünde canlanan görüntüye kendimi kaptırdığımı fark edince kafamı iki yana sallayarak hayalimi savuşturmaya çalıştım.

"Peki bir müzik aleti çalsan hangisini çalardın?"

"Gitar." Şimdi de kafamda Soner'in gitar çalan görüntüsü canlanmıştı. Kemikli ve damarları belirgin ellerinin gitarın tellerinin üzerinde hareket edişini hayal etmek beni heyecanlandırmıştı.

"En çok hangi kitap türünü seversin?"

"Fantastik."

"Aa," dedim heyecanla. "Ben de ama tabii tarihi kurguları da çok seviyorum. Mesela geçmiş zamanlarda geçmiş kraliyet ailelerini anlatan kurgulara bayılırım. Bir kitap hem fantastik hem de tarihi olursa tadından yenmez."

Soner kucağımdaki elimin parmaklarıyla oynamaya başladığında sorularımı sormaya devam ettim. "En sevdiğin müzik grubu?"

"Mavi Gri."

"Benim de..."

Aklıma başka sorabilecek soru gelmiyordu. Dakikalardır aklımı kurcalayan ne varsa sormuştum ona. Bakışlarımı parkta gezdirerek yeni bir soru düşünürken gözüme köşede kalan basketbol sahası takılmıştı. İçinde küçük bir çocuk potaya top atmaya çalışıyordu.

"Hadi basketbol sahasına gidelim." dedim hevesle. Oynamasını bilmiyordum ama içimden sahaya gidip oynama isteği geçmişti.

"Ne yapacağız?"

"Oynamaya çalışırız." Soner kafasını bacaklarımdan kaldırdığında ayağa kalktım. "Bunlar burada dursa bir şey olmaz herhalde." dedim örtüye ve üzerindekilere bakarak.

Sonerle birlikte basketbol sahasının içerisine girdiğimizde topuyla oynayan çocuğa doğru yaklaştım. Topu kendisinden bir hayli yüksek olan potaya atmaya çalışamamış ancak başaramamıştı. Oflayarak topu eline aldığında "Merhaba," dedim çocuğa. "Birazcık biz de oynayabilir miyiz?"

Çocuk bana ve Soner'e baktıktan sonra elindeki topu yerde sektirerek bana doğru attı. "Oynayın ama çok yüksek, atamazsınız."

Topu tutarak birkaç kez yerde sektirdim. "Atarız."

Topu sektire sektire potanın önüne yaklaştığımda son birkaç adım kala elime aldım ve zıplayarak topu çembere gönderdim. Top çembere girmek şöyle dursun boyuna bile yetişemeden yere çakıldığında göt olmuş bir şekilde arkamda kalan çocuğa ve Soner'e döndüm. "Atamazmışız."

Soner gülerek yanıma yaklaşık yerdeki topu aldığında aynı benim gibi birkaç kez yerde sektirmiş ve ardından potaya atmıştı. Top çembere çarpıp

içine girdiğinde dudağımı büktüm. "Bir doksan boyun var, neredeyse potayla selamlaşacaksın bir zahmet atıver."

"Senin de boyun çok kısa sayılmaz." diyerek bana takıldı Soner.

"Bir altmış beş." dedim. "Kusura bakma da yanına yaklaştığımda Uzunla Huysuz gibi duruyoruz."

Tabii abarttığım kadar değildi ancak yanımda bir hayli uzun durduğu yalan değildi. Küçük çocuk esprimi anlayarak gülmüştü.

Soner topu bir kere daha potaya atmaya yeltendiğinde bu kez başarısız olmuştu. Güldüm. "Deve kadar boyun olsa da işe yaramıyormuş bazen demek ki."

Yere düşen topu tek eline alarak bana doğru attı. "Çok konuşuyorsun, sen dene bakalım."

Atamayacağımı bile bile hırslanarak topu aldım. "Atayım da gör."

Potaya doğru attığım top pota haricinde her yere gittiğinde inatlaşarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bu sayılmaz, odaklanamadım bir kere."

"İnanıyorum ben sana." dedi alayla gülerek. Kendisi bana şovunu yaparak topu bir kere daha potadan sokmayı başarmıştı.

"Haksızlık var burada," dedim çocuk gibi. "Ben oynamayı bilmiyorum bile."

"Abla, topu çembere atacaksın sadece. Bunun bilip bilmemekle ne ilgisi var ki?" Çocuk bilmiş bilmiş konuştuğunda yerde sekmekte olan topu işaret ederek "Bunu kafana atarım." dedim sahte bir sinirle. "Ya da top niyetine seni o çembere sokarım."

"Daha topu atamıyorsun beni nasıl atacaksın?" dedikten sonra elini ağzına bastırarak hunharca gülüşünü gizlemeye çalışmıştı.

Gözlerim kısıldı. "Cüce."

"Çocukla çocuk olma." dedi yanıma gelen Soner. Yerdeki topu almış ve sektirmeye başlamıştı. Kafasını eğmiş sektirdiği topla ilgilenirken dışarıya, daha çok bana, nasıl hoş bir görüntü sunduğundan habersizdi. "Çocuk benimle dalga geçerken iyi ama."

"Boyun kısaysa ve atamıyorsan bunun faturasını çocuğa kesemezsin." Bugün fazla mı sinir bozucu konuşuyordu ne?

Ya da benim yanımdayken daha da açılmaya başlamıştı farkında olmadan.

"İki metre boyum olmadığı için pardon ama en kısa zamanda uzamayı öğreneceğim. Tabii dilersen omzuna alarak kısa yoldan boyumu uzatabilirsin de." diyerek dalga geçtiğimde Soner sektirdiği topu iki eliyle

kavrayarak bana doğru dönmüştü. Bakışları şakamı ciddiye almışçasına ciddiydi. "Gel." dedi benim aksime dalga geçmeden, ciddiyetle.

"Ne?" diyebildim şaşkınlıkla. "Ciddi misin?"

"Topu atabilmek için bu kadar heveslendiysen, gel."

Topu yere atıp aramızdaki bir, iki adımlık mesafeyi adımlayarak yok ederken midemin kasılır gibi olmuştu. Ona yakın olduğum her an çok özeldi ve ben her seferinde sanki ilk kez yakınlaşıyormuşuz gibi hissediyordum. "Peki," dedim geri çevirmeyerek. Dünden razıymış gibi görünmek istemiyordum ama harbiden de öyleydim. Tek dileğim bunu Soner'in fark etmemiş olmasıydı.

Soner önümde yavaşça çöktüğünde eteğimin ucunu tutarak açılmamasını önleyip bir bacağımı omzuna attım. Diğerini de yerleştirdiğimde elleriyle bacaklarımı tutarak doğrulmuştu. "Oha," dedim yüksekten sahaya bakarken. "Potayla selamlaşıyorum resmen."

Soner'in güldüğünü duyduğumda bu anı kaçırmamak için başımı eğip yüzüne bakmaya çalışmıştım. Soner ne zaman gülse bakışlarım anında ona dönüyordu. Bu artık benim farkında olmadan yaptığım bir hareket hâline gelmişti.

"Ee top?" diye sorduğumda, topun sahibi olan çocuk koşturarak yanımıza gelmişti. Yerdeki topu alarak havaya fırlattığında zorla yakalayabilmiştim.

"Ben düşmem buradan değil mi?"

"Sıkı tuttum, düşmezsin."

Elleri gerçekten de bacağımı sıkıca kavramıştı. Her an ani bir hareket yapıp kendimi yere yapışmış bir şekilde bulabileceğim korkusu, bu tutuşu sayesinde yok olup gitmişti. Tenime dokunuşu fazlasıyla heyecan vericiydi ve bu gerçeği yok sayıp potaya odaklanmak çok güçtü. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Soner'in her dokunuşuyla, sözüyle kendimi kaybedeceksem daha çok çekeceğim vardı benim.

Gözlerimi açtığımda topu birazcık uzağımda kalan çembere doğru gönderdim. Top potadan girip yere düşerken kollarımı sevinçle havaya kaldırmıştım. "Gördünüz mü? Ben basketbol oyuncusu olmak için doğmuşum!"

Soner "İnanılmaz bir oyunculuk." derken sesinde gerçekten inanamıyormuş gibi bir tonlama vardı.

Kafamı bilmiş bir şekilde sallarken küçük çocuk sinirimi bozmak istercesine konuşmuştu. "Abla o mesafeden atamayanı da basketbol topuyla döverler bu arada."

"Bak," dedim sinirle. "Seni cidden bu potanın içine atacağım sonra topu atmaya çalışırken kendisini potaya sokan basketbol oyuncusu gibi rezil olacaksın." Böyle bir video izlemiştim zamanında.

"Korkmadım ki."

"Cins ya," diye söylendim. "Ver şu topu, size yine sportif yeteneklerimi göstereceğim."

Çocuk topu sahanın diğer ucundan almaya gidene kadar ellerimden birini Soner'in saçlarına yerleştirdim. Kısacık süre içerisinde saçlarıyla oynarken Soner kafasını kaldırıp bana bakmaya çalışmıştı. Göz göze geldiğimizde gülümsediğimde ufak bir tebessümle karşılık vererek önüne dönmüştü. Annesinin saçlarıyla çok oynadığını söylediği andan beri boşta kaldıkça ellerimi hep saçına götürüyordum. Biraz da olsa annesinin boşluğunu doldurmaktı amacım.

Çocuk topu bana getirdiğinde kısa mesafedeki potaya bir basket daha atmış ve yaptığım sanki çok büyük bir şeymiş gibi sevinmiştim. "Keşke vaktinde basketbola başlasaymışım, kesin NBA'de falan oynatırlardı beni."

Abartılı sevincime Soner "Yıldız oyuncu olurmuşsun." diyerek karşılık verdiğinde kafamı salladım.

"Kesinlikle."

İki basketten sonra topu potaya sokmanın büyüsü de bozulmuş ve sıkılmaya başlamıştım. Zaten normalde de yaptığım şeylerden sıkılma sürem çok kısaydı. "Sıkıldım," dedim. "İndirsene beni."

Yerim iyiydi aslında ama Soner'in omuzları ağrımaya başlamış olabilirdi. Kıyamazdım da.

Önce sağ ve sonra da sol bacağımı omzundan geriye doğru indirirken ayaklarım yere basmak üzereyken kollarımı Soner'in boynuna dolamıştım. Soner bu hareketim üzerine "Dola bacaklarını belime." dediğinde bacaklarımı beline sarmıştım. Elleri yeniden bacaklarımın üzerindeki yerini bulurken sahanın çıkışına doğru yürümeye başladığında keyifle güldüm. "Ben sevdim yerimi."

Ne kadar beni sinir etmiş olsa da çocuğa teşekkür etmeyi ihmal etmemiştim. Soner sahadan çıkıp piknik yaptığımız alana doğru yürürken ayaklarımı havada sallamaya başladım. Hafiften esen rüzgar Soner'in saçlarından yayılan kokunun bana ulaşmasını sağlıyordu.

Kendimi o kadar huzurlu hissediyordum ki.

Kafamı eğip Soner'in saçlarının üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra çenemi kafasının üzerine yaslamıştım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu saf bir

merakla.

"Anın keyfini çıkarıyorum." Yapabileceğim en iyi şey buydu.

"Çıkar bakalım."

İçimden bir ses onun da huzurlu olduğunu söylüyordu. Yanımdayken mutlu olduğunu zaten görebiliyordum ama eğer aynı anda huzurlu da hissediyorsa ona bunu hissettirebilmenin sevinci çok başka olurdu. Her insanın yanında huzurlu olamazdı insan.

Örtümüzü serdiğimiz yere geldiğimizde Soner durmuştu. Hiç istemeyerek kollarımı boynundan çözüp ayaklarımın yere basmasını sağladım.

"Ben acıktım." dedim örtünün üzerine oturup kalan sandviçimi yemeye gömülürken.

Soner de kendi yerine oturduğunda piknik sepetini önüne çekmişti. Ne yapacağının merakıyla onu izlerken kapağını açmış ve bana verdiğinde sepete koyup varlığını unuttuğum mektubu çıkarmıştı. Gün bittiğinde okumamı istemişti ama belli ki dayanamamıştı. Mektubu bana uzattığında istemsizce yutkunmuş ve zarfa uzanmıştım.

Soner'e mektubu okuma zamanı gelmişti ama bunu yapmaya hazır mıydım bilmiyordum.

Mektup Soner'indi ancak okuduktan sonra onunla birlikte mahvolacak kişi bendim. İşte hazır olmadığım kısım tam da buydu.

****

Beste'nin bahsettiği video bu sldöeşföğeşf

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Beste mektubu okumaya hazır değil, ben de yazmaya değilim. Bakalım ne olacak :(

36

Dedublüman - Belki

Zor bela zarfı açıp içindeki kağıtlarla bakışmaya başlamıştım. Birden fazla kağıt vardı, bu mektup diyemeyeceğim kadar çok yazı anlamına geliyordu. Annesi Soner'e vakti zamanında anlatmadığı ne varsa, ona söyleyemediği ne varsa bu kağıtlarla ona ulaştırmak istemişti.

Sadece Soner'e değil, abisine de mektup bırakmıştı ancak abisi Yiğit o kağıtlarda yazılanları hiçbir zaman okuyamayacaktı.

Hayatımda hiç görmediğim bir aile için bu kadar içimin burkulması, kalbimin acıyla sızlaması normal miydi?

Zarfın içindeki katlanmış kağıtları çıkarmak üzereyken yan taraftan gelen kedi miyavlaması ile dikkatim dağılmıştı. Merakla sesin geldiği yöne baktığımda gördüğüm küçük yavru kediyle kısa süreliğine de olsa karamsar havadan kurtulmuştum. Soner'in de bakışları kediye çevrilmişti. "Yaa," dedim oturduğum yerden kalkarak. Birkaç adım uzaklıktaki kediye doğru yürürken onu ürkütüp kaçırmamak için adımlarım fazlasıyla yavaştı. "Ne tatlı bir şeysin sen?"

Mektubu okumayı birkaç dakika daha erteleyebilirdim.

Kedi, ona yaklaşan beni fark edince kafasını kaldırıp bana bakmış ve kaçmaya çalışmıştı ama ondan önce davranarak ellerimi nazik bir şekilde karnına sarmıştım. "Nereye kaçmaya çalışıyorsun bakayım?"

Arka ayaklarını oynatarak ellerimi tırmalamaya çalışmıştı ama tırnakları o kadar küçüktü ki, tırmalaması canımı yakmıyordu. Yavru kediyi koluma yatırarak Soner'in yanına geri döndüm. Soner yerinde hareketlenmemişti ama gözleri ilgili bir şekilde benim üzerimdeydi. "Soner bak," dedim neşeyle. "Çok tatlı."

Kollarımın arasından kurtulmak isteyen kediyi piknik örtümüzün en ortasına bıraktım ve dizlerimin üzerinde yere oturdum. Kedi etrafına bakınırken onu yemek isteyen birisinin, ki bu kişi bendim, varlığından habersizdi.

Kedinin susamış olabileceğini düşünerek yanıma aldığım karton bardaklardan birisine su doldurup kedinin önüne bıraktım. Bardaktaki suyu tek başına içebilecek kadar büyük olmadığını hatırlayınca yavruyu karnından tutarak havaya kaldırmış ve suya yetişmesini sağlamıştım. Kedi suyu iştahla içmeye başladığında olduğum yerde heyecanla kıpırdanmıştım.

Bu heyecanımla konuşmak için Soner'e döndüğüm esnada gözlerinde gördüğüm hayranlık afallamama ve ne söyleyeceğimi unutmama sebep olmuştu. Hayran hayran beni izliyordu.

Hissettiğimle utanç duygusuyla beraber yutkunarak bakışlarımı kediye çevirdim. Birinin seni hayranlıkla izlemesi çok güzeldi ama aynı zamanda utandırıcıydı da. Hele ki karşımdaki kişi Soner iken onun yaptığı çoğu şey beni utandırıyordu.

Kedi suyu içtikten sonra ona bir de sandviçin içine koyduğum salamlardan yedirmiştim. Dakikalar birbirini kovalayıp giderken kediyle ilgilenmeyi hiç bırakmamıştım. Nihayet kedinin yeterince doyduğundan emin olduğumda kolumun üzerine yatırdığım yavruyla beraber Soner'e yaklaştım. "Sen de sevsene."

Kedi bana alışmış olmalıydı ki kaçmaya ya da beni tırmalamaya çalışmıyordu. Soner'in yanına ulaştığımda kediyi iki elimle birden tutup havaya kaldırmıştım. "Annesi nerede acaba?" Annesiz bir yavruysa bu kediyi burada bırakıp gitmeye gönlüm razı gelmezdi.

Soner turuncuya yakın renkteki tüylere sahip kediyi parmağının ucuyla sevmeye başlamıştı. Yumuşak tüyler parmaklarının arasında kayıp giderken kediyi Soner'in kucağına bıraktım. Kedi yine etrafına bakınırken ben de kafamı Soner'in omzuna yaslamış, Soner ile kediyi izlemeye koyulmuştum. Mektupları bir süreliğine ertelemek iyi gelmişti.

Okulda Soner'e sürekli laf atma, kötüleme, yerme çabasında olan kişiler onun bu hâlini görse yaptıklarından utanır mıydı acaba? Soner'in kimsenin göremediği yanını görmüş birisi olarak rahatlıkla onun hepsinden çok daha iyi bir insan olduğunu söyleyebilirdim. Küçük yavru bir kediyi severken olabilecek en masum hâli yüzüne vuruyordu. Soner'i her görüşümde ne kadar doğru bir insan olduğunu anlayabiliyordum.

İlk aşkımı olabilecek en doğru kişiyle yaşıyordum.

Kediyi sevmeye devam ederken başka bir kedinin daha sesini duymuştum. Sağ tarafımızdaki ağaçların arasından koşarak gelen büyük bir kedi bize tıslադığında yavrunun annesinin o olduğunu anlamıştım. "Tamam

kızma," dedim açığa çıkmış olan dişlerine bakarak. "Bir şey yapmadık yavruna."

Soner'in kucağındaki kediyi yere bıraktığım gibi anne kedi ağzıyla yavrusunu ensesinden kavramış ve hızlıca yanımızdan ayrılmıştı.

Kedinin gidişinin ardından Soner'in yanından ayrılarak eski yerime geçtim. Yerdeki mektubu okumayı artık daha fazla erteleyemeyecektim. Soner'in durgunluğu gözüme batmaya başlamıştı. Zarfı sepetten çıkardığından beri yarım saat öncesinden daha düşüktü moodu. Annesinin ona ne yazdığının merakı, tedirginliği hatta belki korkusu vardı içinde. Yüzünden belliydi.

Zarfın içindeki kağıtları çıkardım. Birbirine zımbalanmış birkaç a4 kağıt vardı ve hepsinde de uzun uzun yazılar yazılıydı.

İlk sayfayı görüş açıma sokup ilk satırı sesli bir şekilde okumaya başladım.

"Tarih 21 Şubat, 2010."

Soner burada daha altı yaşındaydı, birkaç ay sonra yedi yaşına girecekti.

"Bu yazıyı biricik oğlum Soner için yazıyorum. Eğer bu mektup yanlış kişinin elindeyse lütfen okumayı bırak, seni ilgilendiren bir konu yok ama oğlum, Soner'im, sen okuyorsan biraz canını yakacağımı bilmen gerek anneciğim. İstemiyorsan okuma ve bu mektubu yırtıp at.

Seni ve abini çok seviyorum bunu hep bilmeni isterim. Size hak ettiğiniz hayatı yaşamanızı sağlayamadığımın farkındayım. Daha altı yaşındasın, aklın bazı şeyleri kavrayacak düzeyde değil. Çok küçüksün, hayata dair bildiğin şeyler sınırlı ancak tek bir şeyi çok ama çok iyi biliyorsun; o da babandan korkman gerektiğini. Babanı görür görmez yüzünde okunan korkuyu görüyorum, vücudunun nasıl titrediğini fark ediyorum. Çok özür dilerim, keşke daha altı yaşındaki bir çocuğun bunları yaşamasına engel olabilsem."

Durup bakışlarımı Soner'e çevirdim. Tepkisiz bir şekilde örtüyü izliyordu. Okurken benim sesim sonlara doğru kısılmıştı ama onun bu kadar kayıtsız kalması beni korkutuyordu. Duygularını dile getiremiyordu belki fakat belli edememesi de büyük bir sorundu.

Bakışlarımı Soner'den ayırarak kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"Cüneyt şerefsizin teki." Okuduğum tanıdık gelmeyen isimle "Cüneyt?" dedim sorarcasına.

"Babam."

Baba kelimesini asla hak etmeyen babası...

"Ondan nefret ediyorum. Size nefretin ne kadar kötü bir his olduğundan bahsederken birisinden ölesiye nefret ederek kendimle çelişiyorum. Bu nefret beni çok yıpratıyor.

Bu mektubu kaç yaşındayken okuyacaksın bilmiyorum. Belki içten içe beni sorgulayacaksın. 'O adamdan kurtulmak için tonla yol vardı, neden hiçbirisini denemedin?' diyeceksin, diyeceksiniz ve haklısınız da. Bir anne olarak bana düşeni yerine getiremedim hiçbir zaman. Cesaret edip de sizi bu yaşamdan kurtaramadım. Ne kadar özür dilersem dileyeyim beni bu konuda hiçbir zaman affetmeyeceğinizi biliyorum. Şu an beni çok seviyor olsan da bir gün tıpkı baban gibi benden de nefret edeceksin.

Aklındaki sorulara sözlü bir şekilde cevap veremeyeceğim. Zamanı geldiğinde de bunu yapamayacağım. Olur da bir gün okursan diye sana bu mektubu yazıyorum. Beni anlar mısın bilmiyorum, anlaşılmaya değer birisi miyim onu da bilmiyorum ne yazık ki. Sadece bana olan kininin dinmesini istiyorum, ne olur beni de anla oğlum.

On yedi yaşında bir genç kız iken üniversiteye gitmek gibi hayallerim vardı. Okuduğum sağlık meslek lisesinden mezun olup hemşirelik okumak istiyordum. Babam, yani deden fazla geri kafalıydı. Kız çocuğu okumaz, evinde oturur diyen insanlardandı. Çevresi de onun gibilerle doluydu. Arkadaşlarının kızlarına bakıp beni onlarla bir tutar, onlar nasıl babalarının dizlerinin dibinde oturduysa benim de aynısını yapmamı isterdi. Liseyi bile güç bela okudum, abimin desteğiyle. Evet, bunu da şimdi öğreniyorsun aslında bir dayınız var ama onu hiç görmediniz.

Dayın için her hakkı tanıyan babam benim liseyi okumama bile zor izin verdi. Dayını İstanbul'a okumak için gönderirken beni mahalledeki arkadaşlarından birinin oğluna gelin olarak gönderdi.

Hep olmak istediğim şehire geldim ama istediğim şartlar içerisinde değildi bu gelişim.

On dokuz yaşında evlendirilmiş olmamı bir şekilde hazmettim. Eskiden büyüklerimiz görücü usulü ile evlenirlermiş, zamanla birbirlerini severlermiş. Belki onlar gibi oluruz diye düşündüm. Belki ben Cüneyt'i, o da beni sever dedim. Yanıldığımı daha evliliğin ilk haftasında darp edildiğimde, yüzümdeki morlukları makyaj malzemesi ile kapatmak için çabaladığımda anladım.

İlk işim anneanneni aramak ve boşanmak istediğimi söylemek oldu. Olur kızım, dediği an biletimi kesip Isparta'ya geri dönecektim ancak annem bana sahip çıkmadı. Elalemin lafını benden daha çok umursadı.

Elalem ne dermiş, daha ilk haftadan boşanma kararı alan bir kadınla başka hangi adam evlenirmiş? Ben evlenmek istemiyordum ki. Ben okumak, kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyordum. Sonra belki dünya turuna çıkardım. Hayatımın aşkını dünyanın diğer ucunda bulur, onunla mutlu bir yuva kurardım. İstediğim abartılı şeyler değildi ama bana reva görülmedi hiçbir zaman.

Böyle bir adamdan çocuk yapmak akıl işi değildi ama isteyerek olmadı. Bunu söylemek istemiyorum ama utanırmış gibi saklamak da istemiyorum. Belki ikiniz de benim istemim dışında oldunuz fakat ben ikinize de hiçbir zaman o gözle bakmadım. Beni yaşama bağlayan da bu oldu. Yaşamayı istemediğim bu hayattan kurtulabilirdim, geride bırakacağım iki oğlum olmasaydı eğer.

Yine de umudumu yitirmedim. Bir gün tüm bu kabusun biteceğini biliyordum. Kötülerin günün birinde mutlaka cezasını çekeceğine inanıyordum.

Beklediğim gibi olmadı.

Abin büyüdü, sen büyüdün. Küçücük kalbinize insanlık namına çok şey sığdırdınız fakat babanız bir merhameti sığdırmaktan acizdi. Bunun cezasını da siz çektiniz. Kişiliğinizin oturduğu yaşlarda çevrenizde olabilecek en kötü örnekler var. En büyük korkum bir gün ona benzemeniz.

Bugün öğrendim, uyuşturucu ticaretinin başını çektiğini. Yapamaz dediğim hangi pislik varsa onlarla kuşatmış çevresini. İçki, kumar, hırsızlık, adam yaralama. Şimdi de uyuşturucu. Ben sizi nasıl sağlıklı bireyler olarak yetiştireceğim bu adamın yanında?

Bazen sizi de alıp kaçmak istiyorum buralardan. Neye güvenip kaçacağım? Bir işim mi var? Size sefil hayat yaşatmaktan başka ne gelecek elimden?

Gerçi şimdi yaşadığınız hayat da sefil değil mi?

Kızmayın bana, lütfen."

İlk sayfa bitmişti. Annesinin çaresizliği karşısında gözlerim dolmuştu.

Dediği gibi tonla yol vardı kurtulmak için. Ben bir anne olsaydım kendimi kurtaramıyorsam bile çocuklarımı kurtarmak için elimden geleni yapardım. Ne olacağını düşünmeden herhangi bir çocuk esirgeme

kurumuna başvurur veya polisi arardım ancak kadının o zamanlardaki psikolojisini bilemediğim için neden bunu yapmamış diye sorgulayamıyordum. Belki korkuyordu, belki tehditle bastırılıyordu, belki polisin bile ona yardım edemeyeceğini düşünüyordu. Aklından neler geçtiğini kimse tahmin edemezdi.

Sınanmadığım şeyler hakkında yorum yapamıyordum.

Bakışlarımı korka korka Soner'e çevirdiğimde en son onu bıraktığım hâlinde olduğunu görmüştüm. Bakışları odaklandığı yerden hiç ayrılmamıştı. Yüzünde en ufak bir duygu değişimi yoktu. En belirsiz mimiklerini fark edebilecek kadar tanımıştım onu ama yoktu işte. Soner hep alışkın olduğum tepkisiz surat ifadesini takınmıştı.

İlk sayfayı arkaya doğru katlayıp arkasında yazan yazıyı okumaya başladım.

"Tarih 12 Mayıs, 2010.

Bugün senin doğum günün. Dışarıdan ne kadar mutlu göründüğünü bilseydin keşke. Sabahın köründe beni uyandırdın, sana pasta yapmamız için. Daha kahvaltı hazırlamadan sana pasta hazırlamaya başladım ve mutfak masasında oturup heyecanla beni izledin. O kadar tatlı bir heyecanın vardı ki.

Sonra baban geldi ve sen nasıl kaçacağını şaşırdın. Masadan inmenle odana koşturman arasında birkaç saniye vardı sadece. Hatırlıyorsun değil mi o günü?"

Soner'e baktım. Hatırlıyor muydu?

Kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı ama daha çok bana değil de annesine yanıt veriyor gibiydi.

"O korkuyu gördükten sonra emin oldum, seni de abini de bu evden kurtarmalıyım. Olabilecek en çabuk şekilde.

Dün özel bir hastane ile görüştüm. Sağlık meslek lisesi mezunu olduğum için hemşirenin bir alt kademesinde çalışmam şartıyla beni işe alabileceklerini söylediler. Zamanında yaptığım staj haricinde bir deneyimim yok, elbetteki normal bir hemşire gibi iş yapmayacağım. Belki ufak getir götürlerle başlar zamanla baka baka öğrenirim.

Bunu duyduğumda ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin. Bir kadın için kendi ayaklarının üzerinde durabilmek ne büyük bir şey. Benim için yeni bir umut ışığı oldu bu haber.

Sizi de alıp gideceğime, size hak ettiğiniz hayatı yaşatacağıma söz veriyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Bu sayfadaki yazı diğerine göre biraz daha kısaydı. Arkasını çevirip okumaya devam ettim.

"Tarih 18 Mayıs, 2012.

Kardeşini bu kadar seviyor oluşuna o kadar hayranım ki. Hamile olduğumu öğrendiğimde senin diğer çocuklar gibi kıskançlık yapacağını, Ada'yı hiç sevmeyeceğini düşünmüştüm ancak sen kardeşini öyle benimsedin ki. Bazen benden çok onu sevdiğini dahi düşünüyorum.

Bugün yemeğini yerken bana Ada ağladığında onu nasıl susturabileceni sordun. Sana, onun yanında olduğunu hissettirmen gerektiğini söyledim. Nasıl yaptın bilmiyorum fakat bulmuşsun. Yalnız bıraktığımda kıyameti koparan Ada ben yokken ağlamıyor artık.

Merak ediyorum ne yaptığını..." Yazıyı okumaya devam ederken yere yasladığım elimde hissettiğim dokunuşla dikkatim dağılmıştı. Gözlerim Soner'e kayarken elimi tutmuş ve hep yaptığı gibi parmaklarımla oynamaya başlamıştı.

"Bunu." dedi kısık bir sesle.

"Anlamadım?"

Seslice nefesini verdi. "Bunu yapardım." Bakışları ellerimizdeydi.

"Ada'ya..." dedim ve kalakaldım. Parmaklarımla oynaması her zaman hoşuma gitmişti ama böyle bir anlamı olduğunu hiç tahmin etmemiştim. "Yanında olduğunu hissettirmek için." diye devam ettiğimde kafasını sallamıştı.

Bana da yanımda olduğunu hissettirmek istiyordu bu hareketiyle. Bu nahifliği karşısında kalbim uyuşurken titrek bir nefes alarak mektubu okumaya kaldığım yerden devam ettim.

"Bunu yazıp yazmama konusunda çok kararsız kaldım. Sizden hiçbir şey gizlemeyeceğim hakkında kendime söz verdiğim için yazmalıymışım gibi hissediyorum. Zamanı geldiğinde siz de öğrenmelisiniz.

Baban haklıydı. Ada onun kızı değil. Ona karşı inkar etmek zorundayım çünkü bunu yapmazsam beni de kızımı da öldürür. Ardından hiç acımadan sizi de öldürür.

Özür dilerim. Aldatmak bir çözüm yolu değil ama sevdim. Birisini çok sevdim, ta ki Cüneyt onun da ipini kesene dek.

Bir şeylerden şüphelendi ve adamı yaraladı. Nasıl yaptığı bilinmez, yıllardır akli dengesi yerinde değil raporu varmış. İnsan yaralamaktan

yargılanması gerekirken aklı başında değilmiş gibi davranarak kurtuldu. Ne kadar adaletli değil mi?

Evliliğimizin başlarında onu birkaç kez şikayet etmeme rağmen ertesi gün evine bırakılmasını şimdi daha iyi anlıyorum. Adam yargılanmamak için raporla geziyor. İstersem bin defa şikayet edeyim yine işe yaramayacak. Dünyanın kötülerin çevresinde dönmesini kaldıramıyorum artık.

Yaşamayı da kaldıramıyorum ama çocuklarım var. Onların bana ihtiyacı var.

Sizin bana ihtiyacınız var, benim de size."

Hepsinin birbirine ihtiyacı vardı esasında. Soner'in onlara, onların Soner'e... Ama babasını dahil etmediğimde dört kişilik aileden geriye yalnızca Soner kalmıştı. Hem de fazlasıyla yaralı bir şekilde.

"Ada'nın ölümünden iki gün öncesiydi," dedi Soner. "Annem o gün yazmış bu yazıyı."

Yutkunamamıştım bu dediğinden sonra. Bir kadın evladının katili olduğunu düşünmeden yalnızca iki gün öncesiydi. Bir abi, babasının kardeşini öldürüşüne şahit olmadan iki gün öncesi... Ne büyük travmaydı bu böyle.

Ben bu görüntüye şahit olsaydım sonrasında yaşamıma devam edebilir miydim onu bile tahmin edemiyordum.

Soner parmaklarımla oynamaya devam ederken ona güç vermek istercesine parmaklarımızı birbirine kenetlemiş ve sıkıca tutmuştum elini. O da aynı sıkışla karşılık verdiğinde kağıdın son sayfasını okumaya başladım.

"Tarih 1 Eylül, 2018."

Günümüze çok yakın bir tarihti, Soner on altı yaşındaydı.

"Kafamın içinde bir kaos hakim. Bunu yazarken ellerim titriyor, yazımın yamukluğundan anlarsın belki.

Bir şeyler hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Uzun zamandan sonra ilk kez bir şey hissettim. Zihnim bana sanki emir etti otur ve yazdığın mektuplara devam et diye. Hep kıyafet dolabında bir zarfın içinde tutarım bu yazdıklarımı, olur da bir gün başıma bir şey gelirse kolayca ulaşın diye.

Kötü şeylerin olacağını hissediyorum. Midem kasılıyor, kalbimde bir acı hakim.

Benim küçük oğlum gözümün önünde büyümüş ama ben bunu göremeyecek kadar kör olmuşum çevreme. Bana çok kızıyorsun

biliyorum. Kapıma kadar gelip seni her kovduğumda odandan gelen ağlama seslerini duyup kayıtsız kalmama, sana ilgi göstermememe çok kızıyorsun. Seni artık sevmediğimi dahi düşünüyor olabilirsin. Oğlumun ciğerini bilirim ben, kesin öyle düşünüyorsun değil mi?

Seni çok seviyorum oğlum, bir anne evladını sevmeyi bırakır mı hiç? Gösteremiyorum yalnızca. Bir çocuğumun acısına o kadar odaklanmışım ki diğerlerini nasıl ihmal ettiğimi görememişim.

Affedin beni.

Yüzsüzce af dileniyorum ama lütfen affedin. Ben sizi hâlâ çok seviyorum."

Annesinin ona ilgi göstermediği zamanlarda Soner'in hissettiklerini düşünmek beni daha da acıya boğmuştu. Küçücük bir çocuktu daha ve o bunların hiçbirisini hak etmemişti.

Zımbalı kağıtların arkasını çevirdiğimde önceki sayfalardaki yazılardan daha farklı renkte yazılmış başka bir yazı görmüştüm. Yazılışları arasındaki fark bunu annesinin yazmadığının kanıtıydı.

"Bu defa yazan annen değil, abin." Soner'in bakışları ani bir şekilde kağıda döndüğünde üst dudağımı dişlerimin arasına kıstırmıştım. Abisi bu yazıyı buraya yazdığına göre bu mektuplardan haberdardı.

"Bu kağıt parçalarının arasına son dokunuşu da ben yapmak istedim. Bunları bulduğum tarih 9 Eylül, 2018. Benim bu hayattaki son günüm.

Mektupları bulduğumda bana yazılanı okumadım. Okumayı hiç istemedim. Bize bunca zaman annelik yapamamış bir kadının yazdığı birkaç cümleyi okumak içimden gelmedi. Sen ne kadar kabullenmek istemesen de o kadın bize yapması gereken anneliği yapamadı. Gerçeğin her zaman farkındaydı yalnızca görmek istemedi. Bunlar belki sana acımasızca geliyordur ama gerçek bu.

Kabul ediyorum, ben de hiçbir zaman iyi bir abi olamadım. Bir gün karşına geçip sana iyi olup olmadığını sormadım. Alacağım cevaptan emin olduğum için korkaklık ettim. İyi olmadığını biliyordum, bir abi olarak üzerime düşen sorumluluğu yerine getiremediğim gerçeğinin yüzüme vurmasını istemiyordum.

Sana doğru düzgün bir abilik yapamadan öleceğim bu gece. Sabah belki leşimle karşılaşırsın.

Bencil olduğumu düşünebilirsin, öyleyim de. Bencil pisliğin tekiyim. Sana sahip çıkmam gereken yerde kendimi düşünüyorum ama bilirsin

bu hissi, bazen hiçbir çıkış yolu bulamazsın. Her şey üst üste gelir, yapamazsın. Bir dayanma sınırın vardır ve o sınır çoktan geçilmiştir. Sen de istedin. Sen de ölmeyi istedin, daha geçen hafta hastaneden toplamadık mı biz seni?

Beni anlarsın.

Ben bu gece öleceğim. 9 Eylül benim nefes aldığım son gün olacak ama sen benim yaşayamadığım hayatı yaşamalısın. Bu mektup eline geçerse eğer içimde ukte kalan ne varsa senin yaşamanı istediğimi bil.

Hayatının ilk on altı yılının acısını çıkaracak kadar mutlu ol. Zor olacak biliyorum ancak sen benden daha güçlüsün. Yaparsın.

Şunu unutma, hiç belli etmeseler de abiler kardeşlerini her zaman sever.

Umarım kendine yaşamak için bir sebep bulabilirsin kardeşim, ben bulamadım. Benden bu kadar."

Mektubun bitişinin ardından dolan gözlerimden birer damla taşıp yanaklarıma süzülmüştü. Empati kurmak, bunları yazdığı an hissettiklerini düşünmek beni duygulandırmıştı. Bir insanın son saatlerinde olduğunu bilmesi, ertesi gün hayatta olmayacağının bilincinde olması nasıl bir histi?

Kağıtları yere bırakarak Soner'e baktığımda bakışlarının ellerimizde olduğunu görmüştüm. Yüzünde garip bir ifade vardı, bunu nasıl tanımlayabilirdim bilmiyordum. Ağlamaya yakındı ama aynı zamanda bir o kadar da uzaktı. Kendini kastığı her hâlinden belliydi.

"Soner," dedim ona doğru yaklaşarak. "Her şeyi içine atmak zorunda değilsin. Bunu yapamazsın da zaten. Bazen ağlamak da gerekir, bazen hislerini dışarıya vurmak da gerekir." Soner'in bunu uzun zamandır yapmadığı belliydi.

Onun bu hâlini görmek ağlamamın şiddetlenmesine sebep olmuştu. Sevdiğim çocuğun acı çekiyor olduğunu görmek ve elimden hiçbir şey gelmediğini fark etmek kahrediciydi. Tam şu an yapabilsem gözümü kırpmadan tüm acısını alırdım. "Neden kendine bunu yapıyorsun? Ağlamak kötü bir şey değil. Güçsüzlük göstergesi hiç değil."

Ellerimizin üstüne diğer elimi koydum. Soner'in buz kesmiş eli, benim ellerimin sıcaklığından faydalanırken karşımdaki görüntü yüreğimi bir kez daha dağlamıştı. Mimik oynamayan yüzü canımı yakarken kendimi tutamamış ve oturduğum yerde yükselerek kollarımı boynuna dolamıştım.

Soner'in kolları hiç beklemeden belime dolanmış ve öyle sıkıca sarmıştı ki, sanki alması gereken desteği bu sarılışımla ona veriyormuşum gibi

hissetmiştim.

"Ağla, lütfen." dedim fısıltıyla, yüzümü boynuna gömerken.

Kaskatı kesilmiş bedenini hissedebiliyordum. Vücudu bir şekilde kendini ele veriyordu ama o belli etmemekte ısrarcıydı.

O gün ne kadar 'ağla' dersem diyeyim, Soner ağlamamıştı.

Onun dökmediği gözyaşları benim gözlerimden boşalırken Soner'in elalarından bir damla dahi düşmemişti.

****

Soner'in babası ağlamanın güçsüzlük olduğuna onu o kadar alıştırmış ki, Soner içi kan ağlasa da gözlerinden tek damla dökemiyor :")

Bölümün yarısını otobüste yazdım, yol tuttuğu için midem bulanıyordu pek de istediğim gibi olmadı ama idare edeceksiniz sşiwçdğwçdif

37

Ne Var Ki - Sabret

"Günaydın." dedim harfleri uzatarak neşeli bir şekilde. Okul çantamla beraber kahvaltı masasına ulaşırken annem beni görünce gülümsemişti. "Günaydın kızım."

"Günaydın." demişti babam da oturduğu sandalyede geriye dönüp bana bakarak. İkisinin de yanaklarını sulu sulu öptükten sonra çantamı masanın kenarına yaslayarak yere bırakmış ve masadaki her zamanki yerime oturmuştum.

"Kız şöyle sulu sulu öpme diye kaç defa diyeceğim ben sana?" diye söylendi annem, yanağını silerken.

"Aşk olsun," Sahte bir alınganlıkla anneme baktım. "Kırıldım."

"Sen annene bakma kızım, beni öpebilirsin." demişti babam gülerek. Babama aynı gülüşle karşılık verip anneme nispet yaparcasına bakmış ve ardından masadaki kahvaltılıklardan tabağıma doldurmaya başlamıştım. Son günlerde sabah erkenden kalkıp ders çalışmayı alışkanlık hâline getirmiştim. Bugün de yine erken saatte uyandığımdan ve ders çalışırken epey efor sarf ettiğimden kurt gibi acıkmıştım. Midemdeki boşluk hissi rahatsız ediyordu.

"Hep böyle aç gözlülük yapıp tabağına bir ton şey dolduruyorsun sonra yemiyorsun, hepsi boşa gidiyor. Yiyeceğin kadar al kızım." Annemin uyarısıyla omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Çok açım, çok. İki saatten fazla ders çalıştım."

"Ders demişken," dedi babam ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkarıp tabağının kenarına bırakırken. "Derslerin ne alemde?"

"Bence iyi alemlerde, tabii siz ne düşünürsünüz bilemem." En son kontrol ettiğimde ortalamam doksan altı küsürdeydi ama daha ikinci sınavları olmamıştık. İkinci sınavlarda notlarımı düşürürsem ortalamam da bir hayli düşecekti.

"Aferin kızım," dedi. "Son senendesin sakın salma derslerini. Kafanı meşgul edecek şeylerden bir süreliğine uzak dur. Birkaç ay dişini sık, sonra

ne yaparsan yaparsın."

Soner'i bilse ne yapardı acaba?

Annemle göz göze geldiğimizde gergince gülümsedim. Sonerle sevgili olduğumuzu annem biliyordu. Henüz babama söylememişti ama bu söylemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Salmam baba." Dilimlenmiş salatalıklardan birini ağzıma atıp bakışlarımı babamdan ayırdım.

Babam dersler konusuna biraz fazla önem veriyordu. Sınav senemde kafamın başka şeylerle karışmasını istemiyordu, sadece ders çalışayım istiyordu ama ben de insandım. Yedi, yirmi dört ders çalışmak için kodlanmış bir robot değildim.

"Aslında ben sınava sayısaldan girmek istiyorum," dedim. Son birkaç gündür aklımı kurcalayan meseleyi nihayet dile getirebilmiştim. "Eşit ağırlıkta bana uygun bir meslek bulamıyorum."

Annem endişeyle konuştu. "Ama kızım sınava az kaldı."

"Anne bu alanı seçerken de aklımda bir meslek yoktu zaten. Alan seçimlerinde öylesine seçtiğim bir alan." İyi ki seçmişim diyordum aslında. Eşit ağırlığı seçmemiş olsaydım belki de Soner gibi birinin varlığından hiçbir zaman haberdar olamayacaktım.

"Şimdi belirledin mi olmak istediğin mesleği?" diye sordu babam.

Çatalımın ucundaki zeytini ağzıma götürürken umursamaz bir tonlamayla "Hemşirelik olabilir." dedim. Soner dile getirdiğinden beri bu konu aklımdan çıkmıyordu diyebilirdim. O zamandan beri vakit buldukça bu mesleği araştırıyordum ve gittikçe sıcak yaklaşmaya başlamıştım. Belki de hemşire olurdum.

"Sağlık alanına yönelmek istiyorsan Tıp da olabilir." dedi babam.

"Tıp bana göre fazla ağır. Hemşirelik ideal bence." Soner beni öyle iyi gözlemlemişti ki o söyleyene kadar onca zamandır Tıp istememe nedenime bir açıklama getirememiştim. O neden istemediğimi anlamıştı.

"Olabilir, sen daha iyi bilirsin." diyerek kahvaltısına döndüğünde ben de rahat bir nefes almıştım. Onca zamandır eşit ağırlıktan çalıştığım için muhtemelen bu sene sayısaldan iyi bir sıralama getiremeyecek ve mezuna kalacaktım.

Kahvaltı sonuna kadar annemle babamın ara ara konuşmaları haricinde masadan ses çıkmamıştı. Kahvaltımı bitirip bardağın dibinde kalan çayımı içerken babama dönmüştüm. "Baba bir şey soracağım," dedim oturduğum yerde doğrularak. "Sana birinin adını versem soy ağacını araştırabilir misin?"

"Kızım ben nüfus müdürlüğü müyüm? Polisim ben polis." dedi gülerek babam.

"Ama istersen yapabilirsin." dedim bir umutla. "Sadece ailesinden birinin hayatta olup olmadığına bakacaksın o kadar." Geçen hafta Soner'e mektubu okuduğum andan beri dayısının şu an ne alemde olduğunu düşünmeden edemiyordum. Soner merak ediyor muydu bilmiyordum ama ben, eğer akrabalarından birisi hayattaysa onunla görüşmesini çok isterdim. Uzak birisi de değildi, dayısıydı. Belki de çok iyi birisiydi.

Tabii adam hayattaysa yeğenlerine bunca zaman neden ulaşmamıştı o da bir soru işaretiydi. Soner'in dayısının varlığından haberdar olmaması annesinin yıllarca abisiyle görüşmemiş olduğu anlamına geliyordu.

"Kızım böyle şeylerle uğraştırma beni, gün içinde bir ton işim oluyor zaten." dedi babam, ayağa kalkarak. Masanın üzerindeki gazetesini alıp anneme döndü. "Ben çıkıyorum. Akşama görüşürüz."

"Ya baba eline mi yapışır? Lütfen."

Babam beni dinlemeden salondan çıktığında sinirle ayağımı yere vurdum. "Ne olurdu sanki baksaydı?"

"Ciddi bir mesele olmadığı sürece adamı işinden etmeyelim."

"Gayet de ciddi bir meseleydi." Sandalyemi ittirerek ayaklandığımda çantamı alarak salondan ayrılmıştım. Annemin arkamdan seslenişini duymamazlıktan gelerek dış kapıya ulaştım.

Babam çoktan asansöre binmişti. Ayakkabılarımı giyip koşar adımlarla merdivenleri inmeye başladım. İki kez düşme tehlikesi atlattıktan sonra sağ salim bir şekilde giriş kata ulaştığımda dışarı çıkmıştım ki park yerinde olması gereken arabamızın hareket hâlinde olduğunu görmüştüm. Sokağın sonuna ulaşmış olan araba sola doğru döndüğünde sesli bir şekilde ofladım.

Babamın bu otoriterliği, gereksiz olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi ciddiye almayışı sinirlerimi bozuyordu bazı zamanlar.

Spor ayakkabılarımın yukarıda doğru düzgün bağlayamadığım için açılan bağcıklarını güzelce düğümledikten sonra durağa doğru yürümeye başlamıştım.

Son günlerde okula normal gittiğim saatten çok daha erken vakitlerde gidiyordum. Hatta çoğu zaman Soner'den önce bile gittiğim oluyordu ki Soner neredeyse okulun kapısı açılır açılmaz orada oluyordu. Mektubu okuduğumuz günden beri hareketleri, davranışları tuhaflaşmıştı. Bir hafta öncesi gibi değildi, değişikliği bariz bir şekilde ortadaydı. Sanki aştığımı düşündüğüm duvarlar bir anda yeniden aramıza örülmüş gibi

hissediyordum. En başa dönmüşüz de benim kattettiğim mesafe eskisinden daha uzak bir hâl almış gibi geliyordu.

Soner'e de kızamıyordum. Onun da bir suçu yoktu ancak benim de yoktu. Bu hâle gelmemiz beni çok üzüyordu.

Otobüse binip uzun sayılabilecek bir yolculuktan sonra okulun önünde inmiştim. Bahçede gezinen tek tük öğrenciye kısa bir bakış attım okul binasına doğru yürürken. En köşedeki bankta, her zamanki yerinde oturan Ozanla göz göze geldiğimizde hızla önüme dönmüştüm ancak o saniyelik bakışmada bile ayağa kalkıp bu tarafa yürümeye başladığını fark etmiştim.

Mümkünmüşçesine adımlarımı daha da hızlandırıp birkaç saniye içerisinde okula girdim. Merdivenleri ikişerli adımlarla çıkarak sınıfa ulaştığımda sıramızda Soner'i görmeyi ummuş ancak ne yazık ki boş sırayla karşılaşmıştım. Sınıfta üç kişi vardı ve hepsi de kendi hâlinde telefonla uğraşıyorlardı.

Sırama oturup çantamdan kitaplarımı çıkarmaya başladığım sırada sınıfa Ozan girmişti. Adımları benim olduğum tarafı takip ediyordu. Ne saçmalayıp sinirimi bozacağı düşüncesiyle sırama ulaşmasını beklerken aynı zamanda onunla ilgilenmiyormuş gibi davranarak test kitabımdan kaldığım sayfayı açtım. Kalemi elime alıp sayfanın başındaki ilk soruda göz gezdirirken bir el kitabın kapağını sert bir şekilde kapatmıştı.

"Benden kaçınca kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Aynı sınıftayız farkındaysan."

Kafamı kaldırarak yüzüne baktım. "Sen de herhalde dünyanın senin etrafında döndüğünü sanıyorsun. Senden neden kaçayım?"

Başını sağa doğru yatırdı. "Basbayağı benden kaçtın bahçede."

"Farkındaysan okula doğru yürüyordum Ozan, bundan nasıl senden kaçtığımı çıkardın?" Kafasının içinde nasıl bir hayal dünyası kuruluydu çok merak ediyordum doğrusu.

"Hayır, benden kaçıyordun." dedi ısrarla.

"Tamam Ozan," Salağa laf anlatmak çok zordu. "Sen öyle san."

Gevşek bir şekilde gülümsediğinde gözlerimi devirip az önce kapattığı kitabımın sayfalarını açtım. Onunla muhattap olmak istemiyordum. Aynı şekilde Ozan'ı görmek dahi istemiyordum, sesini duyunca midem bulanıyordu fakat ne yazık ki okullar kapanana kadar haftanın beş günü saatlerce aynı ortamda bulunmak zorundaydık. Elimde olsa onun varlığını yeryüzünden silerdim.

Onun yüzünden Soner tek dostundan olmuştu. Onun yüzünden Soner bu koskoca okulda tek bir kişiyle iletişime geçemiyordu ve yine onun yüzünden Soner sayısız kişiden psikolojik baskı görüyordu. Her ne kadar umursamadığını söylüyor olsa da kimse bu duruma kayıtsız kalamaz, bir şekilde kafasına takardı.

"Saçmalaman bittiyse başımdan gider misin? Test çözeceğim."

"Diğer her şeyin gibi beni kovuşun bile nazik," dedi eğlenen sesiyle. "Başka ne yönlerin var böyle nazik olan?"

"Siktir git Ozan." diyerek bahsettiği nazikliğimden sıyrıldım. Kaşlarım çatılırken dişlerimi birbirine bastırmıştım. "Siktir git."

Gür bir kahkaha attı. "Hırçın hâline de bayıldım. Bence böyle daha ateşlisin."

"Sen her iki hâlinle de bok gibisin, onu ne yapacağız?"

Kahkahası dinerken yüzü sert bir hâl almıştı. "Tamam, sen de abartma." derken söylediğim şeye sinirlendiği belliydi. Bu sefer keyiflenen taraf ben olmuştum. "Zoruna gittiyse def ol başımdan."

Çenesiyle yan tarafımı işaret etti. "Seninki gelmemiş," dedi konuyu değiştirerek. "Kim bilir hangi bok çukurunda sabahlamıştır da okulun yolunu bulamamıştır."

İşte bu beni gevşek gevşek konuşmasından daha çok etkilemiş ve sinir etmişti. "Doğru konuş Ozan," dedim öfkenin hâkim olduğu ses tonumla. "Soner'i kendinle karıştırma."

"Kendimle karıştırmak mı?" Sahte bir şaşkınlıkla konuşmuştu. "Ben onun gibi bok çukurunda mıyım Beste? Evden okula, okuldan eve giden ailesinin sözünden çıkmayan bir bireyim. Ama Soner? Onun başında ona doğruyu yanlışı gösterecek bir ailesi bile yok. O yüzden sürekli yanlış yoldan gidiyor."

"Seni tanımasam kendini tanıtış biçimine inanacağım var ya." dedim alayla. Fazlasıyla iyi bir yalancıydı ve onu tanımayan herkesi bu dediğine rahatlıkla inandırabilirdi.

"Doğruları söylüyorum," Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Ama siz kızların şerefsiz erkek sevdası doğruymuş biliyor musun? Hanım hanımcık, ailenin biricik kızısın fakat gidip Soner gibi belalı bir tipi seviyorsun. Popüler kültür kölesisin."

"Peki bunda seni ilgilendiren kısım ne tam olarak? Diyelim ki öyle, pardon da sana ne? Sana söz hakkı düşen bir durum göremiyorum ben ortada. Haksız mıyım?" Ozan'a oturup saatlerce Soner'in öyle bir tip

olmadığından bahsedebilirdim fakat kalın kafası bunu algılamaya müsait olmadığından uğraşmak gereksizdi.

"İyi kötü iki senedir aynı sınıftayız. İyiliğini düşünüyorum."

"Vicdanım sızladı bak şimdi," derken elimi kalbimin üzerine götürmüştüm. "İyi niyetini çok başka yorumlamışım." Tavırlarımdaki samimiyetsizliği fark etmemesi imkansızdı.

"Bu sıradan kalkacaksın," dedi bir elini cebinden çıkarıp masaya yaslarken. Yüzünü eğerek bana doğru yaklaştı. "Eski yerine geçeceksin. Hem sen rahat edeceksin hem ben."

"Şakamatik şey seni." dedim alayla gülerek. Kollarımı göğsümde birbirine bağlayıp arkama yaslanmıştım.

"İnan bana şaka yapıyor olmamı isterdin." Yüzü ciddi bir hâl almıştı. "Dediğimi yapacaksın yapmazsan o itin bu okuldan atılması için elimden geleni yaparım. Zaten bir halta yaradığı yok, lise diploması bile alamadan sürünür sokaklarda."

Alaylı tavrım yok olurken gerçekten ciddi olduğunu yeni fark ediyordum. "Sen beni ne sanıyorsun ya?" diye yükseldim. "İki sözüne kanıp dediğini yapacak kadar aptal mıyım ben? Bas git işine Ozan. Ben senin yanında dolaştırdığın, her dediğini yaptırdığın süs köpeklerinden değilim."

Süs köpeklerinden kastımın Meryemle Ceylin olduğunu anlamış olmalıydı.

"Öyle değilsin ama olacaksın."

"Geri zekâlı." Daha fazla konuşmasına katlanamayacağımı anladığımda sınıftan çıkmak için ayağa kalkmıştım ki omzumdan ittirerek beni tekrar yerime oturttu. Geriye doğru sendeleyerek oturduğum için sandalye ile masa arasında bir boşluk açılmıştı. Bu boşluğu doldurarak masaya oturdu bacaklarımı, onunkilerin arasına sıkıca kıstırdı. "Ben bitti demeden gidemezsin."

"Sen kimsin ki sen bitti demeden gidemezmişim?"

"Kim olduğumu söylediklerimi yapmadığın zaman anlarsın." Parmaklarını çeneme sarıp sıkıca tuttuğunda elinden kurtulmak için kafamı çevirmeye çalışmıştım ama izin vermemişti kurtulmama. "Benim olanı kimseyle paylaşmayı sevmem. Özellikle seni Soner itiyle paylaşmak beni dellendirir. Eninde sonunda bu Soner hayranlığın bitecek ve asıl gözünün önünde olan kişiyi göreceksin. O zamana kadar ne sen yorul ne de ben yorulayım."

Aptallığına saatlerce gülme isteği uyandırıyordu bende.

"Sen gerçekten ruh hasta-" Ozan'ın parmaklarının baskısı çenemden eksildiğinde aynı zamanda bedeni de önümdeki sıradan ayrılmıştı. Ozan duvara doğru savrulurken ne ara geldiğini fark etmediğim Soner'e şaşkınlıkla bakakalmıştım. Ozan'ın arkasından geldiğini ikimiz de görememiştik ve yakasından tuttuğu gibi tüm gücüyle onu duvara doğru savurmuştu. Sıramız en arkada olduğu için bir, iki adımda Ozan duvara ulaşıp omzunu sert bir şekilde vurmuştu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Ozan omzunu tutarken. "Kendi ellerinle okuldan atılmak için sebep veriyorsun bana."

Oturduğum sıradan kalkarken bakışlarım Soner'e kaymıştı. O ifadesiz bir biçimde karşısındaki Ozan'a bakıyordu. "Durma o zaman, attır."

"Büyük bir zevkle yapacağım," dedi Ozan keyifle gülerek. "Bestenle vedalaşsan iyi olur, bu okuldaki son günlerin olacak çünkü."

"Biliyorum, sen o şerefsizliği de yaparsın." dedi Soner tek düze bir sesle. Sakinliği karşıdakini çıldırtacak cinstendi ve Ozan da çıldırmıştı, yüzünden belliydi.

"Sen kaşınıyorsun oğlum, ne zamandır seninle uğraşmıyorum diye kendini bir şey sanmaya başlamışsın. Kaşırsam ağlayan sen olursun." Ozan'ın klasik tehdit cümlesi buydu, 'kaşınıyorsan kaşırım' temalı tehditiyle grupta defalarca kez bana laf atmıştı.

Soner'in gözleri kısılırken kafasını yana doğru yatırdı. "Kaşısana." Soner şu an çok farklı davranıyordu. Benim tanıdığım Soner, Ozan'ı hiç kâle almaz ona istediğini vermezdi. Bizzat Ozan ona sataşsın diye uğraşmazdı. İçimde engelleyemediğim bir tedirginlik oluşmuştu.

"Sen kime kafa tuttuğunun farkında mısın?"

"En son bana sataştığında yüzüne dikişler atılan Ozan'a kafa tutuyor olsam gerek." Çantasını omzundan indirip sıranın üzerine bıraktı ve kollarını iki yana açtı. "Rövanşını almayacak mısın?"

"Soner ne yapıyorsun?" diye konuştum hayretle. "Başına bela alacaksın gel gidelim başka bir yere." Çantasını elime alırken dediğimi umursamadan Ozan'a bakmıştı.

"Dur Beste ya," dedi arkamda kalan Ozan. Bir elini omzuma yerleştirip beni geri çekmişti. "Erkek kavgasına sen hiç karışma." demesi ile yumruk yaptığı ellerinden birini Soner'in yüzüne indirmesi bir olmuştu.

Gözlerim korkuyla açılırken Soner geriye doğru sendelemiş ama düşmemişti. Eli sıralardan birine yaslanırken diğer elinin tersiyle dudağının kenarından akan kanı sildi ve ruhsuz bir gülüş firar etti dudaklarının

arasından. Bu Ozan'ı daha da delirtirken Soner'in kendisine karşılık vermemesini fırsat bilerek art arda ona vurmaya başlamıştı.

Her vuruşunda çıkan sesten benim canım yanarken sınıftaki üç kişinin de sinema izler gibi izleyip ayırmak için herhangi bir çaba göstermemesi beni sinir etmişti. Bana darbe gelip gelmemesini umursamadan aralarına daldığında Ozan'ın kolundan tutmaya çalıştım. "Dursana geri zekalı!"

"Beste çekil kenara sana vuracağım şimdi!"

"Bırak Soner'i!" İşin korkunç olan yanı Soner isterse Ozan'ı tek hamlede üzerinden atıp yere devirebilirdi. Art arda yumruklarını indiren taraf o olabilirdi fakat bunu yapmıyordu. Sanki Ozan'ın onu dövmesini istiyormuş gibi hareketsiz bir şekilde yüzüne inen yumrukları karşılıyordu.

Yerde yatan Soner'e ve üzerinde acımasızca yumruklarını indiren Ozan'a bakarken gücümün onları ayırmaya yetmeyeceğini fark etmiştim. Sıramın üzerindeki test kitabını gözüme kestirdiğimde iki elimle birden sıkıca kalın kitabı kavramıştım. Ozan'a arkasından yaklaşırken sınıfa giren Emre'yi görmüştüm ama onun olayı kavramasını bekleyecek zaman yoktu. Kitabı bütün gücümle Ozan'ın kafasına indirdiğimde beklemediği bu darbe karşısında afallamıştı.

"Ne oluyor burada?" Emre'nin sesini işitmiştim.

Kitabı birkaç kez üst üste Ozan'ın kafasına geçirmiştim. Yanımıza ulaşan Emre, ikisine de bakıp Ozan'ı kolundan tutarak yere ittirdiğinde ben de kitabımı yere atıp Soner'in yanına diz çökmüştüm. "Soner iyi misin?" diye sordum iyi olmadığını bile bile.

Dudağının ve kaşının kenarından kanlar akıyordu. Elmacık kemikleri aldığı darbelerin etkisiyle kızarmıştı. Gördüğüm görüntü içimi burkarken Soner yerden destek alarak ayağa kalkmış ve bana arkasını dönerek kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Bu burada bitmedi lan!" diye bağırdı Ozan arkasından. "Geberteceğim oğlum seni!"

Soner'in arkasından gitmek için ayaklandığımda son dakika aklıma çantamdan peçete ve su almak gelmişti. Koşar adımlarla sınıftan çıktığımda nereye gittiğini bildiğim için hızlıca merdivenleri inmiştim. Soner benden daha hızlı olduğundan olsa gerek onu gözden kaybetmiştim. En alt kata geldiğimde spor salonunun olduğu tarafa yöneldim. Burada olduğundan emindim.

Spor salonuna girdiğimde tam da tahmin ettiğim gibi Soner'i basketbol sahasının karşısındaki oturaklarda otururken bulmuştum. Ellerini siyah

sweatshirtünün cebine yerleştirmiş, sahayı izliyordu. Adımlarımı yavaşlatıp derin bir nefes alarak oturaklara doğru yürümeye başladım.

"Neden hep buraya geliyorum biliyor musun?" Konuştuğunda daha yanına ulaşmamıştım ama o geldiğimi fark etmişti.

Boğazımı temizledim. "Neden?"

Oturaklara vardığımda yanındaki boşluğa oturmuştum. "Biz çok küçükken abimin hayaliydi basketbolcu olmak." Abisinden bahsettiği her seferinde boğazıma koca bir yumru oturuyordu. "Para biriktirip kendisine basketbol topu almıştı. Evimizin yakınındaki parka gidip babamdan gizlice basketbol oynuyordu. Bir gün babam öğrendiğinde topunu bıçakla kesti. Abimin ağladığını ilk kez o zaman görmüştüm, o gün ağladı ve sonra bir daha yıllarca hiç ağlamadı. Yiğit'in hayaliydi basketbol, gerçekleşmedi."

"Sen gerçekleştir," dedim mendile su dökerken. "Abin sana mektupta yazmıştı, onun yaşayamadığı hayatı senin yaşamanı istemişti. Yiğit'in hayalini sen gerçekleştir."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. Elimi çenesine götürerek yüzünü bana doğru döndürmesini sağladım. "Benim hayalim yok. Onun yerine yaşatabileceğim bir hayatım yok."

Vardı.

Islattığım mendili kurumuş kan izlerine bastırarak temizlemeye başladım. "Benim var." dedim gözlerine bakmadan. "İçinde senin de olduğun çok güzel hayallerim var. Bir gün bakarsın hayallerim, hayallerin olur."

Bunu olduracağımdan adım kadar emindim, yeter ki Soner istemeliydi.

"Hayallerini benimle kirletme." Yarasını temizleyen ellerim donakalmıştı bu dediğine. Sinirle konuştum. "Şöyle konuşmayı kes artık. Senin olduğun her şey güzel benim için. Ne zaman bunu anlayacaksın?"

Geçen hafta parktayken de aynısını yapmıştı. Kendisini bana layık görmüyor olmalıydı ama bana en layık kişinin o olduğunu neden anlamamazlıktan geliyordu anlamıyordum. Kendi içinde bu düşünceyi aşamadığı sürece ben ne dersem diyeyim umrunda olmayacaktı. Böyle düşünüp düşünüp en sonunda yanlış şeyler yapmasından korkuyordum.

Sessiz kalmıştı. Kaşını temizlemeyi bitirip dudağına indiğimde yanlışlıkla mendili biraz fazla bastırmıştım. Yüzüm buruşurken "Özür dilerim." dedim.

"Hissetmedim."

Dudağını da temizledikten sonra geri çekilmiştim. "Neden böyle bir şey yaptın? Ozan'ı dövebilirdin neden karşılıksız kaldın?" Yüzüne yediği her

yumruk benim canımı yakmıştı fakat karşımdaki Soner hiç dayak yemiş gibi durmuyordu. Yüzünü bile buruşturmamış, canı yandığına dair bir tepki göstermemişti.

"Hissetmek için."

"Neyi hissetmek için?" Elalarını yüzüme çevirdiğinde gözlerinde gördüğüm boş bakışlar beni şaşkınlığa sürüklemişti. Ben Soner'in bana bu şekilde bakmasına alışkın değildim. Bu bakışlar sıradan bir insana attığı bakışlardı ve ben kesinlikle onun için sıradan birisi değildim.

"Herhangi bir hissi." dedi ve yutkundu. "Hissedemedim."

"Soner beni korkutuyorsun." Bu gerçekse korkunç bir şeydi. Nasıl olurdu da acıyı dahi hissedemezdi? "Canın acımıyor mu?"

Kafasını iki yana salladı, sahayı izlerken. "Bana bakınca ne hissediyorsun?" Elaları yüzüme çevrildiğinde boş bakışlarının hâlâ varlığını koruduğunu görmüştüm. Bakışları tüm yüzümde dolaştı. Birkaç kez bunu tekrarladı, gözlerime çok daha uzun süre bakmıştı. Baktı, baktı ve baktı. En sonunda sessiz kalıp önüne döndüğünde cevabımı almış ve adeta yıkılmıştım.

Kalbim sancılanırken "Hissetmiyor musun?" diye sordum titreyen sesimle.

Cevap vermedi. Hissetmiyorum, deyip beni üzmek istemiyordu sanırım ancak ben böyle de almam gereken cevabı almıştım. Üstelik sessizliği daha yıkıcıydı.

Siyah sweatshirtün sardığı kolunu tutup çekiştirerek elini cebinden çıkardım. Elimi onunkinin üzerine kapatıp tuttuğumda umutla yüzüne bakmıştım. "Hissetmiyor musun?" diye sordum tekrardan.

Duygusuz bakışları ellerimize indi. Uzun uzadıya ellerimizi izlemiş ama elimi sıkmamıştı. Soner, ben ne zaman elini tutmak istesem ellerimi sıkı sıkıya kavrardı sanki bırakmak istemiyormuş gibi. Oysa şimdi sıkmak bir yana dursun tutuşuma karşılık dahi vermemişti.

Elini benimkinden ayırıp cebine soktu. "Hissetmiyorum."

"Yalan söyleme." dedim ağlamaklı sesimle. Ağlamamak için son ana dek direniyordum. "Hiç mi bir şey hissettiremiyorum sana?"

Bir elimi tutup kalbinin üzerine götürdü. Diğerini ise saniyeler önce benim yaptığım gibi tutmuştu. İki elini de bana temas ediyor olmasına rağmen elimin altındaki kalbinin atışları düzenliydi, hatta olması gerekenden yavaştı. İnsan sevdiği kişiye dokununca kalbi deli gibi atmaz

mıydı? Benimki şu an yerinden çıkmak istercesine atarken Soner'in kalbinin ritmi normaldi.

Gözlerimi yumarken taşmayı bekleyen yaşlar yanaklarıma süzülmüştü. "Ağlama," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Ben de böyle olsun istemiyorum. Elimde olan bir şey değil Beste. Günlerdir her şeyi deniyorum en ufak bir şeyi hissedebilmek için. Olmuyor, olduramıyorum. Senin suçun değil. Ben beceremiyorum."

"Senin de suçun değil." Uyuşturucunun böyle etkileri olabildiğini araştırırken öğrenmiştim. Yine de kahrolmamak, ağlamamak elde değildi.

Ben bile Soner'e hiçbir şey hissettiremiyordum. Bu çok ağır gelmişti.

"Neden ısrarla benimle olmamanı söylediğimi şimdi anlıyor musun?" Gözlerimi açarak buğulu bakışlarımın ardından yüzüne baktım. Konuşurken kalbine yasladığı elimin üstünü okşuyordu baş parmağıyla. "Bunu hak etmiyorsun. Ben böyleyken sana senin bana iyi geldiğin gibi iyi gelemem. Sana hak ettiğin ilişkiyi sunamam. Daha çok gençsin, reşit bile değilsin. Eminim ki uzun yaşantında yüzlerce erkekle tanışacaksın. Çoğu benden kat kat daha iyi olacak ve benim aksime sana iyi gelebilecek. En az senin kadar o da çabalayacak. Bunlar yaşanacak ve ben senin hayatında bir anı olarak kalacağım."

Kafamı iki yana salladım. "Öyle bir şey olmayacak. Senden başkasını istemiyorum."

"Olacak," Ellerimi tutmayı bıraktı. Benden uzaklaşmasını gözyaşları eşliğinde izliyordum. "Göreceksin, bu dediklerimin hepsi olacak. İzin ver aklında güzel bir anı olarak kalayım, acı verici olarak değil." Ayağa kalktı, kafamı kaldırarak yüzüne bakmaya çalıştım.

"Soner..." Söyleyeceğim çok şey olmasına rağmen dilime kilit vurulmuş gibi konuşamıyordum.

"Lütfen ikimiz için de işleri zorlaştırma. Ben kendi yolumun sonundayım ama sen daha çok başındasın. Hayatını yaşa, ben hiç olmamışım gibi." Böyle bir şey mümkünmüş gibi kolaylıkla söylemesi garipti.

Beni arkasında bırakıp salonun çıkışına doğru yürümeye başladığında olduğu yerde kalakalmıştım. Soner hiç arkasına bakmadan gözden kaybolduğunda bu anı bekliyormuşum gibi hıçkırıklara boğulmuştum.

Ellerimi yüzüme bastırırken Soner'in gelip bana sarılmasını beklemiştim içten içe. O benim ağlamama dayanamaz gelirdi, gözlerimden yaşları silerdi.

Ama gelmemişti. Ne Soner gelip bana sarılmıştı ne de benim ağlamam dinmişti.

****

Üzgünüm ama o kadar travma, acı vs. Beste'nin iki güzel sözü ve gülüşüyle geçmeyecekti. Siz hep kitaplarda öyle okudunuz ama gerçek dünya gözüyle bakmak gerekirse bu uzman birisinden destek alınmadan hallolmaz.

Lütfen bir şey hissetmediği için Soner'e kızmayın, hatırlarsanız Yiğit de aynı şeyi yaşamıştı bu onların suçu değil. Uyuşturucu yüzünden ve her ikisi de bunu yıllarca kullanmış insanlar.

38

Günün ikinci bölümü diğerini okumayı unutmayınnn
Badem - Sen Ağlama

Yanaklarımda kurumak üzere olan yaşları elimin tersiyle silip verdiği iğrenç histen kurtulmaya çalışırken ağlamaktan acımaya başlayan boğazım yutkunurken bana pek kolaylık sağlamıyordu. Göz makyajım aktığı için muhtemelen yüzüm berbat hâldeydi ama şu an bunu umursayacak hâlde değildim.

Derse bile gitmeden eve gidip uyumak istiyordum. Soner de belki de gitmişti, bilemiyordum. Bu konuşmadan sonra okulda kalacağını birbirimizin yüzüne bakacağımızı sanmıyordum.

Ben her zaman onun yüzüne bakardım ama o bakmazdı. Sanırım bir ayrılık konuşması gerçekleştirmişti ve bunu yaptıktan sonra bana umut vermemek için gözlerini saniyelik dahi olsa bana değdirmezdi.

Bu sefer her şey daha berbat olmuştu. Eskiden hiç değilse herkese karşı böyle diyerek kendimi teselli edebiliyordum fakat şimdi o kadar yaşanmışlıktan sonra bu noktaya gelmek fazlasıyla koyacaktı bana. Ona da koyar mıydı acaba?

Tekrardan dolan gözlerimdeki yaşların dökülmemesi için kafamı geriye doğru itip tavana baktım. Kirpiklerimi kırpıştırırken ellerimle yüzüme doğru hava yapmaya başlamıştım. İlk dersin başlarında olmalıydık. En son zillerin çaldığını duymuştum ama pek oralı olamamıştım. Yaklaşık elli dakikadır burada oturuyor olmalıydım. Soner çoktan gitmişti ancak ben onun bıraktığı gibi burada kalmıştım.

Saate bakmak için kolumu havaya kaldırdığımda saatimin ters döndüğünü görmüştüm. Fazla sıkı yaptığımdan çevirmek zorlamış, kemerini çözmüştüm. Buğulu bakışlarımla önümü görmek zorladığı için saati tekrar koluma takacakken yere düşürmüştüm.

"Bir sen eksiktin!" Tüm öfkemi saatten çıkarırcasına saatimi yerden aldım. Direkt cam olan kısmı mermer yüzeyle temas ettiğinden çatlamıştı. "Bir sen eksiktin." diye tekrarladım.

Saatimi avucumun arasına hapsederek ayağa kalktım. Sınıfa gidip çantamı aldıktan sonra direkt eve gidecektim. Bütün gün yorganı kafama çekip ağlayacaktım çünkü başka hiçbir şey yapmak gelmiyordu içimden. Soner beni ne hâle getirdiğini görse hâlâ hiçbir şey hissetmeden durabilir miydi karşımda acaba?

Sahanın olduğu kısımdan çıkıp kapı tarafına döndüğümde yerde olan bakışlarımın odağına bir çift ayakkabı girmişti. Kafamı yavaşça kaldırdığımda görüş açıma Soner'in yüzü girmişti. Spor salonunun kapısına yaslanmıştı, elleri ceplerindeydi. Elaları direkt yüzümü süzmeye başlamıştı.

Gitmemişti.

Sırtını yasladığı kapıdan ayırıp bir, iki adım bana doğru atmıştı. Engel olamadığım bir öfke içime dolarken birkaç büyük adımda yanına ulaştım. Ellerim göğsüyle buluşup onu ittirirken "Geri zekâlı!" diye bağırdım. "Hani benden kurtulmak istemiyordun? Sana demiştim! Beni öpersen benden kurtulamazsın demiştim! Sen ne yaptın? Hemen benden vazgeçtin. İstemiyorum, sensiz bir hayat istemiyorum. Bunu anlamak neden bu kadar zor?"

Onu ittiren ellerimin bileklerinden tutup bana engel olmaya çalışırken ben de Soner'den kurtulmaya çalışıyordum. "Aptalsın, çok büyük bir aptalsın."

Gözlerimden yaşlar yeniden akmaya başlarken Soner bileklerimdeki elleriyle beni kendisine çekmiş ve kollarını omzuma dolamıştı. Yüzüm göğsüne gizlenirken yavaşça yere doğru çöktüm. Soner de benimle birlikte çökmüş ve yere oturarak sırtını duvara yaslamıştı. Beni kendisine doğru çektiğinde ona direnecek gücü kendime bulamamıştım.

Neredeyse kucağında oturur bir pozisyondaydım ve yüzüm göğsüne yaslanmıştı, ağlamaya devam ediyordum. Soner omzumdan aşağıya salınmış saçlarımla oynuyordu. Ona kızgındım ama bir yandan da değildim. Onun elinde olmayan şeyler olduğunu da biliyordum ama duygularım ağır basıyordu.

Ben Sonerle bu kadar olmak isterken önümüze hep engeller çıkıyor olması adil miydi?

"Aptalım," dedi dudaklarını saçıma bastırıp bir öpücük bıraktığında. "Biliyorum."

Sol elimi kalbinin üzerine götürdüm teyit etmek istercesine. Neredeyse bir saat önce oturaklarda otururken düzenli bir şekilde atan kalbi şimdi

hızlıydı. Ritimden şaşmıştı. Hızla kafamı kaldırarak yüzüne baktım. "Atıyor işte." dedim ağlamaktan kısılmış sesimlr.

"Bak, çok hızlı atıyor." Soner de hissetsin diye belimdeki elini tutup kalbinin üzerine götürdüm. "Hissediyorsun."

Elinin üzerine elimi bastırdım. Ellerimizin altındaki kalbinin atışını hissediyor olmak harikaydı. Ona bir şey hissettirememe korkusu bedenimi öylesine sarmıştı ki şimdi tam tersi olduğunu görünce ne hissedeceğimi şaşırmıştım.

"Benden kurtulmak için yapıyorsun değil mi?" diye sordum kırgın bir sesle. "Ben hayatından çıkayım diye yapıyorsun." Belki bir şeyler hissedememesi doğruydu ama bunu ileri sürerek kendisini benden geriye çekmesi kendi tercihiydi. "Neden anlamıyorsun? Ben seninle olmak istiyorum. Her anımda olan kişi sen ol istiyorum. Ben bu kadar çabalarken beni kendinden itme."

Elini yüzüme çıkarıp ıslak olan yanağıma yapışmış saç tellerini işaret parmağıyla yüzümden çekti. "Mektupları okuduktan sonra seansa gitmedim," dedi zaten bildiğim bir gerçeği dile getirerek. Bu hafta iki kez seansı vardı. Birisine gitmemişti, diğerinde ben yanındaydım ama hiçbir şey anlatmadan çıktığını biliyordum. "Sadece kriz anlarında kullandığım şeyi bir haftadır her gün kullanıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi yumdum. Bu haftaki tuhaf tavırlarının nedeni buydu. Uyuşturucunun fazla kullanımının duyguları üzerindeki etkisi yüzündendi. "Bütün bir hafta duygularım alınmış gibi gezdim ortalıkta. Sadece zihinsel değil fiziksel olarak da hiçbir şey hissedemez oldum. Elimi tuttuğunda bir şey hissedememem senin değil benim sorunumdu."

Eli saçımdan aşağılara doğru kayıp yanağıma dokunduğunda yavaşça okşamıştı. "Tam kapıdan çıkmak üzereyken hıçkırıklarını duyduğum an bir haftadır beni terk eden hislerim geri döndü sanki." Kalbinin üzerindeki elimi tuttu. "Yanına gelmek istedim ama ağlamana sebep olduğum için yüzüm tutmadı."

Alnımı omzuna yaslayıp gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim. Bu yolun sonunun nereye çıkacağını hiç kestiremiyordum. Soner tedavi olmak için atması gereken adımları atmıyordu. Ben ona karşı hiçbir şey yapamıyordum. Nereye kadar gidecekti bu böyle? Soner ne zaman mutlu olacaktı, biz ne zaman mutlu olacaktık?

"Ağlama," diye fısıldadı kulağıma. "Dayanamıyorum."

Alnımı omzundan kaldırdım. "Sen ne dersen de," dedim yanağımdaki yaşları temizleyerek. "Ben senin gözlerindeki o sevgiyi, hayranlığı gördüm bir kez. Ben senin bizimle beraber büyüttüğün aşkı gördüm. Kabul etsen de etmesen de bu böyle." Bacaklarının üzerindeki oturuşumu düzeltip dizlerimi iki yanında yere yasladım ve ellerimi omuzlarına yerleştirdim.

"Uyuşturucu denilen illeti ben çok araştırdım. Fazla kullanımında böyle şeylere yol açtığını biliyorum. Hissiz birinin teki değilsin. Aksine kalbine benden daha çok sevgi sığdırdığına yemin bile edebilirim. Sen sadece ne yapman gerektiğini bilmiyorsun. Annenin mektubunu okumak seni yaraladı, abininki ise o yarayı derinleştirdi ama bunlar kapanmayacak yaralar değil. Lütfen izin ver o yaraların kapanmasında sana yardımcı olayım. Beni hayatının dışına itme, ne yaşanacaksa beraber yaşayalım."

Hayatımda ilk kez bir insan için bu kadar mücadele ediyordum. İlk kez bir insan için kendimden ödün veriyordum. Bencil birisi değildim ancak kendimi geri plana atacak kadar da iyi olmamıştım hiçbir zaman. Soner tüm ilklerimi tek başına üstlenmişti.

İç çekti. "Hayır desem de bir şekilde hayatıma dahil olacaksın." dedi kabullenmiş gibi.

Kafamı salladım. "Olacağım."

"Seni üzmek, kırmak istemiyorum." dediğinde elalarının bugün ilk kez bomboş bakmadığına şahit olmak kalbimi hızlandırmıştı. "Hayatımda olduğun sürece istemeden seni çok üzeceğim."

"Aksine beni hayatından kapı dışarı edersen çok üzeceksin." Ben iki kişinin çabaladığı bir ilişkinin bozulmayacağına inanıyordum. Soner de en az benim kadar çabalasa iyi yerlere varacağımızı düşünüyordum.

"Baş belası," dediğinde gülmüştüm. "Ne yapacağım ben seninle?" Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Beni bir kere kabullendikten sonra her canı sıkıldığında bana ayrılma temalı cümleler kuramazdı.

"Beni bırakma yeter." Bilmiyor olsa da onun bana ne kadar ihtiyacı varsa benim de Soner'e vardı.

"İzin vermiyorsun ki bırakayım." Birkaç dakika öncesinde hüngür hüngür ağlayan ben değilmişim gibi gülerken geriye doğru dönüp tavanlara baktım. Herhangi bir kameranın olmadığını görmek beni rahatlattığında Soner'e dönmüş ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırmıştım.

"Şimdi de bir şey hissetmeyecek misiniz Soner Bey?"

Elimi göğsüne indirdim. Yüzümü onunkine biraz daha yaklaştırdığımda elimin altındaki kalbinin hızı iyice artmıştı. Gülümsediğim sırada Soner

dudaklarımızın birleşmesini sağlamıştı.

Çocuğun yüzünün dibine kadar girip sınırlarını zorlayan ben değilmişim gibi nefesim kesilmişti. Çok geçmeden öpüşüne karşılık vermeye başladığımda elimin altındaki bedeni kaskatı kesilmişti. Ona böyle hissettirebilmek daha önce beni hiç bu kadar mutlu etmemişti.

Dudaklarımız ayrıldığında bir süre gözlerimi açmadan durmuştum. Yüzlerce kez de öpüşsek bittikten sonra gözlerimi açıp ona bakmakta zorlanacakmışım gibi hissediyordum.

Soner'in bedeni hareketlendi. Birkaç saniye kadar bu hareketlilik devam ettikten sonra durulmuştu. "Aç gözlerini." Zorlanarak gözlerimi açtığımda Soner'in yüzünü görmeyi beklerken yüzümün önünde sallanan kağıt parçası görüş açıma girmişti.

Geriye doğru çekilip kağıdın ne olduğunu anlamaya çalışırken üzerinde yazanları okuyamadığımdan kağıdı elinden almıştım. İkimizin arasındaki kağıdı okumak için kafamı eğdim. Kağıdın üzerinde kocaman harflerle ***Mavi Gri konser bileti*** yazıyordu.

Okuduğum yazıyla bir süreliğine kalbim durdu bile diyebilirdim. "Ne?" dedim neredeyse bağırırcasına. "Ne, ne, ne? Bu gerçek mi?"

Sanki elimdeki kağıt parçası bir paraymış gibi havaya kaldırmış ışıkta incelemeye başlamıştım. "Ben şu an elimde gerçekten Mavi Gri konser bileti mi tutuyorum?" O anın heyecanıyla okuduğum şeyin yanlış olabilme ihtimali dahi geçmişti aklımdan.

"Gerçek. Konser yarın." Yarın akşam saat sekizdeydi. Mavi Gri'den önce adını ilk kez duyduğum bir şarkıcının da çıkacağı yazıyordu kağıtta.

"Bileti geçen hafta almıştım." Üzerimdeki şoku atabildiğimde kollarımı hızla Soner'in boynuna dolamıştım. "Erken doğum günü hediyen." dedi yüzünü boynuma gömerken. Doğum günüme iki haftadan az bir süre kalmıştı.

"Şimdi birlikte Mavi Gri konserine mi gideceğiz?" diye konuştum heyecanla. Ancak elimde sadece tek bir bilet vardı. Geriye çekilip yüzüne baktım. "Senin biletin?"

Bakışlarını yere indirdi. "Evde."

"İnanmıyorum," derken sesim titremişti mutluluktan. "Hep bunun hayalini kurmuştum."

"Biliyorum." Avuç içini belime bastırarak beni kendisine doğru çekti. "Bu yüzden aldım zaten."

Yakınlaşan yüzlerimizle yutkunurken dudaklarını alnıma bastırmıştı. İçime dolan huzurla beraber gözlerim kapanmıştı. "Daha dersin bitmesine var." dedim kısık bir sesle. "Teneffüse kadar kimse gelmez buraya, burada kalalım mı?"

Kafasını salladı. "Kalalım."

Başımı yüzüm boynuna dönük olacak şekilde omzuna yasladım. Gözlerim kapalı bir şekilde elimi diğer omzuna götürdüğümde iki kolunu da belime sarmıştı.

Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Daha yirmi dakika öncesine kadar aramızdaki her şeyin bittiğini düşünerek ağlarken şimdi Sonerle sarmaş dolaş olmak beni de şaşırtmıştı. Çünkü bu defa Soner'in sözlerinde kesin olduğunu iliklerime kadar hissetmiştim.

Ne olursa olsun, aramızda ne yaşanırsa yaşansın mutlaka bir çıkış yolu bulacağımıza bugün tüm kalbimle inanmaya başlamıştım. Gerisinin pek de bir önemi yoktu.

***

Beste; Soonneerr
Beste; Şimdi ben yarın için plan yaptım
Beste; Sabah senin Psikiyatrist randevuna gidiyoruz
Beste; Ben yine piknik sepeti hazırlayacağım
Beste; Randevundan sonra aynı parka gider piknik yaparız
Beste; Sonra tüm gün benimle gezmek zorundasın kusura bakmaa
Beste; Seni kendi keşfettiğim yerlere götüreceğim
Beste; Akşama doğru da bir yerde yemek yeriz
Beste; Sonra konsere geçeriz
Beste; Uygun mudur
Soner çevrimiçi.
Soner; Uygun
Beste; Tamamm
Beste; Sabah sekizde görüşürüz o zaman
Beste; İyi gecelerr
Beste çevrimdışı.
Beste çevrimiçi.
Beste; <3
Beste çevrimdışı, 23.45.
Soner; İyi geceler
Soner çevrimiçi, 23.45.

Soner çevrimdışı, 23.45.
Soner çevrimiçi, 04.57.
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi.
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi.
Soner yazıyor...
Soner çevrimiçi, 04.58.
Soner çevrimdışı, 04.58.
****
;)

39

Seksendört - Hangimiz

Sabah erkenden uyanmıştım. Normalde ders çalışmak için uyandığım saatte kalkmış ve doğrudan kendimi mutfağa atmıştım. Annemle babamın uyanmaması için olabildiğince sessiz bir şekilde işlerimi halletmeye çalışmış olsam da en ufak bir tıkırtı sesine uyanan annem elbette ki buna da uyanmıştı.

İki elimde tuttuğum kap keklerle mutfağın kapısına doğru dönüp anneme gülümsedim. "Günaydın."

Sabahlığının kuşağını bağlarken mutfağın içerisine girmişti. Yeni uyandığı için yarım yamalak açılan gözleriyle bana bakarken kafasını iki yana salladı. "Sabahın köründe kalkıp şunları yapacak kadar ne yaşadın, çok merak ediyorum Beste." derken tezgahın üzerindeki dağınıklığı göstermişti eliyle.

Dağınıklıkta gözlerimi gezdirirken şirin olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülümsedim. "Fena mı? Siz de yararlanıyorsunuz. Hem bugün senin arkadaşların gelmeyecek mi misafirliğe? Onlara da verirsin yaptıklarımdan."

Sandviç hazırlayıp kap kek yapmıştım. Kap kekin üstünü kremayla ve meyveyle süsleme işine girişecektim birazdan. Piknik sepetine koyduğum ufak birkaç atıştırmalığın yanına bunları da eklediğimde her şey hazır olacaktı. Geriye sadece benim hazırlanmam kalacaktı.

Kuşağını bağladığında kollarını göğsünde birleştirdi. "Saat daha altı."

İçini doldurduğum krema torbasını elime alarak tepkisinin üzerindeki kap keklere teker teker düzgünce sıkmaya başladım. "Biliyorum," dedim salak ayağına yatarak. "Bak orada saat var." Duvardaki yuvarlak saati işaret ettim.

"Bir de dalga geçiyor hanımefendi." dedi sahte bir kızgınlıkla.

Gülerek önüme döndüm. Az bir vakit kalmıştı tüm işlerimi bitirip bir an önce evden çıkmalıydım. Otobüs yolculuğu epey uzun sürüyordu.

"Kekimin tadına bakar mısın?" diye sordum üzerini süslediğim kap keklerden birisini anneme uzatarak. Bana göre kendi ellerimle yaptığım her

şeyin tadı güzel geliyordu, birinin tarafsız bir gözle tatması gerekirdi güzelliğinden emin olmam için.

"Sabah sabah ağzımın tadı da hiç yok ama ya neyse." Annem ellerinin arasında kaybolan kekten bir ısırık aldığında üst dudağına bulaşan kremaya bakarak gülmüştüm. Muhtemelen Soner'e yedirmeye çalışırken de aynısı olacak ve dudaklarının kenarına bulaşacaktı. Ben de büyük bir zevkle temizlemesine yardım edecektim, belki öperek.

Git gide arsız bir insana dönüşüyor oluşumun farkındalığı yüzümdeki gülümsemenin silinmesine sebep olmuştu. Eskiden sapık gibi davranıyordum, şimdi de iyice arsız olmuştum. Bir ortam yok muydum benim?

"Güzel olmuş," diyen sesini duydum annemin. Sesi beğeni doluydu. "Aferin kız," diye ekledi gururla. "Güzel şeyler öğretebilmişim sana."

Gülümsedim. Mutfak becerimin gelişmesinde annemin büyük bir katkısı vardı. Küçüklükten beri gelen merakım vardı mutfağa. Ne zaman annem yemek yapmak için mutfağa girse peşinden koşturup masaya oturur ve ne yaptığını izlerdim. O zamanlar sırf merakım dinsin diye anlamadığımı düşünerek bana neyi nasıl yaptığını anlatırdı ama ben hepsini kavrardım. Büyüdüğümde de öğrendiklerim bu şekilde kendini göstermeye başlamıştı.

"Senin eserinim." Kalan son keki de süsleme işlemi bittiğinde keklerin hepsini geniş saklama kabına birer birer dizmeye başladım. Keklerin şekli bozulmasın diye sepete en son bu kabı koymalıydım. Sepeti sarsmadan yürümem de gerekiyordu, ceylan gibi seken benim için zor bir ihtimaldi bu.

Kısa süre içerisinde mutfaktaki dağınıklığı halledip hazırlanmak için odama geçtim. Kıyafet dolabımı açarak karşısına geçtiğimde ne giyeceğimi düşünmeye başlamıştım ki yatağın üzerindeki telefonum gözüme çarpmıştı. Normalde uyanır uyanmaz Soner'e mesaj atardım ancak bugün direkt mutfağa girdiğimden atmak aklıma gelmemişti.

Yatağa doğru yürüyüp telefona ulaştığımda WhatsApp'a girdim. Soner en son yaklaşık bir saat öncesinde aktif olmuştu uygulamada. Son görülmesinde *04.58* yazıyordu.

Geceleri uyuyamadığını bildiğim için o saatte aktif olması beni şaşırtmamıştı. Yatağıma oturup mesaj yazmaya koyuldum.

Beste; Günaydınnn

Beste; Umarım çoktan hazırlanmaya başlamışsındır

Beste; Ben hazırım sayılır

Tek tik olan mesajlara birkaç saniye kadar bakmış ardından telefonu yatağa bırakarak dolabın önüne geri dönmüştüm. Uzunca bir süre kıyafetlerimde gezinen gözlerim nihayet siyah kalın bir pantolon tulumun üzerinde durduğunda askılıktan çıkarmıştım. İçine de giymek için beyaz kazak çıkararak hızlıca üzerimi değiştirdim.

Açık tondaki kahverengi saçlarımı güzelce tarayıp açık bıraktım. Artık Aralık ayında olduğumuz için öyle istediğim gibi elbise veya etek giyemiyordum. Yaptığım hafif makyaj ve taktığım takıların ardından aynada kendime baktığımda gayet güzel göründüğümü düşünerek kıyafet dolabının önünden ayrıldım.

Yatağın üzerindeki telefonum gelen bildirimle titredi. Soner'in mesaj attığını düşünerek hızlıca yatağıma ulaşmıştım ki sınıf grubundan saçma sapan mesajlar geldiğini görmüştüm.

Gelen mesajları okuma gereği bile duymadan Sonerle olan sohbetimize girdim. Attığım mesajlar hâlâ tek tikti.

İnternetinin kapalı olduğunu düşünerek WhatsApp'tan çıkıp rehbere girdim. Soner'in adına basıp aramayı başlattığımda telefonu kulağıma götürmüştüm. Çalmasını beklerken duyduğum *'aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor'* sesi, kaşlarımın usulca katılmasına sebep olmuştu.

Telefonuna ulaşılamıyor olması gayet normal bir şeydi. Belki şarjı bitmişti, belki çekmeyen bir yerdeydi veya belki de uçak moduna almıştı ancak bu kadar olağan neden varken içime birden bir kuşku düşüvermişti.

Sıkıntıyla nefesimi verip alacağım sonucu bile bile yeniden Soner'i aradım. Yarım dakika öncesine göre hiçbir şey değişmemişti, yine ulaşılamıyordu.

Bir saat öncesine kadar telefonu açıktı, WhatsApp'a dahi girmişti. Şimdi neden kapalıydı öyleyse? Hem de biraz sonra buluşacağımızı bilirken telefonunu kapatmış olamazdı.

"Hemen kötü düşünmeyeyim ya," dedim kendi kendimi rahatlatmak için. "Belki de telefonu bozulmuştur."

İlk kez birinin telefonunun bozulma düşüncesi bu kadar sevindirmişti çünkü bir, iki dakika içerisinde o kadar çok şey kurmuştum ki kafamda onlardan herhangi birisinin olmasındansa, telefonunun bozulması çok daha iyi bir ihtimaldi.

Birkaç dakika geçtikten sonra bir kez daha aramayı denedim. Yine ulaşılamamıştı. Yanaklarımı şişirerek oflarken nasıl ulaşabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Her geçen dakikada kötü düşünceler aklımda iyice

yer edinmeye başlıyordu. Bu düşünceler sebebiyle kalp atışlarım hızlandığında elimi göğsümün üzerine bastırdım.

Dünkü tavırlarından sonra Soner'den her şeyi yapmasını beklerdim. Beni kendinden uzak tutmak için elinden geleni yapabilirdi.

Aklıma gelen fikirle beraber telefona indirdim bakışlarımı. Saatin kaç olduğunu umursamadan rehberden Emre'nin numarasını buldum ve aramaya başladım. İkisinin evlerinin birbirine çok yakın olduğunu biliyordum, Emre öyle söylemişti. Benim buradan Soner'in evine ulaşmam uzun sürerdi, en azından ben gidene kadar Emre önceden gidip kontrol edebilirdi.

Arama cevaplandığında hışırtılı birkaç ses duymuştum. Ardından Emre uykulu ve şaşkınlık dolu sesiyle konuştu. "Beste?"

"Günaydın, uyandırdığım için üzgünüm." dedim mahcup bir ses tonuyla. Hafta sonundaydık ve saat epey erkendi, kimse bu saatte uyandırılmayı istemezdi.

"Günaydın, sorun değil." demiş ve ardından esnemişti.

"Soner'e ulaşamıyorum." diyerek direkt konuya girdim.

"Yani," dedi düşünceli bir şekilde. "Sabahın bu saatinde ulaşamaman çok normal değil mi?"

Değildi işte.

"Birazdan buluşacaktık. Böyle bir planımız varken Soner telefonunu kapatmazlık yapmazdı hiç." Oturduğum yataktan kalktım. Biraz öncesine kadar neşemden ötürü yerimde duramazken şimdi endişeden duramıyordum. Birinin telefonuna ulaşamıyor olmak normal bir şeyken söz konusu Soner olduğunda hiç de normalmiş gibi gelmiyordu. İçimde kötü bir his oluşmuştu. "Evine gidip kontrol etme gibi bir şansın var mı?"

"Şimdi mi?"

"Evet." dedim aceleyle. Bir an önce kafamdaki kötü düşüncelerden arınmak istiyordum.

"Belki de uyuyordur Beste," Yatağın yay sesini duydum. Muhtemelen yatağından kalkmıştı. "Ama için rahatlayacaksa gideyim."

"Teşekkür ederim," dedim odamdan çıkarken. "Ben de evden çıkıyorum şimdi. Bana haber ver lütfen." Aramayı sonlandırdığımızda siyah montumu üzerime geçirdim. Mutfaktan piknik sepetini alıp annemi öptükten sonra evden çıktım. Ayağıma hızlı bir şekilde siyah botlarımı geçirmiştim.

Durağa ulaştığımda otobüs sanki benim inadımaymış gibi on dakika gecikmeli gelmişti. Bu sanki onun suçuymuş gibi şoföre ters ters bakarak

kartımı basıp koltuklardan birine oturdum. Şoför de bana ters bakışlarla karşılık vermişti yerime geçmeden hemen önce.

Yaptığım stresten dolayı ayağımla ritim tutarken gözüm bacağımın üzerindeki telefondan ayrılmıyordu. Emre'nin Soner'in evine gitmesi neden bu kadar uzun sürmüştü?

Yolu neredeyse yarıladığımızda nihayet telefonumun ekranında bir arama belirmişti. Emre'nin aradığını görünce hiç beklemeden cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Lütfen güzel bir şey söyle." diyerek açmıştım telefonu.

"Ben eve geldim de," dedi, sesi yankı yapmıştı. Apartmanda olmalıydı. "Kapıyı kaç kez çaldım ama açan olmadı. İyi bir şey mi kötü bir şey mi tartışılır."

Hâlâ bir belirsizlik söz konusuydu.

"Belki evde değildir." diye devam etti. "Buluşacağınızı söylemiştin, çoktan evden çıkmış olabilir."

"Öyle olsaydı beni arardı." Aramasa bile mutlaka bir mesaj atardı. Hiç değilse attığım 'günaydın' mesajına bir cevap verirdi ancak bunların hiçbirini yapmamıştı. Endişeden midem kasılmaya başlamıştı. Soner'i gördüğüm ilk an, beni bu kadar endişelendirmesinin hesabını ondan soracaktım.

"Ben şimdi apartmanın önündeyim," dedi Emre. "Duşa falan da girmiş olabilir, o yüzden açmıyordur kapıyı belki de. Sen geldiğinde tekrar çıkarız yukarı, deneriz şansımızı."

"Tamam," Güzel fikirdi. "Seni de sabah sabah yordum kusura bakma."

"Sorun değil. Bekliyorum seni."

Telefonu kapatıp cebime soktum. Yol boyunca kafamda her biri birbirinden farklı onlarca senaryo kurmuştum. Öyle ki düşünmekten başıma ağrı bile girmişti. Alnımda hissettiğim acı sebebiyle yüzümü buruşturarak parmaklarımı şakağıma bastırdım. Fazla düşündüğümde, kafama bir şeyi taktığımda hep böyle olurdu. Aynı zamanda ağladığımda da çok ağrırdı.

Otobüs Soner'in evinin olduğu durakta durduğunda hızlı bir şekilde elimde sepetle beraber indim. Hızlı adımlarla apartmanın önüne ulaştığımda Emre'nin dışarıdaki duvara yaslanmış bir şekilde bekliyor olduğunu görmüştüm. Beni fark edince montunun cebindeki ellerini çıkarıp bana doğru yaklaşmıştı.

"Bu saatte pikniğe gidecek kadar ne yaşadınız?" diye sordu alayla, elimdeki piknik sepetin bakıyordu. "Ya da Soner'i sabahın köründe kaldırıp

pikniğe götürtecek kadar nasıl yaşama bağladın?"

İçindekileri özenle hazırladığım sepete kısa bir bakış attım. "Biz ona aşk diyoruz, sen ne dersin bilemem."

Birlikte apartmana doğru yürümeye başladığımızda "Soner'in sana aşık olduğundan eminsin yani?" demişti, soru sorar gibi bir tonlamayla.

Düşünme gereği duymadan cevapladım. "Eminim." Yandan bir bakış attım, kapıyı açıp içeri geçmem için kenara çekilen Emre'ye. "Bir şüphen mi var?" diye sordum.

"Yok," Apartmana girdiğimizde Soner'in evinin ilk katta olmasının avantajıyla asansör beklemeden hızlıca merdivenleri çıkmıştı. "Ama yalan yok, Soner'in birini sevme düşüncesi garip geliyor."

"Neden?"

"Bizim arkadaş olduğumuz zamanlarda yanımda bir hayaletin olduğunu düşünürdüm hep. Duyguları yokmuş gibi, hiçbir şeye tepki vermez, dış dünyadaki hiçbir olay onu ilgilendirmezdi. Doğal olarak böyle bir insanın birisinden etkilenmesi, hatta sevmesi garip geliyor. Lisenin başlarında onu tanıyor olsaydın ne demek istediğimi anlardın."

Sanırım o hâllerine bu hafta tanıklık etmiştim. Tam da Emre'nin tarif ettiği gibi geçirmişti tüm haftayı. Elimden hiçbir şey gelmemesi beni üzmüş, bana karşı bakışlarındaki boşluk hissi ise kahretmişti. Sebebini biliyor olmak bir şey dememi engelliyordu, kendi isteğiyle yapmıyordu.

"Beste," dedi Emre, merdivenleri bitirdiğimizde durup bana dönmüştü. "Soner'i hâlâ çok severim, dostum olarak görürüm. Her ne kadar o beni öyle görmese de benim için bu böyle. Ama ne olursa olsun karşında bir uyuşturucu kullanıcısı olduğunu unutma. Kriz anlarında ne yapabileceklerini aklından çıkarma. Farkında olmadan tehlikeli sularda yüzüyorsun."

Elimde tuttuğum sepeti sıkarken çaktırmadan yutkundum. "Soner öyle şeyler yapacak bir insan değil."

"Kimse değildir," dedi içtenlikle. "Ama uyuşturucunun insanlara ne yaptırdığını hayal dahi etmek istemezsin." Bakışlarımı yere indirdim. "Soner'in tedavi görüp bu şeyden kurtulması gerek. Bunu da ancak sen yapmasını sağlayabilirsin."

"Görüyor zaten." dedim hemen. Her ne kadar gidip bir şeyler anlatmıyor, bir adım atmıyor olsa da mutlaka bir yerden sonra düzgünce tedavisine başlayacaktı. Yavaş yavaş iyileşecekti, buna tüm yüreğimle inanmak istiyordum.

"Zamana ihtiyaç var sadece." Olduğum yerde dikilmeyi keserek Soner'in evinin kapısına yürüdüm. "Çokça zamana." diye fısıldamıştım.

Neyse ki bu konuda sabırlı bir insandım.

Kapının zilini çaldığımda Emre de yanımda dikilmeye başlamıştı. İçeriden herhangi bir ses gelmiyordu, kimsenin gelip kapıyı açacağına dair bir ayak sesi duyamıyordum. Acaba gerçekten de çoktan çıkmış olabilir miydi evden?

"Bir daha aramayı denesene." dedi Emre. Montumdan telefonumu çıkarıp Soner'i aradım. Bugün duymaya alışık olduğum sesi tekrar duyunca gözlerimi devirerek "Ulaşılamıyor." dedim.

Telefon montumun cebindeki yerini aldığında yumruk yaptığım ellerimi kapıya vurdum sert bir şekilde. "Soner!" Midemki kasılma gitgide artıyordu, kalbim hızla çarpıyordu. Soner'e kötü bir şey olmuş olmasından korkuyordum.

Veya onun kötü bir şey yapmasından.

Son zamanlardaki tavırları beni bu düşünceye itiyordu ister istemez. Yumruklar yetersiz geldiğinde sinirimi çıkarmak istercesine bir tane de tekme savurdum kapıya doğru. "Beni bu kadar korkutmanın anlamı yoktu." Ona ödetecektim bu korkunun bedelini. Şimdilik önceliğim iyi olduğunu bilmekti.

Emre elektrik kutusunun üstüne elini atınca 'ne yapıyorsun' dercesine ona çevirmiştim bakışlarımı. "Soner'in evine karşı komşusu haftada bir kez temizliğe geliyor," dedi. Soner bunu daha önce bana söylemişti. "Genellikle Soner evde olmadığında geldiği için her zaman bu kutunun üzerinde anahtar olur."

"Ve senin aklına bunu söylemek yeni mi geliyor?" Sesim istemsizce sinirle çıkmıştı.

"Gerek kalmaz diye düşünmüştüm." Elini kutunun üzerinden çektiğinde parmaklarının arasında gümüş renkteki anahtar adeta parlamıştı. Emre seri hareketlerle anahtarı yuvasına yerleştirdi. Kilitli olmayan kapı anahtarın sola doğru çevrilmesiyle kolaylıkla açılmıştı. Elimdeki sepetle beraber içeriye girdiğimde ilk durağım mutfak oldu.

"Soner?" diye seslendim etrafa bakınırken. Aldığım cevap koca bir sessizlikten ibaretti.

Benim aksime Emre direkt Soner'in odasına yönelmişti. Koridorun başında onu izlerken kapalı olan kapıyı açarak içeriye girdi. Küt küt atan kalbim yüzünden hareket etmekte zorlanırken bir kez daha "Soner." diye

seslenmiş ve ağır adımlarla o tarafa doğru yürümeye başlamıştım. "Odasında mı?" diye sordum Emre'ye.

Emre birkaç saniyenin ardından hızlı bir şekilde odadan çıktığında bembeyaz kesmiş yüzünü fark etmemek imkansızdı. İçimdeki korku iyice büyürken "Ne oldu?" diye sordum. Bir şey olmuştu, içime düşen şüpheden emindim artık. Soner evdeydi ve bir şey olmuştu.

Elimdeki sepeti yere atıp Soner'in odasına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladığımda yarı yolda Emre önüme geçmiş ve belimden tutarak beni engellemişti. "Girme odaya." Belimdeki kolu sayesinde beni geriye doğru ittirdi. "Çık evden."

"Ne oldu? Soner'e bir şey mi olmuş?" Hızlanan nefeslerim arasında sorduğum soruyu duymamazlıktan gelmiş ve pantolonunun cebinden telefonunu çıkarmıştı. Telefonu tutan ellerinin titrediğini o an fark ettim.

"Soner'e bir şey olmuş." Koridorda, Emre'nin yanındaki boşluktan geçmeye çalıştığımda önüme geçti.

"Çık evden Beste!" Telefonuyla uğraşıp kulağına götürdüğünde boştaki eliyle bana dış kapıyı göstermişti.

"Soner'i görmeden çıkmam." Sola doğru adımladığımda yeniden önüme geçti.

"Soner evde değil, çık dışarı." Sesini sakin tutmaya çalışsa da aynı eli gibi sesi de titremişti.

"Yalan söylüyorsun." dedim dolan gözlerim eşliğinde. "Kötü bir şey olmuş." Emre telefonla konuşmaya başladığında arada geçen 'ambulans' kelimesini işitmiştim. Sanki kocaman bir taşı kalbime bırakmışlar gibi bir ağırlık oluştu göğüs kafesimde. Ambulans diyordu, acil diyordu. Beyin fonksiyonlarım işlevini yitirmeye başlıyordu ve ben hiçbir şey anlamıyordum.

Emre'nin boşluğundan faydalanarak yanından sıvıştım ve bu defa beni tutmasına izin vermeden Soner'in odasına girdim. "Beste, dur!" diye bağırmıştı Emre.

Kapıda kalakalmamı sağlayan şey yatağında yatmakta olan Soner'di. Elim destek almak istercesine kapının pervazına tutunurken buğulu bakışlarımın arasından anormal olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Soner uyuyordu. Tek başına uyuyamadığı yatağında, bir şekilde uyumayı başarmıştı.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtığımda biriken yaşlar yanaklarıma süzülmüş ve bakışlarımdaki pusunun yok olmasına sebep olmuştu.

Ancak bu şekilde asıl gerçeği görebilmiştim; yerdeki şırıngaları, kağıtları, kalemleri, fotoğrafları. Hatta komodinin yanında yan bir şekilde duran biberonu.

Gözlerimi bir kez daha kapatıp açtım. Gözlerim sızım sızım sızlarken yatakta cansızmış gibi yatan bedene kaydığında engelleyemediğim hıçkırıklar dudaklarımın arasından sızmıştı. "Hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. "Hayır ya hayır." Zar zor konuşabilmiştim.

"Yanlış görüyorum." Kendimi inandırmak istercesine başımı aşağı yukarı salladım. "Hayal görüyorum. Saat daha çok erken uykusuz kaldım, o yüzden hayal görüyorum. Hatta rüyadayım." Bu ancak berbat bir kabus olabilirdi.

Ben bir kabusun içerisindeydim ve bu görüntü gerçek değildi.

"Emre, hayal görüyorsun de." Yanımda dikilen Emre'nin kolunu sarstım. "Bir şey desene."

Emre, bakışlarını Soner'den ayırmazken bana bir cevap dahi vermemişti. Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle temizleyip yatağa doğru yürüdüm. Her bir adımımda yatağa daha da yaklaşıyor ve her bir adımımda Soner'in yüzü daha da görüş açıma giriyordu.

Bakışlarım çökmüş göz altlarında, mosmor olmuş dudaklarında, bembeyaz kesilmiş yüz hatlarında gezinirken nefesimin kesildiğini hissetmiştim. Aldığım havanın varlığını hissedemiyordum. Ayağıma bir şey çarptığında kafamı eğip ne olduğuna bakmıştım ki gördüğüm şırıngaya ayağımla vurup odanın diğer köşesine savrulmasını sağladım.

Kıyafet dolabının çekmecelerinden birisi sonuna kadar açıktı. Bu şırıngalarla dolu olan çekmeceydi.

Artık dolu değildi.

Yerdeki şırıngaların bir çoğu hâlâ doluydu ama aralarında boş olan sayısız şırınga da vardı. Soner bunların hepsini kanına enjekte mi etmişti?

Yatağın yanına ulaştığımda siyah sweatshirtünün bir kolunun yukarıya sıyrılmış olduğunu fark etmiştim. İnceledikçe ortaya çıkan çok detay vardı, ben bunların hiçbirinin farkına varmak istemiyordum. Yanaklarıma ince birer çizgi hâlinde süzülen yaşların verdiği his beni rahatsız ediyordu.

Açık olan kolunda damarların olduğu bölge yeni bir renk kazanmıştı. Mordu. Kolunda koca bir morluk vardı.

Yapmıştı. Bunu sadece kendisine değil, bana da yapmıştı.

Bacaklarımın beni taşıyamadığını hissettiğim an yatağının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Dizlerime batan bir şeyler vardı fakat acı hissedecek kadar duyarlı değildi bedenim. Kendimi çok daha büyük bir acının içinde hissediyorum çünkü ve bu tamamen ruhsaldı. Ruh acısı, fiziksel acıyı bastırıyordu.

Ellerimi yatağın üzerindeki eline sardım. Hissettiğim soğuklukla yeniden hıçkırıklıklara boğulurken alnımı ellerimizin üzerine yaslamıştım.

Soner'in hâlâ canlı olup olmadığını bilmediğim bedeninin yanında kalkıp bana sarılması umuduyla ağlıyordum.

Bu tüm hayatım boyunca hissettiğim en büyük acıydı. Aynı zamanda tüm umudumun tükendiği ilk andı.

Soner haklıydı, o çoktan yolun sonuna gelmişti. Ben o yolun sonuna yeni bir yol inşa ederim, bu yolu birlikte yürürüz sanmış ve yanılmıştım.

Soner bir kez daha intihara kalkışarak bunu kanıtlamıştı.

****

BANA SÖVMEYİN NE OLUURRRR

40

Perdenin Ardındakiler - Beni Kendinden Kurtar

İki elimin arasına aldığım başımdaki zonklama yüzünden vücudumun boyundan yukarısını koparıp atma isteğimle savaşıyordum adeta. Hayatımdaki en kuvvetli baş ağrısını şimdi çekiyordum ve bunun sebebi dinmek bilmeyen gözyaşlarım, kafamda durmak bilmeden gezinen düşüncelerimdi.

Titrek bir biçimde aldığım nefesler ciğerlerimi rahatlatmıyordu. Şu an nefes alıp verme eylemi bile dünyanın en zor şeyiymiş gibi geliyordu. Yalnızca olduğum yere kıvrılmak, hiçbir şey yapmadan uzanmak istiyordum.

Soner'in bütün bir hafta boyunca nasıl bir şeyler hissetmeden, duygusuz bir şekilde gezdiğini dün bana anlattığında anlayamamış olsam da şimdi gayet iyi anlıyordum. Kalbimin üzerinde baskı yapan ağrı dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Psikolojik bir ağrıydı, en ufak güzel haberde geçecekti biliyordum.

Ya da geçmeyecekti. Ben aklımdan Soner'in o yataktaki görüntüsünü silmeden bu ağrı geçmeyecekti.

On sekiz yıla yakın yaşantım boyunca hayatımda sevdiğim kimseyi kaybetmemiştim. Uzak akrabalarımdan aldığım ölümler dışında doğru düzgün kimsenin ölüm haberini almamıştım. Hayatım toz pembeye yakın bir şekilde büyütülmüştüm. Çok güzel bir ailem vardı, istediğim her şeyi elde etmiştim bu zamana kadar. İlk kez çaresizliğin ne olduğunu Sonerle öğrenmiştim. İlk kez insanın elinden bir şey gelmemesinin nasıl bir şey olduğunu onunla görmüştüm.

Her şeyi kaldırabilirdim fakat bunu kaldıramazdım. Hayatına tonla ölüm sığdırmış Soner'in ölümü ihtimalini dahi kaldıramazdım.

Kendime çektiğim bacaklarımın üzerine yasladığım kolumu indirdiğimde kafamın etrafına sardığım ellerim de eksilmişti. Psikolojikmiş gibi ağrı daha da artarken bir de hissettiğim baş ağrısı için ağlamaya başladım. Birkaç saat içerisinde hayatımda dökmediğim kadar gözyaşı dökmüş olabilirdim.

"Beste," Duyduğum sesle kafamı kaldırırken yanı başımda dikilen Emre'ye boş bir bakış attım. Elinde tuttuğu karton bardaklardan birisini bana uzatmıştı. "Kahve iç, iyi gelir."

"İstemiyorum." dedim bakışlarımı önüme çevirirken. Karşımda yoğun bakım kapısı vardı. Kapının arkasında yoğun bakım hastalarının olduğu birçok oda vardı ve bizim içeriye girmemiz yasaktı. Soner de son birkaç saattir o odalardan birisindeydi.

"Beste böyle olmaz," dedi duvara yaslanıp yere çökerek. Benim aksime yere oturmamış sadece çökmüştü. "Hiçbir şey yiyip içmezsen sen de çökersin. Soner uyandığında seni bu hâlde görsün mü istiyorsun?"

Bakışlarımı hızla Emre'ye çevirdim. "Uyanacak mı?"

Gözleri üzerinde kocaman 'yoğun bakım' yazan kapıya kaydı. "Doktorun söylediğine göre ihtimal var."

Ufak bir ihtimal.

Aynı zamanda uzunca bir süre komada kalabileceğini de söylemişti, bedeninin bu kadar dozu kaldıramayacağını ve ölebileceğini de. Her ihtimale hazırlıklı olmamız konusunda bizi uyarmıştı.

"Vücuduna yüksek miktarda zehirli madde girmiş. Biz buna 'altın vuruş' diyoruz. Kişi bilinçli olarak veya farkında olmadan kendisine normalde aldığı miktardan fazlasını enjekte eder. Altın vuruşun sonu genellikle ölümle biter ancak yaşamaya devam eden hastalar da mevcut."

"Kullandığı madde uyuşturucular arasında en az etki verenlerden birisi. Elbette ki vücuda kötü etkileri var ancak en tehlikelisi olan kısaca Meth dediğimiz uyuşturucular kadar etkili değil. Maddenin kanından temizlenmesini bekleyeceğiz ve bu sırada hastayı yoğun bakıma almak zorundayız. Uyanabilme ihtimali olduğu gibi uzun süre komada kalma, bedeninin zehri kaldıramayıp hastanın hayatını kaybetmesi gibi ihtimaller de var. Siz kendinizi her seçeneğe hazırlarsanız iyi olur."

Bir sürü şey söylemişti. Hiç bilmediğim tıbbi terimler kullanmıştı fakat ben o an Soner'in iyi olduğunu duymak dışında hiçbir şeye odaklanamadığım için doktorun ne demek istediğini anlayamamıştım. Zamanlamanın iyi olduğunu eklemişti bir de. Hastaneye geldiğimiz an ile uyuşturucunun vücuduna girdiği an arasında çok fazla bir zaman olmadığını söylemişti.

Ayrıca eğer Soner uyanırsa bağımlılıktan kurtulmak için bir tedavi görecekti. Bu hastaneye bağlı doktorlar işin içerisine girecekti ve artık istese de istemese de o tedaviyi olmak zorundaydı. Başka bir şansı yoktu.

Tekrar böyle bir şeye kalkışmazsa eğer.

"Hep böyle mi olacak?" diye sordum, sorum daha çok kendimeydi ancak Emre'nin dikkatini çekmiştim. Kafasını bana doğru çevirip yüzüme baktı. "Yaşarsa eğer ben sürekli Soner kendine bir şey mi yaptı diye düşünüp diken üstünde mi olacağım?"

"Saçmalama," Elinde tuttuğu bardakları yere bırakmıştı. "Öyle olmayacak. Doktoru duymadın mı? Uyanır uyanmaz tedaviye başlanacak. Uyuşturucudan kurtulup düzgün bir hayat yaşamaya başlayacak."

Gözlerimin içi sızlıyordu. Bu sızlamayı bastırmak istercesine gözlerimi kapatıp kafamı duvara yasladım. "Ben bir kez o görüntüye şahit oldum. Artık hiçbir zaman aklımdan çıkmayacak, istesem de çıkaramayacağım ve Soner ne zaman yalnız kalsa paranoyak bir şekilde o an iyi mi değil mi, hayatta mı yoksa çoktan bir intihara daha kalkıştı mı diye düşünmekten kafayı yiyeceğim. Olacak olan bu."

İyice kafayı sıyıracaktım bu gidişle.

"Öyle bir şey olmayacak Beste. Nereden biliyorsun bu olayın Soner için bir dönüm noktası olmayacağını?"

"Ben ne olacağım?" diye sordum. Ağlamaktan boğazım tahriş olmuş olmalı ki konuşurken zorlanıyordum. "Benim yaptığım onca şey ne olacak? Kendimi bile geri plana atarak sırf o yeniden yaşama sevinci kazansın diye elimden geleni yaptım. Beni düşünmeden böyle bir şeye kalkışmasının bende nasıl bir etki bırakacağını düşünmüyor musun hiç? Ben o görüntüyü zihnimden nasıl sileceğim bunu düşündün mü?" Ya da Soner hiç mi düşünmemişti?

Daha bir gün öncesinde bana konser bileti vermişti. Bu akşam konsere gideceğimiz sevinciyle tüm gece uyuyamamıştım.

Şimdi daha iyi bir şekilde anlıyordum. Soner bugün kendisine bunu yapmayı önceden kafasına koymuştu. Dün beni hayatından çıkarmaya çalışmasındaki amacı buydu. Aramızdaki her şeyi bitirdiğinde daha az üzüleceğimi düşünmüş olmalıydı.

"Soner'in odasında bir şey buldum." dedikten sonra montunun iç cebine uzandığında ruhsuz bakışlarla Emre'yi izliyordum. Cebinden dörde katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Üzerinde senin ismin yazıyor, sanırım sana bırakmış bunu."

Bana doğru uzattığı kağıdı titreyen ellerimle kavrayıp parmaklarımın arasında sıkıca tutarken gözlerimden yaşlar süzülmeye devam etmişti. Ben de şaşırıyordum hâlâ nasıl gözyaşlarımın tükendiğine, durmadan

ağlayabildiğime. Katlı olan kağıdın iç kısmında yazılar yazdığını beyaz olan kısmına bulaşmış olan mürekkep izlerinden anlayabilmiştim fakat açıp içini okumak istediğimden emin değildim. Biliyordum ki Soner, bu kağıda her ne yazmışsa her bir kelimesi beni ayrı ayrı yıkacaktı.

Kendince bir veda mektubu bırakmıştı bana.

Okumayı isteyip istemediğimi bilmediğim bir veda mektubu.

Cebimdeki telefonumdan yükselen zil sesi sebebiyle bakışlarım kağıttan ayrıldı. Hâlsiz bir biçimde elimi cebime sokup çalmakta olan telefonu çıkardım. Telefonun ekranında yazan *'Seray arıyor...'* yazısını görünce telefonu Emre'ye uzatmıştım. "Ben konuşacak hâlde değildim, sen konuşur musun?"

Serayla bir Edebiyat projesinde beraber görev almıştık. Hoca ikimizi bir grup yapmıştı. Bu hafta içinde sunum yapmamız lazımdı, muhtemelen onun için aramıştı.

Emre telefonu alarak ayaklandığında ve koridorun başına doğru yürüdüğünde bakışlarım yeniden elimdeki kağıda dönmüştü. Akan gözyaşlarımı temizledim ellerimle. Gözlerimdeki buğulanmayı geçirmek için kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırmam yetmişti. Dörde katlanmış olan kağıdın katlarını açtığımda baştan sona yazıyla dolu olan bir sayfa beni karşılamıştı.

Derin bir nefes alarak içimden okumaya başladım.

"Beste'm..." Daha ilk kelimeden hıçkırıklara boğulduğum yetmiyormuş gibi kalbime sayısız iğne batırılıyormuş gibi bir hissiyat ele geçirmişti sol yanımı. "Sen bana hiç Beste'm demezsin ki." diye fısıldadım.

Bir kez adımın ağzından bu şekilde döküldüğünü duymak için nelerden vazgeçerdim...

"Sen bu yazdıklarımı okur musun bilmiyorum. Bu kağıt sana hiç ulaşır mı bir fikrim yok fakat ben belki sen okursun diye yazacağım. Sesli olarak dile getirmediğim ne varsa buraya dökeceğim, sen de ilk ve son kez sana olan hislerimi öğreneceksin.

Yaptığım şeyden ötürü benden nefret edebilirsin. Hakkındır, sana tek kelime etmeye, benden nefret etme demeye yüzüm yok. Tek istediğim bana kırgın olmaman ve bunun da ne kadar imkansız olduğunu biliyorum.

Seni okulda gördüğüm ilk gün, benim varlığımdan habersiz bir şekilde sınıfa girmiştin. Saçlarını hep salık bırakırsın o gün de açıktı saçların. Boynuna taktığın kolyenin figürüne, bileğine taktığın ve

sürekli oynadığın bilekliğin rengine kadar net hatırlıyorum o günü. Nasıl unutabilirim ki? Bana benim de bir kalbim olduğunu, vücuduma kan pompalamak dışında bir işlevi olduğunu o gün hatırlatmıştın.

Seni görene kadar cansız gibiydim, gözlerin bana değdiği an canlandım.

Hiçbir zaman doğrudan sana bakmadım ama gözlerim hep cama düşen yansımandaydı. Seni izlerken senin bile kendi hakkında bilmediğin detayları fark etti her seferinde. Sol bileğine bileklik takmadan asla okula gelmiyorsun. Derste sürekli bilekliğinle oynuyorsun ama aynı zamanda da dersi dinleyebiliyorsun. Sadece Tarih dersindeyken tüm dikkatin hocada oluyor."

Bakışlarım kağıdı tutan sol elimin bileğine kaydı. İnce ip ve bir zincirden oluşan ikili bir bileklik takılıydı. Doğru söylüyordu ben bunun farkında değildim.

"Sıkıldığında ellerin hep saçlarında oluyor. Kendi kendine şekiller yapıyorsun, örüyorsun, bozuyorsun ve bir daha yapıyorsun. Sana burada daha çok şey sıralayabilirim. Benim seninle ilgilenmediğimi düşündüğün zamanlarda sana aslında ne denli bir ilgim olduğunu bilseydin kendini bu kadar yıpratmazdın. Sadece sana kendimi açmak için fazla korkaktım.

Bir gün hakkımda konuşulanları öğrenip benden nefret etmen bu hayatta bana en korkutucu gelen şeydi ama sen duyduğun hiçbir şeye aldırış etmedin. Yine de beni merak ettin. Beni soktukları kalıbın gerçekliğine inanmadın ve sanırım bana umut veren şey de bu oldu. Ben senin güzelliğine değil, göğüs kafesinin altında taşıdığın kalbine tutuldum, kıymetli olan da bu.

O gün bana mesaj atmasaydın ben çoktan ölmüş olacaktım. Hayatıma girmek için bu denli ısrarcı olmasaydın bedenim bundan çok uzun zaman önce toprağın altında çürümüş olacaktı.

Şimdi de öyle olacak. Sen tüm umutları tükenmiş, yaşamaya değer en ufak bir sebep bulamayan birisine en büyük sebep oldun ama özür dilerim, yine de olmuyor.

Kendim dışında sana da zarar veriyorum. Farkında değilsin veya görmezden geliyorsun, seni nasıl yaraladığımı görmüyorsun. En güzel yaşlarında seni hiçbir şeyden mahrum bırakamam, buna hakkım yok. Sürekli benimle uğraşmak zorunda olan birisi değilsin. Sevmek,

fedakarlık demektir ve sen yapabileceğin tüm fedakarlıkları yaptın. Bundan sonrası senin için bile çok fazla.

Ben de senin için bir fedakarlık yapıp kendimi hayatından sonsuza kadar çıkaracağım. Başta çok üzüleceksin, geçmeyecek sanacaksın ama geçecek. Sana yemin ederim ki geçecek ve hayatına devam edeceksin. Biliyorum, geçmez denilen çok acı geçip gidiyor.

Kendini suçlama, aksine beni suçla. Ben senin tüm çabalarını boşa çıkaracak kadar kötü bir insanım ama sen buna rağmen çabalayacak kadar iyi birisin. Bu konuda vicdanın rahat olsun, sen elinden gelen her şeyin en iyisini yaptın. Ben değer bilmez aptalın tekiyim.

Zamanını boşa harcadığım için özür dilerim.

Sana biletini verdiğim konsere git. Bu senin hayalindi, o grubu ne kadar sevdiğini biliyorum. İkimiz için git o konsere. Tek bir tanesi bile olsa hayallerinden birini gerçekleştirmene vesile olmak beni mutlu ederdi.

Ben bunu yazarken saat sabahın 05.30'una yaklaşıyor. Hatırlıyor musun bilmiyorum, ne zaman yanlış bir şeyler yapacağımı hissediyor olsam senin fotoğraflarına bakıyor, attığın mesajları tekrar tekrar okuyorum demiştim. Bugün bu histen kurtulmamak için bunların hiçbirini yapmadım. Fotoğrafına bir kez baksam senin ölümden daha güzel olduğunu hatırlarım diye korktum.

Beni anlar mısın bilmiyorum, ne hisler içerisinde olduğumu tahmin eder misin bilmiyorum. Senden beni anlamanı beklemiyorum ama bir kere de olsa kendini benim yerime koymanı istiyorum.

Ben bugün bunu yapmasam bile uyuşturucu bir gün benim sonumu zaten getirecek. Ben bu tarihi biraz daha öne çekiyorum sadece.

Sanırım yazdıklarımı burada bitirmem gerekiyor, kağıdın sonuna yaklaşıyorum. Sana söyleyecek çok şeyim olsa da hepsini kendime saklayacağım. Bilmeni istediğim tek bir şey var yalnızca.

Sana hiç söylemedim ama sana aşıktım.

Bunu yüzüne karşı söyleyememek de benim ayıbım olsun."

Kağıdı yere atıp ellerimi yüzüme bastırdım anında. Hıçkırıklarım nefesimi kesiyordu, soluk alamıyordum sanki. Boğazıma oturan yumru geçmek bilmiyordu. Canım öyle acıyordu ki, bu zamana kadar hissettiğim tüm acılara tek geçerdim.

"Beste." Emre'nin sesini duyduğumda bile ellerimi yüzümden çekmemiştim.

Hayat çok acımasızdı. Hayat Soner için hiçbir zaman adil olmamıştı. Soner bunların hiçbirini hak etmiyordu, ben de etmiyordum ama biz bunları yaşamak zorunda kalıyorduk. Neden sevdiğim insanla düzgün bir hayat yaşayamıyordum, neden acı çekmek zorundaydım?

"Şu suyu iç en azından," Omzumda hissettiğim elle yüzümün üzerinde baskı yapan ellerimi kucağıma indirdim. Emre kapağını açtığı şişe suyu bana uzatıyordu. "İyi gelir."

Kafamı iki yana sallayarak şişeyi gözümün önünden ittirdim. "İstemiyorum," dedim boğuk çıkan sesimle. Konuşurken boğazım acıyordu. "Ben Soner'i istiyorum."

Ellerimi yere bastırarak oturduğum yerden kalkmak istedim fakat tüm gücü çekilen bacaklarım beni taşımamıştı. Yeniden yere çöktüğümde gözlerimden akan yaşlar görüş açımın kapanmasına sebep olmuştu. Yan taraftaki koltuğun kenarından destek alarak ayaklandığımda başım dönmüş, gözlerim kararmıştı.

"Soner'i göremezsin Beste. Otur şöyle lütfen, iyi görünmüyorsun." Emre'nin sesi bir mırıltı gibi kulaklarıma ulaşıyor ve bir karşılık bulmuyordu.

"Soner'i göreceğim." dedim yoğun bakım kapısına doğru hızlı adımlarla yürürken. Emre kolunu karnıma sarıp benim o tarafa ilerlememi önledi. "Bırak beni! Soner'e gideceğim."

Emre'nin beni tutan kolları arasında çırpınırken inatla beni bırakmıyordu. "Giremezsin oraya Beste! Otur şu koltuğa."

"Soner'i göreceğim, Soner!" Sanki beni duyabilecekmiş gibi yoğun bakım ünitesine doğru bağırışım kulağa komik geliyordu. "Emre bırak beni, Soner'i görmek istiyorum. Lütfen!" Kollarından kurtulmaya çalışırken kendimle beraber Emre'yi de zorluyordum ama beni bırakmamakta ısrarcıydı.

"Ya bırak!" dedim ağlayarak bağırıp. "Soner'i göreyim, içim rahatlasın. Bırak lütfen."

Emre'nin birilerine seslendiğini, başıma bir, iki kişinin üşüştüğünü görüyordum ama onlarla ilgilenemiyordum. Bakışlarım, tüm dikkatim 'yoğun bakım' yazan kapıdaydı ve istediğim tek şey yanlış olduğunu bile bile oraya girmekti. Soner'i görsem, kalp atışlarını gösteren cihazdan hâlâ kalbinin attığını görsem içim rahat edecekti.

Soğuk soğuk terliyor, kesik kesik nefesler alıyordum. Kalp atışlarım nefessizlikten ötürü olsa gerek fazla hızlıydı. "Sakinleştirici verelim

hanımefendiye, atak geçiriyor." Bakışlarım hızla etrafımda doluşmuş olan hemşirelere kaydığında bu defa onlardan uzaklaşmak için Emre'den kurtulmaya çalışmıştım. "Hayır istemiyorum, hayır."

"Beste rahat dur." dedi Emre belime sardığı kolunu sıkılaştırarak. "Sana iyi gelecek bu."

"Hayır!" diye bağırdım, hemşirenin elindeki iğneye bakarken. "İstemiyorum, Soner'i göreyim sadece. Lütfen."

Birisi sıkıca kolumdan tutup kazağımı sıyırmaya başladığında kolumu geriye çekmek istedim fakat o kadar sıkı tutuyordu ki başarılı olamamıştım. "Ya yapmayın! Uyumak istemiyorum."

"Uyumayacaksın, sakinleşeceksin."

Üst koluma giren iğnenin ucunu hissettiğimde gözlerimi sıkıca yummuştum. İğnenin ucundan kanıma karışan ilacı hissedebiliyordum. İğne tenimden çıkarıldığında birisi oraya yumuşak bir şey bastırmış ve bir anda çevremdeki birkaç kişilik kalabalık dağılmıştı.

İlk başta ilacın hiçbir etkisini göremesem de zaman geçtikten sonra bacaklarımdan gücümün çekilip gittiğini hissettim. Baştan aşağı bütün bedenimi aynı his kapladığında Emre'nin beni kucağına aldığını, hemşirenin ise onu bir odaya yönelttiğini duyumsar gibi olmuştum.

Kafamı taşımaya gücüm olmadığından Emre'nin omzuna yaslanmıştı. Bilincim açık olsa da ne konuşmaya ne de hareket etmeye hâlim vardı.

Son gücümle "Soner'i görmek istiyorum." diye fısıldadım ve kelimelerim boşluğa dağılıp gitti.

****

Öldürdüm çiçeğimiii, yaşatamadımm

41

Skapova - Son Arzum

Uyanır uyanmaz bedenimde bir uyuşukluk hissi baş göstermeye başlamıştı. Kendimi hem hareket edemeyecek kadar halsiz hem de başımdaki ağrı yüzünden kafamı kaldıramayacak kadar ağır hissediyordum.

Ağrıya karşı dayanıksız bir yapım olduğu için hissettiğim bu baş ağrısıyla cebelleşmek oldukça zor geliyordu. Anneme göre fazla çıt kırıldım bir yapım vardı, iğne acısına dahi katlanamadığımı, fazla abarttığımı ileri sürerdi. Haklı sayılırdı.

Yastığım üzerindeki başımı yavaş hareketlerle sağa sola doğru döndürürken yüzüm buruşturmuş, dişlerimi sıkıca birbirine bastırmıştım. Bu, bu zamana kadar çektiğim en şiddetli baş ağrısıydı. Kafamı kökünden koparıp atmak istiyordum ve mümkün olsaydı bir saniye beklemeden yapacak kadar gözümü karartmıştı.

"Uyanıyor galiba." Duyduğum tanıdık sesle bulunduğum ortamda tek olmadığımı anlamıştım. Gerçi neredeydim ve ne yapıyordum bilmiyordum, ilk uyandığımda hep kısa süreli bir unutkanlık yaşardım. Bu yalnızca birkaç saniye sürer ve sonrasında her şey birer birer aklıma gelirdi.

"Beste, anneciğim?" Annemin sesini duyar duymaz gözlerimi aralamak için kendimi zorlamıştım. Göz kapaklarımla girdiğim savaştan galip gelerek gözlerimi araladığımda tam yüzüme vuran beyaz ışık görmemi engellemişti. Gözlerim kısılırken kaşlarım mümkünmüş gibi daha da çatıldı. Birkaç saniye sonra gözlerim ışığa alıştığında bakışlarımın odağı annem oldu. Üzerime eğilmiş, endişeli bir şekilde yüzüme bakıyordu.

Kolumda bir baskı hissettim bilincim tam anlamıyla kendine geldiğinde. Annemin yüzünden ayırdığım bakışlarım koluma indiğinde beyaz kazağımın sıyrıldığını ve serum taktıklarını görmüştüm. İğnenin baskısı canımı yakar gibi olmuşsa da aldırış etmedim. "İyi misin kızım? Çok korkuttun beni."

Bir hastane odasındaydım. Emre ve Seray buradaydı, Seray'ın neden burada olduğuna şu an hiç kafa yoramazdım. "Ben doktora uyandığını

haber vereyim." dedi Emre ve oturduğu koltuktan kalktı.

"Değilim." diye cevap verdim anneme, dürüst bir biçimde. Yalan söylemenin manası yoktu, iyi değildim işte. Hiç bu kadar kötü olduğumu da hatırlamıyordum. "Doktora neden haber veriyor?" diye sordum yattığım yerde doğrulmaya çalışarak.

"Kalkma, yorma kendini." Annem ellerini iki omzuma yerleştirip beni yatağa doğru ittirdi. Anneme karşı çıkacak gücüm olmadığından kafamı yastığa yaslamış ve direnmemiştim.

"Bayılmışsın." dedi annem. Yatağın biraz ilerisindeki sandalyeyi yakına çekip üzerine oturdu annem. "En son sakinleştirici vermişlerdi, uyumuşumdur." dedim elimi alnıma götürürken. Bunu yaparken serum takılı olan kolumu kullandığım ve bunu unuttuğum için ani hareketim sebebiyle iğne canımı acıtmıştı.

"Ondan sonra," Seray konuştuğunda bakışlarım ona döndü. Yatağın ayak ucu kısmında durmuş ve elini oradaki küçük masaya dayamıştı. "Önce terlemişsin epey, sonra midenin bulandığını söylemişsin. Emre seni lavaboya götürürken bayılmışsın."

"Hatırlamıyorum." dedim mırıltılı bir sesle. Seray'ın bahsettiği anı hatırlamak için kendimi zorlamışsam da başarısız olmuştum.

"Tam olarak kendinde değilmişsin zaten." Bu, neden hatırlamadığımı açıklıyordu.

"Aklım çıktı kızım sana bir şey olacak diye." Bakışlarım anneme çevrildiğinde kendimi fazlasıyla suçlu hissetmiştim çünkü gözlerinde gördüğüm doluluğun sebebi bendim. "Özür dilerim endişelendirdiğim için."

"Özür dilemen için mi söyledim sana?" dedi azarlar gibi bir tonda. Pozisyonumun el verdiğince omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Senin nereden haberin oldu?"

"Hastaneden arandım, kızınız burada dediklerinde aklımdan ne ihtimaller geçti bilemezsin." Serumun takılı olduğu taraftaki elimi tuttu ve okşamaya başladı. Henüz reşit olmadığım için hastanenin annemi veya babamı araması normaldi.

Kapının açıldığını duyduğumda bakışlarımı sesin kaynağına çevirdim. Görüş açıma beyaz önlüklü orta yaşlarda bir adam ve hemen arkasındaki Emre girmişti. Aklıma düşen düşünceyle birlikte aniden dirseklerimin üstünde doğruldum. Soner ne haldeydi? Ben ne zamandır uyuyordum? Ben uyurken ona bir şey olmamış olması için içimden dualar ederken "Soner nasıl?" diye sordum, Emre'ye bakarak.

"Korkma," dedi endişeli halimi fark ederek. "Kötü bir gelişme yok."

"İyi?" dedim bir umutla.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve kafasını iki yana salladı. "O da yok."

Kendimi geriye doğru bırakarak kafamı yastığa yasladığımda derince bir nefes alıp vermiştim. Hiç gelişme olmaması kötü bir gelişmeden daha iyi bir seçenekti. Kötünün iyisi dedikleri bu olsa gerek.

"Peki ne kadar süredir uyuyorum?" Sorumla beraber Seray elinde tuttuğu telefondan saate baktı ve bana cevap verdi. "Yedi saate yakın. Saat akşamın sekizi olmak üzere."

"Merhaba, Beste." dedi doktor. Biz konuşurken masanın üzerindeki dosyalarla ilgilenmişti. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kötü."

"Normal," Elinde tuttuğu kalemin arkasına bastıktan sonra önlüğünün üst cebine yerleştirdi. "İlk kez mi panik atak geçiriyorsun?"

Şaşkınlıkla konuştum. "Panik atak geçirdiğimi bile yeni öğreniyorum."

Annem daha açıklayıcı bir şekilde cevap verdi. "Evet, ilk defa geçiriyor."

Yaşadığım o şeyin aslında bir panik atak olduğunu öğrenmek beni şoka uğratmıştı. Nefes alamadığımı hissetmiştim, bedenim soğuk ter atmıştı, kalbim daha önce hissetmediğim bir hızda atmıştı ve o an ne yaptığımı tam olarak hatırlamıyordum bile. Bunların panik atak belirtisi olduğunu ilk kez öğrenmiştim.

"Anladım," dedi muhtemelen kırklarının sonunda olan adam. "İlk kez panik atak geçirdiğine göre seni biraz bilgilendirmeliyim. Panik atağı tetikleyen çok fazla sebep vardır ama en çok stres anlarında ortaya çıkar. Travmatik bir olaya da bağlı olabilir. İlk kez yaşadığın için bu durum seni biraz korkutmuş olabilir. Bu korkudan kesinlikle kaçınmalısın çünkü genellikle başlangıçtan sonraki panik atakları tetikleyen sebep ilkinin korkusudur. Bu atakların sıklaşmaması, hayatının bir parçası haline gelmemesi için atağa sebep olacak şeylerden kaçınmalısın. Stres, korku, fobilerin veya aklına gelebilecek daha farklı şeyler."

Doktoru dinlerken sert bir biçimde yutkundum. Atak geçirdiğimi duyduğumda korkmamış olsam da, doktor anlattıkça korkmaya başlamıştım.

"Ama merak etmeyin eğer altında çok büyük sebepler yatmıyorsa atakların birçoğu tek seferliktir." Bu biraz da olsa rahatlamama sebep olmuştu.

"Bir Psikologla falan görüşmemize gerek var mı?" diye sordu annem.

"Şimdilik gerek yok. Ataklar sıklaşırsa o zaman bir Psikologa başvurmanızı öneririm ama şimdisi için gereği yok."

"Peki," dedi annem. "Teşekkür ederiz." Benden çok annemin endişelendiğini hissedebiliyordum. Doktoru can kulağıyla dinlemiş, 'panik atak' lafını duyar duymaz yüzü sapsarı kesilmişti.

"Ne demek. Şimdilik diyecek başka bir şey yok. Serum bittiğinde hemşireden çıkartmasını rica edebilirsiniz, sonrasında taburcu olursunuz."

Annem yine teşekkür edip odadan çıkmakta olan doktorun peşine düştü. Odadan çıktıklarında kafamı geriye atarak bakışlarımı tavana çıkardım. "Korkma," dedi Seray. "Ben de zamanında çok kez atak geçirmiştim. Psikolojik bir şey aslında. Sebep olan etkenleri hayatından uzak tuttuğun sürece tekrarlamaz emin olabilirsin."

Bugün geçirdiğim panik atağın sebebi dolaylı yoldan da olsa Soner'di. Soner'i nasıl uzak tutabilirdim ki hayatımdan? Bu mümkün değildi.

"Neden?" Emre'nin sorusuyla Seray'ın bakışlarının ona döndüğünü göz ucuyla görmüştüm.

"Ne, neden?"

"Neden panik atak geçirmiştin yani?"

"Özel şeyler." diyerek kestirip attı Seray. Emre'ye olan tutumu hâlâ sertti. Yumuşaması kolay olmayacaktı.

"Anladım, pardon."

"Soner'i görmek istiyorum." dedim yattığım yerden doğrularak. Ani hareketim sebebiyle gözlerim kararmıştı. Görüş açımın yeniden düzelmesi birkaç saniye kadar sürmüş ve gözümün önüne inen perde hemen kalkıvermişti. Üzerime örtülmüş olan hastane örtüsünü kavrayıp kenara doğru ittirdim.

"Soner'i şimdi göremezsin." Emre hemen yanıma gelmiş ve kollarımdan tutarak yataktan kalkmamı önlemişti. "Yoğun bakıma öyle istediğin saatte giremezsin Beste."

"Ne zaman girebilirim?"

"Yarın," dedi ve kenara doğru ittiğim örtüyü bacaklarımın üzerine örttü. "Belli bir saat aralığı var, senin için öğreneceğim. O zaman girersin ama şimdi olmaz, anladın mı?"

"Cam gibi bir yer yok mu? En azından uzaktan göreyim."

"Yok Beste, anla artık. Yat şimdi. Doktorun uyanır uyanmaz ayağa kalkmasın demişti." Neden hiçbir şekilde öylece duramayacağımı, Soner'i

görmem gerektiğini anlamıyordu? Soner yoğun bakımdayken rahat rahat burada yatacağımı düşünmeleri saçmalıktı.

"Tamam, yoğun bakımın önüne gidelim o zaman."

"Ne geçecek eline?" dedi ciddi bir ses tonuyla. "Kalk git bakalım yoğun bakımın önüne. Orada ne yapacaksın? Yoğun bakım kapısını izleyip izleyip kendine acı mı çektireceksin? Başka bir fikrin varsa buyur, durma ve git." Eliyle odanın kapısını işaret etmişti.

"Emre haklı," diyerek araya girdi Seray. "Sen de iyi değilsin. Dışarıdan kendini görebilseydin bizi anlardın. Birkaç saat içinde yüzün çökmüş resmen. Yarını bekle ve beklerken de dinlen. Sen de hasta sayılırsın."

Kapı açıldığında ve içeriye annem girdiğinde üçümüzün de dikkati anneme kaymıştı. "Serumun bitmek üzere," dedi az önce oturduğu sandalyeye doğru yaklaşırken. Gözleri koluma takılı olan serumdaydı. "Bittiğinde hemen eve gideriz, bir güzel dinlenirsin."

"Bu gece burada kalsak olur mu?" Taburcu olduktan sonra annem benim burada kalmama hiçbir şekilde izin vermezdi. Bu geceyi hastanede geçirebilmemin tek yolu buydu. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Doktora neden söylenemedin kızım?" derken sanki bakışlarıyla anlayabilecekmiş gibi tüm vücudumu süzmüştü. "Neyin var?"

"Çok hâlsizim, eve gidebileceğimi sanmıyorum." Yalan değildi aslında. Gerçekten hiç gücüm yoktu. Beni bu yataktan yalnızca Soner'i görme ihtimali kaldırabilirdi.

"Tamam," dedi elini alnıma götürüp saçlarıma doğru okşayarak. "Kalalım, aniden bir şey olursa hastanede oluruz en azından."

Kafamı sallayarak onayladım. "O zaman sana yiyecek bir şeyler alıp geleyim. Açsındır sen şimdi." diyerek ayaklandığında kolundan tutarak durdurdum annemi. "Şimdi değil biraz sonra." Bir şeyler yiyebilecek durumda değildim çünkü midem bulanıyordu. Bir lokma girse kusarak geri atacakmışım gibi hissediyordum.

"Peki," dedi ve kalktığı yere oturup arkasına yaslandı.

Bir süre dördümüz de sessizce durmuştuk odanın içerisinde. Aklım Soner'deydi bu sürede. Hepimiz buradaydık ve ona bir şey olsa haberimiz olmayacaktı. Uzaktan da olsa birkaç saniye dahi görmek için her şeyi yapardım ama böyle bir şey mümkün değildi. Yoğun bakımın önünde oturduğum birkaç saat içinde sağlık personellerinin içeriye kendilerine ait kartları okutarak girdiklerini görmüştüm. O kartlar olmadan kapı açılmıyordu. Emre'nin dediği gibi içeriye giremez ve onu göremezdim.

"Bu çocuk neden böyle bir şeye kalkıştı ki? Hayret ediyorum doğrusu." Annemin sesi odadaki sessizliği bitirdiğinde Emreyle bakışlarımız kesişmişti. "Nasıl intihar etmiş?" diye sordu annem.

Emre benden önce cevap verdi. "İlaç içmiş."

Uyuşturucu dememişti. Ben cevap verecek olsaydım sonucunu düşünmeden 'yüksek doz uyuşturucu almış' derdim. Annem Soner'in yaşantısını bilmiyordu, ne şartlarla bu illeti kullanmaya başladığını bilmediğinden onu yargılardı. Her annenin yapacağı gibi çocuğunu koruma iç güdüsü ile Soner yaşasa bile beni ondan uzak tutmak isterdi.

İç çekercesine nefes alıp yatakta yana doğru dönerek anneme sırtımı döndüm. Annem bu esnada ağzından onaylamazcasına sesler çıkarıyordu. "Çok yazık. Kim bilir neler yaşadı, bu raddeye gelecek kadar?"

Annemin herkese karşı büyük bir merhameti vardı. Kızının sevgilisinin uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve kızının bunu bile bile onunla beraber olduğunu bilse aynı merhameti sergiler miydi acaba?

En başından babam bu ilişkiyi kesinlikle redderdi. Mesleği gereği bu tarz vakalarla çok karşılaşıyordu ve bir uyuşturucu bağımlısının ne kadar tehlikeli olduğunu en iyi o bilirdi. Ben onlara nasıl Soner'in gördükleri kimse gibi olmadığını, iyi birisi olduğunu açıklayacaktım? Nasıl onları buna inandıracaktım?

Başımı yumuşak yastığa iyice gömüp gözlerimi yumdum. Bir gün bu gerçeği öğrenmemelerini ummak dışında elimden bir şey gelmiyordu.

GÜNLER SONRA.

Dirseğimle indirdiğim kulp sayesinde kapı aralanıp geçmem için boşluk bıraktığında iki elimle birlikte tuttuğum küçük kutunun herhangi bir yere çarpmamasına özen göstererek açılan boşluktan içeriye sızdım. Kapıyı arkamdan ayağımla kapatırken bakışlarım elimdeki kutudan ayrılmamıştı. Bazı zamanlar, özellikle bir şeye çok özen gösterdiğimde, sakarlıklarım tutabiliyordu. Kutuyu düşürmemek için büyük bir çaba harcıyordum.

"Ben geldim." dedim harfleri uzatarak.

Kendimi neşeli olmaya zorluyordum bu odaya her girişimde. Öyle olmak zorundaydım, içten içe beni hissettiğini düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. Her gelişimde beni duyduğunu, geldiğimi bildiğini düşünmek bana iyi geliyordu. En azından uğrunda çabalayacağım bir sebep sunuyordu bana.

"Fark ettiysen bugün bi' ayrı neşeliyim." Aslında keyfim sıfırdı. Neşeli değildim, mutlu değildim. Kendimi bir boşlukta gibi hissediyordum. En

ufak bir duygu kırıntısı yoktu içimde. "Çünkü bugün benim doğum günüm."

25 Aralık. Bugün benim doğum günümdü.

"Kendime küçük bir pasta aldım." Elimde tuttuğum pastayı yatağın önündeki tekerlekli masanın üzerine bıraktım. "Ama ben yemeyeceğim."

Masanın üzerinde, içinde hasta bilgileri yazan dosyaya göz ucuyla bir bakış attım. Doktor en son yarım saat öncesinde kontrole gelmiş ve bir şeyler not etmişti. "Sen de yiyemeyeceksin." Kutunun üstünü açıp aldığım pastaya baktım. Çikolata soslu lezzetli görünen bir pastaydı. "Yan odadaki çocuğa vereceğim."

Bakışlarım odaya girdiğimden beri ilk defa Soner'i buldu. Şu yatakta yatan bedenine ne zaman baksam göğsüm daralıyordu. Kimse sevdiği bir insanın hastane yatağında hayata tutunma mücadelesine tanık olmayı istemezdi. Her geldiğimde içim parçalanıyordu ancak inatla her gün gelmeye devam ediyordum. Merak ediyordum, benim geldiğimi hissedebiliyor muydu? Ona anlattıklarımı duyabiliyor muydu? İnternette bunu çok araştırmışsam da kesin bir cevap bulamamıştım.

"Sana yan odadaki çocuktan bahsetmiş miydim?" Elbette ki bir cevap alamamıştım. Bu normaldi. Soner'in sessizliğine alışkındım ama bu denli bir sessizlikten nefret ediyordum. Ona bir şeyler anlatırken ilgiyle beni dinlemesini istiyordum. Ela gözlerinin o an dünyanın en önemli şeyinden bahsediyormuşum gibi davranarak dikkatle beni izlemesini istiyordum. Hep yaptığı gibi.

"Üç yaşında erkek çocuğu, adı Mete. İlik kanseri. O kadar tatlı bir çocuk ki. Hastalığından dolayı çok cılız, üç yaşında değil de bir yaşındaki bebek gibi. Senin odandan çıktıktan sonra onu hep ziyaret ediyorum. Bence beni çok seviyor." dedim sırıtarak.

Beni görünce yüzünde güller açıyordu, koşup kucağıma atlıyordu. "Sevilmeyecek insan da değilim bence."

Masanın yanından ayrılarak diğer tarafa doğru yürümeye başladım. Soner'in baş ucuna ulaştığımda sıkıntıyla nefesimi vermiştim. Bugün diğer günlere göre yüzünde bir canlanma vardı. Teni bembeyaz değildi, biraz renk gelmişti ama hep gördüğüm Soner gibi değildi işte.

"Neyse, kendimi sonra övebilirim. Mete için ilik aramışlar ama bir türlü uyumlu bulamamışlar. Bir yıldan fazladır bu hastalıkla uğraşıyorlarmış. Bakmışlar olmuyor, kadın 'oğluma uygun ilik gelmesini bekleyene kadar kendim uygun iliği doğururum' demiş. Mete'nin daha bir aylık bir kardeşi

var ve ilikleri uyumlu. En kısa zamanda gerekli tedavi uygulanacak ve Mete bu hastalıktan kurtulacak." dedim sevinçle. Bu son günlerde aldığım en iyi haberdi.

"Öyle işte. Bu pastayı da Mete için aldım. Görünce çok sevinecektir."

Yatağın yanındaki sandalyeye kaydı gözlerim. Her gelişimde buraya oturur ve Soner'e günümün nasıl geçtiğini anlatırdım. Mecburen okula gidiyordum, okuldan sonra geliyordum buraya genellikle. Bazen derslerden geri kalmasın diye, sanki duyabiliyormuş gibi, Soner'e o gün ne işlediğimizi bile anlatıyordum.

Normal odaya alındığı için odanın içerisinde rahat bir şekilde hareket edebiliyordum.

"İlk kez bir doğum günümde kendimi bu denli buruk hissediyorum," dedim sandalyeye oturarak. Hep hislerimden yalan yanlış bir şekilde bahsediyordum, bugün dürüst olacaktım. "Tamam bu kadar kibarlaştırmaya gerek yok, tabiri caizse kendimi bok gibi hissediyorum. Asla doğum günümmüş gibi değil bugün. Ben her doğum günümü iple çeken bir insandım. Haftalar öncesinden başlardı heyecanım. Bu sene ilk kez doğum günüm gelmesin istedim çünkü yanımda sen yoksun. Ben doğum günümü bu şekilde hayal etmemiştim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sandalyeyi yatağa doğru yaklaştırarak Soner'in eline uzandım. Günlerdir soğuk olan eli bugün bana sıcak gelmişti. Normal bir insanın vücut ısısı kadar fazla değildi, ılıktı sadece ama buz gibi olan hâllerinden sonra insan ister istemez bunu garipsiyordu.

Elini iki elimin arasına alarak dirseklerimi yatağa yasladım. "Bugün uyanmayacaksan ne zaman uyanacaksın Soner?" Yanağımı ellerimize yaslamıştım. Elalarını örten göz kapaklarına bile öfke doluydum şu an. Günlerdir hasret kalmıştım gözlerine. Duygusuz bile olsa bakışlarını görmeyi istiyordum deli gibi.

"Ben bu doğum günümü sensiz geçirmeyi istemiyorum." Düzenli nefes alış verişleriyle inip kalkan göğsüne bakmak huzur vermişti. "Yılbaşına da çok az kaldı. Yeni yıla nasıl girersen öyle geçer derler. Sensiz bir sene geçirmemi mi istiyorsun?"

Cevap vermesini beklercesine yüzünü izlediğimi fark ettiğim an kendi kendime gözlerimi devirdim. "Benim hâlâ uyanacağına dair umutlarım var. Bu umutlarımın yerle bir olmasına izin verme lütfen. Benim üzülmemi istemezsin. İstememelisin yani."

Buraya geldiğimde ağlamamak için kendimi tutacağıma dair sözler veriyordum her seferinde. Bu sözü odanın içerisindeyken tutabiliyor olsam da dışarıya adımımı attığım an gözlerimden yaşlar dökülüveriyordu ve ben buna engel olamıyordum. Şimdi yine gözlerim dolmuştu, yaşların akmaması için kirpiklerimi kırpıştırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Ne yani?" dedim titreyen sesimle. Devamında sesim titrememesi için boğazımı temizledim. "Senden bi' 'doğum günün kutlu olsun' lafını duyamayacak mıyım ben? Ne biçim sevgilisin sen? İnsan sevgilisinin doğum gününü kaçırır mı hiç?" Sesim yapmacık bir azarlama tonunda çıkmıştı.

"Bence bunu hak etmiyorum." dedim omuz silkerek.

Elimin birisini onunkinden ayırıp gözümün önüne düşen saçlarımı geriye ittirdim. "Gece on ikiye kadar vaktin var. Ya gün bitmeden uyanırsın ya da..." Gözlerim kısılırken etkili bir tehdit şu an gelmemişti aklıma.

"Ya dasını on ikiden sonra görürsün."

Ellerimizi ayırarak elini yatağın üzerine bıraktım yavaşça. "Benim şimdi gidip şu pastayı Mete'ye vermem lazım. Üzerindeki çikolatalar erimek üzere. Pastayı verdikten sonra geleceğim geri."

Sandalyeden kalkarak masanın üzerine bıraktığım pasta kutusunu aldım ellerimin arasına. Dönüp Soner'e bakarken göğsüm hafif bir iç çekişle yükselmişti. Acaba daha ne kadar onu bu yatakta, hareketsiz bir şekilde yatarken görecektim? Ne zaman uyanacaktı?

Önüme dönerek odanın kapısını açıp dışarıya çıktım. Gözlerim hızla yaşlarla dolarken akmaması için direnerek yan odaya yönelttim adımlarımı. Kapısının önüne geldiğimde küçük bir tıklatmanın ardından kapıyı açmış ve açılan boşluktan kafamı içeriye sokmuştum. "Girebilir miyim?" dedim yüzüme kondurduğum tebessümle beraber.

Yatağında boyama yapmakta olan Mete beni görür görmez elindeki renkli kalemleri bırakmış ve yataktan atlayarak inmişti. "Beste abla!" dedi neşeyle.

Annesi de kucağında bebeğiyle beraber odanın içerisindeki tekli koltukta oturuyordu. Beni görünce gülümsemiş ve "Gelebilirsin tabii ki." demişti.

Kapıyı tamamen aralayarak içeri girdiğimde Mete çoktan bacaklarıma sarılmıştı bile. "Dur," dedim aceleyle. "Alacağım seni kucağıma, önce şunu bırakayım."

Zar zor Mete'den kurtulup pastayı masaya bırakabilmiştim. Dibimden ayrılmayan Mete'yi eğilerek kucağıma aldım. "Nasılsın bakalım?" diye

sordum hafif bedenini taşımakta güçlük çekmeden.

"İyiyim." Üç yaşında olmasına rağmen çoğu şeyi anlayabiliyor ve konuşabiliyordu.

"Neler yapıyordun ben gelmeden önce?" Birlikte yatağına oturduğumuzda boya kalemlerinden birisini elime almıştım. "Boya." dedi kucağımdan yatağa inip mavi renkteki kalemi alarak. İşaret parmağıyla resim defterinin üst kısmını işaret etti. "Gökyüzü."

"Senin aldığın resim defterini neredeyse bitirmek üzere." dedi annesi. "Çok fazla resim çiziyor."

"Ne güzel." Elimdeki sarı renk boyayla Mete'nin çizdiği güneşi boyamaya başladım. "Yoksa geleceğin ressamı mı yetişiyor bu hastane odasında?" dedim Mete'ye gülümseyerek bakarken. Bana bakarak kıkırdayarak gülmüş ve tekrardan resmiyle ilgilenmeye başlamıştı.

"Resimle ilgilenirse ona destek çıkarız." dedi kadın oğluna sevgiyle bakarken. "Yeter ki sağlıklı olsun." Yüzü son cümlesini söylerken gerilmişti. Gözlerinden hüznün geçtiğine şahit olmuştum.

"Bence Mete hepimize taş çıkaracak kadar sağlıklı olacak." dedim kadının içini rahatlatmak istercesine. "Değil mi Mete?"

"Öyle, abla." diye cevap vermiş olsa da dikkati boyamakta olduğu resmindeydi. Bizi anladığımdan şüpheliydim.

Yataktan kalkarak masaya bıraktığım pastaya doğru ilerledim. "Bugün benim doğum günüm," dedim pastayı alıp Mete'nin yanına geri dönerken. "Ben de pasta aldım ama bu pastayı Mete'ye vermek istiyorum."

Mete pastayı görünce heyecanla dizlerinin üzerinde doğruldu. "Pasta!"

"Evet, pasta."

"Doğum günün kutlu olsun Beste ama böyle bir şeye hiç gerek yoktu."

"Teşekkür ederim," dedim doğum günü dileği için. "İçimden geldi yalnızca." Ben pasta yiyecek havamda değildim ama pastanenin önünden geçerken aklıma Mete düşmüştü. Ben yiyemiyorsam benim yerime o yiyebilir diye düşünmüş ve küçük, iki kişilik, pastalardan birini satın almıştım.

"Mete, Beste ablana teşekkür etmeyecek misin?" diye soddu kadın, uyarır bir tonlamayla.

"Teşekkür ederim abla." dedi Mete bakışlarını pastadan ayırmadan.

"Ne demek, afiyet olsun."

Annesinin yardımıyla pastayı dilimleyip bir tabağa koymuştuk. Mete resim çizmeye ve çizdiklerini boyamaya devam ederken ona pastayı ben

yedirmiştim. Pasta bittikten sonra Mete ile biraz daha ilgilendikten sonra onunla vedalaşıp odalarından ayrılmıştım.

Soner'in odasına geçmeden önce lavaboya uğradım. Sanki beni görüyormuş gibi odasına gitmeden önce kendime çekin düzen veriyordum. Açık olan saçlarımı tepede bir at kuyruğu yaptıktan sonra daha insancıl göründüğüme karar vererek lavabodan çıktım.

Soner'in odasının olduğu koridorda yavaş adımlarla yürürken bir hemşirenin odadan çıktığını fark etmiştim. Tam rutin bir kontrol olduğunu düşünecektim ki hemşirenin aceleci tavırlarla odanın kapısını bile kapatmadan hızlı adımlarla ilerlediğini görünce bir tuhaflık olduğunu sezmiştim.

Aklım kötü düşünmeye yatkın olduğu için direkt beynimi olumsuz düşünceler doldururken elimi korkudan hızlanan kalbimin üzerine bastırdım. Adımlarım duraksamış ve koridorun ortasına kalakalmıştım. Hemşirenin tuhaf hareketlerini anlamlandırmak ve olası bir kötü senaryoya şahit olmak istemiyordum. Daha doğrusu korkuyordum.

Biraz önce giden hemşire yanında Soner'in doktoruyla beraber geri döndüğünde ne ara yaslandığımı bilmediğim duvardan bedenimi ayırarak yürümeye başladım.

Gerginlikten vücuduma sıcak basmıştı. Ensemin daha şimdiden terden ıslandığını hissediyordum.

"Beste?" Emre'nin sesini duyduğumda koridorun diğer ucuna çevirdim bakışlarımı. "Sen de mi buradaydın?"

"Bir şey oldu," dedim, dudaklarım titriyordu konuşurken. "Bir şey olmuş. Hemşire tuhaf tuhaf hareket ediyor, bir anda doktorla beraber odaya girdiler." Koridorun ortasında buluştuğumuzda ellerimi Emre'nin kollarının üzerine koyup destek almak istercesine sıktım. "Git bak, bir şey olmuş."

"Sakin ol, Beste." dedi beni yatıştırmak için. "Hemen korkma."

"Git, bak. Ben gidemiyorum."

"Tamam, bakacağım." Onun da gerildiğini dümdüz olan dudaklarından anlamıştım.

"Git." Soluk alış verişlerim hızlanmıştı. Emre odaya doğru yürümeye başladığında sırtımı duvara yaslayarak beklemeye koyuldum. Korkudan vücudum titriyordu ya da ben öyle hissediyordum. Yine duygularımın birbirine karıştığı bir anın içerisindeydim, bedenim de bu karışıklığın içerisinde ne yapacağını şaşırmıştı.

Günlerdir bu ihtimali göz ardı ediyordum hep. Eninde sonunda uyanacaksa ben ne kadar süre hastanede kalırsa kalsın razıydım ancak eğer sürekli kaçtığım o ihtimal gerçekleşir ve ölürse...

Düşünmek bile istemiyordum. Düşüncesi dahi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Bir elimi boynuma götürüp sıvazlamaya başladığımda ne kadar gerildiğimi parmak uçlarıma değen kaslarımdan dolayı daha iyi anlamıştım. Kendimi kasmaktan kaslarım ağrımaya başlamıştı.

Parmaklarım boynuma takılı olan kolyenin soğuk zincirine çarptı. Ucundaki melek figürünü avucumun arasına hapsettim. Bu kolyenin varlığını ne zaman hatırlasam bu şekilde elimle sıkar, Soner'i düşünürdüm. Annesinin kolyesiydi, bana hediye ettiği günden beri boynumdan çıkmamıştı. Manevi olarak ağır bir anlamı vardı, takarken korkuyordum başına bir şey gelmesinden.

"Beste!" Emre'nin gür sesiyle gözlerim hızla onu bulurken neredeyse ağlamaklı gibi bir ses tonuyla "Kötü bir haber verme bana lütfen. Kaldıramam." diye konuşmuştum ki aklımdaki tüm kötü ihtimallerin çürümesine sebep olacak o cümleyi kurdu. "Uyanmış, Beste."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Soner uyanmış."

****

Aslında kitabı yazmaya başlarken ilk belirlediğim son Soner'in intihar etmesi ve ölmesiydi ama yazarken Soner karakterine o kadar bağlandım ki, içten içe bu acılı çocuğu hiç mi mutlu etmeyeceksin sen diye sordum kendime. Beste'nin o kadar emeğini de göz ardı edemeyiz elbette. Her ne kadar mutsuz sonların daha akılda kalıcı olduğunu düşünsem de Soner'in mutlu olmayı hak ettiğini biliyorum. Sırf bir hikaye sizin aklınızda yer edinsin diye bu denli sevdiğim iki karakteri harcamak istemedim.

Soner'in en başından beri uyanacağını bildiğim için hastane sahnelerini geçiştirerek yazdım. Ölecek olsaydı acıklı yazmaya çalışırdım ama zaten eninde sonunda uyanacak, fazla drama da boğmak istemedim.

Hikaye üç kısımdan oluşuyordu başından beri; Soner'in duvarlarını yıkması, Soner'in duvarlarını yıktıktan sonraki süreç ve Soner'in iyileşimi. Artık Soner'in iyileşimini okuyacağız kalan bölümlerde. Bolca üzüldük, şimdi mutlu olma sırası.

42

Skapova - Ben Hâlâ Vazgeçmedim

Koridorda bir o yana bir bu yana yürürken fazla ayakta durmamdan ötürü bacak kaslarımın sızladığını hissediyordum. Bu yüzden arada bir yürümeyi kesip koridordaki sandalyelerden birisine oturuyordum sonra içimdeki duygu patlaması beni yerimde tutamıyordu ve yeniden kalkıp oradan oraya yürürken buluyordum kendimi.

Soner'in uyanmasının üzerinden üç saate yakın bir süre geçmişti. İlk bir saati doktorun muayenesiyle geçmişti. Birkaç test yapmıştı, Soner'in sağlık durumuyla alakalı. Birkaç sefer açılan kapıdan göz ucuyla içeriye bakmaya çalışmıştım o sıralar. Sonrasında doktor çıkmış, içeriye girebileceğimizi söylemişti ama odaya girememiştim. Sebebini kendim de bilmiyordum. Burada içim içimi yiyordu ancak kapıyı açıp odaya giremiyordum.

Ortalıkta dolanıp durmaktan başım dönmeye başladım. Soner'in odasının karşısındaki sandalyeye oturarak koridorda gezinen hastaları ve lacivert renkteki kıyafetleriyle odalara girip çıkan hemşireleri izlemeye koyuldum.

Soner'in odasının kapısı açıldığında oradan da bir hemşire çıkmıştı. Bu devamlı Soner'in kontrollerini yapan kadındı. Artık beni görmeye alıştığı için sandalyede oturan beni fark edince gülümsemişti. Kadına ufak bir tebessümle karşılık verirken ayağa kalkıp kapatmak üzere olduğu kapının aralığından Soner'e bakmaya çalıştım.

Yatakta düz bir pozisyonda yatıyor olmakta olan Soner'in, bakışları tavana dönüktü. Gözleri kapanıp açılırken hareketlenen kirpikleriyle kalbim hızlanmıştı. Günler boyunca hareketsiz durmasına alışınca bu ufak hareketlilik bile fazlasıyla sevindiriciydi.

Sonerle arama odanın kapısı girdiğinde suratım asılmıştı fakat hemşirenin kapattığı kapı birkaç saniye sonra Emre tarafından açıldığında Soner'e tekrar bakabilme fırsatı bulabilmiştim. Emre odanın içerisinden çıkarken Soner'in gözleri tavandan ayrılarak kapıya doğru çevrilmişti ki bakışlarımızın kesişmesi uzun sürmemişti.

İki yanımda sallanan ellerimden birisi üzerimdeki okul üniformasına ait eteği sıkarken dişlerimi de birbirine bastırmıştım. Bu, günler sonra elalarının bana ilk değişiydi. Göz kapaklarıyla örtülü olmasına alıştığım elalarını bir daha hiç göremeyeceğim sanmıştım.

Hep olumlu düşünmek istesem de geceleri kafamı yastığa koyduğum an kötü ihtimaller zihnimi ele geçiriyordu. Buna engel olamıyordum.

Gözlerimi Soner'den ayırarak bakışmamızı bitiren taraf ben oldum. Emre, kapıyı kapatarak bana doğru yüzünü çevirdiğinden derin bir nefes almış ve ardından "Soner nasıl?" diye sormuştum.

Elini kapının kulpundan çekerek bana yaklaştı. "Bilmiyorum, bu konuda hiç konuşmadı."

"Ama konuştu yani?"

"Seni sordu sadece."

Uyanırsa o an yanında olmak için okul dışında bulduğu her vakitte hastanede biten, atlattığı sınav haftasında derslerine bile burada çalışan ben Soner uyandığında içeri girememiştim. Ayaklarım o tarafa doğru adım atamıyordu, sanki görünmez bir güç ben odaya girmeyeyim diye beni tutuyordu.

"Başka hiçbir şey söylemedi mi?"

Kaşlarını havaya kaldırıp indirirken aynı zamanda kafasını iki yana sallamıştı. Yanaklarımı şişirip sıkıntıyla ofladım. "Bence içeri girmelisin," dediğinde bakışlarımı Emre'den ayırmıştım. "Kapı ne zaman açılsa direkt o yöne bakıyor, seni bekliyor olabilir."

Evet, bir an önce içeri girmem ve Soner'in iyi olduğunu yakından görüp kendimi rahatlatmam lazımdı. Bunun ben de farkındaydım ama farkında olmam bir şeyi değiştirmiyordu ve koridorda açılan her kapıda bir, iki saniye görmekle yetiniyordum.

"Benim şimdi gitmem lazım," Bakışlarımın odağı yeniden Emre olduğunda onaylarcasına başımı sallamıştım. "Benimle konuşmaması normal, malum aramız belli ama sen girdiğinde mutlaka tepki verir ve konuşur. Daha fazla burada bekleme ve içeri gir. Yarın sabah görüşürüz."

Sonda kullandığı zaman kavramıyla aklıma saate bakmak gelmişti. Kolumdaki saate baktığımda havanın çoktan karardığını ama saatin çok geç olmadığını görmüştüm. "Tamam," dedim gözlerimi saatten ayırarak. "Ben buralardayım."

Emre koridorun sonuna doğru yürüyüp gözden kaybolduğunda üzerimdeki ceketin cebinde duran telefonumu çıkardım. Azra'dan sanki

onun yanındaymışım ve ben çekmişim gibi bir anlık istedikten sonra attığı fotoğrafı anneme gönderdim. Bu taktiği iyice alışkanlık haline getirecekmişim gibi duruyordu ama anca bu yöntem iş görürdü. Anneme hastanede kalacağım desem bir ihtimal de olsa izin verebilirdi fakat babam asla izin vermezdi. Mesleği gereği fazlasıyla korumacıydı.

Beste; Anneee

Beste; Azra'da kalayım mı bugünn

Annem; Yemek hazır, eve gel

Beste; Ama Azraların evi okula daha yakın

Beste; Sabahın köründe kalkıp yollarda mı sürüneyim ben

Annem; Aynı mahalledeyiz anneciğim

Beste; Adım hesabı olarak durağa daha yakın evleri

Beste; Sabahın o soğuğunda bizim evden taa durağa kadar yürüyeyim mi yani

Beste; Hasta olurum sonra

Beste; Kıyabilir misin bana

Annem; Sen gitgide manipülasyoncu bir kıza dönüşüyorsun

Annem; Koynumda ne büyütüyorum ben böyle

Beste; Ben senin kanınım kadın, benim hakkımda böyle konuşamazsın

Beste; Üzülürüm

Annem; Kal Azra'da Beste, gelme birkaç gün de rahat edeyim

Beste; Gelmem bak

Beste; Bir daha düşün

Annem; İşim var Beste, rahat bırak beni

Beste; Tamamm öptüm

Telefonu cebime sıkıştırıp bakışlarımı kapıya doğru çevirdim ve derin bir nefes aldım. Artık içeri girmem gerekiyordu. Koridorda bir adam tüm odalara girip yemek bırakıyordu, akşam yemeği vakti gelmişti. Birkaç adımda adamın yanına ulaşarak "Bunlar hasta yemeği değil mi?" diye sordum.

"Evet, refakatçi varsa onlar da alabilir." Ben aç değildim o yüzden tekerlekli servis arabasından bir tane yemek tepsisi almıştım. Üzeri streç filmle kaplanmış olan tepsinin içinde birkaç çeşit yemek vardı. "Şu odanınkini alayım ben o zaman." dedim Soner'in odasını göstererek.

"Afiyet olsun."

"Teşekkürler."

Elimde tepsiyle beraber kapının önüne ulaştığımda kapıyı kısa bir tıklatmanın ardından kulpunu indirerek aralamıştım. İçimde baş gösteremediğim bir heyecan büyürken bunun neyin nesi olduğunu sorgulamadan edememiştim. Sanki Soner'i ilk kez görüyormuşçasına kalbimin atışları hızlanmıştı.

"Ben geldim." dedim bakışlarımı Soner'den uzak tutarak. Sesim harfleri uzatacak kadar neşeli çıkmamıştı ama soğuk bir tonlama da yoktu. Düz bir şekilde konuşmuştum ama soğuk yapıyormuşum gibi göründüğü için biraz içim sızlamıştı.

"Yemek saati gelmiş." Kapıyı kapatarak elimdeki tepsiyi tekerlekli masanın üzerine bıraktım. Başka uğraşabileceğim bir şey olmadığı için bakışlarımı yatakta yarı uzanır pozisyonda duran Soner'e çevirdim. Ellerimi bedenimin arkasında birleştirirken yanağımın içini dişlemiştim. Nasıl davranmam, ne yapmam gerektiği konusunda bir fikrim olmadığı için kendimi gergin hissediyordum.

Elalarına uzun uzun bakma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Göremediğim her günün hatta her saatin acısını çıkarmak istercesine karşısına oturup yüzünü izlemek isteyecek kadar kafayı yemiştim şu son günlerde.

Dikkatli bakışları yüzümde gezinirken omuzlarımı dikleştirerek masanın kenarından tuttum. Masayı tekerlekleri sayesinde kolaylıkla yatağın yanına yaklaştırdığımda tutmayı bırakıp Soner'e döndüm. "Doğrulmana yardım edeyim mi?"

Sessiz kalarak beni izlemeye devam etti. Hiçbir şey söylemeden yastığını düzeltmiş ve kendisi yatakta oturur pozisyona gelmişti. Aramızdaki gerilimli ve garip havayı dağıtmak istiyor olsam da nasıl yapacağımı bilmiyordum. Masayı Soner'in önüne getirerek yatağın kenarındaki sandalyeye oturdum ve arkama yaslandım.

"Nasılsın?" diye sordum. Soner gözlerini kısa bir süre yemekte gezdirdikten sonra bakışlarını bana çevirmişti. Birkaç saat öncesine kıyasla yüzünün rengi daha canlıydı. Kötü de görünmüyordu. Gözünün altındaki morluklar silikleşmişti, neredeyse geçmek üzereydi. Okulda son gördüğümde gözlerinin içi kıpkırmızı iken şimdi öyle değildi. İç kolundaki morluklar tamamiyle geçmemişti hâlâ gözle görülür bir belirginliği vardı. Soner'i süzen bakışlarım sol koluna takılı olan seruma ulaştığında iç çekmemek için kendimi zor tutmuştum.

"İyi." dedi kısa ve net bir cevapla. Bir insanın sesini duymak bile başkasını nasıl bu kadar duygulandırabilirdi, aklım almıyordu.

"Ne kadar iyi?" dedim titrememesi için üstün bir çaba gösterdiğim sesimle. Şu an neden iki yabancıymışız gibi hissediyordum bilmiyordum. Odaya daha yeni girmiş olsam da ikimizin arasındaki soğukluğu hissedebiliyordum.

"Yeteri kadar iyi." Anladığımı belirtircesine kafamı salladım.

"Yemeğini yesene, soğumasın." dedim bakışlarımı Soner'den uzaklaştırarak. Doğru düzgün bir şekilde konuşamadığımız her an kendimi çok kötü hissediyordum. Normalde olsa uyandığı gibi ilk işim Soner'e sarılmak olurdu ama şimdi öyle değildi. Hiç itiraf etmek istemesem de ona kırgın bir yanım vardı. Soner'i anlıyordum, neden böyle bir şeye kalkıştığını biliyordum, psikolojisinin ne kadar berbat bir hâlde olduğunun en iyi ben farkındaydım ve bu yüzden kırgınlığımı dile getiremiyordum. Onu suçlayamıyordum, içimi döküp rahatlayamıyordum.

"Buradasın," Bacağımın üzerindeki ellerimle uğraşırken kafamı kaldırıp Soner'e bakmamak için kendimi zor tutmuştum. "Neden buradasın?"

"Çok saçma bir soru sordun." dedim oturduğum yerde doğrularak. "Burada olmayıp başka nerede olacaktım?" Bu şekilde saçma sapan konuşmaya devam etmemesi için "Yemeğini ye." dedim.

Son dediğimi duymamazlıktan geldi ve "Niye buradasın Beste?" diye tekrarladı.

"Burada olmamamı mı isterdin?" diye sordum ciddi bir tavırla. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yüzsüz bir insanım, istesen de gitmem." diyerek açık sözlü bir şekilde dile getirmiştim. Ne kadar yüzsüz olduğumu, 'git' dese de gitmeyeceğimi çoktan anlamış olmalıydı. İstemese de burada olacaktım çünkü hiçbir zaman içinden gelerek, gerçekten isteyerek bana 'git' demeyecekti. Benim iyiliğimi düşünüp yapmış olacaktı ve bunu biliyorken söylediği hiçbir şeyi ciddiye alıp Soner'e arkamı dönüp gitmezdim.

Tabii, gerçekten gitmemi istediğini hissetmediğim sürece.

"Hayır," Sesi düşünceli çıkmıştı. "Aksine gelmezsin diye düşünüyordum." Sonlara doğru sesi kısıldığında bakışlarım gayri ihtiyari bir biçimde Soner'e çevrilmişti. Gözleri kısılmıştı, yüzü benim olduğum tarafa doğru dönük olsa da bakışları yerdeydi.

"Ne demek gelmemek?" dedim hafif sinir barındıran ses tonumla. "Sen uyurken ben buradan gitmemek için can atıyordum. Gelmememin ihtimalinden söz bile edemezsin."

Yine aynı şeyi yapıyordu, kendini değersiz görüyordu. Sanki onun, benim için uyandığında yanına gelmeye tenezzül bile etmeyeceğim

birisiymiş gibi konuşması can sıkıcıydı. Bu olaydan önce de böyleydi. Kendini sürekli gömüyordu, kendisini bir türlü bana layık göremiyordu. Sadece bana değil, Soner kendisini bu hayatı yaşamaya dahi layık görmüyordu. Öncelikle kendisine değer vermeyi öğretmem gerekiyordu ona.

"Bana kızgınsındır diye düşündüm." Yüzüme bakmadan konuşmasıyla suçlu bir çocukmuş gibi görünmüştü gözüme. Gülümsemek için gerilen dudaklarımı son anda birbirine bastırarak gülüşümü engelledim.

"Yemeğini ye." diye hatırlattım elimi masaya götürerek. "Soğudu iyice." Uyanışının üçüncü saatinde bunlar konuşulacak konular değildi. Çoktan kendine geldiği, enerjisinin dolduğu belliydi ama en başta kendi keyfimi kaçırmamak için bu konulardan kaçınmak istiyordum. Şimdilik.

"Bir şey söyle," Elaları nihayet beni bulduğunda oturduğum yerde bedenim gerilmişti. "Kızgınsın değil mi?"

Keşke kızgın olsaydım.

"Tüm geceyi aç bir şekilde mi geçirmek istiyorsun?" Oturduğum sandalyeden kalkarak masanın diğer tarafına geçtim. Masanın altı boş olduğu için üstü direkt yatağın üzerine denk gelebiliyordu. Yataktaki boşluğa oturup tepsinin strecini sıyırmaya başladım. Sonerle aramızda küçük bir masa vardı şimdi sadece. "Hastane yemekleri tuzsuz oluyor ama taburcu olana kadar idare edeceksin. Bu da sana ceza olsun."

Ne büyük ceza.

Streçle uğraşan ellerim Soner'in sıcak elleri tarafından sarıldığında nefesim birkaç saniyeliğine kesilmişti. Ellerimi sıkıca tutarak hareketlerimi kısıtlamıştı. "Beste?" dedi ama bakışlarımı ellerimizden ayırıp ona çevirmemiştim. "Kızgın mısın?"

Ellerimi geriye doğru çekiştirip onunkilerden kurtulmaya çalıştığımda Soner ellerini iyice sıkarak buna engel olmuştu. Avuçlarının sıcaklığıyla ellerim ısınırken ondan kurtulamayacağımı anladığımda pes ederek hareketlerimi durdurdum. Bakışlarımı Soner'in yüzüne çıkarıp "Kızgın değilim." dediğimde gözlerinden geçen rahatlamayı görmüştüm ancak bu birkaç saniye sürmüştü. Sözlerime devam ettiğimde bu rahatlama duygusu yok olmuştu. "Kırgınım."

Kızgınlık kolay geçerdi ama kırgınlık öyle değildi. Ona karşı buruk bir yanım vardı. En kötüsü de bunun için onu suçlayamıyor olmaktı.

Vücudunun kasıldığını ellerimin saran elleri sayesinde hissetmiştim. "Özür dilerim." dedi kısık bir sesle.

"Anlamsız," dedim. "Ölseydin bu özrün hiçbir anlamı olmayacaktı."

Boşluğundan faydalanarak ellerimi Soner'inkilerden kurtardım. "Şimdi yemeğini ye." Tepsinin strecini tamamen çıkarıp elimde küçük bir top hâline getirdikten sonra ayağa kalktım. "Ben gelirim biraz sonra."

Dudaklarının konuşmak için aralandığını fark ettiğimde durup bekledim. Bir şeyler söylemesi için gözlerinin içine baktım ama her ne söylemek istemişse de konuşmaktan vazgeçip aralık olan dudaklarındaki boşluğu kapattı. Ben de hiçbir şey söylemedim ve Soner'e arkamı dönüp kapıyı açarak dışarıya çıktım. Kapıyı hemen örttükten sonra hızlı adımlarımla aynı kattaki lavaboya doğru ilerlemiştim.

Lavaboya girdiğimde kimsenin olmaması işime yaramıştı çünkü kapıyı kapatır kapatmaz gözlerimden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Aynanın karşısına geçerken akan yaşları temizlemeye çalışıyordum. "Sen ne ağlak bir insan oldun ya," dedim kendi kendime, suçlarcasına bir edayla. "İnsanın ağlamadığı bir gün olmaz mı ya?"

Duygusal birisi olmaktan nefret ediyordum. En ufak bir şeyde gözlerim doluyordu, direkt ağlayasım geliyordu. Sinirlendiğimde de gözlerim dolar ve kendimi ifade edişim güçleşirdi.

Çeşmeyi açıp iki elimi birleştirerek içine su doldurdum ve buz gibi suyu yüzüme çarptım. Bunu birkaç sefer daha yaptıktan sonra ağlama isteğimi bastırabilmiştim. Duvardaki peçetelikten birkaç kağıt havlu alıp yüzümü kuruladım. Aynadan yüzüme baktığımda ağladığımın belli olduğunu görmüştüm. Yüzümün hâlini umursamadan saçlarımı gelişi güzel bir topuz yaparak lavabodan ayrıldım.

Biraz koridorda zaman öldürdüm. Telefonumla uğraştım. Gelip gidenleri, görevli adamın odalardaki boş yemek tepsilerini toplamasını izledim. Soner'in odasına giren adam yemek dolu tepsiyle çıktığında kaşlarım istemsizce çatılmıştı. Yemeğini yememişti. Başında bekleyip yemesi için zorlamazsam olacak olan buydu.

Bir saatten fazla bir süredir odanın dışında vakit geçirdiğimi fark edince kapıyı açarak içeriye girdim. Fevri hareketlerim yatağında uzanmakta olan Soner'in gözlerinin kapalı olduğunu görünce yavaşlamıştı. Kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde kapatıp ağır adımlarla yatağa doğru yaklaştım.

Masayı eski yerine çekmişti, yatağının önü boştu. Odanın açık olan penceresinden bir rüzgar esince ürpermiştim. Soner kalkıp açmış olmalıydı,

ben çıkarken bu cam kapalıydı. İçerinin fazlasıyla soğumuş olduğunu düşünerek pencerenin önüne kadar giderek açık olan camı kapattım.

Soner'in üzerinde hastane kıyafeti yoktu. Uyandıktan sonra üzerini değiştirmiş, her ihtimale karşılık önceden onun dolabından alıp getirdiğim kendine ait kıyafetlerini giymişti. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Örtü vücudunun yarısına kadar örtülüydü. Oda soğuk olduğundan üşüyeceğini düşünerek yatağa yaklaştım. Örtünün uçlarını kavrayıp göğsüne gelecek kadar çekiştirdim. Serum takılı olan koluna dikkat ederek güzelce üstünü örttüm.

Yatağın ucundaki boşluğa yavaşça oturdum. En azından o uyurken Soner'e yakın davranabiliyordum. Bakışlarım yüzünde gezinirken gülümsememe bu defa engel olamamıştım. Elimi havaya kaldırıp yüzüne götürdüm. Avuç içim yanağına yaslanırken baş parmağımla çenesini hafif hareketlerle okşamaya başlamıştım. Pürüzsüz tenine temas eden her noktam sızlıyordu.

Eğilerek dudaklarımı yanağına bastırdım. Üzerine doğru eğildiğim için diğer elimi kafasının yanına, yastığa yaslamıştım. Uyanıktı, elim tenine değdiği an düzensizleşen nefes alış verişlerinden anlamıştım.

Dudağımın yanağıyla olan temasını kesip doğrulduğumda elimi çekme girişiminde bulunmuştum ki, avucunun baskısını elimin üstünde hissetmiştim. Kafasını çevirerek yanağının yerini dudaklarının almasını sağladı. Avucumun içine dudaklarını bastırarak derin bir öpücük bıraktığında göz kapaklarım aşağıya kayarak gözlerimi örtmüştü. En ufak bir hareketinden bu denli etkileniyor olmam hiç güzel değildi.

Kendime gelip gözlerimi açtığımda aynı anda Soner'in de gözleri aralanmış, kısık gözlerinin gerisindeki elalarına bakarken nefesimi tutmuştum. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Yatağın üzerinde neredeyse uzanır bir pozisyona gelmiştim.

Dudaklarının baskısı eksildiğinde elimi tutmayı bırakmadan yüzünü tamamen bana doğru çevirdi. "Doğum günün kutlu olsun." Dudağımı dişlerimin arasına kıstırdım heyecanla. Bakışları kısa bir anlığına dudaklarıma inmiş fakat fazla oyalanmadan yeniden gözlerime bakmıştı. "Hediyem yok, malum." dedi, ellerimizi yüzünden uzaklaştırıp karnının üzerine koydu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Ama telafi ederim."

"Hediyen vardı," dedim aldığı konser biletini kast ederek. "Telafi etmene gerek yok." Her ne kadar gidememiş olsam da hediye niyetiyle almıştı sonuç olarak.

"Gittin mi?" diye sordu ama zaten kendisinin cevabı biliyor gibi bir hâli vardı.

"Gidebilir miydim sence?" İçime dolan kızgınlıkla beraber olduğum yerde doğruldum. "Sen ne yaptığının farkında mısın?" Benimle beraber Soner de doğrulmuştu. Kenetli olan ellerimizi çözmeyi denesem de izin vermemişti. Bunun üzerinde çok fazla durmadan konuşmaya devam ettim. "Bir gün öncesinde bana konser bileti verdin. Sana uzun uzun ertesi günün planımı yazdım. O gece sevinçten uyuyamadım ben. Sen ne yaptın? Dilimin ucuna kadar gelen ama söyleyemediğim şeyi yaptın. Seni o yatakta o hâlde gördüğümde nasıl hissettim biliyor musun?"

Yüzünde mimik oynamadı ama gözlerinde bana bakmaktan kaçınan küçük bir çocuk vardı. "Ve en kötüsü ne biliyor musun? Başkası olsa geçer karşısına tüm öfkemi kusar, kırgınlığımı dile getirirdim ama sana karşı bunu yapamıyorum. Seni anlıyor olmak benim bunu yapmama engel oluyor."

Elimi yeniden çekmeyi denediğimde izin vermedi. Bakışları ilgiyle yüzümde dolanıyordu ve yine aynı ilgiyle beni dinliyordu. Bu hissi özlemiştim ama şu durumda bunun da etkisini göremiyordum.

"Olan bana oluyor," dedim omuzlarım çökerken. "Seni suçlayamıyorum, yüzüne karşı bağıramıyorum, içimi dökemiyorum. Kırıldığımla kalıyorum ve inan bana bunun kalbimde ne kadar yük olduğunu tahmin edemezsin." Bu yüzden ister istemez kendimi Soner'den uzak tutuyordum. Onarılmayı bekleyen kalbim bana engel oluyordu.

"Özür dilerim." dedi ama özrüyle geçmedi hiçbir şey.

"Özür dileme benden Soner, ne olur artık benden özür dileme." Kendimi o kadar sıkıyordum ki çoktan dolması gereken gözlerim bu sebepten dolayı dolmuyordu. "Kendini öldürmek istediğin için benden özür dileme."

"Başka bir yol bulamadım."

"Bulmayı istemedin ki," Gözlerini ellerimize indirdi. Parmağı elimin üzerinde yavaş dokunuşlarla geziniyordu. "Ve Allah kahretsin ki ben seni bunda da anlıyorum. Senin yerinde olsaydım neler yapacağımı düşündükçe sana hak veriyorum. Bu daha kötü Soner. Ben sana kızamıyorum, ben seni yargılayamıyorum. Ben hiçbir şey yapamıyorum."

Kafamı yana doğru yatırıp üzgün bir şekilde devam ettim. "Günden güne çöküşünü izlemek dışında."

İç çeker gibi bir nefes alıp verdiğinde ılık soluğunu yüzüme çarpmıştı. Gözlerim kapanmamak için direnirken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Nereye kadar gidecek böyle Soner?"

"Sana söylemiştim," Sessizlik yeminini bozduğunda kısık olan göz kapaklarımı tamamiyle aralayarak Soner'e baktım. "Ben sana iyi gelmiyorum demiştim. Seni kendimden uzaklaştırma çabalarım bu yüzdendi. Benden kendi isteğinle kopmayacağını anladığımda sana daha fazla zarar vermek istemedim. Aramızdaki sınırı en başından beri koruması gereken bendim, yapamadım."

Kafamı iki yana salladım. "Sen bana iyi geliyordun," Onunkine kenetli olan parmaklarımı sıktım. "Sen bana çok iyi geliyordun. Asıl ben sana iyi gelemiyormuşum, buna izin vermiyormuşsun, sonradan anladım." Boştaki elimi yanağına götürdüm. Avuç içime temas eden sıcak teniyle elim cayır cayır yanmıştı.

"Hayat çok acımasız," dedim titrek bir sesle. Ağlamak üzere olduğum sesimden belliydi. Ağlamamak için direnebildiğim kadar direnecektim. "Biz bunu hak etmiyoruz. Ben seninle normal bir lise aşkı yaşamak istiyorum. Acı olmadan, üzüntü olmadan, ağlama olmadan. Dizilerdeki, filmlerdeki gibi olanından istiyorum. Neden sürekli engeller çıkıyor karşımıza?"

"Beste," Ilımlı sesiyle gözlerimi yumdum. Yatağın üzerinde bana doğru yaklaştığını çıkan hışırtı seslerinden anlamıştım. "Ağlama sakın."

"Ağlatma o zaman." dedim kendimi tutamayarak.

Kolunu belime sardı. Soluğum kesilmiş bir şekilde hamlesini beklerken beni kendisine çekmesiyle yanağındaki elim omzuna düşmüştü. Ona kızgın ve kırgınken nasıl bu pozisyona gelmiştik bilmiyordum ama zaten ona olan kızgınlığım hiçbir zaman uzun sürmüyordu. Soner'in etkisi çok başkaydı.

"Seninle bu konuyu konuşacağız," dedim. "Şu an hastanedesin diye uzatmayacağım. Hastaneden çıktıktan sonra gazabımdan kork. Şimdilik seninle hasret gidermek istiyorum." Kenetlediği ellerimizi ayırıp kollarımı sıkıca boynuna doladım.

Yüzüm boynuna gömülürken diğer kolunu da belime dolamış ve oturuyor olmamız yüzünden pozisyonun el verdiğince birbirimize sarılmıştık. "Çok korktum." dedim boğuk bir sesle. "O mektubun hesabını da soracağım sana, görürsün sen." Küçük bir çocuk gibi çıkmıştı sesim.

"Sor." dedi karşı çıkmadan.

"Soracağım tabii."

Geriye çekilip yüzüne baktım. "Yemeğini de yememişsin."

"Aç değildim."

Şimdilik ikimiz de görmezden geliyorduk ama buradan çıktıktan sonra ciddi bir şekilde konuşacaktık. Soner artık tedavi olmak için bir adım atmak zorundaydı. Hayat böyle gitmezdi. Bu defa başarısız oldu diye bir sonrakinde de aynısı yaşanacak diye bir şey yoktu. Ben Soner'i bir kez daha bu hastane yatağında görmeyi kaldıramazdım.

"Sen uyu," dedim tamamen geri çekilerek. "Dinlen iyice."

Belimdeki kollarını sıkılaştırdı. "Gitme."

"Gitmiyorum, bu odadayım." Odada ikili koltuk vardı.

"Yanımdan gitme."

Sevgi dolu bakışlarımla yüzünü incelerken gülümseyerek konuştum. "Tamam." demiştim mutlulukla. "Gitmem." Soner belimdeki koluyla beni yönlendirirken "Bir dakika." diyerek onu durdurdum. Siyah botlarımın fermuarlarını indirip ayaklarımdan çıkardım ve yatağa tamamen çıktım.

Soner'in bedeninin yanına uzanarak kollarının arasındaki yerimi aldım. Örtüyü ikimizin üzerine örterek ısınmamızı sağlarken Soner bir kolunu bedenimin altından geçirip belime sarmıştı. Boşta kalan eliyle parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Davranışlarındaki samimiyet garip geliyor olsa da rahatsız değildim. İntihara kalkışından önceki bir haftayı düşünüp uyandıktan sonra da devam eder sanmıştım. Oysa Soner beni şaşırtmıştı. Belki de bu büyük bir adımdı onun için. Belki de bu defa tedaviye ikna olacaktı. Bilmiyordum ama bu belkiler hoş bir ihtimaldi.

Omzuna yasladığım başımı geriye atarak yüzüne bakmaya çalıştım. "Çok arsız bir insanım," dedim utangaç bir tavırla. "Beni öpmezsen bu gece uyuyamam. Çok özledim."

Güldü. Gülünce kıvrılan dudaklarını, kısılan gözlerini, dudaklarının arasından çıkan gülüş sesini özlediğimi o an fark ettim. Ben Soner'e dair her şeyi o kadar çok özlemiştim ki...

Kafasını yastıktan kaldırıp yüzüme doğru eğildiğinde elimi omzuna götürdüm. Yüzlerimiz arasında santimlik mesafe kaldığında durup gözlerimin içine baktı. Heyecanım iki kat artıp kalp atışlarım hızlanırken bu şekilde durmasının bana iyi gelmediğini fark etmiş ve kafamı kaldırarak dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattım.

Omzumdaki elim yavaş haraketlerle ensesine tırmanırken yumuşak dudakları benimkileri baş döndürücü bir hazla kavramıştı. Dudaklarımı nazik bir şekilde çekiştirirken diğer elimi göğsünün üzerine götürdüm. Elim

soluna ulaştığında hissettiğim hızlı kalp atışlarıyla dudaklarının üzerinde gülümsemiştim.

İkimizin de nefesi tükenene kadar öptük birbirimizi. Tüm özlemim bu öpücükle dinerken iç çekmeden edememiştim ayrıldığımızda. Bu çocuğun her bir zerresine öyle aşıktım ki... Kelimeler yetmiyordu aşkımı tarif etmeye, anlatmaya.

Soner kendini yatağa bırakıp beni göğsüne çektiğinde "Bir kere," dedim ona sokulurken. "Bir kere mektuptaki gibi seslensene." Yine duygulanmıştım. Mektubu okurken aklımdan geçen ilk şey bana o şekilde hitap etmesini sesli bir şekilde duymaktı.

Neyi kast ettiğimi açıklamama gerek kalmadan anlamıştı.

Kulağıma yaklaştı. Nefesi boynuma vuruyordu, tüylerim ürpermişti. Fısıltıyla konuştu. "Beste'm..." Sesi kulağıma ulaştığın an kollarının arasında bayılıp kalacağımı düşünmüştüm. Sesi bu zamana kadar duyduğum en güzel melodiden daha güzeldi.

Dakikalar birbirini kovaladığında Soner'in kollarında mayışırken doğum günümün kötü başlayıp bu kadar güzel bitebileceğini hiç düşünmemenin bilinciyle uykuya dalmıştım.

***

43

Scorpions - The Future Never Dies

Upuzunn bir bölümle geldim bol bol yorum yapmayı unutmayınnn

Elimdeki meyve suyu kutusunun dibinde kalan suyu içerken pipetten çıkan sesler sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Pipete daha fazla eziyet etmekten vazgeçerek ucunu dişlerimin arasından çektim. Hastaneye girmeden hemen önce kenarda gördüğüm kutuya çöpe atmış ve yoluma devam etmiştim.

Hastanenin içerisine girdiğimde adımlarımı direkt asansöre yönlendirmiştim. Soner'in odasının olduğu dördüncü katta durduğunda asansörden inerek koridoru yavaş adımlarla yürüdüm. Odanın kapısı görüş açıma girdiğinde adımlarım mümkün olduğunca daha da yavaşlamıştı.

Sonerle olan en son samimi hallerimiz dün hastane yatağında sarmaş dolaş uyandığımız zamandı. Aramız soğuk değildi ama hala daha çözülmemiş sorunlar, konuşulmamış meseleler vardı. Hala geçmemiş olan kırgınlığım kalbimdeydi. Hal böyle olunca bir anda bu olaydan önceki halimize dönemiyordum. Uyandığı ilk gün Soner'e söylediğim gibi o anlık yalnızca bir süreliğine bu konuları rafa kaldırmıştım çünkü onu fazlasıyla özlemiş ve daha fazla ayrı kalamamıştım.

Tam odanın önüne ulaştığımda kapı açılmıştı. İçeriden beyaz önlüklü sarışın bir kadın çıktığında doktor olduğunu anlayıp tebessüm etmiştim. Kadın da bana karşılık verip fazla durmadan yanımdan geçip gittiğinde koridordaki sandalyede oturmakta olan Emre'ye çevirdim bakışlarımı. "Soner'in doktoru mu değişti?"

Birbirine bağladığı kollarını çözdü. "Hayır, bu kadın Psikiyatrist."

Gözlerim koridorun sonundaki kadına döndüğünde yüzümde bir gülümseme belirmişti. Soner'in tedavisindeki en büyük adımdı bu. "Boşuna gülme," Emre'nin sesiyle bakışlarımın odağı o oldu. "Dün de geldi bu kadın. Soner tek kelime etmiyor."

Dudaklarım gülümsememi bozarak düz bir hal alırken "Ben görmedim geldiğini." dedim. Daha da kötüsü Soner bana bir Psikiyatrist'in odasına

geldiğini söylememişti.

"O sırada sen yoktun, ben de yoktum. Tam ben geldiğimde kadın odadan çıkıyordu, öyle öğrendim. Durumu ile alakalı sorular sordum 'hasta ile iletişime geçemeden bu konuda bir şey diyemem' dedi. Belli ki Soner hiçbir şey söylememiş."

"Şaşırmadım." dedim hissiz bir gülüşle beraber. Bu olayın hayatımızda köklü değişimler yaşatmayacağını zaten tahmin etmiştim. Soner hala aynı Soner'di, ölümden dönmüş olması onun için bir anlam ifade etmiyordu çünkü o ölmeyi istiyordu. O gün biraz daha geç gitmiş olsaydık eğer Soner istediğini elde etmiş olacaktı.

Şu an çok basit bir ihtimalmiş gibi geliyordu ölüm. Sanki o korkuyu yaşamamışım gibi kolaylıkla dile getirebiliyordum. Hayatımdaki en sevdiğim insanlardan birisi intihara meyilli bir insandı ve ben ne yaparsam yapayım bunun önüne geçemiyordum. Bu hayatta sadece ölüme çare bulunmaz dedikleri doğruydu. Ben her yolu denemişsem de yine bir şekilde benden bir adım önde olmayı başarıyordu bu kavram.

"Bugün de taburcu edeceklermiş." Çantamı omzumdan indirerek Emre'nin yanındaki sandalyeye bıraktım ve diğer tarafa da ben oturdum.

"İyiymiş." dedim.

"Tedavi olmayı reddederse zorla da olsa hastaneye yatırılacağını biliyorsun değil mi? Kendi isteğiyle tedavi olmak zorunda." En korktuğum ama aslında en etkili olacağını düşündüğüm yollardan bir tanesiydi ama yine de Soner'in aylarca bir hastanede yatmasını istemiyordum. Kendi rızası dahilinde bir tedavi uygulanması en iyi yöntemdi.

"Olacak zaten." dedim saçımdan aldığım bir tutamın uçları ile oynarken.

Kafasını çevirerek ban"a baktı Emre. "Ben karşımda iyileşmeye pek de hevesli birisini göremiyorum açıkçası."

Sorun şu ki, ben de göremiyordum.

"Bir yolu bulunur illaki," dedim ayağa kalkarak. "Umutsuz olmamak gerek."

Kapıya doğru yürürken içeri girip girmeme konusunda kafamda soru işaretleri vardı. "Sen bu dediğine inanıyor musun?" Emre de fazla olumsuz düşünen bir insandı. Ben olayların hep pozitif yönlerine bakmaya alışkındım, bu kadar negatiflik bünyeme ağır gelmişti.

"Benim aklımda bir şeyler var." Elim kapının kulpunda durmuştu. Son anda içeri girmekten vazgeçmiştim. "Kaç gibi taburcu olacak?"

"Öğleden sonra istediğiniz herhangi bir zaman çıkış yapabilirsiniz demişti doktor."

"İyi," dedim elimi kulptan çekerek. "Ben Soner'in evine gidiyorum o zaman, oraya gelirsiniz."

"Benimle gelmek isteyeceğini pek sanmıyorum."

Haklı olarak...

"Tek bırakma sen onu. Soner bu sağı solu belli olmaz." Çantamı omzuma atarak Emre'ye döndüm. "Evde görüşürüz."

Hızlı adımlarla sadece birkaç dakika önce geldiğim yolu geri dönerek hastaneden çıktım. Bulduğum ilk otobüse atlayıp Soner'in evinin olduğu durakta indikten sonra apartmanın karşısındaki markete girip yapmayı planladığım yemekler için lazım olan malzemeleri aldım. Elimde poşetlerle apartmana girdiğimde merdivenleri hızlıca çıkmıştım.

Çantamda taşıdığım Soner'in evine ait olan anahtarı çıkarıp kapıya ulaştığımda karşı dairenin kapısının açıldığını duymuştum. Elimdeki poşetleri yere bırakarak anahtarı kilidine yerleştirdim. Anahtarı döndürüp kapının açılmasını sağladığımda tanımadığım bir kadının sesini duymuştum. "Kızım bi' bakar mısın?"

Omzumun üzerinden geriye baktığımda büyük ihtimalle ellili yaşlarında olan bir kadınla karşılaşmıştım. Elinde tuttuğu ağzı bağlanmış çöp poşetini kapının kenarına bırakırken meraklı bakışlarıyla beni süzüyordu. "Buyrun." dedim.

"Sen bu dairede oturan delikanlıyı tanıyor olmalısın. Ben her hafta evine temizliğe gidiyorum, şu kutunun üzerinde oluyor anahtarı. Kaç seferdir anahtar orada yok. Epeydir de ortalıkta görünmüyor, nerede bu çocuk?" Soner bir ara eve temizliğe karşı komşusunun geldiğini söylemişti.

"Bir sağlık sorunu vardı, hastanedeydi bir süredir. Bugün taburcu oluyor ama gelecek."

Kadının suratında bariz bir rahatlama belirirken içten bir şekilde gülümsedi. "Ciddi bir şeyi yoktur inşallah."

"Vardı ama iyileşti, iyi şimdi."

"İyi bari, sevindim." dedi kadın samimi bir tavırla. Gülümseyerek karşılık verip önüme dönmüştüm ki aklıma gelen şeyle beraber odağım yeniden orta yaşlılıktaki kadın olmuştu. "Siz bu dairede yaşayanları bayağıdır tanıyor olmalısınız. Onlarla alakalı bildiğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Senelerdir tanırım," demişti başını aşağı yukarı sallayarak. "Annesinin babasının sağ olduğu zamanları bilirim."

"Anladım." dedim yalnızca. Kadının Soner ve ailesi hakkında bildiği şeyler varsa anlatmasını isteyecektim aslında ama sonradan bu düşüncemden vazgeçmiştim. Soner, bilmemi istediği kadarını anlatmıştı zaten bana. Gerisini kurcalayıp öğrenmemi istemediği şeyleri duymak istemiyordum.

"Apartmanda pek sevilen bir aile değillerdi. Hır gür eksik olmazdı evlerinden, komşular rahatsız olurdu hep. Hatta birkaç kez binadan attırmak için imza falan topladıkları oldu da, kendi evleri olduğundan kimse bir şey yapamadı."

"Siz peki?" diye sordum, yere eğilip botlarımın fermuarını indirirken. "Siz neden bu aileyi sevmeyenlerden birisi değilsiniz?"

İnsanlar için ne kadar kolaydı dışarıdan bakıp yargılamak. Gördükleriyle karar verip perde arkasında olanları göz ardı etmek çok basit bir şeydi çoğu kişi için.

"Ailesi öldüğünde bu çocukcağız da küçüktü," dedi kadın üzüntüyle. "Onun ne suçu olabilir? Hep anne babası yüzünden." Sonlara doğru sesine gizlenmiş bir kızgınlık sezmiştim.

"Benim işlerim var da, kusura bakmazsanız içeri gireceğim." dedim nazik bir şekilde. Kadınla biraz daha burada sohbet etsem bana bildiği her şeyi anlatacak gibi bir havası vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse öğrenmek istemiyordum. Soner'in geçmişiyle alakalı en ufak bir şey daha öğrenip üzüntüden kahrolmaktansa bilmemeyi tercih ederdim.

"Tabii kızım." Kadın kendi evine girip kapısını örttüğünde ben de içeriye girmiş ve yerdeki poşetleri alarak mutfağa geçerken kapıyı ayağımla kapatmıştım. Bu eve en son o olaydan sonra Soner'e kıyafet almak için gelip birkaç dakika bile durmadan çıkmıştım. Odası hâlâ Soner'in bıraktığı gibiydi, o gelmeden ortalığa bir çeki düzen vermeyi aklıma not ederek poşetteki malzemeleri teker teker çıkarmaya başladım.

Ellerimi yıkayıp direkt yemeğe koyuldum. İnternetten yapmak istediğim yemeğin tarifini açıp önümde açık olan sayfadan baka baka yaparken bir ara evin fazla soğuk olduğunu fark edip kombiyi yakmıştım. Geri tezgahın önüne dönerken yemeğe düşmesin diye saçlarımı topuz yaptım.

Öğle vaktine kadar yemekle uğraşmıştım. Tüm işleri halledip sadece pişirme işlemi kaldığında iki tencereyi ocağın üzerinde kısık ateşte pişmeye bırakıp ellerimi yıkayarak mutfaktan çıktım. Çıkmadan önce boş olan market poşetlerinden birisini de almış ve adımlarımı doğrudan Soner'in odasına yöneltmiştim.

Kapalı olan kapının önünde bir an duraksadım. Soner'in içeride olmadığını, o gün gördüğüm hâliyle yatakta yatıyor olmadığını biliyor olsam da bir süre şu odaya girmek beni zorlayacaktı. Ben bu yaşımda zorlanıp bunu yapmakta güçlük çekiyorsam dokuz yaşındaki Soner, kardeşinin kendi yatağında ölümünü izledikten sonra nasıl bu odada kalmaya devam edebilmişti?

Gözlerimi yumarak kafamı iki yana salladım ve kapıyı açarak içeriye girdim. Göz kapaklarım aralandığında yatağa bakmamaya özen göstererek yerdeki şırıngaları odağıma almıştım. Bütün bunları göz önünden kaldıracaktım. Elimdeki poşetle beraber yere diz çökerek çoğu dolu olan şırıngaların hepsini avuçlayarak poşete doldurmaya başladım.

Yerdeki onlarca şırınga poşetteki yerini bulduğunda dizlerimin üzerinde durarak etrafa bakındım, başka kalıp kalmadığını iyice görebilmek için. Kıyafet dolabındaki açık olan çekmecede kalan tek tük şırıngayı da poşete gönderdim. Başka kalmadığından emin olduğumda poşetin ağzını bağlayarak odanın kapısına doğru fırlattım.

Yerde birkaç fotoğraf vardı. Onları özenle parmaklarımın arasına aldığımda ön yüzünü çevirerek kimin fotoğrafları olduğunu görmek istemiştim. Fotoğrafın birinde bir kadın, Soner'in annesi olmalıydı, vardı. Kucağında yeni doğduğu belli olan bir kız bebeği tutuyordu. Kadının hemen yanında da liseli yaşlarda bir erkek çocuğu duruyordu, bu da Soner'in abisi Yiğit'ti. Doğrudan kameraya bakmıyordu, ilgisiz bakışlarla annesinin kucağındaki bebeği izliyordu.

Bu fotoğrafı görünce Soner'in kişilik özelliklerini kimden aldığına emin olmuştum. Abisindeki bakışların aynısına ben yüzlerce kez Soner'de denk gelmiştim.

Fiziksel olarak da birbirlerinin neredeyse ikizleri diyebileceğim kadar benziyorlardı.

Diğer fotoğrafa değdi gözlerim. Fotoğrafın ne olduğunu kavrar kavramaz kaşlarım havalanmıştı çünkü fotoğraftaki bendim. Okul sırasında kafamı kollarımın arasına gömmüştüm, yüzüm yan bir şekilde kameraya dönüktü ve uyuyordum. Üzerimde Soner'in montu vardı.

O günü hatırlıyordum. Okula uykusuz gittiğim için derslerde uyumak zorunda kalmıştım, Soner üzerime kendi montunu örtmüştü.

Yüzümde bir gülümseme belirirken iki fotoğrafı yan yana getirdim. Soner'in dünyası bu kadardı işte, dört kişiden oluşuyordu. Üçü çoktan hayata gözlerini yummuştu. Ben onların yokluğunu hissettirmemek için

elimden geleni yapmış olsam da başaramamıştım. Annesine, abisine, kardeşine kavuşmak istediği için onu suçlayamayacağımı fark etmiştim bu fotoğrafları incelerken.

İç çekerek fotoğrafları üst üste koydum. Bakışlarımı odanın içerisinde gezdirerek fotoğrafları koymak için güzel bir yer aramaya başlamıştım ki komodinin üzerindeki pembe şapka ilgimi çekti. Komodinin dibinde yere devrilmiş olan biberon da gözümden kaçmamıştı, Ada'nın biberonuydu ve Soner, kardeşinin biberonunu hâlâ saklıyordu.

Komodinin yanına ulaşarak biberonu yerden alıp en alt çekmeceye bıraktım. Fotoğrafları da yanına koyduktan sonra pembe şapkayı elime almıştım. Bu benim şapkamdı. Soner'in yıllar önce parkta düşürdüğümde aldığı şapkam.

Kalbimde bir kez daha Soner'e karşı kocaman bir sevgi filizi demetlenmişti. Şapkaya bakarken mektupta yazdığı son cümle düştü zihnime. ***Sana hiç söylemedim ama sana aşıktım.*** Elimdeki şapkayı sıkarken heyecanla gülümsedim. Bana olan hareketlerinden, bakışlarından bana hisleri olduğunu biliyordum ancak hiç bunu ondan duymamıştım. Teorik olarak şimdi de duymamıştım, yalnızca hislerini döktüğü mektubunda okumuştum ama yine de farklıydı bunu bilmek.

Evin zili çaldığında düşüncelerimden sıyrılıp şapkayı biberonun yanına bıraktıktan sonra çekmeceyi kapatarak doğruldum. Odadan çıkarken yerdeki poşeti de elime almayı unutmamıştım. Kimin geleceğini biliyor olsam da alışkanlıktan ötürü kapı deliğinden gelene bakmıştım. Soner'i ve onun gerisinde dikilen Emre'yi gördüğümde kapıyı yavaşça araladım.

Gözlerim doğrudan Soner'in yüzüne kaydı. Suratında donuk bir ifade vardı, mimikleri cansızdı. Bir rahatsızlık içinde olduğu her halinden belliydi ta ki bakışları bana kayana kadar. Gözlerini esir alan duygusuz bakışlar, beni görünce yumuşarken yutkunarak geriye çekildim ve içeri girmeleri için alan yarattım ikisine.

Gözlerimi Soner'in üzerinde fazla tutmadan elimdeki poşeti kapının kenarına bırakıp mutfağa geçtim. Ben ocağın üzerindeki yemekleri kontrol ederken duyduğum kapı sesinden anladığım kadarıyla eve girmişlerdi.

"Selam Beste." Emre'nin sesini duyduğumda mutfağın kapısında dikilen bedenine doğru dönüp tebessüm ettim. "Selam."

Soner, göz ucuyla bize baktıktan sonra holün bağlandığı koridora doğru yürümeye başladı. Evin içine girdikten sonra yüzünde oluşan sıkıntılı ifade gözümden kaçmamıştı. Bu ev ona iyi gelmiyordu. O odasına giderken ben

de iç çekerek önüme dönmüş ve yemekler piştiği için tencerelerin altını kapatmıştım.

"Yarın Psikiyatrist randevusu var, hastaneye gitmesi lazım." diye konuştu Emre, sessizce. "Kendisine söyledim ama pek oralı olmadı gibi. Bir şekilde gitmesini sağlayabilir misin?"

"Gitmek zorunda zaten." derken sesim Emre'ninkinin aksine normal bir tondaydı. Bu konuşmayı Soner duysa duymasa da umrumda değildi. "Ben hallederim." diye devam ettim.

Sanki nasıl halledeceğimi biliyormuş gibi kendimden eminliğim göz yaşartıcıydı.

"Halletsen iyi olur."

"Sen neden kendini bu kadar geri çekiyorsun ki?" Mutfak dolabının kapağını açarak içinden yemek tabaklarını aldım. "Sonerle barışmak istemiyor musun? Adım atmaya çalış."

"Çalışıyorum zaten ama Soner'i bilmiyor musun? Ne kadar ketum olduğunu en iyi sen bilirsin. Tek kelime etmiyor." Onaylarcasına kafamı salladım. Haklıydı.

Soner'e Emre konusunda hak veriyordum. Sonuçta en yakın arkadaşı, sonuna kadar haklı olduğu bir meselede gidip karşısındaki kişinin yanında olmuştu. Ona yapılan zorbalıklara engel olmaya çalışmamıştı. Ne kadar Emre açısından bakıldığında onun da zorunda olduğu şeyler olduğunu biliyor olsam da ben de Soner'in yerinde olsam, kolay kolay karşımdakiyle eski samimiyetimi kazanamazdım. Kaldı ki Soner'in ki çok hassas bir konuydu.

"Ben gideyim." diyen Emreyle bakışlarımı hızla ona çevirdim.

"Yemek yiyip öyle git."

"Yok, sağ ol." dedi kafasını sallayıp. "Aç değilim ben. Sonra gelirim yine."

Normalde olsa kesinlikle itiraz ederdim ama burası Soner'in eviydi. Emre varken rahat etmeyeceğini düşündüğümden bir şey diyememiş ve Emre'yi yolcu etmiştim. Emre'nin gidişinin ardından kapıyı örttüğümde aynı zamanlamayla Soner'in odasının kapısı açıldı ve içinden Soner çıktı. Üzerini değiştirmiş, siyah bir eşofman takımı giymişti. Yüzünü yıkadığını alnına düşen saçlarının ıslaklığından anlamıştım.

Birkaç saniye kadar Soner'i süzüp arkamı dönerek gerisin geri mutfağa döndüm. Emreyle konuşurken doldurduğum yemek tabaklarını tezgahın karşısında kalan masaya birer birer yerleştirirken Soner, mutfağın ağzına

kadar gelmiş geniş omzunu kapının pervazına yaslayarak beni izlemeye başlamıştı. Masayı tamamen hazır edene kadar dönüp bakışlarına karşılık vermeden işimle ilgilendim.

Sofra hazır olduğunda gözlerim nihayet bakmamak için irademi zorladığım o kısma döndü. "Orada dikilmeye devam edeceğine masaya oturmaya ne dersin?" dedim soğuk bir tonda. İstemsizce böyle çıkmıştı sesim.

Belirgin adem elması yutkunuşuyla hareketlenirken masaya geçmişti. Baştaki sandalyeyi çekip oturduğunda ben de elime aldığım sürahiyle birlikte Soner'in tam karşısında kalan sandalyeye oturdum. Hep Soner'in çaprazına otururdum ona yakın olmak için ama bu sefer karşısına, ondan en uzak kısma oturmuştum ve bu Soner'in gözünden kaçmamıştı. Benden ayrılmayan bakışlarının ağırlığından anlamıştım bunu.

Çorba ve sulu yemek yapmıştım, kendime sadece bir kase çorba doldurmuştum. Kendi tabağımı bitirene kadar sessizlik sürmüştü mutfağın içerisinde. Ne kafamı kaldırıp Soner'e bakmıştım ne de o, bakışlarını benden ayırıp yemeğini yemişti.

Sonunda dayanamayarak "Beni izleme ve yemeğini ye." dedim.

Uyarıma rağmen yine gözleri üzerimden ayrılmadığında birkaç dakika sonra nefesimi üfleyerek kafamı kaldırdım ve gözlerimizi buluşturdum. "Bu kadar ilgini çeken ne var da yarım saattir beni izliyorsun Soner?" Heyecanımı, sinirli duruşumla gizlemeye çalışıyordum.

Arkasına yaslanmış, rahat bir tavırla beni seyretmeyi sürdürdü. Elalarına hayrandım, beni izlemesine bayılıyordum ama şu an ona kızgın ve kırgınken böyle davranıp ona karşı yumuşamamı sağlamasını istemiyordum.

"Aç değilim çünkü."

Uyandığından beri neredeyse iki gün geçmişti ve doğru düzgün hiçbir şey yememişti. "O kadar uğraştım," dedim kendi tabağımı alıp ayağa kalkarak. "En azından uğraşımın hatrına biraz da olsa ye."

Soner'e arkamı dönerek tabağı yıkamaya başladığımda duyduğum kaşık sesiyle yüzümü göremiyor olmasını fırsat bilerek gülümsedim. Böyle dediğimde yiyeceğini tahmin etmiştim.

Bir süre sonra Soner yaptığım yemeklerin yarısını yiyerek arkasına yaslanmıştı. Az yemişti ama en azından açlığının dindiğini düşünüyordum. Tezgaha yaslanmış Soner'i izlerken elaları bugün sayısız kez beni buldu. Dudakları aralandığında konuşacağını anlamıştım. "Sabah yoktun."

"Hastaneye geldim, sonra buraya geçtim."

"Seni görmedim."

"Kendimi göstermedim çünkü." dedim normal bir şeymiş gibi. Bu tavırlarım karşısında Soner'in nasıl şaşkınlığa uğradığı gözlerinden okunuyordu.

"Bana soğuk davranıyorsun." dedi daha çok kendi kendine konuşuyor gibi bir havayla. Bakışları yemek masasına düşmüş, düşünceli bir hâl almıştı.

Alaya vurarak konuştum. "Şimdi, bana böyle davrandığında nasıl hissettiğimi anlamışsındır." Cevap vermesine müsaade etmeden devam ettim. "Doyduysan kaldırıyorum." Kafasını sallayarak ayağa kalktı ve bana masayı toparlamada yardım etti.

Masa toparlandığında Soner tekrardan sandalyedeki yerini almıştı. "Yarın randevun varmış, Emre söyledi." dedim ellerimi yıkarken. "Gideceksin."

İtiraz etmedi ama onaylayan türden bir cevap da vermedi.

Teyit edercesine bakışlarımı Soner'e çevirdim. "Soner?" Kendimi iyice küçük çocuğu olan anneler gibi hissetmeye başlamıştım. Soner'in çocuktan farkı yoktu ama tatlıydı işte. Ona tavırlı kalabilmek için irademin fazlasıyla güçlü olması gerekiyordu ve ben bu konuda berbattım.

"Giderim." dedi geçiştirircesine bir edayla. Yavaş yavaş hücrelerime dolan siniri hissettiğimde gözlerimi sıkıca yumarak yanlış bir şey yapmamak adına kendimi dizginledim. Son zamanlarda fazla sinirlenir olmuştum, bu benlik bir şey değildi.

"Beni geçiştirdiğini anlayabiliyorum, salak değilim." Çeşmeyi sert bir hamleyle kapatıp bedenimi Soner'e döndürdüm.

Sakince konuştu. "Seni geçiştirmiyorum, gideceksin dedin ve gideceğimi söyledim."

"Ses tonun her şeyi açıklıyor." Elimi alnıma götürüp sıvazlarken Soner'in çaprazındaki sandalyeyi çekerek oturdum. "Tedavi olmayıp ne yapacaksın Soner? Diyelim ki benim zorumla yarın gittin, sonraki gittin, hadi bir kez daha gittin peki sonra? Ben seni ne kadar gitmen için zorlayabilirim? Nereye kadar sürecek bu böyle?"

Ben ölene kadar cevabını duymak istemediğim için Soner'in konuşmasına fırsat tanımamaya çalıştım. Daha fazla umutsuzluğu bünyem kaldıramazdı. "Sen ölüyordun farkında mısın? İşin kötü yanı bunu istemiş ve hâlâ istiyor olman. Ben şu an senin yanındayım ama en fazla ne kadar yanında kalabilirim? Mutlaka eve gideceğim ve aklım her dakika sende

olacak. Paranoyak gibi Soner yine aynı şeyi yapmaya kalkıştı mı, kalkışacak mı diye düşünüp duracağım. Soner senin ikimize de bunu yaşatmaya ne hakkın var?"

"Yok işte Beste," dedi doğrularak. "Bunu yaşatmaya hakkım yok." Farkında olması güzeldi.

"En azından farkındasın." Kollarımı birbirine bağladım.

"Farkında olmam daha kötü."

"Değil." diye mırıldandım. "Farkındaysan buna bir son vermek de senin elinde hiç değilse."

"Yapamıyorum." derken omuzları çökmüştü. Bu görüntü beni üzmüşse de bunu mimiklerime yansıtmama konusunda kendimin bile şaşıracağı bir başarı elde etmiştim. Duruşumu bozmadım. "Denemiyorsun ki."

"Denemiyor muyum?" diye çıkıştı. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Aylardır kendi içimde nasıl bir savaş verdiğimden haberdar mısın? Geçen senenin sonunda sen yazmamış olmasaydın ben çoktan ölmüş olacaktım. O günden beri, aylar boyunca her gecenin sonunda kendine bir zarar vermemek için en ufak bir sebep aramak ne demek biliyor musun? Arayıp bulamamak ne demek mesela? Küçücük bir sebebin sana gelmeyişini çok yaşadım Beste. O günlerde bile bir şekilde hayatta kalmayı, kendime zarar vermemeyi başardım ama artık öyle değil."

Dolan gözlerimi Soner'den kaçırırcasına kafamı eğdim. Yine onu suçlayamadığım anlardan birisindeydim. "Ben aylardır her gün deniyorum zaten Beste. Şimdi karşıma geçip denemediğimi söyleyemezsin çünkü sen ailesinin cesetleriyle dolu bir mezarlıkta yaşamaya devam etmeye çalışmak ne demek bilmiyorsun."

"Evet, bilmiyorum," dedim kafamı kaldırarak. "Ama anlayabilirim. Anlamaya çalışabilirim en azından. Buna da sen izin vermiyorsun. Üzgün oluyorsun, yolunda gitmeyen bir şeyler oluyor ama benim sana destek çıkmama izin vermiyorsun. Her şeyi içinde yaşıyorsun. Ben bu olay olana kadar senin duvarlarını yıkabildiğimi, acılarına ortak olabildiğimi düşünüyordum. Oysa ben sadece senin izin verdiğin kadar dahil olabilmişim hayatına. Sana tam olarak ulaşmama engel olmuşsun hep. Ben senin yanında olmak istedikçe senin kendini bana kapatman beni üzüyor."

"Toyluğuma ver," dedi. "Sen ve Emre dışında hiç arkadaşım ya da yakınım dediğim birisi olmadı hayatımda. Alışkın değilim."

"Alışmalısın Soner, ben senin hayatında gelip geçici birisi değilim. Öylesine biri hiç değilim ve ben, beni konsere gideceğiz diye heveslendirip

sonrasında bir mektupla bana veda etmeni hak etmedim." O acıyı yaşamayı hak ettiğimi düşünmüyordum. Belki de bencilce bir düşünceydi ancak öyleydi.

"Haklısın," İç çeker gibi derin bir nefes aldı. Gözlerimden ayrılmayan elaları nefesimi kesiyordu. "Hak etmediğini biliyorum. Ne kadar kırgın olduğun gözlerinden okunuyor."

Elini masanın üzerinde hareket ettirerek yavaşça benimkiyle birleştirdi. Eli, elimin üzerine kapandığında içimi gıdıklayan bir sıcaklık tenime nüfuz etmişti. "Ve ben bu kırgınlığı nasıl geçireceğimi bilmiyorum." Pişmanlığını görebiliyordum, görmekten öte hissedebiliyordum ama yine de bana, kendine bir kez daha zarar vermeyeceği güvenini aşılamıyordu.

"Çok basit," diye cevapladım onu. "Tedavi olarak."

Elaları ciddiliğimi sorgularcasına yüzümde gezindiğinde tek kaşımı havaya kaldırdım. Gayet ciddi olduğumu anlaması gerekiyordu. "Kendin için bu iyiliği yaparsan kırgınlığım zamanla geçer."

Benim için de bir iyilik sayılırdı fakat en başta kendisi için yapabileceği en büyük iyilikti bu.

"Beste..." dedi ve devamını getirmeden sustu. Devamında bir itiraz cümlesi çıkacağını duymasam da tahmin edebiliyordum.

"Benim neye kırıldığımı anladın mı sen Soner?" diye sordum ama cevap beklemeden devam ettim. "Evet, kendim için üzüldüm, onca yaptığım şeyin boşa çıkması beni kırdı ama en çok kendine bu kötülüğü yaptığın için kızgın ve kırgınım. Kendini önemsemiyorsun Soner. Hiçbir zaman önemsemedin, hiçbir zaman kendine değer vermedin. Kendini çok kolay gözden çıkarıyorsun. Kendisine değer vermeyen bir insan karşısındakine nasıl değer versin?"

Sabahtan beri bu konuşmayı kafamda planlayıp duruyordum. Birazdan işin blöf kısmına geçecektim. Asla düşünmediğim şeyleri düşünüyor ve önemsiyormuş gibi ona aktarıp ne kadar ciddi olduğumu kavramasını sağlamayı planlıyordum. Umarım yanlış bir tarafa kaymazdı söyleyeceklerim.

"Sana değer veriyorum." dedi içtenlikle. Elimin üstünü ağır hareketlerle okşamaya başlamıştı.

"Ben bana değil kendine değer vermeni istiyorum. Hep seni düşündüm bu zamana kadar Soner. Her şeyden öne seni koydum, hep Soner'in şu meselesi hallolsun sonra ben kendi işimi hallederim diye düşündüm. Bu

olay bana benim de bencil olmam ve yeri geldiğinde kendimi de düşünmem gerektiğini hatırlattı."

Elimi okşayan parmağı durdu. Parmaklarımla oynamaya başladığında titrek bir nefes almıştım. Aklımı toparlamam şu hareketiyle zorlaşıyordu.

"Ben ileride ne olacağı belli olmayan birisiyle olmayı istemem." Ellerimizdeki bakışları gözlerime çıktı. "Ben her zaman senin yanındayım ama sadece benim çabamla bir şeylerin yürümediğini gördüm. Hep benim gitme ihtimalim üzerine konuştuk ama senin gitme ihtimalini hiç hesaba katmamışız, bunu gördüm. Ben senin için her şeyi yapmaya hazırken bu şekilde karşılık alıyor olmak beni üzüyor." Boştaki elimi enseme götürüp ovuşturdum. Blöf yapıyor olsam da bu konuşma beni epey zorluyordu.

"Seni çok seviyorum hatta aşığım ama kendimi de düşünmek zorundayım. İlerisini kestiremiyorum bir türlü. Eğer tedavi olur ve yeni bir hayata başlamak istersen ben her zamanki gibi senin yanındayım fakat istemezsen eğer... Üzgünüm ama yollarımızı ayırmak zorundayız." Bu konuşmanın Soner'i ne kadar şaşırttığını görüyordum. Her daim yanında olan o kızın nasıl böyle bir konuşma yapabildiğini sorguluyordu içten içe.

"Hayatın tamamen çıkarım. Beste diye birisi hiç yaşamamış gibi devam edersin. İkinci dönemin başında açığa geçerim, okulda birbirimizi görmek zorunda kalmayız. Okul bittikten sonra istesek de göremeyiz zaten birbirimizi. Gelip geçici bir lise aşkı olarak kalırız birbirimizde, tıpkı senin istediğin ve bana söylediğin gibi." Okulda, spor salonundayken, söylediği sözler hiç silinmemişti hafızamdan.

Sessiz kalması, beni dinlemesi sinir bozucuydu. Bu kadar mı istemiyordu tedavi olmayı? Hayatından çıkacağımı söylememe rağmen etki etmeyecek kadar kayıtsız olamazdı.

"Bir şey söylemeyecek misin Soner? Tedavi olursan yanındayım, olmazsan değilim diyorum. Öylece durup beni mi izleyeceksin söylediklerime karşılık?" Parmaklarımla oynamayı bırakmıştı ama elini benimkinden ayırmamıştı.

"Bu kadar mı isteksizsin tedavi olmaya?" dedim çöken omuzlarımla beraber. Birdenbire omzuma kocaman bir yük binmiş gibi hissetmiştim. Karşımda yaşamaya dair en ufak bir isteği olmayan birisi vardı ve ben hâlâ inatla ona hayatı sevdirmeye çalışıyordum. Ne kadar imkansız bir şeyin peşinde olduğumu zihnim yeni yeni kavrıyordu.

Gözlerim dolmuştu. Kafamı yana doğru çevirip kirpiklerimi kırpıştırarak yaşların akmasını önlemeye çalıştım. "Sessizlik de bir cevaptır biliyorsun

değil mi? Dediklerimi onayladığını düşünüyorum ister istemez."

Blöfüm de bir işe yaramamıştı. Tüm gün buna güvenmiştim. Bana olan zaafı daha büyüktür diye düşünmüştüm.

"Anladım," dedim yenilgiyi kabul ederek. "Sen gerçekten istemiyorsun." Her an ağladı ağlayacak bir havada olsam da sesimi sabit tutabilmiştim. "Ben boşuna çabalıyormuşum desene." Gözlerinden geçip giden suçluluk hissini görmemek için bakışlarımı kaçırdım.

Yavaşça geriye çekerek Soner'in eline hapsolmuş elimi kurtardım. "Dediğimi yapacağım," Onun sıcaklığına alışan elim, Soner'den ayrıldığımda üşümüştü. "Beni görmeyeceksin bundan sonra. Okulu da bir şekilde hallederim, zaten senin için katlanıyordum. Artık bir anlamı kalmadı."

Parmaklarımı açma kapama hareketiyle hissettiği uyuşukluktan kurtarmak isterken bakışlarımı son bir kez Soner'in elalarına çevirdim. Tepkisiz duruşu şu an beni çıldırtıyordu. Nasıl olurdu da bu kadar duygusuz bir şekilde bakabilir ve hiçbir tepki vermeden beni izleyebilirdi? Neredeyse ayrılma konuşması yapıyordum, hatta neredeysesi yoktu onun gözünde ayrılık konuşması yapıyordum. Blöf yaptığımdan habersizdi, ve bu umrunda değilmiş gibi rahattı.

Ya da duygularını çok iyi gizliyordu.

Aslında en başından beri istediği şey buydu. Benim ondan uzak durmamdı. Kendine değer vermediği gibi beni de kendisiyle beraber onun deyimiyle bir 'çukurun' içine çekmek istemiyordu. Şimdi beni durdurmuyor olmasının asıl sebebi buydu çünkü ben ona en başından beri istediği şeyi vermiştim.

Sonunda beni kendisinden uzak tutacak fırsatı bulmuştu ne de olsa.

Kırgınlığım iyice artmıştı. Blöf yapıyor olsam da beni durdurmayışı, lafta da olsa 'tedavi olacağım' dememesi beni yaralamıştı. Yine. Elimi masaya bastırarak destek alıp ayaklandım. Soner'den aldığım bakışlarımı başka taraflara çevrilirken birkaç adımda mutfaktan ayrıldım. Bu esnada Soner hiç hareket etmemiş, kafasını döndürüp bana bakmamıştı bile.

Hole geçtiğimde büyük ayakkabılığın askılığına asılı olan montumu ve çantamı elime geçirdim. Montu kolumun üzerine bırakırken çantayı omzuma taktım. Artık bozulmuş olduğunu hissettiğim topuzumdaki tokayı tutup çekerek saçlarımın omzuma dökülmesini sağlarken görüş açım bulanıklaşmıştı.

Dış kapıya ulaştığımda kulpuna bastırarak hafifçe aralanmasını sağlamıştım ki tam o an arkamda bir hareketlilik hissetmiştim. Geriye dönmeme fırsat kalmadan arkamdan uzanan kollar karnıma sarılmış ve bedenimi kendi bedeninin arasına sıkıca hapsetmişti. Gözlerim büyük bir rahatlamayla kapanırken Soner'in fısıltısı ulaştı kulağıma. "Gitme."

Git, deyip beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı zamanların ardından ilk kez içtenlikle *gitme* demişti.

"Tedavi olacağım, o şeyden kurtulacağım ama lütfen gitme." Bunu söylemesiyle gözlerimde bekleyen yaşlar yanağıma süzülmeye başlarken bu kez ağlamamın sebebi mutluluktandı. "Ben hayatımdaki bir kayıbı daha kaldıramam."

Elimi kollarının üzerine götürüp hafifçe gevşetmesini sağladım. Gevşeyen kolları arasında ona doğru dönerken montumu ve çantamı yere bırakmıştım, daha doğrusu neredeyse atmıştım. "Söz mü?" diye sordum ağladığım için boğuk çıkan sesimle.

Kafasını salladı. "Söz veriyorum." Soner'in konuşurken en samimi gördüğüm an bu an olabilirdi. Verdiği söz samimiydi, içtendi, en önemlisi ses tonu güven vericiydi. "Tedavi olacağım."

Kollarımdan birisini boynuna doladım. Elim yanağına giderken kafasını hafifçe avucumun içine yatırmıştı. Pürüzsüz teni üzerinde parmaklarım minik bir gezintiye çıkarken göz kapakları elalarının üzerini örtmüştü. "Blöf yapıyordum zaten," dedim ağlamakla gülmek arasında bir sesle. "Seni bırakamam kolay kolay. Üzgünüm ama ben ölene kadar yakandayım, benden kurtulamazsın."

Güldü. Hüzünlü bir gülüştü bu. "Kurtulmak istemiyorum."

"En son bunu dediğinde benden kurtulmak için tonla şey yapmıştın." Belimdeki kollarını bastırdı. Bedenlerimiz iyice birbirine sokulunca heyecanımı kontrol altına almaya çalışmakta zorlanmıştım.

"Bu sefer öyle değil," Yanağındaki elimi indirip diğer kolumu da boynuna doladım. "Gidersen sensiz olmayacağını şimdi daha iyi anladım. Sen varsan varım, yoksan... Yokum."

"Öyle deme." Alnım çenesine yaslandı ve sıcaklığı beni iyice sarmaladı. Soner, bu hayatta bir insanın başına gelebilecek en iyi şeydi. Aynı zamanda en acı verici.

Kafamı geriye doğru çekip yüzüne bakmak istedim. Görüş açıma giren kirpiklerinin çevrelediği gözlerindeki doluluk beni şoka uğratmıştı. Elalarını ilk kez gözyaşlarıyla dolmuş bir şekilde görüyordum. Bunu fark

ettiğimi görünce yüzünü yana çevirip benden gizlemeye çalıştı. Hızla çenesini kavrayarak kendini benden saklamasına engel oldum.

"Ağlamak güçsüzlük değil," dedim. "Ağla Soner. Ağlamak senden bir şey götürmez ama ağlamamak götürür. Sen bir insansın ağlamak en doğal hakkın."

Neden ağladığını sorgulamamıştım. Ağlamak için o kadar çok sebebi vardı ki, neden ağlamadığına daha çok şaşırıyordum.

Elimi ensesine götürüp yüzünü aşağıya doğru eğdim. Yüzü boynuma doğru gizlenirken kollarım boynunu sıkıca sarmalamıştı. "Yeri geldiğinde ağlaman da gerekiyor." Nefesinin vurduğu boynumda hissettiğim yaşlarla mümkünmüşçesine kollarımı daha da sıkılaştırdım.

Soner ağlıyordu. En son kim bilir ne zaman ağladığını bilmiyordum. Soner ağlıyordu ve benim içim parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Ona ağla derken kendimin bu kadar kötü hissedeceğimi tahmin edememiştim.

Soner dakikalarca yüzünü boynumdan çıkarmadan sessizce, küçük bir çocuk gibi bana gizlenerek ağlarken ona eşlik etmiştim. Kalbim bin parçaya bölünmüştü sanki. Her sarsılışında omuzları hareketleniyordu. Hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Koca bedeni kollarımın arasında küçülmüştü.

O gün Soner'i göğsümde uyutmuştum. Kollarını belime sıkıca sarmıştı, gitmemden korkuyormuşçasına. Soner, ağlaması dindiğinde ve düzenli nefes alış verişleri eşliğinde uykuya daldığında bir süre saçlarıyla oynamaya devam etmiş ardından ben de daha fazla uykuya direnememiştim.

***

Ertesi gün olduğunda sabahın erken saatinde Sonerle hastane yoluna düşmüştük. Benim okula gitmemi, derslerimden geri kalmamamı, zaten bana söz verdiğini ve sözünü tutacağını söylemiş olsa da onunla beraber gelmiştim hastaneye kadar. Sınav haftasını geçen hafta atlattığımız için bu hafta hocalar rahattı, çok ders işlemiyorlardı. Bu yüzden rahatlıkla okulu asabilmiştim.

Psikiyatristin odasının önünde bekliyorduk. Yanımda oturan Soner'in gerginliğini omzuma değen omuzlarından hissedebiliyordum. Nihayetinde yaşadıklarını benim dışımda ilk kez benim dışımda birisine anlatacaktı. Gerginliğinin normal olduğunu düşünüyordum.

Soner'in randevu saati geldiğinde ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. Onun arkasından eşlik ettim. Dışarı çıkacaktım sadece görmek istiyordum.

Soner, doktorun masasının önündeki koltuğa oturdu. Doktor ona birkaç gündelik soru sorduktan sonra kapının önünde dikilmekte olan bana döndü. "Siz çıkabilirsiniz." dediğinde kafamı sallayarak kapıya yönelmiştim ki Soner'in konuşmasıyla durdum.

"Kalsın."

"Danışman gizliliği nedeniyle bireysel görüşmeleri tercih ediyoruz." dedi kadın.

"O varken kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Soner, bakışlarını bana çevirerek. "Bu seferlik yanımda dursun. Anlatacağım her şeyi biliyor zaten."

"Sadece bir seferlik kabul edeceğim, ilk seansımızdayız diye." dedi Doktor otoriter bir sesle. "Bir sonrakinde kesinlikle tek olmanızı tercih ederim."

Doktorun beni yönlendirmesiyle beraber masanın uzağında kalan koltuklardan birisine oturdum. Doktor önce birkaç soru sormuş ardından asıl olaya yönelmişti.

Soner, bana anlattığı her şeyi doktora anlatmaya başladığında olduğum yerde gerim gerim gerilmiştim. Sürekli duraksıyor, zorlandığı kısımlarda elalarını bana çeviriyor ve sanki benden destek alıyormuş gibi uzun uzadıya bana bakıyordu. Her defasında Soner'e gülümseyerek güç vermeye çalışıyordum ve her seferinde de etkili oluyor, Soner doktora döndüğünde daha soğukkanlı bir şekilde anlatmaya devam ediyordu.

Doktorun onlarca soru sorduğu, her detayına kadar sorgulayıp öğrendiği uzun bir seansın ardından Sonerle birlikte odadan çıktığımızda ondan çok ben rahatlamıştım sanki. Psikiyatrist izlenecek yolu belirlemiş, haftalık seansların günlerini ayarlamıştı.

Soner beni kolunun altına aldığında kollarımı beline sardım. Dudaklarını saçlarıma bastırıp uzun bir öpücük bıraktığında gülümsedim.

Sanırım yavaştan da olsa bir şeyler yoluna girmeye başlıyordu.

****

Ne ara 43. bölüme geldik 😭

44

Artık sonlara yaklaştığımız ve size Soner'in iyileşim sürecini okutmak istediğim için bölümlerde ara ara zaman atlaması olacak. Tedavi süreci çok uzun bir süreç, yıllar sürebiliyor size 3 - 4 ayda iyileşmiş bir birey yazarsam gerçekçi olmaz. Zaman atlamalarına takılmayın o yüzden.

maNga - Işıkları Söndürseler Bile

BİRKAÇ HAFTA SONRA.

Beste; Ben geldiimm

Beste; Bu sefer maziyi yad etmeye geldim

Beste; Sen tabii yine dersi dinlemiyorsun

Beste; Ben olmasam sınıfı nasıl geçeceksin merak ediyorum

Beste; Matematikten yarına kadar 100 soru ödevi var

Beste; Edebiyatta her zamanki klasik ödev, eser - yazar ezberle yarın quiz var

Beste; İngilizceden de geçen hafta verilen sunum ödevinin yarın son günü

Beste; Bu kadar

Beste; Şimdi boş durma ve o ödevleri yap

Soner çevrimiçi.

Soner; Tamam hocam

Beste; Hoca - öğrenci ilişkisi mi

Beste; En sevdiğim

Beste; Ayrıca yarın telafi sınavların başlıyor unutmamışsındır umarım??

Soner; Unutmama fırsat verseydin belki

Soner; Her saat başı hatırlatıyorsun

Beste; Çok amaçlı sevgililik

Beste; Bence herkesin benim gibi birine ihtiyacı var

Beste; Çok iyiyim

Soner; Çok

Beste; Bak yeni şarkı keşfettim

Beste; Matematik sorularını çözerken dinle
Beste; maNga - Işıkları Söndürseler Bile
Soner; Gönderme?
Beste; Evet
Beste; Travma yarattın bende
Beste; Her an yine bana git deyip edebiyat kasacaksın diye diken üstündeyim
Soner; Olmayacak öyle bir şey
Beste; Umarım
Beste; Üzgünüm ama bu konuda güven vermiyorsun
Beste; Yanılan taraf ben olurum umarım
Soner; Sen olacaksın
Beste; ;)
Beste; İyi geceellerrr
Beste çevrimdışı.
Soner; İyi geceler
Soner çevrimiçi, 23.35.
Soner çevrimdışı, 23.47.
***

Sabah her zamanki gibi erken uyanmıştım. Bu aralar dersleri fazlasıyla aksattığımın bilinciyle bugün sabahın köründe birkaç saatlik verimli çalışma yapmıştım. Annem uyandığında odamın açık olan ışığını fark edip yine erkenden ders çalışmak için uyanılır mı diye bana kızmıştı. Bir sene mezuna kalsam sorun etmeyeceklerini, yeter ki kendimi fazla yormamamı söyleyip sabah sabah nutuk çekmişti ama ben bir yılımın boşuna gitmesini istemiyordum.

Geçen hafta itibariyle sayısal çalışmaya başlamıştım. Bunun için birkaç test kitabı alıp tamamen sayısala yönelmiştim. Hemşirelik okuma fikrine kendimi iyiden iyiye kaptırmıştım sanırım.

Bu yüzden çalışmalarımın daha da yoğunlaşması gerekiyordu. Sınava beş ay gibi bir süre kalmıştı ve hiç bilmediğim konuları iyice öğrenmem lazımdı. Matematiğimin iyi olması beni şu durumda kurtaran tek şeydi.

Ders çalıştıktan sonra okul için hazırlanmıştım. Dün akşam yemeği için annemle yaptığımız sarmalardan tencerede kalanları Soner'e götürmek için saklama kabına dolduruyordum şimdi de. Bunu hallettikten sonra hızlı bir şekilde evden çıkmam gerekiyordu yoksa derse geç kalacaktım ve ilk ders Tarih'ti. Kaçırmayı hiç istemiyordum.

"Babaannen şu halini görse kadın dayanamaz ağlardı," Mutfakta yanımda bir diktatör edasıyla dikilmiş beni izleyen annem durup durup bana laf atıyordu. "Bu tembellikle evde kalacağını söylüyordu hep."

"Kadın beni en son üç yıl önce gördü anne," O zamanlar daha liseye yeni başlamıştım. "Ve haliyle tembeldim, ne var bunda?" O dönemlerde okuldan geldiği gibi odasına kapanır, evdeki işlere pek yardım etmezdim. Yemek yaparken annemi hep izlerdim ancak bir katkım dokunmazdı.

"Tamam işte anneciğim ben de ondan bahsediyorum. Geldiğinde çok şaşıracak."

Babaannem iki halamla birlikte Almanya'da yaşıyordu ve Ocak tatilinde kuzenlerim de dahil olmak üzere hepsi birlikte Türkiye'ye geleceklerdi. Birkaç gün de bizde kalacaklarını dün telefonda konuşurken söylemişti babaannem.

"Ayrıca," derken az önce annemin kurduğu cümle kafama takılmıştı. "Tembellikle evde kalmanın ne ilgisi var? Ev işi yapmak için mi evleniyorum ben ya?" Bu düşünceye çok sinir oluyordum.

"Hayatım onu ben değil, babaannen söylüyor."

"Ortada yapılacak bir iş varsa bir zahmet evlendiğim bey de yapsın. Hizmetçi miyim ben?" İçindeki tüm sarmaları boşalttığım tencereyi suyun altına sokarken kaşlarımı çatmıştım. "Neyse ki Soner öyle birisi değil." diye devam ettim hayranlıkla.

"Nereden biliyorsun Sonerle evleneceğini?"

"Anne," dedim gülerek. Kafamı yana çevirip anneme baktım. "Bu çocuk benim kaderim. Evleneceğim ben Sonerle."

Annem olmayan terliğini eline geçirmek için yere eğildiğinde gülüşüm büyümüştü. "Kız alacağım şimdi seni ayağımın altına! Tamam sevgilin olmasına karışmıyorum, anlatmana bir şey demiyorum diye abartma sende. Bir de evleneceğim diyor. Kaç yaşındasın daha sen?"

Baştan sona sahtelik barındıran ses tonuna karşılık omuzlarımı silktim. "Bana ne ya, evleneceğim."

"Okulun bitmeden evlenmek falan yok."

Sudan geçirdiğim tencereyi bulaşık makinesine koyup doğruldum ve sırıtarak anneme döndüm. "Neyse ki birkaç aya bitiyor."

"Onu mu diyorum ben? İşine gelmeyince nasıl da salak ayağına yatıyorsun sen öyle."

"Kaçayım mı yani onu mu istiyorsun sen?" dedim annemi kışkırtmaya devam ederek. Ben de pek evlilik meraklısı birisi değildim zaten, amacım

annemi sinirlendirmekti.

"Sen bu şekilde babanın yanında da konuşsana, bakalım o sana ne tepki verecek?" Babamla da iyi bir ilişkimiz vardı ancak annemin yanındaki kadar gevşek olamıyordum onun yanında. Ondan birazcık çekiniyordum. "Yok sultanım, ben almayayım. Sağ ol önerin için."

"Ayağını denk al."

Sakama kabını mağaza poşetine güzelce yerleştirip kağıt havluya sardığım çatalları üzerine bıraktım. Bir anda kendimi Soner'e hislerimi açtığım ilk zamanlara dönmüş gibi hissetmeye başlamıştım. O zamanlar da aynı bu şekilde evde yaptığım yemekleri ona götürürdüm. Üzerinden fazla zaman geçmemesine rağmen sanki çok eski günlermiş gibi geliyordu.

"Babaannen Sonerle tanışmak istiyormuş bu arada. Aklıma gelmişken söyleyeyim."

"Ne?" Sesim girdiğim şokun etkisiyle fazlasıyla yüksek ve tiz çıkmıştı. "Anne şaka yapıyorum de lütfen. Ayrıca babaannem Soner'i ne zaman öğrendi? Daha babamın haberi yok."

"Benim salak kızım," Annem yanıma kadar gelerek bir elini saçıma götürüp okşamaya başladı. Yüzünde acır gibi bir ifade vardı. "Sence babanın haberi yok mu sevgilin olduğundan?"

"Var mı?" diye sordum safça.

Kafasını sallayarak onayladı. "Var tabii."

"Nasıl ya?" diye yükselirken geriye adımlayıp annemin köpek sever gibi saçlarımı seven elinden kurtuldum. "Sen mi söyledin yoksa? Anne nasıl söylersin ya? Ben kendim zamanı gelince söylerdim ona, şimdi benden duymadığı için kızmıştır kesin." Endişeli bir şekilde art arda sıraladığım cümlelere karşılık annem gözlerini devirdi.

"Salak salak konuşma Beste, ben neden söyleyeyim? Kendin aklın beş karış havada gezdiğin için öğrenmiş adam. Evde durup durup kendi kendine sırıtmalarından, ani sevgi patlamalarından, sürekli telefonuna bakıp gülmenden şüphelenmiş. Bana 'bu kızın hayatında birisi mi var, neden bu kadar mutlu?' diye sordu. Yok falan dedim ama yemedi tabii."

"Ya..." Dışarıdan nasıl göründüğümü hiç bilmiyordum. Mesela kendi kendime sırıttığımı şimdi annemden öğrenmiştim. Fazla aşktan deliriyor muydum acaba?

Böyle bir şey mümkün müydü?

"Ne dedi peki babam? Kızdı mı bana?"

"Niye kızsın? Kocaman kızsın olacak tabii hayatında birileri. Ona söylememene biraz bozuldu sadece. Ayrıca baban da Sonerle tanışmak istiyor." İnanılmaz gerilmiştim bunu duyunca. Ya babam Soner'i sevmezse düşüncesi hemen kol gezmeye başlamıştı zihnimde.

Gerçi Soner sevilmeyecek insan değildi ki.

"Tamam," dedim. "Şimdi benim yolda giderken bunları sindirmem lazım."

Annemle vedalaşarak elime aldığım poşetle beraber evden çıktım. Son dakikayla otobüsü kaçırmaktan kurtulmuştum. Otobüs durakta durunca inip seri adımlarla okula doğru yürüdüm. Nihayet içeriye girip merdivenleri çıkabildiğimde saati kontrol etmiş ve derse henüz yirmi dakika olduğunu görmüştüm.

Açık olan sınıf kapısından içeriye girdiğimde gözlerimi direkt Sonerle ikimize ait olan sıraya doğru odakladım. Soner her zamanki gibi erkenden okula gelmişti. Sırasına oturmuş, kulağına taktığı kulaklığından müzik dinliyordu. Gözleri sol tarafında kalan penceredeydi.

Eskiden dışarıda bu kadar ilgisini çeken ne olduğunu sorgulardım içten içe. Uyamadığı zamanların dışında gözlerini ayırmadan neye bakar diye merakımdan ölürdüm. Hatta bir keresinde sınıfta olmadığı bir ara Soner'in sırasına oturup dışarıya bakmış, onun gördüğü şeyleri görmeye çalışmıştım ve karşılığında arka bahçedeki banklarda oturan birkaç öğrenci, rüzgardan yaprakları uçuşan ağaçlar dışında bir şeye denk gelmemiştim.

Oysa en başından beri orada ilgisini çeken şey benim cama düşen yansımamdı. Ben dikkatini çekeyim diye kırk takla atarken Soner, en başından beri benim varlığımın farkındaydı.

Kapının önünde dikildiğimin farkına sınıfa giren birinin sert bir şekilde omzuma çarpmasıyla varmıştım. Sol omzumda hissettiğim hafif acıyla kaşlarım çatılırken bunu yapan kişiye döndüğümde gördüğüm sima beni hiç de şaşırtmamıştı.

Ceylin memnuniyetsiz bir tavırla "Çekilsene şuradan ya! Dikilmiş yolun ortasına direk gibi." diye cırladı.

"İnsanca uyarabilirdin." dedim ters bir bakış atarak. Epeydir sesi soluğu çıkmıyor, bana bulaşmıyordu. Mesajlarıyla beni darlayamıyordu çünkü her seferinde ağzının payını almaya alışmıştı.

Sırıttı. "İnsanca uyarmama değer miydin ki öyle yapayım?"

"Ne bu?" derken çocukça tavrı karşısında gözlerimi devirmiştim. "Laf mı soktuğunu sandın sen şimdi?"

Böyleleri insanın ömrünü çürütürdü.

"Altta kaldığına göre öyle yapmışım canım." Kafamı iki yana salladım onaylamazca. Onunla uğraşmak, hele ki sabahın bu saatinde, istediğim son şeydi. Sırama ilerlemek üzere adım attığım sırada Ceylin hızlı bir hamleyle önüme geçti. Ona çarpmaktan son anda durarak kurtulmuştum. Bir eli koluma giderken sınıfa göz gezdirdi. "Gelsene sen benimle."

"Ne bu el kol hareketleri şimdi?" Kolumu kendime doğru çekerek kolaylıkla Ceylin'den kurtuldum. "Gelmiyorum seninle bir yere."

"Sınıfın ortasında mı konuşmamızı istersin?" dediğinde bakışlarımı sınıfta küçük bir gezintiye çıkardım. Herkes kendi hâlinde takıldığından sınıfın içinde bir uğultu hakimdi. Kimse bizi duymuyordu ancak sıramıza kayan bakışlarım Soner'in kısık bakışlarıyla kesiştiğinde bizi izlediğini görmüştüm.

Sonerle olan bakışmamızı bölüp Ceylin'e döndüm. "Bizim konuşacak ne gibi bir ortak konumuz olabilir çok merak ediyorum."

"Sen iyi biliyorsun ortak konumuzun ne olduğunu," dedi ima barındıran ses tonuyla. Kaşları havalanırken gözleriyle bana bir noktayı işaret etmişti. Bakışlarını takip ettiğimde bir kez daha Soner'i elaları ile kesişmişti gözlerim. Hissettiğim sinirle çenem kasılırken sert bir bakışla Ceylin'e döndüm. "Soner." diyerek sesli bir şekilde dile getirdi.

"İyi," dedim geriye doğru adımlayarak. "Bekle."

Ceylin'i arkamda bırakarak sıraya ulaştığımda elimde tuttuğum poşeti ve omzumda ağırlık yapan çantayı sıranın üzerine bıraktım. Bakışları üzerimden ayrılmayan Soner kulaklığının tekini çıkardı. "Sorun mu var?" diye sordu ama sorunun cevabını biliyor gibiydi.

"Halledilmeyecek bir sorun değil." dedim ılımlı bir sesle. "Gelirim şimdi."

"Gitme bir yere." derken diğer kulaklığını da çıkarmıştı. "Kimse için canını sıkmaya değmez. Boş ver, konuşup dursun kendi kendine."

Soner'in sözlerinin ardından gelen ani sevgi patlamasıyla bir dizimi sıraya yaslayarak Soner'e yaklaştım. "Ya sen beni teselli mi etmeye çalışıyorsun?" Yanağını ellerimin arasına sıkıştırıp bir çocuk gibi onu severken biraz önce bedenimi etkisi altına almış olan sinirim çoktan uçup gitmişti. "Isırırım seni."

Bu hâllerime alışık olan Soner, ellerini benimkilerin üzerine koymak dışında bir şey yapamamıştı. Bu aralar onu fazla şiddetli seviyordum sanırım. Geçen gün yanağını ısırmıştım acıtmayacak bir şekilde. Bir an

gözüme fazla ısırılası gelmişti ve dayanamamıştım. Bana ne oluyordu bilmiyordum, sanırım cidden fazla aşktan delirmek üzereydim. Çocuğu her dakika sarıp sarmalayasım, öpesim geliyordu.

Bir gün bu aşırı temas içeren hâllerimden sıkılmazsa iyiydi.

"Ufak bir pürüz diyelim," dedim gözlerine bakarak. "Saçma sapan sözleriyle canımı sıkamaz merak etme."

"Boş ver yine de." Yanaklarındaki ellerimden birini indirip sırada Soner'e biraz daha yaklaşarak yanağına içten bir öpücük bıraktım.

Geri çekildiğimde sıraya yasladığım dizimi indirmiştim. "Ders başlamadan gelirim."

Sınıfa doğru dönüp Ceylin'e taraf yürümeye başladığımda öğretmenler masasının etrafına doluşmuş birkaç öğrencinin bakışlarının bizim üzerimizde olduğunu görmüş ve birazcık utanmıştım. Gerçekten Sonerleyken çevremdeki kimseyi gözüm görmüyordu.

Oldukça sinirli bir şekilde sınıfın ortasında duruyor olan Ceylin'in yanından geçerek dışarı çıktığımda pencerenin kenarındaki bir yerde onu beklemeye başladım. Kalçamı kalorifere yaslayıp ellerimi de ısıtmak için sıcak kaloriferin üzerine koyduğumda Ceylin sinir küpü bir şekilde sınıftan çıkmıştı. Birkaç büyük ve hızlı adımda tam önümde bittiğinde hırsla kollarını birbirine bağladı.

"İnadına mı yapıyorsun?" diye sordu, hararetle.

"Pardon? Neyi?" Bahsettiği şeyi gerçekten anlamamıştım.

"İnadına mı onunla bu kadar yakınsın?" Daha Soner bile diyemiyor, 'o' diyerek bahsediyordu.

"Gerçekten salak mısın yoksa salak ayağına mı yatıyorsun?" diye sordum kafamı sağa doğru yatırırken. "Soner benim sevgilim, elbette ki ona yakın davranacağım. Bunun inatla ne gibi bir ilgisi var?"

Soner'in adını söylediğim an bakışları tedirginleşmiş ve telaşla etrafa bakınıp bizi kimsenin duymadığından emin olmak istemişti. "Şu hâline bak," dedim kınarcasına. "Soner'in adını birisi duyacak diye şekilden şekile giriyorsun. Ödün kopuyor değil mi 'ucube' dediğin, her seferinde aşağıladığın çocuktan hoşlandığın duyulur diye?"

Gerçi ben bir kez bunu sınıf grubunda dile getirmiştim ama Ceylin üstün yalan yeteneği sayesinde Soner'e karşı hisleri olmadığı konusunda herkesi inandırmış olabilirdi.

"Sessiz konuş!" diye uyardı dişlerinin arasından.

"Benim sesimin ayarı yok biliyor musun?" dedim sahte bir üzgünlükle. "Sessiz konuşamıyorum."

"O sesini kıs Beste." Bana doğru bir adım attı, yüzü sinirden olsa gerek kıpkırmızı kesilmişti.

"O kadar korkaksın ki," dedim, sesimi alçaltarak. "Daha hislerinin arkasında bile duramıyorsun. Beni ne için çağırdın buraya? Konuş hadi."

"Ona olan hislerimi fark eden ve bilen tek kişisin," dedi. Hâlâ üçüncü tekil şahısla konuşması sinirlerimi bozsa da bir şey demedim. "Fark ettiğin gibi de kendince bir yarışa dönüştürmüşsün belli ki. Senden önce ben kaptım hesabı yapmak istemişsin ve hiç beklemeden kendini kollarına atıvermişsin. Ben de seni saf salak bir şey sanırdım biliyor musun? Meğer ne yere bakan yürek yakan çıktın sen." diye konuştu hayretle.

Alaycıl bir tavırla güldüm. "Seninle burada durup 'senden önce ben sevdim' diye sidik yarıştıracağımı falan düşünmüyorsun değil mi?"

"Beste beni alaya almaktan vazgeç!" Bağırışıyla koridordaki birkaç kişinin gözleri bize dönmüştü.

"Alaya almayacağım cinsten konuş o zaman!"

"Ben gayet ciddiyim!"

"İyi," dedim kestirip atarak. "Sana bu ciddiyetle iyi günler ama ben, söylediklerin gram ilgimi çekmediği için bu konuşmayı burada sonlandırmayı tercih ediyorum."

"Hayır, konuşmamız bitmedi. Kaşarlık yapmaya son vereceksin." Mümkünmüş gibi biraz daha dibime girdi. "Onu önce ben sevdim, aradan çekileceksin."

Dalga geçiyordu herhalde benimle.

"Sen bu sözleri söylerken ciddi misin ya?" dedim teyit etmek amaçlı. Eğer ciddiyse sorun sandığımdan daha büyüktü. Ceylin'in sorunları vardı.

"Sabahtan beri ne konuşuyorum ben Beste?" Bana sesimi alçatmamı söylerken kendisi her konuşmasında bana daha da bağırıyordu.

"Git tedavi ol Ceylin," dedim konuşmanın başından beri ilk kez alaya almadan, fazlasıyla ciddi bir şekilde. "Düşünce yapın hiç sağlam değil. Daha Soner'i sevdiğini insan içinde dile getiremiyorsun bile ve gelip benim karşımda bana ahkam mı kesiyorsun? Git ve artistliğini senin dilinden anlayan yanında gezdirdiğin insanlara yap, beni bu şekilde baskılayamazsın. Sınıfta dışlanırım korkusundan hislerini gizleyip sevdiğini iddia ettiğin, kaldı ki ben sevdiğini asla düşünmüyorum, çocuğa zorbalık

yapmak yerine onu anlamaya çalışsaydın, diğerlerine kafa tutsaydın şu an Soner'in yanında ben değil de sen olurdun."

Ceylin dediğimi yapmış olsaydı bile Soner'in yanında olamazdı gerçi, bu ayrı bir meseleydi.

"İkimizi birbirinden ayıran nokta da tam olarak bu zaten. Benim içimde insanlık duygusu var en azından, hem de sende zerresi yokken."

Sağlam duruşunun yıkıldığını görebiliyordum ama bunu kafama takacak ya da umursayacak değildim. Ceylin'in kendine çeki düzen vermesi gerekiyordu, bu da beni bağlayan bir konu değildi. "Bir daha da böyle saçmalıklarla benim karşıma geçme. Kendini küçük düşürmekten başka bir şey değil bu."

Bakışlarımı Ceylin'den ayırıp kaloriferle bedeninin arasından sıyrılarak adımlarımı sınıfa yönelttim. Hemen kapının karşısındaki camın önünde durduğumuzdan sınıfa girmem yalnızca bir, iki saniye kadar sürmüştü. Rahat tavırlarla sıramıza doğru yürürken üzerimdeki montun fermuarını aşağıya indiriyordum. Ceylin yüzünden montumu çıkarmaya dahi fırsat bulamamıştım.

Siyah şişme montumu çıkarıp en arkadaki askılığa astıktan sonra Soner'in yanındaki yerime oturdum. "Söylemeye fırsatım olmadı," dedim masanın üzerindeki poşeti açarken. "Günaydın."

"Günaydın."

"Bil bakalım sana ne getirdim?" dedim neşeyle. Saklama kabını poşetten çıkararak masanın üzerine bıraktım. "Tabiiki de sarma!"

Kabın kapağını açarak kağıt havluya sardığım çatallardan birisini elime aldım. "Dün canım nasıl sarma çekti anlatamam. E yani o kadar istedikten sonra bir yerlerim mi şişsin? Oturduk annemle beraber sarma sardık. Fazla fazla yaptık ki sana da getireyim diye."

Soner kafamın içinde bizim evimizin dördüncü üyesi gibi olmuştu iyiden iyiye. Evde ne yapılsa bundan Soner'e de götürmeliyim diyordum. Mesela bir tatlı tarifi görüp deniyordum ve hazır olduktan sonra, Soner kesinlikle bunun tadına bakıp yorumlamalı diye düşünürken buluyordum kendimi.

Gün geçtikçe Soner'e iyice bağlanıyor ve her anım onunla olsun istiyordum.

Çatalı sarmaya batırıp Soner'in ağzına doğru yaklaştırdım. "Sen iyice benim küçük bebeğim gibi oldun," dediğim sırada Soner ağzına sokuşturduğum sarmayı çiğnemekle meşguldü. "Seni böyle sarıp sarmalayayım yanımdan ayırmayayım da gör sen."

İşime gelirdi.

Bence Soner'in de işine gelirdi.

Çaktırmıyordu ama çok aşıktı bana salak çocuk.

Zihnimi okumuş gibi "Olur." dediğinde güldüm.

"Sarma nasıl? Biraz hızlı yaptık ama ben-"

"Güzel," diyerek lafımı kesti. "Senin yaptığın her şey güzel."

Konuşurken sözüm bölündüğü için aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırırken gülümsedim. "Teşekkür ederim." dedim bakışlarımı kaçırarak. Onca arsızlığı yapan ben değilmişim gibi bazı anlar utanabiliyordum. Bazı sözleri beni utandırıyordu.

"Neyse," dedim utancımı bastırarak ve gizleyerek. "Bunların hepsini yemek zorundasın, itiraz istemiyorum."

Zaten itiraz etmiyordu ama önden uyarmak şarttı.

Soner'e kendi ellerimle birkaç sarma daha verdikten sonra sonra yiyeceğini, şimdi aç olmadığını söylemişti saklama kabını kaldırarak onun sırasının altına koymuştum. Sabahın köründe iştahı olmayabilirdi, ben bunu düşünmeden çocuğun ağzına zorla sokuşturmuştum. Her geçen gün ona karşı daha anaç bir hâl alıyordum.

Soner pazartesi, çarşamba ve cuma günleri olmak üzere haftada üç kez seansa gidiyordu. Haftalardır gidiyor olmasına rağmen ilaç tedavisine son bir haftadır başlanmıştı. Uyuşturucu bağımlılığı için diğerlerinden ayrı bir ilaç kullanıyordu. Her seans çıkışında bana ne yaptıklarını anlatıyordu. Bunu, başlarda ben sorduğum için yapıyordu ancak son zamanlarda kendiliğinden anlatmaya başlamıştı. Daha ben sormadan başlıyordu konuşmaya.

Doktor, bu süreçte en önemli olan şeyin sevgi olduğunu söylemişti. Çevresindekiler elinden geldiğinde ona destek olduğu sürece sevgiyle hallolunmayacak hiçbir şey olmadığına inanıyordu kadın.

Ben de mümkün olduğunca Soner'e sevgimi hissettirmeye çalışıyor, yanında olmaya çalışıyordum işte. Elimden gelebilen tek şey buydu.

İlk ders başlayıp bana göre su hızında geçip bittiğinde uzun teneffüste olduğumuz için sınıfın neredeyse hepsi kantine inmişti. Ben de sınıfta kimsenin olmamasını fırsat bilerek kafamı Soner'in omzuna yaslamış derste not aldıklarımızı içimden okuyarak tekrar ediyordum.

Soner'in de elimdeki kağıda bakıyordu. Okuyor muydu bilmiyordum ama ilgisi oradaydı. "Notları okuyor musun?" diye sordum merakla.

"Evet." Yakın olduğumuz için nefesini saçlarımda hissetmiştim. İçim kıpır kıpır olurken yutkundum.

"Ne anladın?" dedim okuduğundan emin olmak için.

"Atatürk'ün 19 Mayıs'ta Kurtuluş Savaş'ını başlattığını." Kafamı hafifçe Soner'e doğru çevirerek 'ciddi misin' dercesine yüzüne baktım. "Onu bilmek için notu okumana gerek yoktu."

"Ben belki bilmiyordum?" Bunu ilkokula giden bir çocuk bile bildiği için onu ciddiye almadım. "Başka ne anladın?"

"Hiçbir şey."

Mood.

"Yalancı," dedim gözlerimi kısarak. "Tarih'ten anlamıyorsan ilk sınavdan nasıl doksan altı aldın?"

Soner ikinci sınavlara girmediği için bugünden itibaren telafi sınavlarına girmeye başlayacaktı. Hocalar, iyi bir not almazsa dersten bırakacağını söylemişlerdi ama zaten Soner'in ilk sınavdaki notları epey yüksekti. Buna hep şaşırdığımdan geçen gün Soner'e sebebini sormuştum ve bana geceleri kafasının dağılması için ders çalıştığını söylemişti. Amacı sınavlara hazırlanmak falan değilmiş yalnızca zaman geçsin diye başka aktivite bulamamasından kaynaklıymış.

Üniversiye sınavına girmeyi hiç düşünmediğini söylemişti. İyileşmeye ve yeniden gelecek hayali kurmaya başladığında sınava gireceğini düşünüyordum.

"Tarih'e senin neden bu kadar sevdiğini anlamak için çalışmıştım bir ara. Anladığımdan değil, öylesine."

"İyi ki anlamıyormuşsun, bir de anlasan ne olurdu acaba?" Söylediği şeyde asıl takılmam gereken nokta bu kısım değildi, benim sevdiğim şeyleri bu denli önemsemesiydi. "Ya," diyerek yükseldim. "Sen benim sevdiğim şeylere de mi önem veriyorsun?"

Seninle evleneyim de gör sen.

Ani yükselişime karşılık Soner kolumu omzuma atmakla yetindi. Zaten başım omzuna yaslı olduğu için iyice ona doğru sokulmuştum. Notu tutan elime uzanan sol eli, kolunu saran siyah sweatshirtün sıyrılması ile duraksarken bileğindeki dikiş izleri göz önüne çıkmıştı. Soner kolunu geriye çekip görüş açımdan çıkardığında büyük bir üzüntü hissetmiştim.

Vücudundaki hiçbir iz ile barışık değildi.

Ve ben barışmasını sağlayacaktım.

Elimdeki notu bırakıp koluna uzandım. Sol elinin parmaklarını kendiminkine kenetlerken dikiş izini görebileceğim bir konumda tuttum bileğini. "Eğer bu dikiş izini görmek seni rahatsız ediyor ya da kötü hissettiriyorsa," Baş parmağımı dikiş izinin çıkıntıları üzerinde gezdirdim yavaş hareketlerle. "Bir dövmeyle onu daha güzel hâle getirebiliriz."

İnternette dikiş izlerini dövme ile gizleyen kişilerin videolarına denk gelmiştim birkaç kez. Bana kalırsa izle barışmak daha doğruydu ancak görünmemesi için verdiği çabayı, bileğine doğru düzgün bakamayışını görmektense dövme ile kapatmasını tercih ederdim.

Kendi sol bileğimi onunkinin yanına gelecek şekilde havaya kaldırdım. "Hem bak benim bileğim de boş, güzel bir dövmeyle doldurabiliriz."

Kabul ederse ilk dövmem fazlasıyla anlamlı bir dövme olacaktı.

"Canın acır," dedi elini bileğimin üzerine kapatarak. Elini yavaşça bileğimin üzerinden kaydırarak parmaklarıma kadar ilerledi. En sonunda durup parmaklarımla oynamaya başladığında derin bir iç çekişle göğsüm yükselmişti. "Gerek yok."

"Birkaç küçük iğne batacak sadece," dedim ellerimizi izlerken. "Sanki seninki acımayacakmış gibi."

"Ben alışkınım." Söylediği sözle dudaklarımı birbirine bastırırken verecek bir cevap bulamamıştım. Canının acısını umursamadan bileğini boydan boya kesen birisine ufacık iğnelerin acısı koymazdı nihayetinde ama bunu söylerken ki ses tonu içimi acıtmıştı.

"Dövme yaptırıyoruz." dedim bir anda sesimi otoriter bir tonda çıkararak. "Sen yaparsan ben de yapacağım, yapmazsan yapmayız."

"Nasıl bir dövme?" Elimi Soner'den kurtarıp bileğini tutarak dikiş izi görünecek şekilde çevirdim. Gözlerim bileğinde gezinirken buraya nasıl bir dövme yapılabileceği konusunda hayal gücümü zorluyordum.

"Şu an bulamadım," dedim bir, iki dakika kadar sonra. "Bana birkaç gün ver düşüneyim." İnternette mutlaka güzel modeller olmalıydı. "Bulduğum modeli beğenirsen yaptırırız."

"Tamam." dediğinde gülümsedim. Bu uysal hâllerine bayılıyordum.

"Ama şimdilik..." dedim kalem kutumdan bir kalem çıkardım. Elini sıranın üstüne yaslayarak dolma kalemin ucunu açtım ve kalemi dikiş izlerine yaklaştırdım. Boydan boya dikiş izinin etrafında ufak tefek kesik izleri ile kaplanmıştı bileği. Bakmak içimi acıtsa da bunu ona belli etmemeye özen göstererek izlerin üstüne küçük küçük yıldızlar çizmeye başladım. Soner'in yoğun bakışlarının üstümde olduğunu hissediyordum

bunu yaparken. İzlerin üstünü ve çevresini küçük küçük yıldızlarla dolduruyordum.

Çok sevdiğim bir şarkının sözünü tekrarladım yıldızları çizmeye devam ederken. "Yaralarının etrafına yıldızlar çizdim."

Kısa bir anlığına yıldızları çizmeyi bırakıp dudaklarımı bileğine yaklaştırdım ve tam dikiş izinin üstüne uzun bir öpücük bıraktım. Ben onun bütün izlerinden öpüp yaralarını sarmaya razıydım.

Benim dediğimi tekrarlayarak beni gülümsetmişti Soner. "Yaralarımın etrafına yıldızlar çizdin."

Bileği yıldızlarla kaplandığında kalemi masaya bırakmıştım. "Bu yıldızlar silinse bile bileğine her baktığında çizdiğim yıldızları hatırla."

Kendine doğru çektiği bileğine uzun uzun bakarken onaylarcasına kafasını sallamıştı. Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme belirmişti. Biraz inceledikten sonra kolunu masaya yaslarken her zaman yaptığı gibi bileğini gizleme ihtiyacı duymamıştı bu defa. Bu beni de gülümsetmişti.

"Bu arada," dedim aklıma gelen şeyle beraber. "Babam ve babaannem seninle tanışmak istiyor. Her an bizim eve davet edilebilirsin."

"Baban mı?" dediğinde kafamı aşağı yukarı salladım.

"Ben aslında ona senden bahsetmemiştim ama evdeki hâllerimi fark edip hayatımda birisi olduğundan şüphelenmiş. Anneme sorunca-" Bakışlarını masaya çevirmiş ciddi bir şekilde düşünüyor olduğunu görünce sözlerim yarıda kalmıştı. "Hoşuna gitmedi." derken istemsizce durgunlaşmıştım. "Tanışmak zorunda değilsin. Ben sadece söylemek istedim."

Elaları yeniden bana döndüğünde yüzündeki ciddi ifade dağılmış ve oturduğu yerde bedenini bana doğru çevirmişti. "Hoşuma gitmedi değil," Duraksamıştı. Devamı beklerken sorgular cinsten bakışlarımı fark ederek suskunluğunu bozdu. "Babanın beni seveceğinden emin değilim. Dışarıdan o kadar da iyi bir profil çizmiyorum. Bunu düşünüyordum."

Birkaç saniye içinde farklı şeyler düşündüğüm için rahatça nefesimi verdim. "Saçmalama," dedim neşeyle. "Sen sevilmeyecek birisi değilsin, hele ki kötü profil çizen birisi asla değilsin. Babam gaddar bir insan değil, iyi birisi olduğunu anlar mutlaka."

"Hemen mi tanışmak istiyor?"

"Hayır," dedim onu rahatlatmak için. "Babaannemler bize geldikten sonra. Onlar da sömestr tatilinde gelecekler."

"İyi ki hemen değilmiş." diye homurdandığında sesli bir şekilde güldüm. Haftaya sömestr tatili başlıyordu, az kalmıştı.

"Endişe etme," dedim ben de ona doğru dönerek. "Babam katı bir adam gibi dursa da seni seveceğinden eminim. Karşısında olduğun gibi biri ol yeter, ekstra bir çabaya girmene gerek yok. Sen olduğun hâlinle harika birisin. Bir kere seni ben sevmişim ailemin sevmeme gibi bir ihtimali var mı?"

Bakışlarında anbean beliren sevgi parıltıları kalbimi hızlandırırken elini yanağıma götürüp "Beste," dedi. Damarlarımdan akan kanın hızlı akışını bile hissediyordum o kadar nabzım hızlanmıştı ki, bana yakınlaşması yüzünden. "Sen bu hayatta bir insanın başına gelebilecek en güzel şeysin."

Çaktırmadan heyecanımı bastırmak için yutkundum. Bir anda yaklaşması, bana bu denli güzel bir iltifat etmesi vücudumun dengesini bozmuştu. "Soner," dedim onun gibi hayranlıkla. "Seni şu an çok öpmek istiyorum ama..." Kafamı çevirerek sınıfa baktım. "Sınıftayız."

Sınıfta tek tük öğrenci vardı ve hiç kimsenin dikkati bizde değildi ama yine de Soner'i öpmek için doğru yerde değildik.

"Borcun olsun," Yanağımı okşayarak elini indirdi. "Tek olduğumuzda öpersin."

Öpecektim elbette ki.

"Daha çok borçlanayım ben öyleyse." dedim her zamanki gibi arsızlığımı konuşturarak. "Sen de bana borçlan. Hep borçlanalım." Saçma sapan konuşmaya başladığımı fark ettiğimde alev alev yanan bedenimle önüme dönerek Soner'in yakınlığından biraz da olsa uzaklaştım. "Gereksiz konuştuğumda beni uyar demiyor muyum ben sana? Fazla konuşmama izin verme benim."

Sonra rezil olduğumla kalıyordum.

"Gereksiz konuşmuyorsun. Ben seviyorum bu hâllerini."

Soner bugün biraz kendini aşmış mıydı ne?

"Sus konuşma," dedim göz ucuyla Soner'e bakıp. "Kalp krizinden ölmemi istemiyorsan bana iltifat etme, alışkın değilim."

Gerçekten kalp krizinden ölmemi istemiyor olduğundan olsa gerek benden uzaklaşarak arkasına yaslanmış ve sessiz kalmıştı. Tarih notlarımı önüme çekip heyecanımı görmezden gelmeye çalışarak derste yazdıklarımı okumaya başladım fakat kafam okuduğum hiçbir şeyi algılayamıyordu.

İki saniyede tüm beyin fonksiyonlarımın işlevini durdurmuştu zalim çocuk.

Birkaç dakika sonra sınıf dolmaya başladığında Emre ve Seray da iki dakika arayla sınıfa gelmişlerdi. Önce Emre gelip sırasına kurulmuş

ardından da elinde deneme kitapçığı ile Seray gelmişti. Sıraya yaklaştığında Emre oturduğu yerden kalktı. Seray Emre'nin yanından sıyrılıp yerine oturduğunda Emre de oturmuştu. Seray bizim sıramıza doğru dönerek denemeyi bana uzattı.

"Beste ya, bir tane tarih sorusu var yapamadım. Hocaya götürdüm bana taa milattan öncesinden itibaren anlatmaya başladı kafam karman çorman oldu. Bi' bakabilir misin?"

Göz ucuyla soruya bakıp üzgün bir şekilde Seray'a döndüm. "Biliyor musun tarihim çok kötüdür," dedim yapmacık bir üzüntüyle. "Ama Emre'nin sözel dersleri çok iyi, ona sorabilirsin."

"Senin mi tarihin kötü?" diye sordu Seray, hayretle. Kafamı sallayıp onaylarken ismini duyan Emre bakışlarını bize çevirmişti. Bana ona pası atmıştım değerlendirip değerlendirmemek onun elindeydi artık.

"Getir bakayım," dediğinde sırıtmamak için kendimi zor tutmuştum. "Benim tarihim iyi."

Seray'ın elinden deneme kitapçığını aldığında kendi önlerine dönüp soruyla haşır neşir olmaya başlamışlardı.

"Sen çok fena birisi olmaya başladın," Soner'in kısık sesini duyduğumda omuzlarımı silktim.

"Tarihten anlamamak benim suçum mu? Allah Allah."

Dedi yüz alan kız.

Onaylamazcasına kafasını iki yana salladığında gülerek arkama yaslandım ve soruyu tartışan Emreyle Seray'ı izleyerek hocayı beklemeye koyuldum.

****

Bölüm günü koymaya karar verdim, aslında haftada iki gün diye düşünmüştüm başta ama günlerim yoğun geçtiği için haftada sadece bir güne düşürmek zorunda kaldım. Bundan sonra çarşamba günleri bölüm gelecek.

45

Redd - Beni Sevdi Benden Çok
İyi okumalar <3
❄

Sonerle birlikte yolda yan yana otobüs durağına doğru yürüyorduk. Son günlerde okuldan çıkar çıkmaz onun evine gitmeyi iyice alışkanlık hâline getirmiş sayılırdım. Elimden geldiğince onu yalnız bırakmamaya çalışıyordum ve Soner de bundan pek de rahatsız gibi durmuyordu.

Bazen birlikte ders çalışıyorduk, daha doğrusu ben çalışıyordum Soner ayıp olmasın diye masada oturup bana eşlik ediyordu. Çalışmadığını bildiğim için en son ona kendi çalıştığım konuların hepsini anlatıyordum ve mecburen de olsa öğrenmek zorunda kalıyordu çünkü üstüne bir ton soru soruyordum. Bir an önce bitsin diye sorularıma cevap verirken ister istemez konuyu öğreniyordu.

Geçen gün bin parçalı yapboz almıştım. Doktoru kafasının dağılması sağlayan aktiviteler yapması gerektiğini söylediğinden beri aklıma gelen her yolu deniyordum. Soner başta yapboza 'enayi işi' dese de ben yapmaya çalışırken dayanamadığından olsa gerek bana katılmış ve benden daha çok sevmişti bu işi. Sesli dile getirmese de ben anlıyordum.

Yapbozun daha dörtte birini ancak tamamlamıştık. Ben yokken Soner yapboza dokunmuyordu, birlikte tamamlamamızı istediğini söylemişti.

Bugün de gittiğimizde muhtemelen ders çalışırdık çünkü yarın Soner'in sınavı vardı. Ayriyetten öğleden sonra da seansa gitmesi gerekiyordu. Şimdilik aldığı ilaçlar onu dizginliyordu ama doktoru, vücudunun yakın bir zamanda yeniden uyuşturucuya ihtiyaç duyacağını ve krize girebileceğini söylemişti. Tedavinin başlarında bunlar normalmiş, önemli olan hastanın kriz anında iradesini koruyup koruyamadığıymış.

Yani her şey bir anda düzelmemişti. Soner hâlâ bir uyuşturucu bağımlısıydı. Bir aydan uzun süredir vücuduna uyuşturucu girmemiş olması bu durumu değiştirmiyor aksine daha da kötüleştiriyordu. Bu kadar

zamandan sonra gireceği yoksunluk krizinin şiddeti hepsinden daha fazla olacaktı.

Gerilen kaslarımı hissettiğimde düşüncelerimi ele geçiren kötü ihtimalleri göz ardı ederek yanımda yürüyen Soner'e baktım. Durağa neredeyse varmıştık.

"Soner," diyerek ilgisini çekmeyi amaçladığımda gözleri hızla bana çevrilmişti. "Benim önce eve uğramam lazım." Uzaktan gelen otobüsü işaret edip devam ettim. "Ben buna bineceğim. Bir işim var sonra hemen gelirim."

"Tamam." diyerek onayladı.

Durağa yanaşan otobüse binerek kartımı okuttum ve cam kenarındaki bir koltuğa yerleştim. İçerisi sımsıcaktı, soğuktan donmak üzere olan kemiklerimi ısıtmıştı.

Otobüs hareket ederken camdan Soner'i izliyordum. Montunun cebinden çıkardığı kulaklığı telefonuna takmakla meşgul olduğundan benim onu izlediğimi görmüyordu. Çantamın ön gözünden telefonumu alarak Sonerle olan sohbetimize girdim.

Beste; Cem Karaca - Bu Son Olsun

Bu aralar bu şarkıya sarmıştım. Deli gibi bulduğum her fırsatta dinliyordum. Soner'in de dinlemesini istemiştim.

Çevrimiçi olan Soner birkaç saniye sonra yazmaya başladı.

Soner; Redd - Beni Sevdi Benden Çok

Hemen sonra çevrimdışı olduğunda ben de Spotify'a girip attığı şarkının adını arattım. Kulaklığımı telefona taktım ve çıkan ilk şarkıya bastım. Şarkının melodisi kulaklarıma dolarken telefonun ekranını kapatıp akıp giden yolu izlemeye koyulmuştum.

Şarkının her cümlesi ayrı ayrı içime işliyordu. Bunu ondan hiç duyamayacak olsam bile bu şarkıyı dinlerken düşündüğü tek kişinin ben olduğunu bilmenin hissi tarif edilemezdi.

Birinin sizi dinlediği şarkılarda bulması mükemmel bir şeydi ve ben bunun ne kadar kıymetli olduğunu yaşayana kadar bilememiştim.

Otobüs evimin olduğu durakta durduğunda ilk işim seri adımlarla eve gitmek ve üzerimi değiştirmek oldu. Pantolon ve oversize bir kazak giyip annemin evde olmamasını fırsat bilerek evden çıktım. Dün satın aldığım hayvan çantasıyla beraber asansörden giriş katında indim ve yan tarafta kalan merdivenleri inerek annemlerin kiler dediği, bize ait olan kilitli odaya girdim.

Odanın içerisine girer girmez duyduğum tiz miyavlama sesi beni gülümsetirken "Geldim, geldim." diye seslendim yavru kediye.

Küçük odanın en köşesindeki eski sandalyenin üzerinde bir kutu vardı. Dün kediyi onun içine bırakmıştım. Evde bulduğum eski yüz havlularıyla ona orada bir geceyi geçirebileceği bir yuva yapmıştım. Kutunun içerisindeki ufak kedi attığım her adımda görüş açıma biraz daha girerken titrediğini fark ettiğimde içimi bir üzüntü kaplamıştı. Annemin alerjisi olduğundan eve alamamıştık, üşümemesi için elimden geleni yapmıştım ancak kış mevsimindeydik ve hava fazla soğuktu.

Kediyi havlulara sararak kucağıma alıp başını okşadım. "Isıtacağım ben şimdi seni."

Kediyi hayvan çantasına koyduktan sonra fermuarını çekerek kilerden çıktım. Merdivenleri tırmanıp karanlıktan kurtulduğumda kedinin miyavlama sesleri apartmanın içinde yankılanıyordu. "Uslu bir kedi olmazsan seni aldığım yere bırakırım." derken sesim sanki kedi beni anlıyormuşçasına azarlar bir tondaydı.

Apartmandan çıktığımda artık her gün her gün yürümekten sıkıldığım otobüs durağına doğru yürümeye başladım. "Ne olurdu durağa biraz daha yakın bir evde otursaydık? Durağın karşısındaki evlere her baktığımda çok kıskanıyorum, hem market yakın hem durak." Hayvan çantasını havaya kaldırıp şeffaf olan kısımdan kediye baktım. "Ben böyle çok konuşurum bana alışmak zorundasın."

Kedi beni zerre anlamıyor olsa da miyavladı. "Ama yeni sahibin benim gibi değil. Hiç konuşmaz, mümkün olsa hayatını tek kelime konuşmadan sürdürür." Bakışlarım kediden ayrılıp yola doğru dönerken salak salak sırıttım. "Ama çok seviyorum ya..."

Yolun ortasında durduğumu fark ettiğimde girdiğim aptal aşık modundan sıyrılıp yürümeye başladım. "Neyse yavrucuk umarım sen de hayatının aşkını bulursun."

Kediye insanmış gibi dilekte bulunmam komikti.

"Sana da bir tane Soner bulalım," derken gözlerim kısıldı. "Böyle siyah tüylü olsun. Gözleri de ela olsun ama kahverengisi daha ön planda olanından. Herkes kahverengi sansın, ela olduğunu yakından bakan birisi görebilsin sadece. Yani yalnızca sen görebil."

Kedinin anlamsız bakışları eşliğinde devam ettim. "Çok güzel bir şey bence bu. Birine hiç kimsenin yaklaşamadığı kadar yaklaşabilmek... Kimsenin onun hakkında bilmediği detayları zamanla öğrenebilmek. En

önemlisi birinin kimseye açmadığı yanlarını sana açması... Bilemiyorum kedicik ya, kendimi çok fena hissediyorum."

Hep söylüyordum fazla aşk beni delirtecekti eninde sonunda.

Gideceğim tüm Psikologlar benimle dalga geçecekti sonra.

Hayvan çantasını aşağıya doğru indirdim. "Ama sana da bir Soner bulma konusunda ciddiyim. Biraz daha büyü de bulalım sana bir tane kedi."

Durağa ulaştığımda ilk gelen otobüse bindim. Biraz zaman sonra ineceğim durağa ulaşmıştı. Otobüsten inince önce Soner'in apartmanının karşısındaki markete girip kedi için yaş mama satın aldım. "Sana mama da aldım, nankörlük etmeyi bırakıp beni seversin umarım."

Ben olsaydım beni severdim çünkü.

Kediyle beraber Soner'in evinin olduğu apartmana girdiğimizde merdivenleri çıkarken hayvan çantasının şeffaf kısmından kedinin görebilmesi için etrafı gösteriyordum. "Bak burası senin yeni evinin apartmanı. Alışsan iyi edersin, buralarda çok gezeceksin ama sakın kaçmaya kalkışma. Soner'imi üzersin sonra senden nefret ederim." Dediğimin farkına varınca sanki kedi bundan alınıyormuş gibi telaşla konuştum. "Şaka şaka, senden nefret etmem ama sen yine de Soner'i üzme."

İlk kata ulaştığımda Soner'in kapısının önünde durup zili çaldım ve beklemeye başladım. Birkaç saniye sonra içeriden gelen adım seslerini duyunca yere eğilip botlarımın fermuarını indirdim. Çok geçmeden kapı açıldığında Soner'in yüzü görüş açıma girmişti.

"Ben geldim." dedim harfleri uzatıp neşeli bir şekilde.

Soner'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşurken gözleri elimde tuttuğum hayvan çantasına kaydı. Kedi miyavlayarak varlığını hatırlatmıştı. Soner'in yanından sıyrılarak içeri girdiğimde arkamdan kapıyı kapatmıştı.

"İlk gittiğin Psikiyatrist'in yakınındaki parkta piknik yapmıştık hatırlıyor musun?" Çantayı havaya kaldırarak kediyi aramıza soktum. "Bu kediyi sevmiştik sonra annesi bize hırlayıp yavruyu alıp kaçmıştı." Soner dikkatle beni dinlerken bir yandan da çantanın içindeki turuncu tüylü kediye bakıyordu.

"İşte dün o civarda işim vardı, dönüşte yorulduğum için parkta biraz oturayım dedim. Ben bankta otururken kedinin miyavlama sesini duydum. Sesi takip ettiğimde bir ağacın altına kadar geldim. Annesi ölmüştü, ağacın kenarında yatıyordu bu yavru da yanında miyavlayıp duruyordu. Dayanamadım, kediyi aldım."

Çantayı yere bırakıp yavaşça fermuarını açmaya başladım. "Tüm aşılarını, her şeyini dün hallettim ama annemin alerjisi olduğu için bizim eve alamıyorum ama zaten annemin alerjisi olmasa da kedinin bizde değil de sende kalmasını isterdim." Kediyi iki elimle canını yakmamaya özen göstererek yavaşça kucağıma aldım ve eğildiğim yerden doğrularak kucağımda kediyle beraber Soner'e döndüm.

"Sorumluluk almanı isterim açıkçası," diye devam ederken Soner'in cevap vermiyor olması kabul edip etmeyeceği konusunda beni tereddüte düşürmüştü. "Eğer evinde bir kediyi istemezsen ben ona kolaylıkla yuva olacak birilerini bulabilirim ama sen varken başkasına gitsin de istemem. Belki sorumluluk almak sana iyi gelir diye düşündüm."

Kucağımdaki kediyle beraber Soner'e yaklaştığımda elini kedinin yumuşak ve turuncu tüyleri arasında gezdirmeye başladı. Kedi kafasını kaldırıp Soner'e sırnaşmaya başladığında güldüm. "Gördüğüm en cana yakın kedi olabilir. Genellikle kediler onları sevmeye çalıştığımda beni tırmalar."

Elimin üstündeki ufak çizik izlerini gösterdim Soner'e. "Kaç yıl öncesiydi hatırlamıyorum ama bir tane kedi, elimi feci şekilde tırmalamıştı. Hâlâ izi duruyor."

Soner'in bakışları elimdeki ize kaydığında baş parmağını çiziğin üzerinde ağır ağır gezdirdi. Görünüş olarak belli belirsizdi ama dokununca çıkıntılar rahat bir şekilde hissediliyordu. "Bu kediyle bir günde fazla bağ kurdum," Kediyi havaya kaldırarak yanağımı tüylerine yasladım. "Yabancıya gitsin istemiyorum."

Soner kabul etmezse Azralara götürebilirdim, o kedi sahiplenmek istediğini söylemişti bir aralar ancak ben Soner'in sahiplenmesini, kendinden başka bir canlıya karşı sorumluluk hissetmesini istiyordum. Kafasında yer edinen bomboş, kimseye yararı dokunmadan yaşadığı düşüncesini oradan söküp atmayı amaçlıyordum.

"Tamam." dedi Soner hafifçe kafasını sallayıp.

"Tamam mı?" dedim heyecanla teyit etmek istercesine. Bir kez daha kafasını sallayarak beni onayladığında olduğum yerde parmaklarımın ucuna yükselip tek kolumu boynuna dolayarak Soner'e sarıldım. "Teşekkür ederim!" Sarıldığımız için bedenlerimizin arasında kalan küçük kedinin miyavlamasıyla hızla Soner'den ayrıldım.

"Yaa canın mı acıdı yoksa?" Kediye cevap vermesi mümkünmüş gibi beklentiyle bakarken Soner'in kısık sesli gülüşü doldu kulağıma.

Bakışlarımı kediden alarak Soner'e çevirdim. Güldüğünde kısılan gözlerini, kıvrılan dudaklarını, bakışlarına düşen parıltıyı izlemek bana mutluluk veriyordu her seferinde. Bana bakarken gözlerinde hiçbir duygu barındırmadığı, yüzünde mimik oynatmadığı zamanları düşününce ne kadar yol katettiğimizin bir kez daha farkına varıyordum.

Dibim düşmüş gibi Soner'i izlediğimi fark edince bakışlarımı kaçırdım ve boğazımı temizleyerek konuştum. "Henüz kumunu, yatağını falan almaya vaktim olmadı. Onları beraber hallederiz diye düşündüm." Soner'e yaklaşarak kediyi ona uzattım eline alması için. "İsmi de yok, onu da beraber koyalım istedim."

Soner ne istediğimi anladığında aynı benim gibi kedinin canını acıtmamaya özen gösteriyormuşçasına yavaşça eline aldı. "Sen koy," dedi Soner, kucağında tuttuğu kedinin tüylerini okşamaya başlarken.

"Beraber koysadık."

"Benim aklıma gelmiyor." dediğinde ne isim koyabileceğimizi çoktan düşünmeye başlamıştım bile. Kulağa hoş gelen bir şey olmalıydı.

"Sims'teki kedimize benziyor," dedim aklıma gelen detayla birlikte. Onun da turuncu tüyleri vardı. Epeydir Sims oynayamıyordum, bir ara girip oyuna kaldığım yerden devam etmeliydim. "Ama o çok vizyonsuzdu." diye devam ettim homurdanır gibi bir edayla. "Güzel güzel yataklar alıyordum gidip kutuda yatıyordu, poşetlerin içine giriyordu."

Vizyonsuz kedy.

"Onun adını Merlin koymuştum, en sevdiğim dizi diye." İşaret parmağımı kedinin tüylerinde gezdirdim. "Acaba senin adın da mı Merlin olsa?"

Bir ara o diziye çok takmıştım, yatıp kalkıp daha önce izlediğim bölümleri binlerce kez tekrardan izliyor, çevremdeki herkese izlemesi için baskı yapıyordum. Mutlaka Soner'e de izletmeliydim.

Sevmese de ben üzülmeyeyim diye seviyormuş gibi yapardı.

"Merlin..." dedi Soner. "Güzel isim. Merlin olsun adı."

"Beğendin mi gerçekten?" diye sordum kafamı kaldırıp yüzüne bakmaya çalışırken. Gerçekten beğenmiş olması önemliydi çünkü kedi ikimizindi ve sadece ben istedim diye bu ismin konmasını istemiyordum.

"Beğendim, kulağa hoş geliyor."

"Tamam o zaman, Merlin olsun."

Soner kediyle ilgilenmeye devam ederken ben, dakikalardır holde durduğumuzu ve dahası montumu bile çıkarmadığımı fark edince elimi

fermuara ötürüp aşağı indirmiştim. Montumu çıkarıp Soner'in arkasında kalan askılığa astım.

"Yarın Tarih sınavın var," diye bir hatırlatmada bulundum. "Ve ben de sana Tarih çalıştıracağım. Şimdi o kediyle oynamaya ara veriyorsun."

Kedide olan bakışlarını bana çevirdiğinde elalarında keyif pırıltıları vardı. "Hani sen Tarih'ten anlamıyordun?" dedi bugünkü konuşmamıza atıfta bulunarak.

"Anlamıyorum zaten birlikte çalışa çalışa öğreneceğiz." diye küçük bir yalan söyledim.

"İnandım."

"Hadi," dedim sabırsızca. "Bırak o kediyi, ders çalışacaksın."

"Çalışmak zorunda mıyım?" İkimiz birlikte salona geçtiğimizde direkt en köşedeki yemek masasına ilerledim. Burası hep en son bıraktığımız hâlde dururdu, Soner kitaplarını kaldırmazdı. Benim de birkaç tane test kitabım vardı burada. Okul çıkışlarında genellikle buraya geldiğimden sürekli getir götür yapıp kendime yük etmek istemediğimden burada kalıyordu kitaplarım.

Keşke kitaplarım gibi ben de burada kalabilseydim ama annem şüphelenmesin diye sürekli Azra'da kalıyorum yalanını söyleyemiyordum.

"Evet, zorundasın." Her zamanki yerime oturup test kitaplarımdan birisini önüme çektim. "Ayrıca insan biraz romantize eder olayı. Sevgilim bana ders anlatırken onu izleyeyim, kendimden geçeyim der. Sen anca kendini düşün. Zorundasın tabii ki, otur şuraya."

Sonlara doğru yükselişimden olsa gerek Soner, kediyi koltuğa bırakıp masaya doğru yürümeye başladığında zaferle gülümsedim. Bu sırada kedi hemen koltuğa kıvrılıp uyku pozisyonuna geçmişti.

"Peki hocam," dedikten sonra derin bir nefes alıp masanın baş kısmına, çaprazıma, oturmuştu. Yan sandalyeye bıraktığım çantamdan evden çıkarken içine sıkıştırdığım Tarih notlarımı ve yeni alıp hiç çözmediğim test kitabını çıkardım. "Hoca - öğrenci ilişkisine geçeceksek çok otoriter birisine dönüşürüm haberin olsun." diye uyardım onu.

"Geçmeyelim." İşine gelmiyordu tabii...

Notlarımı ikimizin ortasına getirip sınavdan sorumlu olduğu ilk konuyu anlatmaya başladım. Ben bu konuları o kadar çok tekrar etmiştim ki artık her şeyi adımdan daha iyi biliyordum. Çalışmaya merakım olunca bir şekilde öğreniyordum işte.

İlk konuyu özenle anlattım. Tam olarak anladığından emin olana kadar ardı ardına Soner'e sorular sordum. İlk başta yanlış cevaplar verse de öğrendikten sonra aynı soruyu bir kere daha sorunca cevapları doğru olmuştu.

Bir süre o şekilde ders çalıştık. Ben de bir yerden sonra anlatmaktan yorulmuştum bu yüzden bakışlarımı Soner'e çevirip "Biraz ara vere-" diyeceğim sırada alnındaki parlamayı fark edince endişeyle "İyi misin?" diye sordum. Alnı terden nemlenmişti.

"Sıcak mı oldu içerisi?"

Kafasını iki yana salladı. "İyiyim, devam et sen." diye konuştu. Konuşurken zorlanır gibi bir hâli vardı.

İşin kötü yani bir dakika öncesine kadar iyiydi ancak sanki şimdi bir anda hastalanmış gibi kendinden geçmek üzereydi. "Hayır, iyi değilsin."

"İyiyim." diye diretti fakat değildi.

Kalemi tutan eli titriyordu. Bunu fark edince ağzının içinde bir şeyler mırıldanıp kalemi sert bir biçimde kitabın üzerine bıraktı. Elimi onunkinin üzerine götürdüğümde teninin buz gibi olduğunu hissetmiştim. "Kriz mi?" diye sordum korkuyla.

Buna hiç ihtimal vermek istemiyor, hatta bu ihtimalden nefret ediyordum, ancak öyle görünüyordu.

Gözlerini yumarken "Evet." dediğinde sesi titremişti. Boğuluyormuş gibi hissettiğini sweatshirtünün yakalarını çekiştirdiğinde anlamıştım.

"Ne..." Yutkundum. "Ne yapabilirim şu an? Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Kendisi de bilmiyor olsa gerek cevap vermemişti. Uyuşturucu kullanmayacak olan birinin yoksunluk krizi nasıl bastırılabilirdi? "İlaçların nerede?"

"Odamda."

Hızla sandalyeyi geriye iterek ayaklandım ve koşar adımlarla Soner'in odasına ulaştım. Odanın içerisinde kısa bir göz gezdirdikten sonra çalışma masasının üzerindeki önceden aşina olduğum ilaç kutularını görmüştüm. Elime ilaçları alarak hızlı bir şekilde salona geri ulaştığımda beni terk eden mantığım geri dönmüş ve düzgün düşünebilir olmuştum.

"Tamam," dedim. "Getirdim." Soner yokluğumda ayağa kalkmış, az önce oturduğu sandalyenin arkasına geçmişti ve iki elini sandalyenin sırtına bastırıyordu. Yerinde duramadığı her hâlinden belliydi.

"Ama bir şey deneyeceğiz," dedim çantama yönelerek. "Bunu doktorun önermişti."

Panik olduğum için hareketlerimi kontrol edemiyordum. Çantamın ön gözünü açarken fermuarı tutan parmaklarım titriyor, işimi zorlaştırıyordu. Güçlükle gözü açıp içindeki küçük şeffaf poşeti çıkardım. "Doktorun eğer kriz anına girersen iradenin ne denli güç olduğunu test edebilmek için, önüne hem uyuşturucu hem de ilacını koymayı önerdi." İçinde beyaz naneli şekerler olan poşeti masaya, Soner'in önüne, bıraktım. İçinde uyuşturucu değil de şeker olduğunu anlayabilecek kadar kafası yerinde değildi şu an.

Doktor da zaten uyuşturucu görünümlü şeker koyulmasını önermişti.

İlaçlarını da uyuşturucunun yanına bıraktım ve geriye çekilerek bakışlarımı Soner'in gözlerine çıkardım. "Yanında uyuşturucuyla mı geziyorsun bunu denemek için?" Şu kısa cümleyi söylerken bile birkaç kez duraksamıştı.

"Evet." Git gide daha kötüleştiğini fark ettiğimde hızımı kesmeden konuşmayı sürdürdüm. "Önünde iki seçeneğin var," Uyuşturucu sandığı şekerleri gösterdim. "Eğer uyuşturucuyu seçersen şu an çektiğin kriz anında geçer, kurtulursun ama yeni başladığın bu yolda bir adım geriye gitmiş olursun. Pişman olursun, kendine olan inancını kaybedersin."

İşaret parmağımı ilaca doğru uzattım. "İlacı tercih edersen krizden kurtulman daha yavaş olur, bir süre daha çekersin ancak bu yolda birkaç adım daha öne atmış olursun. Kendine olan inancın katlanır, benim sana olan inancım artar. Şu an yapacağın seçim bir nevi gidişatını belirleyecek." Motivasyonunun da artmasını sağlardı şu an kendi iradesiyle uyuşturucuyu değil de ilacı seçmesi.

Soner şu an ne kadar kötü durumda olursa olsun bir yanım onun en doğrusunu seçeceğine inanıyordu.

Kriz anındaki düşüncelerinin onu ele geçirmeyeceğine, buna izin vermeyeceğine inanıyordum.

"Eğer uyuşturucuyu seçersen benim seni ne olursa olsun durduracağımı ve o poşettekini asla içemeyeceğini bil ama buna rağmen ilaca yönelirsen bunun iyileşme sürecinde atacağın en büyük adımın olduğu da unutma."

Çünkü bir kez iradesini güçlü tutar ve kendisine engel olursa zamanla uyuşturucuya yönelmeyeceğine kendisi de inanmaya başlardı.

Soner'in bakışları uyuşturucuyla ilaç arasında gidip geliyordu. Kendince büyük bir savaşın içerisinde olduğunu görebiliyordum. Daha fazla bir şey de söylemek istemiyordum çünkü bu gittikçe benim müdahalem altında olan bir şeye dönüşmeye başlıyordu.

Soner'e karşı sesli bir şekilde dile getiremediklerimi içimden kendi kendime fısıldıyordum. *Yapabilirsin Soner, uyuşturucunun çözüm yolu olmadığını fark edebilirsin.*

Göz kapakları aşağıya kayıp elalarını örttüğünde kafasını eğerek derin bir nefes aldı. Ellerini sandalyeye öyle güçlü bir şekilde bastırıyordu ki, titreyişi belli dahi olmuyordu ellerinin. Vücudumu çepe çevre saran gerginlikle beraber sabırsızca Soner'i izlerken kalbim korkudan mı ya da başka bir sebepten mi bilmiyorum ancak küt küt atıyordu.

Soner gözlerini aralayarak kafasını kaldırdığında bir tercih yapmış olduğunu anlamıştım. Heyecanla karışık endişeyle ne yapacağını izlerken sandalyenin üzerindeki ellerinden birisini çekti. Titreyen elinin hareketlerini büyük bir merakla takip ediyordum ki, Soner beni şaşırtarak uyuşturucuya yöneldi.

Tam poşeti elinden almak için hareketlendiğim esnada Soner beni bir kez daha şaşırmış ve poşeti kavradığı gibi salonun diğer ucuna fırlatmıştı.

Gözlerim kapanırken rahat bir nefesi içime çekmiştim, birkaç saniyelik yaşadığım korkudan dolayı refleksle elim kalbimin üzerine yaslanmıştı. Gözlerimi açtığımda Soner'in ilaç kutusunu eline aldığını ve içini açmaya çalıştığını gördüm. Titreyen elleri ona pek yardımcı olmadığı için yanına gidip kutuları elinden aldım ve içinden birer birer ilaçları çıkarmaya başladım.

Soner ilaçları elinde tutarken ben hemen mutfağa gidip bulduğum ilk bardağa su doldurmuş ve gerisin geri salona dönmüştüm. Soner ilaçları su yardımıyla içerken kendimi kasmaktan ötürü sıcak basan bedenime elimle hava yapmakla meşguldüm.

Kendimi hem mutlu hissediyordum hem de bir dakika öncesinin üzerimden atamadığım gerginliğini taşıyordum.

Soner elindeki bardağı masaya bıraktığında elaları masanın üzerindeki kitaplardaydı fakat gördüğü şeyin onlar olmadığına adım kadar emindim.

"Biliyordum," diye mırıldandım. "Doğrusunu seçeceğini biliyordum." Bu ruh hâlinden bir an önce sıyrılması için Soner'e doğru yaklaşarak kollarımı boynuna doladım. Soner bunu bekliyormuş gibi kollarını belime sardığında, öylesine sıkı sarılmıştı ki bir an kemiklerimin kırılacağını düşünmüştüm.

Belime değen elleri hâlâ titriyordu, nefes alış verişleri düzensizdi ama geçecekti. Birkaç dakika içerisinde hepsi geçecekti.

Kriz anının tamamen geçmesini beklerken parmaklarımla ensesindeki saçlarıyla oynayarak Soner'i yatıştırmayı amaçlamıştım. Boynuma

gömdüğü yüzü sayesinde her nefes alış verişinde soluğu boynuma çarpsa da bu beni rahatsız etmiyor, aksine içimde minik kıpırtılar oluşmasını sağlıyordu.

Dakikalar sonra Soner'in önce titremesi geçti. Belimdeki elleri artık hareketsizdi. Sonra nefes alış verişleri bir düzene oturdu. Bedenindeki kasılma son buldu ve krizin etkisi tamamen geçti.

Yine de hemen çekilmemiştim, kaldı ki Soner de ayrılmak istemediğinden olsa gerek sarılmayı bitirmemişti. Ne hâlde görebilmek için boynuna sardığım kollarımı gevşeterek aramızdaki mesafeyi birazcık açtım. Hareketlerimi hissettiğinde Soner de hafifçe geriye çekilmişti. Az önceye kıyasla daha canlı bakan elalarını görünce gülümsedim.

Gülümseyecek gibi oldu ama sonradan ne olduysa gülümseyemedi. Fazla üzerinde durmadan yanağına varla yok arası bir öpücük bırakıp Soner'den ayrıldım. "İyi misin?"

Kafasını salladı. "İyiyim."

"Emin misin?" Dış görünüş olarak kötü olduğunu gösterecek herhangi bir şey yoktu. Sadece bakışları biraz yorgundu o kadar.

"Evet," Bakışları yüzümde gezindi. "Sayende."

"Ben bir şey yapmadım," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "O an uyuşturucuyu seçebilirdin ama seçmedin. Kendi iraden sayende iyisin şu an." Çünkü eğer seçmiş olsaydı psikolojik olarak kendisini güçsüz hissedecekti. Hemen ilk kriz anında kendimi tutamadım ve kurtulmak istediğim illete yöneldim psikolojisine girecekti. Doktor söylemişti tüm bunları, bu yüzden ne kadar farkında olmasa da yaptığı şey fazlasıyla önemli bir adımdı.

"Seni düşündüm, seni düşünmeseydim yapamazdım. Senin sayende."

İlla gel benim yanaklarımı mıncıra mıncıra sev diyor bu çocuk.

"Bence," dedim geriye doğru adımlayarak. "Sen can sağlığın için benden uzak dur. Seni çok şiddetli sevesim var." Bu huyumu da yeni yeni keşfediyordum, tüm ilklerimi Soner'de öğrendiğim gibi. Birini sevince gerçekten fazla temas bağımlısı ve sevgi yumağı birisine dönüşüyormuşum.

"Sev." dediğinde gözlerim kısıldı. "Bence sen öyle deme, ne yapacağımı tahmin edemezsin."

Çünkü ben de tahmin edemiyordum. Hiçbir konuda olmadığı gibi bu konuda da bir sınırım yoktu.

Ben gerçekten arsız bir insanmışım.

"En fazla ne yapabilirsin?" diye sordu, aynı benim gibi gözlerini kısarak. Hayal gücümün sınırları epey zorlanırken Soner'den kaçarcasına uzaklaşıp koltuğun üzerinde uyuklayan kedinin yanına oturdum. "Gidip duş falan alıp kendine gelsene sen." dedim aklıma gelen ilk fikri söyleyerek. Başka nasıl kaçabileceğimi bulamamıştım.

Soner bu konudan kaçmaya çalıştığımı anladığından olsa gerek fazla kurcalamadan "Tamam," dedi. "Öyle yapayım."

Soner'in sesini keyifli çıkarken duyduğum nadir anlardan birisiydi.

Aslında aklında hiç duşa girme fikri olmayan Soner, banyoya gitmek üzere salondan çıktığında son birkaç saniyedir tutmakta olduğum nefesimi dışarıya vermiştim. Kendi kendime "Ne kadar fesat bir insanım ben ya?" diye fısıldarken yanımdaki kedi kafasını kaldırıp bana bakmış ve miyavlamıştı. "Sana demedim."

Daha yavru olduğu için miyavladığında sesi ciyak ciyak çıkıyordu.

Merlin sanki beni anlamış gibi tekrardan kafasını gömüp uyumaya başladığında arkama yaslanmıştım. Biraz sonra banyonun kapısının kapandığını ve içeriden su sesi gelmeye başladığını duymuştum. O an öylesine konudan uzaklaşmak için söylemiştim fakat duşa almak biraz da olsa iyi gelirdi ona.

Salonda boş boş oturduğum için bana uzunca gelen ama aslında kısa geçen sürenin ardından banyonun kapısı açıldığında Soner'in duştan çıktığını anlamıştım. Biraz zamanın geçmesini bekledikten sonra oturduğum koltuktan kalkarak Soner'in odasına doğru yürümeye başladım. Açık olan kapıdan dolayı çoktan giyindiğini düşünüyordum ama yine de kapının pervazına parmağımla tıklattım.

Kapının önüne geldiğimde Soner'in aceleci bir şekilde sweatshirtü üzerine geçirmeye çalıştığını görmüştüm. Sırtı bana dönüktü ve altında siyah bir eşofman vardı. Aceleci tavrıyla kaşlarım çatılırken sırtında gördüğüm ve bu mesafeye rağmen varlığını belli eden izler aslında neden bu kadar aceleci olduğunu açıklıyordu.

"Bir dakika," dedim hızlı adımlarla yatağın önündeki Soner'e doğru yürürken. "Giyme."

Soner'in hareketleri benim sözlerimle duraksarken elindeki sweatshirt havada kalmıştı. Tam arkasında durduğumda kalbimi acıtan bu görüntüye daha yakından bakabilme imkanı bulmuştum. Bembeyaz bir teni yoktu, buğday tenli sayılırdı ve üzerinden ne kadar zaman geçerce geçsin izler hâlâ varlığını koruyordu. Çoğu bölgede kemerle vurulduğu belli olan izler vardı.

Sol omzunun olduğu kısımda küçük bir dikiş izi vardı, oraya ne olduğunu merak etmiştim. Her bir iz beni yaralamıştı fakat en çok canımı yakan sırtının her biri farklı kısmında olan sigara izleriydi.

Babası, Soner'in sırtında sigarasını bile söndürmüştü.

Çektiği acıyı düşündükçe gözlerime yaşlar dolmaya başlamıştı fakat ağlayamazdım, bu izler yüzünden ağlarsam en çok Soner üzülürdü. Gözlerimi art arda kırpıştırarak yaşları geri gönderirken işaret parmağımı omzundaki dikiş izinin üzerinde gezdirdim.

Sorup sormama arasında gidip geliyordum. "Buraya ne oldu?" Bir ya da iki santimlik küçük biz izdi ama dikiş atıldığına göre yara derin olmalıydı.

Tekdüze bir sesle konuştu. "Boş ver."

"Boş verememem Soner," Parmaklarım birkaç kez daha gezdi izin üzerinde. "Seninle ilgili hiçbir şeyi boş verememem. Ne oldu?"

"Ne ben hatırlayayım ne de sen sor Beste, lütfen." Böyle dediğinde öğrenme isteğim anında uçup gitmişti. Ne kadar küçük bir yara gibi görünse de etkisi o kadar büyük olmalıydı ki şimdi anlatmak dahi Soner'e kötü geleceğinden anlatmak istemiyordu. Geçmişinin çok küçük bir kısmını biliyordum aslında. Soner'in bana anlattıkları buz dağının sadece görünen kısmıydı.

"Peki," dedim uzatmayarak. "Sormayacağım daha fazla."

Parmağımı teninden ayırmadan yavaşça diğer izlerin üzerine doğru sürüklemeye başladım. Sıcak tenine değer parmağımın ucu karıncalanıyordu sanki. Ufak bir temasın bile bu kadar etkiliyor olması akıl işi değildi. Boyu uzun olduğu için omuzlarına kadar yetişebiliyordum.

Düzensizleşen nefeslerini fark ettiğinde gülmek istesem de kendimi de zor duruma soktuğum için dudaklarım bu eylemi gerçekleştirememişti. Biraz önce parmağımla es geçtiğim dikiş izine şimdi dudaklarımı bastırdım ağır hareketlerle. Dudaklarım bir süre teninde oyalanırken gözlerim kendiliğinden kapanmıştı.

"Tüm bu izleri geçirmek için elimden geleni yapacağım." demiştim ama söylediğim şey mecaz anlamdaydı. Fiziksel olarak bu izleri yok edebilmemin bir yolu yoktu. Keşke olsaydı. Soner'in bu izleri saklamasına gerek kalmazdı. Ben odaya girdiğimde sırtındaki izleri görmeyeyim diye aceleyle üzerini giyinmeye çalışmazdı.

"İzler kalır, Beste." dedi tıpkı bir fısıltıyı andıran sesiyle. "İstesen de geçiremezsin."

"Denerim, hep denedim." Parmağımı boydan boya olan kemer izinde gezdirdim. "En azından izlerle barışmanı sağlarım. Bir kusurmuş gibi onları gizlemeye çalışmazsın."

"Bir kusur çünkü." dedi alayla.

"Değiller, anlamıyorsun değiller. Ben bu izleri gördüğümde bir kusur olarak düşünmüyorum onları." Asla kusur olamazlardı da.

"Senin öyle düşünmüyor olman bir başkasının öyle düşünmeyeceği anlamına gelmiyor Beste. İnsanlar kötü, sandığın gibi değil kimse. En basitinden yazın denize veya havuza girmeye gittiğimi düşün. Sence de fazla dikkat çekici ve sorgulayıcı değiller mi? İyi şeyler düşünen olur mu, belki ama bir o kadar da kötü düşünceleri olacak olan insanlar var etrafta." Kısa bir an duraksadı ve iç çekercesine derin bir nefes alıp verdi. "Okulda görmüyor musun? Benim suçum olmayan şeyler yüzünden nasıl damga yediğimi? Okuldakilerin benzerleri dışarıdaki hayatta yok mu sanıyorsun?"

Soner'in her kelimesinde ağlama isteğimi bastırmak iyice güçleşir olmuştu. Okuldaki kimseyi ve dediklerini umursamadığını söylüyordu ama aslında öyle çok içerliyordu ki bu duruma, ben de bunu şimdi öğreniyordum ondan.

"Diyelim ki öyle insanlar var, bu durumda sen hayatın boyunca gidip bir denize ya da havuza giremeyecek misin? İnsanların düşüncesi yüzünden kendini mi kısıtlayacaksın?"

"Bunca zamandır yapmadığım şey değil," Bedenini bana doğru çevirdiğinde göz göze gelmiştik. Havada kalan parmağım bu hareketiyle göğsüne değmişti. Yavaşça aşağıya indirerek bana fazlasıyla heyecan veren bu teması kestim. "Onca zaman yanına gelmememin sebeplerinden birisi buydu."

Okuldakiler düşüncesi yüzünden kendini kısıtlamıştı hep. Bunu biliyordum ama benimle iletişime geçmemesinin sebeplerinden birinin de bu olduğunu tahmin etmemiştim hiç. "Keşke kimseyi umursamasaydın ve gelseydin Soner çünkü ben öyle yapmıştım. Herkes senin hakkında bana neler söylerken hiçbirisine kulak asmadan sadece sana ulaşmak için çabalamıştım. Baksana şimdi ne yapabiliyorlar? Hiçbir şey."

"Sen cesaretli olan taraftın," Yanaklarımı iki eliyle birden sarmaladı. "Ben hayatım boyunca hiç cesaretli olamadım ki bu konuda olabilseydim."

Soner'e birazcık daha yanaştım. Yüzümdeki ellerini çekip kollarını omzuma sardığında yanağım çıplak göğsüne yaslanmıştı. Kollarımı beline dolayarak bugün kaçıncı kez olduğunu bilmediğim bir şekilde Soner'e

sarıldım. Birbirimizin sıcaklığı karışırken yeni duştan çıktığı için saçlarından ve bedeninden duş jeliyle karışık ferah bir şampuan kokusu geliyordu.

"Ben ne fark ettim biliyor musun?" Çenemi göğsüne yaslayarak Soner'e alttan baktım. "Biz seninle hiç normal sevgililerin yaptığı aktiviteleri yapmamışız."

"Ne gibi mesela?" diye sordu merakla.

"Mesela biz daha ilk dansımızı etmedik. Ne bileyim sahilde el ele yürümedik, beraber randevuya çıkmadık, sinemaya gitmedik." Gözlerimi kısarak düşünmeye devam ettim. "Bir yere oturup saatlerce sohbet etmedik. Ben sana en sevdiğim şeyleri anlatmadım, örneğin kitap, yemek, dizi, şarkı, film-"

"En sevdiğin kitap Gurur ve Önyargı, geçen seneden beri en az on kez okudun. Yemek olarak seçici bir insan değilsin ama en çok fast foodları seviyorsun ve onlardan da favorin pizza. En sevdiğin şarkı yok çünkü şarkıların arasından seçim yapmaktan nefret edersin. Dizi şu sıralar Merlin olsa da aslında sen uzun zamandır Friends aşığısın. Tüm defterlerinin üzerinde karakterlerin çıkartmaları olmasından anladım. Ayrıca geçen sene kullandığın mataranın üzerinde de Friends dizisiyle alakalı bir süsleme vardı. Yeterli mi bu kadar yoksa daha da saymamı ister misin?"

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımla öylece kalakalmıştım. Bunların hepsini doğru bilecek kadar tanıyor muydu gerçekten beni? Sandığımdan çok daha fazla tanıyordu ve bu şok ediciydi. Zorla üzerimdeki şaşkınlığı atabildiğimde bakışlarımı kaçırdım.

"Ne diyeceğimi bilemedim şu an." dedim yüzümü göğsüne yaslayarak gizlerken.

"Bir şey demen için söylemedim bunları."

"Yine de böylesi fazla odunca oldu..." diye sızlandım. Çok fazla hem de.

"Takılmam buna." Yüzümü göğsünden kaldırarak gözlerimin bir kez daha buluşmasını sağladım. "Neyse işte," dedim. "Bunları hiç yapmadık."

"Yaparız." İçimi sımsıcak eden bakışları yüzümü turlarken dudağımı ısırdım. Elaları aşağıya kayarak dudaklarıma indiğinde heyecanla nefesimi tutmuştum. Yakınlaşmalarımıza artık alışmış sayılırdım ancak alıştığım kısım kesinlikle yarı çıplak bir Sonerle yakınlaşmak değildi. "Sen istediğin sürece..."

Kısık sesle kurduğu cümle göğsümdeki ateşi daha da harlarken alıp verdiğim nefes Soner'inkiyle karışıyordu. "Beste," dediğinde güçlükle

çıkarabildiğim sesimle "Efendim?" dedim.

Ve Soner bu zamana kadar onun ağzından ilk kez duyduğum, duyduğumda da neredeyse kalbimi durduracak hâle getiren o cümleyi kurdu.

"Seni seviyorum." Ardından dudaklarımızı birleştirmişti.

****

OOOOYYYYY

46

Eskitilmiş Yaz - Uyursam Geçer Mi?
İyi okumalar <3
❄
Seni seviyorum...

Annemden, babamdan, yakın arkadaşlarımdan devamlı duyduğum iki kelimeydi bu. Birileri her zaman beni sevdiğini dile getirir ve hissettirirdi fakat hayatım boyunca kimsenin *seni seviyorum* demesinin kalbimi neredeyse duracak raddeye getirdiğini, damarlarımdaki kanın bile coşkuyla akmasına sebep olabildiğini hatırlamıyordum.

Dudaklarının dudaklarıma uyguladığı baskıya bir karşılık verip Soner'in öpüşüne ayak uyduramıyordum. Birkaç saniye kadar önce yaptığı itiraf bedenimin işlevini kaybetmesine sebep olmuştu.

Her zaman Soner'in dile getirmese bile beni sevdiğini biliyordum ama bunu direkt ondan duymak, hem beklemediğim bir anda olduğu için beni afallatmış hem de Soner'in ağzından duymanın sonsuz gibi gelen mutluluğu dolmuştu kalbime. Kalbim gerçekten ağzımda atıyordu.

Soner'in eli boynuma değdiği an gerçekliğe hızlı bir dönüş yapmıştım. Parmakları boynuma sarılırken baş parmağı tam çeneme değmiş ve yavaş hareketlerle orayı okşamaya başlamıştı. Dudaklarımı aralayarak Soner'in öpüşüne karşılık vermeye başladım.

Belki bana öyle geliyordu bilmiyordum ama sanki bu kez öpüşü bile farklı hissettiriyordu. Nereye koyacağımı bilemediğim ellerimden birisi Soner'in boynumu kavradığı elinin üzerine kapandığında bedenlerimizin arasındaki o azıcık mesafe yok oldu ve Soner, dudağımı dudaklarının arasına büyük bir hazla hapsettiğinde aklımın başımdan uçup gittiğini anbean hissettim.

Biraz sonra nefessiz kalarak geri çekildiğimde gözlerimi açmadan soluk soluğa, heyecanla karışık bir sesle konuştum. "Kulağım duyma yitisini henüz kaybetmediyse eğer..." Alnını alnıma yasladı. "Sen az önce beni sevdiğini söyledin değil mi?"

Yanlış duyacak kadar yaşlı değildim sanırım.

Beynimin kendi kendine uydurduğu bir kulak yanılsaması olma ihtimali de geçmişti aklımdan. Yanlış duyacak kadar yaşlanmamıştım henüz ama sanırım fazla düşünmekten yakın zamanda bunayacaktım. Bir insan duyduğu şeyin doğruluğundan bile şüphe eder miydi?

Soner, duygularını dile dökmek konusunda en beklenmedik kişi olunca duyduklarımdan şüphe edebilmem normal sayılırdı.

Şu itirafı bile aramızdaki ilişki başladıktan neredeyse üç ay sonra almıştım.

"O kadar yaşlandığını düşünmüyorum." dedi keyifle çıkan sesiyle. Ses tonu yutkunmama sebep olurken dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Birazdan 'ölüyorum anlasana' diyen Bihter gibi isyan edip yere yığılacaktım, aradaki tek fark benimkinin üzüntüden değil de bünyeme yüklenen fazla heyecandan kaynaklı olması olacaktı.

Olabildiğince yavaş bir şekilde Soner'in omzuna vurdum. "Dalga geçmesene."

Gayet ciddi bir meseleydi bu.

"Tamam," dedi. "Geçmiyorum." Alnımı onunkinden ayırarak birazcık uzaklaştım ve gözlerimi araladım. Hâlâ aramızda az bir mesafe vardı, hâlâ yüzlerimiz arasındaki yakınlık nefesimi kesecek türdendi. Alnımı uzaklaştırmamla beraber Soner de benim gibi gözlerini açmıştı. Elaları doğrudan gözlerimin içerisine bakarken ne söyleyeceğimi unutmuştum.

"Bir şey söyleyecektim," derken kaşlarım çatıldı. "Unutturdun bana." Sesime yapmacık bir sinir hâkimdi.

"Ne söyleyecektin?" diye sordu ilgili bir tavırla.

"Unutturdun diyorum ya," Hatırlamak için hafızamı zorlarken Soner'in birkaç santimetre ötemdeki yüzü, benden ayrılmayan bakışları ve daha az önce öpüşmemişiz gibi bana fazlasıyla öpülesi gelen dudakları bana hiç yardımcı olmuyorlardı. "Neden unutturuyorsun?" diye çıkıştım Soner'e.

"Ben ne yaptım?" diye konuştu hayretle.

"Sen böyle şeyler yapınca benim beyin fonksiyonlarım duruyor." diye itiraf ettim, ardından utandığım için bakışlarımı başka yöne çevirip bakışmamızı böldüm. "Düşünemiyorum, mantığım uçup gidiyor sonra salak salak hareketler yapıyorum. Bunların hepsi senin yüzünden."

Boynumdaki eli yavaş ve kışkırtıcı hareketlerle belime doğru inmeye başladı. "Ne gibi şeyler?"

Sert bir biçimde yutkundum. Elinin hareketleri belime ulaştığında son bulacağını düşündüm ancak bulunduğu yerde hafif bir temasla gezintiye çıktığında "Yani..." diyerek başladığım sözüm kesintiye uğramıştı. "İşte böyle şeyler." Belimdeki elini kast ediyordum. "Böyle hareketler, böyle sözler..."

Göz kapaklarım kayarak düşerken mümkünmüşçesine Soner'e daha da sokuldum. Bu asla istemle yaptığım bir hareket değildi, bedenim kendiliğinden ona çekiliyordu. Buna engel olmak istemiyordum da gerçi. "İlk kez senin ağzından beni sevdiğini duymak... Garip hissettirdi, bilmiyorum."

"Dile getirmiyor olmam seni sevmediğim anlamına gelmiyordu," Bunu bildiğim için kafamı salladım onayladığımı belirtircesine. Bunu hep düşünüyordum zaten. "Zamanında sana attığım şarkıdaki gibi *ben bu sevdaya çok önceden gönül verdim.*"

Defalarca dinlediğim ama anlatmak istediği kısmı yakalayamadığım şarkı...

"Sen zaten hep bana karşı bir şekilde kendini ifade etmeye çalışmışsın, ben görememişim. Attığın şarkıları tekrar tekrar dinleyince anlıyorum. Sana verdiğim kitapta altını çizdiğin cümleleri şimdilerde okuyunca bir anlam kazanıyorlar gözümde. Aslında o zamanlarda da aklıma gelen ama bir türlü kesin gözüyle bakamadığım ihtimallerdi. Hayatında aşka yer var mı yok mu bilemiyordum ve bir gün o hayatın parçası olabileceğimden emin değildim."

Kitapta çizdiği bir cümle vardı, defalarca kez okumuştum. *Bir kere annem beni dünyaya getirdi, bir kere de sen, bambaşka bir dünyaya beni getiriyorsun.*

Niye çizdi acaba diye çok kez sorgulamıştım, ta ki geçmişini, yaşadıklarını öğrenene kadar. Ne zaman ki Soner'i tam anlamıyla tanımıştım işte o zaman bu cümle anlam kazanmıştı. Soner ben farkında olmadan aslında kendini bana defalarca kez açmıştı, sadece bunu sözlü olarak dile getirmemişti.

"Ben seni o parkta gördüğüm günden beri sen, bilsen de bilmesen de benim hayatımın parçasıydın."

Gülümseyerek bakışlarımı Soner'e çevirdim. "O günü hatırlamıyorum ama anneme sordum." Gözleri merakla açıldığında devam ettim. "Bana anlattıklarını ona anlattım, hayal meyal de olsa seni hatırladığını söyledi. O

çocuğun sen olduğunu duyunca çok şaşırdı. O günü hatırlamadığım için çok üzülüyorum."

Aşırı küçük sayılmazdım, on yaşındaydım. Yaşadıklarımı unutup hatırlayamayacağım bir yaşta değildim.

"Ben hatırlıyorum yetmez mi?" diye sordu parmakları nazik bir şekilde çenemi kavrarken.

Dilimi damağıma vurdum. "Yetmez. Çok merak ediyorum. Sana hangi düşünceyle 'seni hiç sevmedim' dedim mesela? Bir çocuk bir başka çocuğa bunu neden söyler ki?"

"Çünkü seninle konuşmadım, sorularına cevap vermedim. Bu da senin hoşuna gitmedi. Aman aman bir sebep yok altında."

"Ama ben öyle bir insan değilim ki. Bunun için sana o cümleyi söylemezdim." Çenemi kavrayan parmakları sayesinde yüzümü hafifçe havaya kaldırdığında bakışlarımın aşağıya doğru kaymaması için ekstra bir çaba göstermem gerekti.

"Küçüktün Beste, bundan yedi - sekiz sene öncesinden bahsediyoruz. Düşünce yapın bir mi o zamankiyle?"

Hiç tatmin edici değildi.

"Yine de hatırlamak isterdim." Aklıma kaybettiğimi sandığım ama aslında yıllardır Soner'de olan şapkam geldiğinde güldüm. "Şapkamı neden aldın? Ve neden senelerdir atmadan sakladın?"

Çocuk aklıyla neden böyle bir şeyi yaptığını merak ediyordum. Ben olsaydım onun düşen şapkasını alır mıydım bilmiyordum ancak alsaydım bile küçüklük aklıyla sonradan önemsiz bir şey olarak görüp atabilirdim. Kendimden her şeyi yapmasını beklerdim.

"Seni bir daha hayatım boyunca görmem sandım. Senden bir anı olarak kalsın istedim." Cevabı içten bir şekilde gülümsememe sebep olurken "Siz her defasında beni böyle kendinize düşürecekseniz işimiz var Soner Bey. Bizdeki de kalp." dedim.

Benim sözlerim, Sonerinkilerin bende bıraktığı kadar onda etki bırakıyor muydu merak ediyordum.

Boşta duran elimi, hep yapmayı sevdiğim gibi Soner'in kalbinin üzerine götürdüm. Hissettiğim hızlı atışlar gülümsememin derinleşmesine sebep olurken parmak uçlarımda yükselerek, yüzlerimiz arasındaki mesafeyi iyice kapattım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Sevdiğim çocuğu öpmek son zamanlarda en sevdiğim aktivite olmuştu.

Ufak bir temasla başlattığım öpücük Soner sayesinde derinleşmişti. Bir elim hâlâ sol göğsünün üzerinde, kalp atışlarını hissederken diğerini ensesine götürerek iç güdüsel bir hareketle Soner'i kendime doğru çekmeye çalıştığımda alnı alnıma yaslanmıştı ve duştan çıktığı için nemli olan saçları iç gıdıklayıcı bir biçimde alnıma değmeye başlamıştı.

Belime sardığı kolu sıkıca kavramıştı beni. Soner'in her yakınlaşmamızda ya da sarılışımızda beni kendisine hapsedercesine sarmalamasını seviyordum. Beni de kaybetmekten korkuyormuş gibi, sanki gitmeyeyim diye bilinci dışında yaptığı bir şey olduğunu hissediyordum.

Elindekileri kaybetmekten korkan küçük bir çocuktan farksızdı. Çocukluğunu yaşayamamış birisi için bu fazla derin bir konuydu.

Geri çekildiğimizde öpülmekten sızlayan dudaklarımı birbirine bastırdım. Tatlı bir sızıydı ve arsız yanım bu sızı karşısında gizli gizli gülüyordu. "Ben de," diye mırıldandım, kendimin bile zar zor duyduğu kısıklıkta bir sesle. "Ben de seni seviyorum." Dakikalar öncesinde itiraf etmişti ama karşılık vermezsem içim rahat etmezdi.

"Biliyorum." Ilık nefesi dudaklarıma çarptığında derin bir soluk çektim içime.

"Aniden sevgi pıtırcığına dönüşüyor olabilirim ve içten içe bu kız ne yapıyor, ne saçmalıyor böyle diyor olabilirsin ama bu tamamen sana olan sevgimin kalbime sığmamasından dolayı. Sana bir insanın bir başkasını bu denli sevmesi mantıklı geliyor mu bilmiyorum ama sanki seni tüm hücrelerim ayrı ayrı seviyor. Ben başka açıklama bulamıyorum bu sevginin yoğunluğuna."

"Senin saçmalık olarak gördüğün her şeyi seviyorum Beste." Söylediklerinin doğruluğundan emin olmak istercesine gözlerine baktım. "Daha önce kimseden görmediğim tavırlar bunlar, seviyorum."

Bunu söylemesiyle beraber moralim bozulurken bunu mimiklerime yansıtmamak adına çaba gösterdim. Ben, belki de annesinden sonra Soner'e sevgi gösteren ilk kişiydim. Bu, onun için büyük ve değerli bir şey olabilirdi ama benim için fazlasıyla yaralayıcıydı. Soner, böyle bir ailede doğmuş olması yüzünden yaşadığı hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Durgunlaştığımı fark etmemesi için yüzüme kocaman bir sırıtış yerleştirip ensesindeki saçlarla oynamaya başladım. "Hadi itiraf et," dedim cıvıltıyla. "Benim her şeyime aşıksın."

Öylesine sorduğum bir soruydu. Karşılık olarak "Öyleyim." cevabını almayı beklemiyordum.

İçimde biriken heyecanı bastırmak için huzursuz bir şekilde homurdandım. "Kalbimi durdurmaya yeminlisin."

Gözlerimi kaçırarak elimi ensesinden çektim ve yarım adım geriye atıp Soner'den uzaklaştım. Hâlâ yakındık ama az önceki kadar değildi. "Ben acıktım," dedim. "Sen acıkmadın mı? Acıkmışsındır, hadi yemek yapalım." Aceleci bir edayla konuşmam kaçmaya çalıştığımı belli ediyordu ama ne yapabilirdim? Daha fazla bu yakınlığa, nefesimin kesilmesine dayanamıyordum.

"Acıkmadım." dediğinde gözlerimi kısarak ellerimi belimin iki yanına yasladım. "Nasıl acıkmamış olabilirsin acaba? Öğlen de yemedin. Yürü, yemek yapacağız."

Sabah ona yedirdiğim sarmalar dışında gün içinde başka bir şey yememişti. Ben öğlen tost yemiş olmama rağmen karnım gurulduyorsa Soner'in acıkmamış olmama gibi bir ihtimali yoktu. Üstelik ders de çalışmıştık ve ders çalışmak beni her zaman acıktırırdı.

"Ben mutfağa geçiyorum sen de hemen geliyorsun. Kaytarmak yok, birlikte yapıp birlikte yiyeceğiz." Soner'den tamamen uzaklaştığımda arkamı dönerek birkaç adımda odasından çıktım. Koridorda yürürken sağ taraftaki banyoya girip elimi ve yüzümü soğuk suyla güzelce yıkadım. Yanaklarımdaki kızarıklığı aynaya baktığımda anca fark edebilmiştim. Buz gibi suyu yanaklarıma birkaç sefer vurduktan sonra mutfağa geçtim.

Soner'in gelmesini beklerken buzdolabını açarak evdeki malzemelerle ne yapabileceğimizi düşünmeye koyulmuştum. Buzdolabında gördüğüm doluluk beni gülümsetmeye yetmişti.

Sürekli dışarıdan yemekle nereye kadar gideceği konusunda endişelerim olduğu için Soner'i evde yemek yapma konusunda zor da olsa ikna etmiştim. Yemek yapmayı bilmiyordu, zaten öğrenmek için hevesli de sayılmazdı. Biraz benim zorlamalarım devreye girmişti bu kısımda.

Birkaç sefer ona o gün yapması için bir yemek ismi söylemiştim. İnternetten bakarak da olsa bir şekilde yapmalıydı ve yanında olmadığım için fotoğrafını çekip bana atmak zorundaydı. Yapmazsa mesajlarına cevap vermeyeceğimi söylemiştim. Yapsa da yapmasa da dayanamayıp mesajlarını yanıtlayacağımı ikimiz de biliyor olsak da, Soner bu istediğimi de yapmıştı. Kendim için değil onun için istemiştim.

O yüzden şimdi dolap doluydu.

"Ne yapsak, ne yapsak?" Buzdolabını bir dakikadan uzun süre açık tuttuğum için ötmeye başladığında gözlerimi devirerek kapağını kapattım

ve birkaç saniye sonra tekrar açtım.

Dolabın kapak kısmındaki raflarda göz gezdirmeye başladım. "Barbunya mı?" Konserve yiyeceklerden birisini elime alıp incelerken "Yani şimdi Allah'ın yarattığı nimet diye bir şey söylemek istemiyorum ama..." diye söylendim kendi kendime. "Seni de hiç sevmem be barbunya."

Soner'in de seveceğini sanmıyordum. Muhtemelen alış veriş yaparken ne bulduysa sepete atmıştı. Bunu yumurtaların olduğu rafta gördüğüm hamur kabartma tozundan anlamıştım. Soner'in kabartma tozuyla işi olmayacağına göre...

Konserveyi aldığım yere geri bıraktım. "Vanilya da var." dedim kabartma tozunun yanında gördüğüm paketle beraber gülerken. "Bir daha senin tek başına markete gitmene izin vermeyeceğim."

Ben kendimle konuşurken ne ara geldiğini fark etmediğim Soner bana cevap verdi. "Onları senin için aldım." Kafamı geriye atarak kapının önündeki Soner'e baktığımda omzunu pervaza yaslamış bir şekilde beni izliyor olduğunu gördüm.

"Sürekli yeni tatlı tarifleri denediğin için annenin artık isyan ettiğini söylemiştin geçen gün. Gelirsin mutfakta istediğin gibi takılırsın diye pasta malzemeleri aldım."

Zarar, zarar. Kalbime zarar bu çocuk.

"Bi' gelsene buraya," dedim. İkiletmeden omzunu yasladığı pervazdan ayırıp bana doğru yürümeye başladı. Yanıma ulaştığında durmuştu. Elimi omzuna götürüp destek alarak yüzüne doğru uzandım ve yanağına derince bir öpücük bıraktım. Geri çekilirken "Gidebilirsin şimdi." demiştim.

Soner gülerek dediğim gibi yanımdan ayrıldığında ben de gülümseyip dolaba doğru dönmüştüm. "Buldum!" dedim nihayet ne yiyeceğimizi seçtiğimde. "Köfte yiyelim."

Buzluğu açarak içinden kıyma çıkardıktan sonra alt dolaptan da lazım olan her şeyi almaya çalıştığımda, hepsini birden taşıyamadığım için Soner bana yardım etmişti. Tezgaha tüm malzemeleri bıraktığımızda oluşan karışık görüntü beni rahatsız etmişti. Malzemeleri tek bir sıra hâlinde güzelce dizdim.

"Tamam, şimdi sana yapman gereken kısmı söyleyeceğim." Poşetteki kıymayı dolaptan çıkardığım porselen bir tabağın içine koyup Soner'in önüne itekledim. "Bunu mikrodalganın buz çözme ayarıyla beraber çözdür."

"Öyle bir ayar mı var?"

"Üzerinde yazar. Git, bak." Mutfağa hakim olması ve bilmediği şeyleri de öğrenmesi gerektiği için bu kısımda ona yardım etmek istememiştim. Hayatı boyunca dışarıdan beslenemezdi, öyle ya da böyle öğrenecekti. Mikrodalganın önüne gittiğinde kapağını açtı ve tabağı içine bıraktı. Ardından üzerindeki ayarlara bakmaya başladığında arkası dönük olsa da kafasının karışık olduğunu hissedebiliyordum.

Gülerek Soner'i izlemeye devam ettim. Yaklaşık bir dakika kadar ayarlarla uğraştı. Dayanamayıp yardıma gitmeye karar vermiştim ki, sonunda bahsettiğim ayarı bulmuş ve mikrodalgayı çalıştırmıştı.

"Sen bir işi bu kadar uzun sürede yapacaksan seninle çok işimiz var." diyerek takıldım Soner'e.

"Şimdi de aşçı mı oldun? Biraz öncesine kadar öğretmendin."

"Evet, şef olmaya karar verdim. Bir tek Master Chef önlüğüm eksik."

Soner mikrodalganın önünden çekilerek tezgahın altındaki çekmecelere yöneldi. En alt çekmeceyi çekip açarken meraklı bir şekilde ne yapıyor olduğunu izliyordum ki bu merakım fazla sürmeden Soner'in çıkardığı bebek pembesi rengindeki mutfak önlüğüyle geçmişti. Soner katlı olan önlüğü açtığında ön kısmında gördüğüm küçük ve şekilli *Beste* yazısıyla "Ciddi misin?" demiştim neşeyle.

Benim için özel mutfak önlüğü yaptırmıştı.

"Artık bu mutfağın tek aşçısı sensin, önlüğün olmasın mı?" Bir adımda Soner'in yanında bittiğimde önlüğün uçlarını tutarak havaya kaldırdım. Önlüğün her bir detayını özenle incelerken adımın yazılı olduğu kısımda parmaklarımı gezdirmiştim. Önlüğün tam göğüse denk gelen kısmında birkaç santimlik ufak bir yazıydı, çok göze batmıyordu.

"Çok güzel, teşekkür ederim." dedim hayranlıkla. Sıradan bir önlüktü aslında bakılırsa ama onu özel yapan, hayranlık duymamı sağlayan Soner'in düşüncesiydi. İsmimi bile yazdırmıştı.

Soner önlüğü kafamdan geçirdi ve sonra arkama geçerek iplerini düğümlemeye başladı. Önlüğün üzerimdeki duruşuna bakarken içine sıkışan saçlarımı dışarı çıkardım. "Saçlarımı toplamayı neredeyse unutuyordum." diye yakındım. Sonra yemeklerden kıl çıkınca midem bulanıyordu.

Soner önlüğün ipini düğümledikten sonra "Tokanı ver." dedi.

Bileğimi havaya kaldırarak siyah lastik tokayı görüş açısına soktum. Tokayı bileğimden alarak kendisininkine geçirdikten sonra saçlarımı yavaş

ve dikkatli hareketlerle bir araya toplamaya başladı. Nazik tavrı beni gülümsetti, canımı acıtmaktan korkuyordu.

Saçlarımı tepede çok sıkı olmayacak bir şekilde topladı ve tokayla bağladı. Ellerini saçımdan çektiğinde Soner'e doğru dönmek için hareketlendiğim sırada, boynumda sallanan kolyenin zincirine dokunduğunu hissettim. Annesinin kolyesiydi. Başına bir şey gelmesin diye takarken üstün çabalar gösteriyordum, aynı şekilde çıkarırken de.

"Bu kolyeyi boynunda görmeyi seviyorum." dedi sessizce, daha çok kendisiyle konuşur gibi.

Ben de seviyordum. Manevi değeri bu kadar büyük olan bir kolye takmamıştım daha önce. Soner'in ara ara bakışlarının kolyeye kaymasını ve yüzünde varla yok arasında bir gülümseme oluşmasını seviyordum.

Ensemde, saçlarımın bittiği noktada, dudaklarını hissettiğimde gözlerim kapandı. Yavaş yavaş Soner'i de kendim gibi temas bağımlısı hâline getiriyordum. Benden bundan şikayetçi olmazdım da kalbim her an iflas bayrağını çekebilirdi. Kimsenin kalbinin ritmi gün içinde bu kadar çok bozulmuyordur eminim ki.

Soner'in dudaklarının ensemden ayrılmasıyla eş zamanlı olarak mikrodalga durduğunda ve ufak bir ses çıkardığında gözlerimi hızla açmıştım. Soner arkamdan çekilerek mikrodalgaya doğru ilerlediğinde dağıldığımı ona fark etmemek için Soner'e arkamı dönüp tezgahın üzerindeki malzemelere yönelmiştim.

Gel şimdi odaklan da yemek yap kolaysa.

Soner mikrodalgadan çıkardığı tabağı tezgaha bıraktığında dikkatimi ona verdim. "Olmuş mu?"

İşaret parmağımı poşete sarılı olan kıymaya bastırdım. Yumuşaktı, buzu çözülmüştü. "Olmuş."

Tabağı önüme çekerek poşetini açmaya koyulduğumda Soner'e de görev verdim. "Birkaç tane patates getir ve onları soy. Sonra patatesleri ince, uzun olacak şekilde dilimle. En son hepsini yağda kızartacaksın."

Aslında o kadar uzun sürmeyen bu kısım Soner'in gözüne fazla gibi gelmiş olmalıydı. "Patates yemesek de olur." dedi birkaç saniyelik sessizliğin sonunda.

Sırıttım. "Olmaz, benim canım patates kızartması çekti. Ayrıca köfte ve patates kızartması ayrılmaz bir ikilidir."

Bir de yanında biber kızartması olmazsa olmazdı.

"Peki." deyip tıpış tıpış patatesleri almaya gittiğinde arkasından gülerek Soner'i izledim. Soner'in mutfakla olan imtihanı keyif vermeye başlamıştı.

Soner elinde patateslerle beraber yanıma döndüğünde ona dolaplardan birinde bulduğum delikli kabı verdim ve patatesleri güzelce yıkamasını söyledim ancak Soner, ona verdiğim bu görevi fazlasıyla ciddiye almıştı. Patateslerden her birini neredeyse bir dakika boyunca yıkıyordu.

"Sen şimdi aldın götürdün bütün vitaminini, karbonhidratını ne kaldı geriye?"

"İyice yıka demedin mi?"

"Vur dedim de öldür demedim ki." Yıkanmaktan aşınmaya başlayan patatesleri Soner'in elinden alarak onları bu çileden kurtardım.

"Yeter bu kadar, kabuklarını soy şimdi." Soyacağı eline tutuşturup Soner patatesleri yıkarken baharatlarını kattığım kıymayı güzelce yoğurmaya başladım. Birkaç dakika boyunca sessizce ikimiz de kendi işimizle ilgilendik. Arada bir göz ucuyla Soner'in beceriksizce soymaya çabaladığı patateslere bakıyordum. Kaşlarını hafifçe çatmış, elindeki patateslere tüm dikkatini vermiş, oldukça ciddi bir biçimde kabukları soyuyordu.

"Soner bir şey soracağım," Aslında pek sormak istemediğim ve girmek istemediğim konulardandı ama annesinin mektubunu okuduğumdan beri merak içerisindeydim. "Dayına ulaşmayı düşündün mü hiç?"

Yaşanan olaylar sebebiyle arada kaynamıştı bu konu. Sormak hep aklımdaydı ancak Soner'in canını sıkmak istememiştim.

Elindeki patatesle uğraşmaya devam ederken "Düşündüm," diye cevap verdi. "Denedim de."

"Ne zaman denedin?" Bundan hiç bahsetmemişti.

"Mektubu okuduktan hemen sonra," Köfteyi yoğurmayı bırakarak Soner'e doğru döndüm, bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Annemin telefonunu öldükten sonra odasında saklamıştım. Onu buldum, açtım. İçinde gerçekten 'abi' diye kayıtlı bir numara vardı. Numaraya kendi telefonumdan ulaştım, bir adam cevap verdi. Oydu." Patatesi soymayı bırakmış, bakışlarını ileriye doğru çevirmişti.

"Sonra?"

"Annemin adını söyledim, kim olduğumdan bahsettim. Ne umdum bilmiyorum ama her ne umduysam da istediğim gibi olmadı. Kim olduğumu duyar duymaz telefonu kapattı ve numarayı engelledi. Bir daha da ulaşmaya çalışmadım. Mutlaka annemin ölüm haberi ona ve annesiyle

babasına ulaşmıştır, iyi bir abi olsaydı cenazede olurdu." Patatesle uğraşmaya devam etti. "Ya da onca zaman kardeşinin yanında olurdu."

Bir hafta boyunca her gün uyuşturucu aldığı, ruh gibi gezdiği o zaman diliminde haberim olmadan bir darbe daha almıştı. Bir dayısı olduğunu duymak belki de onun için bir umut ışığı yakmıştı. Şimdi umursamıyor gibi görünse de bu olayın da onu fazlasıyla derinden etkilediğini biliyordum.

"Keşke bana anlatsaydın, yanında olurdum." Bir acıyı daha bensiz sırtlanmıştı.

"O sıralar ne yaptığımın pek farkında değildim." Elaları yüzüme değdi. "Üzgünüm."

Söylemek istediğim çok şey olsa da "Sorun değil." diyerek geçiştirdim. "Anlıyorum."

"İsteyerek yaptığım bir şey değildi Beste." dedi beni ikna etmeyi amaçlar gibi. *Anlıyorum* dediğimde ciddi olmadığımı düşünüyor olabilirdi fakat ben onu gerçekten anlıyordum. O hafta içerisinde karşıma geçip *hiçbir şey hissetmediğini* bile söylemişti, bunu yaparken tam anlamıyla kendinde olmadığını biliyordum. O yüzden anlayabiliyordum Soner'i.

"Gerçekten anlıyorum Soner, sorun yok. Seni suçlamıyorum."

Evet, o zaman çok üzülmüştüm. Önce Soner'e hiçbir şey hissettiremediğimi düşünmüştüm, sonra Soner'in aldığı konser biletiyle sevinmiş, çok uzun süre geçmeden kendi yatağındaki o hatırlamak istemediğim görüntüyle yüzleşmiştim. Günlerce uyanmasını beklerken epey yıpranmıştım. Bunlar için ondan hesap sormuştum zaten. Kırılmıştım ve bu kırgınlığımın geçmesinin tek yolunun Soner'in tedavi olması gerektiğinden geçtiğini ona söylediğimde, bunu istediği için tedavi olmayı kabul etmişti. Gerçekten tedavi olmayı istemeseydi benim ne söylediğimin bir önemi olmazdı.

Kıymayı iyice yoğurduktan sonra küçük küçük parçalar koparark hepsine şekiller vererek geniş tabağa dizmeye başladım. Dakikalar sonra işim bittiğinde ellerimi sıcak suyun altında güzelce yıkayıp kıymadan ve yağdan arındırdım.

Soner'in ne alemde olduğuna baktığımda patatesleri soymayı daha yeni bitirebildiğini görünce güldüm. "Sen çok yavaşsın ama olmaz ki böyle," dedim alayla. "Senden şef falan olmaz."

Kabın içerisindeki patateslere baktım. "Ayrıca sen elinde soyacak olmasına rağmen nasıl patateslerin yarısını kabuğunda bırakmayı başarabildin?"

Bıçakla yapsa anlayacaktım da elinde soyacak vardı.

"Bu işler bana göre değil," dedi huysuz bir çocuk gibi. "Al şunları önümden."

"Yoo," Önüme ittiği kabı yeniden Soner'in önüne bıraktım. "İnce ince dilimle hepsini."

Soner patatesleri dilimlemeye başlarken köftelerle uğraşırken cebimde titreyip duran telefonumu çıkardım. O kadar çok mesaj gelmişti ki bir ara elimi kıyma içerisinde olmasını umursamadan telefona götürecektim. Parmak izimi okutup kilidi açtığımda Serayla ve Mustafayla olan grubumuzdan birikmiş mesajlar olduğunu görmüştüm.

Gruba girerek ikisinin attığı mesajları okumaya başladım. Bu hafta sonu için kütüphane planı yapmışlardı. Seray gerçekten ders çalışma amacıyla gitmek istiyor olsa da Mustafa'nın amacı kız düşürmekti. Nasıl bu kanıya varmıştı bilmiyordum ama kütüphanede çok güzel kızlar olduğunu iddia ediyordu.

Mustafa'nın attığı bir mesajı okurken kendimi tutamayıp sesli bir şekilde güldüğümde Soner'in bakışları bana dönmüştü. Gülüşümü bastırdığımda "Mustafa bir mesaj atmış da ona güldüm." diye açıkladım.

"Mustafa mı?" Kaşlarının sorgular bir şekilde havalandığını görünce gülüşümü tamamiyle sonlandırdım. Kafamı salladım. "Evet."

Kaşlarını çatarak önüne dönerken birkaç saniye içerisinde nasıl duygu değişimleri yaşadığını kendi gözlerimle görmüştüm. Elindeki patatesleri seri ve pek de nazik olmayacak bir şekilde dilimlemeye devam ettiğinde "Yaaa," dedim düşen jetonla beraber. Yanına yaklaştım. "Kıskandın sen."

Harbiden kıskanmıştı. Soner'in beni kıskandığı ilk andı.

Dirseğimi omzuna yaslayıp yanaklarını parmaklarımın arasına kıstırdım. "Sen beni mi kıskandın?" Yanaklarını sarsarak sevgimi dışarıya vururken çenesine dudaklarımı bastırarak geri çekildim.

"Kıskanılacak bir durum yok. Seray'ın, benim ve Mustafa'nın ortak bir grubu var. Oraya atmıştı mesajı. Tam olmasa da yakın arkadaş gibiyiz, kafa çocuk. Mesajı komikti ona güldüm."

Kafasını yana doğru çevirerek bana baktığında hâlâ kolum omzuna yaslı olduğundan aramızdaki mesafe epey azalmıştı. "Açıklama yapmak zorunda değildin." dedi ılımlı bir sesle.

"Olsun," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Aklın kalsın istemedim."

"Kalmazdı zaten ama..." Bakışlarını yüzümden ayırıp önüne döndü. Sözlerinin devamını getirmemişti. "Ama?"

"Seni birileriyle paylaşma düşüncesine alışamıyorum. Benim hayatımda sadece sen varsın ama seninkinde benim dışımda birçok kişi var. Sadece bana özel olmanı istiyorum ve evet, bencilce biliyorum." Utana sıkıla kurmuştu bu cümleleri.

"Herkes farklı bir yerde sen farklı bir yerdesin," İşaret parmağımın tersini yanağında küçük bir gezintiye çıkardım. "Ben sana özelim zaten."

Tıpkı Soner'in de bana özel olduğu gibi.

Hafifçe gülümsedi. Parmağın dudaklarının kenarında durduğunda iç çekerek Soner'den uzaklaştım. Biraz daha dibinde durursam bugün hiç öpmemişim gibi bir daha öpecektim çocuğu ve arsız olduğumu bir kez daha ispatlayacaktım.

"Hafta sonu için kütüphane planı yapmışlar," dedim bakışlarımı telefonumun ekranına çevirerek. Yeni gelen üç mesajı okudum. "Birlikte gidelim mi? Sen de onlarla tam anlamıyla tanış. Sınıfta diğerleri gibi değiller." Öyle olsalardı en başta ben arkadaşlık etmezdim zaten.

"Olabilir."

"İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz. Kütüphane çok da gerekli değil."

"Gideriz."

Gruba geleceğimi, hatta Sonerle beraber geleceğimi, yazıp yolladıktan sonra aklıma gelen fikirle beraber gülümsedim. "Acaba Emre'yi de mi çağırsak?" dedim sanki kendi kendime konuşuyormuş gibi bir edayla. Soner'in bakışlarının bana döndüğünü hissedince gözlerimi ona doğru çevirdim. "Ne? Seray'a ilgisi var belli. Gelsin işte kaynaşsınlar."

Emre intihar olayında hastanede beni, hastaneden sonra da Soner'i yalnız bırakmamıştı. Soner taburcu olduktan sonra ben yokken birkaç kez buraya geldiğini öğrenmiştim. Soner sadece Emre'nin geldiğini ve gittiğini söylemişti ama Emre özet geçmişti. Anlattığına göre Soner onunla hiç konuşmamıştı ama kapısına geldiğinde içeri girmesine izin vermemezlik de yapmamıştı.

Zamanla Soner tarafından aralarına örülen buzların eriyeceğini düşünüyordum.

"Rahat dur Beste."

"Aşıklar kavuşmasın mı?" diye sordum acıklı bir ses tonuyla. "Aşıklar ayrı mı kalsın? Biz de aşık değil miyiz? Biz ayrı kalsak hoşuna gider mi? Yazık ya, çok yazık. Kavuşsun aşıklar."

Ajitasyonum Soner'in yüzünde mimik oynatmamıştı.

Ciddi tavrını sürdürdüğünü görünce büründüğüm ağlamaklı ifadeden kurtuldum ve toparladım. "Tamam kavuşmasınlar. Cani şey seni."

Aşıklara merhamet de kalmamış bu devirde. Çok yazık.

Grupta atılan birkaç mesaja daha cevap verdikten sonra yemeğe geri döneceğim sırada ekrana annemin araması düşmüştü. Hızla aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Beste, neredesin kızım?" Arkadan kalabalık bir ortamda olduğunu belli eden sesler geliyordu.

"Sonerleyim. Bir şey mi oldu, o sesler ne?"

"Babaannenler geldi." Birkaç hışırtılı sesin ardından daha sakin bir ortama geçmişti. "İyi de onlar tatilde gelmeyecekler miydi?"

"Sürpriz yapmışlar işte kızım. Hadi çabuk eve gel, ben yetişemiyorum kimseye." Bir şey dememe fırsat tanımadan telefonu yüzüme kapattı. Telefonu kulağımdan indirirken Soner'in meraklı bakışları beni bulmuştu.

"Hazır ol koçum," dedim elimi omzuna bir, iki kez vurarak. "Her an babamla ve babaannemle tanışabilirsin."

****

Sürekli yorumlarda soruluyor, Soner'in geçim kaynağının ne olduğu. Ailesi ölen çocuklara ölüm aylığı bağlanır, bu şekilde geçiniyor.

47

Merhabalar ama kitap neredeyse 1 milyon olmak üzere :")
Dolu Kadehi Ters Tut - Yangın
İyi okumalar <3
❄

"Efe o bilgisayarı hemen bırakmazsan seni camdan aşağı atarım!" Sinirle karışık ağlamaklı çıkan sesimi ben bile bu karmaşada duyamazken yedi yaşındaki sinir bozucu kuzenim de elbette ki duymamıştı. Kendisi sessizlikte de beni duymamazlıktan gelirdi gerçi. İşine nasıl geliyorsa.

"Beste!" Annemin bağırışını duyduğumda elimde tuttuğum tabaklarla beraber arkama döndüm. "Çocukla çocuk olma."

"O çocuk iki gündür beni hayattan bezdirirken iyi tabii." Gözlerimi devirerek mutfaktan çıkıp salona geçerken annemin arkamdan söylenmesine kulak asmamıştım. Kendimi aşiret ailesine hizmet eden kızlardan hissediyordum ve kötü yanı sadece hissetmekle kalmıyordum, gerçekten öyleydim sanki.

Akrabaları sadece uzaktalar iken sevdiğimi fark etmiştim geçtiğimiz bu iki günde.

Annemin gün tabağı hazırlar gibi çeşit çeşit pasta, börekle doldurduğu tabakları en köşede oturan babaannemle hemen onun yanında oturan en büyük halamın önlerindeki iki sehpaya bıraktım. "Afiyet olsun." dedim hizmet etmekten bunalmış olmama rağmen neşeli çıkarmaya çalıştığım sesimle beraber.

"Aferin kız Beste," dedi halam övgüyle. Bakışları yukarıdan aşağıya doğru vücudumu süzmüştü. "Sen ne çalışkan olmuşsun böyle görmeyeli."

Halamlar ve babaannem üç yıldan uzun bir süre boyunca Türkiye'ye hiç gelmemişlerdi, görmeyeli diyerek bahsettiği süre zarfı da buydu. Babaannemi çok severdim fakat aynısını en küçükleri haricinde diğer halalarım için söyleyemezdim. Pınar halam en küçükleriydi ve tam kafa dengiydi. Aramızda on yaş fark olduğundan kendimi ona daha çok yakın hissediyor, daha çok seviyordum.

Halama karşı nezaketen bir gülümseme gönderip salondan çıkmak üzere arkamı döndüm. "İyi, iyi." dedi halam, babaanneme hitaben. "Evde kalmaz bu, çıkar bir alanı."

Ağzımı açıp laf etmemek için dişlerimi sıktım. Çıkar bir alanı ne demekti ya? Bu geri kafalılık beni yoruyordu.

Diğer tabakları almak üzere mutfağa girdiğimde annemi fırının başında tek başına beklerken bulmuştum. "Sinir krizi geçireceğim şimdi," dedim yumruk yaptığım ellerimi anneme göstermek için havaya kaldırırken. "Sabrımın sonlarına geldim. Yeter artık."

"Ne oldu anneciğim?" diye sordu kısık bir sesle. Kimse duymasın istiyordu ama ben biraz daha böyle giderse bağıra bağıra tüm rahatsızlıklarımı dile getirecek ve herkesin duymasını sağlayacaktım.

"Makbule halam," dedim can sıkıntıysa. "Ayarsız ayarsız konuşup beni deli ediyor. Neymiş beni alan biri olurmuş, evde kalmazmışım." Tüm akrabalara inat olsun diye ömrüm boyunca evlenmeyip evimde yalnız başıma yaşamak vardı da ama işte Soner çıkmıştı karşıma. "Dün de ne dedi bana biliyor musun? Sevgilim olduğunu duydu ya yemekten önce köşeye çekmiş, 'aman Beste kendini evleneceğin kişiye sakla, hatalara düşme' diyor bana. Altında yatan manaya bakar mısın?"

Arada babam olmasa ve büyüklere karşı az bir şey de olsa saygım olmasa söyleyecek tonla lafım vardı da, babam üzülmesin diye susuyordum.

"Makbule halan biraz böyle Beste, baban da hatta tüm aile de farkında bunun. Gidene kadar sabret kızım."

"Sabır, sabır, sabır, nereye kadar sabır?" Makbule halamın böyle birisi olması beni zerre ilgilendirmiyordu. Birinin karşıma geçip 'öğüt' adı altında saçma sapan cümleler kurmasını doğru bulmuyordum. Herkese, her şeye karşı sevecen bir yapım vardı ama yeri geldiğinde karşımdakinden hiç haz almadığım da oluyordu ve Makbule halam da çocukluğumdan beri kanımın ısınmadığı sayılı akrabalarımdan birisiydi.

"Hayır neyden korkuyorum biliyor musun? Şimdi Soner gelecek, onun karşısında da ayarsız ayarsız konuşacak diye tırsıyorum."

Ailemin Soner'in gözünde kötü bir imaj çizmesini istemiyordum. Soner yine efendiliğinden dolayı halamın karşısında sessiz kalırdı ama ben olduğum yerde kudururdum sinirden.

"Acaba Soner'i hiç bu ortama sokmasam mı ben?" dedim düşünceli bir şekilde. Durduk yere saçma sapan sözler söyleyip Soner'i üzmelerinden

korkmuyor değildim. "Arayayım gelme diyeyim en iyisi. Babamla sonra tanışırlar."

"Bu sefer de çocuk, onu ailenin içine sokmaktan çekindiğini düşünür." dedi annem fırının kapağını açarken. Pişmiş olan kek tepsisini fırın eldiveni yardımıyla eline alarak hızlı bir şekilde tezgahın üzerine bıraktı. "Kendinde kusur arar."

"Doğru..." diye mırıldandım. Soner gerçekten sorunun kendisinde olduğunu düşünürdü, zaten buna fazlasıyla yatkın bir düşünce yapısı vardı.

"Ee!" dedim aniden yükselerek. "İki türlü de üzülecek bu çocuk, ne yapacağım ben?"

Nereden çıkmıştı ki bu tanışma merakı? Babamla başka zaman da tanışabilirdi ama babaannemle her zaman tanışabilme şansı olamayacaktı. Ayda yılda bir Türkiye'ye geliyorlardı. "Anne," Annemin önüne geçerek kollarını tuttum ve yalvarırcasına konuşmaya devam ettim. "Ne olur bir şey yap. Soner geldiğinde halam evde olmasın."

"Ben ne yapayım anneciğim?" dedi kinayeyle. "Her başın sıkıştığında anne koş, anne şunu yap diyorsun da iki gündür ortalığı idare ederken ben de yoruldum."

Yanaklarımı balon gibi şişirerek ofladım. Haklıydı.

Odamdan Efe'nin kıkırdayış seslerini duyduğumda bir süreliğine aklımdan çıkmış olan bilgisayarımı hatırlamıştım. "Efe bilgisayarımı bırak!" diye bağırdım. Bilgisayarla oynamasında bir sorun yoktu, tabii fotoğraflarımı silmediği, içindeki dosyaların yerini değiştirip bulamayacağım yerlere koymadığı, Youtube'dan anlamını bilmediği şeyler aratıp izlemediği sürece. Ne yazık ki Efe bunları ve daha fazlasını yapıyordu.

Kendisi Makbule halamın oğlu olduğundan dokunulmaz gibiydi. Oğluna laf etmeye gör, anında saldırı modunu açıyordu kadın.

İki günde tüm yaşama hevesim kaçmıştı.

"Bırakmam!" diye karşılık verdi.

Salondan da çok sevdiğim halamın sesi yükseldi. "Kız Beste!" diye bağırdı. "Bir bilgisayarın lafını mı ediyorsun? Yemedi ya çocuk."

Sinirle inleyerek anneme yardım dilenir bir bakış attım. Onun da hâli benimkiyle yarışır olduğundan birbirimize yardım edemeyeceğimizi umutsuz bakışlarla karşılık verdiğinde anlamış ve söylene söylene tezgahtaki tabakları alarak mutfaktan çıkmıştım. "Allah'ım sabır, sabır, sabır diyerek nereye kadar gidecek acaba?"

Kolay kolay sinirlenen birisi değildim fakat sinirlendiğimde de şiddeti fazlasıyla büyük oluyordu ve geçmesi zaman alıyordu. Şu an sinirimi Soner'i görmek yatıştırabilirdi sadece. Salona girmek üzereyken zihnime düşen yüzü sebebiyle dudaklarımda istemsiz bir kıvrılma oluştu. Birkaç saniye bile olsa onu düşünmek öfkemin yarısının sönmesini sağlamıştı.

Çok aşığım, çok.

Bu hâlim fazla uzun sürmedi. Makbule halamın beni görür görmez laf atmasıyla dudaklarımdaki gülüş silinmişti. "Kız niye sırıtıklar gibi sırıtıyorsun?"

"Ay sana ne kız Makbule?" diyerek olayı devralan babaanneme minnetle baktım.

"Anne merak da mı etmeyelim?"

"Etme Makbule. Aklına bir şey gelmiştir, gülmüştür. Her şeyi bilmek zorunda mısın?" Annesinden yediği azarın ardından halam hırsla çatalını tabağındaki böreğe sapladığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tabakları benimle yaşıt olan kuzenim Aylin'in önüne bırakıp doğrulduğumda kafasını kaldırmadığı telefonuna yandan ters bir bakış attım. Misafirdi, iş yapmak zorunda değildi ama iki gündür annemle benim tabiri caizse bir yerlerimizden ter akarken onun hiç istifini bozmadan elinde telefonla oturmasına gıcık oluyordum. Ben onlara yatılı misafirliğe gitsem böyle davranmazdım ama görüyordum ki davranmalıymışım.

"Sen hep bana kız zaten," diye konuştu Makbule halam. "Kimseye gücün yetmesin bana kız anca."

"Kızım," Babaannem, halamı umursamadan güler yüzüyle bana bakmıştı. "Bacaklarım ağrıyor kalkamıyorum, şu çayı yeniler misin?"

"Yenileyeyim." diyerek babaanneme yöneldiğim sırada halam benden önce davranıp annesinin elinden bardağı kaptığı gibi ayaklandı. "Ben yenileyeyim. Belki biraz gözüne falan girerim Allah korusun." İmalı konuşmasının ardından omuzlarını gere gere salondan çıktığında arkasından anlamsız bakışlarla bakakalmıştım.

Tam bu sırada kapı çaldığında Soner'in gelmiş olduğunu düşünerek yüzümde beliren kocaman gülümsemeyle beraber hızla salondan çıktım. Kapıya koşup delikten kimin geldiğine baktığımda gördüğüm yüz, görmeyi istediğim yüz ile aynı değildi. Gülüşümü yüzümden silerek kapıyı açtım.

"Hoş geldin hala." dedim Pınar halama. Sabahın erken saatinde işi olduğunu söyleyip çıkmıştı ve daha yeni geliyordu.

O olduğunda ortam daha az sıkıcı oluyordu en azından.

"Ne halası be?" Yüzünü ekşiterek siyah topuklu botlarını ayağından çıkardı. "O kadar yaşlı mıyım ben? Pınar desene bana."

"Tabii," dedim alayla ve kısık sesle devam ettim. "Sonra Makbule halam hiç saygı kalmamış bu gençlerde adlı konuşmasını yapsın. Hiç çekemem."

"Aman!" dedi harfleri uzatarak. "Onu takan kim? Bırak konuşsun konuşsun dursun."

Elindeki alış veriş poşetlerini fark ettiğimde gülümsedim. "Sevgili halam bize ne almış?" diyerek aldıklarına ortak çıktığımda poşetlerin hepsini kucaklayarak kollarını etrafına sardı. Gözlerini yalancı bir şaşkınlıkla kocaman açmıştı. "Onlar benim bebeklerim. Kendime aldım hepsini."

Tam bir kıyafet meraklısıydı. Görüp beğendiği her şey onun olsun istiyordu. Bu yüzden onunla dışarıya çıkmak çok zordu çünkü gördüğü her mağazaya giriyordu. Pınar halamlayken beş dakikalık iş iki saatte zor halledilirdi.

"Aşk olsun. Ben senin kanınım, kanın. Abinin kızıyım, benden mi sakınıyorsun aldıklarını?"

"Babamın kızı olsan yine saklarım Besteciğim kusura bakma." Böyle diyordu ama günün sonunda aldıklarının yarısını bana hediye ediyordu. Dün de aynısını yapmıştı.

"Kırıcısın." dedim alınmış gibi bir sesle.

Halam nihayet kapının önünden çekilmeyi akıl ettiğinde poşetlerini hole bıraktı ve ben de kapıyı örttüm. "Baksana sen bana," dedi halam bana doğru dönerek. "Sen niye bu kadar güzel olmuşsun?"

Sorduğu soruyla beraber bakışlarım yan taraftaki ayakkabılığın boy aynasına takıldı. Üzerimde siyah, kışlık bir elbise vardı. Gerdan kısmı tülle süslenmişti, tam olarak dizlerimin üzerinde bitiyordu. Bu şık görüntüyü bozan şey üşüdüğüm için ayaklarıma geçirdiğim siyah ev botlarımdı.

Bugün Soner'in rengine bürünmüştüm.

Genellikle açık bıraktığım saçlarımı kendim beceremediğim için babaanneme iki yandan balık sırtı ördürmüştüm. Evin içindeyken neye ve kime hazırlanıyordum bilmiyordum ama makyaj bile yapmıştım. Hafif olduğu için belli olmuyordu çok fazla gerçi.

Gülümseyerek halama döndüm. "Özendik birazcık."

"Birazcık mı?" Kaşlarını havaya kaldırmıştı. "Tamam anladım," dedi sonra kocaman sırıtarak. "Sen o çocuk gelecek diye bu kadar süslenmişsin."

"Ne alaka?" dedim tip tip bakarak. Tamam, bu yüzdendi ama dışarıya belli etmek istemiyordum. Zaten odamda makyaj yaparken Makbule halamdan bir ton laf işitmiştim bu yüzden. Meraklısı gibi bu kadar özenilir miymiş, görmemişin sevgilisi olmuşmuş... Konu oraya nasıl bağlanmıştı hiçbir fikrim yoktu. Halam mahallenin dedikoducu kadınları gibiydi, ayrıca bir konu hakkında on saat söylenebilme özelliğine sahipti. Onun yüzünden tüm hevesim kaçmış ve makyajı da doğru düzgün yapmadan yarıda bırakmıştım.

Neyse ki uzaktaydılar da ayda yılda bir görüyordum.

"Çok alaka çok." Halam, ani bir hareketle kolumu kavrayarak beni odama doğru çekiştirmeye başladı. "Biz seninle hiç oturup düzgünce hala yeğen dedikodusu yapamadık. Gel bakalım biraz şöyle."

"Hala hiç zamanı değil, anneme yardım etmem lazım."

Duraksayarak bana doğru döndü ve ciddi misin dercesine gözlerimin içine baktı. "Sen bu evde seninle yaşıt kuzenin olduğunu unutuyorsun herhalde?" Bakışlarını salona doğru çevirdi. "Aylin! Kalk git yengene mutfakta yardım et, geldiğinden beri popon yapıştı o koltuğa! Kazıyarak ayıracağız oradan seni en sonunda."

"Teyze ya!" dedi Aylin. "Tatile geldim ben buraya."

"Sus kız, kalk çabuk." Aylin'in homurdanmaları kulağımıza gelirken halam beni arkasından sürükleyerek odama soktu. Yatağımın üzerine yayılmış bilgisayarımla uğraşan cüce Efe'ye gözlerimi kısarak bakmaya başladığım sırada Efe beni fark etmiş olmasına rağmen çekinmeden klavyenin tuşlarına tüm gücüyle basmaya, pardon vurmaya, devam ediyordu.

"Efe sen de annenin yanına git hadi teyzeciğim, bizim işimiz var."

"Olmaz." derken ciddiyet dolu bakışları bilgisayarın ekranındaydı. Sanırsın iş insanı başımıza. Yedi yaşındaki veledin tavırlarına bak!

"Efe, dolaptaki pastayı dün senin bozduğunu söylememi istemiyorsan çık çabuk odadan."

Efe'nin ciddi bakışlarından eser kalmayıp yerini endişeye bırakırken "Ne?" diye yükseldim. "Pastamı sen mi mahvettin?"

Soner için hazırlamıştım pastayı. Akşamında özenle hazırlayıp dolaba koyduğum pasta, sabahında görülmek istenmeyecek bir görüntü içerisindeydi.

"Beste abla açıklayabilirim." dedi Efe yatağımda doğrularak. Ayaklarını yatağın kenarından sallayarak oturur pozisyona geçti ve iki eliyle birden

bilgisayarımı havaya kaldırdı. "Açıklasan iyi edersin! Hemen bana uğrunda üç saatimi heba ettiğim pastamı nasıl mahvettiğini açıkla."

"Şöyle ki..." Sıkı sıkıya tuttuğu bilgisayarımla birlikte bir anda koşmaya başladı. Saniyeler içerisinde yanımızdan tüyüp odadan çıktığında şaşkınlıktan aralanmış dudaklarımla birlikte arkasında ufak bir rüzgar etkisi bırakmış olan veledin açıkta bıraktığı kapıya bakakalmıştım. "Ben gerçekten ağlayacağım ya..." diye mırıldandım.

"Ağlayamazsın hayatım makyajın akar." diye mükemmel bir tesellide bulundu halam.

"Çok yapmadım ki!"

"Olsun sonuçta maskara sürmüşsün."

"Orijinal, akmaz."

"Daha önce aktı mı ağladığında hiç?"

"Akmadı."

"Çok iyi, markası ne peki?"

"Derdin bu mu ya?" dedim ağlamaklı bir ifadeyle. İnsan neye ağladığımı falan sorardı, direkt akmayan maskaranın markasını soruyordu.

"Öncelikle akmayan maskaranın markası önemli bir şey." Odamın açık olan kapısını kapattıktan sonra üzerindeki montun fermuarını indirdi ve omzundan sıyırdı. "Neredeyse her markayı denemişimdir, hepsi hüsran."

"Hala derdimiz bu mu ya? Pastam gitti."

"Bir daha yaparsın." Montu kapının arkasındaki askılığa asıp yatağımın üzerine atlayarak oturdu. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Vakit yok."

"Haa," dedi. "Sen o çocuk için mi yapmıştın onu? Baştan desene kızım."

Deseydim de ne değişecekti sanki... Pastam gitmişti işte, hem de kimse tadına bakamadan. "Velet." dedim kendi kendime. "Asla çocuk yapmayacağım ileride." Bebeklerken gayet iyilerdi ama belli bir yaşı geçtikten sonra çok sinir bozucu olabiliyorlardı. Efe bu kararımın netleşmesine sebep olmuştu.

"Yani bebeğim bu şimdi evleneceğin kişinin de isteklerine bağlı." Birkaç adımda yatağımın dibinde bitip eteğimi düzelterek üzerine oturdum.

"Soner de istemesin. Kendimize bu kötülüğü yapmayalım."

Teyzemin dudaklarında büyük bir gülümseme oluştu. "Adı Soner mi?"

Aynı gülümseme benim de dudaklarıma bulaşırken kafamı sallayarak onayladım. "Adı da çok güzel değil mi ama ya?" Oturduğum yatakta yarı yatar poziyona geçip dirseğimi üzerine yasladım. Kafamı da elime

yaslarken halam söylediğimde ciddi olup olmadığımı teyit edercesine sorgulayıcı bir bakış atmıştı bana.

"Çocuğun adını duyunca da aşka gelemezsin Beste."

Gelirim.

"O kadar önemsiz şeylerde bile aşka gelebilirim ki görsen aklın durur."

"Hayatım erkeklere bu kadar yüz verilmez. Sonunda sen üzülürsün, tecrübeyle sabit bu işler." Yüzündeki gülümseme silinirken ciddiyetle derin bir nefes aldı. "Ayrıca daha on sekiz yaşına yeni girdin, lise henüz bitmedi. Gençlik hevesleriyle hislerini fazla büyütüyor da olabilirsin."

Bu konuşma moralimi bozacak gibi duruyordu.

"Hala anlamıyorsun," dedim. Kimse anlamıyordu. Makbule halam bile 'bu zamanda ne sevgilisi, yaşın başın kaç senin' deyip bana kızmıştı. "Öyle sandığınız gibi bir şey değil bu. Hislerimi büyütmüyorum çünkü zaten hislerim kendi hâlindeyken bile yeterince büyükler."

"Bebeğim ben seni anlıyorum ama yaşın böyle şeyler için fazla müsait. Sevmek güzel bir şey ancak doğru zamanda ve doğru kişiyle. Sen şu an doğru kişiyle ve doğru zamanın içinde olduğuna inanıyor musun, önemli olan bu."

"İnanıyorum," dedim hemen. Soner olabilecek en doğru kişiydi benim için. "İnan bana bundan daha doğru bir zamanlama olamazdı."

Ona ilk kez mesaj attığım gün ve saat bile o kadar doğru bir zamanlamaya denk gelmişti ki, aksini düşünmek mümkün değildi.

"Sen öyle diyorsan öyledir," dedi irdelemekten vazgeçerek. "Akıllı bir kızsın, kararlarına güveniyorum ve halan olarak seni her zaman destekliyorum."

"Teşekkür ederim." diye mırıldandım. Bir diğer halam tarafından geldiğinden beri sayısız kez eleştirildikten sonra ondan bunu duymak iyi gelmişti.

"Yakışıklı mı bari?" diye sordu sırıtarak.

"Çok."

"Ne kadar çok?"

"Bayağı çok, geldiğinde görürsün zaten."

"Sana karşı tavırları nasıl? Seni mutlu edebiliyor mu?" Bazen dünyanın en mutlu insanı ediyordu, bazense o an yeryüzündeki en acılı insan benmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu. "Ediyor. Etmese neden yanında olayım?"

"Sen kendinden çok karşındakinin mutluluğunu düşünürsün çünkü. Biraz şey vibe alıyorum senden..." Merakla sözlerinin devamını beklememe rağmen devam ettiğinde "Ney?" diye sordum.

"Şey işte." dedi söylemekten çekinir gibi bir tavırla. "Ney hala ney?"

"Hani bir ilişkin vardır, aşırı mutsuzsundur ama karşındaki üzülmesin diye bir türlü ayrılık konuşması yapamayıp ayrılamazsın ya. Sen o tarz bir insana benziyorsun kuşum." Öyle birisi değildim. En azından bence...

"Hayır ya," diyerek karşı çıktım. "Birincisi öyle bir durumun içinde değilim ikincisi olsaydım da ayrılabilirdim o kişiden."

"Bilemiyorum Beste."

Neyse ki Sonerle böyle bir ilişki içerisinde değildik ve bu konuda kafa patlatmam gerekmiyordu.

"Her neyse," dedi yatağımdan kalkarken. "Sonuç olarak sen o çocuğu seviyorsun, o çocuk da seni seviyor ve mutlusunuz. Önemli olan da bu zaten ama baştan uyarıyorum, ters bir durum olduğunda biricik halana gelmeyi asla unutmuyorsun. Kızımızı üzerse eğer aklını alırız o testosteron parçasının."

Halam feminist kişiliğini açığa çıkarırken söylediklerine gülmekle yetindim. "Hadi ablam yokluğumuzu fark edip söylenmeye başlamadan içeri geçelim. Seninki gittikten sonra gece bir güzel dedikodusunu yaparız. Marketten bir sürü şey alıp hasılat hazırladım bize."

Yatağın üzerinde oturur pozisyona gelirken "Dünyanın en iyi halası olabilirsin." dedim.

Bu övgüm karşımdaki kadını şımartmaya yetmişti. "Gururum okşandı."

Birlikte odadan çıktığımızda evin buhranlı havası hemen sarmalamıştı beni. Birkaç dakika da olsa eğlenmiştim ve şimdi yine köle gibi herkese hizmet edecektim. Gerçekten sıkmıştı bu durum canımı.

Halamla birlikte salona geçtiğimizde tüm ev halkının burada olduğunu görmüştüm. Babaannem ve hemen onun yanındaki Makbule halam en baş köşede oturuyorlardı. Babam işte olduğu için gündüzleri bizle olamıyordu ama akşam olduğunda annesinin yanında bitiyordu. Pınar ve Makbule halam dışında bir halam daha vardı fakat onun bugün halletmesi gereken işleri olduğu için burada değildi. Bir buçuk yaşındaki kızı Aslı bizimleydi ve şu an annemlerin odasında uyuyordu.

Makbule halam beni daha kapıdan girer girmez gördüğü an "Beste şu camı açıversene, içeriyi sıcak bastı." demişti.

"Açayım." dedim sakince. Sinirlerim yatıştığı için kendimi biraz daha ortama uyum sağlayabilir hissediyordum. Pınar halam yer olmadığı için yemek masasının etrafındaki sandalyelerden birisine kurulurken ben de koltuğun yanından dolaşarak pencereye doğru yöneldim. Önüne ulaştığımda kulpunu çevirerek camı biraz araladım. Dışarıda şiddetli diyebileceğim bir rüzgar esiyordu.

Biraz nefes almak için kafamı dışarıya doğru uzattım. Esen rüzgar örgülerin arasından çıkmış olan minik saç tutamlarını uçuştururken gözlerimi kapattım. "Beste eğme kafanı öyle düşeceksin aşağı." dedi babaannem.

"Düşmem babaanne."

Gözlerimi araladığımda direkt aşağıya bakıyor olduğum için binanın önünde dikiliyor olan beden görüş açıma girmişti. Kafasını eğmiş, ayakkabısının ucuyla yerdeki taşlarla oynuyordu. Ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum ama buradan bile belli olan tedirgin duruşuna üzgün bir biçimde gülümsedim. Tam anlamıyla dile getirmemiş olsa da hayatında hiç şahit olmadığı bir aile ortamında ne yapacağı, kendini nasıl sevdireceği konusunda endişeleri olduğunu görebiliyordum.

Geriye çekilip pencerenin önünden ayrıldım. "Babaanne," diyerek dikkatini çektim. "Soner gelmiş. Tek bir şey istiyorum, çocuğa istediğini sor ama ailesiyle alakalı hiçbir şey sorma tamam mı?" Çok üzülürdü sonra.

"O niyeymiş?" dedi hemen Makbule halam. "Kimdir, kimlerdendir öğrenemeyecek miyiz? Ne malum güvenilir biri olduğu?"

"Ya bir bildiğim var ki öyle diyorum. Lütfen tek istediğim bu sadece. Tamam mı babaanne?"

"İyi." dedi babaannem ancak o da aynı halam gibi bu durumdan memnun olmamış gibiydi. Yine de isteğime uyacaklarını düşünüyordum. "Tamam," dedim sevinçle. "Geliyorum ben o zaman birazdan."

Kimseden cevap beklemeden salondan çıktım ve dış kapıya ulaştım. Ev botlarımdan kurtulduktan sonra kapıyı açarak dışarı çıktığımda ayakkabılarımı hızla ayağıma geçirmiş ve asansörü çağırmıştım. Bir üst katta olan asansör hızlı bir şekilde bulunduğum kata geldiğinde içine binerek sıfıra bastım. Asansör kısa süre sonra durdu ve dışarıya çıktım.

Apartmandan dışarıya adımımı attığım an esen rüzgar, saniyesinde yüzümün buz kesmesine sebep olmuştu. Sıcak avuç içlerimi yanaklarıma bastırarak soğuktan korumaya çalışırken bana arkası dönük olan Soner'e doğru yürüdüm seri adımlarla.

"Yukarıya gelmeyi düşünür müsünüz acaba Soner Bey?" dedim, aramızda birkaç adımlık kısa bir mesafe kaldığında.

Sesimi duyan Soner ağır hareketlerle bedenini bana doğru çevirdi. Bugün günlerden cumartesiydi ve dün evimizdeki misafirler sebebiyle okula gitmemiştim. Soner'i en son perşembe günü görmüştüm, bir gün gibi kısacık bir sürede bile özletmişti kendisini salak çocuk.

Bakışlarım yüzünde turlamayı keserek elalarına çıktığında gözlerinin beyaz olması gereken kısmını ele geçirmiş olan kızarıklık anlık olarak duraksamama neden oldu. Bu kızarıklığı biliyordum, defalarca denk gelmiştim ve hepsinde de kalbimi üzüntüden paramparça edecek etkiye sahip olmuştu. "Gözlerin..." dedim korkuyla.

Başta ne demek istediğimi anlamadığını belirtircesine kaşlarını hafifçe çattı. Çok değil, birkaç saniye sonra kaşları gevşedi ve "Bir şey kullanmadım." diye alel acele bir açıklamada bulundu. Telaşla yaptığı açıklamanın ardından gözlerime inanmamı istercesine uzun uzadıya bakmıştı. "İki gündür uyumuyorum. O yüzden."

Gizleyemediğim bir tedirginlikle "Neden?" diye sordum. Geceleri uyuyamadığını biliyordum ama iki gündür gündüzleri neden uyumadığını merak etmiştim.

"Dün okula gitmedim." dediğinde kısacık cevabı bana yetmişti. Okulda uyurdu her zaman. Sessizlikte olmadığı zamanlar, birilerinin çevresinde olduğunu hissedince uykuya dalarken zorlanmadığını söylemişti bir keresinde. Dün, ben okulda olmayacağımı önceki günün akşamında Soner'e söylemiştim ve o da gitmemiş olmalıydı.

Elinde tuttuğu kutu çikolatayı yeni fark ediyordum. Kaliteli bir marka olduğu, kutunun ihtişamından belliydi. "Çikolata mı aldın?" diye sordum gülerek.

Bakışları eline kaydı. "Elim boş gelmek istemedim. İnternetten ne alabileceğime baktım, bu çıktı karşıma."

Kutuyu incelemeyi bırakarak yüzüne çıkardım bakışlarımı. Konumuz çikolata değildi. "Bizden çıktığında seninle birlikte geleyim mi?" dedim Soner'e doğru bir adım atarak. "Ben yanındayken uyursun."

"Gerek yok." Sormam başlı başına hataydı, elbette ki yok diyecekti. "Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Geleceğim."

Yorgunluğu gözlerinden okunuyorken onun biraz daha uyanık kalmasına içim razı gelmezdi. Bu tanışma denilen şeyin olabildiğince çabuk bitmesi ve annemlere bir yalan uydurup Soner'in peşine takılmak için elimden geleni

yapmalıydım. "Zamanı değil Beste. Tüm ailen sizdeyken benimle çıkıp gidemezsin, hoş olmaz."

"Ama ben çok sıkıldım," derken ajitasyon moduna girmiştim ışık hızında. "İki gündür ona buna hizmet etmekten tüm vücudum yorgunluktan sızım sızım sızlıyor." Sonerle aramızdaki mesafe iyice yok olurken dudaklarımı birbirine bastırarak alttan alttan tatlı olduğunu düşündüğüm bakışlarımı atarak yüzüne bakmaktaydım. "Yorgunluktan düşüp bayılayım mı ben? Gidelim, ikimiz koyun koyuna sarılıp uyuyalım işte."

Sonerle koyun koyuna sarılıp uyumak... En sevdiğim aktivitedir.

Soner'in boş bakışlarının yerini sımsıcak bir ifade alırken amacıma ulaşmanın verdiği sevinçle beraber gülümsedim. "Biliyordum bana kıyamayacağını." dedikten sonra kollarımı Soner'in beline dolayarak bedenine sarıldım. Ortaya kendimi atarak nasıl da güzel ikna edebiliyordum Soner'i böyle... Bana olan zaafını bu şekilde belli etmesi onun açısından birazcık zararlı olabilirdi, zira yapmak istemediği her şeyde bizzat kendim üzerinden ajitasyon yapmak bir numaralı ikna yöntemim olacaktı.

Soner'in de kolları beni çepeçevre sardığında yüzümdeki gülüş büyümüştü. Bu kolların arasında kendimi garip bir şekilde güvende hissediyordum. Soner'den önce bu hissi yalnızca babama sarılırken yaşarken şimdi birkaç ay öncesine kadar iki yabancı gibi olduğumuz birisinin kolları arasındayken yaşamak hayatın ne kadar garip olduğunu bir kere daha fark ettiriyordu.

Gerçi tam olarak yabancı da sayılmazdık. Ben onun çocukluğunda, parkta gördüğü ve unutamadığı pembe şapkalı kızdım. Soner ise son bir yıldır beni herkese karşı kör eden o çocuktu. Biz iletişimde değilken bile kalplerimizde birbirimize karşı gizli bir bağ vardı.

Düşüncelerimin gittiği bu yön dün okuduğum ve Soner'e anlatmak için kaydettiğim bir mitolojik inanışı hatırlatmıştı bana.

"Yeri değil biliyorum ama dün bir şey okudum ve sana anlatmak istiyorum." Çenemi Soner'in montuna yaslayarak kırmızılıkların çevrelediği ela gözlerine çıkardım bakışlarımı. "Japon mitolojisindeki bir inanışa göre tanrı tarafından ruh eşleri olan kişilerin serçe parmaklarına kırmızı, görünmez bir ip bağlanırmış." Soner ilgiyle beni dinliyordu ve anlatmayı bırakıp salak salak sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Dişlerimi dudağıma geçirerek gelecek olan sırıtışı engellemeye çalıştım.

"İpin bağlandığı yerler ve hikayeler değişse de, ipin bağlı olduğu kişiler başka insanlara aşık olsalar da; kırmızı ip esnermiş, kördüğüm olurmuş

fakat asla kopmazmış ve iki insanın kaderini birbirine bağlarmış. Buna kaderin kırmızı ipi denilirmiş. Böyle şeyler sana saçma geliyor olabilir belki ama bir efsaneden ibaret de olsa bizim durumumuza uyduğunu düşünüyorum."

Elimi, yumruk hâline getirip sadece serçe parmağımı havada tutarak Soner'in göz hizasına getirdim. Bu hareketimle beraber Soner de omzuma sardığı kollarından birini çekip beni taklit ederek serçe parmağını benimkinin yanına getirdi. Yan yana duran parmaklarımıza bakarken içten bir tebessümle yanağımı Soner'in göğsüne yasladım.

Soner, yumruk yaptığı avucunu açtıktan sonra benimkini de açmış ve parmaklarımızı birbirine kenetlemişti. Bir süre o şekilde, birbirimize sarılarak durduk. Gözlerim kapalı bir hâlde beklerken ani bir hareketle Soner beni kendisinden uzaklaştırdığında ne olduğuna şaşırarak gözlerimi araladım.

"Niye üzerinde mont yok senin?" dedi, yeni fark etmiş gibi. Ben de havanın soğukluğunu unutmuştum ve Soner bunu der demez üşüdüğümü hatırlamıştım.

"Bir anda çıktım evden, unutmuşum." diye mırıldandım.

"Yürü." dedi omzumdan tutup bedenimi apartmana doğru çevirirken. Bahçenin dışarısındaydık, beni bahçeye doğru yürütmeye başladı.

"Aa," dedim hemen sahte bir şaşkınlıkla. "Sen bi' kırolaştın, bir şeyler oldu sana. Köprüyü geçene kadar mıydı tüm romantikliklerin?"

Soner, dediğimi umursamadan beni apartmana doğru yürütmeye çalışırken esmekte olan rüzgar şiddetini arttırmıştı. Bir anda büyük bir toz kütlesi olduğumuz tarafa doğru gelirken refleks olarak gözlerimi kapattım. Soner'in omuzlarıma yerleştirdiği elinin baskısı kaybolurken aynı anda hemen arkamdaki bedeninin de benden uzaklaştığını hissetmiştim. Gözlerimi aralayıp Soner'e bakacağım sırada suratıma suratıma vuran rüzgarın etkisi kesildi ve yüzüm Soner'in göğsüne gömüldü.

Anlık esen rüzgar birkaç saniye sonra birazcık da olsa dinginleştiğinde, uçuşan tozlar suratıma gelmesin diye önüme geçip yüzümü göğsüne gömen Soner geri çekildi ve beni de kendisiyle beraber sürükleyerek apartmana soktu.

Peşine takılmış yürürken aptal aşık yanımı açmış ve Soner'e bakarak sırırtıyordum. Aniden arkasını dönüp bana baksa ve otuz iki diş sırıttığımı görse delirdiğimi düşünebilirdi.

Birlikte asansöre bindiğimizde sırtımı asansörün duvarına yaslayarak Soner'in profilini incelemeye başladım. Gergin olduğunu hissediyordum. "Eğer istemiyorsan ya da çelişkideysen ailemle tanışmak zorunda değilsin." Kafasını yana doğru çevirerek elalarını gözlerime değdirdi.

"Zorlanacağını biliyorum. Çok daha rahat olduğun bir zamanda bunu tekrarlayabiliriz. Kendini ailemle tanışmak zorundaymışsın gibi hissetme diye söylüyorum bunu. Ben onları geçiştirmenin bir yolunu bulurum."

Onun gerginliği beni de tedirgin ediyordu. Bu tanışma meselesi biraz emri vaki gibi olmuştu, bu yüzden kendimi diken üstünde hissediyordum.

Soner'in bakışlarının benden ayrılmasıyla beraber asansör durduğunda ve kapısı açıldığında dışarıya çıktık. Durup Soner'e doğru döndüğümde o da aynısını yapmış, yüzünü bana çevirmişti. "Tanışmak sorun değil Beste. Sadece hoşlarına gitmeyecek bir şey yaparsam ya da söylersem bana kızma olur mu? Nasıl davranacağımı bilmiyorum çünkü."

"Saçmalama," dedim hemen. "Neden kızayım sana? Öyle bir şey yapmazsın, kendine yüklenme lütfen. Güzel olacak her şey, annemle babam seni çok sevecek. Gerçi..." Sesli bir biçimde güldüm. "Annemin gözünde şimdiden olmayan oğlu konumuna yükseldin bile. Seni o kadar çok anlattım ki, yakında beni satar seni alır o derece."

Soner'in de dudaklarında gülümsemeye yakın bir ifade belirdiğinde konuşmaya devam ettim. "Babam dışarıdan katı gibi durur ama kocaman bir kalbi vardır, onun da seni seveceğinden eminim." Babam biraz sıkı ve kuralcı bir insandı ama bunun önüne geçebilecek tek bir şey vardı; benim mutluluğum. Ben mutlu olduğum sürece, yanımdaki kişi beni mutlu ettiği müddetçe o insanı sevmeme ihtimali yoktu.

Fakat yanımdaki beni bir kez dahi ağlatır ve mutsuz hissetmeme sebep olursa ne kadar severse sevsin, bir daha asla ona karşı eskisi gibi olamazdı.

Soner için defalarca kez ağladığımı bilmese de olurdu...

"Tamam," dedi Soner. "Sorun yok. Girelim içeri, üşüme daha fazla." Dışarıdaki soğukluğun apartmanda zerresi olmamasına rağmen kafamı sallayarak onayladım ve kapının ziline bastım. "Bir tane halam var," diye konuştum fısıltıyla. Aniden kapıyı açan kişi Makbule halam olursa dedikodusunu yaptığımı duysun istemiyordum. "Biraz değişik bir kadındır. Lütfen bir şey derse de onu takma, biz bile onun söylediklerini umursamıyoruz çünkü."

Ben umursuyordum gerçi.

"Halanın dedikodusunu yapman yakışmadı." dedi eğlenir bir sesle.

"Neyden bahsettiğimi kadını gördüğünde anlarsın." diye homurdandım.

Kapı sevgili kuzenim Aylin tarafından açıldığında ikimizin de bakışları o tarafa dönmüştü. Aylin, elinde kocaman bir yeşil elmayı tutuyordu. Isırık aldığı elmasını ağır hareketlerle indirirken benim üzerimdeki bakışları Soner'e kaydığında, yüzünde bariz bir şaşkınlık oluşmuştu. Çenesi neredeyse düşecek şekilde ağzı açılırken gözlerimi kısarak uyarı dolu bakışlarımı yüzüne diktim ama odağı bende olmadığı için bana mısın dememişti.

Harika. Bu yaşta kuzen katili olacaktım.

Dikkatini çekme amacıyla boğazımı temizledim. Nihayet bakışları Soner'in yüzünden ayrılıp bana döndüğünde kendine gelmiş olmalıydı ki dağılan ifadesini hemen düzeltti ve geriye çekildi. Sonunda.

Dakika bir, gol bir.

Aylin'e ters bakışlar ata ata yanından geçtim. "Merhaba." dedi Aylin cilveli bir şekilde. "Alayım ben onu." Soner'in elinde tuttuğu çikolata kutusunu işaret etmişti.

Hiçbir şey yapmadan öylece ikisini izlerken gözlerim gittikçe daha da kısılıyordu, bir ara önümü göremeyecek hâle gelmiştim ki toparladım. Bugün için planlarım dahilinde kesinlikle sevgilimi kuzenimden kıskanmak yoktu. Umarım şu an abartan benimdir diye düşünürken yanımızda beliren annem benim kurtarıcım olmuştu.

Annem sevecen bir şekilde "Hoş geldin," dedi Soner'e. "Öyle durma kapıda, içeri geç hadi."

Annemin bu tavrıyla Soner'in gerilen kaslarının birazcık da olsa gevşediğini fark etmiştim. "Hoş buldum." dedi ne aşırı samimi ne de soğuk diyebileceğim bir ses tonuyla. Bakışlarından garip bir ifade geçip gitmişti anneme bakarken. Bunun ne olduğunu tam olarak çözememiştim.

Soner elindeki çikolata kutusunu anneme doğru uzattı. "Bu, sizin için."

Ne demekti bana almamak? Ben neydim burada ya?

Annemin gülümsemesi derinleşti. "Ne kadar naziksin, teşekkür ederim." Çikolataları gözüme kestirdim. Anneme almış olabilirdi ama ortak çıkacaktım onlara. Ben daha çok seviyordum çikolatayı.

Aylin anlamsız bir homurtu çıkarıp bize arkasını dönerek mutfağa geçtiğinde Soner yanlış bir şey yaptığını düşündüğünden olsa gerek, kuzenimin arkasından merakla bakakalmıştı. "Hadi oğlum, içeri gel." dedi annem bir kez daha. Bakışlarını bize çevirip kafasını salladı ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra eve girdi.

Soner evimize ilk kez geliyordu, fırsat bulursam bir ara ona odamı göstermek istiyordum.

Soner, annemin yönlendirmeleriyle oturma odasına geçtiğinde kapıyı kapatırken derin bir nefes almıştım. Soner'in geçmekte olan gerginliği şimdi de benim vücuduma yüklenmeye başlamıştı. Ne zor işti sevgilini ailenle tanıştırmak. Ortada büyütülecek bir olay da yoktu ama insan istemsizce geriliyordu işte.

Sol tarafta kalan boy aynasından üzerimi kontrol ettim. Dağılan, güzel görünmeyen bir yerimin olmadığı kanaatine varınca kapının yanında duran ev botlarımı ayağıma geçirerek oturma odasına girdim. Ben gelene kadar annem, Soner'i ikili koltuklardan birisine oturtmuş kendisi de yanına oturmuştu. Soner'in yanında öyle bi' duruyordu ki, Soner'e tek kelime edilse hemen savunacakmış gibi kabullenmişti sanki. Annem varken korkmama gerek yoktu, Soner'imi kimselere yedirmezdi.

Makbule halam, babaannemden önce atılarak konuşmaya başladı. "Soner'di değil mi?"

Başka yer olmadığı için Pınar halamın yanına gidip yemek masasının sandalyelerinden birisine kuruldum. Halam kafasını bana doğru çevirip yarım ağız gülmüştü ama bu gülüşüne karşılık veremeyecek kadar gergin hissediyordum kendimi. "Evet, Soner." diye cevapladı Soner.

Tamam, güzel gidiyoruz.

"Senden önce ünün geldi kulamıza Soner," dedi halam. "İki gündür Soner aşağı Soner yukarı, dilinden düşmüyor bu kızın." İmalı imalı sözlerini tamamlaması üzerine ağzım açık bir şekilde halama bakakalmıştım. Normal zamanda evet, öyleydim fakat onların yanındayken hiç de öyle bir şey yapmamıştım. Bir, iki kez babaannemin Soner hakkındaki sorularına cevap vermiştim o kadar.

Pınar halam kulağıma doğru yaklaşarak fısıldadı. "Ablam seni batıracak bugün Beste."

Gerçekten imdat.

Neyse ki babaannem olayı devraldı da üzerime bir rahatlama düştü. "Nasılsın oğlum, iyi misin?"

"İyiyim, siz nasılsınız?" Soner, düşündüğümden biraz daha iyiydi bu konuda. Karşısındakini şüpheye düşürecek kadar soğuk davranmıyordu ama bir anda samimiyet de kurmamıştı. Babaannem zaten aşırı samimiyetten hoşlanan birisi değildi. "İyiyim, teşekkür ederim."

Babaannem bir süre bana baktı ve yine odağına Soner'i aldı. "Besteyle aynı sınıfta mısınız Soner? Öyle mi tanıştınız?"

Ben bu sorulara iki günde bin defa cevap vermiştim oysa ki...

"Geçen seneden beri aynı sınıftayız. Oradan tanıştık sayılır."

Sayılırdı çünkü aslında küçükken parkta karşılaşmıştık. Tabii o da tam bir tanışma sayılmıyordu. Karışık bir mevzuydu.

Makbule halam "Nasıl bu hâle geldiniz peki?" diye sordu. Sevgili oldunuz, demek çok zor olmasa gerek.

Soner'in bakışları bana kaydı. Ne diyeceğini bilemez bir hâli vardı. "Ben Soner'e mesaj attım, oradan olaylar gelişti ve bu hâldeyiz." dedim. Soner, ilk yazan tarafın ben olduğumu söylemekten çekineceğimi düşünmüştü sanırım. Öldürecekti beni bu çocuğun düşünceli hâlleri.

"Kız o ne biçim şey?" Halamın kaşları çatılmıştı. "İlk adımı erkekler atmaz mıydı?"

"Ne alaka ya?" dediğimde verdiği cevap çok manidardı. "Kız evi naz evidir. Bırak karşındaki senin için çabalasın, sen değil."

Yani şu durumda bunu söylemek ne değiştirecekti, merak ediyordum.

"Bu tavsiyelerini Aylin'e sakla halacığım." dedim. Aylin, Makbule halamın kızıydı. Daha öncesinde defalarca kez sevgilisi olduğunu duymuştum ama ona, bana verdiği tepkinin zerresini vermemişti. Oysa benimkini duyduğundan beri yanlış bir şey yapıyormuşum gibi davranıyordu.

"Aylin senin gibi değil ki, Aylin mesafesini bilir. Kendinden ödün vermez." Şu an ne alakası olduğunu sorgulamayacaktım.

"Makbule kalk da bize çay koy." dedi babaannem. Minnet dolu bakışlarımı ona yollarken halam, babaannemin bu emrini yerine getirmesi gerektiğini bildiğinden gözlerini devirerek ayağa kalktı. Saniyeler sonra salondan çıktığında arkasından onu izlemeye bırakarak Soner'e dönmüştüm ki, onun bakışları bende olduğundan göz göze gelmemiz kaçınılmaz olmuştu.

Sorun olmadığını belirtmek istercesine tebessüm ettim. Karşılık olarak da ondan varla yok arası bir gülümseme almıştım. Biraz daha rahatladı ve bakışlarını babaanneme çevirdi.

"Benim bu salak kızıma bakma oğlum. Dilin kemiği yok ki işte, patavatsız biraz."

"Sorun değil benim için."

Babaannem, Soner'e sorular sormaya devam ederken annemin kaş göz işaretleri ile kapıyı gösterdiğini fark edince yerimden kalkarak gösterdiği yöne doğru yürüdüm. Benim salondan çıkışımla elinde tepsiyle halamın girişi bir olurken annem de hemen arkamdan benimle gelmişti. Birlikte mutfağa geçtiğimizde kimsenin olmaması iyi olmuştu çünkü durum değerlendirmesi yapacaktı.

İçeriden babaannemle Soner'in sesi geliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordum. "Bir tabak da Soner'e hazırla bakayım." dedi annem.

"İtiraf et," dedim mutfak dolabından düz ve geniş bir tabak çıkarırken. "Soner'i hemencecik benimsedin."

"Çocuk benim şapkamı saklamış yıllarca, dedin Beste. Nahif seviyor belli. Saygılı ve efendi birisine de benziyor. Benimsemeyeyim de ne yapayım?"

Çok haklısın anne, çok.

Annem Soner'i detaylıca ilk kez görüyordu. Hastanedeyken camdan, uzaktan görmüştü sadece. Tabağa önce büyük bir dilim börek koydum. "Anne, böyle bana yaptığın gibi ona da anne şefkati göstersene." Anneme sırtım dönük olduğu için tepkisini göremiyordum. "Ne bileyim, sevildiğini hissetsin işte."

"Yaparım yapmasına da, neden istiyorsun bunu?"

"Anlatamam sebebini." dedim tabağı tıka basa doldurmaya devam ederken. Soner'in özeliydi sonuç olarak, karşımdaki annem de olsa anlatamazdım. "Dediğimi yap sadece, elinden geldiğince."

Annem hiç sorgulamadan "Tamam." dediğinde bir kez daha böyle bir anneye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkına varmıştım.

"Babam ne zaman gelecek anne?"

"Biraz önce konuştum, şimdi işi olduğunu en geç iki saate geleceğini söyledi." Kafamı sallayarak onayladım.

Annemle mutfakta biraz daha oyalandıktan sonra elimdeki tabağı tepsiye koyup elimde tepsiyle beraber içeriye geçtik. Salona girer girmez babaannemin "Bizim kız çok arsızdır," dediğini duymuş ve kapının önünde durmuştum.

"Konu nereden buraya geldi şimdi ya?" dedim çocukça bir tavırla.

Babaannem beni umursamadan konuşmaya devam etti, Soner ise can kulağıyla onu dinlemeye. "Biraz pervasızdır da. Aynı halası gibi onun da dilinin kemiği hiç yoktur ama onunki iyi manada. Hislerini içinde tutmayı

bilmez, pat pat söyler hemen." Ne yazık ki öyleydi... Babaannem beni çok iyi tanıyordu.

Soner'in önüne geçerek tepsiyi ona doğru uzattığımda tabağı alıp sehpanın üzerine bıraktı. Dikkatini babaanneme öyle vermişti ki yüzüme bile bakmamıştı.

"Bir şeyi ya da birini çok severse ondan asla kopamaz. Ne yaparsan yap Beste'yi ayıramazsın ondan. Küçükken de öyleydi görüyorum ki hâlâ da öyle. Çok net hatırlıyorum bir tane emziği vardı, beş yaşına geldiğinde bile ağzından düşürmezdi. Ağzından almaya gör basardı çığlığı." Rezil oluyorum, rezil. Tepsiyi masaya bırakarak Pınar halamın yanındaki yerime oturduğumda onun büyük bir sırıtışla babaannemi izlediğini fark etmiştim.

"Bunu anlatmasa mıydın babaanne ya?" diye mırıldanarak araya girdim ama kimse beni duymadı.

"Bir gün annesi saklayıp kayboldu dedi de ancak öyle bırakabildi emzik sevdasını."

"Ne demek saklamak ya? Kaybettim diye ne kadar ağlamıştım." Çocukluk travmamdı bu benim. Çığlık çığlığa ağlayıp tüm evin altını üstüne getirmiştim.

Annem gülümsedi. "Başka türlü bırakmayacaktın. Okula da emziğimle gideceğim diyordun kızım ne yapsaydım?" O yaşlarda kreşe başladığımı hatırlıyordum. Gerçekten de emziğimi oraya götürüp arkadaşlarıma göstermek gibi düşüncelerim vardı.

Götürseydim ve bu yaşta hâlâ emzik mi çiğniyorsun diye benimle dalga geçselerdi, beş yaşındaki Beste için asıl travma bu olurdu herhalde.

"Anlatmak istediğim eğer şu an buradaysan ve bizimle tanışıyorsan Beste'nin çok sevdiği birisi olmandan kaynaklıdır. Öylesine birisi ve öylesine bir ilişki içerisinde olsaydınız torunumu birazcık bile tanıyorsam seni bizimle tanıştırmaz, tanışmak istediğimizde bir bahane uydurur geçiştirirdi. Beste'nin sevdiğini biz de sever ve saygı duyarız. Bizim yanımızda rahat olabilirsin."

Belli ki Soner'in gerginliği babaannemin de gözünden kaçmamıştı. Bu konuşması beni bile rahatlatırken Soner'in rahatlamaması imkansızdı.

"Biliyorum," dedi Soner bana bakarken hafif bir tebessümle. Ufak bir gülümsemeydi ama öyle derindi ki gözlerinin içi adeta gülüyordu. "Her zaman sevdiğim birisinin ailesiyle tanışmıyorum. Gerginliğim göze battıysa üzgünüm."

Yerim. Isıra ısıra hem de, hunharca.

"Estağfurullah oğlum, ne batması?" dedikten sonra çayından büyük bir yudum aldı babaannem.

Makbule halam birkaç dakika süren sessizliğini bozdu. "Doğma büyüme İstanbullu musun Soner?"

"Öyleyim." İşte geldik, Soner'in hayatıyla alakalı sorular kısmına... Asıl gerginlik şimdi başlıyordu, bakalım buradan nasıl sağ çıkacaktık?

"Annen baban nasıllar? Haberleri var mı Beste'den?" Soner'in bakışları donuklaşırken bacağımın üzerinde birleştirdiğim ellerim elbisemin etek kısmına gitti ve sıktı. Ailesiyle alakalı tek bir şey sormayın demiştim ama elbette ki bir kulaklarından girip diğerinden çıkmıştı bu dediğim. Sevgilim olarak birisini karşılarına getiriyorsam onun ve ailesinin hakkında merak ettikleri kısımlar olabilirdi, bir kısımda onlar da haklıydı.

"Yok," dedi net bir sesle. "İkisi de vefat etti."

Neden sormayın dediğimi şimdi daha iyi anlamış olmalılar ki hepsinin yüzünde, evet Makbule halamın bile, üzgün bir ifade yer edinmişti. "Anladım, kusura bakma." diyerek arkasına yaslandı.

"Sorun değil, sormak hakkınız."

Bir anda buz gibi olan ortamın dağılmasını sağlayan şey bebek hoparlörlerinden gelen ağlama sesi oldu. Tüm herkesin bakışları hoparlöre kayarken hemen ayağa kalktım. "Aslı! Aslı uyandı." Bu ortamı düzeltse düzeltse oradan oraya koşturan, bıcır bıcır bir kız çocuğu düzeltebilirdi.

Seri adımlarla salondan çıkıp annemlerin odasına yöneldim. Kapalı olan kapıyı açtığımda Aslı'yı yatağın üzerinde oturmuş ağlarken bulmuştum. Bir yandan yumruk yaptığı eliyle sol gözünü ovuşturuyor bir yandan da etinden et koparıyorlarmışçasına ağlıyordu. "Aslı, bebeğim." diyerek kendimi fark ettirdiğimde bakışları beni bulmuş ve ağlaması dinmişti.

Kollarını bana doğru uzattığında aramızdaki mesafeyi kapatıp Aslı'yı kucağıma aldım. Ağlaması sessiz iç çekişlere dönüşmüştü. Uyandığında yanında birilerini göremeyince korktuğundan olsa gerek hemen ağlıyordu. Aslı sarı kafasını omzuma yaslayıp "Anne." dedi mırıltıyla.

"Anne gelecek birazdan." Yeni uyandığından üşümemesi için yatağın üzerindeki küçük örtüyü sırtına örtüp kucağımdaki Aslıyla beraber odadan çıktım.

"Mama." dedi sonra. Hemen ardından da ekledi. "Su."

"Tamam vereceğim sana mama ve su." Birlikte oturma odasına girdiğimizde bakışlar bize dönmüştü. Annemin burada olmamasını fırsat bilerek Soner'in yanındaki boşluğa oturdum hemen. Babaannem Aslı'ya

bakıp 'oy benim torunum' uyanmış mı temalı cümlelerini ardı ardına sıralayıp sevgisini dillendirirken Pınar halam rutinimizi bildiğinden Aslı'nın su dolu biberonunu, masadan alarak bana getirmişti.

Aslı'yı bacaklarımın üzerine yan bir şekilde oturttuğumda şimdi de kafasını göğsüme yaslamıştı. Yüzü Soner'e doğru dönüktü ve ben ona suyunu içirmekle meşgulken bakışları ilk kez gördüğü yabancının üzerindeydi. Kafamı kaldırarak Soner'e baktım bu kez. Aslı'ya bakıyordu, dümdüz bakışlarıyla ama kafasının içindeki düşünceleri tahmin edebiliyor olduğum için olsa gerek, bu düz bakışların altında bile tonla şeyin gizli olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Aslı dudaklarını biberondan uzaklaştırıp işaret parmağıyla Soner'i işaret etti. "Abi."

"Evet," diyerek onayladım onu. "Abi."

"Abi." dedi tekrardan. İşaret parmağını yavaşça indirmişti. "Abiyle tanışmak ister misin?" derken Aslı'yı kucağımda havaya kaldırmış ve ikimizin ortasında ayakta duracak bir konuma getirmiştim. Ellerim belinin iki yanından ona destek veriyordu. Soner hâlâ sessizliğini sürdüyordu.

"Bu da bizim evimizin neşesi," diye konuştu babaannem. "Bıcır bıcır konuşması, ortalıkta koşturması yok mu? Nasıl keyiflendiriyor anlatamam."

"Kuzenine çekmiş." dedi Pınar halam bana bakarak. Bu kuzen ben oluyordum sanırım.

Aslı, Soner'e doğru bir adım atıp elini uzattığında Soner'in karşılık olarak elini uzatması beni gülümsetmişti. Soner'in elini, onunkinin yanında küçücük kalan eliyle kavrayınca belini tutmayı bıraktım. "Beste de öyleydi küçükken. Gerçi hâlâ pek değiştiği söylenemez." dedi salona elinde tepsiyle giren annem.

"Hiç de bile." diye karşı çıktım. "Öyle değil."

Soner'in bakışları bana döndü ve "Öyle." dedi.

Sen dediysen öyledir koçum.

Aslı ilerleyip Soner'in kucağına oturduğunda Soner de düşmemesi için belinden tutmuştu. Aslı da işini biliyordu. Soner, ne kadar harika birisi olduğunu daha iyi anlamalıydı. Küçük çocuğu bile saniyesinde kendisine hayran bırakmıştı.

"Abi," dedi Aslı, Soner'in göğsüne minik darbelerle vurarak. "Mama."

"Ha bir de asla doymaz." dedi babaannem. "Çok obur, dünyayı önüne versen sorgulamaz yer."

Ben sandım.

"Bunlardan vermem de sakınca var mı?" diye sordu Soner, hiç dokunulmamış tabağını göstererek. Bu hareketiyle Aslı tabağı fark etmiş ve hızla tabağa doğru uzanmıştı ancak Soner, belini sıkıca kavrayarak uzanmasını engellemişti. "Yok, yedirebilirsin." dedim. "Bir beni yemiyor kendisi çünkü."

Soner, tabaktaki böreği peçeteye sarıp Aslı'ya yedirmeye başladığında bu görüntüyü izlerken içimde bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Üzgünlükle karışık bir mutlulukla izliyordum olan biteni. Soner'e kardeşiyle bunları yapması için fırsat tanınmamasına çok üzülüyordum. Harika bir abi olacağından o kadar emindim ki. Şimdi kucağında Aslı vardı ve onu ister istemez Ada olarak düşündüğünü biliyordum.

İçimi acıtıyordu, bu hayatın adilsizliği.

İşini çok iyi bilen Aslı, sarı kafasını Soner'in göğsüne gömmüş ona uzatılan böreği yemekle meşguldü. Çok fena bir şeydi kendisi.

Karşımdaki görüntüyü huzurlu bir gülümsemeyle izlerken sessizliğimiz babaannemin şiddetle çalan telefonuyla bozuldu.

Sordum sarı çiçeğe, annen baban var mıdır?

Yaşlıların duydukları her ilahiyi zil sesi yapması bende gülme isteği uyandırıyordu ama çarpılırım korkusuyla gülemiyordum.

Babaannem masanın üzerindeki telefonuna göz ucuyla baktı. "Ahiretliğim arıyor."

Telefonuyla beraber ayaklanıp salondan çıktığında Soner'in bakışlarının bana döndüğünü hissettim. "Ölümüne kankası yani." diye açıkladım. "Anneannem aradı."

Babaaannemle anneannem neredeyse çocukluğundan beri yakın arkadaşlarmış. Hatta annemle babamın tanışıp görüşmesi konusunda da ikisinin katkıları varmış. Son on yıldır farklı farklı yerlerde olsalar da aralarındaki bağ hiç kopmamıştı. Her gün yarım saat ile bir saat arası süren telefon konuşmalarını yapmazlarsa günleri geçmiyordu.

Makbule halam da eline aldığı çay bardağıyla beraber ayağa kalktı. Pınar halamla Aylin'in kendi aralarında konuşmasını fırsat bilerek Soner'e döndüm. "Gelsene benimle."

Hazır ortam dağılmışken babam gelene kadar birazcık Sonerle baş başa zaman geçirmek istiyordum. Babaannemin konuşması yarım saatten önce bitmezdi. Soner, kucağındaki Aslı'yı bırakmadan peşime takıldığında salondan çıkmış ve odama doğru yönelmiştik. Odamın kapısını açtığımda

yine bir şekilde odama girmeyi başarmış Efe'yi görmek beni tabiiki de şaşırtmamıştı.

"Dışarı çık Efe." dedim onu görür görmez. Hâlâ bilgisayarımı rahat bırakmamıştı velet.

Efe kafasını bilgisayardan kaldırıp bize baktı. Daha çok Soner'e bakmıştı. "Hıı çıkayım da beraber işler çevirin değil mi? Yemezler Beste abla." dedi imalı imalı.

"Ne biçim konuşuyorsun sen be? Yaşa bak aklının işleyişine bak."

"Akıl yaşta değil baştadır abla." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Çıkmam."

"İyi," dedim yatağa yaklaşırken. "Ben de bilgisayarımı alırım o zaman. Ayrıca kaç saat oldu sen bunu çalıştıralı?"

Bana kafa tutan hâlleri anında yok olurken bilgisayarı sahiplenircesine tuttu. "Aslında düşündüm de işler çevirebilirsiniz." Bilgisayarı kucakladığı gibi yine ışık hızında yanımdan tüyüp gittiğinde ancak arkasından bakmakla yetinebilmiştim. "Kolay gelsin."

"Sinir bozucu velet." diye söylendim arkasından. Soner, kucağındaki Aslı'nın cıvıl cıvıl konuşmasını dinlediği için bizimle ilgilenmiyordu. Bizi duyduğundan bile şüpheliydim. Aslı, tam olarak konuşmayı bilmediği için kendi dilinin döndüğünce anlamsız şeylerden bahsediyordu, Soner de sanki anlıyormuş gibi ona karşılık veriyordu.

"Isırırım." dedim sessizce. "Bu sefer gerçekten ısırırım."

Çok tatlılardı.

Kapıyı yavaşça kapatarak ikisinin yanına yaklaştığımda Soner'in elaları bana doğru çevrilmiş ve yüzümdeki gülümsemeyi fark etmişti. Tam yanında durup kafamı koluna yasladım. "Nasıl gidiyor? İyi mi her şey?" diye sordum.

"İyi."

Aslı, Soner'in omzuna yasladığım kafama elini geçirdiğinde şok içerisinde uzaklaştım. Küçük kaşlarını çatmış bana bakıyordu ki Soner'den uzaklaştığımı görünce gülümsemiştim. "Şaka mısın ya?" dedim elimi vurduğu yere götürürken.

Küçük büyük fark etmeksizin kuzenlerim birer birer sevgilime düşüyordu, çok güzel gerçekten.

Soner gülerek Aslı'nın vurduğu kısıma dudaklarını bastırdı. İçten bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde kucağında Aslıyla beraber yatağımın üzerine oturmuştu. Mest olmuş bir şekilde Soner'e bakarken "Bir daha

vurabilirsin Aslıcığım." demiştim. Soner hep böyle öpecekse Aslı hiç durmadan vurabilirdi.

Gidip yanlarına oturdum. Soner, Aslı'yı yatağın üzerine bırakmıştı ama Aslı benimkini aratmayacak bir arsızlıkla tekrar yapışmıştı Soner'e. "Arsızlık genlerimizde var sanırım." Aslı, kafasını Soner'in bacağının üzerine koyup yatakta uzanır pozisyona gelmişti. Hâlâ uykusu olduğu sürekli ovuşturup durduğu gözlerinden belliydi. "Ama küçücük çocuğun bile aklını alamazsın ya." dedim homurdanarak.

"Ben bir şey yapmadım." dedi masum ayağına yatarak.

"Senin zaten bir şey yapmana gerek. Dümdüz dursan yetiyor." Ben de ona bu şekilde düşmemiş miydim zaten? Ciddi manada çocuğun okulda uyumak ve camı izlemek dışında yaptığı bir şey yokken kapılıp gitmiştim ona. Etkisi bu kadar büyüktü işte.

"Bunu senin söylemen garip."

"Neymiş garip olan kısmı?"

"Sadece bir kez gördüm seni küçükken," dedi bakışlarını bana çevirerek. "O bir kerede aklımı almışsın."

"Yaa," dedim harfleri uzatarak. "Isırayım mı bir kere?" Sevgimi gösteriş biçimim biraz göz yaşartıcıydı... Soner ilk iki seferden sonra garipsemez olmuştu. Kafasını hafifçe sağa doğru yatırarak onayladığını belirttiğinde heyecanla uzanıp sağ yanağına acıtmayacak bir şekilde ısırdım. Sonrasında dişlerimin yerini dudaklarım aldı ve ısırdığım kısma derin bir öpücük bıraktım.

"Buna ısırmak mı dedin şimdi?" Geri çekildiğimde yanağında diş izi bile yoktu.

"Kıyamam, canın acır."

Gülerek kafasını iki yana salladı. Bakışlarını Aslı'ya indirdi ve onun kendi kendine bir şeyler mırıldanmasını dinlemeye başladı. Bir bebeğin anlamsız mırıltıları bile onda bir anlam buluyormuş gibi ilgiyle dinlemesi çok güzeldi, çok özeldi. Demek ki beni dinlerken de dışarıdan böyle görünüyordu.

"Dünkü seans nasıl geçti? Ne yaptınız?" diye sordum. Bunu sormak için pek fırsatım olmamıştı.

"Aynı şeylerdi," dedi. "Aynı konuşmalar, aynı terapiler. Şu sıralar tedavi gidişatında değişen şeyler yok, bir süre aynı devam edecekmiş." Aslı'nın uyuduğu için dağılmış olan saçlarıyla oynuyordu konuşurken. "Sana eski

günlerini hatırlatan her şeyden uzak durmaya çalış dedi doktor. Hayatımdan çıkarmalıymışım."

Ona kötü günlerini hatırlatan şeylerden uzak kalmadığı sürece iyileşmesi zaman alacaktı. "Ev." dedim sessizce. Cevap vermedi, sessizliğiyle onayladığını belirtmiş oldu.

O evde olması başlı başına hataydı zaten. İyileşme sürecinde ne kadar adım atarsa atsın, ne kadar ilerleme kaydederse etsin günün sonunda o eve döndüğü müddetçe tüm her şey başa dönecekti.

"Aslında," dedim düşünceli bir şekilde. "Ev senin üzerine değil mi? Satıp başka bir ev alabilirsin." Ailesi öldüğü için tapusu Soner'e ait olmalıydı.

"Daha önce bunu yapmayı düşünmemiştim çünkü eninde sonunda yaşamaktan vazgeçeceğimi biliyordum. O yüzden evin pek önemi yoktu." Ama şimdi işler farklıydı, şimdi bir iyileşme sürecine girmişti ve o ev, ona asla yardımcı olmuyordu.

"Ama şimdi şartlar değişti," diye tamamladım Soner'i. "Şimdi aslında o evin sana ne kadar kötü geldiğini daha iyi fark edebiliyorsun."

Kendisi söylemişti bana. O ev, tüm ailesini kaybettiği yerdi. O ev bir mezarlıktı.

"Sanırım." dedi kendi kendine. Aslı'dan huysuz bir mırıldanış geldiğinde ağlayacağını düşünürken Soner, hızla elini Aslı'nın parmaklarına götürmüş ve oynamaya başlamıştı. Bunu yaparken bakışları bende olduğu için hareketinin farkında olup olmadığından emin değildim.

"Soner düşünsene şöyle küçük bir artı bir evinin olduğunu. Tüm eşyaları satarsın mesela, birlikte evini yeniden dizayn ederiz. Yeni eşyalar alırız, yeni bir düzen yaratırız en başından. Böyle bir yenilik sana çok iyi gelmez miydi? Beni düşüncesi bile öyle heyecanlandırıyor ki," diye konuştum neşeyle. "Yeni hayatın için harika bir başlangıç olurdu."

Böyle bir şey Soner'in iyileşme sürecini de hızlandırırdı belki. O evde durmasının ona eksiden başka bir getirisi olduğuna inanmıyordum. Uyuyamıyordu. Geceleri, ben yatağımda mışıl mışıl uyurken o uyuyamıyordu. Bunu düşünmek beni her seferinde o kadar kötü hissettiriyordu ki. Uyuyabilmek için sabah olmasını ve okula gitmeyi bekliyordu her gece. Önümüzde iki haftalık tatil vardı. O iki haftada ne yapacaktı?

"Güzel olmaz mıydı?" diye yineledim sorumu.

"Olurdu ama alıcı bulmak o kadar kolay değil."

"Tek derdimiz bu olsun Soner ya. Babama söylesem ve çevresine yaysa hemen ertesi gün alıcısı çıkar. İşin en kolay kısmı o, sen yeter ki kabul et."

Bakışları yatağa indi ve kendince düşüncelere daldığını fark ettim. Sessizce beklemeye başladım. O düşünürken ben de Aslı'nın parmaklarıyla oynayışını izlemeye koyulmuştum. Aslı'nın gözleri kapanmak üzereydi ve artık mırıl mırıl konuşmuyordu. Parmaklarını Soner'in elinden çekmediğine göre hâlinden memnundu.

O kadar haklısın ki Aslı.

İstemsizce zihnime bir görüntü düşmüştü. Soner'in kendi çocuğuyla ilgilendiği, harika bir babalık yaptığı bir görüntüydü. Kalbim bu hayalin etkisiyle hızlanırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir gün bu hayalin gerçeğini görebilecek miyim acaba düşüncesi oluşmuştu şimdi de.

Görseydim çok güzel olurdu. Soner'in çok iyi bir baba olacağından adım kadar emindim. Bir oğlu olsaydı kendi yaşadığı hiçbir şeyi ona yaşatmayacağını, üzerine tir tir titreyeceğini tahmin etmesi zor değildi.

Nefes alış verişlerimin düzensizleştiğini fark ettiğimde derince bir iç çektim. Yine hayal alemine dalmış gidiyordum. Ne malumdu Soner'in ileride baba olmak isteyeceği? Daha, ilerisi için bir hayal bile kurmayı reddediyordu.

"Tamam," Sessizliği Soner'in sesi bozdu. "Deneyelim eğer alıcısı çıkarsa..." Devamını getirmedi ama ben anladım.

"Tamam." dedim heyecanla. "Ben babamla konuşurum."

Tabii önce atlatmamız gereken bir tanışma vardı.

"İçeri gidelim mi artık?" dedim. "Fazla dikkat çekmesin yokluğumuz." Soner kafasını sallayarak Aslı'nın kafasını yavaş hareketlerle yatağın üzerine bıraktı. Aslı huysuzlanarak sola doğru dönmüş ve saniyeler sonra mırıltısı son bulmuştu. Soner, Aslı'nın üzerini güzelce örterken gülümseyerek kapıyı sessizce açıp odadan çıktım.

Tam o an evin içinde büyük bir gürültü koptu. Birisi ağır bir şeyi yere düşürdü.

Hemen aklıma gelen ilk ihtimalle beraber gözlerimi yumdum. "Efe," dedim fırtına öncesi sessizliğini andıran bir sakinlikle. "Umarım o kırdığın kalça kemiğin falandır, bilgisayarımsa eğer kendine saklanacak yer bul hemen!"

Yakalarsam elimden kurtulamayacaktı çünkü.

Tahminimin doğru olduğunu Efe'nin çığlık atmasından ve hemen arkasından evin içinde koşuşturma sesinin duyulmasından anlamıştım.

"Yaktım şimdi senin çıranı."

Seslerin geldiği yere, oturma odasına, doğru hızlı adımlarla yürümeye başladığımda tam önünden geçtiğim sırada holdeki ayakkabılığın üzerinde duran ev telefonu çalmıştı. Evde benden başka kimsenin açmayacağını bildiğim için kapıya yöneldim. "Sakın bir yere kaybolma velet, geliyorum şimdi!"

Masanın yanına ulaşıp telefonu açtım. "Alo?"

"Alo Beste kızım, sen misin?" Tanıdık sesin kim olduğunu hemen anlamıştım. Babamın en yakın iş arkadaşıydı.

"Tahir amca, evet benim."

"Annen evde mi kızım?"

"Evde ama... Neden?"

"Bi' telefona verebilir misin?" Ses tonundaki zorlanış beni korkutmuştu. Bir şey olmuştu.

"Ne oldu Tahir amca, babama mı bir şey oldu?" Annemin salondan çıktığını gördüm. Bu dediğimi duyunca adımlarını hızlandırmış ve dibimde biterek telefonu benden almıştı. "Ne oluyor?" Anneme doğru yaklaşarak telefondan gelen sesi duymaya çalıştım.

Duydum da.

"Murat Songur, baskın yaptığımız çeteyle çatışırken yediği kurşun sebebiyle ağır yaralandı. Şimdi hastaneye kaldırıldı ama durumu kritik. Çok üzgünüm."

❄

Kitap boyunca hep Beste'nin fedakarlıklarını, Soner'in yarasını sarışını okuduk. Bir kez de aynı şeyi Soner'in yapması gerektiğini düşündüm. Merak etmeyin fazla drama boğmayacağım.

Kitle bu denli büyüyorken bir şey söylemek istiyorum. Lütfen kitabı okurken tüm bunların birer kurgu olduğunu unutmayın. Gerçek hayatta olması gereken çoğu şey burada yok. En nihayetinde Soner bir uyuşturucu bağımlısıydı ve gerçek hayatta bir uyuşturucu bağımlısı asla onun gibi uysal değildir. Hatırlarsanız Yiğit de bağımlıydı ve fazlasıyla hırçın bir kişiliği vardı. Ben hepimizin bunu ayırt edebilecek yaşta olduğunu düşünüyorum ama yine de söylemek istedim.

48

ÖNEMLİ; 47. bölümün sonunda bir değişiklik yapmıştım. Duyuru da atmıştım ama görmeyenler varsa 47'nin sonuna bakıp öyle gelebilirler. Eğer sizde 47'de bir değişiklik görünmüyorsa kitabı kütüphanenizden çıkarıp tekrar eklerseniz güncel hâlini görürsünüz.

Vee 1 MİLYON OLMUŞUUUZZZZ 😭 Ne kadar teşekkür etsem azdır iyi ki varsınızzz ♥♥

Bölümün sonlarında Seray'ın ağzından bir kısım var, umarım Seray kim deyip beni üzmezsiniz sşxöğeşcic

maNga - Haykıracak Nefesim Kalmasa Bile

İyi okumalar <3

❄

Çok değil bundan hemen hemen bir ay öncesinde günlerce hastaneye gel git yapmak zorunda kalmıştım hayatımdaki en sevdiğim insanlardan birisi yüzünden. Günlerce onu o yatağın içerisinde görmüş ve kahrolmuştum. Ağlamak günlük bir rutin hâline gelmişti benim için. Telefonumun çalması korkunç bir ihtimaldi, ya hastaneden aranıyorsam? Ya Soner'e bir şey olduysa? Gelen her aramada bedenimi saniyelik bir titreme etkisi altına alırdı.

Şimdiyse durum bir ay öncesinden çok da farklı değildi. Yine aynı hastanedeydim, yine aynı şekilde koridorda bir bekleyiş içerisindeydim.

Babamın yaralandığı haberini almamızın üzerinden iki gün geçmişti. İlk günü atlattıktan sonra doktorlar olumlu konuşmaya başlamışlardı ve yakında normal odaya alınacağını söylüyorlardı ama insanın kalbinin bir köşesinde her zaman korku oluyordu. Babam uyanıncaya kadar da bu korkunun geçmeyeceğini biliyordum.

Doktorların söyledikleri umut vericiydi. Bizi bu denli umutlandırıp en sonunda kötü bir haberle yere çakılmamıza sebep olmamalarını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Koridorda duvara yaslanmış bekliyordum. Sağa doğru dönerek duvarın sırtımla olan temasını kestiğimde şimdi omzum yaslanmıştı. Biraz ileride

annemle babaannem koltuklarda oturuyorlardı. Doktor burada beklememize gerek olmadığını, önemli bir gelişmede onların bize haber vereceğini dile getiriyor olsa da annem buradan çıkmamakta ısrarcıydı. Tabii babaannem de oğlunun başından ayrılmak istemiyordu.

Vücuduma basan sıcaklık sebebiyle ensem alev alev yanıyordu ve oradaki saçlarımın nemlendiğini hissediyordum. Elimi arkaya götürüp saçlarımı havaya kaldırarak ensemin rahatlamasını sağladım. Üç gündür yıkamadığım saçlarımda hissettiğim yağlanmayla yüzümü buruşturdum. Saçlarım hep çok çabuk yağlanırdı. İki günden fazla dayanmazdı ve en son üç gün önce yıkamıştım.

Saçlarımı bırakıp elimi pantolonuma sildikten sonra koridorun başından sonuna gözlerimi gezdirdim. Aradığım yüzü göremenin verdiği sıkıntıyla üzerime bir hüzün çökerken aynı anda omuzlarımın dik duruşu da yerini çöküklüğe bırakmıştı. Soner burada değildi.

Neredeydi bilmiyordum ama sabahtan beri hiç görmemiştim onu. Ona da haksızlık etmek istemiyordum gerçi, iki gündür hep benim yanımda olmuş, yanımda sessizce duruşuyla bana görünmez bir destek vermişti fakat şu an ona ihtiyacım vardı ve baktığım yerde Soner'i görememek beni üzüyordu.

Yanaklarımı şişirerek tuttuğum nefesimi dışarıya verdim. Gerçekten artık hastanelerden nefret ediyordum. Babam da bir şekilde buradan sapa sağlam çıktığında bir süre korkumdan hastanelerin önünden dahi geçmeyecektim. İnsanın şu hayatta sevdiği birilerini kaybetme ihtimaliyle burun buruna gelmesinden daha kötü bir şeyin olmadığını çok acı bir şekilde yüzleşmiştim son bir ayda. Uzunca bir süre bu his benden uzak dursa iyi olurdu.

Dakikalar birbirini kovaladı. Saatler geçti gitti. Gözlerim hep Soner'i ararken nihayet öğlene doğru Soner koridorun başında göründü. Bir elinde karton bardak tutuyordu. Biraz önce annemlerin kalkıp gittiği koltukların önünden geçtiği sırada kafasını kaldırmıştı ve göz göze gelmiştik. Elindeki bardağı koltukların önündeki küçük sehpaya bıraktı. Olduğum yerde dikilmeyi keserek hızlı adımlarla Soner'e doğru ilerledim.

Soner'in ancak birkaç adım atabilmişken ben çoktan ona ulaşmış ve kollarımı boynuna sıkıca dolamıştım. "Neredeydin?" diye sordum boğuk çıkan sesimle. "Sana ihtiyacım vardı."

Annem kendi hâlindeydi, babaannem de öyle. Halalarımın da üzüntüsü kendilerineydi. Ben de Soner'in desteği sayesinde iyiydim. Şimdi Soner birkaç saatliğine de olsa yanımdan ayrıldığında kendimi çok kötü

hissetmiştim. Kollarını belime sararak sıkı sarılışıma karşılık verdiğinde kalbimdeki kötü hisler bir nebze de olsa dağılmıştı. "Bir yere gitmem gerekti. Buradayım şimdi."

Kafamı geriye doğru atarak yüzüne baktım. "Gitme."

Belimdeki kollarından birini çekip beni koltukların olduğu tarafa yönlendirdi. Biraz önce annemler kantine gitmişlerdi. Beni de çağırmışlardı ama gitmek istememiştim. "Otur buraya." dedi beni ikili koltuğa oturtup. Koridorun sonunda, iki koridorun birleştiği kısma oturma köşesi yapmışlardı. Mor koltuk takımı vardı. İki gündür her köşesini o kadar çok incelemiştim ki her kısmını ezberlemiştim koltukların. Düşüncelerimin zihnimi ele geçirmesine izin vermemek adına yaptığım eylemlerden birisiydi.

Soner de yanıma oturduğunda sehpanın üzerine bıraktığı karton bardağı alarak bana uzattı. "Bunu iç. Bir şeyler yemiyorsun bari bunu iç." Uzattığı bardağın üzerinde tüten dumandan sıcak çikolata kokusu geliyordu.

Bardağa bakarken iç çekerek elime aldım. İçeceğimden değildi Soner istediği içindi sadece. Soner sessizce bana bakmayı sürdürdü birkaç saniye boyunca. Sanırım sıcak çikolatadan içmemi bekliyordu. İstediği olsun diye bardağı dudaklarımın arasına yerleştirip küçük bir yudum aldım ve hemen geri çektim. Sıcak çikolata en sevdiğim şeylerden birisi olmasına rağmen şu an onu içmek bile bana zevk vermiyordu.

"Sen karşımda böyle durunca ne yapacağımı bilmiyorum." dedi Soner. Ses tonu soğuk diyebileceğim bir tonda olsa da elalarına bulaşmış olan üzüntüyü görebiliyordum. İlk defa bu üzüntüyü gidermek için çabalayacak gücü kendimde bulamıyordum. "Ben senin bu hâline hiç alışkın değilim."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Elimden bir şey gelmiyor."

"Üzgün olma, biliyorum." Bakışlarımı elimi sardığım karton bardağa indirdim. Avucum bardağın sıcaklığı sayesinde ısınıyordu. "Babama bir şey olmaz değil mi Soner?"

Öyle beklemediğim bir anda gelmişti ki bu darbe hâlâ olayın şokunu üzerimden atabilmiş değildim. Daha birkaç saat önce evden uğurladığım ve Sonerle tanışacak diye gelmesi için saat saydığım babamın hastanede olduğunu haberini almıştım. Hep en beklenmedik anlarda geliyordu zaten başıma ne gelirse. Soner'de de aynısı olmuştu. O günün çok güzel geçeceğini düşünmüştüm oysa ki Soner çok önceden o günün planını çizmişti benden habersiz.

"Olmaz," Boştaki elimi kavrayıp sımsıkı tuttu. "Babalar kızlarını arkalarında bırakmaz."

Buruk bir tebessüm ettim. Soner'in babalar hakkında en ufak bir fikri olmamasına rağmen bana teselli verme çabası güzeldi. İyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu biliyordum. "Bırakmaz değil mi?"

"Bırakmaz." Titrek bir nefes alıp verdim.

"Çok kızgınım ikinize," diye mırıldandım. "Hayatımda hepi topu iki tane erkek var zaten, ikinizin de bana bunu yaşatmaya hakkınız yok." diye devam ettim bencilce. "Olmamalı yani."

"Bana kızmakta haklısın ama babanın elinde olan bir durum değildi bu." İnatlaşırcasına omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Sana bunu bile bile yaptığın için kızgınım babama ise emekli ol diye ısrar etmeme rağmen olmadığı için kızgınım. Uyandığında tepesine çökeceğim görecek o." dedim hırsla. "Emekli olmamak ne demekmiş göstereceğim." Yaşın dolmuş işte ne güzel emekli ol değil mi? Suçluların peşinden yeterince koşturdun, biraz da ailenle zaman geçir.

Çenemde hissettiğim parmaklarla eş zamanlı olarak yüzüm Soner'e doğru çevrildiğinde dikkatle beni inceleyen elaları görüş açıma girmişti. "Gözlerin dolmuş," dedi bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmadan. "Tutma, ağla. Anneni teselli etmek için soğukkanlı durmak zorunda değilsin. Senin de duyguların ağır basıyor."

Biz ne zaman rolleri değiştirmiştik? En son Soner'i ağlaması için ikna etmeye çalışan benken üstelik.

Bu konuşmayı bekliyormuşum gibi sağ gözümden bir damla yaş yanaklarıma süzüldüğünde gözlerimi kapatarak başımı geriye attım ve Soner'in çenemdeki tutuşundan kurtuldum. "Çok korkuyorum babama bir şey olmasından." Sesim ağlamaya başladığım için anlamsız ve boğuk çıkıyordu. Konuşmak gittikçe daha da zorlaşıyordu benim için.

"Doktorlar olumlu konuşuyorlar." dedi güven verici sesiyle. "Durumu iyiye gidiyor babanın. Bir şey olmayacak, göreceksin."

Ben ağlamaya devam ederken Soner kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti ve kafamı göğsüne yasladı. "Babam daha sana karşı kız babası görevini yerine getirmeli. Sevmiyormuş, hoşlanmıyormuş gibi yapıp seni içten içe sevmeli. Belki dövmeye de kalkışabilir ama merak etme ben buna izin vermem." Dudaklarımın arasından çıkan kelimeler bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken ne anlattığımı, nasıl saçmaladığımı ben de bilmiyordum.

Ama ben zaten hep saçmalardım.

"Dövebilir." dedi Soner. Sırtını koltuğa yaslamıştı, beraberinde ben de ona yaslanmıştım.

"Dövmesin, kıyamam." Hem babamın da eli acırdı eğer döverse. İkisine de kıyamazdım. "Bana bir şeyler anlatır mısın?" dedim iyice göğsüne sokulurken. "Düşünmekten kafayı yemek üzereyim, kafamı dağıt lütfen."

Bunu hep ben yapardım, bir kez de o yapsın istemiştim. Bir kere toparlayan değil de toparlanan taraf ben olsaydım. Ben de insandım ve benim de gücümün yetmediği, çöktüğüm zamanlar oluyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi. Soner karşı çıkmadan anlatmaya başladı.

"Gördüğüm en insancıl kedi dediğin Merlin, daha bana getirdiğin günün akşamında elimi çizdi. Tısladı, yanına yaklaştırmadı. Evin içinde koşuşturup durdu, küçücük boyuna rağmen gördüğü her yeri dağıttı. Bulduğu her yere saklandı. Bütün gecem onu aramakla geçti. Ne zaman bulsam her seferinde yine elimden kaçıp bir yerlere gizleniyordu ve en başından tekrar bütün evi dolaşmak zorunda kalıyordum." İstemsizce ruhsuz bir gülüş çıktı dudaklarımın arasından. Gözlerim eline kaydığında üst kısmında neredeyse geçmek üzere olan ufak tefek çiziklerin olduğunu görmüştüm.

İşaret parmağımı çiziklerin üzerine hafifçe dokundurdum. "Ertesi gün de aynı olay yaşandığında artık 'tüm gün senin peşinden mi koşacağım' deyip kediyi aramayı bıraktım. Böyle yapınca çok geçmeden kendisi yanıma geldi. Ben kovalamayı bırakınca Merlin de kaçmaktan vazgeçmiş. Uslu uslu yanımda durdu, hatta kendisini bana sürtmeye başladı. Mart ayında da değiliz gerçi ama korkutmadı değil bu hâlleri."

Yüzümdeki gülüş silinmezken Soner kedinin çizdiği kısımlarda gezdirdiğim işaret parmağımı tuttu. Sonra bambaşka bir konuya geçiş yaptı. "Geçen sene aynı sınıfa düştüğümüz ilk gün, sınıfa girdiğinde ve oturacak yer aradığında gözlerim kendi yanımdaki boşluğa kaymıştı. Sana gelip benimle oturur musun diye sormak dilimin ucuna kadar gelmişti ama soramamıştım. Sonra uzun zaman sorsaydın ne kaybederdin diye kendimi suçlamıştım. Kabul etmemenden korkmuştum sanırım ya da beni kırmamak için kabul edip sonrasında pişman olmandan."

İşaret parmağımı bırakıp diğer parmaklarımı tuttu ve hepsiyle birer birer oynamaya başladı. Sızlayan gözlerimi yumarak kendimi tamamiyle Soner'in hareketlerine, anlatacaklarına bıraktım. "Sen rahatsız olursun diye doğrudan

yüzüne bile bakamıyordum. Cama düşen yansımadan ne kadarını görebilirsem onunla yetiniyordum."

"Keşke çok daha önce gelseydik birbirimize." diye mırıldandım.

"Belki de doğru zamanı değildi. Belki de dediğin gibi daha öncesinde gelseydik sonrasında bir şekilde yollarımız ayrılacaktı. Böylesi en güzeli." Dediklerinde haklıydı ama ben yine de hakkında söylenenleri öğrendiğimde ondan nefret edeceğimi düşünen Soner'i aşamıyordum. Söyleyecek tonla şeyi olmasına rağmen söyleyemeyen, rahatsız olmayayım diye yüzüme bakamayan ve yine aynı şekilde yanına oturma isteğinde bulunamayan Soner'i düşündükçe üzülüyordum. Ben bilmeden çok savaş vermişti içinde.

Sessizliğim ona cevap olmuş olacak ki başka bir konuya geçti. "Saçların örgülüyken çok güzeldin." Bunu söylerken az önceye nazaran sesi daha kısıktı.

Çenemi göğsüne yaslayarak bakışlarımı gözlerine diktim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Boştaki eli saçımda gezinmeye başladığında üç gündür duş almadığım aklıma gelmişti. Bedenimi ışık hızında Soner'den uzaklaştırdım. "Günlerdir duşa girmedim." dedim bakışlarımı kaçırarak. "Çok pasaklıyım şu an. Ayrıca saçlarım yağdan görünmüyor, şimdilik uzak dur benden."

En son isteyeceğim şeydi sevgilimin karşısına bu pis hâlimle çıkmak ama öyle gelişmek zorunda kalmıştı ve şimdi pasaklı bir şekilde yanındaydım. Abarttığım kadar değildim gerçi fakat ben duş almadan iki gün geçirince huylanmaya başlayanlardan olduğum için şu an kendimi dünyanın en kirli insanıymış gibi hissediyordum.

Soner omzumdaki koluyla beni kendisine doğru çekti ve "Sus," dedi. "Hâlâ çok güzelsin." Kafam yeniden göğsündeki yerini alırken kaşlarım hafifçe çatılmıştı.

"Sen gerçekten kırolaşmaya başladın. İkidir emir vermeler falan, hayırdır koçum?"

"Kırolaştın diyorsun sonra koçum diye ekliyorsun." diye homurdandı.

"Emir verene bu şekilde karşılık veririz yapacak bir şey yok."

Gözyaşlarım yanaklarımda kuruyup kalmıştı yenileri gelmiyordu. Soner'in anlattıkları kafamın dağılması konusunda fazlasıyla yardımcı olmuştu. Şimdi daha olumlu düşünüyordum, daha pozitif bakıyordum. Doktorların dediği gibi babam uyanacaktı. Sonra Sonerle tanışacaklardı, annemle beraber babamın tepesine çöküp emekli olmasına ikna edecekti.

Bunlar yaşanacaktı.

"Yaa," dedim birdenbire. "Hâlâ çok güzel miyim gerçekten?"

Soner cevap vermedi.

"Soner?"

Yine vermedi.

Dudaklarımı büzerek kafamı iyice göğsüne bastırıp gözlerimi kapattım. Ağlamanın ve günlerdir uyumamanın etkisiyle sızlayan gözlerime bu iyi gelmişti.

Soner parmaklarımla ve saçlarımla oynamaya devam etti. Zaten her an uyumaya hazır olan bedenim Soner'in hareketleriyle iyice mayışırken zihnimi doldurmaya çalıştığım olumlu düşüncelerle beraber uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

❄

(İki hafta sonra.)

"Bu çocuğu dövsem bence insanlık namına büyük bir iyilik yapmış olurum."

Ters ve tehdit dolu bakışlarım Efe'nin üzerindeyken kollarımı birbirine bağlamış bir şekilde veledi izlemekle meşguldüm. İki hafta önce kırdığı bilgisayarımı annesi tamir ettirmiş, bana geri getirmişti. Akıllanmak nedir bilmeyen velet hâlâ hunharca bilgisayarımı kullanıyordu. Tuşları yerinden sökmek istercesine vuruşu beni deli ediyordu.

O bilgisayarı kırdığı an annesine yenisini aldırmak vardı ama öyle bir zamana denk gelmişti ki boşluğumdan faydalanıp tamir ettirmişlerdi yoksa yenisini aldırmasını bilirdim.

Zaten benim bilgisayarım da eskimeye başlamıştı. Benim de işime gelmiş olurdu.

"Çocukla çocuk olmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" dedi kulağımın dibindeki bir ses. Olduğum yerde sıçrayarak arkama döndüğümde daha yüzünü görmeden burnuma dolan kokusu kim olduğunu anlamama yetmişti. "O çocuk benim sinirlerimi hoplatmaktan vazgeçtiği zaman." diye cevapladım Soner'i.

Bizim evdeydik. Babamın uyanmasının üzerinden üç gün geçmişti, bugün taburcu olup eve getirilecekti. Soner'i iki haftadır yanımdan ayırmamaya alıştığım için bugün de burada olmasını istemiştim. Muhtemelen babam geldiğinde Soner gitmek isterdi ama babamın fırsatı kaçırmayıp 'gel buraya delikanlı' diyeceğini ve geç kalınmış tanışma faslının telafi edileceğinden emindim.

"Kendi hâlinde bilgisayarla oynuyor, karışma."

"Klavyeleri sökecek yerinden görmüyor musun kullanış biçimini?"

"Çocukla çocuk olmaya devam ettiğin sürece seni sinirlendirecek her şeyi yapmaya devam eder."

Omuzlarımı kaldırıp indidim inatla."Ben yine de bi' elden geçireyim bu çocuğu gitmeden önce. Valla içimde kalır ya."

Efe inatmış gibi klavyeye daha sert vurmaya başladığında dişlerimi sıktım. Sen umarım o bilgisayarı kırarsın da ben annene yenisini aldırırım velet, umarım.

Daha fazla bu görüntüyü izleyemeyeceğimi fark ederek kapısının önünde dikildiğim odamdan uzaklaştım. Salona geçerek kendimi televizyonun karşısındaki koltuğa bırakmıştım ki Soner de peşimden gelmişti. Annem, babaannem ve Makbule halam hastanedeydiler, babamla beraber geleceklerdi. O yüzden ev biraz sessiz sayılırdı.

Kumandayı elime geçirip televizyon kanallarında gezinmeye başladığımda Soner gelip yanımdaki boşluğa kurulmuştu. Her kanalda bir saniye durup neyi oynattıklarına bile bakmadan başka kanala geçerken evin içini halamın sesi doldurdu. "Aslı! Buraya gel kızım, kaçma."

Ve birkaç saniye sonra sesli gülücükleriyle Aslı koştura koştura salona girmişti. Onu gördüğümde gülümsedim. En sevdiği şey kovalamaca oynamaktı. Kendisi koşsun, birileri de onu yakalamaya çalışsın istiyordu. Kıkır kıkır gülerek salonun ortasına kadar ulaştığında durup bana ve Soner'e baktı.

Sonra "Abi!" diye çığlık atıp Soner'e doğru koştu.

Günlerdir Aslı'nın gözdesi olan kişi Soner'di. Soner'i gördüğü yerde kucağına gitmek için her şeyi yapıyor, yanından ayrılmıyordu. Aslı'yı Soner'in yanından almaya çalıştığımızda yaygarayı koparıyordu. Bazen Soner onu uyutana kadar peşini bırakmadığı oluyordu. Soner'in bu durumdan pek şikayetçi olduğu söylenemezdi ancak bu bizim için biraz kabus gibiydi çünkü Soner gittikten sonra Aslı'nın ağlamalarını sakinleştirirken çok zorlanıyorduk.

Soner'e ulaştığında kollarını havaya kaldırarak kucağına almasını bekledi Aslı. Soner ise onu bekletmedi ve Aslı'yı kucaklayıp bacaklarının üzerine oturttu. Şu görüntü her seferinde o kadar hoşuma gidiyordu ki... Anlatamazdım.

Halam, Aslı'nın peşinden salona girdiğinde kızının yine Soner'e yapıştığını görünce gülümsemişti. "Beste, Aslıyla biraz siz ilgilenseniz olur mu? Sabahtan beri bana işimi yaptırmadı."

"Olur hala, sıkıntı yok." Soner bu durumdan pek şikayetçi olmazdı. Benim açımdan da sorun yoktu, Aslıyla ilgilenmeyi seviyordum.

Halam "Sağ ol kuzum." diyerek salondan çıktığında bakışlarımı yanımdaki ikiliye çevirdim.

Aslı kafasını Soner'in göğsüne yaslamış yine bıcır bıcır bir şeyler anlatmaya başlamıştı çoktan. Ne anlatıyordu hiçbir şekilde anlamıyordum. Soner de asla anlamıyordu ama sanki anlıyormuş gibi ona karşılık veriyordu. İçimi ısıtıyordu bu hâlleri.

Aslı konuşmaya devam ederken bir ara işaret parmağıyla beni işaret ettiğinde dalıp gittiğim görüntüden sıyrılmıştım. Aslı beni gösteriyor ve hararetle konuşuyordu. "Ne diyor o?" dedim sahte bir sinirle. "Beni mi şikayet ediyor yoksa?"

Soner sırıttı. "Senin çok geveze olduğunu söylüyor." dedi muhtemelen aklına ilk gelen şeyi sallayarak.

"Yaa," dedim imayla. "Öyle miymişim? Kendisi neymiş acaba? Günlerdir kafamızı şişirmekten başka bir şey yaptığı yok da hanımefendinin."

Aslı bir şeyler daha söylediğinde Soner'in uydurduğu ama Aslı'nın dediklerini çeviriyormuş gibi yaptığı cümlelerini duymak için bakışlarımı Soner'e çevirdim. "O senin kişisel probleminmiş Soner abisi ondan rahatsızlık duymuyormuş."

"Sattınız beni iki dakikada ya," diye konuştum şaşkınlıkla. "Bravo size."

Aslı durmadı, konuştu. "Şimdi ne diyor peki?" diye sordum.

"Senin çok güzel olduğunu büyüyünce kendisinin de böyle güzel olup olmayacağını soruyor." Yüzümde kocaman bir gülüş belirirken kafamı hafifçe yana yatırdım. Alttan alttan güzel iltifat ediyordu.

"Bilemeyeceğim," dedim. "Akıllı bir bebek olursa ve senin yanına yanaşmama izin verirse belki."

Soner'e yapıştığı zamanlarda yanlarına yanaşmama izin vermiyordu. Çaplarına girdiğim an bana vurmaya çalışıyor ve Soner'e sıkı sıkı sarılıyordu. Bu bir buçuk yaşındaki bebe bu tavırlarıyla sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Sevgilimizi tüm kızlardan koruyup küçücük bebeğe kaptıracaktık resmen.

Aslı şu sıralar Soner'in çevresindeki en tehlikeli dişiydi.

"O konuda kesin bir şey söyleyemezmiş."

"Bak ya," diye söylendim. Bakışlarımı bana kaşlarını çatarak bakmakta olan bücüre indirdiğimde aynı onun gibi kaşlarımı çattım. "Benim evimde kalıp bana mı artistlik taslıyorsun sen? Senin bezlerini ben değiştiriyorum,

ben. Yemeğini de ben yediriyorum. Soner yokken abla abla diye gezmesini biliyorsun peşimden."

Kendisi bu yaşta bile fena bir çocuk olduğundan Soner yokken kıçımdan ayrılmıyor, Soner varken yüzüme bakmak bilmiyordu.

Konuşurken yüzüne doğru yaklaştığımdan elini kaldırıp kafama tüm gücüyle indirdi. Yetmemiş olacak ki birkaç kez daha art arda vurmaya başladığında kendimi geri çektim ama zaten Soner de Aslı'nın ellerini tutup bana vurmasına engel olmuştu. "Nankör ya," dedim vurduğu yeri ovuştururken. Görünürde minicik elleri vardı fakat vurduğunda acıtmıştı. "Abinin bu evden gidişi de var bücür. Görürsün sen, yüzüne bakarsam ne olayım?"

Kafamı hafifçe eğerek Soner'e yaklaştırdım. Aslı ne zaman vursa, onun vurduğu yeri öperdi. Şimdi aynısını yapmasını beklemiştim. Birkaç saniye sonra Soner'in dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettiğimde gülümsedim.

Can acısı bahane, öpücük şahane.

Dudakları saçlarımdan ayrıldığında ben de geri çekilmiştim. Aslı çatık kaşlarıyla bana bakmayı sürdürüyordu. Küçücük çocuğa nispet yapar gibi hareketler yapmak istemiyordum ama bücür beni, bunu yapmaya zorluyordu adeta. Karşımda bir buçuk yaşında bir bebek olduğuna inanmıyordum. Büyümüş de küçülmüştü o.

Aslı yeniden bir şeyler anlatmaya başladı. Aradan sadece 'abla' kelimesini seçebiliyordum çünkü adam akıllı konuşabildiği kelimeler 'anne, baba, abi, abla, dede, mama, su' ile sınırlıydı. Daha doğru düzgün konuşamadan böyleyse konuşmayı tam olarak çözdüğünde vay hâlimize. Susmak bilmeyecekti.

Annem Aslı'nın bana benzediğini söylüyordu. Küçükken ben de onun gibiymişim. Ne yerimde durabiliyormuşum ne de bir dakikamı konuşmadan geçirebiliyormuşum. Annemlerin bana nasıl katlanabildiğini düşünmeden edemiyordum. Ben olsaydım bana katlanamazdım sanırım.

Hadi annemler çocukları olduğum için bana katlanıyordu, Soner nasıl benim susmak bilmeyen dilime katlanabiliyordu?

Bakışlarımı Soner'e çevirdim. Aslı'yı can kulağıyla dinleyişi, günlerdir bıkmadan onunla ilgilenişi hatırladıkça gözlerimi dolduran anlardı. Ne zaman Aslı yanına gelse ikimizin de aklından tek bir ismin geçtiğine emindim; Ada. Gözleri Ada'ya olan özlemini bas bas bağırıyordu adeta. Babası ondan abiliğini almıştı üstelik bunu yaparken Soner'de büyük bir

travma bırakmıştı. Hiçbir çocuk kardeşinin, kendi yatağında ölümünü izlemeyi hak etmezdi. Soner de bunu hak etmemişti.

Oysa Soner çok güzel bir abi olurdu. Şimdi Ada yaşasaydı onun için yapamayacağı şey, aşamayacağı engel olmazdı şu hayatta.

Şimdi Aslıylayken Soner'in daha önce hiç denk gelmediğim hâllerine şahit oluyordum. Zamanında konuşsun diye kırk takla attığım çocuğun nasıl Aslı'nın her kelimesine yanıt verdiğine şaşırıp kalıyordum mesela. Farkında olmasa da Aslı ona iyi gelmişti. Onun yanındayken daha farklı bir ruh hâlindeydi ve bu fazlasıyla dikkat çekiyordu.

Aslı'nın her an Sonerle beraber olmasını çok istiyor olsam da ne yazık ki gelecek hafta Almanya'ya uçakları vardı. Zaten tatile diye gelmişlerdi ancak babamın vurulması nedeniyle günleri hastanede geçmişti.

Babam uyurken ahlanıp vahlananlar onlar değilmiş gibi uyandığında annemle babaannem tabiri caizse tepesine çökmüşlerdi. Makbule halam bile onlara katılmıştı, ki Makbule halamla ortak görüşte olduğum evrendeki tek konu olabilirdi.

Kapı zilinin çalmasıyla beraber düşüncelerimden sıyrıldığımda Soner'in bakışlarının bana doğru döndüğünü görmüştüm. "Babamlar geldi." dedim neşeyle oturduğum koltuktan kalkarken. Annem yarım saat öncesinde yola çıktıklarını söyleyen bir mesaj attığı için gelenlerin onlar olduğundan emindim.

Koşar adımlarla hole ulaştığımda hiç beklemeden kapıyı açtım. Tam da tahmin ettiğim gibi bizimkileri görünce kapıyı sonuna kadar açmıştım ki annemle babamın bir tartışma içerisinde olduklarını fark etmiştim. "Amma laf yaptın Leyla! Yok emekli olmak falan, bir tane kurşun girdi diye ölmedik ya."

Üç gündür gündemimizi meşgul eden tek konu buydu.

Babaannem memnuniyetsiz bakışlarla babamı süzerken arkasından yaklaşıp omzuna yavaşça geçirdi. "O sesini yükseltme bakayım sen karına!"

Halamla annem eve girip babamın da yavaş hareketlerle içeri geçmesine yardımcı olurken ben de sindiğim yerde sessizce onları dinliyordum. "Anne sen de mi?" dedi babam isyanla.

"Ne demek anne sen de mi? Daha yeni hastaneden çıktık oğlum farkında mısın? Bu yaşımda kalbime mi indireceksin sen benim?" Babaannem, babamın haberini aldığında fenalaşmıştı. O an o üzüntü yetiyorken bir yandan da babaannem için telaşlanmıştık. Hatırlamak istemediğim bir gündü.

Herkes içeriye girdiğinde arkalarından kapıyı kapatarak sırtımı yasladım. "Siz hepiniz bir olmuş benim üzerime geliyorsunuz," derken babamın bakışları beni bulmuştu. "Güzelim, kızım beni anlar." Bana doğru yaklaşıp kolları arasına aldığında kafam babamın omzuna yaslanmıştı.

Şaşkınlık dolu bakışlarım bizimkilere kaydı. "Babama kim kan vermişti? Adamın huyu, suyu değişmiş."

Durduk yere sarılmak pek babamlık hareketler değildi.

Odamdan çıkmakta olan Pınar halam sırıtarak yanımıza yaklaştı. "Ben verdim. Sizce de pamuk gibi olmamış mı? Herkesin kanında bi' Pınar Songur kanı akmalı."

Babam omuzlarımdan tutarak beni geriye doğru ittirdi ve kınarcasına yüzüme baktı. Şirin olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülümsedim ancak bir kez sinirini bozmuş olduğum için pek etkili olmamıştı. "Ben ne yapsam size batar olmuş." dedi benden tamamiyle uzaklaştığında.

Pınar halam ellerini iki yana açtı masumca. "Trip benim kanımda yoktu. O yan etkisi olabilir."

Ölümden dönmesinin etkisinden mi bilinmez babam uyandığından beri fazla alıngandı. Olur olmadık şeylere darılıyordu. Pınar halamın kanındansa annemle babaannemin fazla baskısı yan etki yapmış olabilirdi.

"Leyla," dedi babam birden ciddiyetle. Bakışları tek bir yere odaklanmıştı; salonun kapısının önünde kucağında Aslıyla beraber dikilmekte olan Soner'e. "Bu çocuk kim ve yeğenim neden sanki elinden alacaklarmış gibi ona yapışmış?"

Aslı kollarını sıkıca Soner'in boynuna dolamıştı. Dudağımı dişlerimin arasına kıstırırken hızla öne atılıp Soner'in yanına geçtim. "Baba bu Soner," diye konuştum. "Bahsetmiştim ya sana."

"Bahsetmemiştin." dedi hemen babam.

"Bahsetmiştim ya," diye direttim. "O gün sabah sana söylemiştim ya 'erken gel Soner gelecek' diye. Sen de bana triplenip evden çıkmıştın hatta." Klasik kızını paylaşamayan baba tavırlarını yapmış ve sonra evden çıkmıştı. Gayette hatırlıyordu Soner'den bahsettiğimi ama şimdi kabullenmiyordu işte.

"Alzheimer mı oldun Murat?" dedi annem sinirle. Tartıştığı konu yüzünden hâlâ babama sinirliydi.

Pınar halam da dahil oldu konuşmaya. "Evet yani abi ben bile duydum Beste'nin sana söylediğini."

Babam bu kadar baskıya dayanamamış olacak ki sonradan hatırlamış gibi yalandan bir "Haa." tepkisi vermişti. "Hatırladım şimdi." Kaşları hafiften çatılmıştı ve sorgular gibi bir şekilde Soner'i baştan aşağı süzüyordu.

Polis adamın karşısına eskiden uyuşturucu bağımlısı olan, hâlâ tam olarak eski değildi sadece iki aya yakın süredir vücuduna uyuşturucu girmiyordu, sevgilimi çıkarmak nasıl bir cesaretti bilmiyordum fakat Soner'in eski görünümünden pek eser yoktu. Gözlerinin altında morluklar ya da içlerinde kızarıklıklar yoktu. Olan da göze batacak derecede değildi. Teni soluk değildi aksine onu tanıdığımdan beri en canlı hâlindeydi. Babam da narkotikte çalışmadığına ve her gün uyuşturucu bağımlılarına denk gelmediğine göre kolay kolay anlayacağını düşünmüyordum.

Umarım yani.

"Siz hasta adamı ayakta tutmaya utanmıyor musunuz?" dedi Makbule halam. "Bırakın da adamı bi' yatıralım bir yere."

"Yatak odasını hazırladım." dedim.

Babam huysuz bir tonlamayla konuştu. "Yatak odasında sıkılırım." Konuşurken bakışlarını Soner'den çekmemişti. Soner de öylece, hareketsizce durmuş babama bakıyordu. Hatta o kadar hareketsizdi ki çocuğun nefes aldığından bile şüpheliydim. Aslı hâlâ onun kucağında bir şeyler anlatmaya devam ediyordu ancak Soner'den karşılık alamıyor olmak hoşuna gitmemiş gibi duruyordu. "Salona geçelim." diye ekledi.

Oturma odasına doğru yürümeye başladığında annem babama destek olmak için kolunun altına girmişti. Soner geriye doğru adımlayarak kapının önünden çekildiğinde babam Soner'i tip tip süzmeye devam ederek odaya girdi.

Az önce Sonerle benim oturduğum koltuğa yöneldiğinde annemin desteğiyle beraber yavaşça koltuğa çöktü. Otururken canı acıdığından olsa gerek eli karnının üzerine gitmiş ve yüzü buruşmuştu. Bir, iki saniyede toparladı ve kendine daha rahat bir pozisyon hazırlayıp koltuğa yayıldı. Soner'in yanında durmuş olan biteni izlerken babaannem de bacaklarını ovuştura ovuştura koltuklardan birisine oturmuştu. Annem, babamın yastığını düzeltiyordu ve halalarım da ortalıkta görünmüyordu. Odalara dağılmış olmalılardı.

"Yeğenimi bana getir çocuk." dedi babam arkasına yaslanırken.

Çocuk demese miydik? Adı vardı sanki onun...

Bakışlarım Soner'e kaydı. Yüz ifadesinde bir değişme yoktu. Aslıyla beraber babama doğru yürümeye başladığında ben bile gerilmiştim

durduğum yerde. Babamın tavırları pek hoşnutsuz duruyordu fakat eğer gerçekten bu durumdan hoşlanmamış olsaydı, Soner'in bu evde durmasına izin vereceğini sanmıyordum. Direkt kovmazdı ancak varlığıyla da ilgilenmezdi.

Güzel gidiyorduk bence.

"Asıl sensin çocuk," diye kızdı babaannem, babama. "Ne bu çocuk gibi tavırlar? Adı var onun, Soner."

Babamın dikkatini çekmemek için gülüşümü kafamı başka yönlere çevirerek gizlemeye çalışmıştım. Aynı annem gibi babaannem de Soner'i fazlasıyla benimsemişti. İkisi birlikte Soner'i ölümüne savunurlarmış gibi geliyordu.

"Kızımın sevgilisine sarılayım mı anne? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sanki aldı götürdü kızını da kıskançlıklar yapıyorsun burada."

O da olur babaanne, umudumuz o yönde.

Babaannemden bu çıkışı beklemeyen babamın kaşları çatılırken Soner o esnada kucağındaki Aslı'yı indirmeye çalışmakla meşguldü. Babam kollarını Aslı'ya uzatmış kucağına almaya çalışıyordu ve Aslı tam da ondan beklenildiği gibi Soner'in boynuna yapışmış, çığlık atıyordu.

Soner tam Aslı'yı kucağından indirmek üzereyken Aslı "Abi!" diye bağırmıştı ağlamaklı bir sesle. Son bir hamleyle Soner'i az öncekinden daha sıkı bir şekilde sarmaladı. Bu defa devreye bacaklarını da sokmuş, boyları yettiğince beline dolamıştı. Tabii bu babamı hem şaşırtmış hem de sinirlendirmişti.

"Ne yaptın lan yeğenime? Onu da mı kendine aşık ettin?"

Benim aşık olduğum konusunda hem fikir olmamız güzeldi.

"Maalesef." diye mırıldandığımda bakışlar bana dönmüştü. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Maalesef ki öyleydi.

"Ben bir şey yapmadım." diye konuştu Soner sessizliğini bozarak. Babamın delici bakışları kendisine döndüğünde "Gerçekten." diye eklemişti.

"Bak bu konuda haklı," diyerek araya girdim. "Soner dümdüz duruyor, aşık olan kendi kendine oluyor."

Babamın sert bakışlarının hedefi bu defa ben oldum. "Tecrübelisiniz Beste Hanım?" dedi imayla. Olduğum yere sinerek tırnaklarımı inceliyormuş gibi yapmaya başladım bu sorudan kaçmak için. Babaannemin dediği gibi benim dilimin hiç ayarı yoktu. Bir konuya hemen atlayıp aklıma

gelen ilk cevabı vermezsem duramıyordum. Rahatlık batıyordu herhalde bana.

"Otur bakalım şuraya," dedi babam koltuğun boş tarafını işaret ederek. "Tanıyalım bakalım kızımızın sevgilisini."

Bu bakışı, bu ses tonunu biliyordum... Annem benden önce "Karakolda olmadığını unutma hayatım," dedi kinayeli bir şekilde. "Karşında sorgulanacak bir suçlu yok."

Babam anneme tip tip baktı. "Biliyoruz herhalde."

"Ben önden uyarayım da canım."

Soner kendisinden ayrılmayan Aslıyla beraber koltuğun, babamdan en uzak kısmına oturdu. Babama nispet yapar gibi göğsüne saklanan Aslı işini pek kolaylaştırmıyor aksine babamın daha da sinirlenmesine sebep oluyordu. Bir buçuk yaşındaki yeğeninin bile karşısındaki çocukta ne bulduğunu sorguluyordu sanırım babam kendince.

"Tam adın ne?"

"Soner Alkım."

Beste Alkım. Uydu, uydu.

"Kaç yaşındasın?"

"19."

"Neden 18 değil? Sizinle aynı sınıfta olanlar 18 olmuyor mu?" Gözlerim açılırken "Baba!" dedim uyarırcasına. Çocuğun yaşına da takılmazsın be adam.

Soner hiç duraksamadan cevapladı. "Okula geç başladım." Yalan değildi en azından. Babamın bunun da nedenini sormamasını içten içe dilerken babam "Aynı sınıfta mısınız Besteyle?" diye sorarak beni rahatlatmıştı.

"Evet, son iki yıldır."

"Neden kızımla berabersin?" Keyfinden olsa gerek. Bu ne biçim soruydu? Babam farkında olmadan suçlu sorguluyor moduna girmişti. Annem boğazını temizleyerek gerekli uyarıyı benden önce yaptığında babam göz ucuyla ona bakmıştı.

Soner'in bakışları bana çevrildi. Gerginliğini almak istercesine gülümsemeye çalıştım fakat ben de o kadar gergindim ki bunu yaparken fazlasıyla zorlanmıştım. Zoraki tebessümüme karşılık dudakları kıvrılacak gibi oldu ama hemen karşısında babamın olduğunu hatırlamış olacak ki kendini toparlamış ve babama doğru dönmüştü. "Çünkü seviyorum." dedi tereddütsüz bir şekilde.

Ah kalbim...

Babamın kaşları havalandı. "Seviyorsun ha? Peki nasıl emin olacağım kızımı üzmeyeceğinden?"

"Üzmeyeceğimden emin olamazsınız ama Beste'yi üzmemek için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz." Soner'in soğukkanlı duruşuna, pat pat soruları cevaplamasına hayran kalmıştım çünkü benim heyecandan avuçlarım terlemişti. Sanki babam benim karşıma geçmiş de art arda soruları sıralıyordu.

"Diyorsun?" Babam 'vay be' dercesine dudaklarını büküp kafasını salladı. "Ne zamandır berabersiniz?"

"Üç aya yaklaşmıştır."

"Beste'nin bu sene sınav senesi olduğundan ve bir hevese kapılıp bir senesini kaybetmesini istemediğimden de haberin var mı peki? Aynı zamanda senin de sınav senen."

"Baba," dedim araya girerek. "O kısım benim sorumluluğumda olan bir şey. Soner'i sorumlu tutamazsın."

Ayrıca ben derslerime gereken önemi de veriyordum. Bir gün az çalışırsam ertesi gün erkenden uyanıp telafi ediyordum. Okulda teneffüslerde çalışıyordum, boş derslerde test çözüyordum. Birçok konuyu okuldaki hocalardan önde götürüyordum. Yine de sene sonunda mezuna kalırsam bundan Soner sorumlu tutulamazdı. Ben kendim bu yolu seçmiştim çünkü.

"Biliyorum. Beste derslerine fazlasıyla önem veriyor. Onu kötü etkilediğimi düşünseydim ben gerekeni yapardım."

"Ben kızımın derslerine ne denli önem verdiğini biliyorum zaten ama yine gençsiniz, kanınız kaynıyor. Saatlerce ders çalışmak zor geliyor. Bir araya gelince başka bir aktivite varken neden ders çalışasınız ki? Haksız mıyım?"

"O dediğiniz, Beste tüm test kitaplarını evime yığıp kendine yeni bir kütüphane kurmamış olsaydı belki gerçekleşebilirdi."

Soner'in bu dediği babamı öksürük krizine sokarken bende olduğum yere gömülme isteği uyandırmıştı. Elimi alnıma götürüp yüzümü yere doğru eğdim babamın bakışlarından kaçmak için. Soner çok büyük bir pot kırmıştı. Annemin zekası beni yanıltmıyorsa her okul çıkışında 'Azra'ya gidiyorum' derken bahsettiğim Azra'nın Soner olduğunu saniyesinde anlardı. Hatta belki Azra'da kalıyorum deyip Soner'de kaldığımı da.

Güle güle Sonerle uyuma hayallerim.

"Efendim?" dedi babam öksürük krizinden çıktığında. Annem ona bir bardak su vermişti de ancak öyle geçmişti öksürükleri. "Beste, kızım umarım bu yaşlı baban sağır oluyordur da yanlış duymuşumdur."

"Yaşlı konusunda hem fikirsek emekli olabilirsin." dedi annem fırsattan istifade.

"Dur kadın, durum ciddi şu an." Soner kırdığı potu fark etmiş gibi sessizce kaderine boyun eğmiş bekliyordu. "Cevap verecek misin kızım? Ne zamandan beridir sevgilinin evinde kendine ait bir kütüphanen var?"

"Kütüphanem yok ki. Birkaç kitabım kalmış sanırım, hiç bilmiyorum inan." dedim bilmiyor ayaklarına yatarak. Babamın bakışlarına bakılırsa zerre inanmamıştı bu masum tavırlarıma. Polis adamı kandırmaya çalışmak da neyin nesiyse artık. "Baba valla sadece ders çalışıyoruz, başka bir şey yapmıyoruz. Soner'in telafi sınavları vardı bir, iki hafta boyunca ona konuları anlattım sadece. Kütüphanede ses yapamıyoruz, kütüphane dışında da çalışacak yer yoktu."

"Kafeye gitseydiniz."

"Öğrenciyiz ya, her gün kafeye mi gidilir?" diye sordum sanki her hafta başında dünyanın parası kadar harçlık vermiyorlarmış gibi.

Babam, bugün ona yapışan tip bakışlarıyla bana bakmaya devam etti. "Bu konuyu seninle özel olarak konuşacağız Beste."

Korkunç.

"Peki." dedim kısık ve çocuksu bir sesle. Bana kıyamazdı ne de olsa.

"Pekala Soner," dedi babam mümkünmüş gibi daha da ciddi bir şekilde. "Polis olduğumu mutlaka öğrenmişsindir, malum son olaydan sonra. Mesleğimin bana yüklediği bazı kişisel özelliklerim vardır. Çevremdeki herkesin güvenliğini, iyi olmasını isterim. Bunda en başı ise ailem çeker. Sana güvenebilir miyim? Kızımın senin yanındayken iyi olacağının, bir zaman sonra kızımı paramparça edip bırakmayacağının güvenini verebilir misin bana?"

Soner'in kalkıp inen göğsünden derin bir nefes aldığını ve verdiğini anlamıştım. Vereceği cevabı deli gibi merak ediyordum. Ben bana böyle bir soru yöneltirse ne derdim bilmiyordum. Sanırım mal gibi kalırdım ve bir cevap veremezdim.

"Eşiniz..." diye mırıldandı Soner. "Leyla teyze yani, onu bile isteye kırabilir ya da dediğiniz gibi paramparça edebilir miydiniz?" Bu soruyla beraber babamın gözleri saniyelik olarak anneme kaymış ve sonra yine Soner'e dönmüştü. "Cevabınızın hayır olduğunu düşünüyorum. Siz nasıl bu

soruya hayır diyorsanız ben de aynı şeyi diyorum. Beste'yi üzersem başta kendi kalbim ve beynim bana rahat yüzü göstermez çünkü sevmek böyle bir şey. Beste benim bu hayattaki üzmeyi isteyeceğim, üzeceğim, ardımda bırakacağım son kişi. O konuda içiniz sonuna kadar rahat olabilir."

Dedi ardında tek bir mektup bırakarak intihar eden çocuk... Şimdilerde akıllanmıştı akıllanmasına ama o olayı ölene kadar unutamayacaktım.

Bu cevap babamı tatmin etmiş olmalıydı ki bakışları yumuşamıştı. Bir süre sessiz kalmış ve tahminimce kafasında Soner'in söylediklerini ölçüp bitmişti. Babamın sessizliği odanın içindeki gerilimi daha da arttırmıştı. Bakışlarında bir yumuşama olmasına rağmen her an Soner'e 'kalk git evimden' demeyeceğinin garantisi yoktu.

"Peki madem," dedi babam en sonunda. Koltuğun kolluk kısmına tutunarak ayaklanmaya çalıştığında annem hemen yardımına koşmuş ve kolundan tutarak babama destek çıkmıştı. "Akşam kal, hep beraber yemek yiyelim. Ben gidip yatacağım daha fazla bu görüntüyü kaldıramıyorum." Son cümleyi söylerken Soner'in göğsünde uyuklayan yeğeni Aslı'yı göstermişti.

Babamla annem yanımdan geçerken babama bakarak en şirin sırıtmalarımdan birini yüzüme kondurmuştum ancak bu sırıtış babamın hoşuma gitmemiş ve bana sinir olduğunu belirten bakışlarla cevap vermişti. Anında sırıtışımı silerek birkaç adım ikisinden uzaklaştım. Annemle babam salondan çıktıklarında rahat bir nefes alarak Soner'e döndüm.

Babam Soner'in yemeğe kalmasını söylediğine göre, olumluydu.

Oturduğu koltukta başını eline yaslamış uyuklayan babaannemin odağında olmamamızı fırsat bilerek soluğu Soner'in yanındaki boşlukta aldım.

"Ne oldu şimdi?" dedi Soner, hâlâ babamın arkasından kapıya bakarken.

"Şu oldu," dedim başımı omzuna yaslayarak. "Babam sana yemeğe kal diyerek, seni kabullendiğini ve zamanla bu evde bir yerin olabileceğini dile getirmiş oldu."

Aslında Soner'in bu evde bir yeri daha şimdiden vardı. Sadece babam sindirmek için birazcık da zamana ihtiyaç duyuyordu.

Soner yüzünü bana doğru eğerek gözlerimin içine baktı. Elalarında gördüğüm parlamaya karşılık içten bir şekilde gülümsedim ve omzunda iyice yer edinip bakışlarımı Aslı'ya indirdim. Aslı kollarını Soner'in karnına sarmıştı ve yanağını Soner'in göğsüne yaslamıştı. Neredeyse uyumak üzereydi. Elimi Aslı'nın sarı saçlarına götürüp yavaşça oynamaya başladım.

Soner yanımda birileri tarafından kabullenmenin sessiz mutluluğunu yaşarken ben de ona eşlik ettim dakikalarca.

❄

(Seray'dan)

Önümde duran çözemediğim sorularla dolu olan test kitabına nefretle bakıyordum. Bakışlarım öyle öfke doluydu ki karşımdaki bir insan olsa, bu bakışlara dayanamazdı. Altı soruluk sayfada nasıl beş soruyu yapamamış olduğumu sorguluyor ve hem kendime hem de soruları hazırlayan kişilere kızıyordum.

Dolu dolu sesli bir şekilde sövmek için tek engelim kütüphanede olmasıydı.

Elimi saçlarımın arasına sokup öfkeyle karıştırdım. Sınav senesinden, her gün ders çalışmak zorunda olmaktan, çözemediğim sorulardan, deneme çözüp sonrasında tonlarca yanlış çıkmasından, kısacası dersle alakalı her şeyden bıkmış ve yorulmuştum. Zaten pek sağlam olmayan psikolojimin bu seneyle beraber daha da bozulduğunu hissediyordum.

Elimi saçlarımdan çekip derin bir nefes aldım ve masaya bıraktığım kalemi alarak sayfanın en başındaki soruyu bir kez daha okudum. Sonra bir daha okudum. Anlamadım, yine okudum. Onlarca kez okumanın sonunda yine anlamadığımda kalemi sert bir şekilde masaya bıraktım.

Problem sorularından nefret ediyordum.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde bağlayarak test kitabına aynı öfkeli bakışlarla bakmayı sürdürdüm. Biraz ara versem kafamı toplamam açısından iyi olacaktı sanırım.

Kitabın kapağını kapatarak ayaklanacağım esnada yanımdaki boşluğa bir test kitabı ve çanta bırakıldı. İlgilenmeyip kendi önüme döneceğim sırada tanıdık gelen sima hareketlerimin durmasına sebep olmuştu. Emre önce eşyalarını ardından da bedenini yanımdaki boşluğa bırakmıştı.

Gerçekten o kadar boş yer varken benim yanım mı?

Emre kendisine attığım bakışları fark ederek bana doğru döndü ve 'ne var' dercesine baktı. "Ne işin var burada?" diye sordum fısıltıyla.

Önce etrafına bakındı. Garipser bir şekilde bakışlarını kütüphanenin her yerinde gezdirdikten sonra kahverengi gözleri son durak olarak yüzümde durmuştu. "Ders çalışmak için?" dedi dünyanın en şeyi normalmiş gibi.

Gözlerimi devirdim. "Onu görebiliyorum herhalde. Yanımda ne işin var onu soruyorum?"

"Burası boş çünkü."

"Başka yerler de var boş olan."

"Benim canım burada oturmak istiyor." dedi rahat bir tavırla.

"Okulda kaçıyoruz burada denk geliyoruz," diye başladım söylenmeye. "Gerçekten sabır ya!" Fısıltılı yükselişimin ardından ayağa kalkıp sandalyeye astığım montumu fevri hareketlerle üzerime geçirdim.

Kafasını kaldırarak yüzüme baktı. "Ben geldiğim için mi gidiyorsun?" Sesi az önceye kıyasla durgun çıkmıştı.

"Hayır," dedim ben de normal bir tonda. "Mola verecektim biraz."

Fermuarımı çekerek arkamı döndüm ve çalışma salonunun çıkışına doğru yürümeye başladım. Hemen arkamdan gelen bedenini hissettiğimde oraya doğru döndüm. "Ben de biraz mola vereyim bari." dedi ellerini cebine sokarak. Salondan çıktığımızda burada çalışan kimse olmamasını fırsat bilerek ses tonumu normal bir düzeyde tutarak konuştum.

"Ver tabii," dedim alayla. "Çok çalıştın, çok yorulmuş olmalısın."

"Haklısın. Bizdeki de kafa yani yoruluyor, arada çalışmıyor falan."

"Arada çalışmıyor olsa yine iyi hiç çalışmıyor ki."

"Laf soktu bal kabağı." diye homurdandı arkamdan gelirken.

Öncelikle bir kahve almak için zemin kattaki kafeteryaya ilerlemiş ancak sıranın çok uzun olduğunu görür görmez gerisin geri dönmüştüm. Kahve alıp masalardan birinde oturmayı planlamıştım ama bu sırayı hiç bekleyecek havamda değildim. Geriye dönüp çıkışa yöneldiğimde Emre hâlâ peşimden geliyordu. "Sen başka yerde mola veremiyor musun? İlla peşime mi takılman lazım?"

"Ben bu şekilde mola veriyorum."

Kütüphaneden dışarıya çıktığımda yağmakta olan kar sebebiyle hava bir hayli soğuktu. Soğukta hemen çatlayan ellerimi hızlı bir şekilde cebime sokup havayla temasını olabildiğince önlemeye başladım. Çatladığında oluşan dokuyu hiç sevmiyordum. Soğuğu da hiç sevmezdim bu yüzden. Sadece ellerim değil dudaklarım bile çatlardı.

"Derslerin nasıl gidiyor?" diye sordu Emre. Neredeyse bir cetvel boyutuna ulaşmış karlarda bata çıka yürürken Emre peşimi bırakmamakta oldukça ısrarlı gibi görünüyordu.

"İyi." diye cevapladım.

"Benimkileri sormayacak mısın?"

"Seninkileri sınıf grubuna atılan sınav sonuçlarından anladık zaten." Notları genel olarak ortalamaydı. Tarih ve coğrafyası diğer derslere nazaran daha iyiydi. Matematiği çok kötüydü ilk sınavdan elli, ikinciden otuz

almıştı. Derslere çok katılmadığından hocanın onu geçirdiğini sanmıyordum.

"Demek sınav sonuçlarıma baktı." dediğinde bakışlarım Emre'ye dönmüştü. Yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı.

Ya da bana sinir bozucu geliyordu.

"Herkesinkine baktım." Aslında yalnızca kendiminkine ve onunkilere bakmıştım.

Sıra arkadaşımın notlarını merak etmemden daha doğal bir şey yoktu bence.

"Öyle mi?" dedi ama sesi söylediğime pek inanmışa benzemiyordu.

"Öyle."

"İnandım."

"Özel olarak senin sınav sonuçlarına bakmadım." dedim inanması için. "Bakmam da."

"Tamam," dedi, yüzünde gülmeye yakın bir ifade vardı. Kendini tutmasa kahkahalarla gülecekmiş gibi... "İnandım dedim ya."

"İyi," Binanın duvarına yakın bir yerde durup yağan karı izlemeye başladım. "Öyle çünkü."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendime konuşmayı içten içe yasakladım. Konuştukça daha da batıyordum ve Emre'nin sınav sonuçlarına özel olarak baktığımı bir yandan da ispatlıyordum. Susmak en iyi çözümdü.

"Mezuniyete kiminle gideceksin?" diye bir soru yöneltti aynı benim gibi karları izlerken. Elimi cebimden çıkarıp havaya kaldırarak karların avuç içime düşmesini sağladım. Avucumda hissettiğim soğuklukla gülümsedim. Soğuktan ne kadar nefret ediyorsam kara dokunduğumdaki hissi seviyordum.

"Mezuniyete daha üç ay var." Okulun mezuniyet kutlamalarını mayıs ayında yaptığını duymuştum. Biz henüz şubat ayındaydık.

"Yine de soruyorum kiminle gideceksin?"

"Mustafayla giderim büyük ihtimalle." Etrafımda Mustafa'dan başka erkek arkadaşım olmadığından pek fazla seçeneğim yoktu. Mustafa da başka birisini bulursa tek başıma giderdim.

"Benimle git." Bakışlarımı yeri kaplayan beyazlıklardan ayırıp gözleri üzerimde olan Emre'ye çevirdim. Merak ve beklenti dolu bakışlarını gözlerime dikmişti. Bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu ölçüp tartarken gözlerim kısıldı hafifçe. Şu an beni mezuniyete mi davet ediyordu o?

"Neden seninle gideyim?"

"Belki Mustafa kendisine başkasını bulur? O zaman tek mi gideceksin? Bu yeterli bir sebep bence."

Öyle miydi?

"Tek de gidebilirim. Sorun değil benim açımdan." Hatta hiç gitmeyedebilirdim. Gitmemek pek koymazdı açıkçası.

"Ama ben de tek gidiyorum. Bence tek gitmemeliyim, sen de tek gitmemelisin. Beraber gitmeliyiz." diye konuştu hızlı hızlı. Art arda sıraladığı cümlelerin ardından duraksayıp derin bir nefes aldı ve yutkundu. Gözlerim yutkunduğunda hareketlenen adem elmasına indiğinde ne yaptığımı ancak birkaç saniye sonra fark etmiş ve hızla bakışlarımı kaçırmıştım.

"Onu o zaman düşünmek istiyorum. Söz vermek için daha erken."

"Erken değil." diye diretti. "Bence tam zamanı."

"Sana olan düşüncelerim hâlâ tam anlamıyla değişmiş değil. Ön yargım biraz kırılmış olabilir ama ben senin Ozan'ın yanındaki hâllerini de görmüş birisi olarak sana güvenmiyorum Emre. Üzgünüm ama sana mezuniyete beraber gideceğiz demek için erken olduğunu düşünüyorum. Bunu mezuniyete daha az bir zaman kaldığında tekrar sor ve o zaman fikrim değişmişse sana net bir cevap veririm."

"Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Ozan'ın yanındaki ben, ben değilim."

Gülümsedim. Bedenimi Emre'ye doğru döndürerek bir adım atıp ona doğru yaklaştım. "Senenin başında sırf Sonerle arkadaş olmak istedim, onunla konuştum diye Ozan, tüm sınıfı bana karşı kışkırtmaya çalışırken onun yanında sessiz kalan da mı sen değildin Emre?"

Cevap vermedi. Kendinen emin duruşu sarsıldı, gözlerinde boş bir bakış oluştu ancak saniyeler geçse de cevap vermedi. "Ben de öyle düşünmüştüm." dedim ve geriye çekilip kütüphanenin girişine doğru yürümeye başladım.

"Değildim." dedi sonra arkamdan. Kapıdan girmek üzereyken durarak Emre'ye baktım. "Ön yargılarını henüz tam olarak yıkamadığımı biliyorum. Gözündeki kötü izlenimimin de farkındayım ama sana asıl Emre'nin kim olduğunu gösterdiğimde o mezuniyete benimle beraber gelmek isteyeceksin Seray. Göreceksin."

"Göreyim Emre."

Başka bir şey demediğinde ben de ona karşılık vermemiştim. Kütüphaneden içeriye girip kafeteryaya doğru yürüdüm. Bu sefer

üşenmeden upuzun sırayı bekledim ve sıra nihayet bana geldiğinde sütlü nescafe alarak kafeteryadan çıktım. Elimdeki karton bardaktan kahvenin dökülmemesine özen göstererek çalışma salonuna geri döndüğümde oturduğum yerin yanındaki boşluğu görünce şaşırmamıştım. Amacının ders çalışmak olmadığı belliydi.

Masaya doğru yaklaşıp bardağı üzerine bırakırken test kitabının üzerindeki renkli postit ve bir el kremi dikkatimi çekmişti. Elimi hemen postite götürüp üzerindeki yazıyı okudum.

"Soğukta elleri çatlayan birine göre fazla umursamazsın, krem sana hediyem olsun. Kendini beraber gideceğimiz mezuniyete hazırlamaya başlasan iyi edersin çünkü gün, bir ve sen asıl Emre'nin kim olduğunu yeni görmeye başlıyorsun."

❄

Finali kesin olarak belirledim, 55'te bitiyor :")

Artık her bölümün sonuna kısa da olsa Emre ve Seray kısmı koyacağım ancak onların hikayesi kitabın ana akışındaki zamandan daha farklı zamanda geçecek çünkü Besteyle Soner'in kısımlarında az da olsa zaman atlaması yapmam gerekiyor.

49

Ekin Koray - Seni Her Gördüğümde
İyi okumalar <3
❄
Günlerden 12 Mayıs.

Günlerdir İstanbul'u etkisi altına alan boğuk ve sisli hava yerini masmavi gökyüzüne, tam tepede parlayan güneşe bırakmıştı. Günlerdir yağan şiddetli yağmurun bugün zerresi yoktu. Bozuk havalarda sessizliğe bürünen sokaklar canlanmış, kuşların cıvıl cıvıl sesleri kulağıma dolmaya başlamıştı. Bugün gerçekten güzel bir gündü.

Bugün Soner'in doğum günüydü ve sanki tüm şehir bunun bilincinde gibi canlanmıştı.

Ya da ben bugünü çok farklı görüyordum.

Tam bir yıl önce 12 Mayıs'a dakikalar kala Soner'e mesaj atmıştım. Ödevleri yazmamla başlayan mesajlarım günler geçtikçe kendimi anlattığım mesajlara dönüşmüştü ve Soner bunların hepsini hiç garipsemeden okumuş, aklında tutmuştu. Bir gün bile bana niye yazıyorsun diye sormamıştı. Sanki benim ona yazmamı bekliyormuş gibi çabucak kabullenmişti. Evet başlarda ondan cevap alamamak canımı sıkıyor, acaba yazmasam mı diye sorgulatıyordu ancak hemen sonrasında kendime bu soruyu sormamış gibi es geçiyordum. Şimdi geri dönüp baktığımda iyi ki yazmaktan vazgeçmemişim diyordum. İyi ki çabalamışım diyordum.

Pişman değildim yaptığım hiçbir şeyden. Soner'in beni kendinden uzaklaştırma çabalarına rağmen direndiğim için kendime teşekkür ediyordum bazen. Ters zamanıma denk gelseydi Soner'in bir daha yüzüne bakmayacak hâle gelebileceğimi de biliyordum çünkü.

Kollarımı havaya doğru kaldırıp yeni yataktan kalkmış bedenimi gevşetmek adına esnedim. Pencerenin önündeydim. Uyanır uyanmaz odama giren güneş ışıklarını görünce camı açmak istemiştim. Yağmurlu ve karlı havaları çok seviyor olsam da haftalardır yağmur görmekten artık içim

kıyılmıştı. İnsan güneşli havaları arıyordu ister istemez. Bugünse hava güneşli ve ılıktı. Kışın o dondurucu soğuğunu geride bırakmıştık artık.

İyice gerindikten sonra kollarımı indirerek derin bir nefes aldım ve tam o sırada annemin bana seslendiğini duydum. "Beste! Uyandın mı kızım?"

"Uyandım anne!" diyerek karşılık verdim. Sesi hemen kapımın önünden gelmişti. Saniyeler sonra odamın kapısı açıldığı geriye doğru dönerek anneme baktım. Kafasını kapının aralığından içeriye sokmuştu. "Uyandıysan kahvaltıya gelsene kızım, ne bekliyorsun orada?"

"Ayılmaya çalışıyordum. Gelirim şimdi."

"Çabuk gel. Omlet yaptım, soğumasın." Annemin odadan çıkmasıyla beraber tekrar önüme dönüp camdan dışarıya baktım. Boynumu sağa sola yatırarak gevşettikten sonra pencereyi örterek camın önünden uzaklaştım. Bugün kendimi apayrı bir enerjik hissediyordum. Ben her zaman enerjik olurdum fakat bugün başkaydı.

Odamdan çıkıp önce banyoda olan işlerimi hallettim. Elimi yüzümü yıkayıp yeni uyandığım için dağılmış olan saçlarımı tokayla dağınık bir topuz yaparak oturma odasına geçtim. Babam her zamanki gibi baş köşedeydi. Elinde bir gazete vardı ve aynı zamanda hem kahvaltısını yapmaya, hem gazetesini okumaya, hem de televizyonda dönen programı kaçırmamaya çalışıyordu. Annemse sadece televizyonu izliyordu. Bu hâllerine gülümseyip neşeli bir şekilde "Günaydın." dedim.

İkisinin de bakışları bana çevrilirken senkronize bir şekilde gülümsemiş ve "Günaydın." diye karşılık vermişlerdi.

Annemin karşısına oturup tabağıma kahvaltılıklardan doldurmaya başladığımda annem de bardağıma çay döküyordu. Babam televizyona bakarak "Katil bu kadın." dediğinde bakışlarım ekrana kaydı. Televizyonda Müge Anlı açıktı.

Babam annemin ısrarlarına dayanamayıp emekli olduğundan beri, son bir aydır, annemle babamın her sabah kahvaltıda Müge Anlı izlemek rutinleri hâline gelmişti. Ben sabahları okulda olduğum için çoğu zaman kahvaltılara katılamıyordum çünkü babam da çalışmadığı için kahvaltı erken saatte kurulmuyordu. Bugün gibi okula gitmediğim günler ikisine katılabiliyordum ancak. İkisinin de programa dikkat kesilmesini, kendilerince teoriler üretmelerini büyük bir zevkle sırıtarak izliyordum.

"Hayır," dedi annem. "Bence adam çıkacak katil."

Çatalımı dilimlenmiş salatalıklardan birine batırıp vereceği cevabın merakıyla babama çevirdim bakışlarımı.

"Hayır, kadın katil. Polislik yetilerime güven, görürsün bak katil benim dediğim kişi çıkacak."

Annem çayından bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. "Polislik yetileri dediği de gören sanır ki cinayet masada amir. Karakoldan çıktığın yoktu, bir kez saha görevine çıktın onda da vuruldun. Açtırma şimdi benim ağzımı."

Babam bariz bir şekilde bozulurken bunu bize çaktırmamak için gazetesini yüzünün hizasına kaldırmıştı. Sırıtarak çatalımdaki salatalığı ısırdım. İkisinin atışmalarını seviyordum. Özellikle babam emekli olduğundan beri bu tatlı atışmaları artar olmuştu. Yan yanayken asla anlaşamıyorlardı ama birbirlerinden uzakta da yapamıyorlardı.

"Hâlâ katilin o kadın olduğunu düşünüyorum." dedi babam burnundan kıl aldırmaz bir ifadeyle.

"Değil."

"O kadın, görürsün bak."

"Değil, değil."

"Tamam," diyerek araya girdim. "Katil benim, tartışmayı keser misiniz?"

"Beste!" dedi annem tabağıma ters bakışlar atarken. "Hemen hunharca saldırmışsın kahvaltılıklara. Misafirimizi niye beklemiyorsun?"

Çatalımla babamın tabağını gösterdim. "Ama o da yiyor." Annem, babamın tabağına da ters bir bakış atmıştı ancak bu babamın umrunda olmamıştı. "Ayrıca ne misafiri ya sabah sabah?" diye söylendim huysuz bir şekilde. Sabah kahvaltısında da misafir olmayı verseydi bir zahmet.

Tam o an çalan kapıyla beraber huysuzluğum iyice katlanmıştı. Homurdanarak peynir yemeye devam ederken annem "Geldi işte." deyip ayaklanmış ve salondan çıkmıştı.

"Kim bu misafir?" diye sordum babama.

Babamın verdiği cevap yutmakta olduğum peynirin kursağımda kalmasına sebep oldu. "Soner."

Boğazımdaki peyniri hızla çayımdan bir yudum alarak bastırırken "Ne?" dedim, boğuk çıkan sesimle. Bakışlarım direkt üzerimdeki pijamalarıma inmiş, ellerim öylesine yaptığım ve fazlasıyla dağınık olan topuza kaymıştı. Yüzümdeki sıfır makyajı saymıyordum bile. Rezil görünüyordum ve sevgilim evime geliyordu. Harika.

Bu panik hâlimi fark eden babam tip tip bana baktı. "Hayırdır Beste Hanım? Özel bir hazırlık yapmayı mı düşünüyordunuz? Abiye getirelim mi prensesimize?"

"Abiye çok ağır kaçar ya." diye mırıldandığımda babam elindeki gazeteyi pek nazik sayılmayacak hareketlerle katlayıp masanın üzerine bıraktı. Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı kaçırdım. Bir kere şu adamın yanında dilimi tutabilsem her şey çok güzel olacaktı.

"Kızım beni sinir etme sabah sabah."

"Soner'i kahvaltıya çağıran sizsiniz, ben niye sinir etmiş oluyorum bu durumda ya?"

"Annenin işleri." diye söylendi memnuniyetsiz bir tavırla.

Böyle görünse de içten içe Soner'i sevdiğini biliyordum.

"Annem ne zamandan beri sevgilimi benden gizli gizli kahvaltıya çağıracak kadar yakın acaba ona?" Biz babamla konuşurken aynı zamanda holden annemin ve Soner'in sesleri kulağıma kadar ulaşıyordu. Ciddi ciddi çağırmıştı çocuğu. Soner bu hâlimi görüp benden soğumazsa bir daha hayatı boyunca soğumazdı sanırım.

"Sevgilim diyip durma şu çocuğa."

"Ne diyeyim baba? Enişte mi diyeyim?" Gözlerini kısarak bana bakmayı sürdürdüğü esnada salona kalp atışlarımı yerinden etmekte bir numara olan kişi girdiğinde kendime çeki düzen vererek bakışlarımı kapıya doğru çevirdim. Elinde bir pastane poşeti vardı. Simit, poğaça falan almış olmalıydı. Elaları ilk önce bana değdiğinde kendimi tutamayarak gülümsemiştim. Soner de bu gülüşüme karşılık vermek üzereyken gözleri babama takıldığında yüz ifadesini toparlamıştı. Babamın Soner'e nasıl baktığını hayal etmek istemiyordum...

"Günaydın." dedi Soner.

Neşeyle konuştum. "Günaydın."

Daha güzel bir gün aydınlığı olamazdı.

Babamın uyarırcasına boğazını temizledi. Yüzümdeki gülüşü dudaklarımı dişleyerek önlemeye çalışırken babam da Soner'e "Günaydın." diyerek karşılık vermişti. Salona giren annem Soner'i masaya oturması için yönlendirdi. Soner'in elindeki poşeti içindekileri tabağa koyma bahanesiyle alarak mutfağa geçtiğinde Soner benim yanımdaki sandalyeye kurulmuştu.

Soner'e de soracaktım bunun hesabını. Sabahın köründe birbirimize *günaydın* mesajları atıyorduk, beyefendi hiç bugün kahvaltıya size geleceğim demiyordu.

Soner ne yapacağını bilemiyor olduğundan olsa gerek birkaç saniye önündeki tabağa boş boş bakınmıştı. En sonunda babam "Nasılsın Soner?" diyerek sessizliği bozmuş ve Soner'in bakışları babama dönmüştü.

"İyiyim, siz?" Babamdan önce elinde iki tabakla salona giren annem cevap verdi. "Ne sizi Sonerciğim? Sizlik bir durum mu kaldı artık? Sizli bizli konuşmayı bırakalım lütfen." dedi gülümseyerek.

Tabakları masaya bıraktı. Birinde su böreği diğerinde küçük poğaçalar vardı. Kıtlıktan çıkmışım gibi tabağa uzanıp su böreğinden bir parçayı kendi tabağıma aldım. Annemin uyarıcı bakışlarını umursamadan böreğe gömüldüğümde babam Soner'e "İyiyim, sağ ol." diyerek cevap vermiş ve eklemişti. "Evet, sizli bizli konuşmayı bırakalım."

Böreğimi bıçak yardımıyla dilimlerken başım eğik bir şekilde olduğumdan göremeyeceklerini bilerek sırıttım. Babam Soner'i gerçekten seviyordu.

Aslında bunu Soner'e ev konusunda yardım ettiğinde çok iyi bir şekilde anlamıştım. Soner'e söylediğim gibi evini satmak istediğinde ilk iş babama açmıştım bu konuyu. Babam önce neden bunu ondan istediğimi, Soner'in ailesinin neden bu konuyla ilgilenmediğini sormuştu. O an Soner'in ailevi meselelerine derinlemesine inmek istemediğim için konuyu kapatmıştım. Sonrasında Soner, sorun olmayacağını babama anlatabileceğimi söylediğinde yalnızca ailesinin öldüğü detayını söylemiştim babama. Bunu duyunca Soner'e olan tavırları birazcık da olsa yumuşamıştı.

Babam tanıdığı bir emlakçı olduğunu söyleyerek Soner'i de yanına alıp emlakçının yanına gitmişlerdi. O sırada ben yanlarında yoktum çünkü babam benim gelmemi istemişti. Sonerle konuşacakları varmış, ben araya girmemeliymişim. Sonerle ne konuştuklarını defalarca kez sormuş olmama rağmen 'klasik kız babası konuşması' deyip beni geçiştirmişlerdi.

Aralarında her ne dönmüştü bilmiyordum ancak iyi ki de dönmüştü çünkü babam Soner'e daha da yakın davranmaya başlamıştı.

İlk tanışmalarının ardından neredeyse üç ay geçmişti ve bu süre içerisinde çok şey değişmişti. Babamın Soner'i kabullenmek dışında bir seçeneği zaten yoktu fakat aralarının bu kadar iyi olmasını da beklediğim söylenemezdi. Annem zaten Soner'e dünden razıydı. Gerçekten bir gün beni evlatlıktan reddedip Soner'i oğlum diye bağrına basmayacağının hiçbir garantisi yoktu.

Ne zaman yemek yapsa 'bundan Soner oğluma da götür' ya da 'Soner oğlumu da çağır bize, akşam yemeğine gelsin' diyordu. Okuldan geldiğimde ilk Soner'i soruyordu. Bunlar cidden çok hoş şeylerdi ama bu evin bir çocuğu olarak sevgilimin benden çok sevilmesi beni depresyonlara sokuyordu. Anneme yalandan tripler atıyordum her seferinde.

Ailemin bile kalbini fethetmişti zalim çocuk.

Düşüncelere daldığım için masada dönen muhabbeti kaçırmıştım. Kendime geldiğimde ilk algıladığım şey annemin Soner'e "Ev işi ne oldu canım?" diye sormasıydı.

Soner'in satılıkta olan evinden bahsediyordu. Daha doğrusu geçen hafta satılmış olan evinden.

"Geçen hafta bir alıcı çıktı." dedi Soner. Tabağına masadaki kahvaltılıklardan çok az doldurduğu gözümden kaçmamıştı. "Uygun fiyata anlaştık." Annemin dikkatinin Soner'de, babamın da bakışlarının televizyonla Soner arasında gezinmesini fırsat bilip çaktırmamaya çalışarak poğaça dolu tabağa uzandım.

"Aa öyle mi?" dedi annem sevinçle. "Beste hiç bahsetmemişti."

Annemin gözleri bana dönünce elimde poğaçayla kalakaldım. "Anne bana Soner'in evini sormuyorsun ki, Soner'i soruyorsun."

"Yine de bahsedebilirdin kızım."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Annem gözlerini yeniden Soner'e çevirince poğaçayı Soner'in tabağına bıraktım. "Kesin olarak satıldı yani şimdi değil mi?"

Gözüme kestirdiğim peynir dolu tabağı alıp Soner'in henüz kullanmadığı bıçağıyla tabağına doldurmaya başladım. "Öyle oldu. Şimdi kendim için ev bakıyorum."

"Onun için yine aynı emlakçıyla konuşuruz." dedi babam. "Elinde uygun evler vardır mutlaka."

Peynir tabağını yerine bırakıp zeytinlere doğru uzandım. Soner siyah zeytini hiç sevmezdi, en çok yeşil zeytin yemeyi severdi. O yüzden yeşil zeytinlerin olduğu tabağı elime aldım. "Konuştum zaten adamla. Dün beni arayıp uygun bir ev bulduğunu söyledi. Bugün öğleden sonra eve bakmaya gideceğim."

Yani gideceğiz.

Babam onaylanır bir mırıltıyla karşılık verdikten hemen sonra bana bakarak konuştu. "Beste sen ne yapıyorsun acaba?" Üçünün de gözleri bana dönüğünde bir elimde bıçak diğerinde zeytin dolu tabakla kalakaldım.

Ne diyeceğimi bilemediğimden boş boş üçüne baktım. Sevgilimin kahvaltı tabağını dolduruyorum deseydim babamın sinirlerini hoplatabilirdim bu yüzden masum ayağına yatmayı tercih ettim ve zeytinleri kendi tabağıma doldurmaya başladım. "Zeytin yiyeceğim babacığım ne yapabilirim?"

"Sen yeşil zeytin sevmezsin ki güzel kızım." dedi imayla.

Yapmacık bir hayretle konuştum. "Sevmez miyim?" Zeytinleri Soner'in tabağına doldurmaya başladım. "Soner yesin o zaman, boşa gitmesin."

Olayı kavrayan annem "İsraf olmasın." diyerek bana arka çıktı.

"Tabii olmasın," diye söylendi babam. "Yoksa asla gizli gizli çocuğun tabağını doldurduğundan değil."

"Üstüme iyilik sağlık." dedim ayıplar gibi. Ben öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum, babam yanlış görmüş olmalıydı.

"Eve baktıktan sonra mutlaka haber ver Sonerciğim," dedi annem ve konuyu değiştirerek bana yardımcı oldu. "Merak ederim. Ben seni ararım kesin ama olur da aramazsam, sen mutlaka ara beni."

Ben hâlâ arsız bir şekilde Soner'in tabağına kahvaltılıklardan doldurmaya yeltendiğim sırada Soner, bakışları annemde olmasına rağmen onun tarafındaki elimin bileğinden kavrayarak masanın altına indirdi ve cevap verdi. "Tabii ararım."

Bileğimi hafifçe okşadıktan sonra parmaklarını uzaklaştırdı ve elini masasının üzerine çıkardı. Salak salak sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırıp kendi tabağıma dadandım. Soner'in tabağını dolduracağım diye aç kalacaktım. Tam tabağımdaki börekten yiyecekken bacağımda hissettiğim acıyla sessiz bir inilti döküldü dudaklarımdan. Anında çatılan kaşlarımla beraber bakışlarımı babama dönerken birkaç saniye önce Soner'in yaptığını gördüğünü anlamıştım.

"Anne ya!" dedim. "Babam beni cimcikliyor."

Elimi bacağıma götürüp pijamamın üzerinden sızlayan yeri ovaladım. "Çocuk musun sen Murat?" diye kızdı hemen annem. "Senin yaptığını çocuklar yapmaz."

"Godoş muyum ben Leyla? Kızımızın sevgilisi olduğuna karışmadık diye yanımızda el kol yapmalarına da mı kızmayalım?" Ne yaptıysak sanki?

Soner bana doğru fısıltıyla "Godoş?" dedi sorarcasına.

"Babamın dilinde gavat gibi bir şey." Soner anladığını belirtircesine kafasını sallayıp doğruldu.

"Sen kızmıyorsun ki, sen kızını kıskanıyorsun. Üstünü de kızgınlıkla örtüyorsun."

Güldüm. Bi' Soner'in kıskanmış hâllerine bir de babamın kıskançlığa bitiyordum. İkisi de sonsuza kadar beni tatlı tatlı kıskanabilirlerdi. "Kıskanırım tabii ki," dedi babam. "Yıllarca büyüttüğüm kızımı başka bir erkekle paylaşmak zorunda mıyım ben?"

Soner konuşmada bahsi geçen 'erkek' o değilmiş gibi bir rahatlıkla kahvaltısını ederken ben de ona yandaşlık ediyor ve gıkımı çıkarmadan aşırı keyif aldığım bu konuşmayı dinliyordum. "Turşusunu mu kuracaktın Beste'nin?"

"Kurardım."

"Ben kuramazdım efendim."

"Zaten benden turşu olmazdı." dedim. Babam bana ters bir bakış attığında oturduğum yere sinerek bakışlarımı kaçırdım.

"İşinize karışmak gibi olmazsa ben de Besteyle aynı görüşte olduğumu belirtmek isterim." diyerek konuşan Soner de aynı benim gibi babamın ters bakışlarıyla susturuldu. Önüne dönerek kahvaltısıyla ilgilenmeye başladığında elimle dudağımda oluşan gülümsemeyi gizlemeye çalıştım.

"Bakma öyle çocuklara," dedi annem. "Sen hiç emekli olmasaydın keşke Murat ya. Daha çok çekilir yanın vardı en azından daha önce."

Katıldığımı belirtircesine kafamı salladım. Mesela eskiden okuldan çıktığımda istediğim gibi oyalanarak eve geç gelebiliyordum ama şimdi bir saat gecikince babam arayıp eve gelmemi söylüyordu. Okul haricinde Sonerle eskisi gibi takılamıyordum. Bu emeklilik işi bana hiç yaramamıştı.

"Lafıma geldiniz mi şimdi Leyla Hanım?"

Annemle babam günlük atışmalarına başlarken iç geçirerek kafamı iki yana salladım. İkisinin de hiç olmayan huyları ortaya çıkıyordu son zamanlarda. Tatlı tatlı atışmalarından çok rahatsız değildim gerçi, hatta çoğu zaman onları izlerken fazlasıyla keyif alıyordum. Ara ara annemle babamın yaşlarına geldiğimizde Sonerle ben de böyle olur muyuz acaba diye düşünmüyor değildim.

Muhtemelen biz Sonerle atışmazdık. Soner bana hiç laf yetiştirmezdi. Direkt sonuca bağlar ve öpüşür, sarılır barışırdık.

Annemle babamın atışması sonlandığında masada birkaç dakika sessizlik olmuştu. Annemin masadaki çaydanlığı ısınsın diye ocağa koymamı söylemesi üzerine oturduğum yerden kalktım. Çaydanlığı sıkıca tutarak temkinli adımlarla salondan çıktım. Şu çaydanlığı taşırken düşürmekten küçüklüğümden beri hep çok korkardım. Küçükken annemle güne gittiğimiz bir gün çocuklardan birisinin üzerine çaydanlığın devrilmesi ve çocuğun her yerinin yanmasından sonra fobi olmuştu bende.

Çaydanlığı ocağa bırakıp altını yaktım. Boşta kalan elim topuz olan saçlarıma gittiğinde birkaç saniyeliğine hayatı sorgulamıştım. Yataktan kalktığım hâlimle Soner'in karşısına çıkmak pek hoş olmamıştı. Bu

konularda gereğinden fazla takıntılı olduğum için biraz sorun ediyordum istemsizce.

Olan oldu kafasıyla beraber mutfaktan ayrılıp salona geçtiğimde annemle babamın yine Müge Anlı'ya odaklandığını görmüştüm. Soner'im garibim ikisi arasındaki 'katil kim' kavgasını sessizce dinliyor, hangisi konuşsa ona bakıyor ve arada televizyona çeviriyordu bakışlarını.

Soner'in sıcak bir aile ortamının ne olduğunu görmesine, içerisinde bulunmasına hem seviniyor hem üzülüyordum. Üzülüyordum çünkü kendi içinde benim ailemle kendisininkini karşılaştırıp kendini paralıyor mu diye düşünmeden edemiyordum. Ama seviniyordum da çünkü yıllarca, hatta belki hayatı boyunca hiç görmediği sıcaklıklığı benim ailem sayesinde hissetmesi beni mutlu ediyordu.

"Katil adam." dedi annem inatla.

Biz bu meseleyi katilin ben olduğuma ikna olarak kapatmamış mıydık ya?

Soner'in yanındaki yerime oturduğumda onun da pür dikkat ekranı izlediğini görmüştüm. "Kadın diyorum katil."

"Sen neden anlamıyorsun Murat? Adam katil işte hareketlerinden belli." Ailem bu konuyu biraz fazla büyütmüştü...

Soner kısık bir sesle "Adamın hareketleri biraz şüpheli." diyerek konuşmaya dahil olduğunda ellerimi yanaklarına götürüp 'yaa sen benim ailemin konuşmalarına da mı katılıyorsun artık' diyerek mıncırma isteğimi güçlükle bastırmıştım. Karşımdakinin bir çocuk olmadığının ve benim de çocuğunun büyüdüğünü gören bir anne olmadığımın farkına varmam gerekiyordu artık.

"Adam çocuğun babası, babası." dedi babam kendinden emin bir sesle. "Adam kendi çocuğunu neden öldürsün?"

Babamın bu dediğiyle beraber hava sanki bir anda buz kesmişti fakat bu sadece Sonerle benim cephemde gerçekleşmişti. Elimdeki çatalı sakince tabağın kenarına yaslarken birkaç saniye içerisinde kaçan iştahım beni şaşırtmamıştı. Ben böyleysem bu birkaç kelimelik kısa cümlenin Soner'i ne kadar etkilediğini düşünmek istemiyordum.

"Açıklaman bu mu yani?" dedi annem hayretle. "Nasıl bir adamla evliyim ben, aman Allah'ım? Bir de polisim diye geziniyor ortalıkta."

Annemin bu isyanına normalde olsa hunharca gülerdim ancak şu an dudağımın kenarı bile kıvrılmamıştı. Kendimi çok kötü hissediyordum.

Babam da bu sözleri söylerken Soner'in ailesi ile alakalı öldükleri dışında bir şey bilmiyordu. Bilseydi bu şekilde konuşmazdı.

"Neden öldürmesin?" Soner konuştuğunda boğazıma oturan ve varlığını yeni fark ettiğim yumru daha da ağırlaştı sanki. "Babası çocuğunu öldüremez mi?"

"Bir baba evladını öldürmez." dedi babam, bakışları hâlâ televizyondayken. "Gerçekten baba olan öldürmez. Öldüren insanlık dışı bir varlıktır."

Kafamı elime yasladım dertli bir biçimde. Soner'i şu ortamın içinden çekip çıkarmak istiyordum fakat Soner kendini daha da kahretmek istercesine konu hakkında konuşmaya devam ediyordu. "Çok emin konuştunuz."

"Eminim çünkü. Ben de babayım farkındaysanız," dedi babam ters ters. "Ben kızımın saçının teline zarar veremem. Bir babanın yapması gereken de zaten çocuğunu öldürmek değil onu yaşatmaktır." Bakışlarıyla televizyonu işaret etti. "Bu adamın hareketleri hiç de çocuğunu öldürecek bir baba izlenimi vermiyor."

Kafamı kaldırıp etrafa bakındım. Gözlerim aradığım şeye takıldığında hızla sandalyeyi geriye itip ayağa kalktım ve orta sehpaya doğru yürüdüm. Sehpanın üzerindeki kumandayı alıp en üstteki tuşa basarak televizyonun kapanmasını sağladığımda rahat bir nefes alarak kumandayı yerine bıraktım.

"Kızım ne yaptın?" dedi babam.

"Daraldım," Sesim tekdüze çıkmıştı. "Bıktım şu katil muhabbetinden. Kimse kim?"

"Beste haklı," dedi annem önüne dönerken. "Adam akıllı kahvaltımızı bile yapamadık."

Sehpanın yanında hareketsizce durmaya devam ederken bakışlarım Soner'e kaydı. Bomboş bakan gözleri masaya kitlenmişti. Yine aklında binlerce düşüncenin cirit attığı o kadar belliydi ki. Sıkıntıyla derin bir nefes alıp verdim. Birkaç dakika öncesindeki hâliyle şu anki arasında dağ kadar fark vardı. Durulmuştu, sessizleşmişti, kafasındaki iç muhakemeye gömülmüştü.

Yeniden yanındaki yerimi aldığımda kahvaltıma, daha doğrusu tabağımdakilerle oynamaya, gömüldüm. Kahvaltı bitene kadar annemle babamın konuşmaları benimse arada bir katılmalarım dışında sessizlik hakim olmuştu ortama. Kahvaltılarımızı yaptıktan sonra biz annemle

masayı toplamaya başlarken babam yatak odasına gitmiş ve birkaç dakika sonra üzeri dışarıya uygun bir biçimde giyinik olarak çıkmıştı.

"Nereye gidiyorsun Murat?" diye sordu hemen annem.

"Kahveye." Masanın karşılıklı kısımlarında tabakları toplayan annemle ben göz göze gelirken ikimizin de bakışlarında belirgin bir şaşırma vardı. "Kahveye mi?"

Babam gömleğinin kollarını düzeltirken kafasını salladı. "Senin yüzünden kahvehanelere gidiyorum kadın yoksa bütün gün kafa ütülüyorsun. Hem erkeğin iyisi okeyde belli olurmuş. Soner gelsin de bi' boyunun ölçüsünü alalım."

"Erkeğin iyisinin okeyde belli olduğunu kim bir yanlarından uydurdu? Sen mi?"

Tam gülmek üzereyken bunu hisseden babamın ölümcül bakışları bana döndü ve gülüşümü zorla bastırdım. Babamdan kaçırdığım bakışlarım tam karşımdaki koltukta oturan Soner'e kaydığında kısa bir aydınlanma yaşadım. Babam Soner'i kahveye mi götürecekti yoksa ben mi yanlış anlamıştım?

"Konuşturma beni şimdi kadın." dedi babam teessüf eder gibi. Bakışlarını annemden çekip beni izleyen Soner'e çevirdiğinde kaşları hemencecik çatılmıştı. "Çocuk çek o bakışlarını kızımın üstünden. Sabah sabah sabrımı yeterince zorladınız."

Soner ışık hızıyla babama dönerken babam tatmin olmuş bir biçimde onaylarcasına kafasını salladı. "Aferin. Şimdi yürü bakalım 101'e gidiyoruz."

"Ben oynamayı bilmiyorum."

"Haydaa," dedi babam. "Olmadı bu koçum, yakışmadı."

"Öğretirsin baba," Üst üste dizdiğim tabakları önümden itip diğerlerini toplamaya başladım. Tek tek götürmektense hepsini dağ gibi üst üste yığıp götürmek daha kolaydı. "Kolay zaten öğrenir hemen."

Küçükken babamın iş yerinden arkadaşları aileleriyle beraber bize misafirliğe geldiklerinde mutlaka okey masası kurulurdu. Babamın yanına oturup onları izlerken öğrenmiştim nasıl oynandığını. Canlı pek oynama şansım olmasa da uygulamada çok oynardım. Babam Soner'e öğretirse bir şekilde dörtlüyü tamamlayıp onunla oynayabilirdim.

Sevgiliyle okey oynamak... Var bir hayalimiz.

"Öyle yapacağız artık." dedi babam arkasını dönerken. "Gel bakalım Soner." Babamın salondan çıkmasıyla annem de arkasından elinde

tabaklarla beraber oturma odasından ayrıldı. Annemle babamın holden gelen konuşma seslerini fırsat bilerek masanın etrafından dolanıp Soner'e yaklaştım. O da bu sırada koltuktan kalkmıştı.

"Kahveye mi gideceğim?" diye sordu garip bir tavırla. Kendisi de bunun gerçekliğini sorguluyordu. Bir gözüm kapıdayken Soner'in önünde durdum ve güldüm. Yaşlı amcaların arasında bir doksanlık, çıtır çerez, yakışıklı mı yakışıklı bir genci hayal etmek biraz komik oluyordu kabul etmeliydim ki.

"İstemiyorsan gitme tabii. Babama istemediğini söylersen sana kızmaz. Yani sert duruyor ama gerçekten kızmaz." Bu konuda yüzde yüz kesinlik verebilirdim. O kadar da katı değildi babam.

"Sorun değil, giderim."

"Eve bakmaya gideceğin zaman bana haber ver tamam mı? Ben de seninle gelmek istiyorum." Tabii babam çocuğu salmamazlık etmez ve eve de emlakçı nasılsa arkadaşım ben de geliyorum diyerek, Soner'in peşine takılmazsa...

"Sensiz gitmeyecektim zaten. Sen de beğen ve sev istiyorum." Gülümsedim. Ortam müsait olsa Soner'e anında yapışırdım ama babamın her an içeri gelme ihtimali varken bizi sarmaş dolaş görmesi riskini alamazdım. Temas bağımlısı birisi için üzücü bir andı.

"Tamam o zaman," dedim harfleri uzatıp hafifçe olduğum yerde sallanarak. "Mesaj atarsın veya ararsın. Zaten muhtemelen yakınlarda bir yere gitmiş olursunuz. Çıkar çıkmaz yazsan hemen gelirim yanına. Siz gidince hazırlanmaya başlamış olurum. Bu arada tipim çok kötü biliyorum, yataktan kalkar kalk-"

Sözümü yarıda kesen Soner'in dudaklarının benimkiler üzerinde hissettiğim baskısıydı. Dudağıma derin bir öpücük bırakıp anında geri çekildiğinde sarhoş olmuş gibi bir şekilde yüzüne bakakalmıştım. En son neyden bahsettiğim uçup gitmişti bu kısa öpücük yüzünden.

Geri çekildiğinde bakışları kapıya kaydı. Kimsenin olmadığını gördüğünden olsa gerek bir rahat tavırla bana doğru döndü ve konuşmaya başladı. "Güzelsin." dedi net bir dille. Kalbim anında ritminden şaşmıştı. Tek kelimelik iltifatıyla bile beni kendimden geçirebiliyordu. "Benim yanımdayken dış görünüşünden şüphe etmene gerek yok, ben seni her hâlinle seviyorum."

Heyecanla ne yapacağımı bilemez bir şekilde etrafa bakındım. Çoğu zaman arsızlığını konuşturan ben değilmişim gibi en ufak bir iltifatta utanmakta bir numaraydım. Topuzumdan düşen bir tutamı kulağımın

arkasına sıkıştırırken bakışlarımı elalarına çevirdim. "Doğum günün kutlu olsun," dedim içtenlikle. "Daha uzun uzun kutlamak istiyorum ama şu an yeri değil. Günün geri kalanında telafi edeceğim. Şimdilik iyi ki doğmuşsun."

Sarılma isteğim ağır basıyordu fakat babam gibi bir faktör varken de şu an malum yerlerim yemiyordu açıkçası. Utanmıyormuşuz gibi adamın gözüne gözüne de sokmak istemiyordum ilişkimizi. Açık sözlülüğümle yeterince çıldırtırıyordum zaten babamı.

Soner tam cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada babamın gür sesi girdi aramıza. "Soner! Kızımı bırakıp gelecek misin artık?"

Gülerek Soner'in önünden çekildim. "Görüşürüz."

Gözlerime uzun uzadıya bakarken kafasını salladı. "Görüşürüz."

Bakışlarını zar zor benden koparark kapıya doğru yürümeye başladığında ben de yüzüme yerleşmiş olan aptal sırıtışımla beraber tabakları toplamak üzere masanın yanına geri döndüm.

❄

Bir ceylan gibi sekerek sevdiceğimle buluşmaya gidiyordum. İnsan aşık olduğunda içinde bitmek bilmeyen bir coşku oluyordu, yerinde duramıyordu. Bunu hep internette orada burda okumuştum vakti zamanında ama kendim deneyimleyene kadar doğruluğuna pek inanmamıştım doğrusunu söylemek gerekirse. Birisini sevdiğinizde o gün doğan güneş, kuşların sesleri, çocukların koşuşturmacaları arasındaki keyifli kahkahaları bile kulağa farklı geliyordu. Hayattan zevk alan bir yanınız ortaya çıkıyordu.

Elimdeki poşeti sallaya sallaya yolda yürürken esen hafif rüzgarın etkisiyle yüzümün önüne gelen saçlarımı omzumun gerisine yolladım. Fazla uzamışlardı bir ara kısaltmam gerekiyordu.

Köşeyi dönüp bizim evimizin olduğu sokaktan diğerine saptım. Sokağın diğer ucunda, sondaki binanın önünde dikilen bedeni gözlerim o kadar uzağı net bir şekilde göremiyor olmasına rağmen seçebiliyordum. Soner'i duruşundan dahi tanıyabilirdim.

Adımlarımı iyice hızlandırdım. Babamla evden çıkıp gittiklerinden bu yana üç saat geçmişti. On dakika önce Soner bir alt sokakta olduğunun mesajını atmıştı. Babamın henüz eve gelmemiş olmasını değerlendirerek anneme dışarı çıkacağımın haberini verip evden çıkmıştım. Babam dün, bugün için birkaç ufak işi olduğunu söylemişti. Buna güvenerek hemen eve gitmeyeceğini düşünüyordum.

Soner yere doğru eğik olan kafasını kaldırıp etrafa bakınmaya başladı. Birkaç saniye sonra kendisine doğru hızlı adımlarla yaklaşan beni fark etmişti. Elimdeki poşeti tutma kısmını bileğime geçirip kollarımı Soner'e sarılmaya hazır bir konuma getirdim. Saniyeler geçtiğinde ve Soner'in yanına vardığımda boynuna atıldım. "Doğum günün kutlu olsun!" dedim büyük bir coşkuyla.

Soner ellerini ceketinin cebinden çıkarıp kollarını belime doladı. Beni sarışı hep sıkı olurdu. Sanki birisi beni kollarının arasından çekip alacak da buna engel olmak istiyormuş gibi. Derin bir nefes alarak aşinası olduğum kokusunu içime çektim. Soner'in kokusunu parfüm olarak bastırabilme şansım olsa yedi, yirmi dört yanımdan ayırmadan, her dakika kokusunu her yere sıkabilirdim.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandı kulağıma doğru.

Boynuma çarpan nefesi içimi gıdıklamıştı. Hep bahsedilen midede kelebek uçuşması olayını Soner'in yanındayken her saniye yaşıyordum. Kollarımı boynundan ayırmadan kafamı geriye doğru yatırdım ve yüzüne bakmaya çalıştım. "Hayatımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum. İyi ki doğmuşsun, iyi ki varsın."

Belimdeki kollarından birisini çözdü. Eli yavaşça belimden sırtıma oradan da boynuma tırmanırken adeta nefesim kesilmişti. Parmak uçlarının hafif dokunuşunu boynumda hissettim. Hemen ardından da elini yanağıma yasladığında boynum saniyelik hissettiği bu dokunuşlara hemencecik alıştığı için yokluğunda ürpermiştim. Bu ürpertiyi bastıran ise yanağımdaki eliydi.

"Beste..." dediğinde saniyeler içerisinde beni kendimden geçirdiği için dudaklarımın arasından yalnızca "Hm?" diye bir mırıltı çıkabilmişti. Güldü bu hâlime. Gülünce kısılan gözlerine baktım uzunca. Onun gülüşünü görene kadar gülmenin yeryüzünde en çok Soner'e yakıştığını bilmiyordum. "Geçen sene yine bugünlerde hayatımda hiçbir değişiklik olmayacağını düşündüğüm bir doğum günü geçirmiştim. Yeni bir yaş hep mutlulukla gelir denilir, benim her bir yaşım bana acıdan başka bir şey getirmedi."

Yüzümde hafif bir tebessümle Soner'i dinlerken ensesindeki saçlarıyla oynamak istedim ancak alışkın olduğum gibi parmaklarım saçlarının arasında kaybolmadı. Saçları kısalmıştı. "Bu sene ilk defa yeni yaşım bana mutluluk getirdi." Elalarına hakim olan duyguyu net bir şekilde görebiliyordum; sevgi. "Seni getirdi."

Duygusal biri olmak bazı anlar çok zorluyordu. Üzüldüğümde, sinirlendiğimde, mutlu olduğumda, her anımda ağlama hissi doluyordu içime. Şimdiyse mutluluktan ağlamak üzereydim. "Birisi iyi ki varsa bu kişi sensin Beste, ben değil."

Baş parmağı ağır hareketlerle yanağımı okşuyordu. "Bugün senin doğum günün. Bugün de kendine bu muameleyi yapıp değersizmişsin gibi davranmanı istemiyorum. Bugün senin günün. On dokuz yaşın nasıl sana mutluluk getirmişse yirmi yaşının da sana aynısını yapmasına izin ver." Durdum. Elimi, yanağımdaki elinin üzerine götürdüm. "Bu yaşın sana kendini sevmeni sağlasın çünkü ben seni çok seviyorum."

Bunu binlerce kez dile getirebilir ve yorulmadan bi' bin kez daha tekrarlayabilirdim. "Biliyorum," dedi iç çekercesine. "Annemden sonra birisinin beni bu denli sevebileceğine hiç ihtimal vermezdim." Kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Ama mümkünmüş. Sen benim imkansız dediğim her şeyi mümkün kılıyorsun Beste ve bunu nasıl yapıyorsun, hiç anlamıyorum."

Gülerek kaşlarımı havaya kaldırdım. "O da benim yeteneğim, ne yaparsın?"

Benim gibi gülerken gözlerini sokakta gezdirdi. Sokakta kimsenin olmaması fazlasıyla işimize geliyordu. Tüm sokağı tarayan bakışları tekrardan gözlerimle buluştuğunda "Seni özledim." diye bir itirafta bulundu ve yine kalbimi yerinden etmeyi başardı.

Kafamı sağa doğru yatırdım. "Birazcık sınav haftası meseleleri."

Dün itibariyle lisenin son sınavlarını geride bırakmıştık. Okulun yaptığı tek ve en iyi şeydi sanırım, diğer okullar son iki hafta kala sınavları yaparken bizimkinin mayıs ayının başlarında yapması. Üniversite sınavına bir ay gibi bir süre kaldığından en azından son bir ayda YKS dışında kafamızı kurcalayan şeyler olmaması için böyle bir yapmışlardı.

Son sınavlar diploma notumu yükseltmek için son fırsatım olduğu için günlerce kendimi sadece derslere vermiştim. Aynı sırada oturmamıza rağmen Sonerle bile çok iletişim kurmamıştım çünkü biliyordum ki tek güzel sözüne bile düşebilir, ders çalışma isteğimin kaçmasına sebep olabilirdim. Dün sınavlar bittiğinde üzerimden büyük bir yük kalkmıştı ve bugünü de kendime tatil etmiştim. Ben okula gitmeyince Soner de gitmiyordu.

"Ben de özledim." diye ekledim sonra. "İki gece önce matematik problemi çözerken soruda senin adın geçti diye soruyu salak bir sırıtış

eşliğinde çözdüm biliyor musun? Ne yaptın sen bana ya? Benim tek aşkım test kitaplarıydı."

Sen kimsin ve ben neden sana körkütük aşığım?

Güldü. Bugün çok gülüyordu. Onun güldüğünü görünce istemsizce ben de gülümsüyordum. "Neyse ki şıklarda falan S harfi yok," dedim. "Olsaydı her soruda nasıl S harfine kalpler çiziyordum izle bakalım mucizeyi."

Biz böyle sarmaş dolaş takılırken yan tarafımızdan gelen korna sesiyle beraber ikimizin de bakışları o tarafa kaymıştı. Birbirimizden ayrılmayı akıl edememiştik ve tam dibimizdeki tanıdık arabanın içerisinden sert bakışlarını üzerimize dikmişti babam. Babam camını açarken kolumu boynundan çözüp Soner'den bir, iki adım kadar uzaklaştım.

"Yapışın kızım! Yapışın bir bütün olun tamam mı güzel kızım? Hatta bu size yetmez ben japon yapıştırıcısı falan getireyim aranızda hiç boşluk kalmasın." İğneleyici sesiyle beraber gerginlikle alt dudağımı dişlerken Soner'in aramızdaki mesafeyi daha da açtığını fark etmiştim.

"Baba..."

"Sokağın ortasında ne yapıyorsunuz siz kızım? Ben babamın sinirlerini nasıl tepesine çıkarabilirimin planını mı yapıyorsun?"

"Baba, bugün Soner'in doğum günü!" dedim bir anda büründüğüm neşeli tavrımla beraber. "Kuru kuru mu kutlasaydım doğum gününü? Sarılmasa mıydım? Ayıp olmaz mıydı?"

"Ayıpmış!" diye söylendi babam. Sonrasında bakışlarını Soner'e çevirdiğinde birkaç saniyeliğine ciddi ve sinirli tavrını bir köşeye bıraktı. "Doğum günün kutlu olsun." Hemen ardından eski maskesini takmış ve ateş saçan gözlerini bana doğrultmuştu. "Senin bu arsızlığını ne yapacağız benim salak kızım?" Sesinde hayıflanır gibi bir tonlama vardı.

Dehşetle "Arsızlık mı?" dedim. "Ne arsızlığımı gördün baba, aşk olsun?" Soner'e doğru döndüm. "Ben arsız mıyım Soner?"

"Yaa," dedi babam alayla. "Hiç değilsin. Harika bir kişiliksin aslında."

Bence öyleydim.

Soner'in bakışları babamla benim aramda gidip gelirken tereddüte düşmüş bu hâline karşılık gözlerim kocaman açılmıştı. "Nasıl ikilemde kalırsın ya? Senin tabiiki arsız değilsin falan demen gerekiyordu!"

"Orası biraz sıkar, değil mi delikanlı?" dedi babam, sesinde gizli bir tehdit yatıyordu.

Sonerse hiçbir şey demeden elalarını bana çevirdi. Omuzlarını 'yapacak bir şey yok' dercesine kaldırıp indirdi. Babam resmen sevgilimin gözünü

korkutarak kendisiyle aynı fikirde olmasını sağlıyordu. "Hiç adil değil." dedim kollarımı birbirine bağlayarak. Bu hareketimle beraber elimde tutmakta olduğum poşetin varlığını hatırlamıştım. İçinde Soner'in doğum günü hediyesi vardı.

"Asıl senin bu yaptığın hiç adil değil kızım." dedi babam. "İnsan en azından babasına yakalanmamak için bir çaba gösterir değil mi? Sen ulu orta yerde yapışıyorsun çocuğa. Kaçıncı seviye bir arsızlık seninkisi?"

"Ben hâlâ arsız olduğumu düşünmüyorum." dedim diğer söylediklerini umursamadan.

Oysa arsızlıkta üstüme tanınmadığını herkesten önce kendim fark etmiştim ama çaktıracak değildim.

"Neyse," dedi babam ters ters. Yeniden Soner'i göz hapsine aldı. "Bugünlük doğum günün diye takılmanıza bir şey demeyeceğim ama siz de dozunu kaçırmıyorsunuz." Sevinçle ellerimi çırpıp yerimde zıplamamak için kendimi zor tutarken babamın bakışları beni buldu. "Hava kararmadan evde oluyorsun, anlaşıldı mı?"

Hızla kafamı aşağı yukarı salladım. "Anlaşıldı. Çok çok iyi anladım. Bayağı anladım."

"La havle," dedi babam, kafasını onaylamazcasına sallarken. "Salak bu kız."

Alındım.

"Soner kızıma iyi bak. Başına bir şey gelirse senden bilirim." diyerek son uyarısını da yapan babam bu mesafeden görebildiğim kadarıyla el fenerini indirdi. Soner'den onay almak istercesine ona baktığında ben de bakışlarımı yan tarafa çevirdim. "Aklınız kalmasın." dedi Soner net bir şekilde.

"İyi." Babam gaza yüklenerek arabayı hareket ettirdi. Araba yanımızdan ayrıldığında arkasından izledim bir süre. Görüş açımızdan çıktığı vakit anında soluğu Soner'in dibinde almıştım. Koluna girerek "Hadi gidelim." dedim. Şu tehlikeli sınırların içerisinden çıkmalıydık.

Soner bana ayak uyduraram yürümeye başladığında yönümüz otobüs durağıydı. Sesli bir şekilde dile getirmemiştik ancak Soner'in yeni evi olmaya aday olan o evi görmeye gidiyorduk. Soner'den çok ben heyecanlı olabilirdim bu duruma.

"Babamla 101 oynamak nasıl bir deneyimdi anlat bakalım."

Kafasını bana doğru çevirdi. Hissettiğim hareketlilikle kafamı kaldırarak yüzüne baktığımda dudaklarını araladı ve tek bir şey söyledi. "Korkunç."

Bu dediği bana kahkaha attırmıştı. Beynimin içinde tonla olası senaryo dönüyordu ve hepsi birbirinden komikti. "Babam 101 oynarken gereğinden fazla hırslanır. Oyunu kazanmak onun için o an dünyanın en önemli şeyidir."

"Bunu şimdi söylemen çok yardımcı oldu." diye homurdandı bakışlarını önüne çevirirken. "Ne oldu mesela?" diye sordum keyifle.

"Babanla eşliydik. Oyun esnasında okey atmışım yanlışlıkla, bilmiyordum. Çok kızdı."

"Yuh Soner, okeyi de atmazsın." Eşim oyunda böyle bir şey yapsaydı buna ben de kızabilirdim.

"Ama Beste bir gibi bir sayı nasıl okey olabilir? Hiç anlamadım bu oyunun mantığını." Çocuksu tavırları yanaklarını mıncırma isteği doğuruyordu içimde. "Öğretmenim de hiç iyi değildi. Bir ara ıstakayı kafama vuracağını düşündüm. Öfke problemleri var bence babanın."

Kafamı koluna yasladım. "Olabilir. Ben babam gibi değilim bak, ben öğretebilirim."

"Uzunca bir süre okey görmek istemiyorum." dedi direkt.

Haklıydı şimdi.

"Tamam görmek istediğin zaman öğretirim."

İllaki öğretecektim yani.

Otobüs durağına ulaştığımızda Soner cebinden telefonunu çıkarmıştı. Kafam koluna yaslı olduğu için telefonunun ekranını net bir şekilde görebiliyordum, zaten onun da saklamak gibi bir uğraşı yoktu. WhatsApp'a girdiğinde ekranda dört konuşma belirmişti. En başta ben vardım, bir altında 'emlakçı' diye kaydedilmiş birisi ve sonrasında annemle Emre'nin sohbetleri vardı.

Annemin Soner'e zırt pırt yazdığını biliyordum zaten. Hâl hatır sorma bahanesiyle çocuğu rahat bırakmıyordu ve ne yaparsam yapayım bana konuşmanın içeriğinden asla bahsetmiyordu. Soner'in ardında bir ailesi olmadığını öğrendiğinden beri ona karşı fazla hassaslaşmış ve anaç tavırlarını eksik etmez olmuştu.

Ancak beni burada şaşırtan şey Emreyle konuşmalarıydı. Soner emlakçı ile olan konuşmalarına girip atılan adrese bakarken "Emreyle mi konuşuyorsunuz?" diye sordum. Sormasam merakımdan ölürdüm.

"Hayır." dedi haritalara girip atılan adrese bakarak.

"Ama gördüm."

"Bir şey yazmıştı ona cevap verdim, iki mesajlık bir sohbet. Pek konuşmak sayılmaz." dedi umursamaz bir tavırla. Bir yandan da haritadan adresin detaylarını inceliyordu. Soner istese hiç cevap vermeyedebilirdi. Zamanında attığı tonla mesaja görüldü yemiş birisi olarak tecrübeli sayılırdım. Cevap vermek istemese görüldü atmak ya da sohbete hiç girmemek pek de zorlanacağı bir şey değildi.

"Emreyle barışmanızı isterdim." Bu konuda eskisi kadar uğraşmıyordum. Emreyle Soner'i aynı ortama sokmak için çaba göstermiştim birkaç kez fakat Soner'in gerçekten istemediğini fark ettiğimde vazgeçmiştim. İstemiyorsa zorlamanın bir anlamı yoktu.

"Girmeyelim bu konulara Beste." dedi telefonunu cebine sokarken. "Yakınmış ev, birkaç durak var arada." diyerek konuyu değiştirdiğinde kafamı salladım aşağı yukarı.

"Yakın mı?" dedim heyecanla. "Ne güzel."

Nasıl her dakika soluğu Soner'in evinde alıyorum oynat bakalım.

Birkaç dakikalık bekleyişin ardından otobüs geldiğinde binip kartlarımızı bastık. Boş yer olmadığı için ayakta durabileceğimiz uygun bir yere geçerken sırtımı cama doğru yaslayarak Soner'e döndüm. O da hemen önümde durmuş ve uzun boyu sayesinde tavandan sarkan demiri kolaylıkla tutabilmişti.

Yol on dakika kadar sürmüştü. Otobüs durduğunda Soner bir elini koluma sararak yürütmeye başladı. Ayaktaki yolcuların yanlarından sıyrılıp otobüsten indiğimizde kolumdaki elini çekmişti. Ben etraftaki binalarda göz gezdirirken Soner de adresi kontrol etmekle meşguldü. Genel olarak yeni binaların olduğu güzel bir sokaktaydık. Bizim evimizin olduğu kısımlara göre daha modern duruyordu.

"Şu bina." diyen Soner'in sesini duymamla beraber bakışlarımı işaret ettiği tarafa çevirdiğimde açık pembe tonlarında dört katlı bir bina girmişti görüş açıma. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama bina bana sıcak bir izlenim vermişti. Aile binası tipinde insanın içini huzurla dolduran tatlı bir yapıydı.

"Çok güzel görünüyor." dedim. Binanın hemen önünde orta yaşlarda bir adam duruyordu. Soner otobüsteyken bir ara telefonda emlakçı ile konuşmuştu, bu adam emlakçı olmalıydı. Sonerle beraber yolun karşısına geçerek adama doğru yürümeye başladığımızda adam da bizi fark etmişti.

"Merhaba," dedi yanına ulaştığımızda. Ben hâlâ etrafı inceliyordum. Canım aşırı tek başına eve çıkmak istemişti nedense. "Direkt içeri geçelim isterseniz."

Soner onaylayan birkaç kelime ettikten sonra ikisi birlikte evin durumu hakkında konuşa konuşa önden ilerlemeye başladığında ben merakla gördüğüm her şeyi incelediğimden dolayı biraz gerilerinde kalmıştım. Binanın içerisine girmiştik. Duvarların boyasına kadar özenle bakınıyordum. "Binanın yapımı iki yıl önce bitmiş, daha yeni bir bina. Dairelerde daha çok aileler var ama üniversitelere yakın bir konumda olduğundan birkaç dairede öğrenciler kalmakta. Evin sahipleri yurt dışında yaşıyorlar, o yüzden arada aracı ben olacağım."

Bu şekilde anlata anlata zaten birinci katta olan daireye merdivenleri çıkarak gelmiştik. Adam anahtarı yuvasına sokup kapıyı açarken bile bir şeyler anlatmakla meşguldü. Kapıyı aralayıp kenara kaydığında evin içerisine girdik.

Soner'den çok ben meraklı olduğum için onları arkamda bırakıp odaları gezmeye başladım. "Ev sahibinden kalma birkaç parça mobilya var. Eğer satın almakta kararcı olursan onları bir adam getirip alacaklardır."

Önce bir evde en sevdiğim bölüme, mutfağa, geçtim. Yeni olduğu her hâlinden belli olan mutfak dolaplarının yüzeyi parıl parıl parlıyordu. Çok büyük bir mutfak değildi, tam kutu gibiydi ve hoş bir havası vardı. Burada ne yemekler yapılır diye içimden geçirmeden edemedim.

Sonerle emlakçının konuşmaları eşliğinde bir başka odaya girdim. Burası oturma odasıydı. Aynı mutfak gibi kareydi. Camın olduğu kısımda üçlü mor bir koltuk vardı, ev sahibinin eşyalarından birisi olmalıydı. Salondan açılan balkona bakmak için kapıya doğru yaklaştım. Balkonun fayansları toz topraktan dolayı biraz pis görünüyordu. Sağlam bir temizlik şarttı bu eve.

Salondan sonra yeni durağım en arka kısımda kalan oda oldu. Zaten bunun dışında banyo ve tuvalet kalmıştı geriye. Bir artı bir, kutu gibi bir evdi. Tıpkı Soner'e anlattığım gibi. Odanın kapısında durup içeriye bir göz gezdirdim. Duvarlardan birinde boydan boya bir pencere vardı, fransız tarzı bir balkona açılıyordu. Duvarlarda beyazdı. Soner'in evindeki boğuk hava burada yoktu. Aksine insanın içini ferahlatan bir havası vardı.

Güzel bir evdi.

Soner'in evi de dışarıdan bakıldığında güzeldi ancak sadece dışarıdan bakmakla kalındığı müddetçe güzeldi. O ev asla bir mezarlıktan öteye geçemeyecekti. İçinde güzel ne kadar çok anı yaşanırsa yaşansın gece çöktüğünde yaşanan korkunç anılar her daim gün yüzüne çıkacaktı.

Oysa burası yeni güzel anılar için harika bir yerdi, harika bir başlangıçtı. Burada gözünü kapattığında zihnini işgal edecek kötü anılar yoktu.

Gözlerim bir noktaya dalmış giderken beni kendime getiren şey arkamdan karnıma dolanan kollar oldu. Hafifçe yerimde sıçrayarak geriye doğru baktığımsa Soner'i görmüştüm. Çenesini omzuma yaslayarak odanın içerisinde gezdirdi gözlerini. Önüme dönüp ben de onun gibi odaya bakındım. Ellerim karnıma sardığı kollarının üzerine gitmişti gayri ihtiyari bir şekilde.

"Emlakçı nerede?" diye sordum evin içindeki sessizliği fark ettiğimde.

"Yakınlarda birisine daha bir evi gösterecekmiş. Yarım saate kadar gelecek, adam gelene kadar karar vermeye zamanımız var."

"Zamanın var," diyerek düzelttim onu. "Sen yaşayacaksın bu evde."

Tabii ben de zırt pırt gidip gelecektim ama karar vermekte öncelik onundu, beni katmamalıydı araya.

"Ben senin fikrini de bilmek istiyorum." Kafamı geriye atarak omzuna yasladım ve bakışlarımı tavana çıkardım. "Beğendin mi?"

"Bence çok tatlı bir ev. Tam sana bahsettiğim gibi bir artı bir, kutu gibi, sıcacık bir havası olan... Ben çok beğendim." Eğer ben kendime ev arıyor olsaydım burayı kesinlikle kaçırmazdım. "Tabii maddi açıdan da uygunsa."

"Diğer evin parası yetiyor hatta artıyor bile." dedi ve sonra ekledi. "Ben de beğendim."

"Eğer ben beğendim diye öyle diyor-"

"Hayır, gerçekten beğendiğim için diyorum."

"Bu evi mi alacaksın o zaman?" diye sorduğumda sesli bir cevap vermedi ama kafasını sallaması yeterli bir cevap olmuştu. "Kesin mi? Bak kafamdaki planları sıralayacağım ona göre cevap ver." Kısık bir sesle güldü. Bu gülüşü içimi kıpır kıpır ederken "Kesin." dedi güldüğü için boğuk çıkan sesiyle.

Yutkundum. Şu ses tonuna bitiyordum...

Bir kez daha yutkunup kendimi toparlayarak işaret parmağımla tam karşımızdaki boşluğu gösterdim. "Bak, tam şuraya kıyafet dolabını koyarsın. Odanın duvarları beyaz eğer mobilyalarda beyaz olursa çok boğar. Çok koyu olmayacak renkler seçilse güzel olur. Sonra şu boydan boya camın oraya çalışma masanı koysan çalışırken manzaran olur, en azından için açılır. Ben öyle yapmayı çok istemiştim ama benim masamın üstte rafları olduğundan camın önüne koyunca pencereyi komple kapatıyordu." Durup derin bir nefes aldım ve sonra devam ettim. "Şuraya yatağını koyarsın. Oda çok büyük değil ama bence çift kişilik sığar. Çift kişilik olsa

daha iyi olur çünkü kusura bakma ama evine biraz dadanacağım. Tek kişilik yatakta beraber uyumak zor oluyor."

Kendi çıkarlarımı da göz önünde bulundurduğum oda planını açıkladıktan sonra Soner'in kollarının arasından sıyrıldım. Beni ilgiyle dinleyen ve izleyen Soner'in koluna yapışıp onu oturma odasına çekiştirdim. Odaya ilk adımımı atar atmaz orası için de bir düzen oluşmuştu kafamın içinde.

Oturma odasının içerisine girdiğimizde mor koltuklu kısmı gösterdim. "Şu köşeye L koltuk çok güzel gider. Ben L koltuk çok severim ama annem sevmez, o yüzden evimizde hiç L koltuk olmadı. Koltuğun hemen karşısında televizyon ünitesi olacak, standart bu zaten. Onun dışında boşta kalan alan güzel bir parçayla doldurulabilir. Onu internetten araştıracağım, hoşuna giden bir şey olursa alırız. Buraya büyük bir yemek masası sığmaz ama mutfakta birkaç kişilik küçük bir masa çok güzel gider." Konuşurken bir yandan da salonun ortasına kadar yürümüştüm.

"Hole de dolaplı ayakkabılıklardan birisi alınır. Holün duvarları griye boyanmış oraya beyaz bir ayakkabılık güzel gider. Duvarları da sade aksesuarlarla süsledik mi-" Geriye doğru dönüp Sonerle göz göze geldiğim an söyleyeceğim her şey zihnimden uçup gitmişti. Dilimin ucundaki kelimelerin varlığını bile unutmuştum bana olan bakışları karşısında. Hayranlık dolu bakışlarla beni izlerse başka ne yapabilirdim ki?

"Bana öyle bakma," dedim utangaç bir tavırla. "Söyleyeceklerimi unutuyorum." Soner'in bana olan her bakışı güzeldi, özeldi ancak beni hayran hayran izlediği zamanlar elim ayağıma dolaşıyordu.

Kapının önünde dikilmeyi bırakarak yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı. Attığı her adımda yüreğim ağzıma geliyordu. Önümde durduğunda ellerini belime götürdü. Avuçlarını bastırarak beni bedenine yasladığında titrek bir nefes alıp vermiştim. "Sen de bu kadar güzel olma."

Soner'in son zamanlardaki açık sözlülüğüne bayılıyordum. Artık çekinmiyordu, içinde tutmuyordu. Ne hissediyorsa, ne düşünüyorsa dile getiriyordu. Tedavisi başladığından bu yana beş aydan fazla zaman geçmişti ve tedavisi ilerledikçe onca zamandır içinde gizli tuttuğu kişili gün yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Asıl Soner buydu işte. Nazikti, iltifat etmekten kaçınmazdı. Belki biraz da flörtözdü... Bu yanını son haftalarda göstermeye başlamıştı.

"Yaa!" dedim ani bir yükselişle. "Ben sana hediyeni vermeyi unuttum." Soner'den ayrılarak eve girdiğimizde girişe bıraktığım poşeti almak üzere

salondan çıktım. Soner'in arkamdan "Hediyeye gerek yoktu." dediğini duymuşsam da kulak asmamıştım. Hediyeye tabiiki de gerek vardı.

Yere bıraktığım karton poşeti alıp salona geri döndüm. "Çok abartı bir şey almadım zaten. Daha doğrusu ne alacağımı çok düşündüm ama aklıma gelen hiçbir fikir içime sinmedi." Soner hâlâ onu bıraktığım yerde duruyorken karşısına geçtim. "Bu da çok çok iyi bir seçenek değil fakat en azından manidar." Poşetin içindeki beyaz sweatshirtü çıkardım. "Seni hep siyahlar içinde görüyorum, üzerinde farklı bir renk görmezsem gözüm açık giderim."

Elimdekini koluma asıp poşetin içindeki diğer beyaz sweati çıkardım. "Hem bak kendime de aldım." Sweatshirte bakarken aklıma yeni gelen düşünceyle beraber yüzümü buruşturdum. "Böyle de ergen sevgililer gibi olduk ama olsun."

Soner sırıtırken aynı zamanda kolumdaki sweatshirtü almıştı eline. İyice inceledikten sonra bakışlarını bana çevirdi ve "Teşekkür ederim." dedi.

"Beğendin mi? Giyecek misin? Giy lütfen, hatta ben de giyeyim."

Gözüm açık gitmemeliydi.

"Şimdi mi?" diye sordu hafif şaşkınlık barındıran sesiyle. Kafamı salladım. Havalar ısınıyor diye sadece ince bir kazak giydiğimden dolayı sweatshirtü tek hamlede üzerime geçirmekte pek zorlanmamıştım. Kafamı eğip üzerimdeki duruşunu incelerken Soner aramızdaki yarım adımlık mesafeyi kapatmış ve ellerini sweatin içinde kalan saçlarıma götürdü. Saçlarımı kibar bir dokunuşla sweatshirtün içinden çıkardı.

Ellerini saçımdan çektikten sonra üzerindeki ceketi çıkardı. Üzerinde onunla bütünleşen siyah sweatshirtlerinden birisi vardı her zamanki gibi. Sweatshirtünü sıyırdığında bakışlarımı ellerime çevirerek parmaklarımla oynuyormuş gibi yapmaya başlamıştım. Diğer türlü heyecanlanırdım ve bastırmakta zorlanırdım bu defa.

Göz ucuyla Soner'in sweatshirtü üzerine geçirdiğini görünce kafamı kaldırarak Soner'i göz hapsime aldım. Bir renk bir insana bu kadar yakışabilirdi. Ya da benim gözlerim Soner'e dair her şeyi en güzel hâliyle görüyordu. "Yakıştı." diye mırıldandım.

Soner'den uzaklaşıp koltuğun bir ucuna oturdum. "Sana daha çok." dedi o da benim gibi koltuğa otururken. Gülümsedim bu dediğine ve "Bana her şey yakışır." diyerek saçlarımı geriye doğru savurdum.

"Biliyor olman güzel." dedi beklemediğim bir şekilde kafasını dizlerimin üzerine koyup yatar pozisyon alarak. "Uykusuzum." Biliyordum. Geceleri

uyuyamama sorunu hâlâ devam ediyordu. Geçmiyordu, geçmek bilmiyordu. Ve burada da uyuyamazdı. Birazdan emlakçı gelecekti.

Elimi saçlarının arasına götürdüm. Kapanan gözlerini gördüğümde uyuyakalmaması için aklıma gelen ilk konuyu açtım. "Bizim bir dövme meselemiz vardı, ne oldu ona?"

"Sen yaptırmayacaksın," dedi. "Acır."

"Allah Allah?" dedim gülerek. "Acıyı çekecek olan benim, ben de çekmek istiyorum belki?"

"İsteme. Gereksiz, boş ver." dedi geçiştirircesine.

"Yoo değil." Uygun bir dövme şekli bulduğumda bu konuyu yeniden gündeme getirecektim.

Soner cevap vermediğinde bir başka konuya geçtim. "Haftaya okulun mezuniyeti var, gidecek miyiz?"

"Sen git, ben gitmeyeceğim." dedi kafasını hareket ettirip bacaklarımın üzerinde iyice yer edinirken.

"Sen gitmezsen ben de gitmem, sen de gel."

"Gidip ne yapacağım?" diye konuştu alaycıl bir tavırla. "Çok mükemmel bir lise hayatı geçirmişim gibi bir de bunun bitişini mi kutlayacağım? Kimsenin bakışlarının veya sözlerinin hedefi olmak istemiyorum." Öyle bir günde kimse Soner'i umursamaz diye düşünürken aklıma Ozan geldiğinde gözlerimi devirdim.

"Aksine herkese inat o mezuniyete gelmen gerek." Gözlerini açarak bana *ciddi misin* dercesine bir bakış attı. "Bakma öyle, ben gayet ciddiyim. Sana ne yapmış olursa olsun başının dik olduğunu göstermek, birazcık vicdanları varsa sızlatmak için o gece orada olman lazım. Orada kendinden emin bir duruş göstermelisin ki yaptıkları hiçbir şeyin işe yaramadığını görüp afallamalılar. Belki birazcık akılları varsa yaptıkları çocuklukların farkına varırlar."

Göz kapakları elalarını örttü, sessiz kaldı. Ben Soner'in yerinde olsaydım bu dediğimi yapar ve o mezuniyete giderdim. Soner haklı olduğumu düşünüyor olsa gerek ki gelmemek için en saçma nedenini öne sürdü. "Böyle ortamlarda dans edilir, dans etmeyi bilmiyorum. Ayağına basıp seni sakatlarım."

Harika bir sebep gerçekten.

Güldüm. "Ben de yılların dansçısıyım biliyor musun? Ben de bilmiyorum. En fazla ne kadar zor olabilir ki? Alt tarafı biraz olduğumuz yerde sallanacağız, ileri geri gideceğiz falan. Beraber öğreniriz."

Gözlerini araladı. "Uyduracağım her bahaneyi bir şekilde çürüteceksin değil mi?" dedi kabullenişle. Erken bir kabulleniş olmuştu.

Sırıtarak kafamı salladım. "Evet."

"Bahane değildi, gerçekten bilmiyorum bu arada."

"Ben de."

Kafasını bacaklarımın üzerinden kaldırıp koltukta oturur pozisyona geldi. Biraz önce koltuğa bıraktığı ceketine doğru uzanarak elini ceplerinden birisine soktu. Meraklı bir şekilde hareketlerini izlerken diğer cebini de kontrol edip içinden telefonunu çıkardı. "Öğrenelim o zaman." dedi telefonuyla uğraşırken. Birkaç saniyenin ardından telefonundan hoş bir melodi yükselmeye başladı.

Telefonun sesini en yüksek düzeye çıkarıp koltuğun üzerine bıraktıktan sonra oturduğu yerden kalktı. Şarkı tanıdık geliyordu, bildiğim bir melodiydi bu. Ben hangi şarkı olduğunu çözmeye çalışırken görüş açıma giren bir el ile birlikte bakışlarım önümde duran Soner'in yüzüne çıktı. Gözlerim beklentiyle bakan elaları ve uzatılan eli arasında gidip geldi bir süre. Bunu beklemediğim için bir an bocalamıştım.

Nihayet kendime geldiğimde elimi avucunun içerisine bıraktım. Parmakları elimi sıkıca kavradıktan sonra beni çekiştirerek yerimden kalkmamı sağladı. Bu esnada şarkının sözleri çalmaya başlamıştı. *İnan ki senden başka, senden başka, senden başka hiç kimse yok içimde.*

Sevdiğim bir şarkıydı.

Soner bedenimi kendisine doğru çektiğinde aramızdaki mesafe azalmıştı. Öyle ki yakınlığımız bir nefes kadar uzaklığı kadardı sadece. Elimi bırakıp kollarını belime sardı. Boynuna kollarımı doladım. Ne yapacağımızı bilemez bir şekilde birbirimize bakakaldık bir süre. İlk hareketlenen Soner oldu ve şarkı eşliğinde olduğumuz yerde yavaşça sallanmaya başladık.

"Ayağına basarsam benim suçum değil." diyerek önceden bir uyarıda bulundum.

"Acıtmaz."

"Ayakkabımın öküz kadar tabanı varken mi? Hiç sanmıyorum."

"Bunu mu konuşacağız şimdi?" derken gülüyordu. "Dans edilirken bunların konuşulduğunu hiç sanmıyorum."

Bence de öyleydi ama bu kadar yakınımdayken ve bir karış etmeyen mesafeden gözlerimin içine bakarsa heyecanıp saçmalamak dışında ne konuşabilirdim bilmiyordum ki.

Yüzüne bakmasam da, başımı çevirsem de, seni her gördüğümde, seni her gördüğümde...

"Gün bitmeden bunu bin defa daha söyleyeceğim ama iyi ki doğmuşsun." Eğer sonunda kendinin ne kadar değerli olduğunu kavrayacaksa gerçekten bin defa söyleyebilirdim.

"Nasıl yapıyorsun bunu anlamıyorum." dedi. Beni kendinden uzaklaştırıp elimden tutarak etrafımda bir tür dönmemi sağladıktan sonra tek koluyla belimi yeniden kavradı. İki saniye kadar kısa bir sürede gerçekleşen bu olay beni şaşkınlığa sürüklemişti. "İyi ki dans etmeyi bilmiyormuşsun," dedim. Bir de bilse ne olacaktı acaba? "Ayrıca neyi nasıl yapıyorum?"

"Kendimden umudu kesmişken yeniden kendimi sevmemi sağlıyorsun, nasıl beceriyorsun anlamıyorum."

"Çünkü kendini bu kalıba sokan sensin. Sevilmeyeceğini düşünen sensin. Oysa bu zamana kadar yaşadığın hiçbir şeyde senin suçun yok ama kendini suçlayan ve sevilmeye değer görmeyen sensin. Küçücüktün Soner, sen de çocuktun. Ada'yı kurtaramadığını düşünüyorsun ama hiç o olayın içerisindeki dokuz yaşındaki çocuğu görmüyorsun. Dokuz yaşındaki bir çocuk ne yapabilirdi korkmak dışında? Kendini günah keçisi olarak seçip her şeyi kendine yıkmayı kesmen gerekiyor. Bu hikayede tek bir suçlu var o da baban. Ne sen, ne abin, ne annen, ne de Ada. Sadece baban."

İç çektiğini duydum. Hareketlenen adem elmasından yutkunduğunu anlamıştım. Bakışlarını benden ayırmıştı, yere doğru bakıyordu. "Bunun farkına vardığın zaman kendini seveceksin. Ada senin yüzünden ölmedi, annenin psikolojinin bozulmasındaki sebep senin gerçeği ona söylememiş olman değildi. Kimse seni bunlar yüzünden suçlayamaz. Sen de kendini suçlamayı bırak artık Soner. Sen o karanlık geçmişteki aydınlık noktasın."

Bakışlarını benden kaçırıyordu ama gözlerinin kızardığının fark etmiştim. "Ve madem yeni yaş, yeni ev ve yeni bir hayat dedik o zaman bütün bu yenilikler sana kendini sevmeyi de beraberinde getirsin." Bunu doğum gününü kutlarken bir kez söylemiştim, yine dile getirmek istemiştim. "Sen kendini sev, ben seni hep severim zaten."

Gözlerini kapattı. Birkaç saniye o şekilde bekledi. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama kapalı olan gözlerine rağmen düşünceli bir ruh hâlinin içerisinde olduğu belli oluyordu. Göz kapaklarını yavaşça araladı, şimdi o kızarıklar yoktu. Tereddütle değil daha net bir şekilde bakıyordu.

"Deneyeceğim." dedi kendinden emin bir şekilde.

Gülümsedim. "Deneme, yap."

Zamanla o da olacaktı, emindim.

Konu buraya kadar gelmişken aklımı kurcalayan başka bir soruyu sormadan edemedim. "Uyuşturucu..." Şu lanet şeyin adını bile söylemekten tiksiniyordum artık. "Kullanmak geliyor mu hiç içinden? Yani bedenin ihtiyaç duyuyor mu hâlâ?"

Derin bir nefes alıp verdi. Artık dansı falan bırakmıştık, sarmaş dolaş bir şekilde öylece duruyorduk. "Bazen," dedi sessizce. "Bazen yokluyor. Bazen her şeyi boş verip kullanmak istiyorum ama sonra mantığım devreye giriyor. Seni düşünüyorum, yüzün gözümün önünde canlanıyor. Kendim için değil de senin için engel olabiliyorum o dürtüye."

Aydınlanmış gibi bir şekilde "Beste..." diye mırıldandı. "Ben senin gerçekten müptelan olmuşum." Sesli bir şekilde güldüm. Kafam geriye doğru giderken "Beni müptelan etmişsin." diye ekledi.

"Yaparım öyle şeyler." dedim egolanarak. "Çok iyi yapmışım."

"Çok iyi yapmışsın." diye tekrarladı beni.

Gülüşüm derin bir tebessüme dönüşürken "Ee," dedim. "Biz en son dans ediyorduk, unuttuk gitti."

Soner şarkıyı baştan başlattı. Şarkı birkaç kez art arda çalarken biz de emlakçı gelene kadar hiç durmadan bir yandan dans ettik, bir yandan sohbet ettik. Birkaç kez ben onun ayağına bastım, bir kez de o benim. Ama en nihayetinde birlikte dans etmeyi öğrenmiştik.

Emlakçı geldiğinde Soner, ev sahibiyle görüşmüştü. Konuşmaları epey uzun sürmüştü ancak sonunda evin yeni sahibi Soner olmuştu. Parasını eski ev sahibinin hesabına yatırmak ve tapu gibi birkaç işlemi ertesi gün yapmak üzere anlamışlardı.

Binadan el ele çıktığımızda Soner'in diğer elinde yeni evinin anahtarı vardı.

Yeni evinin, yeni hayatının ve yeni yaşının başlangıcıydı bu anahtar.

❄

Emreyle Seray için ayrı ve upuzun bir özel bölüm yazmaya karar verdim. Bölüm sonlarında onlar için yazacağım kısımları o özel bölümde toplayacağım. Şimdi bu bölümün sonuna eklemek istemiştim ama bu kısmı bile zar zor bitirebildim ve Serayla Emre'yi de eklemeye kalkışsam bir, iki gün daha beklemek zorunda kalacaktınız.

50

Pera - Seni Seviyorum
İyi okumalar <3
❄
"Bu güzel olmuş mu?"

Üzerimdeki siyah tüllü elbisenin etek kısmında ellerimi gezdirirken aynaya düşen yansımamı inceliyordum. Dizlerimin bir karış kadar üzerinde biten elbisede gözüme hoş gelmeyen bir kısım vardı ama neresi olduğunu çözemiyordum. Güzel bir elbiseydi fakat bende güzel durmamıştı sanki.

Soner oturduğu bekleme koltuğundan ayağa kalkarak yanıma doğru adımlarken hareketlerini aynadan izliyordum. Üzerinde doğum gününde ona hediye ettiğim beyaz sweatshirt ve koyu renk bir kot pantolon vardı. Sürekli siyah görmeye alışık olduğum bedeninde ona aldığım hediyeyi taşıması hoşuma gidiyordu. Birkaç adım arkamda durarak beni baştan aşağıya doğru yavaş yavaş süzmeye başladığında dilimi dişlerimin arasına kıstırarak vücudumu etkisi altına almaya başlayan heyecanı bastırmaya çalışmıştım.

Bakışları ayna aracılığıyla benimkilerle buluştuğunda gözlerinde gizleyemediği ya da gizlemek için çabalamadığı bir hayranlık vardı. Bu beni daha da heyecanlandırmıştı.

"Çok güzel olmuş." demişti kısık bir ses tonuyla. Dudaklarımı ıslatarak önüme düşen saçlarımı omzumdan geriye attım. "Gerçekten mi?" diye sordum emin olmak istercesine. "Ben nedense üzerimdeki duruşunu beğenemedim."

Sonerle beraber mezuniyette giymem için mağaza mağaza geziyorduk. Soner'in yeni evindeki birkaç eksiği almak için onu AVM'ye kadar sürüklemiştim. Onun eksikleri biraz büyük eşyalar olduğundan satın alıp evinin adresini vermiştik, yarın teslim edilecekti. Sonrasında gelmişken benim elbisemi de aradan çıkaralım demiştim. Bu durumda Soner'e de benim stil danışmanım olma görevi düşmüştü.

Bu, bu mağazada denediğim ikinci elbiseydi. Bundan önce de iki mağaza gezmiş ve oralarda da elbise denemiştim ancak bir türlü istediğim gibi bir elbise bulamıyordum. Hepsi askıda gayet güzel iken üzerime giydiğimde o kadar da hoş durmuyorlardı. Aslında böyle şeylerde internetten alması en kolay yoluydu ama üzerimdeki duruşunu görmediğim bir elbiseyi satın almak da istemiyordum.

"Sana ne giysen yakışıyor zaten Beste," dedi Soner yan tarafındaki duvara omzunu yaslayarak. "Kot pantolon ve tişört de giyip gitsen güzel olursun."

Zaten bu gidişle sonum o olacaktı. Mezuniyetime kot pantolon ve tişört ikilisi ile gitmeye ikna olmama ramak kalmıştı çünkü mağaza mağaza gezmek hem yorucu hem de sıkıcıydı.

"Yaa," dedim kafamı yana doğru yatırarak. "Öyle de mi güzel olurum gerçekten?"

Yüzüme sence der gibi baktı ancak bana cevap vermedi. Zaten hep böyle olurdu. Bana iltifat ederdi, üstelediğimde ise sessiz kalırdı. Soner gibi ketum birinden bunları duymak bile onun için büyük bir olay olduğundan her iltifat edişinde kendimi garip hissediyordum.

Daha senenin başında benimle tek kelime konuşmayan çocukla kat ettiğimiz mesafeyi düşündükçe nasıl bu aşamaya gelebildik demeden edemiyordum. O zamanlar benimle tek kelime etmeyen çocuk sevgilim olmuştu. Ailemle bile tanışmıştı. Üstelik bunların hiçbirisinin yaşanmayacağını, lise bittiğinde birbirimizin hayatından çıkacağımızı düşünmüştüm hep. Hayat çok garipti.

"Yine düşüncelere daldın," dedi birkaç dakikalık sessizliğimizin sonunda. "Ne düşünüyorsun?"

Ve beni en ufak bir bakışımdan, yüzümün aldığı ifadeden ne düşündüğümü, ne hissettimi anlayacak kadar iyi tanıyordu. Saniyelik bir an bile kaçmıyordu gözünden.

"Seni," dedim dürütçe ve ekledim. "Bizi."

Omzunu yasladığı duvardan ayırdı. "Bizi demek..." diye mırıldandı bana doğru yaklaşırken. Aynadan hareketlerini izliyordum. Birkaç büyük adımda hemen arkamda bittiğinde kolları hep yaptığı gibi arkadan bana sarılmış ve karnımın üzerinde birleşmişti. Sırtım göğsüne yaslanırken istemsiz bir gülümseme belirdi dudaklarımda.

"Ne düşündün bizimle alakalı?"

"Kat ettiğimiz yolu düşündüm. Sonra da şey dedim kendi kendime, bu ketumun dili nasıl açıldı da bana iltifat edeceği noktaya kadar geldik?" Tam olarak öyle düşünmemiştim ama olsun. Dediklerime sesli bir şekilde güldü. Gülüşüyle beraber boynuma vuran nefesini oradaki tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

"Ketum mu?"

"Ketum tabii," dedim gözlerine bakarken. O da aynadan beni izliyordu. "Tek kelime konuşmuyordun. Hocalar bile derste zorla konuşturuyordu seni. Bazen hiç sesini duymadan günü bitirdiğim oluyordu."

Şimdi de sesini en çok duyan tek kişiydim.

"Konuşmaya değer şeyler yoktu hayatımda."

"Şimdi konuşuyorsun ama."

"Artık var çünkü." Ben vardım. Sesli söylememişti ama anlamıştım. Yüzümdeki gülümseme gitgide büyürken kafamı sola doğru çevirdim. Kabinlerin tarafında olduğumuzdan burası sessizdi, sakindi ve kimse yoktu. Dudaklarımı yanağına bastırarak derin bir öpücük bıraktıktan sonra önüme döndüm.

"Üzerindeki gerçekten güzel bu arada," dediğinde aynadan kendimi alıcı bir gözle bakmayı denedim. Hâlâ güzel gelmiyordu bana. "Ama belli ki sana en çok yakışan rengin farkında değilsin."

"Neymiş bana yakışan renk?" Benim, bu benim rengim, bana en çok bu yakışır dediğim bir renk yoktu.

"Bekle burada." dedikten hemen sonra belimdeki kolunu çekmiş ve benden bir adım uzaklaşmıştı. İçime dolan boşluk hissiyle suratımı asmamak için kendimi zor tutarken Soner bana arkasını dönerek kıyafetlerin olduğu kısıma doğru yürümeye başladı. Saniyeler sonra gözden kaybolmuştu. Görüş açımdan çıkmasıyla beraber önüme dönerek aynaya baktım.

Üzerimdeki elbisenin gerçekten kötü durduğunun farkındalığıyla beraber yüzüm buruşmuştu. Fazla kadınsıydı ve kesinlikle bana göre değildi.

"Ben cidden pantolon ve tişört ikilisiyle gideceğime kendimi alıştırsam iyi olur sanırım."

Aslında bu zamana kadar mezuniyete gitmek gibi bir düşüncem de hevesim de yoktu. Sınıftakiler daha senenin başında mezuniyet hakkında konuşup planlar yaparken ben hiçbir şekilde gitmeyeceğim konusunda emindim. Şimdiyse sırf Soner için gitmek istiyordum. Ben gitmezsem Soner hiç gitmezdi ve o mezuniyete gitmesini, sınıftakilere yaptıklarının

yanında kâr kalmamış olduğunu göstermesini istiyordum. Özellikle Ozan ve tayfasına rağmen orada olmalıydı.

Ozanlar son zamanlarda epey sessizlerdi. Ara sıra sınıf içerisinde önüne gelene, bu önüne gelenler arasında biz de vardık, sataşıp kavga çıkarmaya çalışıyordu ancak artık kimse ona karşılık vermiyordu. Ne ben, ne Soner, ne Emre ne de Seray. Bizden karşılık alamayınca en son gidip bizimle takıldığı için Mustafa'ya sataşmıştı ama Mustafa dünya yansa umursamaz bir tavır sergileyeceği için Ozan'ı takmamıştı bile.

Ozan da kendi kendine kudurduğuyla kalıyordu.

Seray, ben ve Mustafa dersler konusunda sürekli birbirimizden yardım alıyorduk. Bu da ister istemez aramızdaki yakınlığın daha da artmasına sebep olmuştu. Geçen hafta üç kez birlikte kütüphaneye gitmiştik. Bunlardan birisine Soner de katılmış, daha doğrusu benim peşimden sürüklenmişti. Emre de ara sıra bize katılıyordu.

Bugün yine öğleden sonra birlikte kütüphaneye gidecektik. Bu sefer Emre de geliyordu. Soner'in bize katılmayacağını düşünmüştüm ancak o da geliyordu. Soner'in amacı ders çalışmak değildi, oraya gelip ya beni izliyor ya da uyuyordu.

Şubat'ta üniversite sınavı için başvurular açılmıştı fakat Soner başvuru yapmamıştı. Girse aslında ortalama bir şeyler yapacağını düşünüyordum ama o istememişti. Seneye belki deneyebileceğini söylemişti ve ben de üstüne gitmek istememiştim. Her ne kadar benim yanımda belli etmemeye çalışsa da ağır bir süreçten geçiyordu. Sayısız ilaç kullanıyordu, haftada üç kez olan seansları dörde çıkmıştı ve bu onu yoruyordu. Bu sene sınava girmek için uygun bir psikolojide değildi. Seneye daha iyi şartlar içerisinde olursa girerdi belki de.

Lise sınavları da geçen hafta itibariyle bittiğinden Soner'in kütüphanede çalışması gereken dersi yoktu. Benim için geliyordu.

Elimi kumaşında gezdirdiğim elbiseden ayırarak kabine doğru döndüm ve üzerimi değiştirmek üzere o tarafa adımladığım esnada tanıdık olmayan bir ses duyduğumda gerisin geri dönmek zorunda kalmıştım.

"Elbiseyi alıp almama konusunda düşünceli gördüm sizi. Dilerseniz size yardım edebilirim hanımefendi." Benim yaşlarıma yakın yaşta bir erkek çalışandı. Kabinlerin olduğu ince koridorun başından bana doğru yaklaşıyordu. Birkaç adım kadar ötemde durdu.

"Teşekkürler, yardıma ihtiyacım yok." dedim nazik bir şekilde gülümseyip kafamı sallarken.

"Üzerinize fazlasıyla yakıştığını söylemeden geçemeyeceğim." demişti yüzüne kondurduğu geniş bir sırıtış eşliğinde. "Zaten bu mağazada size yakışmayacak elbise olmadığından eminim."

Dakika bir, gol bir. Bayağı bana yürüyordu bu.

"O kadar da emin olmayın." diye mırıldandım kendi kendime.

Ama duymamıştı. "Efendim?"

"Hiç." diyerek geçiştirdim. Bir an önce tülleri kollarımı kaşındırmaya başlayan şu elbiseden kurtulmak istiyordum. Bu yüzden tekrardan kabinlere doğru yöneldiğim sırada yeniden konuşmasıyla durmak zorunda kalmıştım. "Size çok daha güzel elbiseler göstermemi ister misiniz? Üzerinize yakışacak efsane parçalar var mağazamızda."

"Gerek yok aslında, ben de gidecektim zaten." Ayrıca tüm mağazayı tavaf etmiştim. Güzel bir parça da yoktu. İki tane beğenmiştim onları da denedikten sonra güzel olmadığına karar vermiştim.

"Elbette ki gerek var hanımefendi, benim görevim bu." Yüzündeki sırıtış genişlerken bakışları üzerimde gezinmeye başladığında rahatsız bir şekilde olduğum yerde kıpırdadım. Bu bakışlar hoşuma gitmemişti.

"Gözlerime bakın isterseniz." dedim ters bir şekilde.

"Pardon," dedi hemen ve bakışlarını gözlerime çıkardı. "Ben bedeninizin kaç olduğunu anlamaya çalışıyordum. Rahatsız ettiysem kusura bakmayın."

"Evet rahat ettiniz." dedim açıkça. Bedenimi öğrenmek istiyorsa bir çalışan olarak sorması yeterliydi. Bu şekilde bedenimi süzmesi hoş değildi.

"Kusura bakmayın tekrardan."

Çocuğu daha fazla umursamadan arkamı dönerek kabine girdim. Kapıyı kapatıp üzerimdeki elbisenin fermuarına uzandım. Sırtımda olduğu için çekerken çok zorlanmıştım, şimdi ise yine indirmekte zorlanıyordum. Bir dakikaya yakın bir sürelik cebelleşmenin sonunda fermuarını indirdiğimde seri bir şekilde elbiseyi üzerimden çıkardım. Buraya gelirken giydiğim şortumu ve sweatshirtümü üzerime geçirdim. Annem bu kombinimi görünce *yazda mısın kışta mısın belli değil* demişti.

Elbiseyi düzgün bir şekilde askısına geçirip bundan önce denediğim elbiseyi de elime alarak kabinin içerisinden çıktım. Bir metrekarelik alanda nefesim kesildiği için ilk işim derin bir nefes almak olmuştu ancak yan tarafa döner dönmez karşımda hâlâ aynı çalışanı gördüğümde bu eylemim yarıda kalmıştı.

"Siz her müşterinizle bu kadar yakından mı ilgileniyorsunuz?" diye sorarken memnuniyetsizliğim ses tonuma yansımıştı.

"Sadece güzel hanımefendilere olan özel bir hizmetimiz." demiş ve ardından çapkın bir sırıtışla yüzüme bakmayı sürdürmüştü.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken nefesimi bıkkınlıkla üfledim. Tam ağzımı açmış bir cevap vermek üzereydim ki çocuğun hemen arkasından gelen gönlümün efendisini, Soner'i, fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırarak susmayı tercih ettim. Sevgilim olduğunu görünce de sulanmaya devam etmezdi diye düşünüyordum.

Yanılıyor da olabilirdim.

"Beste?" dedi Soner sorgular bir ses tonuyla. Boş bakışları ona arkası dönük olan çalışanın üzerindeydi. Çocuk duyduğu sesle beraber arkasını dönerken ben de Soner'in elinde tuttuğu elbiseye bakmakla meşguldüm. İnce askılı, orta boylarda, gerdanı açıkta bırakacak beyaz bir elbiseydi.

Demek Soner'in bana yakıştığını düşündüğü renk beyazdı.

Gülümseme isteğimi güçlükle bastırabilmiştim. Zira pek de gülümsemelik bir ortamda sayılmazdık. "Arka tarafta yardıma ihtiyacı olan müşteriler var." dedi Soner ters bakışlarına eşlik eden ters sesi eşliğinde. Tam yanıma geldiğinde durmuştu. "Hoş değil ilgilenmemek." Çocuğun yakasındaki isimliğe baktı göz ucuyla ve ekledi. "Berk."

Yakasıdaki isimliğe bakma ihtiyacı duymadığımdan dakikalardır bana sarkan çocuğun adını yeni öğreniyordum. Berk denilen çocuk Soner'in dediğini hiç umursamadı. "Ben de müşteriyle ilgileniyorum zaten. Hem bu hanımefendi ile ilgilenmek daha ilgi çekici." Gülümsemesini hiç bozmadan Soner'e çevirdi bakışlarını. "Abisi misiniz?"

Kaşlarım havalandı. Aynen ondan canım.

"Aynen," dedi Soner. Çenesi kasılmıştı. "Abisiyim. Nasıl tahmin ettin sen onu ya?" Sesi alaylıydı.

"Zor bir şey değil tahmin etmesi." dedi Berk bilmiş bilmiş.

Soner dalga geçercesine konuştu. "Maşallah, süper zeka."

Berk bakışlarını bana çevirdi. "Kızlar erkekte en çok zekadan etkileniyormuş, bu doğru mu?" Ben kendi kendime ciddi ciddi doğru olup olmadığıyla alakalı düşüncelere dalarken Berk saçma sapan bir şekilde konuşmasını sonlandırmıştı. "Abin şimdi süper zeka dedi ya bana, etkilendin mi benden?" Acayip gevşek bir tavrı vardı.

Yanımdaki Soner'in bedeninin kasıldığını hissettim. Sinirden olmalıydı çünkü kendisi şu an kıskançlık krizine girmiş durumdaydı. Salak salak sırıtıp *yaa sen beni mi kıskandın* diye cilvelenerek yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Berk gittikten sonra yapabilirdim bunu.

"O zeka, senin zekan değil. Emin olabilirsin." dedi Soner ve elimdeki iki elbiseyi askılarından tutarak alıp fevri bir şekilde Berk'in üzerine fırlattı. "Şunları da al git."

Fevri Soner'e bir tık düşmüş olabilirdim. Gerçi ben Soner'in her hareketine düşerdim.

"Çok kaba oldu bu." Berk düşmekte olan elbiseleri son anda tutmuştu. "Anlıyorum abisiniz ama hoş olmadı."

Elbiselerin dağılan kısımları düzenliyordu bir yandan da. "Hâlâ abi diyor," dedi Soner sinirle. "Gitsene kardeşim işinin başına." Elindeki beyaz elbiseyi de Berk'in eline tutuşturdu. "Al bunu da. Gidelim buradan Beste. Kötü bir mağaza, hiç beğenmedim."

Berk'e yaklaşıp beyaz elbiseyi elinden aldım. Soner bu elbiseyi beğenip getirdiyse denemeden çıkarsam aklım burada kalırdı. Belki de çok güzel olacaktı. "Hayır ya, bunu denemek istiyorum."

"Kötü bir elbise." Elimden elbiseyi aldı ve tekrardan Berk'in eline tutuşturdu. "Göz zevkimi bozdu."

"Ama çok güzel duruyor. Denemeden bir adım dahi atmam, bana ne?" Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Elbise tekrar bana gelirken Berk'in bakışları bir benim bir de Soner'in arasında gidip geliyordu. "Bence de güzel bir elbise, kesinlikle sizin üzerinizde görmeliyiz hanımefendi. Adınız neydi bu arada?"

Benden önce Soner konuştu. "Adı yok onun."

"Nasıl?" dedi anlamayarak. Gözlerini kırpıştırdı.

"Anlamada güçlük mü çekiyorsun? Adı yok işte." Soner elimde tuttuğum elbiseye yandan bir bakış attı. "Bırak şunu gidelim."

Tekrar omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bana ne, deneyeceğim." Geriye doğru adımlayarak ikisinden uzaklaştım. "Hatta denemeye gidiyorum."

Az önceki kabine girip hızlı bir şekilde kapıyı örttüm. Bu esnada Berk konuşmuştu. "Evet deneyin hanımefendi. Heyecanla üzerinizde duruşunu görmeyi bekliyor olacağım." Sweatshirtümü çıkarırken gözlerimi devirdim. Kendimden daha arsız birisine ilk defa denk geliyordum.

Soner'in sinirli sesini duydum. "Oğlum bas git. Müdürün nerede senin? Müdürünle konuşacağım senin. Sevgilimi rahatsız ediyor diyeceğim."

Beni göremedikleri için rahat rahat gülebiliyordum burada. Şortumu da çıkarıp üzerime elbiseyi geçirirken gülümsemekten çenem ağrır hâle gelmişti. "Ne sevgilisi abi? Hani abisiydin sen?"

"Gerçek bir süper zeka." dedi Soner sinirle karışık bir alayla.

"Abi benim kafam karıştı şimdi. Sonuç olarak siz kuzen misiniz?" Sesi fazlasıyla düşünceliydi.

"Ne alaka ya?" diyerek araya girdim.

"Ben hiçbir şey anlamadım da."

"Sevgiliyiz." dedi Soner üstüne bastıra bastıra. Her hecesine baskı yapmıştı mümkün olsa harf harf de yapabilirmiş izlenimi vermişti. Şu lafı Soner'in ağzından duyduğum ya artık gam yemezdim sanırım. "Abisi değilim, sevgilisiyim. Anladın mı şimdi?"

"Kesin bilgi mi bu abi?"

Üzerime geçirdiğim elbisenin etek kısmını düzelttim. Kabinin içerisinde ayna olmadığından tam olarak nasıl durduğunu göremiyordum ama güzele benziyordu. "Pardon?" dedi Soner ciddiyetle. Daha çok *bir daha söylesene* tarzında bir ses tonundaydı. Kabinden çıkmak için kapısını açmak istediğimde kapıyı sadece birkaç santim açabilmiş ve devamı gelmeden dışarıdan bir kuvvet kapıyı kendisine çekerek açmamı önlemişti.

"Ne oluyor ya?" dedim kapıyı açmaya çalışırken. Cevap Soner'den geldi. "Bekle içeride biraz."

Kapıyı zorlamayı bırakıp sesli bir nefes alıp verdim. Gerçekten mi? "Pardon abi ben bilmiyordum." dediğini duydum Berk'in. "Ama kesin bilgi olup olmadığını öğrensem iyi olurdu." demişti son bir çırpınışla.

Bu arkadaş hâlâ ne anlatıyordu?

Soner "Bak sınırları zorluyorsun." dediğinde Berk daha uysal bir sesle "Tamam abi, öyle olsun." diye karşılık verdi. "Gideyim ben o hâlde." Birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu ve yine Berk tarafından bölündü. "Yardıma ihtiyaç olursa buradayım."

"Elimiz, ayağımız var." dedi Soner ters bir şekilde. "Kendimiz görürüz işimizi."

Karşı taraftan bir cevap gelmedi. Sessizlik sürüp giderken ayak sesleri de git gide uzaklaşmış ve hiç duyulmayacak hâle gelmişti. Bununla beraber kabinin kapısı da açıldığında rahat bir nefes alarak dışarı çıktım. "Niye içeride kaldım ben ya?" diye söylendim Soner'in karşısına geçtiğimde.

Soner bana değil koridorun sonuna doğru tip tip bakıyordu. Parmaklarımı çenesine götürüp hafifçe sıkarak yüzünü kendime doğru çevirdim. "Buradayım, burada."

Elaları gözlerimi buldu. "Görmesin o." dedi sonra tüm siniri yatışmış, çocuksu bir tavırla.

Gülümsedim usulca. "Tamam, görmesin." Çenesine değen parmaklarımın üzerine elini yerleştirip elimi aşağı indirdi. Parmaklarımızı birbirine kenetlediğini sırada Soner'i öpme isteğimi bastırmaya çalışmakla meşguldüm. Dudaklarına hızlıca bir öpücük bırakıp geri çekilmek istiyordum ama her an birisi gelebilir diye de çekiniyordum.

"Sana iltifat ediyor niye çocuğu tersleyip göndermiyorsun?"

Dudağımı büktüm. "Terslemiştim zaten ama anlamadı pek."

Gözlerini devirerek bakışmamızı böldü. Çenesinin yine kasıldığını fark ettiğimde sesli bir şekilde gülerek boştaki havaya kaldırıp işaret parmağımı çenesinin üzerinde gezdirmeye başladım. Tüy kadar hafif bir dokunuştu, tenini varla yok arası hissediyordum parmağımın ucunda. "Kasma çeneni falan. İltifatları umrumda bile olmadı."

Çünkü beni sadece Soner'in iltifatları heyecanlandırırdı.

"Bunu biliyorum zaten," Duraksayarak derin bir nefes alıp verdi. "Yine de sinirlenmemek elde değil."

Gözlerim kısıldı. "Kıskanıyorsun."

Bakışlarını gözlerime çevirdi. Elalarında onaylar bir bakış varken bunu sesli bir şekilde de dile getirdi. "Kıskanıyorum." dedi sessizce.

Gel de mıncırarak sevme işte.

Diğer eliyle çenesinde gezinen parmağımı tuttu ve dudaklarının üzerine götürdü. Parmağıma ufak ama etkisi büyük bir öpücük bıraktı. Kalp atışlarım iyiden iyiye hızlanmaya başladığında onunkilere kenetli olan parmaklarımı sıktım. "Bazen o kadar çocuksu ve tatlı oluyorsun ki böyle sıkıca sarıp sarmalayasım geliyor." dedim. İçimde tutamamıştım.

Güldü sadece. Ama ne gülmek... Kalbimi durdururdu bu etkileyici gülüşü.

Aklına yeni gelmiş gibi benden uzaklaşıp üzerimdeki elbiseye süzmeye başladığında ben de şimdi hatırlamıştım. Elbiseyi görme isteğiyle kafamı yana doğru çevirerek görüş açıma aynayı soktum. Tam da tahmin ettiğim gibi gerdanlığımı açıkta bırakmıştı elbise. İnce, ip askıları vardı. Üst kısmı tam üzerime oturuyordu, etek kısmı da aşırı bol değildi ve tam yerinde bir genişliği vardı.

Elim açıkta kalan gerdanlığımdaki Soner'in annesine ait olan kolyeye gitti. Melek kanatlarını parmaklarımın arasında tutup sıkarken Soner'in de bakışları kolyeye inmişti. Bu kolyeye öyle gözüm gibi bakıp sahip çıkıyordum ki... Boynumdan kısa süreliğine çıkarmak zorunda kaldığımda bin defa, neredeyse her dakika koyduğum yeri kontrol ediyordum.

Kaybetsem ya da başına bir şey gelse hem çok üzülürdüm hem de vicdan azabı çekerdim.

"Eğer hayatta olsaydı annemle tanışmak ister miydin?" diye bir soru yöneltti hiç beklemediğim bir anda. Bakışları hâlâ kolyedeydi.

"Bunu sorman bile hata," dedim hiç düşünmeden. "İsterdim tabii ki."

Keşke hayatta olsaydı da tanışabilseydim. Normal bir aile olsaydılar keşke. Annesi bana Soner'in komik çocukluk anılarını anlatsaydı. Babası iyi bir aile babası olsaydı, çocuklarının iyiliği için her şeyi yapsaydı. Abisi belki çoktan evlenmiş olurdu yaşasaydı. Ada da on yaşına gelmiş olurdu. Şüphesiz Adayla en çok ilgilenecek insanlardan birisi olurdum. Kesin çok tatlı bir kız çocuğu olurdu ve ben onu sevmelere doyamazdım.

Bu hayallerin imkansızlığı karşısında derin bir iç çektim.

"Neden sordun?" dedim sonra. Soner yine derin bir sessizliğe büründüğünden sessizliği bölmek bana düşmüştü.

"Hiç," dedi geri çekilirken. "Merak ettim." İşaret parmağıyla elbiseyi gösterdi. "Çok güzel oldun." Sonra oldukça kısık bir sesle ekledi. "Peri kızı gibi."

Duymayacağımı düşünmüş olmalıydı ama duymuştum. Gülümsemem derinleşirken etrafa bakındım. Kimsenin olmadığına emin olunca Soner'e doğru iyice yaklaştım ve dudaklarına saniyelik bir öpücük bırakıp hızla geri çekildim. "Bunu alıyorum o zaman."

Ani öpücüğüm yüzünden birkaç saniyelik bir afallama belirmişti suratında. Şaşkınlığını üzerinden attığında "Hayır," dedi. "Başka mağazada aynısını buluruz. Buradan olmaz."

"Yoo olur." Hemen arkamdaki kabine girdim. "Hemen üzerimi değiştirip çıkıyorum ve bu elbiseyi alıp gidiyoruz." Soner bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında konuşmasına izin vermeden kabinin kapısını yüzüne örttüm. "Hadi sen git bekleme kısmındaki koltuklara otur beni bekle."

Soner'den ses çıkmadı ancak duyduğum adım seslerinden anladığım kadarıyla dediğimi yapmıştı. Elbiseyi özenle üzerimden çıkardım. Başına bir şey gelsin istemezdim. Elbiseyi elimde tutarken üzerindeki etiketine bakmak daha yeni aklıma gelmişti. Etikette ortalama bir fiyat yazıyordu. Babamın *dışarıda her zaman yanında fazladan para olsun* nasihatını şimdi daha iyi anlıyordum. Başıma her an ne geleceği belli olmazdı o yüzden hep fazladan para olurdu cüzdanımda.

Kendi kıyafetlerimi giyerek kabinden çıktım. Kabinlerin olduğu taraftan çıktığımda Soner'i koltukta otururken bulmuştum. Beni görünce ayağa kalktı. "Emin misin o elbiseden?" dedi son bir umut. "Hâlâ başka mağazada aynısını bulacağımız konusunda hem fikirim."

"Eminim." Yüzünde pek memnun bir ifade belirmese de kararlılığım karşısında mecburen susmak zorunda kalmıştı. Birlikte kasaya geçtik. Kasanın önündeki kısa sıraya girdiğimde Berk denilen çalışanın da kasiyerin yanında müşterilerin kıyafetlerini poşetlediğini görmüştüm. Bunu fark eden Soner yanıma yaklaştı ve elimdeki elbiseyle banka kartını aldı.

"Sen geç ben beklerim."

Gülmemek için dudağımı dişlerken kafamı salladım. "Peki."

Ben sıradan çıkıp köşede beklemeye başladım, Soner ise sırada. Bizi gören Berk'in arada bana kaçamak bakışlar attığını fark etmiştim. Bu da Soner'in gözünden kaçmadığından çocuğa ters bakışlar atıyordu ama Berk onun olduğu tarafa pek bakmıyordu.

Soner'i daha fazla zor duruma sokmamak adına adımlarımı mağazanın çıkışına yönlendirdim. Dışarıda beklemek daha iyi olacaktı sanırım. Geçip giden insanları izleye izleye birkaç dakikayı devirdiğimde mağazanın çıkışında Soner görünmüştü. Yanıma gelir gelmez elindeki poşeti bana uzatmıştı. Büyük bir hevesle poşeti alıp içindeki elbiseme baktım. Üç gün sonraki mezuniyetimizde çok güzel görünecektim.

"Hâlâ vaktimiz var mı?" diye sordu Soner. Bu sorusuyla beraber arka cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. Saat on bire yaklaşıyordu ve bizim kütüphanede buluşma planımız birdeydi. "İki saatimiz falan var. Neden sordun?"

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

Merakla "Nereye?" dedim.

Elimi tutarak yürüyen merdivenlerin olduğu tarafa doğru yürümeye ve beni de beraberinde yürütmeye başladı. "Gidince görürsün." İşte şimdi merakım daha da artmıştı.

"Ama olmaz ki böyle," diye isyan ettim. "Ben böyle daha çok merak ederim. Nereye gideceğiz?"

"Meraklanacağın ya da heyecanlanacağın bir yer değil. Benim için özel sadece." Soner için özel olan bir yeri görmek beni daha da heyecanlandırır ve meraklandırırdı. "Neresi, neresi? Söyle lütfen." dedim hevesle. "Gidene kadar çatlarım lütfen söyle."

Kafasını çevirerek bana baktığını fark edince ben de bakışlarımı ona çevirdim. Dudakları neredeyse gülmek için kıvrılmak üzereydi. "Nereye gidiyoruz?" diye tekrarladım.

"Annemin yanına."

❄

Taksi durduğunda kafamı kaldırarak camdan geldiğimiz yere baktım. Görüş açıma giren mezarlık derin bir nefes almama hatta iç çekmeme sebep olmuştu. Mezarlıklar çok uğradığım bir ortam değildi. En son yıllar öncesinde dedemi kaybetmiştim, onun da mezarı memleketine gömülmüştü ve ayda yılda bir anca gidebiliyorduk. Dedem dışında aşırı yakınım olan kimseyi kaybetmemiştim bu zamana kadar ve sevdiğin birisi için mezarlığa gelmek nasıl bir histi bilmiyordum.

Öğrenmek de istemiyordum.

Soner taksiciye parasını ödediğinde kapıyı açarak arabadan indim. Hemen arkamdan Soner de indiğinde taksici gaza basıp yanımızdan uzaklaşmıştı. Giden arabadaki bakışlarımı mezarlığa doğru çevirdim. Benimle birlikte yanımda duran Soner'in sessizliğine eşlik etmekten başka şansım yoktu çünkü arabaya bindiğinden beri üzerinde bir durgunluk vardı.

Oturduğum yerden elini tutup desteğimi göstermeye çalışmıştım ama içten içe bunun da yeterli olmadığının farkındaydım. Söz konusu annesiydi, ailesiydi. Ben ne yaparsam yapayım, ne kadar yanında olursam olayım içindeki boşluk dolmayacaktı.

"Gel." dedi elini belime götürüp beni mezarlığın girişine doğru yönlendirerek. Beraber yürümeye başladık. Mezarlığın içerisine geçtiğimizde etrafta birkaç kişiyi görmüştüm. Sakindi ortalık, çok fazla ziyaretçi yoktu. Önünden geçtiğimiz her mezarların üzerindeki yazılanları okumaya başlarken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. Çok genç yaşta ölenleri gördüğümde yutkunmadan edememiştim.

Derken bir bebek mezarı gördüğümde durmak istesem de Soner'in yanında bunu yapmaktan vazgeçtim. Saniyelik bir duraksamanın ardından mezarı görmemiş gibi yaparak sağa sola bakındım.

Dakikalarca yürüdük. Soner ezbere bildiği yolları hızlı adımlarla aşarken ben yanında gördüğüm her mezar taşını okuyarak eşlik ettim ona. Böylelikle mezarlıkların hiç bana göre bir yer olmadığını da öğrenmiştim. Gündüz vakti olmasına rağmen içimi bir ürperti sarmıştı. Yanımda kimse olmasaydı eğer korkudan tir tir titrebilirdim bile.

Zaten küçüklükten beri en korktuğum şeylerden birisiydi ölüm. Bir keresinde aynı apartmanda yaşadığımız bir kadının öldüğünü duymuştum, hemen hemen dokuz yaşındayken. Bunu duyduktan sonra birkaç gece karanlıkta tuvalete bile gidememiştim sanki ruhu gelecek de göreceğim diye. Tabii bu korkuyu büyüdükçe aşmıştım ama hâlâ ölüm beni ürpertirdi.

"Burası." diyen Sonerle beraber düşüncelerimden sıyrılarak durduğumuz noktaya baktım. Diğerlerinden ayrı bir uzaklıktaki iki tane yan yana mezarı görünce sertçe yutkunmuştum.

Sevinç Alkım. Ölüm tarihi, 16 Eylül 2018.

Bakışlarımı hemen yanındaki mezara çevirdim.

Yiğit Alkım. Ölüm tarihi, 10 Eylül 2018.

Burada sadece iki mezar vardı. Babasının yoktu, olmasını da beklemiyordum zaten. O adam kimsesizler mezarlığına bile gömülmeyi hak etmiyordu ya neyse.

"Seni annemle tanıştırmak isterdim," Hüzün dolu sesi bende daha ilk dakikadan ağlama isteği uyanırmıştı. "Ama şartlar bu kadarına imkan verdi." Dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. "Annemle tanış, adı Sevinç."

Onun dudaklarındaki hüzünlü gülümseme bana bulaşırken mezara buruk bir bakış atmıştım. Annesinin nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Yaşasaydı beni sever miydi acaba diye düşünüyordum ara ara? Gerçek bir kaynana gibi mi davranırdı yoksa beni sever ve kızından ayrı tutmaz mıydı? Oğlunun yanında görmek ister miydi?

Hafifçe eğilerek elimi mezarın toprağına değdirdim. Hafif nemli olan toprak parmaklarımın arasından kayıp giderken Soner "Bugün annemin doğum günü." dedi. Bakışlarım tekrardan mezar taşında yazan tarihlere kaydı böylelikle. *Doğum tarihi, 18 Mayıs 1977.* İlk gördüğümde bugünün 18 Mayıs olduğunu fark etmemiştim.

Elini ceketinin cebine götürdü ve içinden küçük bir papatya çıkardı. Sadece tek bir papatyaydı. "Bu da onun en sevdiği çiçek."

"Bilseydim bir sürü papatya alır gelirdim," dedim elindeki boynu bükük papatyaya bakarken. "Mezarına koyardık."

"Annem çiçeklerin dalından koparılmasını hiç sevmezdi," diyerek karşı çıktı. "O yüzden mezarında hiç çiçek yok. Köküyle ektiklerim de hep kurudu gitti. Bunu yolda giderken yerde buldum da aldım, koparmadım." Papatyayı nazik bir şekilde avucunda tutuyordu. Yavaş adımlarla annesinin

mezarının baş kısmına yaklaştı. Papatyayı yine aynı nazik hareketlerle toprağın üzerine bıraktı. "Ölmüş zaten." dedi sessizce elini geri çekerken.

Gözlerim abisinin mezarına kaydı. Onun mezarı annesininkinin aksine çiçeklerle doluydu ancak onlar da kurumuştu. Çiçeklerin etrafını yeni çıkmakta olan küçük otlar kaplamıştı. Gayri ihtiyari bir şekilde hareketlenip abisinin mezarının önüne geçtim. Elimdeki kıyafet poşetini mezarın kenarına bıraktıktan sonra çiçeklerin etrafındaki küçük otları avucuma hapsedip yukarı doğru çekerek kökünden kopmasını sağladım.

Bu şekilde bir dakikaya yakın bir süre otları temizledim. Bu otlar çok çabuk kuruyorlardı ve mezarı bakımsız gösteriyorlardı. Annem her gidişimizde dedemin mezarını otlardan temizlerdi. Tüm otlar temizlendiğinde sırt çantamdaki su şişesini çıkararak kurumuş olan çiçeklere bir umut diyerek sulamaya başlamıştım.

Göz ucuyla sessizce annesinin mezarını izleyen Soner'e baktım. Tam olarak mezarın ayak ucundaki kısımdaydı, bakışları mezar taşına kitlenmiş bir şekilde hareketsizce duruyordu. Bu görüntü kalbimin acıyla kasılmasına sebep oldu.

"Ada?" diye sordum, sessizliği bozarak. "Onun mezarı nerede?"

Elaları bana döndü. Dudaklarını araladı. "Bilmiyorum."

Yeterli bir cevap olmuştu. Ada öldüğünde daha dokuz yaşındaydı, bilmemesi gayet normaldi. "Babam bir yere gömdürmüş ama neresi olduğunu hiç öğrenemedik. Bu saatten sonra öğrenebilmek de imkansız zaten."

Kayıtlar araştırılırsa o kadar da zor değildi aslında.

"Öğrenmek ister miydin?"

"Bilmiyorum." dedi nefesini vererek. "Üzülmek için iki mezar yetiyor, üçüncüsünü istiyor muyum bilmiyorum."

Anlayışla kafamı salladım. "Mezarların ayak ucuna gidince bizi görebiliyorlar deniliyor, doğru mu bu?" dedim Soner'in yanına gelerek. O da ayak ucunda bekliyordu.

"Bilmiyorum, doğru olduğunu düşünmek istiyorum." Sonerle beraber mezarın ayak ucunda dikilmeye başladım. Annesi eğer Soner'i görüyorsa beni de görmesini istedim. Oğlunun her daim yanında olacağımı görmesini ve bilmesini istedim.

"Annen yaşasaydı beni sever miydi? Yani beni oğluna layık görür müydü?"

Kafasını çevirerek bana üstten bir bakış attı. Dudakları kıvrılmıştı. "Şu hayatta seni sevmeyecek bir insan evladı olduğunu düşünüyor musun sen?"

Bu dediğine uzun uzun işve cilve yapabilirdim ama hiç uygun bir ortamda değildik. Bunu sonraya erteleyerek gülümsemekle yetindim.

"Severdi yani?" dedim teyit etmek istercesine.

"Severdi."

"Ne kadar severdi peki?"

"Çok severdi."

"Ben de anneni çok severdim. Gerçi şimdi de seviyorum o ayrı mesele." Hiç görmediğim birisini sevmek delilikti biliyordum ama o kadına karşı içimde engelleyemediğim bir sevgi ve saygı vardı. Her şeyden öte o şartların içerisinde bile Soner'i efendi şekilde yetiştirebildiği için büyük bir saygım vardı kadına. Abisinin nasıl bir kişiliği olduğunu bilmiyordum ancak onun da iyi birisi olduğuna inanmak istiyordum.

Her iki mezara da bakarken aklımda yeni sorular beliriyor, merakımı bastıramıyordum. "Abin nasıl birisiydi?"

"Sessiz, içine kapanık. Kimseyle konuşmaz, odasından çıkmazdı. Çoğu zaman evde olmazdı. Benimle hiç konuşmazdı. Çok denemiştim benimle tek kelime de olsa konuşması için ama olmamıştı. Sonra ben de ona karşı sessizliğe büründüm. Yaşadığı son yıllarda aramızda geçen diyalog sayısı elimle bile sayabileceğim kadar az. Hırçın bir yapısı vardı, kimseyi yanına yaklaştırmazdı."

"Abine benziyorsun." dedim konuşmasını bitirir bitirmez. Başta kendisinden bahsediyor sanmıştım. "Hırçınlık hariç. İkinizinde sessiz, içine kapanık olması gibi..."

"Ben sessiz değildim Beste," Annesinin mezarının toprağına dokundu. "Kelimelerim şu iki mezar arasında tükendiği için siz öyle sandınız hep. Ben konuşurdum ama sadece mezara karşı çünkü beni başka kimse duymazdı, dinlemezdi. Çünkü benim bu iki mezardan başka kimsem yoktu. Ben sessiz değildim çevremdekiler beni duymak istemedi, hepsi bu."

Hepsi bu. Onca yaşanmışlık nasıl da iki kelimenin içerisine sığıyordu.

Haklıydı. Hem de öyle haklıydı ki. "Sen duydun sadece." diye devam etti sözlerine. Bakışlarım içimi sıcacık eden elalarıyla buluştu. O gözlere gizli olan sevgi kalbimi uyuşturuyordu. "Sen benim sessizliğimi duydun. Yetmedi ortak oldun. Beni gördün. Bunu daha önce kimse benim için yapmamıştı."

Soner böyle konuştukça ağlayasım geliyor, kalbim acıyordu.

"Bir ara bu mezarlığa her gün gelirdim. Anlatmaya değecek şeyler olmasa da hayatımda annemle abime o gün kaç bardak su içtiğimi bile anlatırdım. Gereksiz olan ne kadar ayrıntı varsa hepsini şu iki taşa karşı konuşurdum. Sonra hayatıma sen girince bunlara gerek kalmadı. İlk kez yalnız olmadığımı hissettim sayende."

"Bundan sonra da hissetmeyeceksin," dedim boğuk bir sesle. "Ben hep senin yanında olacağım."

Gülümsedi ama bakışları bende değil mezar taşındaydı. "Sana abimin sevdiği kızdan bahsetmiş miydim?" dedi birden, konudan bağımsız bir şekilde.

"Birini mi sevmiş?"

"Evet, ismi Doğa'ymış. Günlüğünü okurken öğrendim. Çok sevmiş belliydi ama Doğa ona hiç karşılık vermemiş, aşkını hiçbir zaman öğrenememiş bile. Hatta başkasıyla sevgili olmuş. Günlüğünün son sayfalarında yazıyordu, intiharından bir iki gün önce yazmış. Doğa onun yaşama sebeplerinden birisi olmalı, sevgili yaptığında intihar ettiğine göre." Alayla karışık bir hüzünle güldü. "Yaşama sebeplerinin arasına kardeşini sığdıramamış olması biraz koydu ama anlayabiliyorum. Sorun değil."

Anladığı için hiçbir şey söyleyemiyordu, suçlayamıyordu. Bu hissi iyi biliyordum. Kendim yaşayarak öğrenmiştim.

"Psikolojisi doğruyu düşünmek için yerinde değildi." dedim.

"Biliyorum, anlıyorum. İşin kötüsü de bu zaten." Sesi sonlara doğru kısılmıştı.

Belki de Doğa, Yiğit'e bir karşılık vermiş olsaydı Yiğit hâlâ hayatta olacaktı. Yiğit belki onun için iyileşmeyi kabul edecekti tıpkı Soner'in yaptığı gibi. Bu durumda Doğa'yı da suçlayamazdık ama keşke böyle olmasaydı demekten de alıkoyamıyordum kendimi.

Abi kardeş birbirlerine güç verip iyileşebilecekken birisi toprağın altındaydı diğeri de iyileşmek için bir savaş veriyordu.

Gözlerim Soner'e kaymasıyla benim üzerimde olan elalarının başka yöne çevrilmesi bir olmuştu. O bir saniyelik an gözlerindeki doluluğu gayet net bir şekilde görmeme yetmişti. "Soner," dedim hemen önüne geçerek. "Yapma böyle." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Ağlamamak için kendini kasmayı bırak. Ağlamak istediğinde içinden geldiği gibi ağlaman lazım ki o duygu yoğunluğunu üzerinden atabilesin." Daha önce defalarca kez söylediğim gibi yine tekrarladım. "Bu güçsüzlük değil."

Öyle bir şey olsaydı ben dünyanın en güçsüz insanı falan olabilirdim çünkü duygusal en ufak bir anda gözlerim doluyor, ağlama isteğiyle boğuşmaya başlıyordum.

Soner titrek bir şekilde nefesini verirken adeta çökercesine mezarın mermerine oturdu. Fazlasıyla yorgunca bir oturuştu, omuzları çökmüştü. Kollarımı omuzlarına sararak ona sarıldım. Oturduğu için boyu ancak göğsüme kadar geliyordu.

Ve Soner'in aylardır iyileşiyorum imajı altında gizlediği, sadece yalnızken su yüzüne çıkardığı, benden gizlediğini düşünse de aslında başaramadığını bilmediği tüm duyguları yüzüne yansıdı birer birer. Göz kapağının örttüğü sol gözünden bir damla yaşın düştüğünü görür görmez benim de gözlerim dolmaya başlamıştı.

Elleri belime giderek ona sarılışıma sıkı bir karşılık verdi. Yüzü göğsüme gömülmüştü ve gözyaşları sweatshirtümü ıslatıyordu. Bu görüntü kalbimi parça pinçik edip kahrediyordu. Ben sevdiğim çocuğu bu şekilde görmek istemiyordum. O hep mutlu olsun, ağlarsa da sebebi çok gülmesi olsun istiyordum.

Soner dakikalarca sessizce akıttı gözyaşlarını. Bense saçlarıyla oynayarak onu yatıştırdım. Yarım saatin sonunda birlikte mezarlıktan çıktığımızda Soner yine duygularını profesyonel bir şekilde gizlemişti. Sanki hiç ağlamamış gibi annesiyle abisinin mezarına gitmemiş gibi harika bir gün geçirmiş gibi bir ifade kuşanmıştı.

Ama şaşırmıyordum. Böyle böyle geçecekti, böyle böyle bitecekti ve böyle böyle iyileşecekti.

Belki acısı hiç geçmeyecekti ama eskisi kadar canını acıtmayacaktı. Hayatına devam ederken her gün yaşadıklarının yasını tutmayacaktı. Her yeni doğan güne yeni bir hayalle, daha da artan yaşama isteğiyle başlayacaktı.

En azından ben hayatında olduğum sürece bu böyle olacaktı.

❄

"Çok pardon ama hiç gelmeseydiniz. Kütüphane kapanacak birazdan."

Mustafa'nın kısık sesli söylenmesiyle beraber ses çıkarmamaya özen göstererek güldüm. Her yer ders çalışan öğrenciler ile doluydu. Boş olan iki yer vardı sadece onu da Seraylar bizim için tutmuştu.

Seray kafasını test kafasından kaldırıp Mustafa'nın koluna yavaşça vurdu. "Abartma be sen de!"

Elimdeki poşeti ve sırtımdaki çantayı çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Dikdörtgen, geniş bir masaydı. Karşı tarafta Mustafa, Seray ve Emre sıralanmıştı, onların karşısına da biz oturacaktık. "Ne abartması ya?" dedi Mustafa, Seray'ın vurduğu kısmı ovuştururken. "Bir diye sözleştik bunlar ikide geldiler. Onlar gelene kadar bir tane TYT denemesi bitirdim."

Seray Mustafa'nın önündeki deneme kitapçığını havaya kaldırdı. "Bitirdim dediği de sadece sosyal kısmını çözmüş olması."

"Ne yapayım? Sosyal branş denemem yok, TYT denemelerinden ayıklıyorum."

"Mustafa senin kafanın işleyişini o kadar merak ediyorum ki. Bu nasıl bir mantık?"

Ben çantamın içinden test kitaplarımı ve deneme kitapçıklarımı çıkarırken Soner çoktan sandalyeye kurulmuştu. Arkasına yaslanmış etrafa bakınıyordu. Geldiğimizden beri kafasını kitaptan kaldıran Emre'yi kaş göz yaparak işaret ettim. "Onun nesi var?" İnsan bi' selam falan verirdi.

Mustafa anında sırıttı. "Yarım saat içinde elli paragraf sorusu çözmesi gerek."

"O niye?"

"Serayla kahve içebilmesi için Seray ona şart sundu. Ayrıca çözdüklerinin hepsi doğru olması lazım."

Vay be dercesine dudağımı büktüm. Seray bu konu konuşulurken kafasını kitabından hiç kaldırmamıştı. Ne ara muhabbeti bu kadar ileri taşıdıklarını bilmiyordum ama zaten beni de ilgilendirmiyordu kimsenin ilişkisi. Masanın üzerindeki çantayı ve poşeti Soner'in diğer yanındaki sandalyeye bıraktım.

"Siz gelene kadar iki kızla kavga ettim yer tuttuğum için." dedi Mustafa fısıltıyla. "Bir ara ortamı hiç umursamadan kızlarla birbirimize saç baş girişecektik."

Mustafa bunu yapabilecek kapasitede birisiydi... Yapmış olsaydı da şaşırmazdım.

"Mustafa'yı görseniz neredeyse çığlık ata ata konuşacaktı." dedi Seray. "Kızlar dediğinde muhtemelen orta okula giden küçük çocuklardı."

"Yok artık Mustafa." dedim hayretle gülerken.

Mustafa omuzlarını kaldırıp indirdi. "Öyle çocuk mu olur be? Ben onlardan daha çocuğum resmen."

Seray gülümsedi ve elini Mustafa'nın omzuna götürdü. Birkaç kez art arda vurdu omzuna. "Ondan yana şüphemiz yok kanka."

"Bak sen hep böyle bana alttan alttan laf sokuyorsun, alınıyorum haberin olsun." Sesi gerçekten alınmış gibi çıkmıştı fakat Mustafa'nın bu yalandan oyunculuklarına ikimiz de alışmıştık. Oscarlık performans sergilerdi genellikle.

Seray dudaklarını büzdü. "Alınıyor musun gerçekten? Oy kıyamam."

"Alınıyorum tabii." Mustafa usulca kafasını Seray'ın omzuna yasladı. "Değerim hiç bilinmiyor, hiç."

İkisini gülen gözlerle izlerken bakışlarımı yanımdaki Soner'e çevirdim. Dudaklarındaki varla yok arası bir tebessümle bizi izliyordu. Onun bu şekilde insan içine karışması beni mutlu ediyordu. Ve bu ona da iyi geliyordu, biliyordum.

Emre bir saniyeliğine kafasını kaldırıp sarmaş dolaş olan Serayla Mustafa'ya yandan bir bakış attı. Bu gözümden kaçmadığı gibi gözlerini devirip sorulara geri dönmesi de kaçmamıştı. Mustafa, Seray'a kıymetinin bilinmediğiyle alakalı söylenmeye devam ederken onun hemen arkasında oturan bir kız bize doğru dönmüştü. Onlar arkaları dönük olduğu için kızın sinirli bakışlarını görmemişlerdi.

Kız, Mustafa'yı dürttü. "Şşhh!"

Mustafa hemen arkasına dönüp kıza baktığında kızın öfkeli bakışlarıyla karşılaşmıştı. Hemen sessizliğe bürünürken kafasını salladı. "Pardon."

Kız sinirle nefesini vererek önüne döndü. "Haklı bu arada, çok ses çıkardık." dedim Mustafa bize döndüğünde. Fısıldıyorduk aslında ama yine de yakınımızda oturanlar bir şekilde rahatsız oluyorlardı.

"Yalnız kız çok güzeldi." dedi konudan bağımsız bir şekilde.

AYT denemesi kitapçığının ilk sayfasını açarken güldüm. "Sen yan sınıftan bir kızdan hoşlanmıyor muydun en son?"

"O herkesten hoşlanıyor." dedi Seray. "Hangi kızdan bahsettiğine bağlı."

"Şu işte bir ara saçını bağlattığı kız vardı ya. Siz hep yan sınıftan kız falan diye bahsedince onu diyorsunuz sanıyordum."

Seray elini havaya kaldırıp salladı. "Onun üstünden ne sular aktı bir bilsen. Yan sınıftaki kız kavramının altında onlarca kız vardı."

"Tüm kızların güzel olması ve beni etkilemesi benim suçum değil tamam mı? Siz de biraz bakımsız olun, yetti artık. Üç dakika içinde beş kıza birden aşık oluyorum." Seray onaylamazcasına kafasını iki yana salladı. "İflah olmaz bu çocuk."

"Olmam ama ben de rahatsızım bu durumdan." Elindeki kalemi kitapçığın üzerine bırakıp ciddi bir hâl aldı. "Tüm kızlardan hoşlanmak çok

riskli bir durum. Bu yüzden gay olmalıyım. Sizce de fazlasıyla gay vibe vermiyor muyum? En azından hemcinsimden hoşlanırsam seçeneğim az."

"O öyle bir şey değil geri zekâlı." dedi Seray hemen.

"Karışmayın kızım. Yoruldum dişi sinek görünce etkilenmekten. Yeter artık kızlardan hoşlanmayı bırakıyorum." Ellerini havaya kaldırıp başlık atar gibi yaptı. "Agalarımla sevgili oldum, çok riskli oldu."

"Allah seni akılla ödüllendirsin." dedi Seray. Mustafa'ya umutsuz bir vaka gibi bakıyordu.

"Amin." diye destekledi onu Mustafa.

Mustafa'nın arkasındaki kızın yine aynı sinirle bize doğru döndüğünü fark ettiğinde hemen kafamı eğip sorularla ilgileniyormuş gibi bir izlenim vermeye çalıştım. "Şşhh!" Bu sefer sesi daha kuvvetli çıkmıştı.

Mustafa da arkasını döndü ve ona "Şşhh!" diye karşılık verdi.

Seray, Mustafa'nın ensesinden tutarak önüne döndürdü. "Çok özür dileriz." dedi kıza karşı mahcup bir şekilde.

"Şurada ders çalışmaya çalışıyoruz, sessiz olsanıza biraz."

Kız haklı olduğu için hiçbir şey demeden sorulara gömülmüştüm. Yaptığımız hoş bir şey değildi ama Mustafa birileriyle yan yana geldiğinde konuşmadan duramayan bir tipti. Bu konuda onu çok iyi anlıyordum çünkü ben de öyleydim.

"Özür diledik ya kızım." diye çıkıştı Mustafa.

"Biz haksızız salak, sus dersini çalış." Seray güçlükle Mustafa'yı önüne döndürmüştü. Kızın bir şeyler demek için dudaklarının aralandığını gördüm. Sonra sinirle dudaklarını birbirine bastırıp önüne döndü. Bu uyarının ardından artık konuşmayı keserek derslere gömülmüştük.

Birkaç dakikadır kendisiyle ilgilenmediğimi fark ettiğim Soner'e çevirdim bakışlarımı. Bende olan bakışları sebebiyle anında göz göze gelmiştik. Ne yapacağımı bilemediğimden sadece gülümsemekle yetindim. Gülümsememe hafif bir tebessümle karşılık verirken parmakları yüzüme dökülen saçlarıma değmişti. Narin dokunuşlarla saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Bu çocuk hiç olmadık yerlerde beni sevgi pıtırcığına dönüştürüyordu. Şimdi kütüphanede ona yapışsam hoş olur muydu hiç?

İçimdeki arsız yanım *olurdu* diye bağırıyordu adeta.

Bakışmamızı bölen şey Seray'ın fısıltılı sesi oldu. "Sen nasılsın bu arada Soner? Soramadım ama..."

Soner benden ayırdığı bakışlarını Seray'a çevirdiğinde gözlerindeki sıcak bakış yok olmuştu anında. Sadece bana bakarken gözlerinde sadece benim görebildiğim bir ifade oluşuyordu. Bu kendimi sanki öyle değilmişim gibi iyice özel hissetmemi sağlıyordu. "İyiyim, sen?"

"İyiyim." demiş ve sonra yine test kitabına gömülmüştü.

"Seray bitti bu." Emre önündeki test kitabını Seray'ın önüne itti. Elindeki kalemi masaya bırakıp arkasına yaslanmış ve gerinmişti. "E kontrol et." diye oldukça mantıklı bir cevap verdi Seray.

"Sen kontrol et. Sonra benim doğru deyişime güvenmezsin falan." dedi imayla.

Ardından bakışlarını bize çevirdi. "Hoş geldiniz bu arada." Bakışları önce bana sonra Soner'e uğramıştı ama Soner ona bakmıyordu, önümdeki kitapçığa bakıyordu.

Cevapsız kalmaması için "Hoş bulduk." dedim.

Seray, Emre'nin sorularını kontrol ederken Mustafa şaşırtıcı bir şekilde dakikalardır sessizdi. Bu duruma ben de artık üzerimdeki aylaklığı atıp ciddiyete bürünerek denememi çözmeye başladım.

Sınava tam olarak bir ay vardı. Ders çalışmaktan iyice bunaldığım aylardaydım ama buraya kadar gelmişken bırakmak da istemiyordum. Bırakırsam aylardır verdiğim tüm emekler boşa giderdi. O yüzden bırakmak yoktu, biraz daha dişimi sıkmalıydım. Disiplinli bir insan olmak tam bu noktada işime çok yarıyordu.

Ben denememi bitirene kadar Soner okulda yaptığı gibi uyku pozisyonunu aldı ama uykuya dalmadı. Kafasını kollarının arasına gömmüş yüzünü bana çevirmişti. Bazen baktığımda beni izlerken buluyordum, bazense gözleri kapalı. Çözdüğüm soruda tereddüte düştüğümü hissettiği an masadaki silgiyi bana uzatıyordu. Arada oturur pozisyona geçip tam bir sınav gibi olsun diye kullandığım optiğe çözdüğüm soruların cevaplarını işaretliyordu.

YKS'de de Soner'i yanımda içeri sokma isteği gelmişti birdenbire.

Bir buçuk saate yakın bir süre aralıksız ders çalıştık hep birlikte. Sonrasında Mustafa'nın beyninin yandığına dair iddiaları sonucu mola vermeye karar vermiştik. Kütüphanenin dışarısına çıkıp biraz hava almıştık on beş dakikaya yakın bir süre.

Bu esnada Emre gidip hepimize kahve alma teklifinde bulunmuştu ama Soner içmemişti. Bu konuda kendimi biraz kötü hissetmeden edememiştim. Ona buraya gelme konusunda ısrar etmemiştim, hatta Emre'nin de

geleceğini isterse gelmese de olacağını söylemiştim ama o gelmişti. Şimdi ikisi arasındaki soğuk rüzgarları gördükçe onu sanki ben zorla getirmişim gibi suçlu hissediyordum kendimi.

Molanın ardından kütüphaneye geri girdik. Masamıza doğru yaklaşırken ensemi terleten saçlarımı at kuyruğu yapmakla uğraşıyordum. Yerime oturacağım sırada deneme kitapçığının üzerinde gördüğüm küçük kağıt parçasıyla duraksadım. Üzerinde kocaman harflerle bir şeyler yazıyordu ama okumama fırsat kalmadan kağıt Soner tarafından alınmıştı.

Soner'e doğru sokularak kağıtta yazanı okumaya çalıştım. *"Çok güzelsin, çok etkilendim senden. Dilersen seninle konuşmak isterim :) -05...."*

Bu olmamıştı işte.

Soner elindeki kağıt parçasını buruşturup avucunun içerisinde sıkarken elalarını tüm kütüphanede gezdirdi. Arkasını dönüp arkasında kalan kısma bile bakmıştı sanki görürse kimin yazdığını anlayacakmış gibi. "Bak bu iki oldu ha." dedi en sonunda bana baktığında. Sesi ona göre sinirli çıkmış olsa da bana bu kıskanç tavırlarından doğan siniri çok tatlı geliyordu. "Kim bunu yazan?" Yine masalara bakınmaya başladı.

"Aman," dedim harfleri uzatıp elimi boş ver dercesine havada salladım. "Kimse kim ya, çok da önemli birisi değil."

"Numarasını bırakmış." dedi ters bir ifadeyle.

"Sanki mesaj atacağım da..." diye mırıldandım. Elini tutup avucunu açtım. Buruştuğu için küçücük kalmış olan kağıdı alıp biraz ötedeki geri dönüşüm kutusuna attım. Bunu yazan her kimse eğer bizi izliyorsa bu görüntüyü görmüş olmalıydı. Soner'in yanına geri döndüm. "Çöpe attığımı gördüyse bir daha denemez şansını."

Bunu dememle kimin bizi izlediğini görmek için masalarda oturan tüm erkeklere bakmaya başladı. "Dikme öyle bakışlarını millete." dedim Soner'i sandalyesine oturtmaya çalışırken. Bana karşı çıkmadığından sandalyeye oturmasını sağlamak kolay olmuştu.

Beni dinlemeden millete bakmaya devam etmişti. Yanına kuruldum. Seraylar çoktan ders çalışmaya başlamışlardı. Ben de kitapçığımı açıp yanlış olan soruları analizlemeye başladım.

Biz kütüphaneden ayrılana kadar Soner yanımda omuzları dik bir pozisyonda oturup sürekli sağı solu incelemeye devam etti. Kafasını bir saniye bile masaya koyup uyku pozisyonuna geçmedi. Olur da birisi bize bakarsa yanımdaki varlığını fark ettirmek istercesine korumacı bir tavıra bürünmüştü.

Kütüphaneden çıktığımızda ise ilk işim kimsenin olmadığı bir anda Soner'i öpmek olmuştu çünkü kendisi bütün gün boyunca beni sevgi komasına sokmuştu.

❄

Son 5

51

Bu kısmı okumadan geçmezseniz çoookk sevinirimmm

Bir sonraki bölümden itibaren finalde kesitler hâlinde yazmayı planladığım şeyleri okumaya başlayacaksınız. Zaman atlaması yapacağımdan bahsetmiştim ve bunlar 2, 3 aylık atlamalar değil mesela bir sonraki bölüm Beste'nin üniversitedeki 2. yılından başlayacak gibi atlamalar. Komple final altında yazacaklarımı aslında 4 ayrı bölüme bölüp part part yayınlayacaktım ama öyle olduğunda her bölümün başında yıllık atlama olunca hikayeden uzaklaşılır gibi hissettim. O yıla tam odaklanamadan bir sonrakine geçileceğinden sanırım bu his. O yüzden ben en başta planladığım gibi bu bölümlerin hepsini tek bir bölüm altında toplamayı düşünüyorum. 52, 53, 54, ve 55. bölümde yazacaklarımın hepsini bir bölüme toplayıp çok uzun bir bölüm atarak finali yapmam hikayenin ruhu açısından bence daha iyi olacak. Bu yüzden final 55 değil de 53 olacak ama siz 55'e kadar olacak olan her şeyi 53. bölümde okuyacaksınız. Tam bir final havası vermesi için daha iyi bir seçenek. Merak etmeyin fazlasıyla uzun bir bölüm olacak ve okumak istediğiniz her şeyi part part okuyacaksınız. Ben de sürekli yıl atladığım için gidişat kötü mü acaba, finalden önce bu kadar yıl atlamasaydım falan diye strese girmemiş olacağım. Daha sonrasında da size bol bol özel bölüm atarım.

Ayrıca bu bölümde mezuniyet kısmını da yazacaktım, hatta Instagram'dan spoisini de vermiştim ama onu da eklersem sizi daha da bekleteceğimi düşündüğümden dolayı 52. bölüme erteledim. 52 de şu anki zamanda geçecek ve 53'de final olacak.

Biraz kısa bir bölüm oldu ama iyi okumalar <3

Zakkum - Seni Rastgele Sevmedim

❄

"Hayır, hayır olmadı öyle. Sağ tarafını kaldır biraz yukarı."

Soner dediğimi yaptığı an kafamı hızla iki yana salladım. "Hayır! O kadar çok değil, indir biraz." Dakikalardır olduğu gibi yine benim

söylediklerimi yerine getirdi. Çerçevenin sağ kısmını birazcık aşağı indirdi ancak karşımdaki görüntü umutsuzluğuma umutsuz katmış, yüzümün buruşmasına sebep olmuştu.

Asla bu çerçeveyi simetrik bir şekilde asamayacaktık. Sonra ben yamuk çerçeveyi gördüğüm her an kriz geçirecektim.

Elimi dertli bir şekilde alnıma götürdüm. Şu an benim için en büyük sorun buydu. Soner'in evindeki çerçevenin dümdüz, simetrik bir şekilde durması gerekiyordu tıpkı bizim evdekiler gibi. Bu işkencesinin aynısını zamanında annemle babama da çektirmiştim şimdiyse sıra Soner'deydi. O çerçeve düzgün durmadan işimiz bitmeyecekti.

"Simetrik olmak zorunda mı?" diye çok mantıklı bir soru yöneltti Soner.

Anında cevap verdim. "Evet."

"Peki."

"Biraz daha yukarı kaldırsana sağ ucunu ama bak böyle milimlik bir kaldırış olsun. Hem kaldır hem kaldırma tam ortası. Anladın mı?" Soner ellerini çerçeveden çekmeden omzunun üzerinden bana bir bakış attı. *Ciddi misin* dercesine bakıyordu bana. Haklıydı da ama önemli bir konuydu bu. "Aradaki çizgiyi çok iyi anlaman lazım."

"Beste ne zaman bitecek bu işkence? Çerçeve zaten dümdüz." Al işte, bıktırmıştım çocuğu.

"Ama Soner olmadı. Gerçekten olmadı ya," diye isyan ettim ağlamaklı bir sesle. "Sen yakındasın diye görmüyorsun, uzaktan bakınca yamukluk kabak gibi ortada."

"Bir santimden ölmezsin."

Ellerimi dehşetle yanaklarıma yasladım. "Ölürüm."

Kafasını eğip nefesini sesli bir şekilde dışarıya verdi. Yaklaşık on dakikadır çerçevede olmadığını iddia ettiği ama bence bariz bir şekilde ortada olan yamuklukla uğraştığımız için sıkılmış ve bıkmıştı. Dehşet dolu bakışlarımı hareket ettiği için iyice yamulan çerçeveye diktim. "Soner iyice yamuldu bu, düzeltir misin lütfen?"

Kafasını kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağladı. Ardından gözlerimin içine baka baka çerçeveyi olduğu gibi, o yamuk hâliyle bırakıp üzerine çıktığı sandalyeden indi. "Hayır böyle bırakamazsın!" diye yükseldim. "Bırakmamalısın yani. Olmadı bu, keyfim kaçtı. Düzeltir misin lütfen?"

Beni duymamazlıktan gelerek sandalyeyi eline alıp ait olduğu yere, mutfağa götürmek üzere salonun kapısına doğru yürümeye başladı. "Bana

bu kötülüğü yapamazsın ya!"

"Sen on dakikadır bana yaparken iyiydi."

"Senin simetri takıntın olmadığı için beni anlamazsın tabii," Her gördüğünde kriz geçirip düzeltene kadar rahat etmeyecek olan bendim, o değildi. "Ama cidden bu çok gaddarca oldu. Resmen iki, üç santim kadar yamuk o çerçeve orada. Olmaz böyle."

"Olur olur." Mutfağa girdiğimizde sandalyeyi masanın yanına koyup öne doğru itti. Soner'in geri çekilmesiyle beraber sandalyeyi eline alan bu sefer ben oldum. "Sen düzeltmezsen düzeltme, ben düzeltirim." Sandalyeyi gerisin geri salona taşımaya başladığımda Soner'in arkamdan seslendiğini duydum.

"Düşeceksin şimdi rahat dur."

"Çerçeveyi düzeltmeden rahat edemem ben." Sandalyeyi sağa sola çarpa çarpa salona geri döndüğümde Soner de peşimden gelmişti. Sandalyeyi çerçevenin asılı olduğu duvarın önüne kadar getirip yere bıraktım. "Neden bu kadar takıntılısın anlamıyorum ki." dedi daha çok söylenir gibi.

"Anlayamazsın zaten." Sandalyenin üzerine çıkmak için yeltendiğim sırada kolumdan tutarak beni durdurdu. "Tamam geç şuraya, ben çıkarım."

Hiç itiraz etmeden kocaman sırıtarak geri çekildim. Soner hâlinden pek memnun olmasa da mecburen sandalyeye çıktı ve ellerini çerçeveye götürdü. En son bıraktığı hâlindeki yamukluğu biraz olsun düzelttikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Oldu mu?"

Keşke.

"Sol tarafı aşağı indirsene biraz. Bir santim kadar." Dediğimi yaptı ama olmamıştı.

"Fazla oldu bu, birazcık yukarı."

"Biraz da sağa doğru itsek."

"Yine bozuldu bak, sağ tarafı indir."

"Sola da el at."

"Alttan ufak bi' ittir."

En sonunda çerçeve önceki hâllerine nazaran daha düzgün bir pozisyona gelince memnuniyetle kafamı salladım. Hâlâ tam simetrik değildi, mesela sağ tarafta yarım santimlik bir yamukluk vardı ama Soner'i daha fazla sınamak istemediğimden "Tamam oldu." dedim, sanki dakikalardır çocuğun sabrını sınamıyormuşum gibi.

"Sonunda." diyerek sandalyeden indi.

"Söylenme söylenme." dedim bu işkenceyi Soner'e yaşatan ben değilmişim gibi bir tavırla. "Alt tarafı yamukluğu düzelttin."

Sandalyeden inerken bana baktı ama bir şey demedi. Bakışlarında hiçbir duygu olmamasına rağmen göz göze geldiğimiz o kısacık an bile yetmişti ne anlatmak istediğini anlamaya. Bu yüzden başka bir şey demeden susmaya karar verdim.

"Başka düzelttireceğin bir şey yoksa bunu mutfağa götürüyorum." Sandalyeden bahsediyordu. Kafamı sallayarak onay verdim.

Soner sandalyeyle beraber salondan çıkarken ben bakışlarımı her köşede gezdirmeye başlamıştım. Dün AVM'de satın aldığı eşyalar bugün sabah gelmişti. Eski evindeki her eşya ikinci el eşya alıp satan bir spotçuya satılmıştı. Onların yerine yenileri gelmişti. Mesela şu an tam karşımda tıpkı Soner'e anlattığım gibi bir L koltuk duruyordu. Temizlemesi zor olmasın diye gri tonlarında bir parça seçmiştik. Evdeki bütün eşyalar yeniydi ve baktıkça içim açılıyordu bu görüntü karşısında.

Bu ev Soner'e iyi gelecekti. Ona geldiği gibi bana da.

Bugün Soner'in bu evdeki ilk gecesi olacaktı. Ben de akşama doğru evime gidecektim çünkü babam gibi bir faktör vardı...

Emekli olmadan önce eve giriş çıkış konusunda daha rahatken artık öyle değildi. Belki sevgilim olduğunu bilmese bu konuda daha rahat olurdu ancak biliyordu ve tutumu netti.

Bakışlarım koltuğa, zihnim düşüncelere dalmış giderken bacağımda hissettiğim yumuşak dokunuşla kafamı eğerek yere baktım. Gördüğüm görüntü beni gülümsetmişti. Merlin kendisini bacaklarıma sürtüyordu. Yere eğilerek Merlin'i kucağıma alıp doğruldum. Onu ilk sahiplendiğimiz zamanki kadar küçük değildi artık bayağı büyümüştü vücudu. Büyümesiyle beraber biraz yaramazlaşmıştı da.

Sıcakkanlı bir kedi olduğu için kucağımda bana sırnaşmaya devam etmişti. Turuncu renkteki tüylerini yavaşça okşarken aynı zamanda burada daha fazla eksik olmadığını fark ederek salondan çıkmıştım. Evdeki tek odaya, Soner'in odasına, doğru yürürken Merlin'in miyavlamaları kulağıma geliyordu.

Soner'in odasına ulaşınca kapısının önünde durarak odaya şöyle bir alıcı gözüyle bakmayı denedim. Odanın bir köşesindeki çift kişilik olmayan yatağa bakışlarım değdiğinde suratım asılmıştı. Tek kişilik kadar küçük olmayan ama çift kişilik kadar da büyük diyemeyeceğim ortalıkta bir

yataktı. Çift kişilik yatak alınsaydı odaya diğer eşyaların sığması konusunda sorun yaşanacağı için bu boyut seçilmişti.

Hoşuma gitmeyen bir ayrıntıydı.

Camın önünde de oldukça geniş bir çalışma masası vardı. Soner'e kalsa buna gerek olmadığını düşünüyordu ama benim ısrarlarıma dayanamamıştı. Yarın, bir gün sınava hazırlanmak istediğinde ders çalışacağı bir masa olmasa mıydı?

Masanın üzerinde Soner'in evine gittiğimiz zamanlarda yaptığımız, daha doğrusu yapmaya çalıştığımız bin parçalık yapboz vardı. Buna aylar öncesinde başlamıştık ama daha yarısına bile gelememiştik. Parçaları bulmaya başlamamızın üçüncü dakikasında sıkılıp bıraktığımdan bu gidişle bitirmek zor olacaktı.

Kapının önünden uzaklaşarak masaya doğru yanaştım. Büyük dikdörtgen bir karton üzerinde yapıldığı için parçalar dağılmadan taşımak kolaydı. Kucağımda kediyle beraber masanın çekmecelerden ilk gözünü açtım. Yapbozun kutusunu burada bulduğumda elime alıp kutuyu havada salladım. Çıkan sese bakılırsa parçalar içindeydi. Tek elimle zorlanarak da olsa kutuyu açıp parçaları masaya döktüm.

Parçaların hepsini masanın üzerinde düzenledikten sonra yapbozun tamamladığımız kısmına ekleyebileceğim yeni parçalar aramaya başlamıştım.

"Soner buna enayi işi derken haklıymış." diye mırıldandım birkaç dakikanın sonunda. Bunu tamamlamaya büyük bir sabır gerekirdi ve o da bende yoktu.

"Demiştim tabii." Duyduğum sesle beraber olduğum yerde hafifçe sıçramıştım. Yapboza daldığım için bir tık korkmuştum.

Önüme dönerek Soner seslenmeden hemen önce gözüme kestirdiğim parçayı elime alıp uyacağını düşündüğüm kısıma götürerek olup olmadığını denedim. Parçanın uyduğunu gördüğümde güzelce yerine yerleştirdim. Sıkıldığımı hissettiğimde ise geri çekilerek masadan birazcık uzaklaştım. "Ben yokken yapsana sen kendi kendine. Diğer türlü bitmez hiç."

Soner'in evine her geldiğimde yapbozla uğraşmadığımızdan doğal olarak unutulup gidiyordu.

"Olsun," derken bedeni hemen dibimde, bir adım kadar gerimde belirmiştir. Arkamdan kolunu masaya doğru uzatarak parçalardan birisini eline alırken omzum göğsüne değiyordu. Bu ufak temasın beni

heyecanlandırmasına artık şaşıramıyordum bile kendim de alışmıştım bu duruma. "Beraber başladık beraber bitirelim."

Parçanın yerini hiç zorlanmadan buldu ve oraya yerleştirdi. Nasıl bir göz varsa artık anında bulmuştu yerini.

"Şunun da yerini bulsana." İşaret parmağımla parçalardan birisini Soner'in önüne ittirdim. Bu parça beni deli etmişti çünkü asla uygun bir yer bulamamıştım. Şu yapbozun başına geçtiğimiz her zaman gözüm ilk buna takılırdı.

Soner önce uzattığım parçaya sonra da yapboza baktı uzun uzun. Çok geçmeden "O parçanın yeri yaptığımız kadar olan kısmında yok. Muhtemelen yapılmayan kısımda." diyerek parçayı diğerlerinden ayrı dursun diye masanın diğer ucuna koydu.

"Nasıl bu kadar kısa sürede anlayabildin ya?" Benim o parçanın hiçbir yere uymadığını anlamak için on saat tek tek kontrol etmem gerekirdi.

"Basit." dedi gözleri diğer parçaların üzerindeyken.

"Yoo değil." Kucağımdaki Merlin'in hareketlendiğini hissettiğimde ona bakmak için kafamı eğdiğim an Merlin kucağımdan masaya atlamıştı. Patileriyle aylardır uğraşıp anca yarısına gelebildiğimiz yapbozu saniyeler içerisinde dağıttığında Soner muhtemelen yerine yerleştirmek için eline aldığı parçayla ben ise dudaklarım aralanmış bir şekilde şaşkınlıkla Merlin'e bakakalmıştım.

"Oldu mu bu şimdi?" dedim ilk şoku üzerimden atar atmaz. Hâlâ acımasızca parçaları dağıtan kedimize içim acıyarak bakıyordum. Muhtemelen bunu oyun sanıyordu ama hoş bir oyun değildi. En azından bizim açımızdan.

"Hoş olmadı." diye mırıldandı Soner, elindeki parçayı sakince masaya geri bırakırken.

"Kedi katili olmak için çok genç bir yaştayım. Mamasını suyunu keselim bunun, şımardı iyice." Dahiyane fikrim Soner'e komik gelmiş olacak ki sesli güldü bu dediğime.

"İstersen kapıya atalım."

"Yok o çok canice. En sevdiği oyuncağını vermeyelim." Japon balığı şeklinde küçük bir oyuncağı vardı ve onunla oynamayı çok seviyordu.

"Bu hiç canice olmadı çünkü." diye konuştu alayla. Bence canice değildi.

Merlin etrafı birbirine katan kendisi değilmiş gibi bir rahatlıkla masanın üzerinde Soner'e doğru yürüdü. Yeterince yanaştığında Soner'e sırnaşmaya başladı. Sahibini seven, sürekli temas etmek isteyen tek kedi falan olabilirdi

yeryüzündeki. Zaten benim bulup getirdiğim kedi de ancak bu kadar temas bağımlısı çıkabilirdi.

"Bu arada sana söyledim mi hatırlamıyorum ama Aslı'nın dilinden düşmüyormuşsun. Halam çok yakınıyor bu durumdan. Bir ara müsait olduklarında Aslı ile görüntülü konuşman için arayacaklar." Onlar gideli iki aydan fazla olmuş olmasına rağmen Aslı, abi deyip peşinden koştuğu Soner'i hala unutamamıştı. Bu yaşta hafızası nasıl bu kadar kuvvetliydi anlamıyordum.

Ama Aslı'ya hak veriyordum, ben olsam ben de Soner'i unutamazdım.

"Unutmamış mı hâlâ o beni?" derken kendisine sırnaşmakta olan Merlin'in tüylerini okşuyordu.

"Unutulacak gibi birisi misin?" Ben de Merlin'i sevmek için elimi uzattığımda bana tıslayıp patisiyle pek nazik sayılmayacak bir şekilde elime darbeler indirdi. "Dişi değil misiniz?" dedim sinirle. "Hepiniz aynısınız."

Soner'in güldüğünü duyunca "Gülme." dedim. Hemen gülüşünü durdurduğunda bu defa ben gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Kediye birkaç saniye kadar sinirle baktıktan sonra masadaki kargaşayı görmemek adına geri çekilerek uzaklaştım.

"Konuşuruz." dedi az önce söylediğim şeye cevaben.

"Tamam, söylerim ben o zaman onlara. Uygun bir zaman ayarlanır." Aslı buna alışırsa sürekli görüntülü konuşmak da isteyebilirdi. Her anlamda tam bana benzeyen bir kuzene sahiptim. Harika.

Soner kediyle uğraşmaya devam ederken adımlarımı yatağına doğru yönlendirdim. Dibine kadar geldiğimde kendimi yavaşça üzerine bırakarak oturdum. Bir yere oturduğum ya da akşamları yatağıma yattığım zamanlar psikolojik olarak mı oluyordu bilmiyordum ama kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum. Bu fiziksel bir yorgunluk değildi, mental açıdan yorgundum. Sınav yaklaştıkça daha da artıyordu yorgunluğum. Sınav stresi ve korkusu tüm bünyemi sarmıştı.

Merlin masadan atlayarak indi ve koşarak odadan çıktı. Soner birkaç saniye arkasından baktıktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. Hareketlenerek yatağa yaklaştı ve aramızda çok bir mesafe bırakmadan hemen yanıma oturdu. Boynumu sağa sola doğru yatırarak bedenimi gevşetmeye çalıştım. Sınav senesinin bana getirisi pek olmayacaktı ama bu gidişle götürüsü çok olacak gibi duruyordu. Bunun en başını da boyun ağrıları çekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Soner beni izlerken.

Elimi boynuma götürüp ovuşturdum. "Biraz boynum ağrıyor ama geçer."

"Yine sabahın köründe uyanıp ders çalıştın değil mi?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak cevapladım bu soruyu. Bugün dörtte uyanmıştım, üstelik alarm bile kurmamıştım. Bünyem o saatlerde uyanmaya alıştığından olsa gerek gece kaçta uyursam uyuyayım dört, beş gibi alarmsız bile uyanıyordum. "Kendine bu kadar yüklenme diye kaç defa uyaracağız seni? Kendi sağlığını kaybettikten sonra ne önemi kalır sınavı kazanmış olmanın?"

"Sağlığımı falan kaybetmiyorum. Biraz boynum ağrıyor o kadar." Mental sağlığımı da kaybetme yolunda emin adımlarla yürüyordum sadece.

"Sık sık oluyor ama bu. Farkında olmadan elin hep boynunda." Evet, gerçekten farkında olmadığım bir durumdu.

"Yapabileceğim bir şey yok," Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bir sene daha bu işkenceyi çekmektense bir süre daha dişimi sıkmak zorundayım." Bir sene daha ders çalışmak zorunda kalırsam bu defa psikiyatriste gitmesi gereken ben olacaktım.

Sesli bir şekilde nefesini verip kafasını iki yana salladı. "Ne dersem diyeyim kendi bildiğini okuyacaksın." Keyfimden yaptığım bir şey değildi, mevcut sistem buna zorluyordu. "Çok mu ağrıyor?" dedi sonra daha ılımlı bir sesle.

"Biraz." dedim ovuşturmaya devam ederken. "Geçer birazdan." Düzgün bir şekilde dinlenmediğim sürece geçmeyeceğini biliyordum. Gözlerimi kapatmış ağrıyı dindirmeye çalışırken boynumda benimkinden başka bir elin varlığını hissettim. Sıcak parmaklar önce ovuşturma hareketleri yapan elimi kavrayıp aşağı indirdi. Kendi elimin yerini onunki alırken dokunuşları can acıtmayacak kadar hafifti. Ben ovuştururken canımı daha da yakıyordum halbuki.

Yavaş ve dikkatli dokunuşlarla boynumdan başlayarak omzuma kadar ağır hareketlerle masaj yapmaya başladı. Şu masaj daha saniyesinde o kadar iyi gelmişti ki. "Kendini çok kasıyorsun, rahat bırak." Anında dediğini yaptım. Kapalı gözlerim eşliğinde kendimi Soner'e bıraktım. "Biraz yan dön." Bu dediğini de yapıp yatağın üzerinde sırtım Soner'e dönük olacak pozisyona geldim.

"Ders çalışırken de aynı şeyi yapıyorsun," Bir yandan masaj yapmaya bir yandan da konuşmaya devam etti. "Kendini çok kasıyorsun, çok ciddisin. Yapamadığın sorular illaki olacak çözmek için saatlerce uğraşman, kendini hırpalaman gerekmez." Öyle de cins bir takıntım vardı. Yapamadığım bir

soruyu çözmeden bir diğerine geçmezdim. Bu takıntım yüzünden denemelerde sınavımı yetiştiremediğim oluyordu, gerçek sınavda ne yapacaktım bilmiyordum.

"Tamam," dedim geçiştirmek istercesine. "Halletmeye çalışacağım ama şimdi ders konularını açmasak? Senin yanına bunlardan kaçmak için geliyorum çünkü."

"Peki."

Soner masaj yapmaya devam ettikçe boynumla omzumun birleştiği noktaya oturmuş olan ağrının yavaş yavaş dinmeye başladığını hissediyordum. Bu beni fazlasıyla rahatlatmıştı. Sürekli belli bir noktada bitmek bilmeyen bir ağrıya maruz kalmak günü çekilmez yapıyordu.

"Soner," dedim hâlâ gözlerim kapalıyken.

"Efendim?"

"Yerdeki bir böcek olsam da beni sever miydin?" diyerek dünyanın en saçma sorusunu yönelttim kendisine. Twitter'da gördüğüm bir karikatürde kız sevgilisine buna soruyordu, ben de sormak istemiştim çünkü neden olmasın? Soner benim her türlü saçmalığıma şahit olduğundan ondan çekinmiyordum.

Sorum Soner'i güldürdü. "O ne biçim soru?"

"Ne biçim olduğunu falan bırak da cevap ver. Sever miydin sevmez miydin?"

"Böcek sevmem."

"Yani beni sevmez miydin?"

"Sevmezdim." dedi direkt net bir şekilde.

Kınayıcı bir ses tonuyla konuştum. "Kırıcısın."

Bu soruya böyle cevap vermemeliydi, hayalimdeki Soner bu cevabı vermemişti. "Senin, ne olursan ol seni yine de severdim demen gerekiyordu. Bu cevabı beğenmedim."

"En azından dürüstüm, bu açıdan bak bir de." Kafamı onaylamazcasına iki yana salladım. Elleri biraz önceye kıyasla daha sert bir şekilde ovuşturmaya başlamıştı omzumu ancak bu iyi geliyordu. "Şu durumda dürüstlüğünün pek bir önemi yok çocuk adam. Sana bu soruyu soruyorsam dürüstlüğünü değil de beni tatmin edecek şeyler söylediğini duymak istiyorumdur."

"Ne duymak istiyorsun mesela?"

"Sümüklü böcek bile olsan seni severim aşkım, balım, bir tanem, hayatımın anlamı, ben seni hep severim falan. Çok bir şey değil." Anlık

hareketleri durdu. Birkaç saniye süren bu duraksamanın ardından parmakları yeniden hareket etmeye başladı. "Hayatımın anlamı?" dedi sorarcasına.

"Yaa öyle değil miyim sence de?" Kafamı cilveli bir şekilde yana yatırmak istedim ama bu hareketim Soner tarafından önlendi. Çenemden tutarak kafamı düz bir pozisyona getirip masajına devam etti.

"Lafı evirip çevirip her defasında kendi istediğin yöne çekme yeteneğine hayranım." Göremeyeceğini bildiğimden memnuniyetle sırıttım.

"Soner sana bir sır vereyim mi?" diye konuştum neşeyle. "Sen benim her şeyime hayransın."

Cevap gelmedi. Sessizliğine karşılık omuz silktim. "Bunu sen demiştin hatırlatırım. Ben uydurmuyorum yani."

Uydursam da onaylardı beni.

"Peki şey," dedim hevesli bir şekilde. "Senin güzellik algına uymasaydım, auram falan olmasaydı da sever miydin beni?" Mesela Soner'in yakışıklılığından çok gizemli tavırları beni kendisine çekmişti. Tüm sınıfın kaynaşmış olduğu bir ortamda onun kendisini bu denli geri çekmiş olmasının sebebinin ne olduğunu merak etmiştim. Sonra hakkında konuşulanları öğrenince Soner'in bakış açısından olayların nasıl olduğunu öğrenmek istemiştim. Dış görünüşü bunlardan çok daha sonra gelen sebeplerden birisiydi.

"Seni güzel olduğun için sevmedim." dedi net bir dille.

"Ya ne için sevdin?" diye devam ettim saçma sapan sorularıma.

"Seni sen olduğun için sevdim. Herkese karşı içinde bitmek bilmez iyiliğe sahip olduğun için, bir doğruya odaklandığında çevrendeki kimseyi dinlemediğin için... Tavırların, kendinden büyük hislerin, davranışların için..." Durdu ve ardından fısıltıyla devam etti. "Sevdim."

Yüzümde oluşan kocaman gülümseme benim bu çocuğa ne kadar aşık olduğumun kanıtıydı. Tek kelimesi olduğum yerde eriyip gitmeme sebep oluyordu. Bunu her seferinde nasıl başarıyordu anlamıyordum. Ben çok sevdiğim içindi sanırım. Arkama dönmek ve Soner'i görmek istedim ama geriye dönmeye çalıştığım an Soner ellerini omuzlarıma bastırarak bunu yapmamı engelledi. "Dönüp durma arkana."

Yerinde duramayan birisi için bunu demesi komikti.

"Peki," dedim harfleri uzatarak. "Bana aşık olduğunu ilk ne zaman fark ettin? Kesin olarak ben bu kıza aşığım ya diye ne zaman dedin kendi kendine? Tabii öyle bir an varsa."

Bir süre ses çıkmadı Soner'den. Sessizce düşünmesini bekledim. Ben ona aşık olduğumu annemle yaptığımız konuşma sırasında fark etmiştim. Hep inkar etmiştim ama az çok ben de hislerim olduğunun ve küçümsenemeyecek kadar fazla olduğunun farkındaydım ama kabullenirsem karşılık alamayacak olmaktan korktuğumdan sonuna kadar inkar etmiştim. O zamanlar Soner'i bir ilişki içerisinde, özellikle de kendimle, hayal edemiyordum.

"Okuma ödevi için kitabını getirdiğin zaman, sınıfta."

Hafızamı zorlayıp o günü hatırlamaya çalıştım. Edebiyat hocası bir kitap adı verip okumamızı ve o kitaptan soru cevap yapacağını söylemişti. Soner'e isterse kitabımı ona verebileceğimi söylediğimde kabul etmişti ve hemen ertesi gün kitabı ona götürmüştüm. Her zamanki gibi benimle hiç konuşmamıştı ama hangi şarkıyı dinlediğini sorduğumda telefonunu açıp göstermişti. Sonrasında ona şarkı önermiştim ve dinlemişti.

"Hatırlıyorum o günü," dedim. "Benimle hiç konuşmamıştın. Kendimi salak gibi hissetmiştim sürekli konuştuğum ama karşılık alamadığım için."

Güldü. "En azından seni dinlemiştim. Dinlemeye de bilirdim."

"Allah razı olsun," dedim alayla. "Ne büyük iyilik ama."

"Genelde kimseyi dinlemem. Bence büyük bir iyilikti."

Olabilirdi. Soner omzumdaki ellerini çekene kadar ağrının fazlasıyla hafiflediğini fark edemedim. Masaj yapmayı bıraktığında birkaç dakika öncesinden daha iyi hissediyordum. Omuzlarımı dikleştirerek olduğum yerde doğruldum. "Yeterli mi yoksa devam edeyim mi?" Kafamı iki yana salladım. Bu bile yetmişti.

Yaptığı masaj hafiften mayışmama sebep olmuştu. Zaten sabahın köründe uyandığımdan bedenim uykuya fazlasıyla açtı ama eve gitmeliydim. "Çok uykum var." diye mırıldandım, arkamdaki Soner'in bedenine sokularak. Kafamı geriye atıp omzuna yasladığımda kolları anında her zaman olduğu gibi karnıma sarılmıştı.

"Uyu." Başım omzunda iyice yer edindi. "Eve gitmem lazım." Babamın ağzına laf vermek istemiyordum.

"Ben seni uyandırırım geç olmadan."

"Ya sen de uyursan?" Birbirimize fazlasıyla yakın olduğumuz için her soluklanışında nefesi boynuma çarpıyordu. Böyle olursa benim uykum açılırdı ki...

"Uyumam."

"Sen de uyu, ben alarm kurayım." Birazcık Sonerle sarılıp uyumak bana iyi gelecek, yaralarımı saracaktı.

Pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım. Kafamı Soner'in omzundan kaldırarak hızlı bir şekilde bir saat sonrasına alarm kurdum. Sonra bir saatin yetersiz olacağını düşünüp üzerine yarım saat daha ekledim. O zamana kadar hava kararmış da olurdu. Akşam yemeğine yetişirdim. Telefonu yatağın üzerine atıp Soner'den ayrıldım. "Hadi uyuyalım."

Yeni nevresim serilmiş olan yatakta yastığın olduğu tarafa geçtiğimde üzerindeki örtüyü kaldırdım. Hızla yatağın içerisine girerken Soner'in ayaklandığını gördüm göz ucuyla. "Sen uyu, gelirim ben biraz sonra."

"Niye?"

"Merlin'in mama saati. Kumu falan da temizlenmesi lazım. Onları halledip geleceğim."

Fazla sorgulamadan kafamı sallayıp yüzümü yastığa gömdüm. Şu an sadece uyumak istiyordum. Örtüyü omuzlarıma kadar çektim. Birkaç kez yatakta dönüp durdum rahat pozisyonu bulana kadar. Yastık çok yumuşaktı ve ben kafamın içine gömüldüğü yastıklarda uyumakta zorlanırdım. Oflaya puflaya oradan oraya döndükten sonra kolumu kafamın altına koyarak kendime uyuyabileceğim bir pozisyon yarattım.

Dakikalar geçtikten sonra tam uykuya dalmak üzereyken yatakta hissettiğim hareketlilikle gözlerim hafifçe aralandı. Soner üzerimdeki örtüyü belime kadar indirdi. Bu sıcakta üzerime bir şeyler örttüğüm için sıcak bastığından dolayı iyi gelmişti bu. Sonra nemlendiği için boynuma yapışan saçlarımı ayırdı tenimden. Saçlarımı topladığını hissettim varla yok arasında.

Yataktaki yerini aldığında ise ilk işim kafamı kolumdan kaldırıp göğsüne yaslamak oldu. "Soner," diye konuştum, uykulu olduğum için boğuk çıkan sesimle beraber. "Kedi olsam da beni sever miydin?"

Bir kolu belime dolanırken sesli bir şekilde nefes aldığını duydum. "Uyu Beste."

"Sen çok değiştin," dedim iç çekercesine. "Artık beni sevmiyorsun. Hatta benden nefret falan ediyorsundur sen şimdi. Bu yaptığın düşmana yapılmaz haberin olsun."

"Severdim Beste, severdim." Memnuniyetle gülümsedim ya da gülümsediğimi sandım. Uyku mahmurluğu ile ayırt edemiyordum.

"Peki." Birkaç saniye sessizce durduktan sonra "Köpek olsaydım?" diye sordum. Bunun cevabını elini enseme götürüp yüzümü tamamen göğsüne gömerek verdi. Kısacası saçma sapan sorular sorma demek istiyordu sanırım. Yine de sadece bunu yapmakla yetinmedi ve sabırla "Severdim." dedi.

"Ruh eşim ya..." dedim mırıltıyla uykuya dalmadan hemen birkaç saniye önce.

❄

Biraz boş ve sıkıcı bir bölüm oldu farkındayım ama mezuniyet kısmını güzel yazmayı planlıyordum onu da diğer bölüme attığım için böyle oldu, yapacak bir şey yok :(

Instagram hesabımı takip ederek bölümlerden falan haberdar olabilirsiniz, kullanıcı adım *aafroditmavisi*

52

Dedüblüman - Fikrimin İnce Gülü
İyi okumalar <3
❄
"Gözlerini tam kapatma, hafif aralık tut."

Seray'ın talimatına uymaya çalışarak gözlerimi hafifçe kıstım. Göz kapaklarım ne tam kapalıydı ne de tam açıktı. Seray elindeki eyelineru yüzüme yaklaştırdığında istemsizce gerilmiştim çünkü bu üçüncü deneyişimizdi. Bu sefer de olmazsa sinirimden mezuniyete sıfır makyajla gidecektim. "Kuyruğu uzun mu istiyorsun kısa mı?"

"Orta, uzun olmasın ama kısa da olmasın. Gözümün dibinde bitmesin yani."

İlk denediğinde fazla kısa olmuştu, ikinci denediğinde ise fazla uzun. Şu illeti temizlemek de dünyanın en zor şeyi olduğundan on dakikadan fazla bir süredir gözlerime eyeliner çekmekle uğraşıyorduk. Ben zaten bu konuda ultra beceriksizdim, Seray elinin eyeliner çekmeye yatkın olduğunu söylediği için kendimi onun ellerine bırakmıştım bir nevi.

Önce sol gözümle başladı. Eyelinerın ucu tenime değdiğinde gözlerimi kırpıştırmamak için kendimi zor tutmuştum. Eyeliner çekenlere hep özenirdim ama üşengeçliğimden gündelik hayatta pek kullanamıyordum. Bir de bunu çekmesini öğrenmek vardı... Öğrenene kadar makyajdan soğurdum ben.

Sol gözümle işi bittiğinde diğerine geçti. "Bence güzel oldu kuyruğu." Ben göremediğim için yorum yapamayacaktım şimdilik.

Bugün mezuniyetin olduğu gündü. Seray'ın teklifiyle beraber birlikte hazırlanmaya karar vermiştik. Seray bize gelmişti ve şimdi makyajımla uğraşıyordu. Ben fazla abartıya kaçmamayı düşünüyordum fakat Seray'a göre elbisem sadeyse makyajımın birazcık fazla olması göze batmazmış. Bu böyleymiş; elbise abartıysa makyaj sade, elbise sadeyse makyaj biraz abartılı olursa birbirini dengelermiş. Bana da kontrolü Seray'a bırakmak düşmüştü çünkü kendisi bu konuda fazlasıyla iyiydi.

"Bitti!" dedi Seray coşkuyla. Geri çekilip uzaktan bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Harika oldu."

Masanın üzerindeki makyaj aynasını önüme çekerek eyelinerı kontrol ettim. Kuyrukları aşırı uzun değildi ve bu defa tam istediğim gibi olmuştu. "Teşekkür ederim," dedim neşeyle. "Çok güzel oldu."

Eyeliner kendimde görmeye çok alışık olmadığım bir şey olduğundan gözüme biraz garip geliyordum. Bu makyaj beni bambaşka birisine dönüştürmüştü sanki. Zaten Seray'ın baştaki iddası da buydu. Sandalyeye oturup tekrar kalktığında kendini farklı birisiymiş gibi hissedeceğimi söylemişti. Görüyorum ki öyle de olmuştu.

"Bu ben miyim ya?" Yüzümü sağa sola çevirip kendimi baştan sona güzelce süzdüm. Göz kapaklarımda aşırı koyu olmayacak tonlarda far vardı, eyeliner ile uyumlu olmuştu. Hayatımda hiç yapmadığım kontür uygulamasını bile uygulamıştı Seray. Bu sayede elmacık kemiklerim çıkıntılı gibi duruyordu. Dudaklarıma kiremit renginde ruj sürülmüştü.

"Şaşıracaksın ama sensin." diye konuştu Seray alayla.

"Şaşırıyorum zaten."

Kafamı sağa doğru çevirerek yüzümün sol tarafını inceledim. Güzeldim. Kafamı sola yatırıp bu defa da yüzümün sağ tarafını inceledim. Yine güzeldim. Ben zaten güzeldim de bugün bi' farklı olmuştum.

"Bundan sonra yüzümde bir ton makyajla gezeceğim sanırım." En çok da bu sabah bir facia gibi alnımın ortasında çıkmış olan küçük sivilcelerin kapanmış olmasına sevinmiştim. Mezuniyet fotoğraflarımda sivilceli çıkmak istemezdim.

"Sürekli değil de yine özel günlerde falan. Sürekli makyaj bir yerden sonra cildin yapısını bozuyor." Doğruydu. Kafamı sallayarak onayladım. Hele ki benim gibi hassas ciltli birisi için riskliydi.

Tepemde dikilmiş gülümseyerek bana bakan Seray aniden telaşla yerinde hareketlendi. "Senin makyajını yapacağım diye ben hazırlanamadım." Elimdeki aynayı o kadar hızlı bir şekilde çekip aldı ki neye uğradığımı şaşırdım. "Zaman azaldı."

Elinde aynayla beraber odanın en çok ışık alan yerine geçti. Geriye dönüp masanın üzerindeki makyaj malzemelerinin arasından nemlendiriciyi ve kapatıcıyı alırken gülerek izledim Seray'ın seri hareketlerini. "Yardım edeyim mi?"

"Yok, sağ ol." deyip bana bir öpücük attıktan sonra nemlendiriciyi yüzüne uygulamaya başladı.

"Peki." diye karşılık vererek arkama yaslandım. Kutlamanın başlamasına iki saatten az bir süre vardı. Ben hemen başladığı gitmek istemiyordum ama Seray tam vaktinde orada olmaktan yanaydı.

Bizi mezuniyetin yapılacağı mekana babam bırakacaktı. Duyduğuma göre okul, bir otelle anlaşmıştı. Canlı müzik de olacağı söyleniyordu ancak ne kadar doğruydu bilmiyorum. Bizim okul boş vaatlerde bulunmayı pek severdi, o yüzden inanasım gelmiyordu.

"Bu akşam kiminle olacaksın?" diye bir soru yönelterek aramızdaki sessizliği bozdum. Cevabını bildiğim bir soruydu ama yine de sormak istemiştim.

"Biriyle mi olmam gerekiyor?" derken gözlerinin altına sürdüğü kapatıcıyı, sünger ile dağıtmakla meşguldü.

"Yani," dedim harfleri uzatarak. "Genelde böyle günlerde bir partneri olur insanın."

Sessiz kaldı. Oldukça dikkatli bir şekilde makyajına odaklanmış gibi durmaya çalışsa da pek başarılı değildi ne yazık ki. Bakışlarımın üzerindeki ağırlığını hissederek kafasını kaldırıp bakışlarını bana çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey demek istemiyorum, sordum sadece." Açık açık söylemek istemiyordum, eğer kendisi isterse zaten Emre ile gideceğini ya da gitmeyeceğini söylerdi.

Sesli bir şekilde nefesini verdikten sonra kafasını iki yana sallayarak odağını tekrardan aynaya verdi. "Biriyle olurum belki." diyerek ucu açık bir cümle attı ortaya. Belki...

"Belki?"

"Olurum ya da olmam işte."

"Belirsizlik neden?" Ojeyle renklendirdiğim tırnaklarımla oynamaya başladım. "Kafam karışık çünkü. Fazlasıyla." derken sıkıntılı olduğu hem sesinden hem de yüzünden anlaşılıyordu.

"Bilmediğim bir şey mi var?" Gerçi benim bilmediğim çok şey vardı. İkisinin arasında bir şeyler döndüğünü görüyor, hissediyor ama fazla üzerine düşmüyordum çünkü bu konuyu Seray'a bir kez açtığımda bizzat kendisi tarafından susturulmuştum. Bu sebepten Seray ne zaman konuşmak isterse kendisi gelir diye düşünerek kurcalamamayı tercih etmiştim.

"Bildiğin ne var ki?" Gözlerine eyeliner çekme işine giriştiğinden bir süre tüm dikkatini makyajına verdi. İki gözüne de hiç zorlanmadan eşit boylarda kuyruklar çizdiğinde konuşmaya devam etti. "Bu tarz konuları açık açık

konuşmayı sevmediğim için kimseye anlatmak istemiyorum ama artık birinden akıl almazsam en sonunda kendi aklımı yitireceğim."

"Dinliyorum öyleyse."

Derin bir nefes alıp verdi. "Emre'nin bana ilgisi var. Sözlü olarak hiçbir zaman dile getirmedi ama beni sevdiğini düşünüyorum ya da en basitinden hoşlanıyor olabilir."

Bu söylediği beni zerre şaşırtmamıştı. Tahmin ettiğim hatta kesinlikle emin olduğum bir durum olduğundan mimik oynatmadan boş bakışlarla Seray'a bakmayı sürdürdüm. Ben bu hâlime abartılı bir göz devirişle karşılık verdi. "Neden şaşırmıyorsun Beste?"

"Çok önceden bildiğim bir şeydi çünkü."

"Biliyorsan bana niye söylemedin?" dedi isyan edercesine.

Dudağım *bilmem* dercesine büktüm. "Zeki kızsın, fark etmişsindir sandım. Ne bileyim?"

"Olayın içinde olunca o kadar kolay olmuyormuş ne yazık ki." Hareketleri bir anlığına duraksasa da devam etmesi uzun sürmemişti. Düşünceli görünüyordu. "Senin Emre'ye karşı hislerin var mı peki?"

"Bilmiyorum." Yanaklarını şişirerek ofladı. Yetmedi bir kez daha ofladı. Elindeki rujun kapağını kapatıp fevri bir hareketle yere attı. "Kafam o kadar karışık ki Beste. Düzgün bir şekilde düşünmeme asla izin vermiyor. Nereye gidersem orada, sürekli karşıma çıkıyor. Sürekli gözümün önünde olduğu için ister istemez düşüncelerim hep onunla doluyor, engel olamıyorum. Ne hissediyorum bilmiyorum çünkü sağlıklı bir şekilde düşünüp hislerimin ne olduğuna karar veremiyorum."

"Hislerine düşüncelerinle şekil biçemezsin ki," dedim saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "O işi kalbin hâlleder."

"Onu da bilmiyorum, işte bu yüzden kafa karışıklığım."

"Eğer net bir şekilde Emre'yi istemiyor olsaydın kafan karışık olmazdı. Aksine ben kararımdan eminim der ve Emre'nin hayatında olmasına izin vermezdin. Belli ki sende de içten içe bir şeyler var ama mantığını devreye sokup reddediyorsun. Bunu neden yapıyorsun onu düşün önce."

"Çünkü bu okula geldiğimde tanıdığım Emre ile şimdiki Emre arasında dağlar kadar fark var. Ben hangisi gerçek Emre onu bilmiyorum. Değişmiş olması düşüncesi bana doğru gelmiyor, bir insan bu kadar çabuk değişemez." Bu düşüncesi biraz haklı gelmişti. Sanırım onun yerinde olsam ben de bu şekilde düşüncelere sürüklenebilirdim.

"Gerçek Emre şu an karşında nasıl birini görüyorsan o," dedim emin bir şekilde. "İlk tanıdığım Emre ile uzaktan yakından alakası yok."

Kirpiklerine rimel sürerken duraksayıp bana baktı sorgular bir şekilde. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bu soruya verecek bir cevap bulamadım nedensizce. Emre'nin o ilk başta görmediği insan olmadığı üzerine uzun uzun savunmalar yapabilirdim ama nedenini söyleyemezdim. Seray'ın bilmediği şeyler olmasından dolayıydı sanırım.

"Mesela," dedi oturduğu yerde bağdaş kurup vücudunu tamamen bana doğru çevirdi. "Soner ile Emre eski arkadaşlar, hatta dediklerine göre çok yakınlarmış. Sonra Emre onu bir nevi sırtından bıçakladı, Ozan denilen şerefsizin yaptıklarına izin verdi, hiçbir şekilde engel olmadı. Soner senin sevgilin değil mi? Sen nasıl bu kadar kolay göz ardı edebiliyorsun sevgilinin yaşadıklarını? Emre hakkında iyi bir şekilde konuşabiliyor, yetmiyor ikisinin aynı ortama girmesine karışmıyorsun. Soner benim öylesine arkadaşımdan başka bir şey değil ama düşündükçe ben bile sindiremiyorum, siz ikiniz nasıl bu kadar sakinsiniz anlamıyorum."

"Çünkü senin bilmediğin bazı şeyler biliyorum. Ayrıca evet aynı ortama giriyorlar ama Soner istediği için oluyor, ben zorladığım için değil. Mesela geçen gün kütüphaneye gelmesi için Soner'e ısrarda bulunmadım, kendisi Emre'nin olduğunu bile bile geldi. Başlarda karıştım mı bu konuya, evet karıştım. İkisini birkaç sefer aralarındaki buzları eritmeleri için bir araya getirmeye çalıştım ama baktım ki Soner istemiyor, ben de bu işin peşini bıraktım."

"Anlamıyorum işte Soner nasıl aynı ortama girebiliyor? Ben olsaydım Emre'nin yüzünü görmek istemezdim."

"Aynı ortama girmeleri illaki barışacakları anlamına gelmiyor ki. Soner istemese de bir şekilde zorundalıktan da olsa aynı ortamda bulunacaklar çünkü arkadaş grubumun içinde Emre de var."

"Bilmiyorum," dedi kabullenemez bir biçimde. "Bu tarz şeyler bana çok ters geliyor." Önüne dönerek makyajına kaldığı yerden devam etmeye başladı. "İşte bu yüzden de kendimi garip hissediyorum. Böyle şeylerin bana ters gelmesine rağmen kendimi Emre konusunda acaba bir şeyler hissediyor muyum ona karşı diye sorguluyor olmam koca bir çelişki."

"Bir anlığına çevreyi unut, yaşanılanları unut. Emre'nin sana karşı olan davranışı, tavırları, tutumu hoşuna gidiyor mu onu düşün. Diğer faktörler umrunda olması kısa bir süreliğine." Bakışları bir noktaya daldı bu

dediğimle beraber. Düşünüyor olduğunu tahmin ederek sessizce bekledim Seray'ı. Biraz önce yere attığı ruju almıştı ama kapağını açamadan öylece kalakalmıştı.

Uzunca bir süre düşündü. Düşüncelerine müdahale ediyormuş gibi olmasın diye susmak zorundaymış gibi hissediyordum kendimi. "Gidiyor sanırım." dedi sonra kısık bir sesle.

Anında yüzümde kocaman bir gülümseme belirivermişti ki Seray hemen konuştu. "Sakın o şekilde imalı imalı gülme."

"Ne iması ya?" diyerek salaklığa yattım. "Gülümsemek de suç olmuş, hemen altında bir şeyler aranıyor."

"O gülüşü çok iyi biliyorum ben."

"Allah Allah," diye yalandan çıkıştım. Hiç de öyle huylarım yoktu, Seray uyduruyordu bence. Kendi kendime söylendim. "Sanki ne yaptıysak, biliyormuş."

"Nereden getirip yanıma oturttun ki sen bunu o gün?" diyerek bambaşka bir yere çekti konuyu. İsyankâr sesi sahteliğini bas bas bağıran bir kızgınlıkla birleşmişti. "Senin yüzünden oldu her şey. Öyle bir şey yapmamış olsaydın şu an kafam bu denli karışık olmazdı."

Emre'yi kolundan tuttuğum gibi önümüzdeki sıraya, Seray'ın yanına, oturttuğum günden bahsediyordu. Emre o gün hiç şikayetçi olmamıştı bu yaptığımdan yana. Hoşuna bile gitmişti bence. "Sonradan gönderseydin o zaman yanından. Ben bir anlığına oturttum sürdüren sizdiniz."

Ben gerçekten o gün imkan vermemiştim ikisinin uzun süreli sıra arkadaşı olacaklarına. Seray en fazla diğer teneffüse kadar Emre'yi yanından şutlar diye düşünmüştüm.

"Denemedik mi sanki?" Nihayet rujunu da sürmeyi bitirdikten sonra aynayı eline alarak tüm yüzünü incelemeye başladı. "Yeme beni şimdi, gerçekten deneseydin Emre'yi o sıradan kaldırabileceğini ikimiz de biliyoruz."

Bu da demek oluyordu ki Emreyle sıra arkadaşı olmaktan dışarıya yansıttığı kadar da memnuniyetsiz değildi.

"Gerçek çöpçatan ya," diye söylenirken aynı zamanda gülüyordu. Gülüşüne eşlik ettim. "Şu an fark ettim," Aynayı indirip bakışlarını bana çevirdi. "Biz seninle bir araya geldiğimizde dersler dışında hiçbir şey konuşmuyormuşuz. Yani bu ay içerisinde toplasan belki on kez, on beş kez buluşmuşuzdur ama hepsinde ders çalışmışız. Birbirimiz hakkında

bildiğimiz pek şey yokmuş. Böyle iki yakın arkadaş gibi dertleşmek iyi geldi bana. Akıl danışmam gereken bir arkadaşa ihtiyacım varmış."

O dediğinde fark etmiştim ben de gerçekten öyle olduğunu. Ders çalışırken ara verdiğimiz zamanlarda bile konuştuğumuz şeyler sınav konuları, denemelerden çıkardığımız netler gibi tipik bir sınav öğrencisinin gündeminde olan konulardı.

Uzun zamandır çok yakın bir arkadaşa ihtiyacım olmadığının daha yeni farkına varıyordum. Sonerle aramızdaki bağ öyle derindi ki sevgilimden öte benim en yakın arkadaşım da oydu. Her anıma şahitlik eden, sorunlarımı çekinmeden açabildiğim insandı. Sadece sevgilim değildi o.

Soner haricinde yıllardır hayatımda olan Azra vardı, her ne kadar son zamanlarda çok sık görüşemiyor olsak da...

Yine de Seray'ın da dediği gibi bunu yapmak çok iyi gelmiş, güzel hissettirmişti. "Haklısın," dedim düşüncelerimden sıyrıldığımda. "İyi oldu bugün böyle konuşmamız."

"Muhtemelen bunlar bir arada geçireceğimiz son zamanlarımız. Üniversite için başka şehirlere gitmek zorunda kalacağız, eskisi kadar buluşma şansımız olmayacak." Konuşurken bir yandan da yerdeki makyaj malzemelerini toplayıp çantaya dolduruyordu.

"Telefon denen bir şey var. Hem ben şehir dışına gitmeyi düşünmüyorum." Bir zamanlar şehir dışında okumak hem istediğim hem de hayal ettiğim bir şeyken şimdi öyle değildi. Bir anda bilmediğim bir şehirde yalnız kalmak düşüncesi kulağa hoş gelmiyor, gözümü korkutuyordu. Sınav yaklaştıkça böyle hissetmeye başlamıştım.

"Nasıl yani? Burada mı kalacaksın?"

Kafamı salladım. "Çok büyük bir ihtimalle. Sen gideceksin sanırım."

"Evet," dedi ayağa kalkarken. "Ben hep Eskişehir'de veya Ankara'da okumayı istemişimdir. İki şehirden birinde Hukuk gelirse gideceğim."

Bu tarz konular açıldığında annemin hep dediği gibi "Hayırlısı." dedim. Hangisi hayırlısıysa o olsun dileğinde bulundum içten içe.

"Ben hazırım."

Ayağa kalkan Seray'ı şöyle bir alıcı gözüyle süzmeye
çalıştım. Lila rengi, tam olarak dizlerinde biten, hafiften göğüs dekolteli bir elbise giymişti. Kıvırcık saçlarını bu geceye özel düzleştirmiş ve tepede sıkı bir şekilde toplamıştı. Kulağında orta boyda halka küpeler ve boynunda zincirli zarif bir kolye takılıydı. "Emre olsam bu görüntü karşısında

bayılırdım." diye dile getirdim hayranlığımı. Zaten Seray normalde de çok güzel bir kızdı, bugün çıtayı iyice arşa çıkarmıştı.

"İltifat etmek için değişik bir yol," Gözleri kısılmış, gülümsemişti. "Ama hoşuma gitti. Sen de çok güzelsin, parladın resmen."

"Teşekkür ederim." dedim sandalyeden kalkarken.

Bugün öğlen vakti kuaföre gidip uçları yıpranmış olan saçlarımı kestirmiştim. Artık uzunluğu belime kadar değil de omuzlarıma kadardı. Makyajdan hemen önce Seray saçlarımın üst kısmından iki yanı balık sırtı örmüştü. Örgüye saçlarımın hepsini katmadığından kalan saçlarım yanlardan ve arkadan omuzlarıma dökülüyordu.

"Ben babama haber vereyim o zaman, o da hazırlansın." Seray dağıttığımız ortalığı toparlarken kafasını aşağı yukarı sallayarak karşılık vermişti.

Hiç beklemeden odamdan çıkarak soluğu salonda aldım. Annemle babam televizyonun başındaydılar. "Baba biz hazırız." diyerek ikisinin de bakışlarını televizyondan alıp bana çevirmesini sağladım.

"Çok süslenmişsin." dedi babam yalandan bir memnuniyetsizlikle.

Annem hiç beklemeden babama gereken cevabı verdi. "Gayet güzel olmuş, saçma sapan konuşup kızın hevesini kırma."

"Evet baba ya."

"Güzel olmamış mı dedik sanki?" dedi babam ayağa kalkarken. "Siz de analı kızlı üstüme gelmeye yer arıyorsunuz." Üzeri giyinikti, hazırlanmasını beklemeyecektik. Babam orta sehpanın üzerindeki araba anahtarını, telefonunu ve cüzdanını alarak kapıya yöneldi. "Arabada bekliyorum sizi, çok bekletmeyin."

Babamın salondan çıkmasının ardından çok bir süre geçmeden dış kapının sesini duyduğumda heyecanla anneme döndüm. "Güzel olmuş muyum gerçekten?"

"Benim kızımın güzel olmadığı bir gün var mı ki?" Annem yerinden kalkıp bana yaklaşırken kocaman gülümseyerek kafamı yana yatırdım. "Yaa..." Yanıma yaklaşınca bir elini saçlarıma götürüp sevgiyle okşadı. "Demek mezun oluyorsun benim güzel kızım."

Saçlarımdaki eli yavaşça yanağıma geçti. Annemin gözlerinin dolduğunun farkına varınca bakışlarımı başka yönlere kaçırdım. Şu an birazcık uzayıp giderse kendimi tutamaz annemle beraber ben de ağlardım. Seray'ın yaptığı onca makyaja yazık olurdu.

"Gelecek olan duygusal konuşmayı bir üniversite kazandığım ana saklarsan daha iyi olur anne, mezuniyetime ağlayarak gitmek istemiyorum."

Annem bu dediğime gülerek geri çekildi. "Deli kız," Yanağımdaki elini çekmişti. "Öyle olsun bakalım."

"Babam çok beklemeden gidelim o zaman biz, gece geldiğimde görüşürüz." Arkamı dönüp salondan çıkacaktım ki aklıma gelen bir fikirle durup anneme baktım. "Gece günün kritiğini yapmak için Azralara gitsem güzel olmaz-"

"Sakın Beste," diyerek anında sözümü kesti. "O numara sökmez artık."

Dudağımı masum bir tavırla büktüm ama anneme işlemedi. "Bir daha Azra gelip benimle konuşmadığı sürece onlarda kalmana izin vermeyeceğim. Buldun benim gibi anneyi kandırdın tabii kaç defa."

"İki sefercik."

"Kaç sefer olduğunun bir önemi var mı? Kızım senin canının hiç mi kıymeti yok? Hadi Soner senin sandığın gibi iyi niyetli birisi çıkmasaydı, sana bir şey yapmaya kalkışsaydı ne olacaktı? Ben kızım arkadaşının evinde diye gönül rahatlığıyla uyurken başına bir iş gelseydi babana nasıl hesap verecektim?"

Bu, annem bu numaramı söktüğünden beri konuyla alakalı aramızda geçen üçüncü konuşmaydı. Hepsinin ana teması aynıydı ve annem haklıydı.

"Ama Soner'den emin olmasaydım ben de kalmazdım ki evinde."

"İnsanların gerçek yüzünü onlar gösterene kadar tam olarak bilemezsin Beste. Şu an sadece ne kadar şanslı olduğuna şükür et. Şükür et ki başına bir şey gelmedi, şükür et ki Soner eli yüzü düzgün beyefendi bir çocuk."

Annemin fazlasıyla ciddi bir şekilde konuştuğu gözümden kaçmamıştı. Bana kızmakta haklı olduğu ve bu konuşmadan başka şekilde sıyrılamayacağımı bilmediğimden hemen cilveli moduma geçiş yaptım. "Yaaa sence de gerçekten İstanbul Beyefendisi gibi değil mi? Durdum, durdum turnayı gözünden vurdum."

Annem *bu kız akıllanmaz* der gibi kafasını iki yana sallayıp sıkıntılı bir şekilde nefesini dışarıya verdi. "Bazen gerçekten nasıl bir kız doğurdum ve nasıl böyle bir kafa yapısına sahip olabildi çok merak ediyorum biliyor musun?"

"Övdün mü sövdün mü sen şimdi ben anlamadım?"

"İkisini de yapmadım anneciğim hadi gidin artık. Dizimi kaçırıyorum senin yüzünden."

"Daha şimdiden evden kovulmaya başlanıyorsam ohoo." dedim abartıyla.

"Konuşma çok. Bi' de yarın Soner'i kahvaltıya davet et, erkenden gelsin."

"Anne Soner'i haftanın her günü kahvaltıya çağıramazsın." İki günde bir başıma tüneyip Soner'i kahvaltıya çağır diyordu. Çoğu defa Soner'in gelmek istemeyeceği konusunda onu ikna edebiliyor olsam da her seferinde o kadar da başarılı olamıyordum. Soner belli etmese de ailemin yanında çekiniyor, bazen gelmek istemiyordu. Çocuğu zorla ailemin içine sokmak istemiyordum yoksa bana göre hava hoştu, isterse bizim evimize bile taşınabilirdi.

"Çağırırım efendim. Sus ve git mezuniyetine, hadi." Bu sefer benim de annemi ikna etmeye ne sabrım, ne de vaktim vardı.

"Peki." Annemin iki yanağına da bol sulu öpücükler bıraktıktan sonra annemin arkamdan söylenmeleri eşliğinde uçarcasına salondan çıktım.

Annem geceyi Soner'in evinde geçirmem konusunda dahi bu kadar sinirleniyorsa Soner'in asıl geçmişini öğrenseydi ne yapardı düşünmek istemiyordum. Soner'in eskiden uyuşturucu bağımlısı olduğu ne kadar süre geçerse geçsin ikimizin arasında bir sır olarak kalmalıydı. Ailemi birazcık da olsa tanıyorsam bunu öğrendikleri an Sonerle olan ilişkimin kesilmesi için ellerinden geleni yaparlardı.

Bu isteyeceğim en son şey olduğu gibi bu uyuşturucu meselesinden bahsetmek de yapacağım en son şey olurdu.

Tekrar odama döndüğümde Seray'ı yatağımın üzerinde otururken bulmuştum. "Babam aşağıda bizi bekliyor, inelim hadi." Başını uğraştığı telefonundan kaldırıp salladı.

Küçük çantamı ve elbisenin üzerine giymek için ayarladığım deri ceketimi alarak odadan çıktığımda Seray da beni takip etmişti. Kısa süre içerisinde ayakkabılarımızı giyip asansörle dört kat inmiş ve binadan çıkmıştık. Hemen binanın önündeki arabaya hızlı adımlarla ilerledik. Babamın yanındaki yerimi alırken Seray da arka koltuğa geçmişti.

Bizim binmemizle beraber babam arabayı sürmeye başladı. Mezuniyetin yapılacağı otel okula yakın bir yerdeydi.

"Baştan uyarıyorum kızlar, alkol almak, kafayı dağıtmak, pis şeylere bulaşmak yok." dedi babam otoriter bir tavırla. "Sizi nasıl bıraktıysam öyle geri alacağım."

"Hocaların gözetiminde olacak baba, ne alkolü?"

"Hiç belli olmaz. Böyle yerlere öğrenciler gizli gizli alkol sokabiliyorlar." Bunu yapsa yapsa Ozan ve tayfası yapardı.

"Almayız alkol falan." dedim babamın içini rahatlatmak istercesine. Alkolle işimiz olmazdı.

"Hah, ben uyarmış olayım da... Sonra aman biz duymadık, bilmiyorduk olmasın."

"Tamam, tamam."

Yolculuğun geri kalanı havadan sudan konuşmalarımızla geçti. Babam Serayla üniversite sınavı, gelecek planlarıyla ilgili derin bir sohbete girdi. Ben de ara sıra dahil oldum. Laf lafı açmışken babam otelin önünde durduğunda bu sohbetimiz de sona ermişti. "Kızlar dikkatli olun. Ters bir şey hissettiğinizde hemen beni ara Beste. Çıkmaya yakın da ara beni geleyim."

"Baba mezuniyete gidiyoruz. Niye suç örgütünün yanına gidiyormuşuz gibi davranıyorsun?" Bu tarz yerlerde çıkan olaylarla meslek yaşamı boyunca defalarca kez karşılaştığından olsa gerek fazla temkinliydi.

"Bir bildiğimiz var demek ki kızım. Dikkatli olun siz." Arabanın kapısını açarken kafamı salladım onaylarcasına. "Tamam, görüşürüz."

Serayla beraber arabadan indiğimizde babam biz bahçeye girene kadar gitmemişti. Biz bahçeye ulaştığımızda ise araba hareketlenmişti. Kapıdan girmeden önce dikilen görevliye öğrenci kartlarımızı göstermemiz gerekmişti. Mezuniyet için geldiğimizi anlayan adam bize yolu tarif ettiğinde kapıdan içeriye girdik.

İçeriye girer girmez bizi kocaman bir lobi bölümü karşıladı. "Mustafa geldi mi acaba?" diyerek çantasındaki telefonunu çıkaran Serayla beraber benim de zihnime Soner'in gelip gelmediği sorusu düşmüştü. En son bizi babam bırakacağı için orada görüşürüz demiştik.

Çantamdan telefonumu çıkardığımda bildirim çubuğuna düşmüş olan mesaj dikkatimi çekti. Soner yaklaşık on dakika önce geldiğine dair bir mesaj göndermişti. Kapıdaki adam bize arka bahçeye çıkmamızı söylemişti, muhtemelen oradaydı.

Telefonumu çantama atıp Seray'a döndüm. Olduğu yerde durmuş telefonu kulağına götürmüştü. Mustafa'yı arıyordu. Onu beklerken etrafı inceleme isteğiyle bakışlarımı otelin içerisinde gezdirmeye başladım. Bizim okuldan birkaç kişi buradaki koltuklara oturmuş sohbet ediyordu. En köşedeki koltukta Ozan'ı ve Ceylin'i gördüğüm gibi onların beni fark etmesine fırsat tanımadan hızla önüme döndüm fakat bunu yaparken gözlerim başka birisine takılmıştı; biraz ötede tekli koltukta bana arkası dönük bir şekilde oturan Soner'e.

O duruşu, omuzları, saçlarının şeklini kaç metre öteden görürsem göreyim tanırdım.

Seray'a "Sen geçersin bahçeye, ben geliyorum." diye seslendim. Mustafayla telefonla konuşurken bana *tamam* dercesine gözlerini kapatıp açtı.

Yavaş adımlarla Soner'e doğru yaklaştım. Arkadan görebildiğim kadarıyla beyaz bir gömlek ve üzerine siyah bir ceket giymişti. Altında da siyah pantolon vardı. Kaç aydır birbirimizin tamamen hayatındaydık ama ben Soner'in sweatshirt dışında bir şey giydiğini ilk kez görüyordum.

"Soner..." diye seslendim beni fark etmesi amacıyla. Sesimi duyar duymaz kafasını bana doğru çevirmişti, ben de zaten o esnada tam karşısına geçmiştim.

Bakışlarım anında saçlarına kaydı. Ben onun saçlarının dağınık hâlini çok severdim ama bugün o kadar da dağınık değillerdi. Özenle şekillendirilmiş gibi düzenli duruyorlardı. Bugün karşımda bambaşka bir Soner varmış gibi hissettim nedensizce. Karşımdaki görüntü nefes kesiciydi.

Soner'in bana bakmasıyla yüz hatlarına oturan şaşkınlık eş zamanlı olmuştu. Birbirine bastırdığı dudakları hafifçe aralanmış, bir şey diyecekmiş gibi olmuşsa da konuşmamıştı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan elinde tuttuğu kahve kupasını iki koltuk arasındaki dikdörtgen sehpaya bıraktı. O an göz bebeklerinin titrediğine yemin edebilirdim.

"Niye bahçeye geçmedin, buradasın?" diye sordum heyecanımı baskılamaya çalışırken. İnsanın sevgilisinin dehşet yakışıklı bir tip olması çok zordu. Ne giyse, saçını ne hâle soksa yakışıyor, eriyip gitmeme sebebiyet veriyordu.

Bakışlarını benden saniyelik bile olsa ayırmadan ayağa kalktı ağır hareketlerle. "Seni bekledim."

Elaları gözlerimden aşağıya kayarak bana asır gibi gelecek birkaç saniye boyunca beni süzdü. En sonunda bakışları yeniden gözlerimde durduğunda derin bir nefes aldım. "İyi yapmışsın." dedim mırıl mırıl bir sesle, bakışlarımı etrafta gezdirerek. "Geçelim mi o zaman bahçeye?"

Hissettiğim gerginlik sadece Soner'den değil anlamlandıramadığım başka bir histen de kaynaklanıyordu. Bunun ne olduğunu bir türlü bulamazken bakışlarım lobinin en köşesindeki koltuklara takılıp kaldığında bir cevap bulmuştum kendimce. Ozanla Ceylin'in öldürücü bakışlarının üzerimizde olması garip bir his uyandırıyordu bende.

Şu geceyi düzgün bir şekilde atlatmak istiyordum ancak ikisinin bakışlarına bakılırsa bu pek mümkün olmayacaktı.

Gözlerimi onlardan ayırarak Soner'e çevirdim. Benim kendisine bakmamla beraber dediğimi onaylarcasına kafasını salladı. Soner onları fark etmemişti muhtemelen, etseydi burada oturuyor olmazdı.

Birkaç adımda yanıma geldiğinde beklemediğim bir hareket yaparak elini tutmam için bana doğru uzattı. Eline bakakalırken sol elimi uzattım. Hemen elimi yakalayıp avucuna hapsederken yine beklemediğim bir şey yaptı ve elimi dudaklarına yaklaştırıp üzerine içten bir öpücük bıraktı. Bunu yaparken gözleri benden ayrılmamıştı. Resmen kalbime insin istiyor, ona göre hareket ediyordu.

Dudakları tenimden ayrıldığında "Çok..." dedi ama devamını getirmedi. Ne demek istediğini anladığım için istemsizce gülümserken iç çekercesine bir nefes alıp devam etti. "Güzel olmuşsun."

Elimi Soner'inkinden ayırırken "Teşekkür ederim." dedim neşeyle, harfleri uzatarak. "Sen de çok yakışıklısın ama," Gözüme batan yakasını tam anlamıyla düzelttim. Zaten düzgündü de böylesi daha iyiydi. "Bunu düzeltmezsek gözüm hep oraya takılır." Soner sadece gülmekle yetindi.

Yakasını düzeltip geri çekildiğimde Soner tekrardan elimi tuttu ve bu sefer parmaklarımızı birbirine kenetledi. Sonrasında bahçeye açılan kapıya doğru yürümeye ve beni de beraberinde yürütmeye başladı. Bu çekinmez tavırları beni sevindiriyordu. Kimseyi umursamaması hem benim hem de onun için büyük bir artıydı.

Beraber fazlasıyla kalabalık bahçeye geçtiğimizde bir an yüzümü buruşturacak gibi oldum. Tüm on ikinci sınıflar buradaydı ve hayliyle uzaktan bir insan sürüsü gibi duruyorlardı. Müzik açıldığında buranın alacağı hâli hayal etmek şimdiden bunaltmıştı beni. Neredeyse her adım başına masa konulmuştu. Yuvarlak, küçük masalar yerden epey yüksek olduğundan çevrelerinde oturmak için herhangi bir sandalye yoktu. Masaların gerisinde ışıklar vurduğu için suyu parıl parıl parlayan bir havuz gördüm.

"Bir mezuniyette havuz varsa gecenin sonunda öğrenciler o havuza mutlaka girer." diye konuştum. "Biz o öğrencilerden olmayalım lütfen."

Bugün çok güzeldim, havuza girerek bu güzelliğimi bozamazdım.

"Bana göre hava hoş," diyen Sonerle beraber memnuniyetle kafamı sallamıştım ki boş masa arayan gözlerim Mustafayla Seray'ı gördü. "Hadi şuraya gidelim." Soner'i çekiştirerek Serayların yanına yürütmeye başladım.

Otuz iki diş sırıtarak havuzu izleyen Mustafa bana pek güven vermemişti açıkçası...

"Selam," dedim yanlarına ulaştığımızda.

Mustafa bakışlarını havuzdan ayırarak bize çevirdiğinde bir baş selamı vermişti. "Merhabalar efendim, merhabalar. Hoş geldiniz, sefa getirdiniz. Havuzun güzelliğini gördünüz mü?"

Çantamı omzumdan indirip masaya bırakırken artık daha da yakınımızda olan havuza baktım. "Görmemiş olmayı diliyorum."

"Neden öyle dediniz hanımefendi? Hep beraber havuza atlamamız yok mu? Olmasın mı?"

"Yok," dedi Seray. "Yok Mustafa, yok."

"Yemin ederim zevk nedir, hayattan nasıl zevk alınır hiçbir fikriniz yok. Boş boş yaşıyorsunuz." Burnunu kırıştırırken kınayıcı bakışlarını bizden alıp havuza çevirmişti.

"Öyle mi? Nasıl zevk alınırmış hayattan öğret bakalım, çok bilmiş." Seray'ın konuşmasıyla beraber Mustafa omuzlarını kaldırıp indirdi. Bunu yaparken Seray'a bakmamıştı hiç. "Anlatsam da anlamazsınız. Hiç boş yere ağzımı yoramam sizin için."

"Kırıcıydı bu dediğin yalnız." dedim yalandan bir alınmışlıkla.

Beni tınlamayan Mustafa'ya gülerken gözlerim Soner'in ceketinin bilek kısmını düzelten eline takıldı. "Eline ne oldu?" diye sordum, eline uzanırken. Üstünde yer yer çizikler, yaralar vardı. Yeni olduğu yaraların kabuk tutmamış olmasından belliydi. Onu en son gördüğümde de böyle bir şey görmemiştim elinde.

Kafasını eğerek eline baktı ve kısaca durumu açıkladı. "Merlin yaptı."

"Merlin kim?" diye atıldı Mustafa.

İşaret parmağımı Soner'in elinin üzerindeki çiziklerde gezdirirken gülerek Mustafa'yı yanıtladım. "Kedimiz."

"Sizin kediniz de mi var? Vay be." dedi oldukça şaşkın bir şekilde.

"İnsanların kedileri olabilir," dedi Seray. "Bilmiyorsan öğren diye söylüyorum. Bu kadar şaşırman normal değil."

"Neye şaşıracağım sizin nezdinizde makul bir zemine oturmak zorunda mı hanımefendi?"

"Oturmak zorunda beyefendi."

Mustafa kafasını iki yana salladı ve sıkıntıyla nefesini verdi. Onlar günlük birbirine sataşma dozunu almak üzere birbirlerine laf yetiştirmeye başlarken benim dikkatim hâlâ Soner'in elindeki küçüklü büyüklü

çiziklerdeydi. "Ne yaptın da Merlin'i sinirlendirdin yine acaba?" diye sordum.

"Bir şey yapmadım," diyerek savunmaya geçti hemen. Bu tavrıyla masum bir çocuk gibi gözükmüştü gözüme. "Oyuncağına da dokunamayacaksak niye besliyoruz bu hayvanı?"

Merlin ve japon balığı figüründeki oyuncağına olan hassasiyetleri...

Dokununca tıslıyor, patilerini hiç acımadan uzanan ele geçiriyordu ne yazık ki. Oyuncağını ondan sonsuza kadar alacağız sanıyordu herhalde. Başka bir açıklama bulamıyordum bu duruma.

"Çünkü sen onun kölesisin," diyerek Soner'e acı gerçeği dillendirdim. "Merlin için yalnızca bir kölesin. Her kedi için olduğu gibi."

"Kırıldım, hoş olmadı bu dediğin." Sesli bir şekilde güldüm.

"Eee, acı gerçekler. Yapacak bir şey yok."

Ben gülerken dalıp gitmiş gibi uzun uzun baktı yüzüme. Gözlerimde, gülerken kıvrılan dudaklarımda, sonra ara sıra saçlarımda gezinip durdu gözleri. Gülüşüm yerini derin bir tebessüme bırakırken bu duygu yüklü bakışlara başka nasıl karşılık verilirdi bilmiyordum.

Derken ortamın dağılmasına sebep olacak bir şey oldu. Emre'nin sesi duyuldu ve Soner'in bakışları bir anda normale döndü. Bomboş bakışlarını masaya indirip hemen arkasından gelen Emre'ye bakma tenezzülünde bile bulunmadı. "Selam gençler," diyen Emre'ye ise Serayla Mustafa'dan yanıt gecikmemişti.

"Selam." diyen Seray iken Mustafa bambaşka bir tepki vermişti. "Sen yine geldin mi?"

Emre'den *geldim kör misin* tepkisini beklemiştim ama o anlamsızca bakmıştı Mustafa'ya. Mustafa gözlerini devirdi ve ofladı. "Bu grup gerçekten çok ruhsuz ya. Geldim kör misin demen gerekiyordu. Hiç mi sosyal medya kullanmıyorsunuz abi?"

Emre Seray'ın yanına geçtiğinde yuvarlak masanın etrafını tam anlamıyla doldurmuştuk. "Kullanıyoruz ama milattan önceden kalma esprileri yapmıyoruz." diye karşılık verdi Emre.

Mustafa alayla konuştu. "Ya ne yapıyorsunuz? Zort mort mu diyorsunuz siz," Ellerini havaya kaldırıp tırnak işareti yaptı ikisiyle de. "Yeni sosyal medyacılar."

"Oğlum senin benimle derdin ne lan? Her fırsatını bulduğunda bana sataşıyorsun."

Belli etmese de aramızdaki en kinci insan Mustafa'ydı. Ara sıra Emre'nin bize katılmasına alışmıştı ancak yeri geldiğinde laf atmayı, sataşmayı esirgemiyordu. Yeri geliyor normal iki arkadaşlarmış gibi davranıyordu yeri geliyor hiç haz etmediği birisi gibi.

"Bu gruba girmiş olman yaptıklarını unuttuğumuz ve seni sevdiğimiz anlamına gelmiyor koçum. Sen hâlâ benim gözümde Ozan'ın yan sanayisi olan Emresin." Emre'nin bariz bir şekilde yüzü düştü. Bu durum beni üzüyordu. Mustafa da haksız sayılmazdı ama bu konular açıldığında istemsizce üzülüyordum. Keşke Ozan buradaki hiç kimsenin hayatına girmemiş olsaydı da şu an geldiğimiz nokta bu olmasaydı.

"Ne yapmamı bekliyorsun anlamıyorum, zamanı geri alabilme gibi gücüm yok."

"Bu konulara hiç girmesek mi," diyerek araya girdi Seray. Evet manasında kafamı salladım. "Mezuniyet günümüzü böyle şeyler konuşarak batırmayalım."

"Hayır bekle," dedi Emre. "Mustafa'nın derdi ne anlamak istiyorum. Sıkıldım sürekli bana sataşmasından."

Mustafa fazlasıyla ciddi bir şekilde tam karşısındaki Emre'ye bakıyordu. İki kaşının arasında belirginleşen çizgiye bakılırsa sinirlenmeye başlıyordu ve Mustafa kolay kolay sinirlenen birisi asla değildi. "Senin burada ne işin var Emre?" dedi Mustafa. "Ozanlarla aran bozulunca yalnız kalmamak için soluğu bizim yanımızda aldın, farkında değil miyiz sanıyorsun? Siz değil miydiniz insanlara türlü türlü zorbalık yapan? Ne oldu da bir anda kötü polisten iyi polise geçiş yaptın?"

Aslında işin aslı pek de sandığı gibi değildi. Mustafa'nın da aynı Seray gibi bilmediği şeyler vardı.

"Ozan gibi değildim." Mustafa'nın art arda sorduğu soruların ardından Emre sadece bunu diyebilmişti.

"Ya bırak Emre kimi kandırıyorsun? Basbayağı onlar gibiydin. Grup mesajlarımız duruyor hâlâ istersen açıp göstereyim. Ne olmuş, aşık olmuş da bir anda iyi olası tutmuş herhalde. Herkesin bu kadar çabuk geçmişi unutuyor olması benim kanıma dokunuyor gerçekten."

"Bunları konuşmanın yeri değil," dedim. "Tartışmanızı başka zaman yapamaz mısınız?"

"Gerçekten." diyerek arka çıktı Seray bana.

"Özellikle sen," deyip bana döndü Mustafa. "Bu elemanın senin sevgiline neler yaptığını nasıl bu kadar çabuk unuttun da aramıza girmesine razı

oldun acaba? Hepsine tek tek baş kaldıran sen değil miydi?"

Dakikalardır konunun muhattabı değilmiş gibi etrafı izleyen Soner, Mustafa'nın bu çıkışıyla beraber tüm dikkatini bize verdi. Daha benim ağzımı açıp bir şey dememe izin vermeden sessizliğini bozdu. "Sizin bilmediğiniz şeyleri bildiği için. Duyarlılığın için sağ ol ama ben bile bu durum karşısında ses çıkarmıyorken Beste'ye 'senin sevgiline yaptıklarını nasıl unutabilirsin' diye çıkışamazsın." dedi ters bir şekilde.

"Tamam, tamam, tamam." diye konuştu Seray yatıştırıcı bir sesle. "Ağır olun yoksa bu gidişle kavga çıkacak."

"Amacım kavga çıkarmak falan değil," dedi Mustafa bu sefer daha ılımlı bir sesle. "Olanları bir şekilde kafamda mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyorum."

"Seninle aynı şeyleri sorguladım ve anladım ki o ikisi arasında kendilerinin bildiği bir şeyler var. Bu yüzden bizden ziyade birbirlerine daha ılımlı yaklaşabiliyorlar. Bizi ilgilendiren bir şey değilmiş demek ki," diye açıkladı Seray, Mustafa'ya. "Biz karşımızdaki Emre'ye bakalım ve geçmişi bir köşeye bırakalım, tamam mı?"

Bu Seray'ın Emre'yi açık açık savunduğu ilk an falandı sanırım. Emre'nin hoşuna gitmiş gibi yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu. Her ne kadar Seray'dan gizlemeye çalışsa da...

"Gerçekten çok garip ya," dedi Mustafa kafasını sallarken. "İyi tamam, sorgulamayacağım. Bana neyse sanki sizin meselelerinizden? Yiyin birbirinizi."

"İyi dileklerin için sağ ol." derken Emre, sesi alaylıydı.

Hoşnutsuz bir tavırla "Ne demek." dedi Mustafa da.

Ortamdaki sesi fırsat bilerek Soner'e doğru yaklaşıp kulağına fısıldadım. "İstersen başka bir masaya geçebiliriz. Sadece ikimiz."

"Gerek yok, iyi böyle." dedi Soner de bana doğru yaklaşarak. Hafifçe geri çekilip göz göze gelmemizi sağladım. "Gerçekten diyorum bak."

"Ben de gerçekten diyorum, iyi böyle." İçime sinmeye sinmeye kafamı salladım peki dercesine.

Neyse ki ortamın gerginliği fazla sürmeden Mustafa tarafından dağıtıldı. Böyle de birisiydi işte, ciddiyeti en fazla iki dakika falan sürüyordu. "Sınava da az kaldı," dedi söylediğiyle zıt bir biçimde neşeli bir sesle. "Kim ne kadar sıçacak merak ediyorum."

"Açmasana şom ağzını," dedim. "Sıçma falan yok. Herkes istediği yeri kazanıp gidecek."

Mustafa tabii tabii gibisinden havada elini salladı. "Valla kankam benim sıçacağım daha senenin başından belliydi. Ulan bir insan TYT fende eksi dört net yapmayı nasıl becerebilir? Hepsini yanlış yapsam zaten eksi beş oluyor."

Seray hemen bir motivasyon konuşmacısı edasıyla olaya el attı. "Şöyle düşün biz eşit ağırlıkçıyız. Fenden ne anlarız? Fen bizden ne anlamış ki biz ondan ne anlayalım? Gayet normal bence."

Bunu diyen kızın fenden on beşin altında net çıkarmaması ironikti.

"Değil mi kankam ya?" dedi Mustafa içi rahatlamış gibi.

"Fen çözmek bir eşit ağırlıkçıyı sıralamada öne atar ama." dediğimde Mustafa'nın Seray'ın söylediklerileyle güller açan suratı anında asıldı. "Bu kadar doğrucu davut olmak zorunda mısın Beste?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Doğruya doğruydu, boş hayallere kapılmanın lüzumu yoktu. "Birkaç matematik sorusuyla kapanır o fark." dedi Seray.

"Matematiğim de kötü," Mustafa dertli bir şekilde elini kafasına götürdü. "Ulan hayat." dedi harfleri uzatarak.

"Çapanın gururu olan kız gibi sahte doktor olmama son bir falan." diye devam etti dertli dertli.

Elinde tepsiyle masaların arasında dolaşan garsonlardan birisi bizim masaya geldiğinde hepsinde aynı içecekten olan beş bardağı masamıza bıraktı. Kimseye ne içeceği sorulmamıştı, bu ikramdı sanırım. İçinde ne olduğunu bilmediğim bardağa yaklaşıp koklarken Mustafa hiç kontrol etme gereği duymadan bardağı kafasına dikti.

Hepimiz onu izlerken içeceği yutup bardağı masaya bıraktı ve bakışlarını teker teker her birimizde gezdirdi. "Test ettim, kötü bir şey değilmiş. İçebilirsiniz."

Seray "Kendini bizim için feda eden koca yürekli insan." diyerek Mustafa'nın omzuna peş peşe indirdi.

"Böyle de iyi bir insanım işte. Nerede bulacaksınız benim gibisini? Neyse içmeyecek olan var mı?" diye bir soru yönelttiğinde Emre önündeki bardağı Mustafa'ya doğru ittirdi. "Ben."

Mustafa bardağı kaptığı gibi masadan bir, iki adım uzaklaştı. "Şimdilik görüşürüz gençlik, kendime biraz sonraki çift dansına partner bulmaya gidiyorum ben."

Bardaktaki ne idüğü belirsiz içecekten bir yudum aldım Mustafa'nın gidişini izlerken. Beklediğimin aksina kötü bir şey değildi. Meyveli

kokteyle benziyordu. Bir yudum daha aldığımda içilebilir bir şey olduğuna karar verdim.

Etraf iyice kalabalıklaşmıştı. Havuzun biraz ilerisinde canlı müzik için gelen bir grup ayarlamalar yapıyorlardı. Başlamak üzere olmalılardı. Mikrofonu düzelten solist arada bir ses denemesi yapıyordu.

"Beste lavaboya kadar gidelim mi?" diyen Seray'a baktığımda çantasını omzuna takıyor olduğunu gördüm. "Olur." dediğimde Emre konuştu. "Siz kızlar tek başınıza tuvalete gitmekten korkuyor musunuz? Niye illa yanınıza birisini almak zorundasınız?"

Seray sakin bir ses tonuyla "Siz kızlar diyerek bizden başka bir tür gibi bahsetmediğin zaman yanıtlarım bu sorunun cevabını." dedi ve koluma girdi.

Beraber masanın yanından ayrıldığımızda Seray ortalıkta gezinen garsonlardan birisine lavabonun yerini sordu. Garsonun yolu tarif etmesi üzerine gösterdiği yöne doğru yürüyüp çok da kuytu bir yerde olmayan lavaboya kısa sürede varmıştık. İçeri girince Seray koşar adımlarla soluğu aynanın karşısında aldı ve çantasından küçük bir makyaj çantası çıkardı.

"Yarım saatte makyajın bozulmadı, rahat ol." dedim bu tavrına karşılık.

Ben de aynanın karşısına geçip saçımın bozulup bozulmadığına baktım. "Rujum silinmiş bile." Çantasını kurcalayıp içerisinden rujunu çıkardı ve dudaklarına sürmeye başladı. Saçımın bozulmadığına kanaat getirdiğimde aynaya arkamı dönerek kalçamı lavabonun kenarına yaslayıp Seray'ı izlemeye koyuldum.

"Ozanları etrafta göremedim," Dudaklarını birbirine bastırıp ruju iyice her tarafa yedirdi. "Beklediğimin aksine bugün sorun çıkarmayacaklar gibi."

Gözlerimi devirdim. O tayfanın adını duymak bile midemi bulandırıyordu. "Lobide görmüştüm en son. Ters ters bakıyorlardı ama oralı olmadım pek. Hem daha yeni başlıyoruz, biraz geçince sataşacak insan arayışına başlarlar."

"Vampir gibiler yemin ederim." dedi rujunun kapağını kapatarak. "İnsanın kanını, ruhunu emiyorlar. Okulun bitmesine en çok da bu sebepten seviniyorum. Bir daha şunların yüzünü göremeyeceğim ya..."

Kafamı salladım yavaşça. Her ne kadar yaptıklarına tepkisiz kalmayı başarsak da ne yazık ki tamamen kayıtsız kalamıyorduk. İçten içe sinirleniyordum. Bu sinir yavaşça öfkeye dönüyordu. Şiddetten nefret eden bir insandım fakat böyleleri gerçekten hak ediyordu.

"Bittiyse işin dönelim mi?"

Makyaj çantasını, diğer çantasının içine attıktan sonra bana döndü. "Olur."

Birlikte tekrardan bahçeye döndüğümüzde ortamda hoş bir müzik çalmaktaydı. Dakikalardır hazırlık yapan grup melodisi fazlasıyla tanıdık gelen bir şarkıya giriş yapmışlardı. Sözlerini söylemiyor, yalnızca melodisini dinletiyorlardı. Masaya henüz varamadan yarı yolda Soner'e rastladığımızda Seray durmamış ve masaya ilerlemişti. Soner'in tam önüne geçtiğimde "Ne oldu?" diye sordum.

"Sıkıldım." dedi kısaca.

"Sıkıldıysan gide-"

"Öyle bir sıkılmak değil," dedi sözümü keserek. "Sen gidince yani. Tek iken." Halbuki sadece birkaç dakikalığına ortadan kaybolmuştum...

Gülümsedim ister istemez. "Bana bu kadar aşık olma çocuk, üzülürsün sonra."

Aynı gülüş onun yüzünde de belirirken çalan şarkı değişti. "Tekrar söylüyorum istersen başka masaya geçelim. Göbek bağımız onlarla bir kesilmedi." dedim ama beni dinliyor gibi bir hâli yoktu. Daha çok yeni çalmaya başlayan şarkıya odaklanmıştı. Kafasını geriye atarak müzik grubunun olduğu yere baktı. Onunla beraber istemsizce ben de o yöne bakmıştım. Elaları bana döndüğünde "Güzel şarkı." demişti. Dediğiyle beraber şarkıya dikkat kesildim.

O gün ki gördüm seni,
Yaktın, ah yaktın beni...

Fikrimin İnce Gül'ünü söylemeye başlamışlardı ama şarkıyı daha çok rock tarzında yorumlamışlardı sanki. "Gel, dans edelim." Ani bir şekilde elime yapışıp beni kendiyle beraber yürütmeye başladığında anlamsız bir şaşkınlığa uğramıştım. Neye şaşırmıştım bilmiyordum, zaten başından beri mezuniyette bir dans olacağını bilmiyor muydum? Sanırım şaşkınlığım Soner'in çevredeki kimseyi umursamamasınaydı. Çünkü Soner umursamıyorum imajı çizip içten içe her şeyi kafasına takan bir kişilikti.

Havuza yakın bir bölgede bir kısımda boşluk bırakılmıştı, dans alanı için. O tarafa doğru ilerlerken dans etmek için hareketlenen tek çiftin biz olmadığını görmek beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Ben de arsızın teki olabilirdim ama yüz küsür kişinin içinde tek dans eden çift biz olsaydık, üzerimizdeki bakışlar sebebiyle fazlasıyla utanır ve gerilirdim.

Hızlı bir şekilde dolmaya devam eden boşluğa ulaştığımızda Soner durdu ve elimi bırakmadan bana doğru döndü. Göz göze geldiğimiz an yapabildiğim tek şey ellerimi geniş omuzlarına yerleştirmek olmuştu. Soner'in kolları belime sarılırken aramızdaki mesafe çoktan kapanmış ve yine kendimi ona bir karışlık uzaklıktan bakarken bulmuştum.

Bu defa giydiğim topuklu ayakkabı sebebiyle aramızdaki boy farkı o kadar da fazla değildi. Ellerimi omuzlarına koymuş olmam Soner'i rahatsız etmiş olacak ki kısa bir an belimdeki kollarını çözdü. Ellerimi bileklerimden tutarak boynunda birleştirdikten sonra kolları eski yerini aldı. "Bu neydi?" diye sordum gülmemek için kendimi tutarken.

"Böyle daha iyi," dedi hafifçe çatılmış kaşları eşliğinde. "Öylesi yabancıymışız gibiydi."

"Peki." dedim uzatarak.

Fikrimin ince gülü, kalbimin şen bülbülü.

"Bugün ne oldu biliyor musun?" diye başladım söze. İki gündür görüşemiyorduk Sonerle. Her gün akşamında ona günümün nasıl geçtiğini uzun uzun anlatmak alışkanlık olmuştu. Şimdiyse bugün ne yaptığımı anlatacaktım. Soner ise her zaman olduğu gibi ilgiyle, gözlerini gözlerimden ayırmadan beni dinleyecekti.

Sabah nasıl ders çalıştığımı, kaç saat ders çalıştığımı anlatmakla başladım önce. Sonra öğlen vakti ilk kez denediğim tariften bahsettim. Serayla mezuniyete hazırlanışımdan buraya gelişime kadar en gereksiz detayları bile anlattım. Söylediğim hiçbir şeyi sorgulamadı, bu da anlatılır mı be demedi. Başkasına anlatsam ne diyor bu salak denilecek her ayrıntıya cevap verdi, beni karşılıksız bırakmadı. Gün içinde kırılan tırnağımdan ve hissettiğim acıdan bahsettim, 'öpeyim geçsin' dedi.

Her hareketine eriyip gitmekten yorulmuştum artık.

Şarkı değişip bir yenisine geçerken bile dansı bırakmadık. Benim anlatacaklarım bitti ama dansımız bitmedi. Aramızda bir dakikalık sessizlik oluştu sonrasında. Bu sessizliği içimi kemiren bir soruyu dile getirerek bozdum. "Emre konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Çenesi bariz bir şekilde kasılırken uzun süredir ilgili bir şekilde yüzümde gezinen bakışlarını benden ayırdı. "Bir şey mi yapmam gerekiyor?"

"Hayır da, ne zamana kadar böyle sürecek merak ediyorum sadece." Aynı ortamdaki iki kişinin arası iyi olmadığında ister istemez bu diğerlerine de yansıyordu.

"Süren bir şey yok Beste. Hâlâ aynı fikrimdeyim. Senin arkadaşın olduğu için aynı ortamlara girmek zorunda kaldığımızı kabullendim sadece."

"Bu kadar mı?"

"Başka ne olacaktı?" derken ki eminliği, netliği gözlerinden okunuyordu.

"Emreyle asla eskisi gibi olmayacaksın değil mi? Barışmayacaksın onunla." Hep üstü kapalı konuşulmuştu bu konu. Bir kereliğine açık açık duymak istiyordum Soner'den.

"Biz küs değiliz ki barışalım," dediğinde saniyelik bir an umutla doldum ancak devamında sarf ettiği sözler erken davrandığımı kanıtlar nitelikteydi. "Biz birbirimizin hayatından tamamen çıktık." Kafamda oluşan soru işaretlerini gözlerimden okumuş gibi "Bakma öyle." dedi. "Durum bu."

"Hiç mi eski dostunu özlemiyorsun? Veya ne bileyim hiç mi yanında benim haricimde birisi olsun istemiyorsun?"

"Senin de söylediğin gibi eski. Eski eskide kaldı. Bana eski günleri hatırlatan hiçbir şeyi istemiyorum hayatımda." Elalarını etraftan alarak gözlerime çıkardı. "Senin de istediğin bu değil mi? İyileşmem. İyileşmek istiyorsam bana kötü anılarımı hatırlatan insanları hayatımda tutamam."

"Güzel günleriniz de vardı."

"Ne fark eder? Ben çok mu anlayışsız bir insanım Beste? Hiçbir zaman Emre'den bahsederken kötü bir laf etmedim çünkü her zaman neyi neden yaptığını bildim. Canı sağ olsun dedim geçtim. Ailevi olarak bu kadar zor durumdayken karşıma geçip bu böyleyken böyle dese ben anlayışsızca mı karşılardım? Eminim zor değildir bunu yapmak."

"Peki karşına geçip böyleyken böyledi deseydi, sen siz yalnızken sana iyi olup Ozanlar varken kötü olmasına olur, bana uyar diyecek miydin? Yargılamak için değil sadece merak ettiğim için soruyorum. Tepkini öğrenmek için."

Düşündü birkaç saniye kadar. "En azından kendimce mantıklı bir sebep bulmadan öncesinde gözümde en yakın arkadaşım beni sattı konumuna düşmezdi çünkü ben bunu gerçekten düşündüm ve hissettim. Bu durumda da o insana gerçekten güvenip hayatıma sokmanın bir manası yok. Eğer arada bir de olsa aynı ortamda denk gelmemize bir şey demiyorsam bu senin için. Sen kendini kötü hissetme diye."

Konuşma gitgide can sıkıcı bir hâl alıyordu. Gözlerimi Soner'den ayırıp etrafta gezdirmeye başlarken ofladım. Şu an daha net anlamıştım ki benim umduğum gibi o ikisi arkadaşlıklarına bir gün devam falan etmeyeceklerdi.

Soner başından beri sınırını çizmişti. Zorla Emre'yi hayatına sokamazdık ne de olsa.

Gerilen havayı dağıtmak için aklıma gelen ilk şeyi yaptım. "Yaaa," dedim neşeli bir şekilde Soner'e dönerek. "Senin dilin açılmış." Bir elimi yanağına götürüp küçük bir çocuğu sever gibi dudaklarını büzmeye çalıştım. "Kendini savunmaya başlamışsın. Bu kadar haşin olma bak, ısırırım."

Yüzünü geriye doğru çekerek onu düşürdüğüm bu gülünç durumdan kurtulmaya çalıştı ama dudağının kenarına varla yok arası bir öpücük bırakmadan kurtulmasına izin vermedim. Kısa süren öpücüğümün ardından geri çekildiğimde elim de yeniden boynuna gitmişti. Bir anda değişen duygularıma kolay adapte olabilme yeteneğine sahip olmuştu sayemde. İfadesiz bakışlarından sıyrılıp mest olmuş bir şekilde bana bakıyor oluşunu buna yoruyordum.

"Sen istemediğin sürece Emreyle yan yana gelmemeniz için elimden geleni yapacağım. Bu saatten sonra kimseyi hayatına sokamam. Ben dostluğunuzun sandığımdan daha güçlü olduğunu düşünmüştüm ancak öyle değilmiş. Senin istediğin gibi olacak bundan sonra."

Dediği gibi iyileşmek için önce zihninde kötü hatıralarını canlandıran kişi veya nesneleri hayatından olabildiğince uzağa atmalıydı. Evet, Emre bir zamanlar en yakınıydı ama Ozanlarla beraber olduğu dönemde Soner'e yaptığı haksızlık da ortadaydı. Bu saatten sonra elden bunu düzeltmek adına bir şey gelmezdi.

"Teşekkür ederim." dedi ortada teşekkür edeceği bir durum olmamasına rağmen.

Gülümsedim. O da gülümsedi ve bu defa konuyu ışık hızıyla değiştiren Soner oldu. "Saçlarını kestirmişsin." Bir an bunu hiç fark etmeyeceğini sanıp kahrımdan öbür tarafa gidip gelmiştim. Saçlarını boyatıp kocası tarafından fark edilmeyi bekleyen kadınlar gibi acaba Soner ne zaman saçımın yarısının gittiğini görecek diye beklemiştim.

"Kestirdim," dedim kafamı hafifçe sallayıp saçlarımın hareketlenmesini sallarken. "Aslında perçem de kestirdim ama şu an saçlarım örülü olduğu için belli olmuyor. Nasıl olmuş?"

Hayatım boyunca uzun saç kullanmıştım. Saçlarım bu denli kısalığı ilk kez görüyordu. Gerçi hâlâ kısa değildi omzumun başladığı noktanın bir santim kadar aşağısında bitiyordu fakat saçları hep bel ve sırt hizası arasında gidip gelen birisi için fazlasıyla kısa bir modeldi. "Güzel olmaması

gibi bir durum olabilir mi?" diyerek benim iyice olduğum yerde jöle kıvamına gelmemi sağladı.

"Ama," Belimdeki elleri fazlasıyla yavaş hareketlerle sırtıma kadar tırmandı. "Ellerim beline sarıldığında saçlarının uçlarının bıraktığı darbeler hoşuma gidiyordu." Sırtıma kadar tırmanan elleri nefes alış verişlerimi güçleştirirken bir an hiç durmayacak sandım ancak tam sırtımda durdu. "Kestirme bir daha saçlarını." Sonra nazikçe ekledi. "Yani kestirmesen daha iyi olur, kendin bilirsin yine."

"Beni manipüle ediyorsun." dedim huysuzca.

"Ne yapıyorum, ne yapıyorum?" dedi gülerek.

"Manipüle ediyorsun. Önce yapma diyorsun, tam emir verdiğin için kızacakken cümleyi yumuşatıp tamam hayatım sen ne dersen o olur diyecek kıvama getiriyorsun beni." Utanmasam onu da derdim de birazcık dik duruşumuz da olmalıydı. Her lafına düşemezdik.

Düşerdik dedi içimden bir ses.

"İftira," dedi kınar gibi bir sesle. "Asla öyle şeyler yaşanmadı. Sen uydurdun şu an."

"Sen kafanda kurmuşsun kızım yaa da de bari de tam olsun." dedim homurdanarak.

"Hazır aklıma gelmişken sana bir şey vereceğim," dedi konudan bağımsız bir şekilde. Sesi keyifliydi, yüzü gülüyordu. Belimdeki kollarından birini ayırıp elini ceketinin iç cebine götürdü. İçinden bir kağıt parçası çıkardığında merakla baktım elindekinin ne olduğuna. "Bugün aldım." diyerek bana uzattı ve nihayet ne olduğunu net bir şekilde görebildim.

Mavi Gri konser bileti.

Deja vu oldum birdenbire. Bana ilk kez Mavi Gri bileti verdiği o gün canlandı zihnimde. Nasıl sevindiğim geldi aklıma ve ertesi günün, hayatımdaki en kötü günlerden birisinin, görüntüleri adeta bir film şeridi gibi akıp gitti gözümün önünden. Nefesim sıklaşırken ellerimi Soner'in boynundan çektim bilinçsiz bir şekilde. "Hayır, hayır, hayır." dedim birkaç adım gerilerken. "Sen o bileti çıkarmadın, ben de görmedim. Hayır."

Soner'e arkamı dönüp onu orada öylece bırakarak dans eden diğer çiftlerin arasında seri adımlarla yürümeye başladım. Daha dans için ayrılan alandan ayrılamadan benden daha seri bir şekilde hareket eden birisi kolumdan tutarak beni kendisine çevirdi. Ela gözler bu tepkimi bekliyormuş gibi içlerinde zerre şaşkınlık barındırmadan bana bakıyordu.

"Nereye gidiyorsun Beste?"

"Bak benim o konser biletiyle travmam var tamam mı? O olaydan sonra zihnimde hiç hatırlamak istediğim anlar canlanıyor diye aylarca o grubun hiçbir şarkısını dinleyemedim. En sevdiğim grupken üstelik. O yüzden ne sen o bileti aldın ne de ben gördüm tamam mı? Ben bu senaryonun devamını biliyorum çünkü."

Gözlerinden bir hüzün dalgasının geçip gittiğine şahit oldum. Bana yaşattığı acı, hissettirdiği her bir duygu içinse eğer bu hüzün çok yerindeydi. "Bu sefer öyle değil." dedi beni ikna etmeye çalışır gibi.

"Sok o bileti cebine. Görmedim ben onu." Yine gitmek için yeltendim ancak ve ancak yine engellendim. Bileti hâlâ tutarken aynı zamanda iki kolumu da sıkıca kavradı elleri. Aramızdaki mesafeyi beni kendisine doğru çekerek kapattı. "Beste yemin ederim bu sefer sandığın gibi değil. Bu defa o konsere beraber gideceğiz. Bak," Bileti daha net görebilmem için havaya kaldırdı. "Sınavının olduğu gün akşam."

20 Haziran'daydı konser.

"Bütün sene çok çalıştın. Yetmedi ben seni çok yordum. Tüm senenin yükünü atman için iyi gelir diye düşündüm. Bu defa başka şeyler yok altında, gerçekten." Elaları büyük bir beklentiyle yüzüme bakarken elindeki bilete bakarken histerik bir gülüş çıktı dudaklarımın arasından. "Yine tek bilet almışsın. Valla biliyorum ben bu hikayenin sonunu ya." dedim ağlamaklı bir sesle.

"Ne yapayım illa başında nöbet mi tutayım kendine bir şey yapmaman için? Soner ben niye ne yaparsam yapayım sana bu hayatı-"

Sözlerim Soner'in ceketinin cebinden bir başka konser bileti daha çıkarmasıyla yarıda kesiliverdi. "Diğer cebimde kalmış, o yüzden." dedi mahcup bir edayla.

İşte şimdi işler değişmişti.

İki elinde tuttuğu biletlere bakakalırken ciddi olup olmadığını çözememiştim. Gerçekten Mavi Gri konserine bilet almıştı ve birlikte gidecektik öyle mi? Bakışlarımı şüpheyle yüzüne çıkardım. Sanki yalan söyle anlayabilecekmişim gibi her bir mimiğini, bakışını uzun uzun inceledim. Bana yalan söylediği zamanlar bakışlarını benden kaçırır, ben hariç her yere bakardı. Elalarının gözlerimden ayrılmaması yalan söylemediğinin kanıtı olabilir miydi?

"Ciddi misin?" diye sordum elimi uzatıp iki bileti de Soner'den alırken. Biletlerin her ikisini yan yana koyup enine boyuna kadar inceledim. "Birisi sahte değil, değil mi?"

"Bana olan güvenin göz yaşartıcı ama evet, değil." Bir paranın sahte olup olmadığını kontrol edermiş gibi iki bileti de havaya kaldırıp ışık vuracak konumda tuttum ve bir de böyle inceledim.

"Üzgünüm ama bu konuda uzunca bir süre bana güven falan veremeyeceksin." dedim biletlerin sahte olmadığına kanaat getirip indirerek. "Konser bileti travmam oluştu senin yüzünden."

O dönem önemli olan Soner'in uyanması olduğundan geri plana atmıştım tüm hissettiklerimi. Sonra uyanmıştı, bu defa iyileşmesi önemli olduğu için ona yaptığım blöf haricinde konusunu açmamış, yine geri plana atmıştım duygularımı. Ona belli etmemiş olmamam bu durumun beni derinden etkilemediği anlamına gelmiyordu. Haftalarca onu gördüğüm o görüntü gözümün önüne gelip durmuştu.

"Biliyorum, özür dilerim." Yine özür diliyordu ama anlamsız olduğunun farkında değildi. Ölseydi bu özrün bana ne faydası olacaktı ki?

"20 Haziran mı demiştin?" dedim konuyu değiştirmek istercesine.

"Evet," dedi bana ayak uydurarak. "Sınavının bittiği gün."

Onu bile ayarlamış. Yerim.

"İstanbul'un diğer ucunda ama gideriz diye düşündüm." Konuşurken her kelimesini özenle seçiyormuş gibi temkinliydi. Öyle de olmalıydı zira şu an her lafının altından farklı anlamlar çıkarmaya çok müsait bir zaman dilimindeydim.

"Ben şimdi bunu alacağım," diye konuştum kaşlarım havalanırken. "Sonra başımıza bir şey gelmeyecek değil mi? Bak sınavıma da az kaldı, yapma böyle şeyler. Korkuyorum."

Gözlerini devirir gibi oldu. Derin bir nefes alıp aldığı nefesi sıkıntıyla dışarı verdi. "Olmayacak Beste. Ne yaparsam buna inanırsın bilmiyorum ama ben bu saatten sonra seni üzecek hiçbir şeyi yapmam. Aklımın ucundan bile geçirmem." Sözleri o kadar netti ki ona güvenmekten başka şansım yokmuş gibi hissetmiştim. Kalbim çoktan onay vermişti ama beynim hâlâ kuşkuluydu.

Kararsız kaldığımı, ne yapacağımı bilemediğimi fark ettiğinde kafasını hafifçe aşağı yukarı sallayarak "Tamam." dedi. Elimdeki biletleri alıp katlayarak ceketinin cebine soktu. "Dediğin gibi ben sana bileti vermedim, sen de görmedin."

"Tamam, tamam!" Ceketinin önünü açıp elimi iç cebine soktum. İki bileti de alıp çıkardıktan sonra birini tekrar cebine yerleştirdim. "Gidelim. Mavi Gri konseri sonuçta, boru değil."

Ani duygu değişimim Soner'in ruh hâlinin aniden değişmesine ve gülümsemesine sebep olmuştu. "Teşekkür ederim," dedim bileti kast ederek. Ellerimi omuzlarına yerleştirip sanki toz varmış da onları siliyormuş gibi avuç içimi yavaş yavaş geniş omuzlarında gezdirdim. "Yanlış hiçbir şey yapmak yok ama." Çocuğuna nasihat veren anne gibiydi tavrım.

Omzunda gezinen elimi yakaladı ve kafasını iki yana salladı. "Asla." Tuttuğu elimin avuç içini öptüğünde gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutmuştum.

Tam o sırada anın tüm duygu yükünü dağıtacak şekilde büyük bir gürültü koptu. Bir kızın çığlığıyla beraber havuzdan koca bir su kütlesi etrafa sıçradı ve çevresindeki birkaç kişiyi ıslattı. Bundan nasibimizi biz de almak üzereyken birkaç adım uzaklaşmış ve son anda suyun üzerimize sıçramasından kurtulmuştuk. Kaşlarım çatılırken olayın ne olduğunu çözmeye çalışıyordum ki çok geçmeden anlamıştım. Bir arkadaş grubu aralarındaki kızlardan birisini havuza itmişti.

Arkadaşları hunharca gülerken havuza itilen kız su yüzüne çıktı. "Geri zekâlılar!" diye bağırdı. Sesi öfkeli olmasına rağmen yüzünde bastırmaya çalıştığı bir gülüş vardı.

Gruptan birisi kimsenin itmesine kalmadan kendi isteğiyle suya atladığında her şey birkaç dakika içerisinde gelişti. Tüm okul bu anı bekliyormuş gibi havuza atlamaya başladı. Erkekler gömleklerini çıkardığı gibi hunharca suya atlarken kızlar eteklerinin havalanacağı korkusuyla nazik nazik giriyordu havuzun içine.

Bir anda eğlenceli bir ortama dönüşmüştü burası. Gülerek olan biteni izlerken yan tarafımdaki bir çocuğun beyaz gömleğini üzerinden sıyırdığını göz ucuyla fark etmiştim. Fark etmemle Soner'in önüme geçmesi ve görüşümü engellemesi hemen hemen aynı zamanda olmuştu. Çatık kaşlarla etrafa bakınırken benim aksime durumdan hiç de memnunmuş gibi durmuyordu.

Eceliyle oynarmış gibi havuzun hemen yanında Emreyle beraber dikilen Seray, Mustafa'nın arkasından yaklaşıp onu itmesiyle suyu boylarken beklemediği bu hamle karşısında düşmemek için Emre'nin koluna tutunmaya çalışmış fakat yaptığı tek şey Emre'nin de kendisiyle beraber havuza düşmesini sağlamak olmuştu.

İstemsizce kahkaha attığımda amacına ulaşmış olan Mustafa, Seray'ın sövmeleri eşliğinde bize doğru yaklaşmaya başladı. Yüzünde kocaman bir

sırıtış yer edinmişken "Orada izleyecek misiniz?" diye sordu bize.

"Çok güzelim bugün," dedim ellerimi elbisemin eteğinde gezdirerek. "Güzelliğimi bozamam."

Beklediğimin aksine diretmeden "Peki." dedi.

Ancak söylediğiyle icraati arasında büyük bir tezatlık olduğunu bir anda bileğimden kavrayıp koşmaya başlamasıyla anladım. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı gitgide havuza yaklaşırken. Şoku üzerimden atmam ve Mustafa'ya seslenmem birkaç saniye sürdü. "Hayır! Ben yüzme bilmiyorum, bırak beni!" Aklıma o an gelen ilk bahaneyi sunmuştum. Yüzme biliyordum ancak bunu dersem Mustafa'nın durmasını sağlarım sanmıştım.

Yanlış bir tahminde bulunduğumun tüm vücudum suların içerisine gömüldüğünde ancak farkına varabilmiştim. Buz gibi su yüzünden vücudumda inanılmaz bir acı hissederken bunda bir anda o hızla suyun içerisine atlamamızın da etkisi büyüktü.

Suyun içerisinde güçlükle gözlerimi açtım. Mustafa çoktan kafasını sudan çıkarmıştı. Ondan uzaklaşırken aklıma gelen ilk fikri uyguladım. Sırf birazcık vicdan azabı çeksin diye sanki suyun içinde boğuluyormuş gibi elimi kolumu her yöne doğru savurmaya başladım. Normal şartlarda boyumun yetmeyeceği bir derinlikte olduğumuz için boğuluyor numarası yapmak o kadar da zor olmamıştı.

Nefesim kesilene kadar bu böyle devam etti. Mustafa beni fark etti mi etmedi mi bilmiyordum ama bu numaraya son vermeliydim yoksa nefessizlikten gerçekten ölecektim.

Tam kafamı sudan çıkarmaya hazırlanmıştım ki benden önce birisi belimden tutup beni yukarıya çekiştirdi. Suyun altında boğuk boğuk işittiğim tüm sesler bir anda kulağıma dolarken derin derin nefesler alıp verdim. Gözlerimi açıp Mustafayla dalga geçmeye kendimi hazırlamıştım ki hemen dibimde duran elaları gördüğümde konuşmak için açılan dudaklarım öylece aralık kaldı. Soner suya atlamıştı.

Boğulma taklidi yapmaya karar verirken Soner'i düşünmeye fırsatım olmamıştı çünkü her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmişti ve tek amacım Mustafa'nın vicdan yapmasını sağlamaktı. Soner'in de endişelenebileceğini hiç hesaba katmamıştım.

Soner'in sinirle, hiç oralı olmadan suda oradan oraya zıplayan herkese su sıçratan Mustafa'ya baktığını ve ona doğru ilerlemek için hareketlendiğini

fark ettiğimde elimi yanağına yerleştirip bana bakmasını sağladım. "Dur, dur. Yüzme biliyorum, numara yaptım."

Bakışlarındaki öfke az da olsa dağıldı ama hâlâ sinirli olduğunu görebiliyordum. "Biliyor olsan bile istemiyorsan seni zorla suya sokamaz." dedi Mustafa'ya ters bakışlar atarken. Mustafa bunun pek farkında değildi gerçi.

"Eğlencesine," dedim geçiştirircesine. Ben de Mustafa'ya kızgındım ama dediklerini onaylarak yangına körükle gitmek de pek tercihim değildi. Islandığı için yüzüme yapışan saçlarımı ayırmaya çalıştım. "Havuzdan çıkınca gösteririm ben ona. Boş ver sen."

Gözleri saçlarımla uğraşan elime indiğinde birkaç saniye içerisinde tüm sinirinin uçup gitmişti. Elini suyun içinden çıkarıp yanağıma götürdü. Yapışan saç tellerini birer birer nazik bir şekilde yüzümden ayırmaya başladığında ben elimi saçlarımdan çekip omzuna götürmüştüm. Soner boyunun verdiği rahatlıkla suyun içinde benim aksime yüzmeye çalışmadan düzgün bir biçimde durabiliyordu. Tam omuzlarının başlangıcına geliyordu suyun hizası.

Eli yanağımdan yavaşça boynuma kaydığında oradaki saçları da iteklemiş ve hissettiğim rahatsızlığın son bulmasını sağlamıştı. Suyun soğukluğu tir tir titrememe hatta dişlerimin takır takır birbirine vurmasına sebep oluyordu ama boynumla temas eden parmak uçları tenimi kasıp kavuruyordu adeta.

"Su soğuk," dedi gözlerini gözlerime çıkardığında. "Çıkalım, üşüme."

Hiç itiraz edemeyecektim, kelimenin tam anlamıyla donuyordum. Henüz mayıs ayındaydık ve akşamları havalar o kadar da sıcak değildi. Üstelik bir de havuzun içerisindeydik. İçimden hasta olmamak için dualar ede ede havuzun kenarına doğru yaklaştım yüzerek. Soner hemen yanımdan geliyordu. Havuzun içinde onlarca kişi vardı. Herkes öyle eğleniyordu ki. Bu kadar üşümüyor veya tüm güzelliğimin bozulduğunu düşünmüyor olsaydım ben de aynısını yapabilirdim belki.

Havuzdan çıkmam için Soner belimden tutarak bana destek oldu ve havuzun kenarındaki taşa oturdum. Bacaklarım hâlâ suyun içerisindeyken havuzdaki öğrencilerde gezdirdim bakışlarımı istemsizce. Serayla Mustafa bir köşede su savaşı yapıyorlardı. Onlara katılmamak için özen gösteren Emre ne yazık ki aralarında kalıyor ve Mustafa'nın hiç acımadan savurduğu suların hedefi oluyordu.

Sonra bakışların hâlâ suyun içinde olan Soner'e kaydı. Ellerini bacaklarımın iki yanına yaslamıştı. Ona baktığımı görünce kafasını hafiften iki yana salladı. "Neye gülüyorsun?"

"Hiç," derken güldüğümün farkında bile değildim. "Öylesine." Elimi sırılsıklam olmuş saçlarına götürdüm. İşte şimdi dağınıktı. Ben de en çok bu hâline bayılıyordum zaten. Parmaklarım saçlarının arasında kaybolup giderken "Soner," diyerek seslendim. "Değişiyorsun yavaş yavaş..."

Ne demek istediğimi anlamamış gibiydi. Kötü bir şey dediğimi sandığından olsa gerek kaşları sorgularcasına çatılmak üzereyken işaret parmağımı iki kaşının arasına değdirdim. "Kötü anlamda değil, iyi manada bu değişimin."

Rahatlamış ifadesi gözlerinden okunurken bu sefer "Nasıl?" dedi.

"Yani," Daha az derin olmayan bir kısımda olduğumuzdan su göğsüne kadar geliyordu. O hâlâ havuzda olduğu için bu defa yukarıdan bakan taraf bendim. "Eskiden yapamadığın çoğu şeyi artık rahatlıkla yapıyorsun. Çevrendekileri o kadar da umursamıyorsun," Konuşmak için dudakları aralandığında izin vermeden devam ettim. "Zaten umursamıyordum deme, için içini yiyordu biliyorum ben."

İtiraz etmedi. Öyle değildi demedi. "İçinden bambaşka birisi çıkmaya başladı. Ne zaman beni daha da şaşırtamaz desem her gün bu lafımı bana yutturmak istercesine beni daha da şaşırtacak şeyler yapıyorsun. Ya ailemle tanıştın, annemle samimi oldun. Annem seni çok seviyor, neredeyse oğlu gibi görüyor. Senenin başındaki sen olsaydın değil bu kadar samimi olmak ailemle tanışmazdın bile. Değişiyorsun, iyileştikçe değişiyorsun. Sen değiştikçe ben sana daha çok aşık oluyorum. Başardığın şey ne kadar zor bir şey farkındasın değil mi? Ne kadar güçlü olduğunun farkında mısın?"

"Hep söyledim, yine söylüyorum." dedi tüm söylediklerime karşılık. "Hep senin sayende."

"Ben de hep söyledim, yine söylüyorum. Sen istemeseydin benim çabalarım bir sonuç vermezdi. Sen istedin ve oluyor. Hep olacak."

"Hep olacak," diye tekrarladı beni. "Sen olduğun sürece."

"Ben hep olacağım." Saçlarındaki elimi yavaşça yüzüne indirdim. Yanağını okşadım. "Ama kendini benimle şartlandırmanı istemiyorum. Benim olmayacağım zamanlar da olacak. Hayat bu, yarın başımıza ne geleceği hiç belli değil. Eğer olur da bir gün yanında olamazsam hayattan elini eteğini çekmeni istemiyorum. Senenin başındaki Soner'e dönüşmeni istemiyorum. Bunu ne kendine ne de bana yapmanı istemiyorum."

Bu söylediklerim hoşuna gitmemişti. Sık sık bakışlarını kaçırmasından, sert bir biçimde yutkunmasından belliydi. "Böyle konuşma Beste. Hiç sevmedim bu söylediklerini."

Güldüm yanağını okşamaya devam ederken. "Zaten zorunlu nedenler olmadığı sürece benden kurtulman imkansız," dedim durumu alaya vurarak. "Yapıştım yakana koçum öyle kolay kolay kurtulamazsın benden."

"Bizde böyle mi demek istiyorsun bu şekilde racon keserek?"

"Yani," dedim kafamı yana yatırarak. "Bizde sevgiler mezara kadar aslan parçası. Sevdik mi ölene kadar."

Keyifle konuştu. "Kimmişsiniz siz?"

"Küçük bir oluşumuz," Gözlerim kısıldı. "Henüz daha çoğalmadık ama artacağız zamanla. Millete gerçek sevgi nedir göstereceğiz." Kolumu havaya kaldırıp birkaç kez damar bölgesine yavaşça vurdum. "Başkasının damarından kan akar bizim damarımızdansa love. Bilmem anlatabildim mi?"

"Bilmem anlatabildin mi?" dedi yüzünü yüzüme yaklaştırırken. "Ben pek anlayamadım sanırım." İstemsizce yüzümü eğdiğimde nefesi dudaklarıma vurmaya başlamıştı. Üşüyor olmama rağmen bir anda sıcak basarken gözlerim kapanmak üzereydi bu etkiyle. "Bir daha anlatırsan anlarım belki." Dudakları hafifçe benimkilere değdiğinde bu bendeki son nokta olmuştu. Arsız yanım hemen kendini belli ederken etrafımızdaki kimseyi önemsemeden dudaklarımızı birleştirdim.

Zaten bu karışıklıkta kimsenin durup da bizi izleyeceği yoktu. İzleseler bile hiç kimseden değil de bunlardan mı utanacaktım? Haksızlığa karşı sesini çıkarmayıp buna göz yuman insanlardan utanacak değildim.

Birbirimizi sadece iki gün görmemiş olmamıza rağmen içimde büyük biz özlem hissediyordum dudakları benimkileri derin derin öperken. Aynı şekilde Soner'e karşılık veriyordum ama bu mesafeden zorladığı için ellerimi fayansa yaslayıp destek alarak tekrardan havuzun içerisine girdim. Soner'in kolları anında belime dolanırken şimdi tam önümde durduğu için boyu sayesinde dibimize kadar girmeyen kimse ne durumda olduğumuzu fark edemezdi.

İkimizin de nefesi tükenene kadar öptük birbirimizi. Geri çekildiğimizde Soner alnını benimkine yaslamıştı. Derin derin nefesler alıp verirken gözlerimi açmadan o pozisyonda durmaya devam ettim. O bana müptela olduğunu söylüyordu ancak farkında olmadan beni kendisine müptela etmişti.

"Senin tabir ettiğin gibi," dedi nefes nefese bir hâldeyken. "Hayattan elimi eteğimi çektiğim zaman her şeyi tersine çevirebilecek bir ihtimal olabileceğini hiç düşünmemişim."

"Ne ihtimali?" diye sordum merakla.

"Birine aşık olma ihtimali," Nefesim kesildi. "Beni kendine aşık edip hayatımı baştan sona değiştirmişsin farkında olmadan." Duraksayıp nefesini verdi. "İyi ki etmişsin..."

❄

Şimdiii geldik kuru fasulyenin faydalarınaaa

Final epey uzun olacağı için sizden biraz zaman istiyorum. Önümde sınav haftam var, tahmin edersiniz ki sınavlarım bitmeden yazmaya başlayamayacağım. Sınavlardan sonra en kısa süre içerisinde tamamlayıp finali üç part hâlinde atmayı planlıyorum. Dolu dolu bir final olacağını düşünüyorum, umarım aklımdakileri güzelce yazabilirim.

FİNAL : PART 1

Hikaye şu an 2023'te geçiyor, her sahne geçişinin başına hangi ayda ve yılda olduklarını yazacağım kafanız karışmasın diye.

Skapova - Neden Bu Kadar Güzelsin?

İyi okumalar <3

❄

Haziran, 2023.

"Kızım bizim de gelmemizi istemediğinden emin misin?"

Çatalımı sapladığım kaşar peyniri ağzıma götürürken ve bir yandan da tabağımın yanına bıraktığım notlarımı okuyorken benimle konuşmakta olan babama kafamı sallamakla yetindim. Bir anlığına dağılan dikkatim sebebiyle okuduğum kısmı anlayamamıştım. Bu yüzden aynı paragrafı baştan okumaya başladım.

"Ama bizim içimiz hiç rahat etmiyor böyle," diye konuştu annem. "Herkesin ailesi orada olacak, senin tek gitmen içime sinmiyor."

Bakışlarımı notlarımdan ayırarak kafamı kaldırdım ve anneme baktım. "Diğer türlü de benim içim rahat etmeyecek. Sınavdan çıktığımda kötü geçmişse eğer en azından dışarıda üzüntümü yaşar, eve öyle gelirim."

"Yanında biz olursak seni teselli edebiliriz. Neden buna izin vermiyorsun?"

"Böylesi daha iyi anne. Hem bugünkü güzel geçerse yarın gelirsiniz benimle." Saçımı geriye atıp biten konuşmanın ardından yeniden notlarıma gömüldüm. Biyoloji dersinde unuttuğum kısımların kısa kısa notlarını çıkarmış ve unutmamak için dün akşamdan beri okuyordum. Biraz daha zorlasam neredeyse tüm kağıdı ezbere okuyacak hâle gelmiştim ama tekrar etmeden, boş boş dursam rahat edemiyordum.

"Ben bu kızı anlamakta zorluk çekiyorum gerçekten." diye söylendi annem en sonunda kabullenmiş bir şekilde. Dünden beri gündemimiz sadece bu konudan oluşuyordu.

"Ben de." diyerek babam anneme destek çıktığında sıkıntılı bir biçimde kaşlarım çatılmıştı.

"Sınav psikolojisi yüzünden sanırım, yarından sonra düzelir diye umuyorum."

"Düzelmezse sıkıntı büyük zaten."

"Canım aile fertlerim," diyerek araya girme ihtiyacı hissettim. "Ben de bu masadayım umarım hakkımda dedikodu yaparken bunun farkındasınızdır."

Annem zerre umursamadan ve bozuntuya vermeden rahat bir tavırla "Sen burada olduğun içi böyle konuşuyoruz zaten, duy diye." dediğinde bu açık sözlülüğü karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Aile dediklerimizin dönüp yaptığına bak...

"Kırıcısınız." dedim kınar gibi bir sesle. "Sizinle muhattap olup moodumu düşürmeyeceğim." diye ekledikten hemen sonra notlarımı okumaya geri dönmüştüm ki bu girişimim not kağıdımın önümden çekilip alınmasıyla son bulmuştu. Babam kağıdımı aldığı gibi katlayıp gömleğinin önündeki küçük cebe koyduğunda geri almak için uzandım fakat babam bileğimi tutarak almamı engelledi.

"Dünden beri durmadan not okuyup duruyorsun. İyice kendini salak ettin kızım. Böyle devam edersen bildiğini de unutacaksın. Kafanı daha fazla karıştırmadan buna son ver ve efendi efendi gidip sınavına girip gel. Yaptığını yapar, yapamadığını yapamazsın. Senden önemli değil ya."

"Biliyorum ama son bir kez daha okuyayım mı?" dedim şirince gülümseyerek.

Babam ciddiyetle bakmayı sürdürdü. "Ben ne diyorum sana kızım?"

Gülümsemem yüzümden silinirken hırsımı almak istercesine çatalımı tabağımdaki patates kızartmasına sert bir şekilde sapladım. "Tamam, eğer sınavda o kağıttaki bilgilerden birisi çıkar da yapamazsam sizsiniz suçlusu."

"Ezberledin, ezberledin. Kağıdı yaladın yuttun. Ne yapamamasından bahsediyorsun sen?" dediğinde annem, omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Belki de unuturum. Sınav heyecanından her şey olabilir." Şahsen şu an hiçbir şey bilmediğimi düşünüyordum. Zihnim çorak arazi gibiydi, olabildiğince bomboş.

"Tamam kızım, yapamazsan gel bizi suçla."

Ailem garip bir şekilde benim yapabileceğimi düşünüyordu. Ben o kadar çalışmış olmama rağmen onların aksine kendime bu kadar sonsuz güven duymuyordum. Bu daha kötüydü çünkü onlar bu kadar güvenir ve başaracağıma inanırken yapamama düşüncesi çok daha ağır geliyordu. Bu durum üzerime ekstra sorumluluk yüklüyordu sanki. Onları hayal

kırıklığına uğratmamak için kesinlikle başarmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Saat sekiz olmuş." diyen annemle beraber düşüncelerimden sıyrıldım. Aynı anda endişeyle ayağa kalkmıştım. "Ohoo," Sandalyeyi masaya doğru ittirdim. "Biraz daha goygoy yapsak sınava geç kalacağım." ÖSYM sağ olsun tam dibimde bir ton okul varken benim sınav yerim için evimden en uzak yeri seçmişti. Hafta içi bir gün sınav günü tedbirli olmak amacıyla sınav alanına gitmiştim ve otobüsle bile bir buçuk saat sürüyordu yol.

Annemle babam da benimle beraber ayaklanırken hızlı adımlarla odama girdim. Kaybetmemek için komodine koyduğum sınav giriş belgemi ve kimliğimi aldım. Gözüm şarjda olan telefonuma takıldığında orta tuşuna basıp kilit ekranını açtım. WhatsApp'tan gelen bildirimleri görünce kilidi girip uygulamaya girmiştim ama gelen mesaj beklediğim kişiden değildi. Seray ve Mustafayla olan ortak grubumuza gelmişti. İkisinin yazdıklarını okumaya fırsatım olmadığından kısa bir 'sınavda başarılar' temalı mesaj atarak telefonu cebime sıkıştırdım.

"İnsan tek kelime de olsa başarılar falan diye mesaj atar ya," Yanıma alacağım küçük çantaya elimdeki kağıdı ve kimliği koyarken söyleniyordum. "Ama şimdi uyanmamış da olabilirsin." Aklıma gelen başka düşünceyle bu bahane geçerliliğini yitirmişti. "Ama senin sınavın olsaydı ben senden bile önce uyanırdım."

Düşüncelerimde yavaş yavaş saçmalamaya başladığımı fark ettiğimde kafamı iki yana sallayarak odamdan çıktım. Annemle babam hemen dış kapının girişinde dikiliyorlardı. Babam üzerine ceketini geçirirken konuştu. "Seni bırakıp dönmeme de laf etmezsin herhalde kızım."

"Otobüsle-" Lafım annem tarafından bölündü.

"Dışarıda yağmur yağıyor. Otobüsü beklerken ıslanıp hasta olursun. Merak etme kalmayacak baban, seni bırakır döner." Bu defa itiraz edememiştim. Haziran ayında olmamıza rağmen bu hafta bol yağışlı geçmişti ve bugün de aynı şekilde devam ediyordu. Islanır da hasta olursam yarınki sınavımı etkileyebilirdi.

"Hemen çıkalım o zaman," Askılıktan yağmurluğumu alıp hızlıca üzerime geçirdim. "Sınava gireceğim okul uzak biraz."

Babam kapıyı açıp ayakkabısını giymek üzere dışarı çıktı. "Ne kadar uzak?"

"Bir buçuk saatçik kadar, çok bir şey değil ya." Ayakkabısını ayağına geçirirken eğilmek zorunda kalan babam bu söylediğimle beraber kafasını

kaldırıp bana olabildiğince sert bir bakış attı. "Ve sen de bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Annem hayretle ekledi. "Pes yani Beste."

"Ama otobüsle," diye bir düzeltme yaptım. "Benim aslan babam olağanüstü şoförlüğü ile o yolu bir saatten daha kısa bir süreye indirir. Sonuçta otobüs hep dur kalk yapıyor."

"Yeri gelince sorumluluk sahibisin şimdi sınav saatini kaçıracaksın neredeyse."

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken "Ne alakası var ya?" diyordum ki tam o sırada asansör bizim katta durdu ve kapısı açıldı. Saniyeler sonra içinden Azra ve annesi inmişti. Azra ile sınava gireceğimiz okullar birbirine aşırı olmasa da yakındı ve beraber gitme planı yapmıştık. O yüzden buraya gelmiş olmalılardı.

Azra'nın annesi Sevda Teyze bizi görür görmez "Bu kız bana kafayı yedirecek," diye yakınmaya başladı. Azra onaylamaz bir bakış atarak kafasını iki yana salladı annesinin bu tavrına karşılık. "Neymiş o sınavdayken dışarıda kimse beklemesinmiş, iyice stres olur ve sınavı yapamazmış. Gelmeyelim diye yapmadığı kalmadı."

Aynı dertten muzdarip olan annem de arkadaşına hak verircesine konuştu. "Al birini vur ötekine."

Azrayla sınavdan sonra buluşup bir köşede ağlama gibi planlarımız vardı. Çok ciddi bir şekilde bunun planını yapmış, yerini bile ayarlamıştık. Ailelerimiz yanımızda olursa bunu yapamazdık. Sınav gerçekten bütün psikolojimizi bizden alıp götürmüştü. Bunu, şimdi yaptığımız planın ne kadar saçma olduğunu düşünürken daha iyi anlamıştım.

"Neyse, ne yapıyorlarsa yapsınlar ben karışmıyorum artık. Onlar gitsin biz de bi' çay içelim dedikodu yapalım diye geldim."

"İyi yapmışsın ben de zaten daha kahvaltıyı kaldırmamıştım. Geç içeri."

Annem ve Sevda Teyze bize uzun uzun sınav nasihatı verdikten sonra gitmemize izin verdiler. Azrayla beraber asansöre bindiğimizde ikimizde derin bir nefes almıştık. Babam bu nasihat faslından sıkıldığı için bizden önce inmişti. "İçim şişti yemin ederim." dedi Azra. "Dünden beri herkesten nasihat dinliyorum. Daha önce hayatımda görmediğim akrabalarım arayıp nasihat verdi. Sorsan neyim olduklarını kendileri de bilmezler."

"Sen bir de bunun sınavdan sonrasını gör." dediğimde hak verircesine kafasını salladı.

"Sınavdan sonra telefonumu kapatırım. Kimsenin sahte tesellilerini dinleyecek değilim." Telefon demesiyle beraber benim aklım hemen başka bir şeye kayarken cebimden telefonumu çıkardım. Hâlâ ekranda herhangi bir mesaj ya da arama görememiş olmak içten içe canımı sıksa da saatin daha erken olduğunu kendime hatırlatarak moralimin düşmesine izin vermemeye çalıştım.

"Ne oldu yüzün düştü?"

Kendimi toparlayarak telefonu tekrar cebime attım. "İyiyim." Aynı anda açılan kapıyla beraber asansörden çıktım. "Yeme beni, bir şey geldi aklına ve moodun düştü. Ne oldu?"

"Ya kötü bir şey değil. Soner ne mesaj atmış ne de aramış, ona biraz kafam takıldı."

"Uyanmamıştır belki daha."

"Muhtemelen." Gerçi hâlâ geceleri uyuyamıyordu. Uyusa bile sürekli uykusunun bölündüğünü söylemişti ancak bazı geceler oluyordu ki sorunsuz uyuyabiliyordu. Doktoru bunların olabileceğini zamanla düzeleceğini defalarca kez dile getirmiş olsa da üzülmeden edemiyordum. Normal bir insan gibi düzgün bir uyku çekmek onun da hakkıydı ama Soner buna uzun yıllardır sahip değildi.

Belki de bugün de sorunsuz uyuduğu ve hâlâ uzun bir uykunun içinde olduğu günlerden birisindeydi.

"Yarınki sınavdan sonra en kısa sürede bir araya geliyoruz ve bana benim hayatsız gibi odama kapanıp ders çalıştığım son bir yılda hayatında neler olduğunu anlatıyorsun. Hayatında Soner diye birisi var, sevgilisiniz ve anladığım kadarıyla birbirinizi çok seviyorsunuz ama ben tüm bunları çok yüzeysel bir şekilde biliyorum. Sağlam bir dedikodu gecesi ayarlamamız lazım."

"Biliyorsun ki annem yalanlarımı çaktığı için ben size gelemem ama sen bize gelebilirsin."

Alayla güldü. "Adım kadar emindim o yalanların bir gün ortaya çıkacağından."

"Ama kabul et, ortaya çıkana kadar iyi idare ettim." Konuşurken aynı zamanda apartmandan çıkmış ve arabaya doğru yürüyorduk. "Ona ne şüphe? Allah orda burda benim kızım melek gibidir, çok iyidir, saftır diye övünen annene sabır versin. Oscarlık oyunculuğa sahip kız yetiştirmiş."

"Yaa annem böyle mi söylüyor benim için?"

"Evet. Senin Sonerle takılmaktan katılmadığın mahalle günlerinde öve öve bitiremiyor seni. Hatta o kadar çok senden bahsetti ki Naciye Nine mühendislik okuyan torununa seni almayı teklif etti."

"Çok üzgünüm Naciye Nine," dedim sanki kadın beni duyuyormuş gibi. "Benim gönlüm çoktan tutulmuş başkasına."

"Öyle işte." dedi Azra gülerek. "Neyse sonra konuşuruz zaten tüm bunları." Arabanın yanına ulaştığımız için sohbetimizi kısa kesmek zorunda kalmıştık.

Ben babamın yanındaki koltuğa yerleştiğim sırada Azra da arkaya geçmişti. Araba harekete geçtiğinde yol boyunca sınavla alakalı tek tük konuşmalar haricinde çok sohbet etmemiştik. Azra'nın sınava gireceği okul benimkinden daha önce geldiği için önce onu bıraktık. Azrayla birbirimize başarılar diledikten sonra Azra arabadan indi ve babam yoluna devam etti.

Nihayet benim okuluma da ulaştığımızda arabanın önünde durduğu binaya bakıp derin bir iç geçirdim. Sınavın başlamasına hâlâ kırk dakika gibi bir süre vardı. Biraz da okulun bahçesinde tekrar yapmayı aklımdan geçiriyordum ama bunu babama söylersem muhtemelen bana kızardı.

Aynı annem gibi babamın da binbir türlü tavsiyesini, nasihatını dinleyerek arabadan indiğimde babamın gittiğinden emin olmak için bir süre bahçenin kapısının önünde bekledim. Araba hareketlenip sokağı döndüğünde ben de bahçeye giriş yapmıştım. Bahçenin içerisinde gördüğüm kalabalık beni ürkütmemiş değildi.

Çoğu gencin yanında ailesi vardı. Onları görünce "Gelmemeleri konusunda bu kadar net olmasaydım keşke ya." diye mırıldandım kendime. Buraya gelene kadar yanımda biri olmasını kesinlikle istememiştim ama şu an bu fikrimi sorguluyordum.

Bankların tümünün dolu olduğunu görünce daha sakin bir köşeye geçtim. Bir ağacın altında duran yerden birkaç santim yükseklikteki taşa otururken üzerimin kirlenmesi pek umrumda değildi. Cebimdeki telefonuma uzanıp ana ekranını açtım. Gördüğüm WhatsApp bildirimi hevesle uygulamaya girmeme sebep olsa da gelen mesaj okul grubundandı. "Ben hâlâ niye bundan çıkmamışım ya?" Mesaj gelene kadar varlığını unuttuğum gruptan çıktım.

Sonraki hamlem Soner'in mesaj sayfasına girmek olmuştu. "İnsan başarılar yazar, başarılar. Aramanı da istemiyorum ki. Of Soner of!"

"Bana mı söyleniyorsun sen?"

Duyduğum tanıdık sesle beraber başım anında sesin geldiği yöne dönerken karşımda bir çift ela gözü görmeyi beklemiyordum. Engel olamadığım bir şaşkınlıkla Soner'e bakakalırken o da beni dudaklarında beliren ufak bir tebessümle izliyordu. "Ne işin var senin burada?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Seni böyle bir günde yalnız bırakacağımı düşünmedin herhalde?"

Heyecanla aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp adeta üzerine atılarak kollarımı boynuna doladım. Hem koskoca bir haftadır birbirimizi görmemenin özlemi hem de hiç beklemediğim anda yanımda belirerek bana yaşattığı sevinci sıkı sıkıya sarılarak gösterdim ona. Birkaç saniyelik sarılışın ardından aklımı kurcalayan başka bir soruyla kollarımı boynundan ayırmadan geriye çekildim. "Sınav yerimin burası olduğunu nereden biliyordun?"

Kimseye söylememiştim çünkü.

"Sınav yerleri açıklandığında yanımda sisteme girip bakmıştın." Ben farkında olmadan görmüştü sanırım.

"Ne zamandır buradasın?"

"Senden bir saat önce geldim. Sabahın yedisinde buraya dikilirsin diye bekliyordum, beni şaşırttın." dedi gülerek. Dediği beni de güldürmeye yetmişti. Uyandığımdan beri stresten gerim gerim gerilmişken şimdi Soner'in kolları arasında bir nebze de olsa daha rahat hissediyordum kendimi. Gerçi hâlâ göz ardı edemeyeceğim bir gerginlik bedenimde kol geziyordu.

Bakışlarımı gözlerine çevirdim. Elaları beni rahatlatıyordu. "Tatsız bir olay yaşadım. Gece stresten uyuyamadım, sabaha karşı uyuyakalmışım ve sabah altıya kurduğum alarmı duymamışım. Annem sonradan uyandırmaya gelmese muhtemelen sınavı kaçırırdım." Yüzüm ciddi bir hâl alırken dehşetle ekledim. "Korkunç."

Bana ayak uydurarak kafasını salladı ve "Korkunç." diye tekrar etti ama benim aksime eğlenir gibi bir hali vardı. "Bu arada arkamdan dedikodumu yapman pek hoş olmadı."

"Dedikodunu yapmıyordum. Sınavdan sonra yüzüne karşı da söyleyecektim. Benim için önemli bir gün ve düşününce bana hak verirsin ki sevgilimden tek kelimelik de olsa başarılar mesajı görmeyi istemek en büyük hakkım."

"Doğru tabiiki hakkındır. Direkt yanına geleceğim diye mesaj atmak istemedim." Çevremizdeki onlarca insanın yeni yeni farkına varırken

Sonerle dip dibe olduğumuzu da aynı şekilde yeni fark ediyordum. "Biliyor musun çok iyi yapmışsın. Günlerdir annemle babam gelmesin diye kırk takla attım ama bu bahçeye girince ve herkesi ailesiyle görünce kendimi bir anlığına kötü hissettim." Kollarımı çözüp Soner'den ayrılırken gülümsedim. "İyi ki geldin."

Soner pek istekli bir şekilde olmasa da kollarını belimden ayırarak benden uzaklaştı. Uzaklaştı dediğim sadece yarım adım kadardı. Hala birbirimize yakın sayılırdık. "İnatla neden kimseyi yanında istemediğini anlamadım ama pişman olacağını tahmin ettim. O yüzden buradayım."

"Düşünceli hâllerini övmem gerektiğini sonradan hatırlat bana. Şimdi bunu yapamayacak kadar stresliyim." Cidden kötü bir hâlde olduğum buradan belliydi. Arsızlıkta sınır tanımayan dilim bile bir şeyler demeye gitmiyorsa durum ciddiydi.

"Kendine güveniyor musun?" diye sordu ellerini ceketinin cebine sokarak. "Sınav konusunda sormuyorum bunu, genel olarak. Üzerinde bir sorumluluk olduğunda bunu halledebileceğin konusunda kendine güvenin var mı? Benim karşımda tüm hedeflerinin birer birer üstesinden gelebilecek bir kız duruyor."

Gülümsemek istedim bu dediğine. "Bilmiyorum, güveniyorum sanırım."

"İş burada bitiyor zaten. Kendine güveniyorsan içten içe bu sınavı da geçeceğini biliyorsun. Stresin normal ama seni ele geçirmesine izin verirsen sınav anında yapmaman gereken hatalar yapmasına sebep olabilirsin. Sakin ol. Çevrendeki herkes senin yapabileceğini biliyor."

"Demesi kolay." dedim Soner'e sokularak. Hiç beklemeden kolları omzuma sarıldığında yanağım göğsüne yaslanmıştı. Gülümsedim. "Tamam şimdi sakinleştim."

Kısık sesli gülüşü doldu kulağıma. Kalbimin ritmini değiştirecek bir gülüştü bu. "Peki şey," Çenemi göğsüne yaslayarak gözlerine çıkardım bakışlarımı. "Yarın da gelecek misin?"

"Yarın ailenin yanında olmasını istemez misin?" Bu soruyla beraber bakışlarım etrafta kısa bir gezintiye çıktı. Stresi bu mesafeden belli olan gençleri ve onları sakinleştirmeye çalışan aileleri görünce cevabımı almıştım. "İsterim."

Anlayışla kafasını salladı. "O zaman ailenin gelmesi daha doğru." Bakışlarım tekrardan elalarına döndü. "Yani sen de geleceksin." dedim ama altında yatan manayı anlayıp anlamadığını çözemeden okulun girişindeki görevlinin gür sesi bahçeyi doldurmuştu.

"Öğrenciler içeri girmeye başlayabilir, velileri bahçenin dışarısına alalım." Derin bir nefes alarak Soner'den uzaklaştım pek de istekli olmadan. Gözleri yüzümden ayrılmazken "Başarılar." dedi içten bir şekilde.

Çantamın içinden giriş belgemi ve kimliğimi aldıktan sonra telefonumla çantamı Soner'in eline tutuşturdum. "Sınavdan çıktığında buralarda olurum." dediğinde kafamı sallayarak onayladım. Arkamı dönüp okula doğru ilerlerken kendimi sakinleştirmek adına derin derin nefesler alıp veriyordum.

Öğrencilerin arkasına geçip sıraya girdim. Gerginliğimi azaltmak için elimi boynuma atıp ovuşturmaya başlamıştım ki parmağıma değen soğuk zinciri hissetmemle hızla sıradan çıktım. Soner'in annesinin kolyesini çıkarmayı unutmuştum. O kadar uzun süredir boynumdaydı ki artık varlığını hissetmez olmuştum, yanlışlıkla elimi boynuma götürmesem fark etmeyecektim.

Okulun bahçesinden çıkmak üzere olan Soner'e seslenip durmasını sağladım. Meraklı bakışları bana döndüğünde hemen önünde durup ona arkamı döndüm ve saçlarımı tek elimde topladım. "Kolyeyi unutmuşum, çıkarır mısın?" Soner kolyeyi hiç zorlanmadan çıkardı. Ona doğru dönüp kolyeye son bir bakış attıktan sonra hızlı adımlarla sıraya doğru ilerlemeye başladım.

Ta ki Soner adımla seslenip beni durdurana kadar. "Beste!"

Durup Soner'e döndüm. "Efendim?"

Kalbimi eritip bitirecek bir şekilde gülümsedi. "Seni sevdiğimi unutma. Artık bu sana ne kadar yardımcı olursa..."

Tüm heyecanım, stresim, gerginliğim kısa bir anlığına vücudumu terk edip gitti sanki. Saniyelik bir kısa zaman diliminde de olsa bulunduğumuz yeri, birazdan gireceğim sınavı, etrafımızdaki kalabalığı unuttuğumu sandım. Bu gülüş... Bana adımı bile unutturabilirdi.

"Unutmam." diye mırıldandım geriye adımlarken. En sonunda kendime gelebildiğimde önüme dönüp kalabalığa doğru ilerledim.

İçeri girmek, sınıfımı ve sıramı bulmak, on beş dakikalık bekleyişin ardından sınavın başlaması çok kısa sürede gerçekleşmişti. Bir anda kendimi türkçe sorularını çözerken bulmuştum. Nasıl hızlı başladıysa sınavın bitişi de aynı şekilde çok hızlı olmuştu. Bir elimde su şişesi ve kalem kutusu diğerinde kimliğimle diğer öğrenciler gibi okuldan çıkarken sınavımın çok iyi mi yoksa ortalama mı geçtiğini anlamadığım için büyük

bir kafa karışıklığı yaşıyordum. Tek bildiğim kafamda kurduğum tüm senaryoların aksine kötü geçmediğiydi.

Dışarıya adım attığımda kalabalığın içinde Soner'i aramaya başlayacakken buna gerek kalmadan hemen onlarca metre uzağımda tam karşımda kalan bankın üzerinde babamla beraber otururken görmüştüm ve bunu hiç mi hiç beklemiyordum.

❄

"Bizim neden hiç beraber fotoğrafımız yok?"

Konser alanında grubun sahneye çıkmasını beklerken etrafı izliyordum. Biraz ileride arkadaşlarıyla veya sevgilileriyle fotoğraf çekinen insanları gördüğümde aklıma aniden bu soru takılmıştı. Neredeyse sekiz aylık bir ilişkimiz vardı ama hiç fotoğraf çekinmemiştik. Bazen Soner'den gizlice onun fotoğraflarını çekiyordum ve galerimdeki fotoğrafları bunlarla sınırlıydı. Uyurken, Merlinle oynarken, Aslı'nın bıcır bıcır konuşmasını dinlerken ve daha bir sürü habersizce çekilmiş fotoğrafı vardı.

Zalim habersiz çekilmiş olmasına rağmen hepsinde çok iyi çıkmıştı.

"Fotoğraf çekilmemiz ve benim de bunu ekran fotoğrafı yapmam lazım." Sonra babam telefon ekranımı her gördüğünde kıskançlıktan çatlamalı ve bundan keyif almam gerekiyordu.

"Pek fotojenik birisi değilim." Kaşlarım çatılırken etrafı izlemeyi bırakıp bakışlarımı Soner'e çevirdim. "Sen ciddi misin?" Bakışlarından ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla fazlasıyla ciddiydi ve bu beni daha da şaşırtmıştı. Bedenimi tamamen Soner'e doğru çevirdim. "Siz ne kadar yakışıklı olduğunuzun farkında değilsiniz herhalde Soner Bey?"

Hafifçe güldü ama sözlerime inanmadığı belliydi. "Sana öyle geliyor."

Sevene sevdiği her zaman en iyisi olarak görünürdü, bu bir gerçekti ama Soner, onu ilk gördüğüm ve içimde ona karşı sevgi kırıntıları oluşmadığı zamanlarda bile dönüp dönüp bakmamı sağlayacak bir çekiciliğe sahipti. Kendiyle alakalı diğer her şeyin olduğu gibi bunun da farkında değildi. "Kusura bakma ama yolda yürürken yanından geçtiğin kızlar bile dönüp sana bakıyorken aksini savunamazsın."

Elimde tuttuğum telefonumun ekranını açıp galerime girdim. Tek başımayken çektiğim salak saçma fotoğraflarımı es geçip Soner'in fotoğraflardan birini açtım. "Şuna bak. Haberin yokken bile harika çıkmışsın. Bir de fotojenik değilim diye beni kandırmaya çalışıyorsun." Bu fotoğrafta Merlinle Soner vardı. Soner kafasını dizlerime yaslamıştı ve Merlin de onun göğsüne oturmuş patilerinden biriyle yüzüne dokunuyordu.

Fotoğrafı çektiğim sırada Soner uyuyordu, bundan sadece birkaç dakika sonra da Merlin onun göğsüne yayılıp uyumuştu.

Bu fotoğrafı kapatıp bir diğerine açtım. "Oha bu çok iyiymiş, tam profil fotoğrafı yapmalık." Burada gün batımında sahilde olduğumuz günlerden birindeydik. Soner'i, denizi ve gökyüzünün kızıllığını net bir şekilde fotoğraflamıştım. "Zırt pırt fotoğraf çekinen benim bile bu kadar güzel fotoğrafım yok. İnsafsız ya."

Kafamı kaldırıp Soner'e baktığımda onun telefonu değil de beni izlediğini fark ettim. "Ya ama bana değil kendi fotoğraflarına bakman lazım." Ona burada her baktığımda beni fazla sevgiden delirten fotoğraflarını gösteriyordum Soner gelmiş etkileyici bakışlarını yüzüme dikmişti. Erken yaşta kalp sorunu çıkartırdı bu çocuk.

Telefonuma uzanıp elimden aldı. Ne yapmaya çalıştığını dikkatle izlerken kendi fotoğrafından çıkmış ve galerimde gezinmeye başlamıştı. Her türlü saçma fotoğraflarımın olduğu galerimde. Sabahın dördünde dağınık saçımla çektiğim fotoğraflarımın olduğu, efektlerle kendi kendimi değişik sıfatlara soktuğum fotoğraflarımın olduğu galerimde...

Tedirginlikle izledim tüm galerimde gezmesini. Ara ara durup dikkatini çeken fotoğrafları büyütüp inceledi. Hatta bazılarını paylaşma seçeneğiyle WhatsApp'tan kendine atmaya başladığında ona engel olmak için telefonumu almaya çalıştım fakat uzun boyu sayesinde telefonu havaya kaldırıp almama izin vermedi. "Ya fotoğrafları kendine atıp ne yapacaksın? Hepsi çok komik fotoğraflar."

Ben olsam o fotoğraflardan sonra kendimden soğurdum.

"Bence tatlılar."

Ergenliğimin dibine vurduğum zamanlarda Snapchat'ten o zamanın meşhur köpek efektiyle çektiğim fotoğrafı açtığı an kendimin bile beklemediği bir hızla Soner'in elinden telefonumu çekip aldım. "Yeter bu kadar rezil olduğum."

"Mızıkçılık yapma." diyerek telefona uzanmaya çalıştığında ellerimi arkama götürdüm. "Nasıl bir şeyle sevgili olduğumu bilmek en büyük hakkım." dedi keyifle. Bana yaklaşıp kollarını iki yanımdan uzatarak ellerimi tuttuğunda "Şey mi?" diye konuştum hayretle. "Ben şey miyim?" Benim bu boşluğumdan faydalanıp telefonu elimden alması kolay olmuştu.

Zaferle gülümsedi ama ekranı açtığında karşısına şifre çıkmıştı. Tripli bir şekilde kollarımı birbirine bağladım. "Girmiyorum şifreyi hadi açabiliyorsan aç." Şeymiş... Şey olduk iyi mi?

Telefonu ekranı bana dönecek şekilde havaya kaldırdı. Sadece bir saniye sonra kilidi açıldı ve en son o açık olduğu için ergen fotoğrafım gözümün önünde belirdi.

Face ID...

"Ama haksızlık bu ya!" diye isyan ederken Soner çoktan galerimde yeniden gezintiye çıkmaya başlamıştı bile. Artık göreceğini gördüğü için boş verip akışına bıraktım ama tripli bir şekilde Soner'i izlemeye devam etmiyor değildim. Soner'e bu zamana kadar hiç trip atamamıştım çünkü kendisi dilimden öyle iyi anlıyordu ki elime trip atacak fırsatı vermiyordu. Hep hoş sözler sarf ederdi. Elime böyle bir kozun zar zor geçebileceğini bildiğim için şimdi sonuna kadar kullanacaktım.

Ayrıca bir daha asla galerimi temizleme işini erteleyip durmayacaktım.

Kalabalıktan çığlık ve alkış sesleri yükseldiğinde bakışlarım anında sahneye çevrildi. Ben Sende Yandım şarkısının müziği çalmaya başlamıştı. Solist sahnede değildi ama çıkması an meselesiydi. Kısa süreliğine unuttuğum tribim Soner'in önüme geçerek görüş açıma girmesiyle kendini hatırlatırken omuzlarının el verdiğince sahneye bakmaya çalıştım.

Kafasını yana eğerek buna engel olduğunda diğer omzunun üzerinden bakmayı denedim ama bu sefer de o tarafa kafasını eğdi. "Sen bana trip mi atıyorsun?" Gürültüden dolayı sesini duymak zor olmuştu.

"Ne münasebet?" dedim kendimi kınarmış gibi bir edayla. "Ne haddime öyle trip falan atmak?"

"Trip atıyorsun." dedi eğlenir gibi bir tavırla. Bundan keyif alması da garipti.

"Şey dedin ya bana. Ben şey miyim?" Bir anda cansız nesneye dönüşmüştüm sanki. Şey ne demekti?

"Her şeysin." Tabii tabii, dercesine kafamı salladım.

"Çevir kazı yanmasın tabii. Anladım ben anlayacağımı, burdan geri dönüş yapamazsın daha artık. Ayrıca çekil önümden sahneyi göremiyorum." Grubun solisti Akif Alkan sahneye çıkmış, şarkıyı söylemeye başlamıştı ama ben dibimde olan Soner'in uzun boyu sebebiyle hiçbir şey göremiyordum.

Telefonumu geri uzattığında hızla elinden aldım ve cebime soktum. Çok değil yalnızca bir saniye sonra iki elinin avuç içi belime kapanmıştı. Aramızda çok mesafe varmış gibi beni daha da kendisine doğru çektiğinde bu çekişiyle beraber ellerim refleksle omuzlarına tutunmuştu. "Ne

yapıyorsun?" Sesim fısıltıdan farksız çıktığı için duyabildiğini sanmıyordum.

"Doğru söylüyorum. Sen hayatımdaki her şeysin." Şortumun üzerine crop giymiştim ve Soner'in elleri cropun açıkta bıraktığı tenime değerek tüylerimi diken diken ediyordu. "İyi ya da kötü fark etmeksizin her şey..." Benim de tribim en fazla bu kadar sürüyordu işte. İki güzel lafa hemen tav oluyordum.

"Sen var ya sen," Ellerimi omuzlarından yukarıya doğru hareket ettirdim. İki elim ensesinde birleştiğinde tüm tribimi bir kenara bırakarak gülümsedim. "Sen çok fena birisin. Karşındakinin nasıl huyuna gideceğini çok iyi biliyorsun."

"Seni iyi tanıyorum diyelim biz ona."

Kaşlarımı kaldırıp indirirken cıkladım. "Ben iki çift güzel lafa kanacak kadar salağım diyelim."

"Salak falan pek hoş olmadı sanki." Etrafta insanlar şarkıya eşlik ettiğinden ötürü birbirimize sesimizi duyurmak için bağırmamız gerekiyordu. Diğer herkes gibi şarkıya eşlik etmem gerekirken burada Sonerle dip dibe, göz göze duruyor onunla konuşuyordum. Demek ki aşk denilen şey en sevdiğin grubun şarkılarını canlı dinlemekten daha güzeldi.

"Kendimi tanıyorum."

Ben sende yandım, sende söndüm diyordu Akif Alkan ve bu sözler Soner'in gözlerinin derinlerinde kaybolmuşken daha anlamlı geliyordu.

Kollarının arasında benimle birlikte yana doğru döndüğünde artık sahneyle önümde Soner gibi bir engel kalmamıştı, yan bir şekilde de olsa görebiliyordum. Yanağım Soner'in göğsüne yaslandı. Boydan ötürü bu pozisyonda zorlandığım için kollarımı indirip beline doladığımda Soner'in kolları da omuzlarımı sarmıştı. Çok önlerde olmamıza rağmen sahne rahatlıkla görülüyordu bu mesafeden.

Bu şarkı bittiğinde ve Altüst Olmuşum'un melodisi konser alanında yankılandığında olduğum yerde heyecanla kıpırdandım. Grubun bütün şarkılarına hayrandım fakat bu şarkının yeri farklıydı.

"Nasıl başlarsa öyle bitermiş aşklar da..."

Aklıma gelen fikirle telefonumu elime aldım ve direkt kameraya girdim. "Buna hayır deme lütfen, en azından bir tane fotoğrafımız olsun."

İtiraz etmedi beklediğimin aksine. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde onaylarcasına gözlerini kapatıp açmıştı. Telefonu havaya kaldırıp ikimizi de kadraja alacak şekilde ayarladım. Art arda birkaç fotoğrafımızı çektikten

sonra memnuniyetle gülümseyerek telefonu indirdim. Hemen fotoğrafları incelemeye başladım.

Dört tane fotoğraf çekmiştim ancak Soner sadece bir tanesinde kameraya bakıyordu. Diğer üçünde bakışları benim üzerimdeydi. Soner'e yaslanmış bir şekilde fotoğrafları incelerken olduğumuz yerde hafifçe sallanmaya başlamıştık.

Fotoğraftaki Soner'in bana olan bakışları öylesine yoğundu ki bir fotoğraf karesine bakıyor olmama rağmen etkilenmiştim. Yüzlerimize vuran ışığın parlattığı elaları yoğun bir sevgiyle, aşkla izliyordu beni. "Seviyorum seni ya." dedim dayanamayarak. "Böyle aşırı çok seviyorum."

Güldü. "Ne oldu bir anda?"

"Hiç," dedim. "İçimden geldi."

Konserin devamı tabiiki de bu kadar durgun geçmemişti. Soner'in kollarının arasından ayrılmadan bütün şarkılara eşlik edebildiğim kadar etmiştim. Hemen yan tarafımda zıplayıp duran ve uyarmama rağmen sürekli beni ittiren kızla sözlü bir tartışma içerisine girmiştim. Soner'in beni oradan kalabalığın el verdiğince uzaklaştırmasıyla ancak son bulmuştu tartışma. Kısa süreliğine tüm tadım tuzum kaçsa da tekrar konser havasına girmem uzun sürmemişti.

Son ana kadar olabildiğince keyif çıkarmaya çalıştım. Bugün çıktığım sınavdan sonra tüm bir senenin yükünü atmam açısından bu konser çok yardımcı olmuştu. Gerek sınavım iyi geçtiğinden, gerek ders çalışmaktan kurtulduğumdan keyfim epey yerindeydi.

Şimdiyse konser alanından çıkmış sahile doğru yürüyorduk. Ben yine Soner'e gerekli gereksiz her şeyi anlatıyordum. Sabırla dinleyip bana karşılık veriyordu. Eskiden sadece beni dinlerdi ama artık saçmalamalarıma aynı şekilde karşılık verir olmuştu. Mesela çok alakasız yerde en nefret ettiğim renkten bahsediyordum ve hiç sorgulamadan, bu konuyu neden açtığımı düşünmeden bana o renkteki objeleri sayarak ne kadar kötü olduklarını söylüyordu.

Zaten aşk da bu değil miydi? Yanındayken saçmalayabildiğin ve bunu asla sorgulamayan kişiyi bulduğunda gerçekten bu benim ruh eşim diyebiliyordun.

Benim en büyük şansım ise bu insana bu kadar çabuk denk gelmiş olmamdı. İlklere asla takık birisi değildim fakat Soner'e gelene kadar iyi olan tüm hisleri, deneyimleri bir başkasıyla yaşamış olmak istemezdim.

Biz çoğu şeyi beraber yaşayarak öğreniyorduk ve bu paha biçilemeyecek kadar değerli bir histi.

❄

Ağustos, 2023.

"Yurt falan zor olur, ev tutmak daha mantıklı."

Önümde binbir çeşit yemekle dolu tabağı hunharca sömürmekle meşgulken gündemimizde çok önemli bir konu vardı. Üniversite tercih sonuçları bu sabah itibariyle açıklanmıştı. İstanbul'un diğer yakasındaki, evimize en uzak üniversitenin hemşirelik bölümüne yerleşmiştim. Annemler yurt ya da ev meselesini tartışırken olayın kahramanı ben değilmişim gibi bir rahatlıkta takılıyor, olan biteni izliyor ve dinliyordum.

Bana göre ikisi de uygundu çünkü.

"Ya da git gel de yapabilirler Azrayla birlikte." Sevda Teyze'nin ortaya attığı fikir pek hoşuma gitmemişti.

Azra'nın da okulu diğer yakadaydı. Zaten tercih listemizi de aşağı yukarı birbirine benzer hazırlamıştık. Aynı okul çıkmasa da mesafe olarak o kadar uzak değildik. Azra'nın sıralaması benden kat ve kat daha iyiydi ve hep istediği Tıp fakültesine yerleşmişti. Ben sınava altı ay kala sayısala geçtiğim ve ne kadar çok çalıştığımı iddia etsem de aslında yeteri kadar çalışmadığım için bana göre ortalama bir sonuç getirmiştim.

İlk yetmiş binin içerisindeydim. Kötü bir sıralama değildi ve hemşireliğe hayli hayli yetmişti. O yüzden kendimi kötü hissetmiyordum.

"Kimse kusura bakmasın ama hiçbir güç bana her gün o yol eziyetini çektiremez." Azra'ya onay verircesine kafamı aşağı yukarı salladım. "Gidiş geliş günde en iyisinden hesaplarsak beş saat falan yapar. Gün içinde beş saatimi yolda harcayamam."

"Ben de harcayamam." diyerek arka çıktım Azra'ya. O beş saatimi Sonerle geçirmek varken neden yolda ziyan edeyim ki.

Azrayla annesi sonuçlar açıklandıktan sonra bize gelmişlerdi. Annemle Sevda Teyze kısa süre içinde adeta bir gün tabağı hazırlamış ardından ne yapacağımızı konuşmaya başlamıştık. Azrayla ben okulun mesafesini çok sorun etmemiştik ama anneler her konuda olduğu gibi bunda da telaşa kapılmışlardı.

"Çözüm yurt ya da ev." dedi annem.

"Aynen öyle," dedi Azra. "Tutun ikimizin okulunun ortasında bir ev, orada kalalım. Hafta sonlarında da evimize geliriz. Ne yol sorunumuz olur

ne de yurt. İkimiz de bir evi idare edebilecek kadar büyüğüz. Sana uygun mudur Beste?" Azra'nın konuşmasının sonunda tüm bakışlar bana döndü.

Tereddüt etmeden kafamı salladım. "Bana uygun," Bakışlarım annemlere kaydı. "Size de uygun olursa."

"Siz nasıl rahat edecekseniz bize de o uygun olur." dedi annem. "Yeter ki siz okuyun."

Sevda Teyze de onayladığında geriye sadece bunu icraata dökmek kalmıştı. Azra internetten ev ilanlarına bakmaya başlamıştı bile. Ben de hala tabağımla ilgileniyordum. Azra ara ara bulduğu evleri bana gösteriyordu. Bazılarını çok pahalı diye elemiştik, bazılarını içi kötü diye. Birkaçını geri dönüp bakmak üzere favorilere eklemiştik.

Azra bir başka evi daha gösterirken evin zilinin çalmasıyla oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru ilerledim. Bu saatte ya babam ya da apartman görevlisi çöpleri almaya gelirdi diye düşünüyordum ki kapıyı açmamla bakışlarımın bir çift elayla kesişmesi bunu beklemediğimden ötürü beni afallatmıştı. "Soner?" derken şaşkınlığım sesimden belliydi.

Hafıza kaybı falan yaşamıyorsam bugünkü planlarımız arasında Soner'in bize gelmesi yoktu.

"Soner mi?" İçeriden annemin sesi duyulduğunda girdiğim kısa süreli şoktan sıyrıldım. Zaten annemin dibimizde bitmesi de çok uzun sürmemişti. "Nerede kaldın oğlum? Gözümüz yollarda kaldı?"

Gözümüz mü?

"Otobüs bekledim uzun süre, o yüzden."

"Hiç sorun değil," dedi annem sevecen bir tavırla. Ardından imalı bakışları beni bulmuştu. "Beste çekil de kapının önünden çocuk içeri geçsin." Annem hatırlatana kadar kapının önünde dikildiğimin farkında bile değildim. Hemen geri çekilerek kapıyı sonuna kadar araladım Soner'in içeri girmesi için.

Anlaşılan o ki yine arkamdan bir işler dönmüş, annem benden gizlice Soner'i bize davet etmişti.

Soner ayakkabılarını çıkararak içeri geçti. Annem Soner'in koluna girerek onu salona doğru yürütmeye başladığında arkalarından ağzım açık bir şekilde bakakalmıştım. Resmen ikisi de beni umursamamışlardı. "Sarmayı ne kadar sevdiğini bildiğimden yapınca seni de çağırayım dedim. Uzun zamandır gelmiyordun."

Neden bundan benim haberim yoktu acaba? İkidir çocuğun karşısına en kötü ev halimle çıkıyordum ve işin kötü yanı ergenliğimin zirvesindeyken

çektiğim o fotoğraflarımı bile gördükten sonra bu halimden utanamıyor oluşumdu. Kötünün iyisiydi bu halim.

Holdeki aynanın önüne geçip saçımı başımı olabildiğince düzeltmeye çalıştım. İçeriden sesler geliyordu ama annemle Sevda Teyze aynı anda konuştukları için çözemiyordum. Sevdiceğimi kurtlar sofrasında daha fazla yalnız bırakmamak gerekiyordu. O yüzden saçımı falan boş verip hemen oturma odasına geçtim.

Tam kapıdan girmek üzereyken Sonerle burun buruna gelmiştik. Daha doğrusu yüzüm neredeyse göğsüne çarpacakken Soner geri adım atarak bunun olmasını önlemişti. "Nereye?" diye sorduğumda "Lavaboya," diye cevap verdi. "Elimi yıkayacağım."

Yana doğru kayarak önünden çekildim. Soner yanımdan geçtiğinde salondakilere boş boş baktım birkaç saniye kadar. Onlar da hâlâ kapının önünde dikilmekte olan bana bakıyorlardı. O an aklıma gelen ilk bahaneyi dile getirdim. "Ben de temiz havlu falan vereyim."

Gayet mantıklı bir neden olduğu için sorgulamayacaklarını düşünerek cevaplarını beklemeden arkama dönüp banyonun yolunu tuttum. Açık olan kapıdan içeriye sızdığımda sırtımı kapıya yaslayarak kapanmasını sağladım. Lavabonun önünde ellerini yıkamakta olan Soner bana doğru dönme gereği duymadan gözlerini ayna aracılığıyla benimkilere değdirdi.

"Hoş geldin." dedim ilk önce. Bunu en başta söylemem lazımdı aslında ama girdiğim ufak çaplı şoktan dolayı unutmuştum. "Hoş buldum."

Sırtımı kapıdan ayırıp bir, iki küçük adımda Soner'in yanına ulaştım. Lavabonun yanındaki duvara sabitli dolabın kapağını açıp içinden temiz el havlusu çıkardım. "Annemle iyice samimi olmuşsunuz haberim olmadan," Bunu söylerken sesimde gizleyemediğim bir sevinç vardı. "Yakında benden gizli benim dedikodumu da yaparsınız siz."

Günün bilmem kaçıncı şaşkınlığını yaşayacağım bir cevap verdi. "Yapıyoruz zaten." dedi oldukça normal bir şeyden bahsedermiş gibi.

"Ne?" Sesim tahmin ettiğimden daha yüksek çıkmıştı. "Sırtımdan vuruldum adeta," dedim dehşetle. "Ne demek dedikodumu yapmak?"

Çeşmeyi kapatıp havluya doğru uzandı. Dudakları kıvrılmıştı ve gülüşünü bastırmak için kendini zorladığı her halinden belliydi. "Ne konuştunuz hakkımda? Lütfen söyle, lütfen."

"Annenle benim aramda." Havluyu geriye doğru çekerek almasına engel oldum.

"Nasıl ihanete uğradığımı bilmek zorundayım. Hemen anlat bana, çabuk." Annem deyip bağrıma bastığım, sevgilim deyip kalbime aldığım insanların arkamdan çevirdikleri işlere bak! Ben dedikodusu yapılacak insan mıydım? Annemle Soner arasında artan ikili dayanışma çok tehlikeli bir hal alıyordu.

"Bilirsen ikimizin de yüzüne bakmazsın." dedi havluyu elimden alarak. Gülüşü tamamıyla yok olmuştu ve mimikleri fazlasıyla ciddiydi.

"O kadar mı kötü?"

Kafasını salladı. "O kadar kötü."

Ellerimi yanaklarıma bastırdım dehşet olmuş bir şekilde. "İnanmıyorum size..." Soner'e arkamı dönerek "Bak bak, sırtımdaki bıçağı görebiliyor musun?" diye sordum. Ben o bıçağın varlığını tüm iliklerime kadar hissediyordum zira.

Birkaç saniye boyunca ciddi ciddi sırtımı baktı. "Ben bir şey göremedim."

"Nasıl göremezsin?" Tekrar önüme döndüm. "Kendi ellerinizle yerleştirdiniz ya. Ben ömrüm boyunca bundan daha kötü kazık yemem herhalde."

Ben bu işi zirvede bırakmaya karar vermiştim.

Yaptığı ufak(!) çaplı şakaya son vermiş olmalı ki ciddiyetini yerini keyifli bir ifadeye bıraktı. "Annen arada sana sinirlendiğinde senin hakkında yakınıyor, ben de gözünden düşmemek için onaylıyormuş gibi yapıyorum."

"Sağ olsun ya," diye homurdandım. "Bana kızıp seni araması çok özel cidden."

İdeal kaynana ve damat ilişkisi budur.

Söylediğinde asıl takılmam gereken kısım ancak belli bir süre sonra şimşek gibi kafamın içinde çakmıştı. "Gözünden düşmemek için onaylıyor musun bir de? İnanmıyorum sana ya. Sevgilinim ben senin sevgilin."

"Gibi yapıyorum dedim." dedi. Çok büyük bir ayrıntıydı tabii o tek kelime.

"Pardon," dedim alayla. "Çok fark etti."

"Boş versene bunları, şaka yaptım sadece." dedi ve hiç beklemediğim bir anda belime kollarını sarıp beni kendisine çekerek sarıldı. Bu ani hareketleri artık alıştığım bir şeydi gerçi. Biz gittikçe temas bağımlısı bir çift oluyorduk. Ben zaten temas bağımlısı bir insandım ama Soner de bana benzemeye başlamıştı.

"Bugün itibariyle üniversiteliyim." dedim sessizce. Bir banyonun içerisinde en fazla ne kadar huzurlu olunabilirse o kadar huzurluydum Soner'in kolları arasındayken. "Evet." dedi. Tercihler açıklandığında sevincimi paylaştığım ilk kişilerden birisiydi Soner. Sonucumu görür görmez ona mesaj atmıştım direkt.

"Ama hemşirelik tercihi yaptığını bilmiyordum." Normaldi çünkü bu konuyu annemle babam dışında kimseye açmamıştım. Belki olmaz, belki sonradan vazgeçerim ihtimaliyle yaklaşmıştım konuya.

"Senenin başındaki bana gidip sene sonunda hemşirelik kazandın desen çok gülerdi herhalde."

"Eğer sırf ben sana yakıştırdım diye-"

"Hayır," dedim direkt. "Tamam başta acaba mı oldum, kabul ediyorum ama sonrasında o bölüme yönelmek benim kendi tercihimle oldu. Söylemiştim zaten sana hangi mesleği yapmak istediğim hakkında en ufak fikrim olmadığını. Sayısaldaki bölümlerin hiçbirine nasılsa alanım değil diyerek bakmıyordum. Sen söyledikten sonra araştırmak istedim ve araştırdıkça bana göre olabileceğini gördüm. Sırf sen dedin diye yönelmiş olsaydım o zamandan bu zamana kadar mutlaka sıkılır ve vazgeçerdim bu fikirden."

Neticede karşımdaki çok değer verdiğim birisi de olsa gelecekte yapacağım mesleğe onun lafıyla sorgusuz sualsiz yönelemezdim. Bir ömür yapacağım işi enine boyuna araştırıp öyle karar vermiştim.

"Kendinden eminsen, istediğin buysa ve en önemlisi mutluysan bana da senin mutluluğuna ayak uydurmak düşer."

"Mutluyum." dedim. Aklımı kurcalayan başka bir soru daha vardı. "Soner," Geri çekilerek yüzüne baktım. "Sen sınava girmiş olsaydın hangi bölüme gitmek isterdin?"

Yüzüme baktı uzun uzun. Bu sorum onu derin düşüncelere daldırmış gibiydi. "Bilmiyorum," dedi sonra. "Hiç düşünmedim."

"Şimdi düşün. Mesela aklına ilk hangi meslek geliyor?"

"Hiçbiri gelmiyor."

"Ama düşünmedin ki hemen cevap verdin."

"Düşününce de gelmiyor."

Nedendi anlamıyordum ama düşünmek istemiyordu. "Yavaş yavaş da olsa düşünmeye başlasan iyi edersin," dedim gözlerinin içine bakarken. Ne kadar net olduğumu gözlerimden anlasın istedim. "Çünkü o sınava

hazırlanacaksın. Ne istediğini bilerek başlamak daha kolaydır her zaman için."

Gözlerini kaçırarak bakışlarını yere dikti. "Bu konunun peşini hiç bırakmayacaksın değil mi?"

"Bırakmayacağım. Önümüzdeki sene olmasa bir sonraki sene olur. Sonrakisi olmasa bir sonraki olur. Eninde sonunda kendini toparlamış olacaksın." Baskılıyor gibi görünüyordum belki de onun gözünde bilmiyordum fakat Soner'in ilerisi için hayal kurarken ve bunu gerçekleştirmek için çaba sarf ederken görmeyi delicesine istiyordum.

Soner henüz bir cevap veremeden banyonun kapısı tıklatıldı. Aynı anda birbirimizden uzaklaşırken kapının açılması uzun sürmemişti. Azra hafifçe araladığı kapıdan başını uzattı. "Yeriniz güzel herhalde gençler?" dedi bana bakarak imayla. "On saattir annene kiralık ev ilanları göstererek sizi unutmasını sağlıyorum ama içeri gelseniz daha iyi olacak."

"Tamam geliyoruz." dedim.

"Bir zahmet bebeğim," dedikten sonra bakışlarını Soner'e çevirdi. "Merhaba, Azra ben bu arada. Beste'nin mahalleden arkadaşıyım." Bu Sonerle Azra'nın ilk kez yüz yüze gelişiydi.

"Soner." dedi kısaca.

"Biliyorum, biliyorum." Azra kapıyı kapatırken yapacağını yapmıştı. "Son bir yıldır bizim kızın ağzından düşmediğinden seni tanımayan kimse kalmadı merak etme." Ardından kapıyı hızla kapattı ve gitti.

"Abartıyor." dedim arkasından. Halbuki doğruydu. O kadar çok bahsi geçiyordu ki daha Soner'i sevdiğimi kendi içimde kabullenemediğim zamanlarda bile Azra'ya her telefon konuşmamızda ondan bahsettiğim için Soner'e aşık olduğumu iddia ederdi.

Keyifle güldü. "Tabii ki."

"Öyle." Kapıya doğru yürüdüm. "Çıkalım artık." Babam evde olsaydı değil Sonerle banyoda kalmak, o içerideyken kapısının önünden bile geçemezdim.

Kapıyı açtığımda art arda banyodan çıktık. "Bu arada," Soner'in önüne geçerek koridorun ortasında durdurdum. "Bugün seni bir yere götürmek istiyorum. Aslında yarın falan için planlamıştım ama hazır sen buradayken gidelim diye düşündüm."

Nereye demedi. Sorgulamadan "Tamam." dedi ancak benim içime sinmeyen bir şeyler vardı. Bu yüzden yüzüne kararsızlıkla bakıyordum.

"Orada göreceğini beğenecek misin bilmiyorum. Beğenmezsen de çok tepki verme olur mu? Ben bunu yapmasaydım kendimi kötü hissederdim."

Bu tavrım karşısında kaşları hafifçe çatılmıştı. Bakışları merakla yüzümde kısa bir gezintiye çıktı. Sanki içimi okumaya çalışıyormuş gibi çok derin bakıyordu. "Ne zaman sana tepki verdim?"

"Hiçbir zaman ama... Bu biraz farklı bir şey." Söyleyip söylememek arasında gidip geliyordum.

"Nasıl bir şey."

"Gittiğimizde görürsün." dedim söylemekten vazgeçerek. "İçeri geçelim şimdi."

Soner'in bir şey demesine izin vermeden mutfağa geçtim. Annemlerin hazırladıklarını Soner için bir tabağa doldururken Azra yanıma geldi. İşim bitene kadar Soner hakkında konuşmuştuk. Bunca zamandır Soner'in dilimden düşmemesi konusunda ne kadar haklı olduğumu söylemişti bana.

Saatler sonra önce Azralar gitti. Ev meselesini birkaç gün daha araştıracaktık. Sonrasında uygun olanı tutup yavaştan dizmeye başlayacaktık çünkü okulların başlamasına çok bir şey yoktu. Bir ay falan vardı ikimizinkine de. Azralar gittikten sonra anneme Sonerle işimiz olduğunu söylediğimde bizim de evden çıkmamıza itiraz etmemişti.

Bir saat kadar sonra taksi Soner'i getirmek istediğim yerin önünde durduğunda gergin bir nefes alıp verdim. Şoföre parasını ödedikten sonra önce ben sonra ise Soner indi arabadan. İlgiyle hareketlerini, tepkisini izlemeye başladım. Elaları yavaş yavaş etrafta gezindi. Gözlerinin fazlasıyla aşina olduğu bu yere bakarken şaşırmış gibi durmuyordu. Emindim ki daha geldiğimiz yoldan bile nereye geldiğimizi anlamıştı ama sesini çıkarmamıştı.

"Neden geldik mezarlığa?" diyerek bozdu sessizliği. Sesi ifadesizdi, bakışları gibi. "Annemle abimi daha dün ziyaret ettim."

Her hafta bir kez de olsa geliyordu. Eskiden, ben henüz hayatında değilken ve acısı yeniyken neredeyse her gün gittiğini anlatmıştı bana bir keresinde. Zamanla sıklığı azalsa da haftada bir kere bile olsa gitmediğinde vicdan azabı çektiğinden bahsetmişti. Dün mezarlığa gelmiş olması işte bu yüzden şaşıracağım bir şey değildi.

"Annenle abine gelmedik zaten," Derin bir nefes alıp bakışlarımı gözlerine çıkardım. "Başka birisi için geldik."

Sanki ne demek istediğimi anlamış gibi baktı gözlerimin içine. Zaten anlamasını ben de istiyordum. Kimden bahsettiğimi anladığında vereceği

tepkiye göre hareket edecektim. Gidip görmek isterse yolu gösterecektim, ters teper ve geri dönmek isterse Soner'e ayak uyduracaktım. Onun isteği ve hisleri daha önemliydi şu durumda.

"Nasıl?" diye sordu kısık bir sesle, bakışları etrafta gezinirken.

Dudaklarımı birbirine bastırırken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Nasılsa nasıl işte..."

Anlamıştı. Anlamaması imkansızdı gerçi.

Annesiyle abisinin mezarlarının olduğu bölgeden biraz uzak bir kısımdaydık. Görebildiğim kadarıyla çok fazla kimse yoktu ne mezarlığın içerisinde ne de dışarısında. Özel bir gün olmadığı için bu sessizliği normal karşılıyordum. Arkamızda kalan taksi gaza basarak yanımızdan uzaklaştığında egzoz borusundan çıkan duman öksürmeme neden olmuştu.

Bakışlarımı Soner'e çevirdim yeniden. Bakışlarına oturan kırık bir hüzünle mezarlığın girişini izliyordu. Göğsüm acıyla kasılırken "İstersen," diyerek gözlerinin bana dönmesini sağladım. "Gidebiliriz. Hiç gelmemişiz gibi düşünebiliriz. Farz et ki ben seni buraya hiç getirmedim."

Aslında bu yüzden Soner'e söyleyip söylememe ikilemine düşmüştüm ve şimdi düşünüyordum da buraya gelmeden önce neyle karşılaşacağını bilmesi daha doğruydu. Ona söylemeliydim.

Sesli bir nefes alıp verdi. "Hayır," dedi hemen sonra. "Görmek istiyorum."

Gerginlikten ötürü tuttuğum nefesim rahatlamış bir şekilde dudaklarımın arasından sızarken hızla kafamı aşağı yukarı salladım. Yine de "Eminsin değil mi?" diye sordum kesinlikle görmek istediğinden emin olmak için.

Aynı benim gibi başını salladı. "Eminim." Bakışlarını mezarlığa çevirdi ve daha kısık bir sesle ekledi. "Görelim bakalım."

"Pekala." Desteğimi göstermek, güç vermek istercesine Soner'in koluna girdim yavaşça. Dokunuşum varla yok arasındaydı. Garip bir şekilde çekiniyordum şu an Soner'den. Burnumu sokmamam gereken bir şeye sokmuşum gibi hissediyordum. Halbuki bu benim her zaman yaptığım bir şeydi ancak ilk kez konu bu kadar önemli ve derindi.

Mezarlığa doğru yürümeye başladık. Son iki haftadır birkaç defa geldiğim için mezarın yerini ezberlemiş sayılırdım. "Aslında aklımda böyle bir şey yoktu, yani Ada'nın mezarını bulmak gibi bir arayışı hiç düşünmedim. Geçtiğimiz kurban bayramında babamın bir akrabasını ziyarete mezarlığa geldiğimizde, mezarlığın belli bir sırayla dizilmiş olduğunu fark ettim. Belli bir bölgede hep aynı yıl içinde ölen insanların

mezarları vardı. Yukarılara gittikçe yıllar günümüze daha yakın tarihlere yaklaşıyordu, aşağılara indikçe ise daha eski. Böyle olduğunu görünce acaba dedim kendi kendime. Acaba denesem Ada'nın mezarını bulabilir miyim?"

Bunun için saatlerce 2012 yılının ağırlıkta olduğu mezarların arasında gezinmek zorunda kalmıştım. Tek başıma ürperirim diye yanımda Azra'yı da sürüklemiştim.

"Sonra denedim ve buldum. Biraz bakımsızdı doğal olarak. Yıllardır kimse gelmemiş çünkü." Birazdan fazla bakımsızdı aslında. Mermeri çamurdan görünmez bir haldeydi, toprağı kuruluktan yer yer çatlamıştı ve üzeri otlarla doluydu.

Girişin hemen yakınlarındaki mezarlığa neredeyse ulaşmamız o kadar da uzun sürmemişti. Ben konuşurken ve Soner sessizce beni dinlerken ne ara yolu bitirdiğimizi anlamamıştım bile. "Şu taraftan." Sol taraftaki dar yola saptık.

"Bir de şuradan döneceğiz." Sağa doğru döndüğümüzde bakışlarımı tepkisini ölçmek istercesine yüzüne çıkardım. İfadesizlik maskesini kuşanmıştı yine ama ben bu maskenin ötesini de görebilmeyi çok uzun zaman önce öğrenmiştim. Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın üzgündü. Benim onu kolundan tutup buradan kaçırırcasına götüreceğim kadar üzgündü. Belki üzülmek bunun yanında az bile kalabilirdi.

Yolun ilerisinde küçük, yarım metre bile etmeyecek, mezarı gördüm. Soner bakışlarımı takip ederek baktığım yöndeki mezarı fark etti. Adem elması sert bir yutkunuşla hareketlendi. Onunla beraber ben de yutkunma ihtiyacı hissettim. Kalp atışlarım adeta yavaşlamıştı üzüntüden.

"Burası mı?" İki kelimelik cümlesini kurarken bile fazlasıyla zorlanmıştı. Hemen kafamı aşağı yukarı salladım.

"Burası."

Beni beklemeden küçük ama seri adımlarla mezara doğru yürümeye başladı. Arkasından bakakaldım birkaç saniye kadar. Kardeşinin mezarıyla onu yalnız bırakmalı mı yoksa yanında olmalı mıydım emin olamamıştım bir an. Sonrasında bu düşünceyi kafamdan def etmem uzun sürmemişti. Tabiiki de yanında olacak, ona destek verecektim.

Ağır adımlarla Soner'in arkasından ilerlemeye başladım. O çoktan mezara ulaşmıştı, hemen yanında duruyordu. Mezara vardığımda Soner'in yanında durdum. Görüş açıma giren mezarın üzerindeki rengarenk çiçeklerle dolu görüntü hafifçe tebessüm etmeme sebep olmuştu.

"Sen mi diktin bunları?" diye sordu Soner.

"Evet, ben diktim."

Bakımsız görüntüsü içimi burkmuştu ilk gördüğümde. O şekilde durmasına gönlüm razı gelmemişti. Otları temizlemiştim, toprağı nemlendirmiştim, her gelişimde farklı renkte çiçekler almış ve dikmiştim. "Pek bahçıvanlık yeteneğim yok. Hatta ilk diktiğimde ertesi güne kurur giderler diye düşündüm ama öyle olmadı neyse ki. Güzel oldular." Eski hâlini görmesindense bu daha iyiydi.

İlk gelişimde toz topraktan görünmeyen mezar taşı, şimdi tertemizdi. Üzerinde küçücük taşa koca harflerle yazılmış yazılar vardı.

Ada Alkım.

Doğum tarihi; 23.11.2011

Ölüm tarihi; 19.05.2012

Öldüğünde daha altı aylık bile değildi Ada'nın küçük bedeni. Beşinci ayını bitirmek, altıncı ayından gün almak üzereydi. Çok kısacık bir süre yaşamıştı bu hayatı ve ölümü fazlasıyla trajik olmuştu. Bir hırs, intikam uğruna bir bebek canından edilmişti. Bir anne evladından olmuştu, iki erkek çocuk ise kardeşlerinden... Beş aylık ömrüyle abisinin hayatında öyle bir iz bırakmıştı ki, Soner ölene kadar kardeşinin acısını yaşayacaktı.

Böyle düşündüğümde Soner'in neden bu kadar çok ölmeyi istediğini daha iyi anlayabiliyordum aslında. Aylar öncesinde intihara kalkıştığı için ona kızıyordum, kırılıyordum, üzülüyordum fakat onun yerinde olsaydım çok daha kötülerini yapmaya kalkışacağımı da biliyordum.

Acısını bilemediğim için onu yargılamak kolay geliyordu dışarıdan.

Bakışlarım Soner'in profiline kaydı. Usulca çatılmış kaşlarında, hafifçe aralanmış dudaklarında, kasılan çenesinde, sık sık yutkunduğu için hareketlenen adem elmasında birer birer gezindi gözlerim. Bunu yaptığım için istemsizce kendimi suçlarken buldum. Gerek var mıydı bunu yapmama, durup dururken Soner'i üzmeme?

"Özür dilerim." diyebildim yalnızca, suçluluk içerisindeyken.

Elaları ağır hareketlerle bana döndü. Gözlerinin beyaz kısmını çevreleyen kızarıklıkları gördüğüm an anında kendi gözlerimin de dolduğunu hissettim. "Neden özür diliyorsun?"

"Seni buraya getirmemem gerekiyordu. Sen de istesen Ada'nın mezarını bulmayı bilirdin. Sana bir de bu yükü yüklememeliydim." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım gergince. Kısık bakışları yüzümdeydi ben

konuşurken. Sıkıntılı bir şekilde nefes alıp bakışlarımı kaçırdım. "Özür dilerim."

"Hayır." dedi elalarını benden ayırıp mezara çevirirken. Öne doğru bir adım attı ve hemen mezarın dibine çöktü. Bir dizi yere yaslanırken elini mezarın üzerindeki çiçeklerin üzerinde gezdirmeye başladı. Bilindik her çeşitten çiçek vardı toprağın üzerinde. Rengarenk, eskisine göre çok daha hoş bir görüntü vardı.

"Sen benim çok daha öncesinde yapmam gereken ama yıllardır cesaret edemediğim şeyi yaptın." diye konuştu yatıştırıcı sesiyle.

Tek kelime edemedim bu dediğinin üzerine. Sadece öne çıkıp yanında yere çökebildim. Dizimi yasladığım yüzeydeki küçük taşlar derime baskı yaparak ince bir sızı oluşturuyordu. Umursamadan mezarın kenarına tutunarak destek aldım. "Çok küçük." dediğini duydum Soner'in.

Mezarın boyutundan bahsediyor olmalıydı.

"Öyle..." diye mırıldandım. Kendi sesimi kendim bile zor duymuştum.

"Çok mu kötü haldeydi bulduğunda?" Sesinde çaresiz bir tonlama hakimdi.

"Hayır." diye bir yalan söyledim. Daha da üzülsün istememiştim. "Çok renksizdi, ben ona yakışır bir mezar olsun istedim."

Dudağının kenarı ruhsuz bir şekilde kıvrıldı. "Yalan söylüyorsun."

Evet... "Hayır, söylemiyorum."

Sırtıma astığım çantanın varlığını yeni yeni hissederken hemen bir kolumdan çıkarıp çantayı önüme getirdim. Fermuarını açarak içinden su dolu pet şişeyi çıkardım. "Hadi çiçekleri sulayalım, kurumasınlar." Elimdeki yarım litrelik şişeyi Soner'in önüne bıraktım ve ardından çantadan diğer şişeyi çıkardım. Çantayı kirlenmesini umursamadan kenara bırakıp şişenin kapağını açtım.

Ben yavaş yavaş suyu dökerken Soner sessizce beni izliyordu. "Ada'nın fotoğraflarını senin evinde görmüştüm. Çok tatlıydı." Gördüğüm fotoğraflardan birinde Ada'nın üzerinde pembe bir takım vardı. Beşiğinin içindeydi ve yumruk yapıp ağzına götürdüğü bir eli eşliğinde beşiğinin başında dikilen Soner'e bakıyordu.

"Daha çok küçüktü ama çok güleçti. İnsancıldı. Kucakta gezinmeye bayılıyordu." derken gülümsüyordu fakat içten bir gülümseme değildi bu. "Uyumasını hiç istemezdim. Bazen uyuduğu zamanlar bilerek uyandırır, ağlamasıyla beraber annem geldiğinde kendi kendine uyanmış gibi oralı olmazdım. Sonra bir daha uyuyamazdı ve bol bol oynardım onunla."

Güldüm. "Benim misafir çocuklarına uyguladığım tarife değil mi bu ya?"

Sonra anneleri olayı anladığında bana kızarlardı ama değerdi.

Soner'in de güldüğünü duydum. "On bir yıl geçmiş," dedi elini mezar taşında ölüm tarihi yazan kısmın üzerinde gezdirirken. "Oysa daha dün gibi hatırlıyorum o günü. Her dakikasını, her saniyesini, her ayrıntısını."

Bu konu hakkında bilir kişi değildim ama insanda büyük etki yaratan travmaların hafızadan asla silinmediğini gayet iyi biliyordum. "Keşke," dedim çöktüğüm yerde Soner'e yanaşarak. "Keşke tüm kötü anılarını hafızandan çekip alabilsem." Bir süper güç hakkım olsa şüphesiz ki bunu dilerdim. "Elimden hiçbir şey gelmemesi o kadar koyuyor ki."

Kafasını sola doğru eğerek gözlerini benimkilere dikti. "Sen hayatıma güzel anılar katıp kötülerin etkisini azaltarak elinden geleni yapıyorsun zaten."

Kafamı omzuma doğru yatırdım. "Yeterli olmuyor."

"Sen elinden gelenin çok daha fazlasını yapıyorsun. Onca şeyden sonra kim yanımda dururdu? Gözünün önünde uyuşturucu kullandım, durdun ve yine beni dinlemek istedin. Böyle bir şeye şahit olan kimse yanımda durmazdı oysa. Seni yok saydım, arkamda bırakacağım yıkımı umursamadan kendimi öldürmeye çalıştım ve sen sonra yine yanımda oldun. Bana arkanı dönmedin. Şu an bu haldeysek, yanındaysam hepsi senin fedakarlığın sayesinde. Daha fazla ne yapabilirsin ki sen?"

Söyleyeceğim bütün kelimelerimi birer birer yuttum. Bana denilecek hiçbir şey bırakmamıştı çünkü. Dizinin üzerinde duran elini yanağıma götürdü. Tüy kadar hafif bir dokunuşla baş parmağı çenemin üzerinde gezindi. "Fazlası seni aşar Beste."

Elini geri çekti sonra. Titrek bir nefes alarak önüne döndü ve bakışları yeniden mezara çevrildi. Kafamı yana eğerek yanağımı omzuna yasladım. "Yine de bu, seni böyle görmekten nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Zamana ihtiyacım var." Geçmesi için değil, acısının hafiflemesi içindi bu zaman.

"Biliyorum." Kedi gibi yanağımı omzuna sürttüm yavaşça. "Sana istediğin kadar zaman veriyorum zaten. Bu sürecin sonuna kadar yanında olacağımı söylemiştim sana."

Bir kolunu omzuma götürerek beni iyice kendisine çekti. Boştaki eliyle biraz önce önüne bıraktığım şişedeki suyu mezara döküyordu. "Teşekkür ederim." Zaten küçük olan şişedeki suyun tamamını boşaltmak uzun

sürmemişti. "Kardeşimin mezarını bulduğun için. Sen denemesen ben sonsuza kadar bu mezarı kendi kaderine terk etmiş olurdum."

Buraya gelirken almayı beklediğim tepki kesinlikle bu değildi. İçten içe Soner'in ters bir tepki vereceğini düşünmüştüm. O, öyle birisi değildi ancak bu kesinlikle çok fazla derin bir konuydu ve o istemeden yapmış olduğumdan ötürü kötü bir tepkiye hazırlamıştım kendimi.

"Teşekkürlük bir durum yok ki," Mezarın mermer kısmına sıçrayan küçük bir çamur parçasını temizledim parmağımla. "Yerimde kim olsa yapardı."

"Yerinde kim olsa yapmazdı çünkü yerinde kim olsa şu an yanımda olmazdı."

"Ben olurum," derin bir nefes aldım. "Her zaman olacağım." Bakışlarım tekrar mezara kaydığında sessizce ekledim.

"Göreceksin."

❄

Part 2 hemen yarın gelecek, sonuncu partı henüz yazmaya başlamadım ama arayı çok açmadan atacağım <3

FİNAL : PART 2

Bugün 21.30'da zeynepbozts ile Twitter'da ses odası açacağız, katılmak isteyen olursa diye haber vereyim dedim. Twitter kullanıcı adım; aafroditmavisi

Yüksek Sadakat - Belki Üstümüzden Bir Kuş Geçer

İyi okumalar <3

❄

Kasım, 2024.

Beste'nin üniversitede ikinci yılı.

"Kurul haftalarından nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Bardağımdaki dumanı tüten kahveden bir yudum alıp kupayı masaya bırakırken bıkkınlıkla kafamı salladım. "Bin kez." Azra kafam kadar kalın kitaptan başını kaldırmadan öfkeyle nefesini verdi.

"Bin birinci kez söylüyorum öyleyse. Kurul haftalarından nefret ediyorum." Konuşurken şiddetle kafasını salladığından kalemle yaptığı topuzu açılmış ve koyu kahverengi, uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Bu onu daha da sinirlendirmiş ve saçlarını pek nazik sayılmayacak bir şekilde geriye savurmuştu.

Sınav haftası geldiğinde Azra, Azra olmaktan çıkıyordu.

"Sakin ol," dedim gülerek. "Sinirini saçlarından çıkaramazsın." Saçlarını tekrar topuz yaparken bile kitabın kenarına aldığı notları okuyordu.

Welcome to üniversite...

"Sinirimi o kadar çok şeyden çıkarabilirim ki aklın durur."

Ben sınav haftaları geldiğinde Azra kadar depresif ve sinirli olmuyordum. Bizim derslerimiz de çok ağırdı ve fazlasıyla zorlandığım noktalar oluyordu ama işin sonunda sevdiğim bir mesleği yapacak olmanın düşüncesi içimi rahatlatıp ferahlatıyordu. Hem sinirlensem de bir şey değişmeyecek ve kendi kendimi kötü etkilemek dışında bir işe yaramayacaktı.

"Bir kişi bile mi bana tercih döneminde demez ya tıp okunur mu diye? Bir kişi mi önüme taş koymaz? Ben neden buradayım? Ben neden bu

bölümdeyim? Neden abi neden?" Azra'nın her sınav zamanında olduğu gibi artık ezbere bildiğim cümlelerini keyifle dinlerken kafasını kaldırıp bana baktığı an sırıtışımı yüzümden son saniyede ancak silebildim.

Acılı halinden faydalandığımı görürse hiç hoş şeyler olmazdı.

"Birazcık senin de götün tutuşabilir mi lütfen?" Masanın üzerinde duran kitabımı önüme itekledi. "Tek başıma tutuşurken affedersin ama kendimi bok gibi hissediyorum."

"Benim bir sonraki sınavım üç gün sonra," dedim nispet yaparcasına ve kitabı tekrardan en uzak köşeye ittim. "Ağla."

Ara sınav haftasındaydık. Ben tüm okul yıllarım boyunca nasıl bir sistem yürütmüşsem üniversitede de aynısını yapıyordum. Günü gününe çalışıyor, sınavlara birkaç hafta kala çalışmalarımı arttırıyordum. Sınavdan önceki birkaç güne kadar öğrenmem gereken her şeyi öğrenmiş oluyordum ve geriye sadece notlarımı okuyup tekrar etmek kalıyordu.

Disiplinli bir insan olmak işte bu noktada çok işime yarıyordu.

"Senden nefret ediyorum." diye homurdandı kısılan gözleri eşliğinde. Sonrasında tekrardan notlarını okumaya dönmüştü. Onunki benimkinden daha kötüydü çünkü direkt sözlü bir sınava girecekti öğleden sonra.

Azra'ya öpücük attım. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Yüzünü buruşturdu. "Yağcı."

"Ayıp." Kınarcasına bir bakış attım yüzüne. "Yazıklar olsun içimdeki Azra sevgisine." Bardağımda kalan birkaç yudum kahveyi hızla içerek bitirdim.

Birkaç dakikanın sonunda Azra pes ederek kitabı sert bir şekilde kapattı. Masanın üzerine saçtığı notlarını birer birer toplamaya başladı. "Aman be! Bu saatten sonra çalışsam ne fayda sanki? Kurula kalmış kaç saat." Ben dokunduğum an kıyameti kopardığı kağıtları naziklikten uzak bir şekilde kitabının arasına sıkıştırdı. "Manyak oldum iyice."

"Geldiğimizden beri diyorum sana çalışma diye." Öğlen saatlerindeydik ve günlerden pazartesiydi. Hafta sonlarını aile evinde geçirmiştik ve öğleden öncemiz ikimizin de boş olduğu için hala okulların olduğu yakaya geçmemiştik. Evden çıktığımızda saat daha erken olduğu için bir kafede oturmuş kahve içmeye karar vermiştik ve neredeyse bir saattir buradaydık.

Azra'nın sınavı olduğu için birazdan kalkıp gidecekti ama benim acelem yoktu. Gitmeden önce görmem gereken birisi vardı. Sevdiceğim gibi...

"Daraldım, bunaldım. Bana dedikodu falan anlat, kafamı dağıt."

"Bütün dedikodularımı dün aktardım sana. Zerresi kalmadı."

Dudağını büzdü. "Hiç mi yok?"

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Hiç yok."

"Bende de hiçbir şey yok. Sınıftaki kimsenin yüzünü göremiyorum ki ders çalışmaktan."

Masadaki şekerlikle oynarken "Bir çocuktan bahsediyordun bir ara, ne oldu ona?"

Gözlerini devirdi. "Diğerleri gibi fos çıktı. Dünyada son erkek o kalsa yine onunla olamazmışım, onu görmüş oldum."

Şekerlikle oynarken anlık duraksadım. Boşluğuma geldiği için "Soner mi?" diye sorarken bulmuştum kendime.

Anlamsızca baktı yüzüme. Mantığım yeni yeni olayı kavrarken "Haa," dedim uzatarak. "Ben yanlış anlamışım pardon."

"Aklın fikrin Soner'de resmen." diye konuştu hayretle.

"Ya sen çok hızlı konuşuyorsun kelimeler birbirine karışıyor, ne yapabilirim?"

Tabii tabii dercesine kafasını sallayıp bardağına uzandı. Bardağındaki kahveden bir yudum aldı ama hemen sonra yüzünü buruşturdu. "Soğumuş bu ya, unutmuşum içmeyi."

Heyecanla yerimde kıpırdandım. "Hadi sipariş verelim. Garsonumuz bizimle özel ilgilenir."

Azra gülerek gözlerini devirirken bakışlarım kafenin içinde tanıdık yüzü aramaya koyulmuştu bile. "Kendine sipariş ver, ben gideceğim şimdi." Oturduğumuzdan beri içtiğim üçüncü kahvemdi ama garsonumuzun yüzü suyu hürmetine bir bardağı daha rahatlıkla içebilirdim. Kahve bahane, garsonu görmek şahane.

"O da olur. Hatta tatlı bile yiyebilirim ama onu da bir sonraki siparişe saklayacağım."

"Sen gerçekten delisin ya."

Gözlerim nihayet tanıdık elalarla kesiştiğinde dudaklarımda muzip bir sırıtış belirdi saniyesinde. Kafamı yana doğru yatırarak gülümserken tek elimi havaya kaldırarak garsona işaret yaptım. "Buraya bakabilir misiniz?" Dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü engellemeye çalışırken elalar diğer masalarda ufak bir gezintiye çıktı. Bizden başka kimsenin bir istekte bulunmadığını görünce seri adımlarla bu tarafa doğru ilerlemeye başladı.

"Geliyor selvi boylum," dedim hayranlıkla Soner'i izlerken.

"Ağzını kapat, ağzını." diyerek uyardı beni Azra. "Salyaların akıyor."

Gerçekten hafiften de olsa aralık olan ağzımı hemen kapattım. Yeterince değilmiş gibi gün geçtikçe daha da yakışıklılaşmaya devam eden sevgilimi gördüğümde benim ağzımdan salyalar akmasın da kiminkinden aksın?

Soner'in tedaviye başlamasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Aralık ayı geldiğinde tam olarak iki yılı bulacaktı. İki yıl çok kısa bir süre gibi gelebilirdi ancak birlikte çok fazla yol kat etmiştik. İkimizin de hayatında köklü değişiklikler olmuştu.

Ben artık hemşirelik ikinci sınıf öğrencisiydim. Hafta içlerini okulumun hafta sonlarını ise evimin olduğu yakada geçirdiğim bir düzenin içerisindeydim. Okuldan aşırı samimi olmasam bir arkadaş grubum vardı. Hatta Soner'i bile onlarla tanıştırmıştım. Çok sık olmasa da aktivitelerimize Soner de katılırdı. İnsanlara karşı kapalı değildi eskisi gibi aksine fazlasıyla açıktı.

Hafta içi Sonerle pek görüşemiyorduk ama acısını hafta sonunda çıkarıyorduk. Daha doğrusu ben çocuğa sülük gibi yapışıyor, gittiği yere beni de beraberinde götürmesini sağlıyordum.

Azra ile aynı evi paylaşıyorduk ve bir öğrenci evine sahip olmak eğlenceliydi. Geceleri çok eğleniyorduk. Bazen Azra'nın geceyi dışarıda geçirdiği günlerde Soner'i eve atıyordum. Beraber yemek yapıyorduk, yaptığımız yemeği yiyorduk, ders çalışıyorduk, Soner'i denek olarak kullanıp bulduğum yeni tatlı tariflerini ona tattırıyordum, gece sonunda ise birbirimize sarılarak uyuyorduk.

Bir öğrenci evinden alınabilecek maksimum verimi alıyordum resmen.

Soner tedavisinde epey yol kat etmişti bu geçtiğimiz iki yılda. Olumlu anlamda o kadar çok şey değişmişti ki onun açısından. Uyuyabiliyordu. Artık geceleri uyuyabiliyordu. Evet bazen sorunlar yaşıyor, uykuya dalmakta zorlanıyordu ancak bu eskisi kadar çok değildi. Haftada bir kez belki de iki keze düşmüştü. Benim en çok sevindiğim ve gurur duyduğum konulardan birisiydi bu.

En önemlilerinden birisi de üniversite sınavına hazırlanmaya başlamasıydı. Bu isteğini bana geçen sene açmıştı, elbette ki onu desteklemiş ve nasıl başlayacağı konusunda yol göstermiştim. Şimdi geçen seneden beri haftanın dört günü dershaneye gidiyordu. Sınava ise sayısaldan hazırlanıyordu. Hangi bölümü istediğini bilmiyordum çünkü bunu Soner de bilmiyordu ama sürekli araştırıyordu.

Geçen seneki sınava sadece kendini denemek için girmişti, ciddi olarak bu sene girecekti.

Geriye kalan boş üç gününde ise bu kafede part time çalışıyordu. Bazen sabahtan öğlene bazen de öğlenden akşama kadar çalışıyordu. Bu tamamen kafasının dağılması, insan ilişkilerinin gelişmesi için yaptığı bir şeydi. Doktoru insanların arasına karışması konusunda oldukça ciddiydi. Bunu da hem dershane hem de burası sayesinde aşıyordu. Hem buradan kazandığı para sayesinde dershanesini ödeme konusunda güçlük de yaşamıyordu.

Kısacası bizim hayatımız genellikle iyi yönde gidiyordu. Güzel gelişmeler oluyordu ve olmaya da devam ediyordu.

Gönlümün efendisi bey elinde kalemle tepemizde bittiğinde salak salak sırıtmamak için kendimi zor tutmuştum. "Buyrun," dedi ciddiyetle. "Ne isterdiniz?"

Bir de aramızda böyle ciddi bir duvar vardı ne yazık ki...

Kendisi iş yerindeyken bana karşı oldukça mesafeli yaklaşıyordu. İşe ilk başladığı zamanlarda benim yüzümden bir bardağı düşürüp kırdığından beri aşkla işi ayırma konusunda sınırlar çizmişti. İş saatleri içinde beni gördüğünde adeta bir yabancıymışım gibi davranıyordu.

"Seni." diyerek sulandım.

Dışarıdan ne kadar yavşak görünüyordum acaba?

Bakışlarını elindeki not defterinden ayırarak bana çevirdi. Yüzü ne kadar ciddi olursa olsun gözlerinin içinde gülmeye yakın bir ifade vardı. Gözümden kaçmamıştı. Buna rağmen duruşunu bozmadı ve boğazını temizledi uyarırcasına. "Ne istersiniz?" dedi üstüne bastıra bastıra.

"Eee," Birkaç saniye düşünür gibi yaptım. "Yine seni."

Bu esnada Azra eşyalarını çantasına koyuyordu. Ayağa kalkarken bana doğru eğilerek "Gidiyorum ben, akşam görüşürüz." demişti ve yüzüme imayla sırıtarak baka baka yanımızdan ayrılmıştı.

Soner gözlerini etrafta gezdirdi. Tüm kafeyi tarayan bakışları en nihayetinde yeniden bana döndüğünde derin bir nefes alıp vermişti. "Siparişiniz yoksa başka müşterilerle ilgilenmem gerek."

Ciddiyetini yerim.

Gülmemek için yanağımı dişlerimin arasına alırken ellerimi sabırsızlıkla masaya vurdum yavaşça. "Kardeşim istediğimi de söylüyorum sen beğenmeyip getirmiyorsun. Var siparişim, var. Buralarda bir yerde kaybettiğim sevgilim var, bulamıyorum kendisini. Onu istiyorum."

Dudağını ıslattı hafifçe. Yüzünde gülmeye yakın bir ifade vardı. "Sevgilinizi göremedim hiçbir yerde. Sanıyorum ki bizde öyle birisi kalmamış."

"Hayda," dedim harfleri uzatarak. "Durduk yere sevgilimizden olduk iyi mi? Emin misiniz kalmadığından? İyice bakınsaydınız, belki kıyıda köşededir."

Açıkçası bu ciddi tavrını ne zamana kadar koruyabilecekti merak ediyordum.

"Eminim. Kıyıda da köşede de öyle birisini göremedim." Benimle konuşuyordu ama bir yandan da başka müşterinin onu çağırmadığından emin olmak için bakışlarını sürekli kafede dolaştırıyordu. Garson ruhu desen var.

"Siz yine de bir daha kontrol edin. Böyle koyu kahverengi, dağınık saçlı birisi. Saçları yumuşacıktır insanın dokundukça dokunası, kokladıkça koklayası gelir. Bazen yüzüme değip huylandırır ama o his bile çok güzeldir." Yanağımı avucumun içine yaslayıp Soner'e hayranlıkla baktım. "Ela renginde gözleri var ama uzaktan kahverengi gibi dururlar. Yanına yaklaşmadığın sürece gözbebeklerinin etrafını çevreleyen yeşilleri fark edemezsin. Bunu benim dışımda fark edebilecek kimse yok sanırım şu anda yer yüzünde. Beni görürse aşkla bakar, bak oradan tanıyabilirsin onu."

Kısılan gözleri eşliğinde beni ilgiyle dinliyordu Soner. Ciddiyetini sonunda dağılmaya başlamıştı. Ben bu tatlı dilimle yılanı deliğinden çıkarmakla kalmaz yola bile getirebilirdim.

"Görüp görebileceğin en yakışıklı erkektir kendisi. Dönüp hayranlıkla bakıyorsan bil ki sevgilimi görmüşsündür. İşi gereği siyah pantolon ve beyaz gömlek giyiyor kendisi. Bir insana bir gömlek en fazla bu kadar yakışabilir. Bir insan bir gömleği en fazla bu kadar güzel taşıyabilir." İçimden kendi kendime son bir ekleme yaptım. Bir insan bir gömleğin içinde en fazla bu kadar etkileyici ve ateşli durabilir.

"Beste..." dedi en sonunda isyan edercesine. "İş saatleri içerisindeyken rahat dur." Artık ciddiyetini aşıp geçmiş sayılırdım.

"Duramam." dedim dürüst bir biçimde. Hatta daha etkili olsun diye inatlaşan bir çocuk edasıyla omuzlarımı kaldırıp indirmiştim. "Sevgilimi istiyorum."

"Yarım saat daha sabret, işim bitecek birazdan." Bakışları ilerideki bir masaya takıldı bunu söylerken. Ben de aynı yöne baktığımda iki genç kızın Soner'e işaret yaptıklarını görmüştüm. Soner tekrardan bana döndü. "İstiyor musun bir şey."

Daha önce de burada sayısız kez gördüğüme emin olduğum kızlara bakarken içimde engelleyemediğim bir kıskançlık dalgası büyümeye

başlıyordu. "Kahve," Sesim istemsizce sert çıkmıştı. "Her zamankinden."

Soner masanın üzerindeki adisyondan kahve yazısının yanına beşinci çiziği de attıktan sonra onu çağıran kızların masasına ilerledi. Ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetledim sıkıca. Kızları burada ilk ya da sadece birkaç kez görüşüm olsaydı böyle hissetmezdim ama neredeyse her gelişimde buradaydılar. Hep de başka garsonlar varken Soner'i çağırırlardı masalarına.

Yanılan tarafın ben olduğunu umarak içim içimi yerken onları izledim.

Kızlardan birisi Soner onlara yaklaşırken saçını başını düzeltme girişiminde bulunmuştu. Bakışlarım kısıldı. Soner masalarına geldiği andan itibaren ise biri pek oralı olmasa da saçını düzelten kız bu mesafeden bile belli olan bir cilveyle onunla iletişimdeydi. Dişlerimi birbirine bastırırken kız menüye uzun uzun bakmakla meşguldü. Bir menüye bir de Soner'e bakıyor sonra da ona bir şeyler diyordu.

Keşke dudak okuyabilseydim dediğim anlardan birindeydim. Ne konuştuklarını deli gibi merak ediyordum.

Soner sohbeti olabildiğince kısa tutmaya çalışıyordu. Zaten bakışları da kızda fazla oyalanmıyordu, diğer masalarda da geziniyordu. Bu esnada iki kez göz göze gelmiştik ve adeta nefes bile almadan onları izlediğimi fark etmişti ama bundan çekinmemiştim. Sevgilimi kıskanıyor olmam gayet doğal bir şeydi.

Kısıtlamaya girmediği sürece kıskançlık o kadar da kötü bir şey değildi.

Kimse benim sevgilimden hoşlanamaz kafasında bir insan da değildim. Ne de olsa insandık ve birilerini beğenmek, hoşlanmak gayet normal şeylerdi. Kız da saygı sınırını aşmadığı sürece ortada bir problem yoktu ancak içgüdüsel olarak negatif hislerim coşuyordu.

Ben karşı masaya dalmış giderken yanı başımdan gelen tok sesle beraber tüm dikkatim bir anda dağılıverdi. "Bu deli kız yine gelmiş."

Kafenin sahibi Hasan Amca'ydı bu. Soner'in patronuydu ancak bir patrona göre fazla yumuşak bir yapıya sahipti. Altmışlı yaşlarında, bembeyaz olmuş saçları ve kısa boyuyla tam anlamıyla tonton bir amcaydı.

Hasan Amca'yı görünce ister istemez tüm olumsuz duygularla yüklü havası dağılıyordu insanın. Gülümsedim. "Senin gelmediğin zamanı kıyamet alameti olarak adlandıracağım." dediğinde ise gülüşüm derinleşmişti.

Soner cumartesi, pazar ve pazartesi günleri burada çalışıyordu. O günlerde de bu yakada olduğum için buradan çıktığım söylenemezdi.

Dersimi bile burada çalıştığım günler oluyordu. Hasan Amca da bu durumu biliyordu. Kendisi aynı zamanda babamın arkadaşlarından birisi olduğu ve yıllara dayanan bir tanışıklığımız olduğu için tavırlarımda rahattım.

"Ben bu gidişle burada yatıp kalkacağım Hasan Amca."

"Kafem yatakhane değil, küçük hanım. Kusura bakma." Sahte bir üzüntüyle dudağımı büzdüm.

"O kadar kaç yıllık hukukumuz var. Dışarıda mı bırakacaksın beni?"

Bilmem dercesine dudağını bükerken omuzlarını havaya kaldırıp indirdi. Bakışlarım kınarcasına bir hâl alırken karşı masada hissettiğim hareketlilikle o tarafa döndüm. Soner şükür ki sonunda masanın yanından ayrılabilmişti. Dakikalardır sevgilime cilve yapan kız da arkasından otuz iki diş sırıtarak Soner'in gidişini izliyordu.

"Bu kızlar daimi müşterimiz," dedi Hasan Amca. Bildiğim bir şey olduğu için şaşırmamıştım. "Seninkinin yüzü suyu hürmetine genç kızlar ayrılmıyor kafeden. Çok doğru bir garson seçimi yapmışım."

Sert olduğunu düşündüğüm ama dışarıdan bir o kadar da gülünç durduğuna emin olduğum bakışlarımın odağı Hasan Amca oldu. "Ben iyice kudurayım diye yapıyorsun değil mi?"

"Doğruları söylemek de suç olmuş."

"Doğru bu kadar can sıkıcıysa söyleme, lütfen." Neyse ki sevgilimize güvenimiz tam da gözümüz arkada kalmıyordu. Ya şerefsiz, haysiyetsiz, işi gücü karı kız olan tiplerden birine aşık olsaydım? O zaman ne yapacaktım acaba?

"Can sıkıcı olup olmadığı beni ilgilendirmez." Hasan Amca masaya yaklaşarak boş iki bardağı aldı ve doğruldu. "Senin de evin, yurdun, okulun yok mu be kızım? Gitsene biraz oralara. Babandan lafı ben yiyorum sonra neden seni kafeye alıyorum diye."

"Aaa," dedim şaşkınlıkla. "Babam da abartıyor artık."

Dile kolay iki yıldan fazla süredir sevgilim vardı. Artık bunları aşması ve alışması gerekiyordu. Turşumu kuracak hâli yoktu ya. "O da babanla senin aranda, ben karışmam. Hadi ben gittim, seninkini salarım birazdan." Hasan Amca'ya bakarken minnetle gülümsedim. Ne kadar erken salarsa o kadar iyiydi.

Hasan Amca elinde bardaklarla beraber kafenin mutfak bölümüne geçerken eş zamanlı olarak içeriden Soner çıktı. Hasan Amca ile karşılaştıklarında duraksayıp kafasıyla selam vermişti. O arada Hasan Amca, Soner'e bir şeyler söylediğinde Soner'in bakışları benim olduğum

masaya kaymıştı. Hasan Amca her ne dediyse kafasını sallayarak onayladıktan sonra elinde bardaklarla dolu olan tepsiyle beraber az önceki kızların masasına ilerledi.

Kızların masasına ulaştığında tepsiyi tek eline alıp kızların bardaklarını önlerine bıraktı. İşi bittiğinde gitmek için hareketlenmişti ki cilve yapan kız Soner'i durdurmuştu. Kız masadaki peçetelikten bir tane peçete alıp nereden çıkardığını bilmediğim bir kalemle üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

İşi bittiğinde peçeteyi ortadan ikiye katlayıp Soner'e uzatmıştı. Soner boş bakışlarla peçeteye bakarken bana jeton ancak düşebilmişti. Muhtemelen Instagram kullanıcı adını veya numarasını yazıp Soner'e vermeyi amaçlamıştı. Ağzım açık bakakaldım ikisine.

Sevgilimi kurtlar sofrasında bir başına bırakmışım da haberim yokmuş. Kim bilir ben yokken neler neler dönüyordu bu kafenin içerisinde?

Hasan Amca ile bunların dedikodusunu yapmam şart olmuştu bu saatten sonra.

Neyse ki aşırı sadık sevgilim kızın ısrarcı tavırları karşısında peçeteyi aldığı gibi tekrardan masanın üzerine bıraktı. Kıza birkaç kelimelik, olabildiğince kısa bir cevap verdikten sonra masanın yanından uzaklaşarak bana doğru yürümeye başladı. Arkasında kalan kız aynı benim az önceki hâlim gibi şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış bir şekilde Soner'in arkasından bakakalmıştı.

Dudaklarımda engelleyemediğim bir gülümseme oluşurken Soner yanıma ulaşmıştı bile. Tepside kalan son bardağı önüme bıraktı. Tepsiyi kolunun altına sıkıştırırken etrafına kısa bir bakış atmış ve ardından cebinden çıkardığı küçük bir çikolatayı önüme bırakmıştı.

"Senin için içeriden çaldım." dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tutmuştum.

Hasan Amca'nın sadece belirli içeceklerin, ki bunlar da menünün en pahalı içecekleri oluyordu, yanında ikram edilmesi için Almanya'dan özel olarak getirttiği çikolatalardan biriydi. Soner de benim bu çikolatayı ne kadar sevdiğimi iyi biliyordu.

"Çaktırma." dedi yarım bir gülüşle.

Alaycıl bir tavırla konuştum. "Bir hırsıza aşık olmuşum."

Aynı şekilde güldü ve şakama ortak oldu. "Kızım belalıyım diyorum anlamıyorsun."

"Çok acı bir şekilde anladım." Çikolatayı elime aldım ve salladım. "Benim için çikolata çalmışsın resmen."

En masum hırsızlık değil de nedir bu şimdi?

"Yalnız," dedi uyarırcasına bir baskınlıkla. Elimi tutup masanın altına indirdi. "Öyle havada sallamazsan daha hoş olur."

"Merak etme kimse hırsız olduğunu öğrenmez." Çikolatayı avucumun içine hapsedip elimi masanın üzerine çıkardım. "İkimiz arasında sır."

Güldü. Kafasını iki yana sallarken "Şu önlüğü çıkarıp geliyorum." demiş ve yanımdan ayrılmıştı. Mesaisi bitmişti. Heyecanla oturduğum yerde hareketlendim. Bugün beraber kütüphaneye gidecektik. Ben sınavlarıma çalışacaktım Soner de sene sonundaki o büyük sınava. Manitayla kütüphane dateinden daha güzel plan var mıdır? Sanmam.

Soner önlüğünü kasanın arkasında bir yere bıraktı ve kasayla ilgilenen çalışan ile biraz konuştuktan sonra yine bulunduğum tarafa doğru yürümeye başladı. Kahvemden bir yudum alıp arkama yaslanırken istemsizce bakışlarım az önceki kızlara kaydı. Cilveli kızın bakışları hâlâ Soner'deydi. Soner'e çaktırmamaya çalışır gibi kaçamak bakışlar atıyordu fakat zaten Soner'in umrunda değildi kendisi. Gözünü dikip bön bön baksa bile Soner oralı olmazdı.

Soner masama yaklaştıkça kızın bakışları beni de yokluyordu ara ara. İlk göz göze gelişimizde bakışlarını hemen kaçırmıştı ancak ikincisinde dik dik bana bakmayı sürdürmüştü. Umursamaz bir tavırla önüme dönerek tam karşımdaki sandalyeyi çekip oturan Soner'i göz hapsine aldım.

"Anlat bakalım," dedim harfleri uzatarak. Sorgulayıcı bir tavır alarak ellerimi birleştirdim. "Daha önce kaç kız sana peçetelere Instagram adlarını yazıp vermeye kalkıştı?"

Beni daha da huzursuz edecek bir cevap verdi. "Instagram adını değil, numarasını yazmış."

"Daha kötü!" dedim dehşetle. "Bir de karşıma geçmişsin düzeltme yapıyorsun."

"Ortada yanlış bilgi dönmesin diye." dedi gülerek.

Getirdiği çikolatayı masanın üzerine attım. "Al çikolatanı da git çabuk buradan. Utanmaz, bir de gülüyor. Al çikolatanı, numarasını yazan kızlara götür." Güvendiğimiz dağlara kar yağdı resmen. Gözüm kapalı güvendiğim sevgilime de bakın.

"Tamam, tamam." dedi çikolatayı alırken. Masanın üzerindeki elimi tuttuğunda geri çekmek istedim ama tutuşunu sıkılaştırarak buna engel oldu. Çikolatayı avucuma bırakırken "Şaka yaptım sadece." diye ekledi.

"Gül gül öldüm." diye mırıldandım ters bir ifadeyle. Tavırlı olsam da çikolatayı almayı ihmal etmemiştim. Almanya'dan gelmiş çikolata sonuçta, yalandan yaptığımız iki tavır karşılığında boşa giderse üzülürdüm. "Çalışmak yok bundan sonra sana." Tüm hıncımı çikolatanın paketinden çıkarırcasına sert bir şekilde paketi açtım. "Otur evinin erkeği ol. Kurtlar sofrasına bırakmışız seni, Allah bilir daha arkamızdan neler neler dönüyor da haberimiz yok!"

"Evinin erkeği mi? Başka ne istersin?" derken keyifle beni izliyordu.

Yapmacık bir şirinlikle sinir bozucu bir şekilde gülümsedim. "Okumayacaksın. Yok sana sınav falan. O dershaneden de hemen bugün kaydını siliyorsun."

"Peki," dedi hiç sorgulamadan kabullenmiş bir şekilde. "Başka emrin?"

"Bu kadar." dedim ve çikolatadan bir ısırık aldım. "Evinde otur, izin almadan dışarı çıkma yeter."

Şaka yapıyor da olsam bu düşünce çok iğrenç gelmişti bir an. İroni yaparken bile tutan özgürlükçü ruhum sağ olsun...

"Çocuklarımıza da bakayım mı hayatım?" Dalga geçercesine konuşmasıyla ciddiyetle kafamı salladım.

"Aksi mümkün olabilir mi hayatım?" Sevimli bir şekilde gülümseyerek kafamı omzuma doğru yatırdım. "Erkek dediğin evinde oturur çocuğuna bakar. Evi temizler, akşama yemek yapar. Bu işin raconu budur koçum."

Soner dediklerimin arasından en alakasız şeye takılmış ve isyan edercesine konuşmuştu. "Hayatımdan koçuma nasıl terfi edebildim ben?"

Bilmem, dercesine ellerimi iki yana kaldırdım. "Hayat böyledir. Bir bakmışsın aşkım, canım, cicim bir de bakmışsın koçum, aslanım, agam. Beğenemiyorsan numarasını veren bol ne de olsa, onlara gidebilirsin."

Gülüşünü biraz da olsa bastırıp ciddi bir hâl almaya çalıştı. "Bugüne kadar numarasını veren kimse olmadı. Kimseye karşılık da vermiyorum zaten. Gözünün arkanda kalmasını gerektiren bir durum yok yani." Zaten bildiğim gerçekleri dinlerken yüzümde huzurlu bir gülümseme belirmişti. Güvenin ne kadar güçlü bir kavram olduğunu şimdi daha çok fark ediyordum. Şaka falan yapıyordum ancak bunlar işin tamamen goygoyuydu. Soner'in bana sadıklığını sonuna kadar hissettiğim için içimde hiçbir şüphe veya korku oluşmuyordu.

"Biliyorum, ben işin dalgasındayım." Hâlâ elimde tuttuğum çikolatayı Soner'e uzattım. Küçük bir çikolataydı, en fazla iki ısırıkta bitiyordu. Kalanını Soner'in yemesini istemiştim. "Sana ayırdım, ye."

Kafasını sola doğru çevirerek ağzına sokmaya çalıştığım çikolatadan kurtuldu. "Ben sevmem, sen ye."

Fazla itiraz etmeden çikolatayı geri çektim. Nadir bulabildiğim çikolatalardan biri olunca paylaşmak konusunda o kadar da ısrarcı olamıyordum. "Buraya daha sık gelmem şart oldu." dedim kalanını ağzıma atarken.

"Zaten sık sık geliyorsun." dedi arkasına yaslanarak.

Kaşlarım hayretle havalandı. "Ne oldu? Şikayetçi misin yoksa?"

"Asla," dedi hızla. Benim ciddiyetimin yok olması ise saniyeler sürdü bu cevaba karşılık. "Hoşuma gidiyor gözümün önünde olman. Yorulunca sana bakıyorum, tüm yorgunluğum geçip gidiyor bir anda."

Oturduğum yerde eriyip gidecektim şimdi. Ağzı her zamanki gibi yine çok iyi laf yapıyordu. Azarlar gibi konuştum. "Ani itiraflar yapıp kalbimin ritmini bozmasana."

Dediğimi umursamadan masanın üzerindeki iki elimi ellerinin arasına aldı. "Ne yapıyoruz bugün?" diyerek başka konuya geçerken bakışlarımı hala ellerimizden ayıramamıştım. Bir elimi sıkıca tutmuşken diğer elimin parmaklarıyla oynuyordu. Bu hareketi her yaptığında olduğu gibi içimi bir burukluk kaplamıştı. Yavaşça yutkunarak bakışlarımı yüzüne çıkardım.

"Kütüphane date yapıyoruz. Ben perşembe günü olan sınavıma çalışıyorum sen de ders çalışarak bana eşlik ediyorsun."

"Güzel." dedi. Hemen ardından elimi kendine yaklaştırıp üzerine dudaklarını bastırmıştı. Derin öpücüğüyle eş olarak gözleri kapanırken yine ve yine hızlanan kalp atışlarımın işimi hiç de kolaylaştırdığı söylenemezdi.

Karşımdaki görüntüye içim eriyerek bakarken "Soner," dedim mırıltıyla. Dudakları tenimden ayrıldığında bir boşluk hissi kaplamıştı içimi. "Bayağıdır doğru düzgün konuşamıyoruz." Bu dönem biraz yoğun başlamıştı ve aynı yoğunlukla da devam ediyordu. İçten içe Soner'e zaman ayıramıyormuş gibi hissediyordum. Böyle olunca da içimde kötü bir his oluşuyordu. "Mutlu musun? Hayatının şu anki akışından memnun musun?"

Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Parmaklarımla oynamaya devam ediyordu bu esnada. "Mutluyum, memnunum. Neden olmayayım?"

Soner'deki gözle görülebilir değişikliklerden birisi de negatif düşüncelerin aksine artık pozitif düşünebiliyor olmasıydı. Her olaya karşı en olumsuz yönünden yaklaşan Soner yoktu karşımda.

"Bilmiyorum, sordum sadece." Kıvranıp durmayı bırakarak asıl karın ağrımı dile getirmek adına konuşmaya başladım. "Ben biraz seni ihmal

etmeye başladığımı düşünüyorum ama gerçekten elimde olan bir şey değil. Dönem başladığından beri tonla ödev yüklüyorlar. Ödevler bitti diye seviniyorum sonra bir bakmışım sınav haftasındayım. Zaten haftanın sadece iki günü bu taraftayım. Sana eskisi kadar vakit ayıramıyorum gibi hissediyorum. Özür dilerim."

Bütün konuşmam boyunca beni ufak bir tebessümle izlemişti. "Nereden düştü bu düşünce şimdi birden senin o güzel aklına?"

Tam bu noktada yaa güzel aklım mı, diye cilve yapsam ne olurdu?

"Öyle hissettim, birden düşmedi." dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek.

"Haftanın iki günü bu tarafta olmana rağmen her an yanımdasın zaten Beste. Senin bu düşündüğün bir an bile aklımdan geçmedi. O yüzden bu saçma sapan şeylerle kafanı yorup kendine dert edinme."

"Ciddi misin bunları söylerken yoksa ben üzülmeyeyim diye mi diyorsun?"

"Ciddiyim tabii ki. Kafanda kuruyorsun sen kendi kendine. Düşünmediğim asla da düşünmeyeceğim şeyleri nasıl bulabiliyorsun anlamıyorum. Yok öyle bir şey."

"Peki, ikna oldum." Aslında pek ikna olduğum söylenemezdi. Soner öyle bir şeyi aklının ucundan geçirmemiş bile olsa bir kere ben kendimi buna inandırmıştım ve aksinin olması için çabalayana kadar rahat duramazdım. Her konuda aşırı detaycı düşünceye sahip olmasaydım dünyamız...

"Bugün seni eve atayım mı yakışıklı?"

Azra bu geceyi kütüphanede geçireceğini söylemişti. O yüzden Soner'i gönül rahatlığıyla eve davet edebilmiştim. Tabii bunun öncesinde Azra'ya da soruyordum. Ne de olsa ikimizin ortak eviydi ve giren çıkanlar konusunda rahatsız olmasını istemiyordum.

"Yarın sabahtan dershane var."

Üzüntüyle dudak büktüm. Bazen Soner'in de artık hareketli bir hayatı olduğu gerçeği aklımdan çıkıyordu. Yüzümün aldığı hali fark etmiş olacak ki "Ama bir gün ekersem bir şey olmaz." dediğinde tüm üzgün tavrım bir anda dağılmış ve gülümsemiştim.

"İstemem yan cebime koy misali." Bir elimi Soner'in hapsinden kurtarıp kalan kahvemi içmek için bardağa uzandım. "Hem ben sana ders çalıştırırım. Matematiğim ve biyolojim hala çok iyi sayılır."

Tabii ders çalışabilir miydik bilmiyordum. Disiplinli kişiliğim Soner'in yanında tüm işlevini yitiriyordu ve derslerden olabildiğince kaytarıyordum.

Hadi ama... Kimse sevgilisiyle sarılmak, beraber film izlemek veya daha başka şeyler yapmak varken ders çalışmak istemezdi.

"Neden tüm planlarımız ders çalışmak çerçevesinde şekilleniyor?" diyerek haklı bir soru sordu. Sınav haftasında olan masum bir öğrencinin planları başka neyin çevresinde şekillenebilecekmiş gibi.

"Başka ne yapmak istersin?"

Bakışlarını masaya dikerek birkaç saniye ciddi ciddi düşünmeye başladı. Gülüşüm daha da büyürken bunun altından ne çıkacağını merakla beklemeye koyuldum. "Mutfaktayken seni izlemeyi seviyorum. Sen yine bir tarifler dene, ben de seni izleyeyim."

Ders çalışmaktan kaçmak için her yolu denemesi çok özel...

"Sen dersten mi kaytarmaya çalışıyorsun yoksa?"

Hemen karşı çıktı. "Asla."

Tabii...

"Deneyecek yeni tarifim yok ama." Gerçekten de yoktu. Sosyal medyada gezinirken gördüğüm her tarifi sonra yapmak üzere kaydeder ve canım sıkıldıkça mutfağa girer bulduğum tarifleri denerdim ancak uzun zamandır yeni bir tarif kaydetmemiştim. "Sarma sar o zaman."

"O olabilir bak." Soner'e ellerimle sarma sarmayalı epey olmuştu.

"Yavaştan yola çıkalım o zaman." Kahvemi kafama dikip bitirerek kupayı masaya bıraktım. "Malum kıta değiştireceğiz." Sadece hafta sonları gelip gidiyor olsam da yol o kadar uzun sürüyordu ki, her seferinde yolun bitiminde yorgunluktan ölüyordum.

Sonerle beraber ayaklandığımızda önce içtiğim kahvelerin ödemesini yaptım. Kasanın başında bekleyen Hasan Amca bize takılmadan edememişti bu süre zarfında. Soner'in benim için aldığı çikolatayı fark etmiş olmalı ki esprileri bu konunun üzerinde dönmüştü.

Soner sadece iki aydır burada çalışıyordu. Buraya işe girmesine babam vesile olmuştu. Babam kız babası ayakları çizse de Sonerle aralarında asla çözemediğim bir bağ oluştuğunun herkes farkındaydı. Soner'i seviyordu ama aynı zamanda bunu belli etmemek için elinden geleni de yapıyordu. Soner de babamın yanındayken eskisi kadar çekingen değildi, fazlasıyla rahattı.

Hasan Amca da Soner'i seviyordu. Zaten çalışanlarına çok önem veren bir insandı ve Soner'in de adamın gönlünde taht kurması çok zor olmamıştı.

Her zaman dediğim gibi Soner'i sevmemek imkansıza yakın bir şeydi.

Beraber kafeden çıktığımızda Soner kolunu omzuma atarak bedenimi kendisine doğru çekti. Kafam göğsüne yaslanırken derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Kaç gün, kaç ay, kaç yıl geçtiği fark etmeksizin bu koku ciğerlerime sızdığı an kalbim hep aynı tepkiyi vermekten asla vazgeçmeyecekti.

❄

Temmuz, 2025.

Elimdeki anahtarı yuvasına yerleştirip yana doğru çevirirken hareketlerim o kadar yavaştı ki, şu basit eylemi yapmam bile normalden uzun sürmüştü. Açılan kapıyı yavaşça ittirerek ayakkabılarımı çıkarıp parmak uçlarıma basarak eve girdim. İçeri girmemle beraber tüm evi sarmış olan Soner'in kokusu buram buram burnuma dolarken yüzümde engelleyemediğim bir gülümseme oluşmuştu.

Aynı yavaşlıkla kapıyı kapattıktan sonra anahtarı kaybetmemek adına hemen çantamın içine attım. Soner'in evindeydim ve sabahın bir köründe olduğumuz için muhtemelen uyuyor olan Soner'i uyandırmamak için oldukça temkinli hareket ediyordum.

Soner bu eve taşındıktan aylar sonra bir yedeğini çıkardığım evinin anahtarı çantamdan hiç eksik olmazdı. Ona ulaşamadığım zamanlarda evine gelip bakmak için aldığım bir önlemdi ama hiç bu amaçla kullanmamıştım çünkü Soner'e ulaşamadığım bir zaman dilimi hiç olmamıştı. Genelde keyfi olarak geldiğimde aniden sürpriz yapmak için kullanıyordum anahtarı.

Çantamı girişteki vestiyerin üzerine bırakıp Soner'in odasına doğru yürüdüm. Hafif aralık kapının önünde durduğumda Soner'i yatağın içerisinde uyurken bulmuştum. Yüz üstü bir şekilde yatıyordu. Bir kolunu yastığın altına sokmuştu ve yaz mevsiminde olduğumuz için üzerinde çok ince bir örtü vardı. O da beline kadar örtülüydü. Saçları dağılmış, alnına dökülüyordu. Yüzü kapıya doğru dönüktü ve gördüğü rüyadan olsa gerek hafiften çatılı kaşları net bir şekilde görüş açımdaydı.

Kapının önünden çekilerek odanın içerisine girdim. Temkinli adımlarla yatağa kadar yaklaştığımda içime Soner'in yanına kıvrılıp uyuma isteği dolmuştu ancak hemen bu düşünceyi kovalamıştım. İşaret parmağımı tüy kadar hafif bir dokunuşla iki kaşının ortasına değdirdim. Bu dokunuşumla beraber kaşları gevşerken hafifçe hareketlendi ama bu uyanmasında yeterli olmamıştı. Zaten hemen şimdi uyanmasını da istemiyordum.

Elimi yatağa bastırarak Soner'in üzerine doğru eğildim. Kendimi tutamadığım için yanağına ufak bir öpücük bırakıp hızla geri doğrulmuş ve

odadan uçarcasına çıkmıştım. Çıkmadan son bir bakış attığımda hala uyanmamış olduğunu görmek beni bir nebze de olsa rahatlatmıştı.

Önce banyoya girip ellerimi güzelce yıkadım ardından da mutfağa geçerek güzel bir kahvaltı hazırlamaya giriştim. Soner kahvaltıda patates kızartması yemeyi çok severdi. O yüzden önce kızartma yapmış, sonra da masayı kurmuştum. Yarım saatin sonunda gelirken pastaneden aldığım poğaçaları masaya bıraktığımda kahvaltı hazırdı. Kendi kendime neşeyle konuştum. "Bitti."

Tekrardan soluğu Soner'in odasında aldığımda bu defa hareketlerim yavaş falan değildi. Adeta koşarak odanın içerisine dalmıştım ama yatakta Soner'i görememek odanın ortasında durmama sebep olmuştu. "Soner?" diye seslenirken tam arkamı dönmek üzereydim ki belime dolanan kollar hareketlerimi kısıtlamıştı.

Anında dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı. "Günaydın." dedim kafamı omzuna yaslayarak. "Ne ara uyandın?"

"Çok olmadı." Yüzü boynuma gömüldüğünde huylandığım için istemsizce kafamı o yana yatırdım. Dudaklarını boynuma bastırmadan hemen önce ekledi. "Mutfaktan sesler gelince uyandım hayliyle."

Halbuki o kadar da sessiz olmaya çalışmıştım.

"Bugün harika bir gün," diye konuştum keyifle. Neden harika bir gün olduğunu o sorgulamadan önce ben cümlemin devamını getirdim. "Sınav sonucu açıklanmış."

"Hmm," dedi sadece. "Öyle mi olmuş?"

Ne kadar da umrundaydı öyle...

"Evet. Sabah uyanır uyanmaz Twitter'da açıklandığını gördüm ve soluğu burada aldım. Bilgisayarını getir, kahvaltı yaparken sonucuna bakalım." Şüphesiz ki bir aydır sonucu beklerken ondan daha çok heyecanlanmıştım. Hatta kendi sınav sonucumu bile bu kadar heyecanla beklememiştim.

"Bakarız." Benim kadar heyecanlanmamıştı.

"Niye bu kadar hevessizsin ya? Sonucunu merak etmiyor musun?" Soner'in kollarının arasından sıyrılmadan arkamı döndüm. Yüz yüze geldiğimizde ilk birkaç saniye ellerimi koyacak bir yer bulamamıştım. Kollarımı omzuna yaslayarak alttan alttan yüzüne baktığımda ilk dikkatimi çeken şey alnına düşen saçlarındaki nemdi. Muhtemelen yüzünü yıkamıştı. Parmak uçlarımla nemli saçlarına dokundum.

"Az çok sonucu tahmin ediyorum, o yüzden çok merakla beklediğim söylenemez. Bilmeseydim meraklanırdım."

Sınavının iyi geçtiğini söylemişti. Boş bıraktığı soruların olduğunu ama işaretlediklerinin yüzde doksanından kesin emin olduğunu da eklemişti. "Yine de önemli olan sıralama ve sıralama seni her zaman şaşırtabilir. Mesela ben aynı netlerle bir sene önceki sınavda ilk elli bin yapabiliyorum diye sevinirken gelen sonuç çok alakasız çıkmıştı."

"Sonuç nasıl gelirse gelsin, bana yeterli olacak."

Bu doğruydu. Ne de olsa çok değil, bundan iki yıl öncesinde benim sınava hazırlandığım dönemde Soner sınava girmeyi dahi aklından geçirmiyordu. Sonuç ne gelirse gelsin, hangi bölüme ve üniversiteye yerleşirse yerleşsin hepsi Soner için çok büyük gelişme olacaktı.

"Peki," dedim gülümseyerek. "Sen öyle diyorsan."

Hala sonucu bir an önce görmek istiyor olsam da şimdilik bu konuyu göz ardı etmeye çalıştım. "Hadi kahvaltıya geçelim."

"Ondan önce," Kolları belimi daha da sıkı sardı. "Günaydın öpücüğü yok mu?"

Gülmeden edemedim. "Sen benimle dura dura benim gibi arsızlaşmaya başladığının farkında mısın?" diye sorgulasam da Soner'e doğru yaklaşan da ben oldum. Yüzlerimiz arasındaki mesafenin kapanmasında Soner de yardımcı oldu ve dudaklarımızı birleştirdi. Birbirimize derin bir öpücük bahşederken kollarım boynuna dolanmış, parmaklarım saçlarının arasında kaybolmuştu.

Saniyeler sonra geri çekildiğimde bu durum Soner'in pek hoşuna gitmediği sessiz homurtusundan anlaşılıyordu. "Hadi kahvaltıya, hadi."

Pek hevesli olmasam da kollarının arasından sıyrılıp masasının üzerinde duran dizüstü bilgisayarını iki elimle birden kavradım. "Şu sonuca da bakalım bir an önce yoksa merakımdan ikiye ayrılacağım."

Bilgisayarla beraber odadan çıkarak mutfağa geçerken Soner de peşimdeydi. Mutfaktaki masanın bir kısmında bilgisayar için yer açarak oraya yerleştirdiğim esnada Soner masayı inceliyordu. "Döktürmüşsün yine." Ne sandın der gibi Soner'e baktım.

"Benim mutfağa girip de döktürmediğim bir gün olabilir mi acaba?" Saçlarımı omzumdan geriye savurdum özgüvenle.

"Egonu yesinler." Sen yiyeceksen olur aslanım.

Sandalyeyi çekerek oturduğunda ben de bardaklara çay doldurup karşısındaki yerimi almıştım. Soner bilgisayarın açma tuşuna basmış ve açılmasını bekliyordu. Beklerken bir yandan tabağını doldurmaya başladığında ben sonucu görmeden hiçbir şey yiyemeyeceğimin

farkındaydım. Sıralamasının iyi olduğunu görmem ve sonra keyifle kahvaltımı yapmam gerekiyordu. En azından planım bu şekildeydi.

Bilgisayar açıldığında Soner klavyenin üzerinde ellerini hareket ettirmişti. Bilgisayarın yönü bana ters kaldığı için ekranı göremiyordum. "Sisteme girilmiyor." dedi Soner dakikalar süren sessizliğin ardından.

"Sürekli yenile sayfayı."

"Deniyorum."

Birkaç dakika geçtikten sonra midemin kasılmasıyla açlığa daha fazla dayanamayacağımı fark ederek tabağımı kahvaltılıklarla doldurmaya başladım. Sabahın köründe, daha annemle babam uyanmadan evden çıktığım için bir şeyler yemeye fırsat bulduğum söylenemezdi.

Kahvaltımın yarısına geldiğimde bir kez daha sordum. "Açılmıyor mu hâlâ?"

Ağzı dolu olduğu için kaşlarını havaya kaldırıp indirerek cevap verdiğinde oflamıştım. "Sonucuna bakan sitede bekleyeceğine çıksa, bakamayanlar girer en azından." diye söylendim. Kendi sonucuma bakarken de aynı bu şekilde saatlerce beklemek zorunda kalmıştım.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde Soner hâlâ siteye girememişti. Masayı bile toplayamamıştık, öylece oturmuş siteye girebilmeyi bekliyorduk. "Güzel bir sonuç gelirse ne tercihi vereceğini düşündün mü?"

"Bilgisayar mühendisliği veya mimarlık."

Bu zamana kadar bu soruya hiç net bir cevap vermemişti. Aklında bir şeyler şekillendiğini gördüğüm ilk an diyebilirdim. "İkisinin de olduğu karışık bir liste mi yoksa arasından birisini mi seçeceksin?"

"Sadece birisi. Bilgisayar mühendisliğine daha yakınım gibi. Muhtemelen o olur." Bu esnada sayfayı yenilemeye devam ediyordu. "Açıldı." dediğinde heyecanla oturduğum sandalyeden kalkıp Soner'in yanında bitmiştim saniyesinde.

Soner, bilgilerini sisteme girdi hızlıca. Açılan yeni sayfada sınav sonuçları kısmına girerken nefesimi tutmuş bekliyordum. Bir elim Soner'in omzuna tutunmuştu. Çok meraklanmadığını söylüyordu ama elimin altındaki kaslarının ne kadar gerilmiş olduğunu hissedebiliyordum. Nihayetinde sınav sonuç belgesi ekranda belirdiğinde doğrularına ve yanlışlarına bakındım. Fazla yanlışı yoktu, soruları boş bırakmasının faydasını şimdi ortadaydı.

Soner ekranı kaydırarak sıralamaların yazdığı kısma indi. Diğer alanlardaki sıralamasını es geçip direkt sayısala baktığımda şaşkınlıkla

ekrana bakakalmıştım.
İlk elli beş binin içerisindeydi.

"Oha," diye mırıldandım. "Çok iyi." Aslında şaşırmam anlamsızdı. İki yıla yakın bir süre sınava hazırlanmıştı ve bu sürenin bir buçuk yılında sürekli dershaneye gitmişti. Oradaki rehberlikçinin programlarına uyarak sürdürmüştü çalışmasını ve tam anlamıyla sıfırdan başlayan birisi değildi. On ikinci sınıfın ilk dönemindeki matematik sınavından yüz alarak tüm sınıf grubunu haberi olmadan kudurtmuş bir öğrenciydi.

"Tebrik ederim!" Sessizce ekrana bakan Soner'e sarıldım. Karşılık vermesi biraz uzun sürmüştü çünkü kendisi de şaşkındı. Bu kadarını onun da beklemediği açıktı.

Ben ayakta olduğum için Soner'in kafası karın hizama geliyordu. Kollarımı omuzlarına sıkıca sarmıştım ve o da belime dolamıştı kollarını. Bu pozisyonda ekrana, yaptığı doğru yanlış sayılarına, sıralamasına defalarca kez bakarken üstüme beklemediğim bir duygusallık çökmüştü. "Bunu beklemiyordum." dedi Soner, aynı benim gibi bakışlarını ekrandan ayıramadan.

Bir şey diyemedim çünkü konuşursam sesimin titreyeceğinden emindim. Zira çoktan dolan gözlerim bu duygusallığı hızlıca üzerimden atmam konusunda bana yardımcı olmuyordu. Soner'i tanıdığım ilk zamanlar aklıma geldikçe gözlerim daha da doluyordu. Nereden nereye kadar gelmişti ve tüm bunlar yaşanırken yanında olduğumdan kendimi fazlasıyla garip hissediyordum şu an.

"Beste?" Sanki duygusallığımı hissetmiş gibi kafasını kaldırıp bana bakmaya çalıştığında yüzümü başka yöne çevirerek ağlamak üzere olduğumu görmesini engelledim.

"Beste bana bakar mısın?" Bu anı saçma sapan bir duygusallıkla batırdığım için bakamazdım.

Boğazımı temizleyerek konuştuğumda sesimin titrememesi en büyük avantajımdı. "Ben bi' lavaboya gideceğim."

Soner'den ayrılarak mutfaktan çıkmak üzere hareketlenmiştim ki Soner ellerimden tutarak buna engel olmuştu. "Kaçamazsın öyle." diyerek bedenimi kendisine doğru çevirdiğinde göz göze gelmiştik. Elaları ağlamak için kendimi sıktığımdan dolayı muhtemelen kıpkırmızı olmuş suratımda ufak bir gezintiye çıktı ve ardından boştaki sandalyeyi kendisine doğru çekerek beni üzerine oturttu.

"Neden ağlıyorsun anlat şimdi." Elleri hâlâ ellerimdeydi.

"Ağlamıyorum ki." Tam o an bana ihanet edercesine bir damla gözyaşı yanağıma doğru süzüldüğünde gözlerimi yumarak Soner'in sorgulayan bakışlarından kaçmaya çalıştım.

"Yalancı," dedi gülerek. Akan gözyaşını elinin tersiyle silmeyi ihmal etmemişti. "Anlat güzelim, neden ağlıyorsun?"

Tüm her şeyi göz ardı edip gülümsedim. Gözlerimi aralarken "Yaa," dedim kafamı omzuma yatırarak. "Güzelin miyim gerçekten?"

"Böyle cilve yaparak sorularımdan kaçabileceğini sanıyorsan..." Birkaç saniye kadar duraksayarak bana baktı. Ardından pes edercesine omuzlarını indirdi. "Doğru sanıyorsun." Gülüşüm genişledi. Bu hâlime asla dayanamadığını iyi biliyordum.

Soner'e doğru yaklaşarak dudağının kenarını öptüm. Dudaklarımı iki saniye kadar o noktada bekletip geri çekildiğimde elalarında gördüğüm sersemlemiş bakış kalbime zararlı gelmişti çünkü yine göğüs kafesimden çıkmak istercesine atmaya başlamıştı.

Ama kendisini toparlaması da hızlı sürmüştü. "Anlat hadi."

Ne yaparsam yapayım fayda olmayacağını anladığımda neden duygusallaştığımı dile getirmekten başka çarem olmadığını kabullenmiştim. "Ben de bilmiyorum. Aniden bir duygusallık çöktü üzerime. Sanırım geçmişi düşününce..." Yanlış bir kelime kullanmak istemediğim için çok derine inmedim. "Sendeki değişimi ve gelişimi görmek beni çok gururlandırıyor." Bakışlarımı ellerimize indirdim. "Ben seninle çok gurur duyduğumu fark ettim. O yüzden duygulandım biraz işte ama merak etme mutluluktan hepsi."

Yanağımda hissettiğim sıcaklıkla beraber gözlerim kapanırken yüzümü yanağımı saran ele bastırarak kedi gibi sırnaştım Soner'e. Baş parmağı çenemi okşuyordu. Göremesemde dudaklarındaki minik tebessümü hayal edebiliyordum.

"Bunun için mi ağladın yani?" Pozisyonun el verdiğince kafamı salladım.

"Ağlamak demeyelim de..." Düşündüm ama başka bir şey bulamadım. "Başka uygun bir kelime bulamadım." diye tamamladım sözümü.

Sesli gülüşünü duyduğumda gözlerimi aralamıştım. Elimi yanağımdaki eline götürürken parmaklarımın sarıldığı bileğindeki dikiş izlerini hissettim. Dudaklarımı o dikiş izine bastırdım. Soner buraya dövme yapma fikrini kabul etmemişti. Sebebi ise benim de dövme yaptıracak olmamdı ve bedenimde böyle bir iz taşımamı istemişti. Oysa ben gözüm kapalı

onaylamıştım bu fikri ama o istemediği için benim dövme fikrim hayal olarak kalmıştı.

O yüzden sürekli görmek zorunda kaldığı bu dikiş izini bulduğum her fırsatta öpüyordum. İzlerini geçiremezdim belki ama minik, güzel anılar bırakabilirdim. Baktığında yaranın oluştuğu anı değil de benim yaralarından öptüğüm anı hatırlasın diyeydi tüm çabam.

Birbirimize bakışlarında kaybolup giderken içimde tarifi imkansız bir huzur vardı. Soner mutluydu, ben mutluydum ve garip bir şekilde çoğu şey yolunda gidiyordu. Şimdi huzurlu olmayacaktım da ne zaman olacaktım?

Bir hafta sonra Soner tercih listesini oluştururken de, bir ay sonra tercih sonuçları açıklanırken de, yerleştiği üniversiteye kaydı yapılırken de ve devam eden daha nice günlerde de ben devamlı Soner'in yanındaydım. Tıpkı bir zamanlar ona söylediğim gibi, Soner beni öperek kabullendiği gibi, benden kurtulamamıştı.

Zaten o da kurtulmayı istememişti.

❄

Kasım, 2026.

Yorgunluktan dolayı sarsak adımlarla dinlenme alanına doğru yürürken bugün kaçıncı kez yaptığımı bilmeden bileğime takılı olan saati kontrol ettim. Bugünkü stajımın bitmesine tam olarak son yarım saat kalmıştı. Yine ve yine yaklaşan sınav haftası sebebiyle stajı ve ders çalışmalarımı beraber yürütmeye çalıştığım yoğun bir temponun içerisindeydim. Geceleri ders çalışıyor hafta içi üç gün de staja geliyordum. Özellikle son birkaç gündür beynimin yerinde olmadığına emindim.

Uykusuzluktan esneye esneye ilerlerken herhangi bir doktora yakalanmamak adına temkinli bir şekilde etrafa bakınıyordum ki hemen önümde beliren Dilara ile irkilerek durdum. Elinde tuttuğu karton bardağı bana doğru uzatırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Al bebeğim, bu senin."

Dilara aynı benim gibi bu hastanede staj yapan dördüncü sınıf hemşirelik öğrencisiydi. Onunla geçen ay, aynı bölümde staj yaparken tanışmıştık. Şimdi ikimiz de ayrı bölümlerde staj yapıyorduk ama gün içerisinde hastanede sık sık karşılaştığımız oluyordu.

Karton bardağın içindeki kahveye büyük bir açlıkla baktım. "Zamanlaman çok iyi," dedim minnetle, kahveyi alarak.

"Benim değil," Kahveden hızla bir yudum aldığım sırada konuşmaya devam etti. "Seninkinin zamanlaması çok iyi. O tutuşturdu elime Beste'ye

ver diye."

Algılarım o kadar kapalıydı ki 'seninki' derken ne demek istediğini bir süre düşünmek zorunda kalmıştım. Dilara bu afallamış halimi fark ettiğinden olsa gerek elimdeki bardağı işaret etti ve başka bir şey demeden arkasını dönüp yanımdan ayrıldı. Bakışlarımı elimde tuttuğum kahveye indirdiğimde bardağın diğer tarafına yapıştırılmış olan küçük, renkli postit daha yeni ilgimi çekebilmişti. Postiti çıkararak üzerinde yazan yazıyı okudum.

"Hiçbir yüz güzel değil, senin yüzünden."

Yüzümde anında bir gülümseme oluşurken kafamı kaldırıp bu yazının sahibini, Soner'i, bulma umuduyla gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. Hastanenin orta yerinde dikilmiş Soner'i ararken bağımlısı olduğum elalara denk gelmek uzun sürmemişti. Duvarın birine omzunu yaslamış, kollarını birbirine bağlamış bir şekilde beni izliyordu. Beni gördüğü an dudakları kıvrılmıştı.

Neredeyse koşar adımlarla o tarafa doğru ilerlerken bir anlık boşluğuma geldiğinden olsa gerek elimde tuttuğum bardağı tamamen unutmuştum. Bu hareketim yüzünden bardaktaki sıcak kahve elime döküldüğünde hissettiğim acıyla beraber olduğum yerde durmuş ve bardağı diğer elime alarak, yanan elimi havada sallamaya başlamıştım.

Kafam yere doğru eğik olduğu için göremesem de Soner'in olduğu tarafta bir hareketlilik hissetmiş ama elim acısından dolayı pek önem verememiştim. Muhtemelen yanıma geliyordu. Daha şimdiden kıpkırmızı olmuş elime bakarken psikolojik olsa gerek acısı daha da artıyordu.

Yanıma ulaşan Soner elimi ellerinin arasına alırken dokunuşu canımın acımasını istemediğinden olsa gerek hafifti. "Ne yapıyorsun Beste? Dikkat etsene biraz. İyi misin?" Endişeli sesiyle hızlı hızlı konuşmuştu. "İyiyim, iyiyim. Kötü değil o kadar."

Elimi geri çekmeye çalıştım ama Soner buna izin vermedi. "Tabii," dedi inanmadığını belirtircesine. "O yüzden kıpkırmızı olmuş."

Kafasını eğip elime doğru üflemeye başladığında o an yapılabilecek en mantıklı şeyi, en azından bana göre, yaptım ve diğer elimde tuttuğum bardakta kalan kahveyi içtim. Elimi yakmak tüm uykumun kaçmasını sağlamıştı ama kalan kahvenin de boşuna gitmesine gönlüm razı gelmemişti.

"Yürü, doktora falan gösterelim şunu."

"Abartma." dedim hemen. "O kadar kötü değil ya, valla bak. Suyun altına tutsam geçer." dedikten sonra bardaktaki son yudumu da içtiğimde Soner kafasını kaldırıp bana bakmıştı. Bir elimdeki bardağa bir bana baktı birkaç saniye boyunca. "Hala kahve mi içiyorsun?"

Gülümsedim. "Boşa mı gitsin? O kadar paranı verip almışsın."

Ve bu hastanenin kantininde kahve normalin üç katı fiyatındaydı.

"Ben elime su tutup geliyorum." dedim bardağı Soner'in eline tutuşturup yanından ayrılırken. Soner de peşimden gelmeye başlamıştı ama hemen aynı kattaki lavaboya girdiğimde içeriye girememişti çünkü içeride kadınlar vardı. O dışarıda beklerken ben de dakikalardır acısını belli etmemek için şekilden şekile girdiğim elimi soğuk suyun altına soktum. Aslında buz tutmak daha iyiydi ama en alt kattaki kantine inip buz almak fazla uzun iş gibi gözüküyordu gözüme.

Birkaç dakika boyunca elimi suyun altında tuttum. Yeterli olduğuna emin olduğumda musluğu çevirerek suyu kapatmıştım. Elimin kızarıklığı hala olduğu gibi duruyordu ama ilk andaki o yoğun acı geçmişti. Sızlıyordu şu an sadece.

Elimi kurulamadan lavabodan çıktım. Az önce içeriye girerken kapının önünde bıraktığım Soner burada değildi. Etrafa bakınırken sağlam olan elimi üzerimdeki üniformanın cebine götürdüm. Soner'i aramak için telefonumu çıkarmıştım ki buna gerek kalmadan Soner koridorun başında belirmişti. Elinde bu mesafeden göremediğim bir şeyi tutuyordu.

Ona doğru yürümeye başladığımda koridorun ortasında buluşmuştuk. "Nereye gittin?" diye sordum.

Elindekini gösterdi. "Arkadaşından bunu almaya." Elinde tuttuğu bir yanık kremiydi. Arkadaşımdan kastı Dilara olmalıydı.

"O kadarına da gerek yoktu ki. Geçerdi kendi kendine."

Ciddi misin dercesine baktı yüzüme. "Eline kaynar su döktün." dedi sadece ve kendince yeterli açıklamayı yaptığını düşünerek elini belime doğru götürdü. "Daha sakin bir yere geçelim." Beni de kendisiyle beraber yönlendirmeye başladığında adımlarına uyum sağladım. Yürürken yanan elim yanımdan geçen hastalardan birine çarptığında acıyla sızlandım.

Soner'in bakışları anında bana döndü. "Ne oldu?"

"Hiç, elim birisine çarptı da." Bu dediğim üzerine yanan elimin olduğu tarafa geçip orada yürümeye başladı. Aramıza hem kendisi elime çarpmayacak hem de yanımızdan geçen kimsenin bana değemeyeceği bir

boşluk bırakmıştı. Şu halde bile gülümsememek için dudağımı dişlerken yanından geçtiğimiz dinlenme odasının önünde adımlarımı durdurdum.

"Burası boştur." dedim kapıyı açarken. Burası stajyerler için olan bir odaydı ve benim aksime şu an çoğu stajyer işinin başındaydı. Benim yanında çalıştığım doktor fazla insaflı olduğu için o yorgun halimi görüp biraz dinlenmem için zaman vermişti. Yarım saatlik bir araydı, yarısı çoktan dolmuş olmalıydı.

Açtığım kapıdan kafamı içeriye doğru soktuğumda gerçekten boş olduğunu görmüş ve içeriye girmiştim. Hemen arkamdan Soner de geldiğinde kapıyı kapatarak odanın içerisindeki koltuğa doğru ilerledim. "Çok yorgunum."

Kendimi koltuğa atmamla yatış pozisyonunu almam sadece birkaç saniye sürmüştü. Yorgunluğum iyice gün yüzüne çıkarken Soner koltuğa doğru yaklaşıp tam dibimde durduğunda "Kafanı kaldır." dediğinde ne yapmak istediğini hemen anlayıp kafamı koltuktan kaldırdım. Soner açılan boşluğa oturduğunda kafamı dizlerine yaslamıştım.

"Elini getir." Yanan elimi havaya kaldırdım. Gözlerim çoktan kapandığından Soner'i göremiyordum. Saniyeler sonra yanık olan kısımların üzerinde kremin soğukluğunu hissettiğimde irkilmiştim. Başta acım daha da artacak gibi hissetmiştim ama tam aksine kremin soğukluğu iyi gelmişti.

Soner olabildiğince yavaş bir şekilde kremi tenime sürüyordu. Canımın daha da acımasından korkuyormuşçasına ağır ağır yediriyordu kremi. O an zihnime düşen eski bir görüntüyle istemsizce gülümsemiştim. "Aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Ne geldi?"

"Okulun spor salonunda eline pansuman yaptığım zaman geldi." Üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki... Halbuki üzerinde düşününceye kadar bu kadar uzun zaman olduğunun farkında olmamıştım.

"Kavga etmiştim." dediğinde onaylarcasına kafamı salladım. Şu an adını anmak istemediğim o şerefsizi dövmüştü çünkü ailesi ile alakalı tüm sınıfın içinde kışkırtıcı sözler söylemişti. Sonuna kadar hak etmişti o dayağı. Hep içimde kalmıştı sınıftakilerin Soner'i geri çekmesi ve Ozan'ı daha fazla dövememiş olması.

"Ona kavga denemezdi tabii. Sen ağzını yüzünü yamultmuştun şerefsizin."

Acaba Ozan şu an ne yapıyordu? Veya Ceylin? Meryem? Aradan geçen neredeyse dört yıla rağmen hala aynılar mıydı? Çevrelerindeki insanlara zorbalıktan kaçınmayan, kendilerini herkesten üstün gören o tiplerden miydiler hala? Biz mezun olduktan sonra onlardan kurtulmuştuk, şimdi her birinin de çevresinde olan insanlar için sabır dilemek gerekirdi.

Seray, Emre ve Mustafa ile de çok sık görüşmüyordum. Seray istediği gibi Eskişehir'de Hukuk okuyordu. Emreyle Mustafa ilk sene kazanamayıp mezuna kalmışlardı ve sonraki sene Emre Uluslararası İlişkiler, Mustafa ise Acil Tıp Teknisyenliği bölümüne yerleşmişti. Emre ile Seray'ın bir ilişkileri olduğunu biliyordum ama şu son zamanlardaki akıbetlerinden pek haberim yoktu. Herkes gittiği yerde kendi arkadaş grubunu kurunca ister istemez dağılmıştık.

"Vay be," diye mırıldandım. "Dört koca yıl geçmiş aradan."

O zamanlar on ikinci sınıf öğrencisiyken şimdi ben üniversitenin son yılındaydım Soner ise ikinci yılındaydı. İstanbul'da özel bir üniversitede yüzde yüz burslu Bilgisayar Mühendisliği okuyordu.

"Ayrıca o gün benimle ilk kez konuşmuştun. Ne kadar mutlu olmuştum biliyor musun?" Gün içinde aklıma geldikçe salak salak sırıttığımı hatırlıyordum.

"Ben seninle her gün konuşuyordum, senin haberin olmuyordu."

"Nasıl?"

"Mesaj sayfana çok şey yazıyordum, sana göndermiyordum sadece."

"Evet, ben de denk geldikçe merakımdan kuduruyordum." Hâlâ aklıma geldikçe neler yazıp yazıp sildiğini merak ediyordum ama sorsam şu an Soner bile neler yazdığını hatırlamıyordur.

"Kendine hiç dikkat etmiyorsun." diye söylendi kremi sürmeye devam ederken.

"İşte seni görünce tüm dengem aynen böyle bozuluyor ne yaparsın?" dedim kendi sakarlığımı suçunu ona yığarak. Aslında bir bakıma doğru da sayılabilirdi.

"Her seferinde kendini böyle yakacaksan görüşmeyelim bir daha biz."

"Alt tarafı bir kere yandık." dedim ters bir şekilde ve yine aynı terslikle devam ettim. "Gözlerine her baktığımda yanıyorum zaten ben aslan parçası, fiziksel olarak yanmışım da ne olmuş?"

Bir an kremi süren parmakları duraksadı. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. İşte böyle alırız aklını.

"Bugün neden bu kadar çok iltifat alıyorum?" diye sordu. Kremi sürmeye devam etti. Aslında kremlik işi çoktan bitmişti, cildim çoktan kremi emmişti de ama Soner elimle uğraşmaya devam ediyordu.

"Çünkü seni çok özledim." Gün geçtikçe Soner'e olan bağlılığım artıyordu. Okullarımız sebebiyle birkaç gün üst üste görüşemediğimizde kendi kendime üç çocuğumla ortada kalmış gibi karaları bağlıyordum. Yedi yirmi dört yanımda olsun istiyordum.

Gerçek bir drama queendim.

Tam gözlerimi açıp Soner'e bakacaktım ki dudaklarımın üzerinde hissettiğim baskıyla gülümsedim. Soner küçük bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde arsız yanım daha fazlası için neredeyse bana yalvarıyordu. Arsız yanıma o kadar hak veriyordum ki aniden kapının açılıp birisinin içeriye gelmeyeceğinden emin olsam bu öpücüğü kesinlikle uzatırdım.

"Ben de." dedi ardından.

Elini elimden çektiğinde ellerimi karnımda birleştirdim. Parmağımı hafifçe yanan kısımlarda gezdirdim. Sonra bunun daha kötü olacağını fark edip bu hareketi yapmaktan vazgeçtim. Bakışlarım duvardaki saate kaydığında istemsizce suratım asılmıştı. Yarım saatlik molam bitmek üzereydi.

"Benim doktorun yanına dönmem lazım." dedim hiç istemeye istemeye pozisyonumu bozup Soner'in dizinden kafamı kaldırırken.

Aynı benim gibi saati kontrol etti. "Çıkma saatine az kalmış zaten." dediğinde kafamı salladım. "Ben seni beklerim kafeteryada."

İşime gelen bir durum olduğu için itiraz etmedim. "Tamam o zaman."

Koltuğa elimi bastırarak destek alıp Soner'e doğru yaklaştım. Yanağından öperek geri çekildiğimde gülümseyerek arkasına yaslanmıştı. Aynı şekilde gülümseyip koltuktan kalktım. "Eline dikkat et, çarpma bir yerlere."

Onaylayan mırıltılar çıkararak kapıya doğru ilerlerken sağlam olan elimi önlüğümün cebine soktum. Kapıyı açıp dışarı çıktıktan ve koridorda ilerlemeye başladıktan birkaç saniye sonra kapının kapanma sesini duymuş ve Soner'in de odadan çıktığını anlamıştım.

❄

Aslında bu partta Soner'in ağzından bir kısım da vardı, tedavi süreciyle alakalıydı ama yetiştiremediğim için diğer kısma koydum.

FİNAL : SON PART

Bu bölümü Twitter'dan birçoğunuzun tanıdığı benimse ancak hayatını kaybettikten sonra tanımaya imkan bulduğum Zeynep'e ithaf ediyorum. Duydum ki İzler Kalır'ı çok severek okuyormuş. Keşke sen hayattayken seni tanıma şansım olsaydı Zeynep, bizimle olduğundan bu bölümü okuduğundan adım kadar eminim. Işıklar içinde uyu Zeynep, bu bölüm senin için <3

Emre Fel - Yar Bensiz
Emre Fel - Deli Sevda
Soner Avcu - Kayıp Şehir
İyi okumalar <3
❄
Aralık, 2026.
Soner'den.

Elimde tuttuğum koca poşeti masanın üzerine bırakıp tekli koltuğa bedenimi bırakırken derin bir nefes alarak yıllardır haftada en az üç sefer görmeye aşina olduğum yüzün sahibine çevirdim bakışlarımı. Doktorum beni tebessümle izlerken "Hoş geldin Soner." demişti.

"Hoş buldum," diye karşılık verdim. Arkama yaslanıp koltukta rahat bir pozisyon alırken çenemle masaya bıraktığım poşeti işaret ettim. "Getirdim hepsini."

"Alabilir miyim poşeti?"

Poşeti masadan alarak doktora doğru uzattım. "Getirdim getirmesine ama neden getirdiğimi bilmiyorum." Kadın poşeti aldığı gibi içine göz gezdirmeye başlamıştı. "Hatta yıllardır tüm bu kutuları atmak yerine neden toplattığınızı da bilmiyorum."

"Birazdan anlayacaksın."

Kadın poşeti kucağına bırakıp elini içine daldırdı. İçerisindeki ilaç kutularını birer ikişer çıkarıp masanın üzerine dizmeye başladığında sabırla olacakları izliyordum. Tedavinin başlangıcından beri, tam dört yıldır, kullandığım ilaçların kutusuydu bunlar. Hiçbiri bittiğinde çöpü

boylamamıştı çünkü doktorum daha ilk zamanlarda bana atmamamı, bir köşede biriktirmemi söylemişti. O zamanlarda da garip gelmişti ama yine de dediğini yapmıştım. Şimdiyse iki gün önceki seansımızda gelirken biriken kutuları getirmemi söylediği için hepsi buradaydı.

Son ilaç kutusuna kadar hepsini masanın üzerine yığdığında karşımdaki görüntü beni şaşırtmamıştı dersem yalan olurdu. Poşetin içerisindeyken veya kullanırken farkında olmasam da burada yığınla ilaç vardı. Bunların hepsini nasıl bitirmiştim?

"İşte," dedi iki eliyle birden masayı göstererek. "Son dört yılın."

Gözlerimi kutuların arasında gezdirdim. "Pek iç açıcı bir manzara değil gibi."

Bir insanın yılları kullanmak zorunda olduğu ilaçlarla, onların üzerindeki etkileriyle geçmemeliydi. "Sadece gördüğünle ilgilenirsen evet, pek hoş bir manzara değil fakat eğer ilk ilacını aldığın gün ile bugünü karşılaştırarak bakarsan işler değişir. Aradan geçen koskoca dört yıldan bahsediyoruz Soner. Arasındaki dağlar kadar değişimin farkındasın değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onaylamak dışında bir şey yapmadım. Haklıydı. Aradaki fark asla inkar edemeyeceğim kadar çoktu. Bu koltuğa her oturuşumda bir önceki seanstan daha farklı olduğumu hissediyordum zaten. Bu, benim bu zamana kadar ihtimal dahi veremeyeceğim bir şeydi. Bir gün iyileşmek için adım atacağımı ve o yolda sonuna kadar ilerleyeceğimi geçmişteki bana söylense epey gülerdi.

Tabii kullandığı uyuşturuculardan sonra içinde gülebilecek kadar duygu kırıntısı kalmışsa.

"Ve bu değişimin de ne kadar zor olduğunun bizzat sen farkındasın. Sen yaşadın, sen gördün." Yine kafamı salladım. Bu süreçte en çok yoran şey şüphesiz ki kullandığım ilaçlardı. En belirgin özelliği vücuduma yüklenen yorgunluktu. Elimden geldiğince Beste'ye belli etmemeye çalışmıştım bu süreci ama Beste yüzümdeki en ufak mimikten bile ne hissettiğimi anlayan birisiydi. Mutlaka fark etmişti ancak bana belli etmemişti.

"Her neyse şimdilik bunları bir köşeye bırakalım," dediğinde bakışlarım doktora çevrildi. "Nasılsın Soner?"

"İyiyim."

"Gerçekten iyi misin yoksa geçiştirilmiş bir cevap mı bu?"

Omuzlarımı gererek arkaya atarken kendimden emin bir şekilde cevap verdim. "Gayet iyiyim." Bu dediğime inanabilirdi çünkü ne zaman buraya

gelsem hep dürüst olmuştum. Kötüysem kötüyüm derdim, iyiysem de iyiyim.

"İlaçlarının bitmiş olması lazım, not defterimde öyle görünüyor." derken defterinin sayfalarını karıştırıyordu.

"Evet bir haftadır kullanamıyorum." Reçetesiz alınmadığı için buraya gelmeyi beklemem gerekiyordu ve geçen hafta ilacımın bittiğini söylediğimde şimdi yazmayacağını söylemişti.

"Kullanmadığın bir hafta boyunca öncesinden farklı hissettiğin bir an oldu mu?"

Düşündüm bir süre. "Olmadı sanırım. İlaç saatleri için kurduğum alarmlar çalmasa kullanmadığımın farkında bile olmazdım."

"Çok güzel bir gelişme. İlaçlarını kullanmasan bile eskiye dönmediğini görmüş olduk. Uyuşturucuya olan tutumun ne? Olur ya bir an gelir ve kendini kaybedersin, yeniden kullanmak istersin. Bunlar yaşandı mı hiç yakın zamanda?"

"Uyuşturucu midemi bulandırmaktan başka bir etki yaratmıyor artık bende."

"Uyku problemleri yeniden gün yüzüne çıktı mı ilaçlarını kullanmadığın son bir haftada?"

"Hayır, deliksiz uyuyorum."

Bunlar gibi tonla soru sordu bana neredeyse yarım saat boyunca. Her verdiğim cevap doktorumu daha da memnun ederken benim içimi de bir rahatlık kaplıyordu. Bu, doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

"Son bir yıldır ilaçlarının dozunda azalmaya gidiyorduk. Geçen sefer ilaçlarının bittiğinin söylediğinde bilerek sana yeni ilaç yazmadım. İlaç kullanmadığın zamanlar verdiğin tepkileri görmek istedim. Geriye dönüş var mı, hâlâ başladığımız yerde miyiz diye görmemiz gerekiyordu ilaçlı tedavini bitirmemiz için."

"Bitirmek mi?"

"Evet," diyerek onayladı. "Her geçen ayda dozunu yavaş yavaş düşürdük. Şimdiyse tamamen bitiriyoruz. Şu saatten sonra ilaç kullanmak vücuduna zarar vermekten başka bir şey değil çünkü ilaçsız da normal yaşantına devam edebiliyorsun. Her hafta sadece bir kez buraya geleceksin ama bunu bir seans değil de arkadaşınla sohbet etmek gibi gör. Seninle konuşacağız, hayatının gidişatı hakkında sohbet edeceğiz. Olur da kötüye giden bir şeyler olursa ve yeniden ilaçlara ihtiyaç duyarsan belirli periyotlarla yine ilaç

tedavisi görürsün ama o zamana kadar şunu söyleyebilirim ki," İlaç kutularının hepsini bir köşeye itti. "Tedavinin en zor süreci bitti."

Gözlerim ilaç kutusu ile doktor arasında gidip gelirken duyduklarımın doğruluğuna inanmak biraz zor geliyordu. "Geriye bunun sürekliliğini sağlamak kaldı."

"Bu kadar çabuk mu?" Bu sürecin başındayken en az on yılımı iyileşmek için harcayacağımdan neredeyse emindim oysa ki.

"Aslında bakarsan dört yıl kısa bir süre değil. Tedavi sürecim daha uzun yıllar sürer düşüncesine kendine alıştırdığın için sana kısa geliyor. Daha uzun sürmemesinin sebebi senin kararlılığın, değişmeyen düşüncelerin. Eğer tedavinin orta yerinde pes etseydin bu o kadar da kolay olmazdı tahmin edersin ki. Dört yıl boyunca tek bir düşünceye odaklandın. Hayatında büyük yer kaplayan Beste için iyileşmek istedin ve her defasında dile getirdin. Sonrasında yeni bir düşünce daha eklendi yanına, kendin için iyileşmek. Hayallerin, gelecek planların arttıkça iyileşme hızın da aynı oranda arttı. Şimdi ise bunun sürekliliği için savaşacağız ama bunu kesinlikle tedavi sürecinin bir parçası olarak görme. Gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki tedavin bitti, başardığın şey için kendinle gurur duyabilirsin."

Bu sözlerden sonra konuştuğumuz hiçbir şeye tam olarak kafamı verememiştim çünkü zihnimin içinde tek bir şey dönüyordu; bir an önce buradan çıkıp Beste'ye gitmek ve onunla bu haberi paylaşmak.

Gözlerine dolacak olan yaşları tahmin edebiliyordum.

❄

Beste'den.

Blok dersin bitimiyle beraber masanın üzerindeki eşyalarımı toplarken kafam kazan gibiydi. Sabahtan beri kısa aralıklarla art arda derse girip çıkıyordum ve tek dileğim eve gidip kendimi yatağa atmaktı. Düşüncesi bile yorgunluğumun yarısını alıp götürüyordu.

Sınıftan çıkarak merdivenlere yöneldim. Labirentten farksız bir binamız olduğu için bu okulda dördüncü yılımda bile olsam bazen kaybolduğum zamanlar oluyordu. Neyse ki bu defa dersimin olduğu derslik karışık bir yerde değildi. Bir kat merdiven inmem gerekiyordu sadece. Merdivenleri inerken fakültenin girişine bakınıyordum. Binaya girince ilk başta kocaman bir alan karşılıyordu insanı ve bu kısım hep kalabalık olurdu.

Sınıftan bir arkadaşım yanımda belirdiğinde beraber sohbet ederek fakülteden çıktık. İkimizin de ortak sorunu bugünün ne kadar yoğun

geçtiğiydi. Söylene söylene açık alanda ilerlerken okulun ana çıkış kapısına ne ara geldiğimizi fark etmemiştim. Tam anlamıyla okuldan çıktığımızda karşıya geçmek için etrafa bakınıyordum ki bakışlarım bir çift ela gözü teğet geçip başka yöne çevrildi fakat kendimi toparlayıp yeniden o tarafa bakmam uzun sürmedi. Bir an yorgunluktan beynim bana oyun oynuyor sanmıştım ama hayır, Soner tam karşımdaydı ve bana doğru bakıyordu. Yüzünde bu yorgunlukta bile kalbimi zorlayacak harika bir gülüş vardı.

Hızlı bir şekilde arkadaşımla vedalaşıp yolun karşısına geçtim. Soner okulumuzun karşısındaki parkta onu rahatlıkla görebileceğim bir alanda duruyordu. Elleri montunun cebindeydi ve ben yanına doğru ilerlerken gülüşü yüzünden hiç silinmemişti.

Soner ve bu kadar uzun süre aralıksız gülümsemek. Bende biraz şüphe uyandırmıyor değildi.

"Ben artık aniden karşıma çıkmalarına şaşırmıyorum," dediğimi aramızda kısa bir mesafe olduğu için duyduğundan emindim. Gülümseyerek kafamı omzuma doğru yatırdı. "Aksine seviniyorum."

"Güzel sürprizler yapıyorum bence." Yanına ulaştığımda bir elim kitapla dolu olduğu için tek kolumu boynuna dolayarak Soner'e sarıldım. Anında sarılışıma karşılık verirken derin bir nefes alarak yüzüne değen saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissettim. "Benim de seni bir an önce görmeye ihtiyacım vardı zaten."

"Bir şey mi oldu?"

Sarılmamızı sonlandırarak geri çekildim. "Seni görmeye ihtiyacımın olması için bir nedene mi gerek var?" diye sordum, kaşlarımı havaya kaldırıp sorgular bir hal alarak.

"Hayır, kötü bir şey oldu sandım."

"Kötü bir şey oldu," dediğimde merakla yüzümü inceledi. "Sabahtan beri o dersten çık, diğerine gir derken beynim buharlaşıp havaya karıştı. Bu gayet de kötü bir şey."

Gerçekten kötü bir şey olduğunu sandığından olsa gerek bu cevabıma karşılık boş boş yüzüme bakmakla yetindi ama bunu yaparken bile yüzü gülmek için geriliyordu. "Bana bir şey olmadı ama sana olmuş gibi."

"Ne olmuş?"

"Bilmem," dedim. "Neredeyse iki dakikadır aralıksız gülümsüyorsun. Bir yerimde bir şey var da ona mı gülüyorsun?" Elimi yüzümde gezdirmeye başladım sanki bir şey olsa anlayacakmışım gibi.

"Hiçbir şey yok."

"Ama hâlâ gülüyorsun, var bir şey." Kafamı eğip bakışlarımı bedenimde gezdirdim. Yüzümde değil de başka bir şey vardı yoksa? Ama hayır, burada da yoktu.

Sorunun bende olmadığını anlayınca bakışlarımı yüzüne çevirdi. "Ya neye gülüyorsun neye?" diye isyan ettim en sonunda. Söyleyin biz de gülelim diyen öğretmenlere bağlayacaktım birazdan.

Tek kelimelik bir cevap verdi bana. "Bitti."

Dehşetle bakakaldım. "İlişkimiz mi?" diye sordum korkuyla.

Yüzündeki gülümseme silinirken hafifçe kaşları çatıldı. Ben ise taramalıya bağlamıştım resmen. "Ayrılıyor musun benden? Benden ayrıldığın için nasıl bu kadar mutlu olabilirsin ya? Kafayı mı yedin sen?" Parmak uçlarımda yükselip avuç içimi alnına değdirdim. "Hayır, hasta da değilsin ki. Ben mi bir şey yaptım bilmeden sana? Söyle düzel-"

Kollarını belime sarıp beni kendisine doğru çektiğinde konuşmayı kestim. Bu hareketi panik hâlimden sıyrılmamı sağlamıştı. Beni sarıp sarmalıyorsa benden ayrılmazdı. "Hayır, ondan bahsetmiyorum. İlişkimizi bitirmek istediğimi nereden çıkardın sen?"

Rahat bir nefes aldım. "Ee bir anda bitti dedin. Ne anlamamı bekliyordun?"

"Tedavim bitti anlamındaydı o."

"Haa," dedim geçiştirircesine. "Öyle desene ya!" Kurduğu cümle sonraki saniye kafama dank etti. "Ne? Nasıl bitti? Gerçekten mi bitti yoksa benim için bitti, keyfi olarak gitmiyorum manasında mı bitti?"

Güldü. "Gerçekten bitti. İlaç kullanmayacağım, haftanın üç günü seanslara gitmek zorunda olmayacağım. Bitti Beste, bitti."

"Bitti..." diye tekrar ettim. "Bitti." Bunu algılamam ve kabullenmem biraz uzun sürecek gibi duruyordu. Gerçekten bitti diyordu. Gün içinde kullandığı ilaçlar, onların etkileri, sürekli doktora gitmek zorunda kalması... Bunların hepsi bitmişti. Bu, şu an karşımda sağlıklı birisinin durduğu anlamına geliyordu.

"Şaka değil, değil mi?" Gerçi böyle bir şeyin şakası olur muydu bilmiyordum ama emin olmalıydım.

"Değil." Bunu duymamla beraber kitabı hiç önemsemeden yere bırakıp kollarımı boynuna doladım. Sıkı sıkıya sarılırken dolan gözlerimi alnımı omzuna yaslayarak gizledim. "Başaracağını biliyordum," Sesim titremişti. "Ben bugünü iple çekiyordum. Bir gün karşıma geçip tedavinin bittiğini söylediğinin günün hayalini kuruyordum."

Yalan değildi bu dediklerim.

Geri çekilip gözlerine baktığımda "Seninle gurur duyuyorum." diye fısıldadım.

"Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim," dedi aynı benim gibi fısıldayarak. Sonra Özdemir Asaf'ın şiirinden olduğunu tahmin ettiğim ufak bir alıntı söyledi gözlerimin içine bakarken. *"Varlığım, varlığından."*

Ezbere bildiğim şiirin devamını getirdim. *"Bir nefes aldığında, sanki birden sonbahar rüzgarı içime dolar."*

İkimizin ortak aldığı bir şiir kitabında rastlamıştım bu şiire. Soner altını renkli kalemlerle çizmişti. Dikkatimi çektiği için defalarca kez okumuştum ve istemsizce ezberlediğimi yeni fark etmiştim.

Benden kaynaklanan duygusal havayı dağıtmak yine bana düşmüştü. Neşeyle karışık bir heyecanla konuştum. "Bugünü kutlamalıyız! Hem de en güzel şekilde. Bugünü dolu dolu geçirmeliyiz çünkü bugün senin yeniden doğduğun gün." Yere attığım kitabımı alıp çantama tıkıştırdım. "Yeni hayatının ilk günü diyelim bugüne ve her yıl kutlayalım."

Beni ilgiyle dinleyen Soner'in koluna girerek onu çekiştirmeye başladım. Birkaç saniye içerisinde günümüzü nasıl geçireceğimizi planlayıp heyecanla ona aktarırken Soner beni hafif bir tebessümle izliyordu.

Eve gidince bugünün tarihini bir kenara yazıp etrafını kalplerle süsleyecektim, Soner'in manevi olarak yeniden doğduğu gün olarak sonsuza kadar aklıma kazınsın diye.

❄

Ekim, 2027.

"Adın ne bakayım senin?"

Damar yolu açmakta olduğum yaşlı teyzenin sorduğu soruya "Beste." diye cevap verdim. İğneyi bariz bir şekilde belli olan damara soktuğumda dikkatle beni izleyen teyzenin övgü dolu sözcüklerinin hedefi olmuştum. "Elin de ne hafifmiş kız senin öyle? Hiç hissetmedim valla."

Gülümsemekle yetindim ama teyzenin soruları bitmek bilmiyordu. "Kaç yaşındasın sen?"

"22."

"Maşallah, pek göstermiyorsun da yaşını." Annem de dahil olmak üzere herkes öyle söylüyordu.

Teyzenin serumunu takmayı bitirdiğimde geri çekilerek boruları kontrol ettim. "Teyze kolunu çok hareket ettirme, kan çekilmesin boruya."

Teyze çok başka bir alemdeydi. "Mezun musun sen yoksa staj falan mı yapıyorsun?"

Oğluna falan alacaktı herhalde, bu sorgu sual neyse artık.

"Bu sene mezun oldum."

Mezun olur olmaz daha önce gönüllü staj yaptığım özel bir hastanede çalışmaya başlamıştım. Bölüm birinciliği ile okulu bitirmiştim ve aklıma geldikçe gururlanmadan edemiyordum.

"Ne güzel, ne güzel." diyen teyzenin bakışları yukarıdan aşağıya doğru beni süzdü. "Sevgilin var mı bakayım senin? Yoksa benim oğlanla tanıştırayım seni, hemen aşağıda kantinde."

Al işte, gerçekten oğluna alacaktı.

"Var teyze, var."

Teyzenin bariz bir şekilde suratı asılırken gülmemek için kendimi zor tutmuştum. "Ama bak benim oğlum mühendis. Senin sevgilin mühendis mi? Değildir. Böyle fırsat bir daha ayağına gelir mi? Gelmez. Hem yakışıklıdır da benim oğlum. Geri tepme bak bu fırsatı."

"Teyze," dedim gülerek. "Sevgilim hem yakışıklı hem de mühendis." Aslında teknik olarak şu an mühendis değildi ama olmaya adaydı.

"Yine de oğlumu görseydin bi'. Belki fikrin değişir?"

"Değişmez, değişmez."

Dakikalar boyunca teyzeyi ikna etmek için çabalamıştım. İkna olmayıp üstüne bir de kantindeki oğlunu çağırmak için telefonunu eline aldığında başka hastaları bahane ederek oradan uzaklaşmıştım. Perdeyi çekerek teyzenin görüş açısından çıktığımda rahat bir nefes alıp hasta kayıtlarının yapıldığı bölüme doğru ilerledim.

Gece nöbetinde olduğum günlerden birisindeydim ve sabahtan beri burada olmama rağmen garip bir şekilde enerjiktim. Bu enerjim sabah hastaneden çıkar çıkmaz Soner'in evine gideceğimden dolayı da olabilirdi gerçi. Upuzun bir nöbetin ardından sevgilinin kollarının arasında uyumak terapi değil de neydi şimdi?

Hasta kayıt bölümünün yönlendirmesiyle tekrar hastaların olduğu bölüme döndüm. Burası kocaman bir alandı. Onlarca yatak vardı ve yatakların arasında hastaların birbirlerini görmemeleri için kalın perdeler çekiliydi.

Hastalarla ilgilenmekle geçen zamanın ardından saat sabaha karşı beşe yaklaştığında yorgunluktan bir köşeye çökmek istesem de bu pek mümkün değildi çünkü hastane fazla yoğundu. Mevsim geçişlerinden olsa gerek salgın vardı ve gelen hastaların çoğu aynı belirtilerden şikayetçiydi. "Neden

kimse acil hemşiresi olmamam konusunda beni uyarmadı?" diye mırıldandım kendi kendime, pansuman yapılacak bir hastaya doğru ilerlerken.

Ne gerek vardı ki yani böyle bir şeye?

Uykusuzluktan esneye esneye perdeyi çekerek hasta yatağına doğru ilerlerken kısık gözlerle gözümün önünü görmek epey zordu. "Geçmiş olsun," dedim önce. Kendime gelmek için kafamı iki yana salladığım sırada sedyede oturan erkek hastanın bana doğru döndüğünü fark etmiştim.

"Soner?" diye konuştum şaşkınlıkla. Anında uyku sersemliğinden sıyrılırken hızlı adımlarla önünde bittim. "Neyin var? İyi misin?" Telaşla konuşurken aynı zamanda bakışlarım hızlı bir şekilde vücudunu tarıyordu, iyi olup olmadığını anlamak için.

"Sakin ol, iyiyim." dedi beni yatıştırmak için. "Seni görmeye geldim."

Anlık korkuyla sıkışan kalbim yeni yeni düzene girerken hayretle baktım yüzüne. "Beni görmeye geldin ve hasta girişi mi yaptın?" Pansuman için gönderilmiştim bu tarafa.

"Hasta girişi yaptım çünkü," Sweatshirtü sıyrılmış olan kolunu işaret ettiğinde bakışlarım o yöne kaydı. Gördüğüm derin çiziklerle acıyla yüzüm kasılmıştı. "Merlin pek rahat durmadı. Aslında böyle bir şey için gelmezdim, seni görmeye geldim."

"Asıl bunun için gelmeliydin," dedim dehşetle kolunu tutarken. "Bir anda aslana mı dönüştü bu kedi? Bunlar nasıl çizikler böyle?"

Çizikler derindi ve etrafında kurumuş kan tabakası vardı. Pansuman için malzemeleri hazırlamaya başlarken "Ne yaptın da bu kadar delirdi bu kedi?" diye sordum. Sabahın köründe bu hale gelecek kadar ne yaşamış olabilirlerdi acaba?

"Yavrularına dokunmaya çalıştığımdan olsa gerek."

Bu cevaba gülmemek pek mümkün değildi. "Biliyorsun kedi manyağın teki, dokunma işte yavrusuna. Neden dokunuyorsun?"

"İlaç saati gelmişti."

"Ay kıyamam," dedim gülerek içten bir şekilde. "Ne gelirse başına hep iyi niyetinden geliyor." Kısık sesle homurdanmasını duyduğumda gülüşüm daha da artmıştı.

"Sen o kediyi mart ayında gezdirmeye çıkarmayacaktın. Gördün mü, şimdi bir iken üç oldular başına."

Yaranın etrafını temizlemek için gazlı bezi yavaşça değdirdiğimde yüzünde pek mimik oynamamasından güç alarak dokundurmaya devam

ettim. Canını acıtmak istemiyordum. "Üç olmalarına şükretmeliyim sanırım. Aynı anda beş, altı tane de doğurabilirdi."

"Ama çok güzel olmaz mıydı? Evin içinde bir sürü minik kedicik. Bedava terapi resmen."

"Seni için güzel tabii, onlarla uğraşan benim." dedikten sonra kolunu işaret etti.

"Ama yine de Merlin seni seviyor bence," Alayla suratıma baktığında devam ettim. "Yavruları konusunda birazcık hassas sadece. Ayrıca sende de hiç saygı yok, hayvan yeni doğum yapmış. Biraz hassasiyete ihtiyacı var belki."

"Ben ne yaptım şimdi?"

"Hayvanın yavrusuna dokunmuşsun daha ne yapacaksın? Sen onun kölesisin, senin haddin mi onun kanından canından yavrusuna dokunmak?" diye konuştum kınarcasına. Bir yandan da Merlin'in bunca zamandır neden bana saldırmadığını düşünüyordum. Soner'in evine gider gitmez ilk işim yavruları kucaklayıp sevmek oluyordu ama Merlin bana tıslamak dışında bir tepki göstermiyordu.

"Bundan sonra da ilaçlarını kendisi verir o zaman değerli yavrularına."

Koluna gerekli pansumanı bitirdiğimde geri çekildim. Mikrop kapmasın diye bir sargı sarmıştım. "Doktorla görüş bir krem falan yazsın, izi kalmasın." dediğimde kafasını sallayarak sweatshirtünün kolunu indirdi ve sargının üzeri kapanmış oldu.

"Bu saatte neden uyanıktın?" diye sorduğum esnada beklemediğim bir hareket yaparak kollarını belime sardı. Bedenimi kendisine doğru çektiğinde ellerim refleksle omuzlarına tutunmuştu. "Ne yapıyorsun? Birisi görecek." Telaşla bakışlarımı çevremizde çekili olan perdelerde gezdirdim. Kapalıydılar ama her an birisi tarafından açılmayacağı anlamına gelmiyordu.

Son dediğimi umursamadı. "Ödev yapıyordum."

"Dur tahmin edeyim, bilmem kaç bin satırlık kodlamanın çalışmasına engel olan ufak bir yanlışı arıyordun?"

Onaylarcasına kafasını salladı. Saatlerce hatta bazen günlerce yazdığı kodlardaki yanlışı bulmaya çalıştığı oluyordu. Onu gördükçe benim sabrım tükeniyor, sinirleniyordum ama Soner günlerce üzerinde çalışsa bile sakin kalabiliyordu. "Bulabildin mi bari yanlışı?"

"Evet, Merlin bana suikast düzenlemeden beş dakika önce falan."

"Kıyamam." Soner'e sırnaşıp yaklaşacağım sırada nerede olduğumuzu hatırlayarak ciddi bir hal aldım ve boğazımı temizledim. "Hastanedeyiz," dedim Soner'in kollarından çıkmaya çalışırken. O kadar sıkı sarmıştı ki belimi kendisi kollarını çekmediği sürece kıskacından çıkabilmek pek mümkün görünmüyordu. Allah biliyor ya halimden de hiç şikayetçi değildim ama hiç doğru bir yerde değildik.

"Yani?"

"Yanisi bir hastayla bu pozisyonda durmam hiç etik değil. Bir doktor görürse ne olur-" Sözümü bitirmeye kalmadan dudaklarımda hissettiğim dudaklarla bir elim Soner'in omzunu sıktı. Ama hiç de işimi kolaylaştırmıyordu ki!

Öpüşüne karşılık verdiğim birkaç saniyenin ardından bir hışımla geri çekildim. Kafede çalıştığı zamanlarda yaptıklarımın hıncını çıkarıyordu bir nevi. Benim de onu zorladığım çok an olmuştu o zamanlar. "Beni işimden edeceksin." diye söylenirken ellerimi kollarının üzerine götürdüm. Bu defa zorluk çıkarmamış ve kollarını belimden ayırmama izin vermişti.

Soner ondan uzaklaşmamdan pek memnun olmasa da tekrar bir atakta bulunmadı. Perdeyi çekiştirerek geniş alana çıktığımda Soner'e doğru dönüp doktorun yanına gitmesini bir kez daha hatırlatacağım sırada iki saat önce serum taktığım teyzenin elinde serumla beraber ortalıkta gezindiğini gördüm. "Hemşire kızım, hemşire kızım." diyerek etrafa bakınıyordu.

"Teyze o serumu öyle sarsma." deyip teyzeye doğru ilerlemeye başladığımda beni görür görmez kadının yüzünde güller açmıştı. Bunun nedenini sorgulamama fırsat kalmadan yanında varlığını yeni fark ettiğim genç bir adamı serum takılı olmayan eliyle önüne doğru çekiştirdi.

"Hah hemşire kızım, bak benim oğlanı getirdim. Bahsetmiştim ya sana."

Hemen yanımdaki Soner'in kafasını çevirip bana baktığını hissetmişsem de kendimi teyzeye bakarken gülümsemek için zorluyordum. Yok dedik ya be teyzem, niye getirdin ki sen şimdi oğlunu. "Teyze ben-"

Teyzenin oğlu olduğunu iddia ettiği genç adam üzerindeki ceketin önünü ilikledikten sonra bana elini uzattığında şaşkınlıktan olsa gerek konuşmanın devamını getirememiştim. Yirmili yaşlarının sonunda, hafif kirli sakallı, üstü başı düzgün efendi bir tipe benziyordu. Uzattığı eli bir süre havada kaldığında yeni fark etmiş gibi hafif bir tebessüm eşliğinde konuştu. "Merhaba Beste Hanım, ben Okan."

İsmim bile öğrenilmiş.

Bana doğru uzatılan ele birkaç saniye boş boş baktım. Tutup sıkmak gibi bir düşüncem yoktu hele ki Soner yanımda iken. O yokken de sıkmazdım gerçi. Bakışlarım kadına kaydığında otuz iki diş sırıtarak bizi izlediğini görünce gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutmuştum. Ben bu kadını kaç saat boyunca boşuna mı sevgilim olduğu ve oğluyla tanışmak istemediğim konusunda ikna etmek için çabalamıştım?

Soner'in hareketlendiğini hissettiğimde gözlerim ona çevrilmişti ki uzanıp Okan denen adamın elini tuttuğunu görmüştüm. "Soner," dedi sert bir sesle. Ardından Okan'ın benden uzak durmasını sağlayacağını düşündüğü bir açıklama ekledi. "Beste'nin sevgilisi."

Adamın kaşları havalanırken bir adım geri çekilerek uzaklaştım ikisinden. "Annem sevgilisi olmadığını söylemişti." dediğinde annesine baktım.

"Teyze ya," dedim isyanla. "Ben sana demedim mi sevgilim var, kimseyle ilgilenmiyorum diye?"

Teyze umursamadan omuzlarını kaldırıp indirdiğinde bu defa isteğimi bastırmadan gözlerimi devirdim. Tüm bunlar yaşanırken bir yandan da acili kontrol ediyordum göz gezdirerek. "Kızım belki görünce fikrin değişir dedim."

Soner'in kasılan çenesi bu duruma sinirlendiğini gösteriyordu. Okan'ın elini pek nazik olmayacak bir şekilde bıraktığında sakin olması için yanına yaklaştım ve bir elimi koluna yerleştirdim. Kadının biri Soner'e kızını ayarlamaya çalışsa ben de sinirlerime pek hakim olamazdım herhalde. Üstelik sevgilisi olduğunu bile bile yapıyorsa daha kötüydü.

"Hem bak benim oğlum da mühendis, boylu poslu, yakışıklı. Kriterler aynı bi' değerlendir istersen."

"Anne!" diyerek uyardı oğlu kadını.

"Ne dediğini biliyor mu bu kadın?" diye konuşan Soner'in sorduğu soru bana yönelik olsa da bakışları kadındaydı. Oğlu kadının kulağına bir şeyler söylüyor, çekiştirerek yanımızdan götürmeye çalışıyordu. "Aa!" dedi kadın abartılı bir şekilde. "Saygısız şey seni! Kaç yaşında insanım ben, utanmıyor musun benimle bu şekilde konuşmaya?"

Sanki ne dedi de.

"Anne diyorum," Adam annesinin kolunu tutmuş götürmeye çalışırken bize hitaben "Annemin kusuruna bakmayın, boş yere rahatsız ettik sizi de." dedi. Kafamı sallayıp özrünü kabul etmekle yetindim.

"Hemşire kızım uzak dur bu çocuktan, büyüğüne saygısı olmayanın sana hiç olmaz." Oğlunun çekiştirmeleri arasında omzunun üzerinden bize bakıyordu kadın. "Benim oğlum çok saygılıdır bak. Bence..."

Devamını bizden yeterince uzaklaştıkları ve acildeki diğer seslere karıştığı için duyamamıştık. "En azından efendi adammış," dedim arkalarından bakarken. "Doğrusunu öğrenince mahcup oldu."

"Beste..." Soner'in uyarı dolu sesi kulaklarıma dolunca gülerek yüzüne baktım. "Şaka şaka, gül diye."

"Gülmekten öldüm." diye mırıldandı ters bir ifadeyle. "Sabahın köründe nelerle uğraşıyoruz."

Saçlarımı omzumdan geriye doğru savurdum. "Kahrolası güzelliğim," dedim buram buram ego kokan sesimle. "İnsanın başına belalar açtırır."

"Bana ne belalar açtırır."

Gel de şimdi kur yapma, cilve yapma, kedi gibi sırnaşma. Temas bağımlısı bir kişilik olarak iş hayatı hiç bana göre bir şey değildi. Yedi gün yirmi dört saat sevdiğimle beraber olmalı ve ona temas etmeliydim, benim için ideal yaşam stili buydu. Hafta içi çalış, hafta sonu fırsat bulursan sevgilini gör falan pek benlik şeyler değildi bunlar.

Yol yakınken istifa mı etseydim acaba? Devlet hastanesine atanmak istiyorum bahanesiyle KPSS'ye çalışırken Soner'in evine yerleşebilirdim.

Tabii babam gibi bir faktör olmasaydı...

Yirmi iki yaşına gelmiş olsam da bazı şeylerde babamın baskısı devam ediyordu. Elbette ki buluşmamız, görüşmemiz sorun değildi ve artık alışmak zorunda olduğu şeylerdi ama geceyi Soner'in evinde geçirmem gibi konulara pek pozitif yaklaştığı söylenemezdi. Azrayla olan öğrenci evimizden okulum bittiği için ben ayrılmıştım fakat Azra, onun daha iki yılı olduğu için kalmaya devam ediyordu. Bazen Azra'da kalıyorum yalanıyla Soner'e gidiyordum.

"Yaa," diye yükseldim birden aklıma gelen fikirle. "Bu adamı Azra'ya mı ayarlasak?"

Ne zaman sessizliğe bürünsem derin derin düşüncelere daldığımı bilen Soner, altından ne çıkacağının merakıyla beni izlerken bu dediğim pek hoşuna gitmemiş gibi sesli bir nefes alıp verdi. "Sonra sürekli senin etrafında olsun da ben delireyim."

Aklıma gelen başka bir düşünce bu fikrimi çürütmüştü. "Zaten Azra kendi gibi Tıpçı arıyor, olamazlar."

Soner'in memnuniyetsiz bakışlarını fark ettiğimde gülümseyerek konudan uzaklaştım. "Neyse ya," Yine eski yoğunluğuna dönen acile bakındım. "Ben dönüyorum işime. Sen de eve git ya da bir saatim falan kaldı, beni bekle. Nasıl istersen."

"Girişte bekliyorum."

Kafamı sallayarak Soner'in yanından ayrıldım. Geriye kalan bir saatim de hastalara serum takmak, pansuman yapmak, tansiyon ölçmek gibi işlerle tükendiğinde üzerimi değiştirmek için acilden çıktım. Bizim için ayrılan odada gündelik kıyafetlerimi üzerime geçirdikten sonra son yirmi dört saatimi geçirdiğim hastaneden bir an önce çıkmak için hızlı adımlarla çıkışa yöneldim.

Dışarıda Soner'i bahçedeki banklardan birisine otururken buldum. Yanına ulaştığımda beklemeden beraber hastaneden çıkmıştık.

"Karnın aç mı?" diye sordu kolunu omzuma atarken.

"Pek değil. Kahvaltı ile vakit kaybedemem bir an önce uyumam lazım."

Ancak bu cevabım Soner'i pek tatmin etmiş gibi durmuyordu. Benden ayrılarak yolun karşısına geçip bir pastaneye girdiğinde sadece izlemekle yetinmiştim. Dakikalar sonra elinde bir poşetle çıktı. Geri yanıma döndüğünde poşeti bana doğru uzattı. Poşetin içine göz ucuyla baktığımda kese kağıdı içerisinde bir sürü poğaça olduğunu görmüştüm.

"Bunlar fazla değil mi?"

"Kahvaltıda çok kişi olacağız."

Yeni hatırladığım bir detayla "Yaa senin arkadaşların bugün gelecekti değil mi?" dedim. Yoğun geçen bir gecenin ardından bu bilgi tamamen aklımdan çıkmıştı.

Bugün Soner beni arkadaşlarıyla tanıştıracaktı. Arkadaşlarını bunca zamandır hiç görmemiş değildim, ara sıra Soner'in okuluna gittiğimde yanında görüyordum birilerini ama doğru düzgün bir şekilde tanışmaya fırsatımız olmamıştı. Soner, arkadaşlarını kendine yeterince yakın görmeye başlamış olmalıydı ki kendisi söylemişti bizi tanıştırmak istediğini. Bugün nöbetten çıkar çıkmaz Soner'in evine gitme sebebim de buydu çünkü arkadaşlarını kahvaltıya çağırmıştı.

"Evet," Poşetin ucundan tutup tamamen açtı içini. "Diğer kese kağıdındakiler senin. Patatesli hepsi."

Poğaçanın en çok patateslisini severdim.

"Kaç gibi gelirler?" diye sordum poşetin içindeki poğaçalardan birini çıkarırken. Hastane hem bizim eve hem de Soner'in evine yürüme

mesafesinde olduğundan otobüse binme gereği duymamıştık.

"Öğlene doğru."

Hemen saati kontrol ettim. 07.15

"Beni 11 gibi uyandır, kahvaltıyı hazırlayalım."

Bir başka poğaça çıkarıp Soner'e doğru uzattığımda bekletmeden elimden aldı. "Hayır, sen uyuyacaksın ben hazırlayacağım. Bugün yeterince yorgunsun zaten."

"Kahvaltı hazırlamak beni yormaz ki, mutfakta olmaktan ne kadar keyif aldığımı biliyorsun. Ayrıca ben kahvaltının yanında ekstra şeyler de hazırlamak istiyorum. Sen uyandırmazsan da alarm kurar uyanırım."

"Telefonlar kapanabilen bir şey." dedi muzip bir gülümsemeyle.

"Telefonumun kapalıyken de alarmı çalıyor."

Muzipliğe devam etti. "Telefonlar kırılabilen de bir şey."

"Hain." dedim kınarcasına bir bakışla.

Yolun geri kalanını sohbet ede ede bitirdiğimizde eve girer girmez ilk işim her daim Soner'in dolabının bir köşesinde duran pijama takımımı üzerime geçirmek oldu. Ardından elimi yüzümü yıkayıp biraz Merlinle ve yavrularıyla uğraştıktan sonra Soner'in odasına geçmiştim. Bu akşama sisteme yüklemesi gereken bir başka ödevi daha olduğu için bilgisayarın başına kurulmuştu. Birkaç adımda masanın yanına varıp Soner'in başında dikilmeye başladım. Ekranda bir slayt açıktı ve anladığım kadarıyla sorular yazıyordu. Soner de bu soruların cevaplarını yan sekmedeki Word dosyasına yazıyordu.

Tepesinde dikildiğimi fark edince kafasını kaldırıp bana baktı. "Çok var mı ödevin?" diye sordum.

"Biraz var, niye?"

"Beraber uyuyalım diye." Gece boyunca ödevle uğraştığını düşünürsek Soner de uykusuz olmalıydı.

"Hızlı bitirmeye çalışırım," deyip ekrana döndüğünde onu izlemeye başladım. On soru vardı ve Soner daha ikinci sorudaydı. Yanaklarımı şişirip ofladığımda Soner'in bakışları tekrardan beni buldu. Elini elime götürüp "Gel." dediğinde beni kendisine doğru çekmişti. Bu teklifi geri tepemeyeceğimin bilincinde bir şekilde yanına yaklaşıp masayla arasına girdim ve bir bacağının üzerine oturdum. Kolunu belimin yanından uzatarak ellerini klavyeye yerleştirdiğinde kafamı omzuna yasladım.

"Hangi ders bu?" diye sordum sanki anlayacakmış gibi.

"İşletim sistemleri."

Sessizce Soner'in ödevini bitirmesini beklemeye başladım. Kafasını dağıtmazsam çabucak bitirir ve biz de hemen uyurduk. Gözlerim bana adeta uyu artık diye yalvarıyordu. Kucağında yan bir şekilde durduğum için görüş açımda boynu vardı. Çıkıntılı adem elması her yutkunduğunda hareketleniyordu ve ister istemez dikkatim o yöne kayıyordu. Elimi havaya kaldırıp işaret parmağımı boynunda gezdirmeye başladım. Adem elmasına kadar ilerlettim. Zaaflarımın bütünleşip vücut bulmuş hâliydi Soner resmen.

"Rahat dur," dediğinde klavyenin üzerindeki ellerinin hareket etmediğini fark ettim. "Odaklanamıyorum."

Gülümseyip parmağımı teninden ayırdım ama dudaklarımı boynuna değdirmeyi de ihmal etmemiştim. Minik bir öpücük bırakıp geri çekildiğimde gözlerimi kapattım. Omzunda iyice yer edinirken belli bir süre klavyenin sesini hiç duymadım.

Uyku bastıran bedenimin rüyalar alemine dalması için bu pozisyonun pek bir önemi yoktu zira şu an en rahatsız pozisyonda bile uykuya dalabilirdim ki öyle de oldu. Dakikalar sonra neredeyse uykuya dalmak üzereydim. Soner bunu fark etmiş olsa gerek beni kucaklayarak ayaklanmış ve yatağına bırakmıştı. Yatağa yayılırken yastıktan ciğerlerime dolan Soner'in kokusu eşliğinde uykuya daldım.

Bir süre sonra yatağın bir tarafının çöktüğünü hissettim, hemen ardından ise bedenime sarılan kolların varlığını. İşte şimdi kısa da olsa rahat bir uyku çekebilirdim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama beni uykunun derinliklerinden alıp gerçek dünyaya getiren şey yüzüme yüzüme vuran sıcaklıktı. Suratım buruşurken ne olduğunu anlayamıyordum tam anlamıyla bilincim açık olmadığı için. Hissettiğim huylanmayla beraber yanağımı kaşımak için elimi kaldırdığımda parmaklarım yumuşak tüylü bir şeye çarptı; Merlin'e.

"Uyuyoruz şurada Merlin ya." diye mırıldandım varla yok arası bir sesle.

Merlin onu itme çabalarımı umursamadan yüzümü yalamaya devam ediyordu. Pes ederek gözlerimi açtım, Merlin karnıma oturmuştu. "Uykumun içine ettin mutlu musun?" desem de elimi tüylerine götürüp okşamaya başlamıştım.

"Bu yine gelmiş mi?" Soner'in uykulu sesini duyduğumda bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Uyuduğundan beri on defa geldi, dibine dibine sokuldu. Kaç kez odanın dışına attım ama belli ki rahat durmamış yine."

"İlgi istiyor, kıyamam." dedim Merlin'i kucaklayıp göğsüme bastırırken. Bu lohusalık denen şey hayvanlarda da var mıydı acaba?

Nankör kedi Merlin bu yakın tavrımdan rahatsız olmuş olacak ki patisiyle çeneme hafifçe vurarak kollarımın arasından kaçtı. "Hala ilgi istediğinden emin misin?" dedi alayvari bir ses tonuyla.

"Salak ya bu kedi."

"Öyle." dedi beni onaylayarak. Elini çeneme sararak yüzümü kendine doğru çevirdiğinde bakışları az önce Merlin'in vurduğu kısımda gezindi. "Acıdı mı çok?"

"Yok, hafif vurdu zaten."

"Garezi bana herhalde."

Baş parmağı ağır ağır çenemde gezinmeye başladı. "Muhtemelen." dedim gülmeyle karışık bir ifadeyle. "Saat kaç bu arada?"

Üzerimi değiştirirken kolumdaki saati çıkarıp banyoya bırakmıştım. Telefonum da Soner'in masasının orada şarjdaydı. Soner yastığın altından telefonunu çıkardı ve ekranı açtı. Yaklaşıp ekrana baktım. 10.07

Kısa bir uykuydu ama kendimi birazcık da olsa daha dinç hissediyordum.

"Hadi kahvaltı hazırlayalım," dedim yatakta oturur pozisyona gelerek. Bir saat belki de iki saate gelirlerdi. Üç kişiydiler diye biliyordum. İki erkek, bir kız. Erkeklerden biriyle kızın yıllardır sevgili olduğunu söylemişti Soner. Liseden beri beraberlermiş ve aynı bölümü tutturmuşlar.

"Daha erken," dedi ellerimi tutup kendine doğru çekerken. "Gel uyu biraz daha." Aniden çekiştirdiği için yüzüm göğsüne gömülmüştü. Geri çekildim ama çok uzaklaşmadım. "Uyudum ben, aldım uykumu. Çok heyecanlanlıyım bir an önce mutfağa girip bu heyecanımı atmam gerekiyor."

Güldü bu tavrıma karşılık. "Kraliyet ailesi falan gelmiyor. Normal iki üç insan işte."

"Olsun," dedim. "Onlarla iyi anlaşamazsak sevgilin ve arkadaşların arasında kalmalık bir durum yaşayabilirsin." Soner, yıllar sonra kendine arkadaş, hatta arkadaşlar, edinmişken böyle bir şey yaşansın istemezdim.

"Beni o durumda bırakmazsın sen."

"İşte bırakmamak için tüm çabam." Doğrularak Soner'in kolunu tutup çekiştirmeye başladım. "Hadi kalk, kalk!"

Tam o sırada yatağa Merlin atladı. Ağzında yavrularından birini tutuyordu. Yavrusunu getirip Soner'in karnının üzerine bıraktı ve tekrar yataktan atlayarak indi. Şaşkınlıkla Merlin'i takip ederken odadan çıktığını gördüm. Sadece dokundu diye Soner'in kolunu gazi eden Merlin, kendi isteğiyle yavrusunu getirip Soner'e mi bırakmıştı o?

Yeniden odaya girdiğinde bu sefer ağzında diğer yavrusu vardı. Onu da aynı şekilde diğerinin yanına bıraktı ve yatakta oturur pozisyona geldi. "Yaa yerim," Merlin'in tüylerini okşamaya başladım. "Kendini affettirmeye çalışıyor."

"Hiç güven vermedi bana," dedi Soner şüpheyle. "İşi düşmese getirmezdi yavrularını."

"Abartma." Yavrulardan birisini elime aldım nazikçe. Elimin boyutundan bile küçüktü. Tiz sesiyle miyavlayan yavruyu kolumun üzerine yatırdım. Yavru olmasına rağmen kocaman olan göbeğinden öperken Soner de diğer yavruyla ilgileniyordu ve ilginçtir ki Merlin ikimize de saldırmıyordu.

Aksine yatakta yayılıp uyku pozisyonuna geçmişti.

"Bence bu, ben yoruldum biraz da siz bakın demek."

Soner, Merlin'e yandan ters bir bakış attı. "Bakamayacaksa doğurmasaymış."

Geceki olaydan sonra hâlâ Merlin'den pek hoşlandığı söylenemezdi.

"Mart ayında çıkarmasaymışsın kediyi dışarıya." O kadar da uyarmıştım halbuki.

"Nereden bileyim bir anda kaçıp gideceğini?"

Olay, Soner'in Merlin'i bahçeye çıkarmasıyla başlıyordu. Bahçedeki kamelyalardan birine oturan Soner, Merlin'in kaçmayacağını düşünerek onu masanın üzerine bırakıyordu. Böyle düşünmekte haklıydı çünkü Merlin hiç kaçmak gibi bir şey yapmamıştı. Fakat o sırada bahçedeki diğer kedileri gören Merlin bir anda fırlayıp kaçıyordu ve Soner doğal olarak ona yetişemiyordu. Tüm bahçeyi arasa da Merlin'i bulamıyordu. Birkaç saat sonra Merlin kendisi geliyordu ancak o birkaç saatlik arada boş durmayıp bütün naneleri yemiş oluyordu.

Soner anlattığında aralıksız beş dakika boyunca gülmüştüm bu olaya. Bence komikti ama Soner pek memnun görünmüyordu.

"Neyse," dedim gülerek. "Sen kedilere gece veremediğin ilaçları ver," Yavru kediyi Soner'in yanına bıraktım. "Ben de mutfağa gireyim." Bileğime takılı olan tokayla saçlarımı at kuyruğu yaparken yataktan indim.

"Tanışalım bakalım arkadaşlarınla..."

❄

Soner'in mezuniyeti.

Dolu dolu gözlerim eşliğinde karşımdaki manzarayı izliyordum. Kendimi zorlamıyor olsam gözyaşlarım beklemeden süzülecek ve özenle yaptığım makyajımı mahvedecekti. Her gün sevgilimin mezuniyetine katılma şansım

olmayacağı için bugünü ağlayarak kötü bir hale getirmeyecektim. Mutluluktan bile olsa ağladığımda Soner çok üzülüyordu. Onu böyle bir günde üzmek istemiyordum.

Kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerime dolan yaşları geri göndermeye çalıştım. Bakış açımı kaplayan pusunun kaybolmasına bakılırsa başarılı da olmuştum.

Yaklaşık yarım dakika önce adı söylenilen Soner yanımdan kalkmış sahneye doğru ilerliyordu. Okullarının konferans salonundaydık. Adı çağırılan öğrenciler sahneye gidip mezuniyet diplomasını alıyor, diğer arkadaşlarının yanına geçiyordu. Tüm herkes sıralandığında bölüm başkanları bir konuşma yapacak ve daha sonra mezuniyetin asıl eğlenceli kısmına geçilecekti.

Fakültelerinin önünde büyük bir kutlama olacaktı. Buraya gelirken görmüştüm, bahçesi süslenmişti. Benim hevesle beklediğim kısımdı.

Tüm öğrenciler sahneye çıktığında bölüm başkanı uzun süreceğini tahmin ettiğim konuşmasına başlamıştı. Gözlerim Soner'den ayrılmıyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve kalbime zararmış gibi harika durmuştu. Üzerine mezuniyet cubbesini giydiği için takım elbisesinin ceketini çıkarıp yanıma bırakmıştı. Dağınık saçlarının üzerine yerleştirdiği keple beraber bana gerçeklikten uzakmış gibi bir görüntü sunuyordu.

Onunla ilk tanıştığım zamanları düşünmeden edemiyordum böyle anlarda. Soner'in benim hayatımdaki yeri uzunca bir süre boyunca sınıfın sessiz sakin, zorbalığa uğrayan çocuğu olmasından ibaretti. Kimseyle konuşmayan, camı izlemek ya da uyumak dışında aktivitesi olmayan, dersleri bile dinlemeyen normalde olsa asla ilgilenmeyeceğim, hayatımda dahi tutmayacağım o çocuktu Soner.

Çünkü ben hep cıvıl cıvıl olandım. Çevremde moralimi düşürecek, moodumu yerle bir edecek insanlara yer yoktu hayatımda. Arkadaşlarımı seçerken hep bu düşünceyle seçmiştim ama Soner farklıydı. Onun bu halinin kendisinden değil de değiştiremeyeceği, elinde olmayan sebeplerden kaynaklandığını biliyordum. Kim ailesi yüzünden yargılanmayı, suçlanmayı isterdi ki?

Beni ona çeken en önemli faktör buydu. Hayatımda bulunması ihtimal dahi olmayan kriterlere sahip bir insanı hayatımın merkezine oturtmama sebep olan buydu.

Genelde hislerimde yanılmazdım ve içimden bir ses Sonerle hiçbir şekilde iletişimde olmadığımız zamanlarda bile onun kötü birisi olmadığını

söylüyordu. Herkesin sandığının aksine kötülük Soner'in kalbine hiçbir zaman uğramamıştı. Onda kötü olan, ona yakışmayan tek şey uyuşturucu kullanıyor olmasıydı fakat bunu kendi isteğiyle yapmamıştı. On dört yaşındayken o illete mecbur bırakılmıştı. Yıllarca tedavisini görmüştü, bırakmıştı, kurtulmuştu.

Son altı yıldır uyuşturucunun Soner'in kanında izi bile yoktu.

Şu an dilediğim tek bir şey vardı. Keşke, diyordum. Keşke bugünleri Soner'in annesi, abisi ve kardeşi Ada da görseydi. Şu koltuklara otursalar, varlıklarıyla Soner'e huzur verseydiler.

Emindim ki annesi tüm ihtişamıyla yanımda oturur beni bile kendisine hayran bırakırdı. Fotoğraflarda gördüğüm kadın çok güzeldi, bu yaşında bile güzelliğini korurdu. Abisi belki evlenmiş olurdu. Tahminimce şu an otuzlu yaşlarının başında olacaktı. Çoktan evlenmiş hatta çocuğu dahi olmuş olabilirdi.

Ada sanırım on yedi yaşında olurdu eğer yaşasaydı. Tam abilerini kıskançlık krizine sokmalık bir dönemde olacaktı. Özellikle Soner beni nasıl kimseyle paylaşamıyorsa kardeşini de aynı şekilde paylaşamazdı.

Bir adam, dört insana dünyadaki cehennemi yaşatmış olmasaydı şu an bu düşündüklerimin hepsi yaşanıyor olabilirdi.

Şimdi sadece ben ve arkadaşları vardı yanında. Oysa insanın gözü böyle anlarda hep ailesini arardı.

Görüş açım yeniden bulanıklaştığında kafamı iki yana salladım. Bugün ağlamamam gerek dedikçe kendi kendimi duygulandırıyordum resmen. Kafamı kaldırıp gözyaşlarımı gerisin geri gönderdim. Tekrar sahneye baktığımda beni izleyen bir çift elaya denk gelmişti bakışlarım. Önlerde bir yerde oturduğum için birbirimizin yüzünü net bir şekilde seçebiliyorduk.

Gülümsedim. Ne oldu dercesine göz kırpmıştı. Sorun yok manasında kafamı sallayıp derin bir nefes aldım. Gerçekten bir sorun yoktu. Ben kötü şeyler düşünüp kendimi ağlatmak konusunda bir numaraydım sadece.

Soner'in bakışları benden ayrılıp uzak bir noktaya kilitlendi. Bir süre gözleri oradan ayrılmadığında merak edip bakışlarını takip ettim. Konferans salonunun giriş kısmına baktığını fark edince başta anlam veremesem de sonradan gördüğüm iki sima neden bakışlarının dalıp gittiğini anlamamı sağlamıştı. Gelenler annemle babamdı.

İçime dolan sevinçle beraber oturduğum yerden kalkarak beni görmelerini sağladım. Annem beni fark eder etmez babamın kolundan tutup bu tarafa doğru sürüklemeye başlamıştı. Tekrar yerime oturduğumda boşluk

açmak için Soner'in ceketinin olduğu koltuğu boşalttım. Diğer yanı da boştu zaten.

Annem yanıma babam da annemin diğer yanına oturdu. "Gelmişsiniz." dedim neşeyle.

"Soner'in mezuniyeti var, isterseniz gelin deyince anneni evde tutabildim mi sanıyorsun?" dedi babam memnuniyetsizmiş gibi davranarak. Ama gibiden öteye geçememişti.

"Sanki zorla getirdik," diye karşılık verdi annem. "İstemesen kırk takla atsam yine gelmezdin."

"Geleceğiz tabii," dedi babam arkasına yaslanarak. Ardından varla yok arası bir sesle bizim duymayacağımızı düşünerek ekledi. "Oğlumuz sayılır artık."

Gülümseyerek önüme döndüm ve sahneye baktım. Soner, annemle babama kafasını sallayarak selam verdikten sonra bana baktığında aynı gülümseme onun dudaklarında da oluştu. Çok geçmeden bakışları benden ayrıldığında bölüm başkanına dönmüştü. Belki benim zihnimin bir oyunuydu bilmiyordum ancak annemle babam geldikten sonra Soner'in omuzları daha dik ve bakışları kendinden daha emindi sanki.

Uzun süren bir konuşmanın sonunu kutlamanın bahçede devam edeceğini söyleyerek bitiren bölüm başkanıyla beraber, sahnedekiler yerlerine geçmeye başlamıştı. Koltuklarda oturanların ayaklandığını görünce ben de ayağa kalkarak annemle babamın önünden geçtim. Koltukların arasından kurtulduğumda koluma astığım ceketle beraber bu tarafa doğru gelen Soner'i beklemeye başladım.

Aramızda birkaç adım kaldığında mesafeyi hızlıca kapatıp kollarımı boynuna doladım. Elleri belime dokundu ama babamla aynı ortamda olmamızdan çekindiğinden olsa gerek çok sıkı sarılmamıştı.

Birbirimizden ayrıldığımızda annem beni kenara doğru ittirerek kollarını Soner'e sardı. İstemsizce anneme tip tip baktım. Soner'e sarılırken kulağına bir şeyler söylüyordu ancak ortamın uğultusundan dolayı kelimeleri seçememiştim. Sadece Soner'in teşekkür ettiğini duymuştum.

Annem geri çekildiğinde ise bakışlarım babama kaydı. Soner'e sarılıp sarılmayacağını merak ediyordum. Soner'in mezuniyetine gelmek bile babam için büyük bir olaydı. Hatta bizim duymayacağımızı düşünüp 'oğlumuz sayılır artık' diyerek Soner'i, kızının sevgilisinden öte kendi oplu gibi görmesi daha da büyük bir olaydı.

Kabullenmeliydi de zira gerçekten Soner bizim evimizin bir parçası gibiydi. Annem, Soner'i benden ayırmıyordu. Onun için olmayan oğlu gibiydi Soner. Mümkün olsa iç güveysi olarak evine de alırdı.

Soner hakkında hâlâ bilmedikleri tek şey eskiden uyuşturucu kullandığıydı. Bunu da onlara söyleyemezdim. Zaten eskide kalmış, bitmiş bir meseleydi. Gündeme getirip içlerine kuşku düşürmek gibi bir niyetim yoktu.

Babam, Soner'e doğru yaklaşıp ona sarıldığında tuttuğum nefesimi verdim. Sarılmasaydı nedendir bilmiyorum ama kötü hissederdim. Belki Soner de öyle hissederdi. Yaklaşık on saniyenin ardından ayrıldıklarında babam, elini babacan bir tavırla Soner'in omzuna yerleştirmişti. "Tebrik ederim, inşallah mesleğinde iyi yerlere geleceğin güzel yıllara şahitlik ederiz."

"Teşekkür ederim." diye karşılık verdi Soner. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa mutluydu.

Salak salak sırıtmaktan yanaklarımın ağrıdığını hissettiğimde gülüşümü ufak bir tebessüme çevirdim. Bir süre burada zaman geçirdikten sonra konferans salonunun yavaş yavaş boşalmaya başladığını fark edince bahçeye geçmiştik. Boş olan masalardan birine geçerken Soner de bize içecek almaya gitmişti.

Saat akşam altı sularıydı. Havanın kararmasına az vardı. Hava karardığında buradaki atmosfer daha güzel olacaktı.

Soner geri döndüğünde önüme bıraktığı değişik renkteki içeceği uzun uzadıya inceledim. Pipetle içeceği karıştırırken babam da Sonerle bundan sonrası için planının ne olduğuyla alakalı sorular soruyordu. Mezun olmaktan daha zor bir şey varsa o da yeni mezun birisi olarak iş bulmaktı.

Neyse ki Soner'in böyle bir sorunu yoktu. Son sınıftayken staj yaptığı şirketten iş teklifi geldiğini söylemişti birkaç gün öncesinde. Sanırım onu kabul etmek gibi bir düşüncesi vardı.

Babamla yarım saate yakın konuştular. Daha sonra annemle babam ortamdaki yaş ortalamasının düşmeye başladığını fark edince 'gençler kendi halinde takılsın' diyerek Soner'i son kez tebrik edip yanımızdan ayrıldılar. Yalan yok, onların gitmesi beni rahatlatmıştı. Babam yanımızdayken Soner'e istediğim kadar yanaşamıyordum.

"Ay artık resmen mühendis bir sevgilim var," diye konuştum neşeyle. "Böyle ortama gireceğim, soracaklar falan ben de 'benim sevgilim mühendis' diyeceğim. Ne kadar havalı!"

"Bana pek havalı gelmedi," dediğinde yalandan bir abartıyla gözlerimi devirdim. "Sen öyle san."

Bardağımdaki meyve kokteylinden bir yudum alıp tam karşımdaki Soner'e baktım. Yuvarlak, yerden epey yüksek bir masanın etrafındaydık. Ayakta durduğumuz için biraz ayaklarım uyuşmuştu ama önemli değildi. "Diplomana bakayım."

Rulo yapılmış ve etrafına kırmızı kurdele takılmış olan diplomasını bana uzattığında elinden aldım. Kurdeleden kurtularak ruloyu açtım. *Mühendislik Fakültesi, Bilgisayar Mühendisliği Bölümünün dört yıllık öğrenimini başarı ile tamamlayarak kanunların verdiği yetkilerden yararlanmak üzere bu diplomayı almaya hak kazanmıştır.*

Ben diplomayı incelerken masanın etrafının kalabalıklaştığını hissederek kafamı kaldırdım. Soner'in arkadaşları gelmişti. İsimleri Utku, Can ve Ebru'ydu. Utku ve Ebru nişanlıydı, Can ise ben onu tanıdığım zamandan beri yalnızdı. Eğlenceli bir çocuktu, Soner'in arkadaşları arasında en çok onu seviyordum.

Biraz bizimle takıldıktan sonra yanımızdan ayrıldılar. Can'ın gelirken yanında bizim için getirdiği içecek dolu bardaklar önümüzdeydi. Pembe renkteki içecekten bir yudum aldığımda asitli tadı boğazımı yakmıştı. "Sanırım bu alkollü," dedim yüzüm buruşurken.

"İçme." dedi Soner, bardağı önümden uzaklaştırıp.

"Ama tadını beğendim." Başta yakıyordu ama yakma etkisi geçtikten sonra ağızda güzel bir tat bırakıyordu. Bardağa uzanıp birkaç yudum daha içtim. "Yine de içme, sarhoş olursun."

"Bir, iki bardaktan sarhoş olmam." dedim başıma gelecekleri bilmeden.

O sırada bahçeyi Mavi Gri grubunun şarkılarından birinin melodisi doldurdu. *Dünyanın En Güzel Kızı* çalıyordu. Soner'in masanın üzerinden uzattığı elini görmemle tutmam arasında iki saniye falan vardı. Bir Mavi Gri şarkılarına bir de Soner'e asla karşı koyamazdım.

Masalardan arta kalan boşluğa geldiğimizde dans edecek tek çift biz değildik. Çoktan çiftler dans etmeye başlamıştı bile. Soner elimi bırakmadan kolunu belime sardığında boşta duran elimi omzuna yerleştirdim. "Bir saat önce mezun olmuş ve okul hayatı bitmiş birisi olarak ne hissediyorsun?"

"Rahatladığımı." dedi hiç düşünmeden.

Ben de mezun olduğumda öyle hissetmiştim.

"Oysa zorluk asıl şimdi başlıyor olması gerek," İş bulmak gerçekten zor bir şeydi.

"Hafta içi bahsettiğim şirketle görüşmeye gideceğim."

"Mühendis Bey," Elimi omzunda gezdirdim. "İşi kapacağınızdan eminim."

Dudakları kıvrıldı. "Öyle mi Hemşire Hanım? Nereden geliyor bu eminlik?"

"Sana olan inancımdan ve güvenimden." Benim bunca zaman boyunca Soner'e inanmadığım bir an bile olmamıştı. Ben ona hep inanırdım, o da hep başarırdı. Bu yıllardır böyleydi.

"Sanırım haklısın," derken belimdeki elini biraz yukarılara çıkardı. Saçlarımın hizasına geldiğinde durdu ve parmakları saç tutumlarımla oynamaya başladı. "Bu defa ben de garip bir şekilde kendime güveniyorum."

"Yani güvensen iyi edersin, bölümü üçüncülükle bitirmek her yiğidin harcı değil."

"Not ortalaması iş yerinde pek önemli değil."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Olsun, bu benim seni bununla övmeme engel olamaz."

"Peki."

Şarkıya sessizce eşlik etmeye başladım konuşmamız bitince. "Bu arada sana bir hediye aldım," diyerek sessizliği bozdu.

"Benim sana almam gerekmiyor mu?"

"Fark etmez, bu hediye ikimizi de etkiliyor."

İşte şimdi meraklanmıştım. "Hadi ver o zaman," dedim sabırsızlıkla. Ortada bir sebep yokken durduk yere alınan hediyelere bayılırdım. Özel bir güne gerek olmaksızın sıradan bir günde aklına gelmesi ve alması daha özel geliyordu bana.

"Şimdi değil, gecenin sonunda."

"Ama çok var. Bekleyemem o kadar." Bir kere en başta merakımdan çatlar giderdim. Belimdeki koluyla beni geriye doğru itti. Elimi tutan eli sayesinde kendi etrafımda dönmemi sağladıktan sonra beni kendisine doğru çekiştirdiğinde hızımı alamadığımdan bedenimi onunkine çarpmıştı. Yüz yüze geldiğimizde Soner'i öpmek istesem de çevremiz doluydu.

Aramıza kısa mesafe bırakacak kadar geri çektim yüzümü. "Beklemek zorundasın, hiç itiraz etme."

"Acun musun sen ya? Şimdi çıkarıp versen ölür müsün?" Hem beni meraklandır hem de bekle de. Kolaysa sen bekle.

Oralı olmadı ve bundan sonraki hediyemi n'olur şimdi ver temalı kurduğum hiçbir cümleye cevap vermedi. Kafasına koymuştu, gecenin sonunu bekleyecekti.

"İyi," dedim pes ederek. "Bekleyelim bakalım."

❄

Gecenin ilerleyen saatlerinde beynimde hissettiğim uyuşukluğun sebebi Soner'e 'bir, iki bardaktan sarhoş olmam' deyip üst üste içtiğim alkoldü.

Sadece beynim uyuşsa iyiydi, bedenim de sanki uyuşmuş gibiydi ve hiçbir şey hissedemiyordum. Sürekli gülüp durmak dışında yaptığım bir şey yoktu. Neden güldüğüm hakkında en ufak bir fikrim yoktu. İnsanlara izlerken gülme isteğimi bastıramıyordum.

Karşımızdaki topluluğu izlerken elimi havaya kaldırıp işaret parmağımla gözüme çarpan çocuğu işaret ettim. "Şu çocuk," dedim gülmekten zar zor konuşarak. "Azgınlık dönemine girmiş kedilere benziyor."

"Sadece dans ediyor."

Gülüşüm şaşkınlıkla soldu. "O dans mıydı?"

"Hayır," dedi Soner. "Dediğin gibi azgınlık dönemine girmiş kedilere benziyor."

Tekrar güldüm. Oradan oraya sürtünüyor, yanındaki insanlara yanaşmaya çalışıyordu. Ve şimdi de elini dizlerine yaslamış, kalçalarını havaya kaldırmıştı. Kalçalarını gelişi güzel kaldırıp indiriyordu. Sanırım... Twerk atıyordu?

Gözlerimin önü bir anda karardığında huysuzlanarak kafamı iki yana salladım. Biri elini gözümün önüne siper etmişti ve kim olduğunu bu kafayla idrak edebilmem imkansızdı. "İmdat," diye bağırdım yerimde kıpırdanırken. "Kaçırılıyorum!"

Görüş açımı kısıtlayan el çekildiğinde hızla etrafa bakındım. Soner'in sakin olmamla alakalı bir şeyler dediğini duyuyordum ama pek kafamı ona verdiğim söylenemezdi. "Yaa," Soner'in boynuna atıldım. "Beni kurtardın, kahramanım."

"Son anda kurtardım," dedi Soner. Sesi alaylıydı. "Yetişemeseydim kaçırılmıştın."

Dehşetle konuştum. "Korkunç."

Sonersiz ne yapardım kaçırılsaydım?

Şakağımda hissettiğim dudaklarla gülümsedim, hemen sonra gülüşüm kahkahaya dönmüştü çünkü gözlerimi açar açmaz gördüğüm ilk manzara yine twerk atan çocuk olmuştu. "Çok güzel twerk atıyor." Benim de atasım gelmişti.

Soner hızla yana dönerek ikimizin yerini değiştirdiğinde twerk atan çocuk görüş açımdan çıkmıştı. Suratım asılırken "Twerk atan çocuk..." diye mırıldandım hüzünlü bir şekilde. "Seni asla unutamayacağım."

"Beste..." diyerek uyardı beni Soner.

"Twerk atsam da beni sever miydin?"

"Severdim ama atmasan daha iyi."

"Tamam." diye kabullendim hemen. Beyimizin sözü senettir bizim için.

Kollarımı çözerek Sonerle olan sarılmamıza bir son verdim. Aslında daha da yapışırdım ona ama sıcak basmıştı bedenimi. Kendime gülmek için sebep ararken tekrar etrafı izlemeye başlamıştım. Bu esnada Soner, neden bu kadar içtiğime dair söyleniyordu ama pek umursamıyordum.

Sevgilimizin mezuniyetinde içmeyeceğiz de ne zaman içeceğiz?

Aslında bu kadar etkileyeceğini ben de düşünmemiştim. Soner'in dikkatinin bende olmadığı zamanlarda bardağımdakileri hiç affetmeden kafama dikmiştim ama toplasam dört bardak bile etmezdi. İlk kullanışım değildi, birkaç kez arkadaş ortamında tadına bakmak için denemiştim ama vücudum alkole alışık olmadığından sarhoş olmam zor olmamıştı.

Ve sanırım bağımlılık yapıyor dedikleri şey doğruydu. O an insanın içtikçe içesi geliyordu.

"Şimdi sana tuzak bir sorum var," Gülmek için aradığım sebebi bulamamış ve bakışlarımı Soner'e çevirmiştim. "Lisedeki Ceylin'i hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Hah," dedim sinirle. "Elendin, salak! Ne demek hatırlıyorum? Yıllardır unutamadığına göre aklında epey yer edinmiş demektir bu. Hatırlamıyorum diyeceksin."

O sinirle arkamı dönüp gelişi güzel bir yöne ilerlemek istemiştim ancak bu hâldeyken ve ayağımda topuklu ayakkabılar varken dengemi sağlamak çok zordu. Bir an ayakkabılarımı çıkarmayı düşünsem de buna gerek kalmadan belime sarılan bir kol, dengemi sağlamıştı. Masaya tutunarak belimdeki kolu ittirdim. İnatmış gibi yine ellerini belime yerleştirdi.

"Adını hatırlıyorum sadece, yüzü aklımda bile değil." dedi beni kendine doğru çevirdiğinde.

"Yalans söylüyorsun ama neyse, soru bu değildi zaten." Ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "O kız senden hoşlanıyordu. Yani ben öyle sezmiştim ve o da sonradan onaylamıştı. Eğer o zamanlarda sana diğerleri gibi davranmasaydı ondan hoşlanır mıydın? Beni değil de onu sever miydin?"

"Nereden çıktı bu düşünce şimdi?"

"Öyle aklıma geldi, cevap versene sen." Severdim deseydi de burada haşlasaydım onu.

"Ceylin o kadar dikkatimi çekmiyordu ki aynı sınıfta olmamıza rağmen aylarca adını bile bilmedim," dediğinde ne ara çatıldığını bilmediğim kaşlarım gevşedi. "Seni gördüğüm ilk günden beri benim gözüm başkasını görmüyor, sorduğun soruya bak."

"Aferin," dedim memnuniyetle sırıtırken. "Tuzak soruyu geçtin." Bakışlarım Soner'in omzunun üzerinden arkaya kaydığında bir kahkaha patlattım. "Hâlâ twerk atıyor."

Olduğu yerde durmuyordu çocuk ve Soner ne yaparsa yapsın bir şekilde görüyordum onu.

"Yeter ama artık," diye homurdandığını duydum. "Yürü gidelim artık." Belimdeki kollarından birini çözüp masanın üzerindeki çantamı alırken kaşlarım çatılmıştı. "Gitmek istemiyorum."

Daha insanların arasına karışıp dans edecektim.

"Gözlerin kapanmak üzere, sızıp kalacaksın birazdan." Belimdeki eliyle beni yönlendirmeye çalıştığında ayaklarımı yere bastırarak omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Hayır, daha dans edeceğim ben."

"Evde edersin."

"Evde şarkı çalmıyor."

"Ben sana açarım."

Fikrimin değişmesini sağlaması kolay olmuştu. "Tamam."

Zar zor ayakta duruyordum ve tüm dengemi Soner sağlıyordu. Ben de bunun keyfini çıkarıyordum, neredeyse tüm ağırlığımı Soner'e veriyordum. Zorlanmadığı belliydi. Bahçeden çıktığımızda Soner durmuş ve bedenimi duvara yaslamıştı. Sırtım duvarın sert yüzeyine temas edince irkilmedim desem yalan olurdu. Hâlâ bana destek verirken cebinden telefonunu çıkarmış ve uğraşmaya başlamıştı.

"Uçak uçuyor." dedim gökyüzüne bakarak.

"Kuş o."

Bilmiş bilmiş konuşması sinirimi bozmuştu. "Nereden biliyorsun?"

"Işıkları yok ve küçük."

"Işıkları olmaması kuş olduğu anlamına mı geliyor? Işıksız uçak olamaz mı? Yeter artık, bitsin bu ayrımcılığınız. Işıksız uçaklar da vardır." Sinir olmuş bir şekilde kollarımı birbirine bağladım ve kafamı başka yöne çevirdim. Çok değil sadece birkaç saniye sonra yeniden konuşmak için aralanan dudaklarım, Soner'in beni öpmesiyle isteğini yerine getirememişti. Susturmak için öpmek...

Güzel fikirdi.

Elimi ensesine götürerek öpüşüne karşılık vermeye başladım. Sarhoş da olsam, kafam yerinde olmasa da bunu geri tepecek kadar bilincimi yitirmemiştim. Ama öpüşmemiz kısa sürmüştü çünkü Soner geri çekilmiş ve telefonuna gömülmüştü yine. Telefonu kulağına götürdüğünde tripli bir şekilde kafamı başka yöne çevirip tekrardan kollarımı birbirine bağladım.

Kısa süren öpüşme sevgiliye reva mıdır?

Taksi çağırdığını yaptığı telefon görüşmesinden anlamıştım. Kısa süren telefon konuşmasını sonlandırdığında bakışlarının bana döndüğünü göz ucuyla gördüm. Omuzlarımı silkip tribime devam ettim.

"Ben neden trip yiyorum şu an?" Beni uzun uzun öpmediğin için.

"Bilmem, ne nane yediysen?"

"Ama bugün benim mezuniyet günüm, böyle bir günde beni üzecek misin?" Yaptığı duygu sömürüsü işe yaramıştı. Anında Soner'e karşı yumuşayarak kollarımı beline doladım.

"Tamam ama yarın atarım."

Taksi gelene kadar Soner'in göğsüne sinmiş bir şekilde durmaya karar verdim. Burnuma dolan kokusu uykumu getirmişti. İmkanım olsa şimdi burada, ayakta bile uyuyabilirdim. Tüm günün yorgunluğu yeni yeni çıkmaya başlıyordu.

"Hediyeni ne zaman vereceksin?" Tüm gece heyecanla hediyeyi vereceği anı beklemiştim ama ses seda yoktu hediyeden.

"Şimdi olmaz," dedi belime kadar inen saçlarımı okşarken. "Ayık olman gerekiyor."

"Ben ayığım ki."

"Kuşu uçak sandın Beste."

"Uçaktı o," diyerek itiraz ettim. "Işıksız uçaklar da vardır. Işıklı ışıksız ayrımı yapıp ırkçılık yapmayın."

"Tamam güzelim, benim hatam. Özür dilerim bir daha ırkçılık yapmam." Memnun bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. Irkçılık kötü bir şeydi. "Neden ayık olmam gerekiyor ki? Şimdi ver hediyeyi, yarın unutmuş olursam bir daha verirsin."

"Olmaz."

"Olur olur."

"Olmaz dedim." İtiraz etmeme kalmadan önümüzde bir taksi durduğunda Soner kapısını açmış ve önce beni bindirmiş ardından da kendisi binmişti. Taksiciye adresi verirken kafamı omzuna yasladım. Hediye için biraz daha bekleyecektim sanırım.

Yolculuğun tamamını kafamı yasladığım omuzda uyuklayarak geçirdiğimden yolun ne ara bittiğini fark edememiştim. Soner beni arabadan indirirken gözlerimi açmış ve geldiğimizi anlamıştım. Soner belimi kavrarken önünde durduğumuz apartmana gülümseyerek baktım. "Merhaba Soner'in evi, biz geldik."

Araba gürültüyle yanımızdan ayrıldığında yüzüm buruştu. Apartmanın kapısının önünde durduk ve Soner ceplerini karıştırmaya başladı. Bir yandan da beni tutması işini hiç kolaylaştırmıyordu. "Sana bir şey itiraf edeceğim," dediğim esnada Soner anahtarı nihayet bulmuş ve kapıyı açmıştı.

Apartmandaki merdivenleri görünce dudağımı büzdüm. "Et bakalım."

Soner'in evi birinci katta olduğundan asansörü pek tercih etmezdi. Merdivenleri çıkmak ise gözümde çığ gibi büyümüştü birden bire. Bu yüzden ilk basamakları çıkarken Soner'e fazlasıyla zorluk çıkarmıştım. "Ben burada uyuyayım, bırak beni bu basamaklarda."

Bana attığı kısacık bakışta bir an gerçekten beni basamaklarda bırakacağını sandım ama beklemediğim bir şey yaptı; belimdeki kolunu sıkılaştırıp diğerini de dizlerimin altından geçirdi ve bir anda kendimi havada buldum. Kollarım düşmemek adına refleksle Soner'in boynuna sarılırken Soner kucağında benimle beraber merdivenleri çıkmaya başladı.

Anlık şaşkınlığı üzerimden attığımda ayaklarımı havada salladım. "Ne güzelmiş böyle."

"Sen ne itiraf edecektin?"

"Ha?"

"Bir şey itiraf edeceğim dedin."

"Hatırlamıyorum." Kapının önüne geldiğimizde Soner beni indirmesin diye kollarımı daha da sıkılaştırdım. "Hatırladım!" Beklediğimin aksine

beni indirmeye çalışmamıştı. Bedenimi bacağına yaslayıp anahtarı yuvasına yerleştirdi. "Sims oynuyordum ya hani ben, evimiz vardı bizim orada." Liseden beri, eskisi kadar sık sık olmasa da hala oynuyordum.

"Evet," Kapıyı açmış ve eve girmemizi sağlamıştı.

"Sana ilk söylediğim zaman çocuğumuz var demiştim. Karakterleri kendi haline bıraktığım ilk an çocuk yaptıklarını söylemiştim ya hani, o yalandı." Arsız bir şekilde sırıttım. "Ben kendim yaptırttım onlara." Hemen sonra sırıtışım silindi. "Ama ayıldığımda bunu bana sakın hatırlatma, çok utanırım." Sonlara doğru sesim kısılmıştı.

"Demek öyle," dedi keyifli bir tonlamayla. "Sabah ilk işim sana bunu hatırlatmak olacak."

"Yaa," Ayaklarımı sıkan ayakkabılardan kurtulduğumu hissettiğimde biraz rahatlamıştım. "Çok utanırım, yapma lütfen."

Soner kapıyı kapattı. Evin içerisinde kendi odasına doğru yürürken kafamı omzuna yasladım. "Utanmak pek yaptığın bir şey değil, o anı kaçıramam."

Kafamı omzundan kaldırıp elimi yavaşça koluna vurdum. "Sen bana arsız mı diyorsun?"

"Ağzımdan öyle bir kelime çıkmadı bile."

Odanın içerisine girdiğimizde aydınlıktan sonra karanlığa alışmam biraz zor, biraz sonra yumuşak yatağın üzerine bırakıldığımda uyum sağlayıp uyku pozisyonu almam ise kolay olmuştu. Yana doğru dönüp kolumun altına aldığım yastığa sarılırken odanın ışığı açıldı. Kapalı göz kapaklarıma rağmen ışığı hissedince yüzüm ekşidi.

"Makyajını nasıl çıkaracağım?"

Bunu kalkıp kendim yapmam gerekiyordu ama gözümde o kadar büyük bir işti ki... Tıpkı merdivenleri çıkmak gibi. "Banyo dolabında makyaj temizleme suyu olması lazım," dedim hafızamı zorlayarak. "Bir tane bırakmıştım diye hatırlıyorum. Onu pamuğa döküp yüzümü sileceksin."

Ayak seslerinden anladığım kadarıyla Soner banyoya gitmek üzere odadan çıkmıştı. Kısa süre sonra geri döndüğünde yatağın bir yanı çökmüştü. Soner kolumu tutarak beni kendisine doğru çevirdi. Makyaj suyundan dolayı olsa gerek bana soğuk gelen pamuğu yüzümde gezdirmeye başladı. Bir an önce uyumak isteyen ben için şu an bu işkenceden farksızdı.

"Uyuyacağım," diye sızlandım.

"Tamam, şunu bitireyim uyursun."

Parmaklarını çatılan kaşlarımın üzerine getirip kaşlarımı iki yana çekiştirerek gevşetti. "Yaşlı bunak bir kadın olduğumda da beni sevecek misin?" diye sordum. Şimdi bile yeterince mızmız ve çekilmezken yaşlıyken kim bilir nasıl olurdum? O halimle de katlanabilecek miydi bana?

"Seni, nasıl görünürsen görün ömrümün ve ömrünün sonuna kadar seveceğim."

Olduğum yerde eriyip gittiğimi hissettim. "Tamam şimdi beni öp."

Güldüğünü işittim. Gözlerimi açarak gülüşüne baktım. Kalbim hareketlenirken Soner bir elini yastığa yaslayarak üzerime eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. Binlerce kez de yakınlaşsak hepsinde benim için eriyecekti.

Ellerimle yüzünü kavradığımda masum başlayan öpücüğümüz birazcık derinleşmişti. Saçları alnıma değiyor ve gıdıklayıcı bir his uyandırıyordu. Nefessiz kalana kadar devam eden öpücüğümüz son bulduğunda Soner benden hemen uzaklaşmamıştı. Gözleri kapalı, alnı alnıma yaslı bir şekilde beklemişti.

Alnını benimkinden ayırıp hafifçe doğruldu. Tam anlamıyla uzaklaşmamıştı, aramızda birkaç santim vardı. "İşte şimdi ayıldım." dedim sessizce.

"Şimdi de ben sarhoşum."

Güldüm yavaşça. Hâlâ yüzünde duran ellerimden birini yatağa indirdim ama diğeri yüzünde ufak bir gezintiye çıkmıştı. Benim dudaklarımdan onunkilere bulaşan ruj kalıntısını sildim baş parmağımla. Alt dudağının kenarlarına kadar taşmıştı. Koyu renkteki ruju tamamen silememiştim ama fazlalığı gitmişti. Parmağım yukarılara doğru çıkıp kirpiklerine ulaştı. Gür kirpikleri tenimin altında ezilirken karşımdaki bu görüntü karşısında iç geçirmeden edemedim. Soner, her bir detayıyla özenle işlenmiş bir tablo gibiydi.

Dakikalarca yüzünde gezdirdim parmaklarımı. Hiçbir tepki vermedi, sadece aşık olduğum elalarıyla uzun uzun beni izledi. Derin derin baktı. Üzerime garip bir duygusallık çökmüştü ama ağlatacak kadar baskın değildi. Tüm bunları yaparken kaçan uykum tekrar bastırmıştı.

Yüzünü işgal eden parmaklarımı geri çektiğimde kafamı kaldırıp dudağına öpücük bıraktım. "Uyuyayım ben."

Gülerek konuştu. "Uyu sen."

Gözlerim kapandı. Soner'in gölgesi üzerimden kalktı. Dibimden ayrılınca tuttuğum nefesimi verdim. Makyajı temizleme işi henüz bitmemiş olacak ki

pamuğu tekrardan yüzümde hissettim. Huzursuzluğumu belli etmek için kaşlarımı çattım ancak Soner bunu fark eder etmez kaşlarımı iki yan çekiştirdi.

"Çatma kaşlarını, erken kırışacaksın."

"Bir de nasıl görünürsen görün seni severim diye şov yapman yok mu?" diye söylendim. "Kırışsam sevmeyeceksin demek ki beni."

"Ben severim, sen sevmezsin."

Bu bir tık doğru olabilirdi.

"Kırışsam bile çok güzel olurum ki ben." Yaşlandığımda çevremdekilerin arasında en göz alan ben olurdum.

"Ondan yana şüphem yok."

Boşluğuna geldiğinden olsa gerek pamukla gözümü silerken normalden biraz fazla bastırmıştı. "Gözümü oydun!" dedim dehşetle.

"Özür dilerim," dedi hemen endişeli bir şekilde. "İyi misin?"

"Şaka şaka, yok bir şeyim."

Bugüne özel biraz ağır bir makyaj tercih ettiğim için Soner silerken zorlanıyor olmalıydı. Üstelik bir de hiç makyaj silme deneyimi olmadığını da eklersek, dakikalardır uğraşıyor olması normaldi.

"Sağlıklı bir cilt için gerekli olan ne biliyor musun Soner?"

Bilmediğini belirtircesine bir mırıltı çıkardı. "Gerçek sevgi, aşk." Serumlar, kremler, peelingler hepsi yalandı. Tek çözüm sevgiydi.

"Bak bana, cildim yıllardır pürüzsüz. Parıl parıl parlıyor. Senin de öyle," Aniden sevgi yumağına dönüştüm. "Ay biz çok aşığız." dedim sevinçle. "Cildimize on metre öteden bakan bile anlar bunu."

Pamuk cildimden ayrıldığında birkaç saniye bekleyip bittiğinden emin oldum. Soner'e sırtımı dönerek az önceki yastığa tekrar sarıldım. "Şimdi uyuyacağım."

Soner boynuma yapışan saçlarımı geriye çekti. "Elbiseni çıkar, pijamalarını giy." dediğini duydum ama oralı olmadım. Elbisem gereğinden rahat ve ben de normalden iki kat fazla üşengeç olduğum için bunu yapabilecek durumda değildim.

Yatağa çöken ağırlık kalktı ve çok geçmeden gözlerim kapalı olmasına rağmen rahatsız eden ışık kapandı. Benim için sızmak üzereyken saniyeler içerisinde uykuya dalmak zor değildi ama sanki Soner uyumayayım diye elinden geleni yapıyordu. Ellerimden tutup beni çekiştirerek yatağın içinde oturur pozisyona getirdiğinde, uykusunu bir türlü alamayan bebek gibi

çığlığı basa basa ağlayacaktım neredeyse. "N'olur uyuyayım artık." diye isyan ettim.

"Pijamalarını giydikten sonra."

Gözlerimi açmadım ama Soner'in desteği kaybolduğunda kendimi yatağa geri atmak gibi bir hamle de yapmadım. Bir an önce üzerimi değiştirip uyumak istiyordum yoksa şu an ayakta uyuyakalacaktım. Soner'in tekrar yanıma geldiğini hissettim. Ben kolumu bile kaldırmadığım için elbisemi çıkartmak ve pijamalarımı giydirmek ona düşmüştü. Kafam kendi omzuma yaslanırken dudaklarım esnemek için aralandı.

Soner elini sırtımda gezdirerek elbisenin fermuarını bulduğunda aşağıya indirdi. Elbiseyi üzerimden çıkardığında bir an utanacak gibi oldum ama ışığı kapattığı aklıma geldi. Gece görüşü falan yoksa, ki bildiğim kadarıyla yoktu, beni net bir şekilde göremezdi.

"Gece görüşün var mı?"

"Ne?"

"Merlin'in gece görüşü sana bulaştı mı?"

"Anlamıyorum."

"Hiç." Ben de kendimi anlamıyordum zaten.

İnce, yazlık pijama takımımı üzerime geçirdiğinde sonunda uyuyabilecek olmanın sevinciyle kendimi yatağa doğru bıraktım. Bu sefer rahatsız eden, uyumama engel olan hiçbir şey olmadı. Bütün günün yorgunluğuyla sızım sızım sızlayan kaslarımın rahatlığı bulmasının huzuruyla yatağa yayıldım.

Uykuyla uyanıklık arasındayken yatağın diğer tarafının çöktüğünü ve Soner'in yanıma uzandığını hissettim. Yastığın üzerine yayılan saçlarımı tek bir bölgede topladı. Parmakları saçlarımın arasında gezindi. Karanlığa rağmen beni izlediğinin hissine kapıldım. Sonra yatağın üzerindeki sağ elimi kavradı. Parmakları yüzük parmağımla oynarken yatağın içinde biraz daha Soner'e doğru yaklaştım. Bir eli saçlarımla diğer eli parmağımla uğraştı ben uykuya dalana kadar.

Bilincim tamamıyla kapanmadan önce son hissettiğim şey sağ elimin yüzük parmağını öptüğüydü.

❄

Hemen önümdeki 'giriş' yazısında ve Soner arasında gidip geliyordu gözlerim. Bakışlarım Soner'de durdu ve omzumun üzerinden ona bakarak "Lunapark mı?" diye sorarken buldum kendimi.

Bu sabah Soner'in beni zorlamasıyla güne gözlerimi açmıştım. Uyanmam için her yolu denemiş ve başarılı olmuştu. Dün gece sonumu düşünmeden o

kadar çok içmenin bedelini kafamı söküp atsam ancak geçebilecek bir ağrıyla ödüyordum. Sabah gözümü açar açmaz başlayan ağrı sebebiyle yataktan gün içinde çıkasım yoktu ama normal zamanda beni rahat bırakacak olan Soner, bugün inadımaymış gibi uyanmam konusunda oldukça ısrarlıydı.

Bana zorla kahvaltı yaptırmış, baş ağrım için ilaç içirmişti. Bunları yaparken de beni bir yere götüreceğinden bahsetmişti. Hareketlerinden hem tedirginlik hem de ufaktan bir heyecan vardı ve bunu benden saklamaya çalışıyordu.

Birkaç saat sonra baş ağrım dindiğinde yola çıkmıştık. İlk uyandığımda çok heyecanlanamasam da ağrım geçtikten sonra neredeyse koşa koşa götürmek istediği yere gidecektim. Hem dün bahsettiği hediyeyi de henüz vermediğini anımsıyordum. Aralarında bir bağlantı olduğunu düşünmüştüm.

"Evet," diyerek onayladı beni. "Lunapark."

"Ne yapacağız ki lunaparkta?" Hoşuma gitmediğinden değildi sadece merak etmiştim.

Garip bir bakış attı. "Lunaparkta ne yapılır?"

Aklım bir an fesat düşüncelere kaysa da kafamı iki yana salladım. "Ben çoğu oyuncaktan korkarım ama," dedim. Çocukken sık sık geldiğim bu lunaparkta pek de güzel anılarım olduğu söylenemezdi. Neredeyse hepsi korku dolu anlardı. "Kamıkaze asla bana göre değildir. Hız trenlerinden aniden raydan çıkarsa diye korkarım ve korku tünelini saymıyorum bile. Yani ben beraber lunaparka gitmek isteyeceğin son insan falanım."

"Biliyorum bunların hepsini," derken aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapatmıştı. Nereden bildiğini sorgulamama gerek dahi yoktu. Ben boş boğazlık ettiğim bir ara söylemiş olmalıydım ve Soner, ona anlattığım hiçbir şeyi unutmadığı gibi bunu da unutmamıştı.

Ellerimizi birbirine kenetleyip girişe doğru yürümeye başladı. "Zaten öyle tehlikeli aletlere binmek gibi isteğim yok."

Neden burada olduğumuzu sorgulamıyordum çünkü Soner'in, birazdan neden buraya geldiğimizi açıklayacağını biliyordum. Sadece ona ayak uyduruyordum. Soner'in yanında adeta seke seke yürürken etrafta koşuşturan, çığlık atan çocuklarda gezidiriyordum bakışlarımı. Üzerimde dün mezuniyet kutlamasında giydiğim siyah elbise vardı. Kendi evime gitme fırsatı bulamamıştım ve Soner'in evinde, dışarıda giyebileceğim tek kıyafetim buydu.

"Dün gece çok saçmaladım mı?" Soner, girişteki adamdan bilet istemiş ve bekliyordu. Sorumla beraber elalarını bana çevirip muzip bir şekilde güldü. Bu gülüşe bakılırsa... Feci saçmalamıştım.

Biletleri aldığında tekrar elimi tutmuştu. "Sims sırrını anlattın bana."

"Sims sırrım mı?" Öyle bir sırrım mı vardı?

"Karakterleri kendi hâline bıraktığın için senden gizli bebek yaptıklarını söylemiştin bana ama dün kendin yaptırdığını itiraf ettin." Gözlerim irileşirken dudaklarımı şaşkınlıkla aralanmaması için birbirine bastırdım sıkıca. "Şakacı," dedim gülmeye çalışarak. "Şakacı şey seni. Yok öyle bir şey."

"Neden şaşırdın o zaman?"

"İftira atıyorsun da ondan. Ben yaptırtmamıştım, arsızlar kendileri yapmışlardı." Tamam ben yaptırtmış olabilirdim ancak kabullenecek değildim.

"Kimin arsız olduğu belli oldu," Derinden bir sesle söylediği şeyi duyduğumda olduğum yerde durdum. Gözlerimi kısarak baktım yüzüne. Gülmemek için kendini zor tutan bir ifadesi vardı.

"Ben arsız değilim."

Aslında öyleyim.

"Öyle olduğunu söylemedim," Gülmeye yakın yüz ifadesine bakarken elimi elinden çektim. "Dalga geçiyor bir de, gidiyorum ya ben. Kal burada tek başına da gör gününü!"

Arkamı dönüp rastgele bir yöne doğru yürümeye başladım. Sonra bu rastgele yönün korku tüneli tarafı olduğunu fark edince gerisin geri döndüğümde tam dibimdeki Soner'e çarpmıştım. Uzaklaşmama izin vermeden kolunu omzuma atarak beni yönlendirmeye başladı. "Dalga geçme benimle." dedim beline sarılırken. Tribim en fazla üç saniye falan sürüyordu. Üç saniyeden fazlasını görememiştim hiç.

"Tamam bir daha geçmem." Sesindeki gizli keyifli tonlama canımı sıksa da bir şey demedim bu konu hakkında. Çoğu şeyi yaparken utanma duygum yoktu ama bu Sims meselesi beni utandırmıştı çünkü o evi kurarken daha Sonerle sevgili bile değildik. Sevgili olmadığım çocukla gelecek hayalimi dökmüştüm oyunda ve bunun içinde bebek bile vardı.

Nereye ilerlediğimizi bilmeden Soner'in bizi yönlendirmesine izin verdim. Benim aksime onun adımları gideceği yönü iyi biliyordu. "Bir keresinde küçüklükten beri içinde ukte kalan şeyleri say demiştin,"

dediğinde kafamı kaldırarak yüzüne baktım. Bana değil de ileriye bakıyordu. "Çoğu şeyi saymıştım sana ama lunaparktan bahsetmemiştim."

Ona böyle bir soru sormuştum çünkü içinde ukte kalanları beraber gerçekleştirelim istemiştim. Mesela Soner hiç denize girmemişti. Çocukken şartlar imkan vermemişti büyüdüğünde ise sırtındaki izler engel olmuştu ona. Geçen sene yazın bu düşünceyi aşmayı başarmıştı ve ilk kez benimle beraber denize girmişti. Hayatındaki her şeyi, vücudundaki her bir izi kabullenmişti ve hepsini geçmişe gömmüştü.

En önemlisi de sağlıklıydı işte. Fiziksel olarak da, psikolojiksel olarak da sağlıklıydı.

"Küçükken bir keresinde annem, babamdan gizli abimle beni lunaparka getirmişti." Soner durmuştu, ben de durmuş ve ona doğru çevirmiştim bedenimi. Anlatacağı şeye öyle odaklanmıştım ki ulu orta yerde de dursak umrumda değildi o an. "Babam da... Takıntılı herifin tekiydi zaten. Nasıl olduysa o gün annemin dışarı çıkacağını anlamış, takip etmiş. Buraya adımımızı atmamızla yanımızda belirmesi bir oldu," İleriye doğru bakarak işaret etti. "Tam şu noktada." Kafamı çevirip gösterdiği yöne baktım. Hemen girişin önüydü.

Yutkunarak Soner'e baktım. O ise aynı noktaya bakmaya devam etti. "O zamanlar yedi yaşındayım sanırım. Yaşımı tam olarak hatırlamıyorum ama o an anneme nasıl tokat attığını çok net hatırlıyorum." Boştaki eli kavrayıp sıkıca tuttum, destek verircesine. Ben buradayım dercesine. "Çevredekiler müdahale etti tabii ama babam bizi zorla arabaya bindirip götürdükten sonra ellerinden bir şey gelmedi. Onca zaman anneme bizi lunaparka götürmesi için yalvaran bendim. Televizyonda görmüştüm böyle bir yerin varlığını."

Parmaklarımızı kenetledi ve sıktı. "Eskiden kendimi suçluyordum, bu kadar ısrar etmeseydin bunlar yaşanmazdı. Annen eve döndüğünde dayak yemezdi diye ama şimdi suçlamıyorum. Ben de çocuktum daha. Yaşıtlarımın çeşitli oyuncaklarda eğlendiği lunaparka gelmek istemem en doğal hakkımdı. İşte tedavi olmak bu düşünceyi kattı bana. Kendimi suçlamamam gerektiğini öğretti."

Kafamı onaylarcasına salladım. Yaşanan her olay için kendini suçlamayı bıraktığında bu eziyet bitecekti ve öyle de olmuştu.

"Neyse," dedi bakışları bana dönerken. Anlattıklarının aksine ne sesinde ne de gözlerinde hüzünlü bir hava vardı. Mutluydu bile diyebilirdim. "Burası hep kötü bir anı olarak kalmıştı zihnimde. Şimdi beraber güzel

anılar biriktireceğiz burada." Elindeki biletleri cebine sokuşturdu ve boşta kalan elini yanağıma götürdü. "Çünkü sen, o cehennemi bile cennete çevirmiştin içerisindeyken."

Eski evinden bahsettiğini anlamam uzun sürmemişti. Gülümseyerek yanağımı eline bastırdım. "Biriktirmeye başlayalım öyleyse." dediğimde kafasını aşağı yukarı salladı ve önünde durduğumuz küçük kulübe tarzı yere baktı.

"Anı kalsın ister misin?" diyerek kulübeyi işaret ettiğinde neyden bahsettiğini anlamak için üzerinde yazan yazıya baktım. Fotoğraf kabiniydi.

"Gerçekten mi?" dedim heyecanla. Soner'i fotoğraf çekmeye ikna etmek eskisi kadar olmasa da zordu ve şimdi kendi isteğiyle çektirmek istiyordu.

"Gerçekten."

"Olur, olur." dedim sevinçli bir şekilde. "Hadi hemen çekinelim." Kolundan tutarak Soner'i çekiştirmeye başladım. Bana karşı direnmediği için istediğim yöne sürüklemek kolaydı. Kabine yaklaştığımızda elinde fotoğraf kamerası tutan bir adam olduğunu fark ettim. Kabinin yanında durduğumda Soner, adamın yanına ilerledi. Adamla konuşmaya başladığında dinmeyen heyecanımla beraber bekliyordum.

Ama adamla konuşması gereğinden fazla uzun sürmüş gibi hissetmiştim. Adamın ara ara bana dönen bakışlarından bir gariplik seziyordum. Soner'in bu kadar uzun sürecek ne anlattığını merak edip yanlarına ilerleyeceğim sırada ikisi de aynı anda bana doğru dönüp bu tarafa adımladılar. Yaklaştıkça sesleri netleşiyordu ve adamın "Düğmeye bir kez bastıktan sonra her on saniyede bir fotoğraf çeker." dediğini duymuştum.

Birkaç uyarı yaptıktan sonra eski yerine döndüğünde Soner yeniden elimi kavradı. "Ne konuştunuz bu kadar?" diye sordum.

"Kabinin normal süresi bir dakika, bize beş dakikalığına müsade etmesini istedim."

"Neden ki?"

Gözleri beni buldu. Dudakları hafifçe kıvrıldı ve bunu fark eder etmez önüne dönüp gülüşünü gizlemeye çalıştı. Boğazını temizleyerek konuştu. "Canım öyle istedi."

Üzerinde sabahtan beri süre gelen bir gariplik vardı. Ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın farkındaydım. Sorsam söylemezdi, bu yüzden ona ayak uydurup farkında değilmişim gibi davranıyordum. Ne de olsa eninde sonunda kokusu çıkacaktı.

Kabinin kapısını açıp geri çekildiğinde içeri girdim. Küçük birkaç metre karelik bir alandı. Duvarları koyu renk perdeyle kaplıydı ve tam ortasında iki tane sandalye vardı. Sandalyelerin karşısında fotoğraf çekmeye yaradığını anladığım geniş bir ekran ve kamera vardı. Kameranın hemen yanında üzeri çeşit çeşit maskeyle dolu olan küçük bir masa olduğunu gördüm.

Sandalyelerden birine oturup masaya doğru uzandım. Üzerindeki maskelerden birkaç tanesini elime geçirirken Soner de yanıma oturmuştu. "Çok güzel bunlar," Maskelerden birini yüzüme tuttum. Maskeli baloda kullanmalık tarzda ürünlerdi, sadece göz çevresini kapatılıyordu. "Nasıl oldum?"

O sırada Soner, adamın bahsettiği düğmeye bastı ve kabinin içinde yoğun bir flaş patladı. Gözlerim kamaşmıştı flaş yüzünden. "Fotoğraf hakkımızı boşa kullanıyorsun," diyerek azarladım Soner'i. Düğmeye bastığı için artık her on saniyede bir fotoğrafımızı çekecekti makine.

Maskelerden birisini Soner'in yüzüne tuttuğumda kaçmak istedi ama kaçmasına fırsat kalmadan flaş tekrar patladı ve o an ölümsüzleştirildi. Bu çabasına karşılık kendimi tutamayıp kahkaha attığımda bir sonraki fotoğrafımız Soner'in beni gülüşümden öptüğü bir kare olmuştu. Bir sonrakinde ise kafamı Soner'in omzuna yaslayıp düzgün bir şekilde kameraya verdiğim bir poz olmuştu.

Kafamı omzundan ayırarak masanın üzerindeki maskelerden birkaç tane daha aldım. Hepsini bacaklarımın üzerine yerleştirmiş aralarından seçmeye çalışırken Soner beni izliyordu. "Beste," diye fısıldadı kulağıma.

"Evet," Seçtiğim maskeyi yüzüme tutup poz vermek için kameraya döneceğim sırada o an kalbimi yerinden edecek, beynimi durduracak ve vücudumun kitlenip kalmasına sebep olacak bir cümle kurdu. "Benimle evlensene."

Aynı anda bir flaş daha patladı küçük kabinin içerisinde. Ortam bir anda ölüm sessizliğine bürünmüştü. Duyabildiğim tek ses kalbimin atışı ve hissedebildiğim tek şey Soner'in her nefes alıp verişinde boynuma çarpan soluğuydu. Dönüp Soner'e bakmak istesem de yüzü görüş açıma giremeyecek bir pozisyondaydı. "Ne?" gibi aptalca bir tepki verdim, kendime geldiğimde.

Tepkime karşılık güldü. Gülüşüyle beraber tüylerim diken diken olurken beni daha da fenalaştırmak istiyormuş gibi boynumdan öpüp uzaklaştı benden. Yüzüme tuttuğum maskeyi indirmek yeni aklıma gelmişti. Soner

bana bakmadan oturduğu sandalyeden kalktı. On saniye dolduğu için patlayan flaş yüzünden gözlerim kapandı ve tekrar açıldığında Soner'i önümde diz çökmüş bir vaziyette buldum.

Elinde tuttuğu ve nereden hangi ara çıkardığını bilmediğim kırmızı kadife kutuya baktım. "Düşüp bayılacağım şimdi," diye mırıldanarak hislerimi dile getirdim. Gülemiyordum bile öyle beklemediğim bir ana denk gelmişti.

Rüyada mıydım acaba? Evet, evet kesinlikle rüyadaydım.

"Sen bayılmadan önce sormam gereken bir soru var," Kutunun kapağını yavaşça açtı. Kapağın açılmasıyla beraber küçük taşlı, zarif bir tektaş yüzük göründü. "Hayır, hayır bu gerçek değil." dedim hayranlıkla yüzüğü incelerken. Hayranlığım yüzüğe değil, Soner'eydi esasında. "Ben dün gece çok içtiğim için hala uyanamadım ve zihnim benimle oyun oynuyor."

Kolumda ufak çaplı bir sızı hissettiğimde kaşlarım çatıldı usulca. "İnandın mı şimdi gerçek olduğuna?"

Elimi koluma götürüp ovuştururken şaşkınlıkla kafamı salladım. Gerçek miydi şu an? Gerçekten Soner bana evlilik teklifi mi ediyordu yani? Sayısız kez hayalini kurduğum anın gerçekliğine inanmak güç geliyordu şu an bana. Elimi son hızla atan kalbime bastırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ve işin en güzel yanı bu anın fotoğraflarla ölümsüzleştiriliyor olmasıydı. Neden Soner'in buraya girmek istediğini daha iyi anlıyordum şimdi.

"Bu kısımda güzel sözler etmem gerekiyor sanırım," dedi gerginliğini gülümsemeyle bastırarak. Gülmek için kendimi zorlasam da gülüşüm histerik bir gülüşten öteye geçememişti. "Hayatıma girdiğinden bu yana daha önce hiç bilmediğim duyguların hepsini ilk kez seninle hissettim. Sevgiyi bildiğimi sanırdım hep, seni tanıdıktan sonra hakkında en ufak bir fikrim olmadığını öğrendim. Ben severdim, annemi, abimi ve kardeşimi hep severdim fakat sevilmek çok bildiğim bir şey değildi. Abim severdi hissettirmezdi, annem dokuz yaşından sonra hayatımda silik bir karakterdi. Beni severdi ama yeteri kadar değildi. Ada..." Bu kısımda gülümsemesi buruklaşmıştı. "Onu zaten biliyorsun. Karşılıklı sevginin nasıl bir his olduğunu seninle gördüm, seninle öğrendim. Birinin beni iliklerine kadar sevdiğini seninle hissettim."

Bana ihanet edercesine dolan gözlerim, ağlamak için doğru zamanda olmadığımı düşündürse de hayatımın en duygusal ve özel anında

ağlamayacaksam bir daha ne zaman ağlayacaktım? Mutluluktan ağlamak güzel bir histi.

"Ama benim tam anlamıyla öğrenemediğim tek bir his var," Yüzük kutusunu dizinin üzerine bıraktı. İki eliyle birden ellerimi kavradı. "Ben aile olmak nedir bilmiyorum. İnsanın bir ailesinin olmasının, her akşam eve gittiğinde sıcacık bir ortamla karşılaşmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Bunu ancak deneyimleyerek öğrenebilirim."

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gidermeyi ve ağzımı açıp Soner'e bir şeyler söylemeyi istedim ancak adeta tutuklu kalmıştım. Hiçbir tepki gösteremiyordum. "Diğer her şeyi yaptığın gibi bunu da bana sen öğret istiyorum. Hiç sahip olamadığım ailem ol, bunu da seninle deneyimleyeyim." Tutmakta olduğu elimi havaya kaldırıp dudaklarına yaklaştırdı. Üstünü öptükten sonra birkaç santim uzaklaştırıp gözlerimin içine bakarak bana o soruyu sordu. "Benimle evlenir misin Beste'm?"

Patlamaya devam eden flaşlar, tüm direnmelerime rağmen gözlerimden akan yaşlar, diken diken olan tüylerim, durmak bilmeyen kalp atışlarım... O kadar karmaşık duygular içerisindeydim ki. Kalbimden farklı bir ses, zihnimden daha farklı bir ses yükseliyordu fakat ikisinin de ortak olduğu tek bir nokta vardı.

Kafamı hızla aşağı yukarı sallarken "Evet," dedim güçlükle çıkarmayı başarabildiğim sesimle. "Bunu sorman bile hata!"

Soner'in yüzündeki rahatlamayı gördüm. Kabul etmeyeceğimi sanıp kendisini strese sokması anlamsızdı çünkü ben resmen bu anı bekliyordum. Diz çöktüğü yerden hafifçe yükselip kollarını belime doladığında yaşlı gözlerimle beraber boynuna sarıldım. Ağlamaya devam ediyordum.

"Ağlamaya devam edersen," dedi Soner. Tehditinin devamını getirmek için bir süre düşündü. "Teklifi geri alırım."

Ağlarken sesli bir şekilde güldüm. "Bizde edilen teklifler geri alınmaz."

"Yüzüğü takmam o zaman. Yüzüksüz gezersin."

"Tamam ağlamıyorum."

Ayrıldığımızda Soner yanağımdaki yaşları temizledi birer birer. Mutluluğumun göstergesi olarak akan yaşlara içi acırmış gibi bakıyordu. Sebebi ne olursa olsun gözümden akan tek bir damla yaşa dahi tahammülü yoktu. Yanaklarımı yaşlardan arındırdıktan sonra her ikisine de birer öpücük bıraktı. Gözlerim kapanmamak için direnirken gülümsemem yine yüzümdeydi. Soner'in yanındayken gülüşler dudaklarımda mühürlenip kalıyordu zaten. Ufacık bir şey de bile beni gülümsetebiliyordu.

Dizinin üzerindeki kutudan yüzüğü çıkardığında detaylıca incelemeye fırsat bulabildim. "Biliyor musun senden adım gelmeyecek ve evlilik teklifini de ben yapmak zorunda kalacağım diye ödüm kopuyordu."

Yüzüğü sağ elimin yüzük parmağına geçirdi. Bu korkumda haklıydım bence. İlişkimizin başlangıcında çoğu adımı ben atmıştım, evlilik teklifini de kendim etsem çok koymazdı herhalde.

Parmağım için özenle tasarlanmış gibi duran yüzüğe hayranlıkla baktığım sırada Soner konuştu. "Çok uzun süredir vardı aslında aklımda ama mezun olmayı beklemek zorundaydım. Ailenin sorun çıkarmaması için."

Sorundan kastı henüz öğrenci olması ve bir işi olmamasıydı sanırım. Ailem bu konuyu sorun eder miydi bilmiyordum ama benim etmeyeceğimi biliyordum. Ben çalışır ikimize de bakardım yiğidim deme isteğimi dudaklarımı birbirine bastırarak engelledim.

"Buraya da bilerek getirdin..." dedim, bir flaş daha patlayıp gözlerimi kamaştırdığında.

"Her anı ölümsüzleştirmeyi seviyorsun, bu anı da fotoğraf galerinin bir köşesinde kalsın istedim."

Hâlâ önümde diz çökmüş bir pozisyonda duruyordu. Elimi yüzüne götürdüm. Avuç içim yanağına yaslanırken derin bir nefes alıp verdim. "Aile hissinin ne demek olduğunu öyle güzel öğreneceksin ki," Alnımı onunkine yasladım. "Her an, her saniye kalbin bu hissin yoğunluğu ile dolup taşacak. Akşam eve geldiğinde sıcacık bir yuva karşılayacak seni, sabah evden ayrılmak istemeyeceksin. Gitsen bile eve dönmek için saatleri sayacaksın. En önemlisi ise bu hissi öğrendiğine bir an bile pişman olmayacaksın. Ben senin ailen olurum ve sen de benim ailem olursun, bu sonsuza kadar böyle sürüp gider."

Sözlerimi bitirir bitirmez dudaklarımızı birleştirdim. Bu öpüşümü diğerlerinden ayıran, daha önce olmadığı kadar duygu yüklü bir şekilde dudağını kavramış olmamdı. Aynı şeyi Soner'de de hissediyordum. Dudakları alt dudağımı emip talan ederken ikimizin de farkında olduğu bir gerçeklikti bu. Hisler farklıydı, şartlar farklıydı.

Bu kez sevgilimi değil, kısa süre sonra eşim olacak adamı öpüyordum. Ve Soner, bu kez sevgilisini değil, yakın zamanda eşi olacak kadını öpüyordu.

❄

Sonerle birlikte evimin önüne geldiğimizde hava çoktan kararmıştı. Hafif esen rüzgar elbisemin açıkta bıraktığı kollarımı ürpertiyordu. O kadar mutluydum ki içim içime sığmıyordu. Her dakika başı durup uzun uzun parmağımdaki yüzüğü izlemek istiyordum. Bu yüzüğün bize açacağı kapıları düşünüp hayaller alemine dalıyordum. Resmen evlenecekti ve bu defa benim hayal ürünüm değildi.

Her genç kızın hayaliydi sevdiği adamla evlenmek. Ben de bunun hayaliyle yıllarımı geçirmiştim ama yaş ilerledikçe kurulan hayaller de ciddiyet kazanıyordu ve insan ister istemez beklentiye giriyordu. Soner'in okulu biter bitmez böyle bir teklifle gelmesini beklemiyordum ama işini yoluna koyduktan sonra yakın bir zamanda böyle bir adım atması beklediğim bir şeydi.

Şimdi eve gidecek, kendimi mutlulukla yatağıma atacak, yastığı yüzüme bastırarak sevinç çığlıkları atacaktım.

Bunu yapmazsam içimde kalırdı.

Apartmanın önünde durup Soner'e doğru döndüm. "Yukarı gelmek ister misin?"

"Bugün söyleyecek misin?" diye sorduğunda yüzüğün takılı olduğu elime baktım. "Ben söylemesem bile yüzüğü göreceklerdir."

"Geleyim o zaman," diyerek beni yalnız bırakmak istemediğini belli ettiğinde gülümsedim.

"Oo Beste Hanımlar evine teşrif edebilmişler," Babamın sesini duyduğumda sesin geldiği tarafa, arkama, doğru döndüm. Babam elinde poşetlerle muhtemelen marketten geliyordu ve şanstır ki kapıda karşılaşmıştık. "Bir evin olduğunu hatırlaman gözlerimi yaşartıyor güzel kızım. Bu kadar keskin hafızalı olma, ara sıra unut ki başka bilgilere de yer kalsın zihninde."

Dünden beri eve uğramayınca adam haklıydı söylenmekte.

Gözlerim kısıldı. "Nefes bile almadan tek konuşmada üç kez laf soktun bana baba, aşk olsun."

"Estağfurullah ne laf sokması kızım? Ne haddime benim öyle şeyler?" İmalı imalı konuşmasının ardından ona şeyi söyleyen kendisi değilmiş gibi bir rahatlıkla Soner'e doğru döndü. "Hoş geldin Soner."

"Hoş buldum."

"Çıkın yukarı yemek yiyelim. Tam vaktinde geldiniz." Babamın elindeki poşetlerden birisine uzandım. "Yardım edeyim," derken hesaba katmadığım bir şey vardı. Poşeti almak için uzattığım elimin yüzük parmağında takılı

olan tektaş yüzük...Babamın gözünden bu da kaçmamıştı diğer hiçbir şeyin kaçamadığı gibi.

Zaten söyleyecektik ama yanlışlıkla ve ayak üstünde olması pek hoş bir durum olmamıştı.

"Açlık başıma vurmuş herhalde," dedi babam salağa yatıp kendini gülmeye zorlayarak. "Olur olmadık şeyler görüyorum. Yani tektaş yüzüğün benim biricik kızımın elinde ne işi var değil mi?" Kendini daha da zorladı sesli bir şekilde gülmek için.

"Hani evlilik için takılan falan," Kahkaha attı. "Olacak iş değil."

Babam bizim gülmediğimizi, aksine gerçeği kabullenmesi için beklediğimizi fark eden babam yapmacık gülüşünü silerek kaşlarını çattı. "Lan! Düşündüğüm şey mi?"

Şirin olduğunu düşündüğüm bir gülümseme gönderdim babama. "Ne düşündüğüne göre değişir."

"Soner," dedi babam bakışlarını benden ayırıp Soner'e dikerek. Bakışlarla dövmek gibi bir şey gerçek olsaydı muhtemelen Soner'i hastane köşelerinden toplardık. "Yedin mi öyle bir halt? Yaptın mı bunu?" Kabullenmek istemediği çaresizlik barındıran ses tonundan belli oluyordu.

Ayrıca evlilik teklifi ne zamandan beri 'halt yemek' oluyordu?

"Özür dilerim ama yedim." Çekinmese babamın karşısında gülerdi herhalde öyle bir rahatlık vardı üzerinde. Hem de babamın delici bakışlarının üzerinde olmasına rağmen.

"Tansiyonum düşüyor," diyen babamı ciddiye alamamıştım çünkü numara yaptığı her halinden belliydi. Yalandan gözünü kapatması, yüzünü buruşturması ve sendeliyor gibi yapması... Tanımasam yerdim herhalde. Ufak çaplı oyununun ben de bir etki yaratmadığını anlayan babam tek gözünü açarak bana kınarcasına baktı. "Şurada ölsem umrumda olmayacak, hayırsız evlat. Hiç babam haberini duyunca bile kötü oldu, ben ona bu kötülüğü yapamam deyip yüzüğü çıkarmak falan yok. Anca kendini düşün."

"Ama baba," dedim ılımlı bir sesle. Yanına yaklaştım. "Ben çok mutluyum. Kızının mutlu olması seni de mutlu etmez mi?"

Bakışları anında yumuşadı. Ben diyorum, benim tatlı dilimle ikna edemeyeceğim kimse yok diye. "Yine de elin adamıyla evleneceksin diye bu kadar mutlu olman hiç hoş ve etik değil kızım."

Elin adamı dediği insan Soner ise hoş ve etikti. Yani bence öyle olmalıydı.

"Neyse," dedi babam bir anda soğuk bir tavıra bürünerek. "Düşün peşime, yukarıda konuşacağız bu konuyu." Bizi beklemeden apartmana doğru yürümeye başladığında söylediğini gibi ikimiz de peşine düştük. Apartmana girerken, asansörün dördüncü kata çıkmasını beklerken geçen her saniye saat gibi gelmişti bana. Asansörden inince babam yine önden ilerleyip kapının zilini çaldı. Bana yan yan baktığını hissetsem de oralı olmamaya çalışıyordum.

Kapı annem tarafından açılınca bizi, daha doğrusu Soner'i, görür görmez yüzünde güller açmıştı. Bizi es geçip Soner'e "Hoş geldin," dedi. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim.

"Tam vaktinde geldiniz çocuklar, ben de masayı hazırlamıştım." diyen annemin yanağına bir öpücük bırakıp elimi yıkamak için banyoya geçtim. Annem, babam ve Soner kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı bu sırada. Ellerimi yıkayarak banyodan çıktığımda bu sefer üzerimi değiştirmek için odama geçtim. Bu elbiseyi seviyordum ama iki gündür aynı kıyafetin üzerimde olmasından sıkılmıştım.

Odama geçip kıyafet dolabımın kapağını açarak ne giyeceğimi seçmeye çalışırken odamın kapısı aniden açıldı ve annem içeri girdi. "Kız," dedi bana yaklaşırken. "Babana ne olmuş?"

"Ne olmuş?" Eşofman takımlarımdan birisini alarak dolabın kapağını kapattım.

"Ne bileyim? Yemeği biraz beklet bizim konuşacaklarımız var dedi, Sonerle salona geçti. Kapıyı da kapattı. Anlamadım bir şey, ne oldu?"

Yüzüğün takılı olduğu elimi kaldırıp yüzüğü gözüne sokmak istercesine saçlarımı düzelttim. "Bu olmuş olabilir," dediğimde, annemin yüzüğü görmesiyle gözleri irileşmişti.

"Gerçek mi bu?" Elimi tutup sağa sola doğru çevirerek yüzüğü incelemeye başladı.

"Yok anne, imitasyon aldım. Soner'e mesaj vereyim de kendisi gerçeğini alsın diye."

"Gerçekten yapacağına inanırım."

Ben de inanırdım.

"Gerçek işte," Elimi annemin elinden kurtarıp arkama döndüm fermuarı işaret ettim. Annem elbisemin fermuarını indirdiğinde elbiseyi üzerimde çıkarıp eşofmanın altını giydim. "Bugün teklif etti." dedim sırıtarak.

Annem bu duruma benim kadar mutlu olmuşa benzemiyordu. "Hemen de ağzı kulaklarında."

"Niye sevinmedin?" diye sordum. Annemin bu tepkisi tüm moodumu düşürmüştü.

"Sevindim kızım, neden sevinmeyeyim? Yaşınız gelmişti zaten ama..." Merakla devam etmesi için kafamı salladım. "Şimdi evlendiğinizde kendi eviniz olacak, yuvadan uçup gideceksin. Ona duygulandım biraz." Dolan gözlerini görünce anneme sarıldım hızlıca.

"Ama sen böyle yaparsan ben de çok üzülürüm."

"Bakma sen bana, benimki anlık bir şey." dedi sarılışıma karşılık verirken. Bir süre birbirimize sıkıca sarıldık. İlk geri çekilen annem oldu. Gözlerinin dibine kadar gelen yaşları parmaklarıyla temizledi ve gülümsedi. "Baban, çocuğun gözünü iyice korkutmadan içeri gidelim." dediğinde onaylarcasına kafamı salladım.

Üstümü de giyip annemle beraber odadan çıktığımda salonun hafif aralık kapısı dikkatimi çekmişti. Annemi mutfağa gönderip yavaş adımlarla kapıya doğru yaklaştım. Sırtımı duvara yaslayarak içeriyi dinlemeye başladım. Konuşmanın başını kaçırdığım için duyduğum ilk kelimelerin bir anlamı yoktu benim için ama devamında konuşmanın ana temasını kavrayabilmiştim.

"İstesem," diyordu babam. "Beste seni karşıma getirdiği an seni araştırıp tüm her şeyini ortaya dökebilir ve kızıma layık olup olmadığını öğrenebilirdim ama bunu yapmadım çünkü kızımın kararına saygı duyup ona güvenmeyi tercih ettim. Seni bizimle tanıştıracak kadar sana güveniyorsa bizim de sana güvenmemiz gerekirdi. Doğruya doğru bunca yıldır ne bize ne de Beste'ye ters bir hareketini gördüm ama evliliğin çok başka bir şey olduğunu hatırlatmak istiyorum sana. Evlilik ayrı bir sorumluluktur, sizin bu sorumluluğu kaldırabileceğinizden emin olmanız gerekiyor."

Parmağımda yüzükle oynamaya başladım babamı dinlerken. "Birbirinize çok aşıksınızdır, yıllardır hiç ayrılmamışsınızdır ama iş bu ya evlenince her şey berbat olmuştur. Ne örnekler gördüm evlilikle alakalı."

Soner de ne örnekler görmüştü...

"Ben sağlıklı bir evliliğin içerisinde doğmadım," diyen Sonerle iyice dikkat kesildim içeriye. "Aile nedir, nasıl olur bunları ilk kez sizin ailenizin içerisine girdiğim zaman gördüm. Sorsanız hâlâ bu konuda eksiğim, hâlâ bilmediğim çok şey var ve bilmediklerimi yalnızca deneyimleyerek öğrenebilirim. Dediğiniz gibi evlilik bambaşka bir sorumluluk, ben buna da

razıyım. Evliliğin içerisinde ne olursa olsun Beste'yi üzmemek için elimden geleni yaparım. Hatta daha fazlasını da."

"Bu işler karşılıklı. Aynı şekilde Beste'nin de seni üzmemesi gerek."

"Beste beni üzmez," diye cevap verdi Soner. "Beste hep ince düşünür, kimseyi üzmez."

Gülümsedim bu dediğine. "Birbirinizi üzmeyeceğinizi biliyorum. Senin kötü birisi olmadığını da biliyorum ama önceden uyarmak zorundayım. Seninle evlense bile Beste'nin arkasında benim olduğumu sakın unutma. Beste'nin her zaman yanına dönebileceği bir ailesi olacak, bu konuda kızımı hor görmek gibi bir davranışta asla bulunma." Ortamda kısa süreli bir sessizlik oldu. "Fakat aynı şekilde senin de arkanda olduğumu unutma. Aranızda bir sorun yaşandığında haklı olduğun hiçbir konuda benden çekinme çünkü haksızlığa asla tahammülüm yoktur. Bu haksızlığı yapan kendi kızım dahi olsa."

Polis adam işte, kendini belli ediyor.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ancak artık ben de senin bir baban sayılırım. Bu aile artık senin de ailen." Gözlerim dolu dolu oldu babamın içtenlikle kurduğu bu cümleler karşısında. Ailem, Soner'in de ailesi olmuştu. Soner, benim hayatıma girdiğinden beri yapayalnız değildi. Tek kişilik dünyasına onun ailesi olacak insanlar girmişti birer birer.

"Teşekkür ederim," dedi Soner minnetle. Bunun, onun için ne kadar büyük bir şey olduğu sesinden belliydi.

Bütün duygusallığı bozan babam oldu. "Kapıda dikileceğine içeri gir Beste," demesiyle anında suratım asıldı. Nereden görmüştü ki? Gayet güzel de gizlenmiştim bence.

Bozuntuya vermeden kapıyı tamamen açıp odaya girdim. "Ben de tam kapının önünden geçiyordum." dedim gülerek.

Babam üçlü tekli koltuğa, karşısındaki ikili koltuğa da Soner oturmuştu. İkisinin de inanmadığı belli olan bakışları üzerimde olsa da umursamazca omuz silktim. Babam koltuktan kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Yanıma geldiğinde kolunu omzuma atarak yüzüğün takılı olduğu elimi tutup havaya kaldırmıştı. "Gerçekten kaldıramıyorum bu görüntüyü." dedi yüzüğe bakarken.

"Alışsan iyi edersin babamm," Elimi elinden kurtarıp kollarımı beline doladım. "Artık bir de erkek evladın var." diye fısıldadım, sadece babam duyabilsin diye.

Kafasını salladı onaylarcasına. "Öyle bir şeyler oldu," Kolunun altındaki benimle beraber Soner'e doğru döndü. "Birbirinizi üzerseniz bu saatten sonra üzen taraf karşısında beni bulur, haberiniz olsun."

Annemin sesi duyuldu. "Bir de beni."

"Bir kere sen hep Soner'i tutarsın, hiç öyle 'bir de beni' diye ahkam kesme." diyerek laf attım anneme.

"Baban da seni tutar."

"Hayır babam gayet adaletli bir insan ama sen varsa yoksa Soner oğlum da Soner oğlumsun."

"Tamam anneciğim, sus." Annem, babamla benim yanımızdan geçip Soner'e doğru ilerledi. "Tebrik ederim sizi, hep mutlu olun." diyerek Soner'e sarıldığında kafamı babamın omzuna yaslayıp bu tabloyu tebessümle izledim.

Bugün hayatımın en mutlu günü olarak tarihe geçmeliydi.

Akşamın devamı annemle ve babamla eğlencesine atıştığım bir akşam yemeğiyle devam etti. Soner yemekten sonra biraz daha zaman geçirip kendi evine gitmek üzere bizden ayrıldı. Soner'in gitmesiyle kendimi odama atıp saatlerdir yapmak için can attığım şeyi yaptım. Kendimi yatağa atıp yüzümü yastığa gömerek sevinç çığlıkları attım.

Yatağımda oradan oraya dönüp tepinirken Soner'in evlilik teklifi ettiği zihnimde sayısız kez baştan oynamıştı. Çıkarttırdığımız fotoğraflara dakikalarca bakmıştım. Verdiğim tepkilere bakıp gülmüş, Soner'in karizmatik çıktığı fotoğrafları izleyip erimiş ve fotoğraftan bile belli olan mutluluğumuza bir kez daha ortak olmuştum.

Uyku vakti geldiğinde ise dün gece Sonerle beraber uyuduğum için eksiklik hissetmiştim ama önemli değildi.

Ne de olsa çok yakın zamanda her geceyi birlikte bitirecek, her sabaha beraber başlayacaktık ve bunlar yaşanırken birbirimize olan sevgimiz asla bitmeyecekti.

Aksine gün geçtikçe katlanarak artmaya devam edecekti.

❄

Bitti :")

Ağlamaklıyım resmen, bu kurgudan ayrılmanın bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Pek aklımdaki gibi bir son part olmadı açıkçası, yazarken çok tıkandım bazı yerleri kısa kısa kesmek zorunda kaldım. Beklentinizi

karşılayamadıysa çok üzgünüm ama elimden en fazla bu kadarı geldi. Umarım keyif alarak okumuşsunuzdur.

Emre ve Seray'ın hikayesinin yarım kalmış gibi göründüğüne eminim, merak etmeyin onlar için bir özel bölüm yazacağım. Tam olarak ne zaman yazabilirim bilmiyorum ama arayı fazla açmamayı düşünüyorum.

Buraya kadar geldiğiniz, okuduğunuz, oylayıp yorumladığınız için teşekkür ederim. Bu hikayenin de sonuna geldik :')

Yeni kurgularımdan haberdar olmak için beni Wattpad'den ve Instagram'dan takip edebilirsiniz.

'16032023

ÖZEL BÖLÜM | PART 1

Bu özel bölüm aslında çok uzundu ben de o yüzden iki parta bölmek istedim. İkinci partı birkaç gün içerisinde atacağım.

Skapova - Sen Bana Aitsin

İyi okumalar <3

❄

"Bu kız beni delirtecek en sonunda, sonra karşıma geçip keyifle eserini izleyecek."

Annemin abartı seviyesine karşılık gözlerimi devirirken kollarımı birbirine bağlayıp konunun muhattabı ben değilmişim gibi başka yönlere bakmaya başladım. Koltuğun kenarından sarkıttığım bacaklarımı sallarken annem kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Ortak noktada buluşamadığımız sayılı konulardan birinin polemiğindeydik.

"Ne oldu yine?" Bunu soran Azra'nın annesi Sevda Teyze'ydi.

"Bir şey olduğu yok," diye cevap verdim. "Annem bazı konuları fazla büyütüyor."

"Düğün istemiyormuş hanımefendi."

Omuz silktim kendi kendime. İstemiyordum ve istemeyecektim işte. Düğünlerden de, düğün masrafına harcanan dünyanın parasından da nefret ediyordum. Tanımadığımız, hayatımızda belki bir kere bile görmediğimiz insanlar gelip birkaç saat eğlensin diye dünyanın masrafını yapmak zorunda değildik.

"Aa," dedi Sevda Teyze. "Düğünsüz olur mu kız? Şöyle telli duvaklı gelin etmeyelim mi seni?"

"Ben gelinlik giymem demiyorum ki, ben düğün istemiyorum diyorum. Sade, aile içerisinde yapılacak bir nikâhta da gelinlik giyerim."

Zaten gelinlik giymeden evlenirsem kahrımdan ölür ölür dirilirdim. Elbette ki Sonerle beraber gelinlik ve damatlıkla fotoğraflarımız olacaktı ancak o fotoğraflar düğün salonu sınırları içerisinde olmayacaktı.

"Olmaz öyle kızım," diyen Sevda Teyzeyle beraber sıkıntıyla nefesimi üfledim. "Güzel bir düğün yapın, hatıra kalsın size de. Maddiyat açısından

sıkıntı ediyorsanız biz bile yardım edebiliriz."

Kafamı iki yana salladım. "Sorun maddiyat değil ki," Öyle bir sorun olsa bile ailem seve seve hallederdi. "Sorun boş yere yapılan bir masraf olması. O parayla güzel bir balayı geçirmek varken neden birkaç saatlik organizasyon için harcayalım?"

"Takılacak altınları düşün."

"Takılacak altınlar geldiği gibi tekrar organizasyonu ayarlarken girilen borçları ödemeye gidecek. Kârı falan yok aksine hâlâ zarardasın." Ortamdan kendini soyutlamış bir şekilde bir yandan elindeki tabaktakileri midesini gömen bir yandan da televizyon izleyen Azra'ya baktım. "Azra sen de bana destek çıkar mısın? İki taraftan baskı yapıyorlar bana."

Adını duyan Azra kafasını kaldırıp bana baktı ve ağzı dolu olduğu için kaba bir sesle "Ha?" dedi.

"Yok bir şey, takıl sen kendi kendine."

"İleride neden düğün yapmadım da anı bırakmadım diye kafanı taşlara vurursun." diyen anneme ciddi misin dercesine bir bakış attım.

"Böyle bir şeyin pişmanlığını yaşamayacağıma eminim."

Küçüklükten beri düğünlere olan tutumum belliydi. Ne zaman bir yakınımızın düğünü olsa, nasıl zorla gittiğimi, her seferinde 'büyüyünce asla düğün yapmayacağım' diye yakındığımı annem de biliyordu ve şu an kararımdan beni vazgeçiremeyeceğinin de farkındaydı. Yine de bir umut olsa gerek deniyordu.

Hem kendi patavatsız akrabalarımı tanıyordum. Düğün boyunca 'erkek tarafı nerede, kimse gelmemiş' temalı dedikodularını eksik etmeyeceklerdi ve mutlaka Soner'in de kulağına ulaşacaktı. Kendini ne kadar kötü hissedeceğini o anı yaşamadan bile tahmin edebiliyordum. Annemin hep dediği gibi elalemin ağzı torba değil ki büzesin.

Bu ve bunun gibi sebeplerden ötürü asla ama asla bir düğün organizasyonu istemiyordum.

"Hem biz Sonerle de konuştuk," dedim annemle Sevda Teyze'ye yönelik. "O da benimle aynı fikirde. Daha fazla bu konuda üzerime gelmeyin. İstemiyorum düğün, bitti bu kadar."

Daha doğrusu Soner, ben ne istiyorsam onun olması kafasındaydı. Düğün yapılmasını istemiyorum dediğimde sorgulamamış, direkt kabul etmişti. Tabii onun da istemediğinden emin olduktan sonra anneme düğün yapılmayacağını söylemiştim ve söylediğim andan beri tabiri caizse başımın etini yiyordu.

Bir yandan ona da hak veriyordum. Bir tane kızı vardı, güzel bir organizasyonla evlendiğini görmek istemesinden daha doğal bir şey yoktu.

"Ben bir de Sonerle konuşacağım," dedi annem. "Sen düğün istemiyorsun diye bir şey diyemiyordur belki çocuğum."

Yanaklarımı şişirerek ofladım. "Yemin ederim olası bir düğünde hiçbir şekilde gülmem, sadece somurtarak otururum gecenin sonuna kadar. Asla dans etmem ki buna gelin ve damadın özel dansı da dahil. Sonra kankaların kızını zorla mı evlendirdiniz diye günlerde üzerine gelir senin."

Annemin ağzı şaşkınlıktan açık kalırken omuz silktim. "Göze alabiliyorsan yap hadi."

"Görüyor musun Sevda?" dedi annem kankasına bakarak. "Evladı insana neler neler yapıyor?"

Bacaklarımı koltuğun kenarından indirdim. "Ben diyeceğimi dedim," Ellerimi havaya kaldırıp masum bir ifadeye büründüm. "Bundan sonrası senin bileceğin iş." Koltuktan kalkarak önümdeki küçük sehpadan boş tabağımı elime aldım. "Ben gidiyorum." diye son bir ekleme yaptım salonun çıkışına yönelirken.

"Nereye?"

Göremeyeceğini bilerek sırıttım. "Müstakbel eşimin yanına."

Mutfağa girip tabağı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra odama geçtim. Kıyafet dolabını açıp önüne geçtiğimde gözlerim kıyafetlerimin arasında gezindi. Hem kasım ayının soğukluğunda üşütmeyecek hem de şık olacak bir kombin yapmalıydım kısa sürede. Aniden sevdiceğimi görme perileri gelmişti ve Soner'i görmeden gitmeyeceklerdi.

Hem bugün Soner işten çıktığında dün konuştuğu bir emlakçının evine bakmaya gidecektik. Yanına gitmek için bundan daha iyi bahane bulamazdım.

Gerçi bahaneye de ihtiyacım yoktu.

Kışlık kalın bir etekle triko bir kazağı gözüme kestirip dolaptan çıkardım. Pijamalarımın yerini etekle kazak aldığında beni çok oyalamayacak türden bir makyaj yaparak odamdan ayrıldım. Salonda oturan annemlere çıkacağımı haber verdikten sonra mutfaktaki börek ve sarmadan birazını saklama kabına yerleştirdim. Daha sonra botlarımı giyip evden çıktım. Dışarı çıktığımda yukarıdayken çağırdığım taksiyi beklemeye koyulmuştum.

Taksi kısa süre sonra geldiğinde binip Soner'in çalıştığı şirketin adresini vererek arkama yaslandım. Yol boyunca Soner'e mesaj atıp iş yerinde olup

olmadığından emin olmuştum. Yanına gideceğimi haber vermemiştim.

Yol bittiğinde taksiciye ücreti ödeyip arabadan indim. Daha önce birkaç kez geldiğim şirketin kapılarına bakarken istemsiz bir gülümseme oluşmuştu yüzümde. Soner, buranın yazılım departmanında çalışıyordu. Öyle büyük bir yer değildi ama işi sağlamdı ve bildiğim kadarıyla patronu tarafından sevilen bir çalışandı.

İçeri girdiğimde ezbere bildiğim yolu seri adımlarla bitirdim. Soner'in çalıştığı odanın önüne geldiğimde durup kapıyı tıklattım. Bir odada üç kişi çalışıyordu. Birkaç saniye bekleyip kapıyı araladığımda kafamı uzatıp içeriye baktım. Üç masanın da boş olduğunu görünce suratım asılırken kapıyı kapatıp arkamı dönerek koridora baktım. Sürpriz yapmayı planlamıştım ama mecburen arayıp nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Çantamdan telefonumu çıkarırken aynı zamanda geldiğim yolu geri yürümeye başladım. Rehberden Soner'i bulup telefonu kulağıma yasladığım sırada omzuma atılan bir kolun hissettirdiği ağırlıkla beraber hızla kafamı yanımda beliren bedene çevirdiğimde bir çift ela gözle karşı karşıya kalmıştım. "Beni mi arıyordun?"

Anında yüzümde bir gülümseme oluşurken aramayı sonlandırdım. "Sürprizim boşa gidecek diye korktum, neredeydin sen?"

"Fotokopi çıkartmaya gittim." dediğinde diğer elinde tuttuğu kağıtları fark ettim.

Odaya doğru ilerlerken kolunun altına aldığı beni de beraberinde ilerletiyordu. "Seni beslemeye geldim," Elimdeki poşeti havaya kaldırdım görmesi için. "Sensiz boğazımdan geçmedi."

Aslında geçmişti ama konumuz bu değildi.

Poşete bakarken güldü. "Asla yanıma gelmek için uydurduğun bir bahane değil." derken sesi tam aksi olduğunu iddia ediyordu ve doğruydu.

Beni bu kadar iyi tanıyor olması bazen can sıkıcı olabiliyordu.

"Nereden çıktı o şimdi?" diyerek inkâr etmeye çalıştım. İkimiz de doğrusunu bildiğimiz için kafasını sallamakla yetindi. Beraber odaya girdiğimizde Soner masasına yaklaşarak elindeki kağıtları üzerine bıraktı. "Terasa çıkalım, burası pek müsait değil."

"Olur."

Birkaç dakika sonra terastaydık. Terasın ortasında bir masa vardı, çevresinde de birkaç tane sandalye. Sigara içenlerin ortak noktası olduğundan olsa gerek masanın üzerinde birkaç tane kül tablası vardı.

İçtikleri karton kahve bardağını bile çöpe atma gereği duymadan masanın üzerinde bırakmışlardı. İğrenerek yüzümü buruştururken elimdeki poşeti "Şunu tutsana." diyerek Soner'in eline tutuşturdum.

Çantamdan ıslak mendilimi çıkarıp içinden bir tane aldım. Masanın üzerindeki bardakları toplayıp bir köşeye bıraktıktan sonra masayı silmeye başladım. "Ne pis insanlar var ya."

Ben tozdan görünmeyen masayı temizlemekle uğraşırken Soner, poşeti açmış ve saklama kabının içindeki böreklerden bir dilimini alıp yemeye başlamıştı. Masayı dört mendille üst üste silip tamamen temiz olduğundan emin olduğumda geri çekildim. Ellerimi de yeni bir mendille güzelce sildikten sonra tüm çöpleri Soner'den aldığım poşetin içerisine atıp giderken almak üzere poşeti yere bıraktım. Ben bunlarla uğraşırken sandalyedeki yerini almış olan Soner'in yanındaki sandalyeye oturdum.

"Sen mi yaptın bunu?"

"Evet, sarmayı da ben yaptım." Saklama kabını önüme çekip kağıt havluya sardığım çatalı elime aldım. Çatalı sarmalardan birine batırıp Soner'e uzattığımda beklemeden çataldaki sarmayı ağzına almıştı. Gülümsedim. "Birileri acıkmış."

"Öğlen yemeği biraz kötüydü." Çatalı sapladığım sarmayı bu sefer kendi ağzıma götürdüm.

"Ne vardı?"

"Kereviz."

Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum. "Kokusu bile çok kötü."

Yemek ayırt etmezdim ama barbunya ve kereviz, hiç tercih etmeyeceğim yemekler arasındaydı. Bu ikisi dışında her şeyi yiyebilirdim. "Öyle." diyerek onayladı.

"Neyse ki," dedim egoyla. "Mutfakta çok yetenekli birisiyle evleneceksin de yemek gibi bir problemin olmayacak." Saçlarımı omzumdan geriye savurdum. "Ben her yemeği güzel yaparım."

"Hayattaki tüm şansımı seninle kullanmışım."

Onaylarcasına kafamı salladım. "Bence de."

Ben de Soner'de kullanmıştım.

"Eve bugün bakmaya gideceğiz, değil mi? Bir değişiklik falan olmadı." diye sordum Soner'e sarma yedirirken. Ağzı dolu olduğu için konuşmak yerine kafasını sallamakla yetindi. İnternette kiralık ev ilanları arasında gezinirken görüp beğendiğimiz bir evdi. Emlakçıyla iletişime geçtiğimizde

hemen yarın, yani bugün, gidip bakabileceğimizi söylemişti. Açıkçası kaçırmak istemediğim bir evdi, fotoğraflarda çok güzel görünüyordu.

Soner'i ellerimle beslememle geçen yarım saatin sonunda Soner işinin başına dönmek üzere tekrar aşağı inmişti, ben terasta kalmıştım. Kısa sürecek birkaç ufak işi olduğunu, onları hallettiğimizde eve bakmaya gidebileceğimizi söylemişti. Aşağıda sıkılmaktansa Soner'i burada beklemek daha cazipti.

Saklama kabını nereye koyacağımı bilemez bir şekilde etrafa bakındım. Poşeti çöp için kullandığımdan koyabileceğim bir şey yoktu. "Eee ben seni bütün gün elimde mi gezdireceğim?"

Oflayıp kabı poşetin içine diğer çöplerin yanına gönderdim. "Hiç taşıyamam kusura bakma." Zaten bizim evde saklama kabından bol bir şey yoktu. Bir tanesinin yokluğu annemin gözüne batmazdı.

Biraz terasta kendi kendime takıldım. Saat akşamüstü beşe geliyordu, güneş yavaş yavaş batıyordu. Günbatımında yüzüme vuran turuncumsu kızılımsı güneş ışığını değerlendirip birkaç selfie çektim. İçlerinden birisini yeni profil fotoğrafım için seçmeye çalışırken ekrana tü tü tü yapmamak için kendimi zor tutmuştum. "Şu güzelliğe bak be, annem ne güzel doğurmuş beni."

Eve gidince bir ara annemi, beni ne kadar güzel doğurduğu için öpmeliydim.

"Soner şu güzelliğe aşık olmasın da kime olsun şimdi? Ona da hak vermek lazım." Fotoğraflardan birisini WhatsApp profil fotoğrafım yaptım. Instagram'dakini hiç değiştirmiyordum çünkü orada Sonerle ikimizin bir fotoğrafı vardı. "Ne güzel oldum."

"Kendi kendine konuşman bittiyse gidelim mi?" Duyduğum sesle beraber omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Soner, teras kapısının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Yüzündeki keyifli gülüşe bakılırsa epey zamandır orada beni dinliyordu. Manzaraya doğru çevirdiğim sandalyeden kalkıp telefonu cebime soktum. "Gidelim." dedim harfleri uzatarak.

Poşeti alarak Soner'e doğru ilerledim. Beraber terastan inip koridorda asansöre doğru yürümeye başladığımızda etrafımızdaki kadınları kısa kısa inceliyordum. Taş gibi kadınlar çalışıyordu burada. Acaba içlerinden Sonerle ilgilenen birileri var mıydı? Gözlerimi kısarak kadınları tekrar ve tekrar süzdüm. Parmağında yüzük olan kadınlara göremeyeceklerini bile bile gülümseyip yüzük olmayan medeni durumu belirsiz kadınlara sadece bakmakla yetindim.

Kendimi yiye bitire şirketten çıktığımızda elimdeki poşeti bulduğum çöp kutusuna attım. Yaklaşık bir saat sonra emlakçısıyla görüştüğümüz evin bulunduğu apartmanın önündeydik. Ben uzun uzun apartmanı incelerken Soner biraz ötemde telefonda emlakçı ile görüşüyordu. Beş katlı bir binaydı. Dışı ne kadar lüks bir şey olduğunu adeta bas bas bağırıyordu. Zaten yapımı geçen sene bitmişti.

"Birkaç dakikaya burada olurmuş." dedi Soner, emlakçı ile olan konuşmasını bitirip yanıma geldiğinde.

Bir şey demedim çünkü binayı izlemekle meşguldüm. Eğer beğenirsek ve anlaşabilirsek bu binada bir evimiz olacaktı. Beni heyecanlandıran kısım yeni bir evden ziyade o evin Sonerle bana ait olmasıydı. Sadece ikimizin yaşayacağı, uzun yıllar boyunca her anımıza şahitlik edecek bir ev... Düşüncesi bile içimi kıpır kıpır ediyordu.

Geceleri yatmadan önce göreceğim son yüz Soner'inki olacaktı. Sabahları uyandığımda yine ilk onu görecektim. İstediğim her an onu yanımda bulabilecektim, görmek istediğimde çıkıp bulunduğu yere gitmek zorunda kalmayacaktım.

Tam hayallerimdeki hayat beni bekliyordu.

Emlakçı bizi çok bekletmeden geldiğinde belli etmemeye çalıştığım heyecanımla beraber Soner'in elini tuttum. Ağzı epey iyi laf yapan adam asansöre bindiğimiz ve evin bulunduğu katta indiğimiz süre zarfı boyunca tatlı bir dille evi, apartmanı, semti övüp durmuştu. Hatta o kadar çok övmüştü ki bir an evi görme gereği duymadan 'tutalım ya bunu' diyecektim.

Beş katlı binanın son katında bulunan dairenin kapısını anahtarla açan adam geri çekilerek bizim önden girmemizi sağladı. "İlanda zaten görmüşsünüzdür ama yine de söyleyeyim, evimiz dubleks. Yatak odaları yukarı katta. Evin balkonu yok ama yukarıda balkon gibi kullanabileceğiniz büyük bir teras var. Tamamen bu eve ait orası."

Evin içerisine girdiğimizde ferah ve aydınlık bir hol karşılamıştı bizi. Soner'in elini bırakıp fotoğraflarda Amerikan tarzda olduğunu gördüğüm mutfağa girdim. Bir evde ilk bakacağım yer mutfağı olurdu genelde. Mutfağı güzel değilse geri kalan kısmı saray bile olsa gözümde bir önemi yoktu. Bizim evdekinin iki katı olan mutfağa girdiğimde fotoğraftakiyle arasında çok bir fark olmadığını görmüştüm.

Dolaplar beyaz renkteydi, tezgâh ise siyah. Tezgâh L şekli boyunca uzanıyordu ve duvarları da dolaplarla uyumlu bir tonda boyanmıştı. Lavabo tarafına yaklaşıp işaret parmağımı tezgâhın üzerinde gezdirdim. İnce bir toz

tabakası parmağıma bulaşmıştı. Suyun altına tutarak temizleyip boydan boya cam olan kısma doğru yürüdüm. Evin baktığı cephenin bu kadar iyi olduğunu düşünmemiştim zira şu an denizi görebiliyordum. Çok yakından değildi ama güzel bir manzara olarak görüş açıma girebiliyordu.

Mutfağı bir kez daha inceleyip hızlı adımlarla Soner'e yaklaştım. Salonun pencerelerinden denize doğru bakan Soner'in yanına ulaştığımda "Burayı tutalım," dedim hevesle. Kafasını eğerek bana baktı. "Daha evi gezmedin."

"Mutfağı çok güzel, önemli olan orasıydı."

Soner gülerken elimi tuttu. "Gel, gezelim evi."

Salondan çıkıp bu kattaki banyoya ve tuvalete baktık. Sonrasında üst kata çıkmıştık. Burada üç oda vardı. Odalardan birisi emlakçının bahsettiği terasa açılıyordu. Hepsini sırayla gezdik. Soner'e kafamda kurduğum planı aktardım hepsinde. En büyük oda yatak odası olacaktı çünkü içerisinde ebeveyn banyosu vardı. İkinci odayı başka bir işlev bulamadığım için misafir odası olarak düşünmüştüm. Yatıya kalan misafirimiz olduğunda burada kalacaktı.

En son ve aralarından en küçük olan ise çalışma odası olacaktı. "Bu oda senin çalışma benim de kütüphane odam olacak," dedim Soner'e bakarak. Soner'in evde çalıştığı günler oluyordu bazı zamanlarda. O günlerde rahat edebilmesi için böyle bir oda gerekliydi. "Şu köşeye masa koyarız, orası senin alanın olur. Tam karşısına da boydan boya kitaplık düzüp önüne puflar atarız. Kitap okuma köşemiz olur. Hem teras kapısının bu odada olması güzel, çalışmaktan sıkıldığın zamanlar hava almak için terasa çıkabilirsin."

Soner'in sessizce beni dinlediğini fark ettiğimde susup ona doğru döndüm. "Ama hep benim fikirlerimle olmaz. Biraz sen de fikir sun. İkimizin evi olacak burası."

"Senin fikirlerin güzel, beğenmesem dile getirirdim."

"İçine siniyor mu?"

"Evet." dediğinde sesimi çıkarmadım. Bunları evi düzenlerken hallederdik zaten.

"Evi beğendin mi peki?" diye sordum aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağımı koluna yaslayarak. "Bence çok güzel." diye cevapladı beni. Bence de öyleydi.

"Evi tutacaksınız anladığım kadarıyla." Merdivenlerin olduğu taraftan gelen sesle Soner'den bir adım uzaklaşıp emlakçıya baktım. Ardından bakışlarımı Soner'e çevirdim. "Tutacaksanız vakit kaybetmeden ev

sahibiyle görüşelim." Soner bana baktı. Onay verircesine kafamı salladım yavaşça. Bunu görünce bakışlarının bir sonraki hedefi emlakçı oldu ve "Görüşelim." dedi.

Devam eden bir saat ev sahibiyle görüşme, fiyatta anlaşma, kira kontratını imzalamakla geçti. Bir saatin sonunda emlakçı anahtarı bize teslim edip camlardaki kiralık yazısını sökerek evden ayrıldığında Sonerle tek kalmıştık bomboş evin içerisinde. Merdivenleri yavaş yavaş inerken duvarlara asacağım tabloları ve süslemeleri düşünüyordum. Merdivenin olduğu taraftaki duvar kesinlikle boş kalmamalıydı. Çok sade olurdu.

Mutfakla salona açılan kapının önünde durup içeriye bakındım. Kendi kafamda planlar kurarken Soner arkamdan yaklaşıp kollarını karnıma doladı. Gülümseyerek ellerimi kolunun üzerine yerleştirip kafamı omzuna yasladım. "Artık bir evimiz var." dedim, mutluluğum sesimden belli oluyordu.

"Evimiz." diyerek tekrar ettiğinde gülüşüm büyümüştü.

Yüzünü boynuma gizledi. Tüylerim diken diken olurken boynuma bıraktığı öpücükle heyecanla nefesimi verdim. "Soner bir şey diyeceğim," Elinin üzerindeki elimle parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Nikâha Seray'ı da çağırmak istiyorum." Lisedeki gibi aşırı aşırı yakın olmasak da ara ara birbirimizi arayıp sorduğumuz oluyordu. "Ama onu çağırırsam muhtemelen Emre de gelir. Hâlâ beraberlermiş."

Emre de söz konusu olduğu için çağırıp çağırmama konusunda ikileme düşmüştüm ama Seray'ı ve Mustafa'yı davet etmezsem ikisine de ayıp olacağını biliyordum. Hem ben de istiyordum gelmelerini.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından "Çağır." diye cevap verdi. Yüzü hâlâ boynumda gizli olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

"Gerçekten mi? Emre'nin gelecek olması senin için sorun olmaz mı?"

"Olmaz. Kaç yıl geçti aradan, eskisi kadar taktığım mevzular değil."

"Ciddisin değil mi? Sırf ben istiyorum diye-"

"Çağır Beste, sorun değil. Görmek istemeseydim söylerdim sana."

"Tamam o zaman." dedim neşeyle. Kendi içimde bu konuyu o kadar dert edinmiştim ki böyle demesi beni rahatlatmıştı. Kollarının arasında arkama dönüp Soner'in beline sarıldım. Yanağımı göğsüne yaslarken kollarıyla beni sarıp sarmalamıştı.

"Eşyalara bakmaya şimdi mi gidelim?" diye sorduğunda hemen kafamı salladım.

"Evet, evet lütfen." İkea gezmek bir hobi gibiydi benim için ve şimdi kendi evimiz için gezeceğimiz, eşyalar alacağımız gerçeği aklıma geldikçe heyecanlanmadan edemiyordum.

Tam üç hafta sonra bugün nikâhımız vardı. Üç hafta içerisinde burası gerçek bir eve dönüşecekti ve ben buraya Beste Alkım olarak girecektim.

❄

"Kızım güzelliğinden ben düşüp bayılacağım şimdi, Soner'i hiç düşünemiyorum." dedi Azra beni alıcı gözüyle süzerken.

Gerginlikle alt dudağımı dişledim. Üzerimdeki bembeyaz gelinlik ve bugüne özel yapılan saçım, makyajımla beraber hayal ettiğimden çok daha güzel olmuştum. Ellerimi gelinliğin eteğinin üzerinde gezdirdim yavaşça. Eteği balon gibi olan gelinlikleri hiç sevmezdim. Bu yüzden üstü dar, bel kısmından hafifçe bollaşıp aşağıya doğru inen bir gelinlik tercih etmiştim. Uzun kolluydu ama kol ve gerdanlık kısmı dantelden oluşuyordu.

"Düğünden önce damat gelini gelinlikle göremez adetinden hiç hoşlanmazdım ama iyi ki daha önce göstermemişim Soner'e," dedim elimi gelinliğin tüllerinde gezdirmeye devam ederek. "Şu an görecek olması kulağa daha heyecan verici geliyor."

Azra beğeniyle beni süzmeye devam ederken kafasını aşağı yukarı sallamıştı. Gözlerinden kalp fışkırıyordu adeta. "Allah'ım!" dedi neşeyle yanıma yaklaşarak. Tüllerle oynamaya başladı. "Yemin ederim evlilik meraklısı değilim ama sizi gördükçe evlenmeye hevesleniyorum. Şu gelinliği bir gün ben de giyeyim lütfen ya."

"Çevrendekileri reddetmesen giyersin de..."

Burnunu kırıştırarak geri çekildi. "Çevremdekiler düzgündü de ben mi şans vermedim Beste? Nerede mahalle arası kekosu çakma adidas ayakkabısıyla gezen tipler varsa beni buluyor."

"Arda vardı. İçlerinden en eliti o sayılır, onu da kabul etmedin."

Ciddi misin dercesine yüzüme bakıp hemen ardından gözlerini devirdi. "Kadın evde oturur, çalışmaz, dışarı çıkarken ilişki içerisinde olduğu erkekten izin alır diyen geri kafalının tekiydi."

Yüzüm ekşidi. "Bundan bahsetmemiştin."

"İşte hayatım, herkes senin gibi şanslı olamıyor ne yazık ki. Buldun aslan gibi çocuğu, kafan rahat tabii."

Sırıttım hemen. "Buldum değil mi ya?"

"Buldun ve birkaç saat sonra onunla evli olacaksın."

Heyecanla yerimde zıplamamak için kendimi zor tutuyordum. Evlenmek güzeldi tabii ama ölümüne aşık olduğun insanla evlenmek daha başka güzeldi. Rüyada gibiydim, bulutların üzerinde yürüyormuşçasına hayal aleminde hissediyordum kendimi. Çok mutluydum. Mutluyduk. Bundan daha güzel bir şey yoktu herhalde yeryüzünde.

Ellerimi heyecandan olsa gerek alev alev yanmaya başlayan yanaklarıma yerleştirirken odanın kapısı tıklatıldı. Gelen kişinin Soner olduğunu düşünüp iyice telaşa kapılmıştım ki saniyeler sonra açılan kapıdan içeriye Seray girdiğinde rahat bir nefes vermiştim. Zaten her an bayılıp gidecekmiş gibi hissediyordum, böyle küçük anlar da hiç bana yardımcı olmuyordu.

"Merhaba," dedi Seray, arkasından kapıyı örterken.

Azra, Seray'ı ilk kez görüyor olmasına rağmen samimiyetle "Merhaba." dedi.

Seray'ın yanına gidip uzun zamandır görüşmediğimiz için ona sarıldığımda bana karşılık vermesi uzun sürmemişti. Sarılırken beğeni dolu sesiyle konuştu. "Ne kadar güzel olmuşsun, inanmıyorum."

Geri çekildiğimde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Azra'ya doğru dönerek Seray'ı gösterdim. "Azra, bu Seray. Liseden arkadaşım, mutlaka laf arasında bahsetmişimdir sana. Seray bu da Azra. Benim çocukluk arkadaşım."

Azra ve Seray kendi aralarında tanışıp kaynaşırken ben bana düşeni yapmanın verdiği rahatlıkla odanın içerisindeki koltuğa doğru ilerledim. Yavaşça, gelinliğe dikkat ederek koltuğa oturduğumda geriye yaslanıp kafamı koltuğun sırt kısmına yasladım. Sabah uyandığımdan beri bir koşuşturmaca içerisinde olduğumdan hâliyle epey yorulmuştum ama bu yorgunluğum muhtemelen birazdan diğer hislerin arasına karışıp yok olacaktı.

Benim istediğim gibi sade bir nikâh organize edilmişti. Abartılı kutlamalar, şarkılar yoktu. En yakınlarımızın olduğu kısa bir evlilik töreni olacaktı. En güzeli de buydu bence.

Azrayla Seray'ın sohbetine ara ara katılarak geçirdiğimiz on dakikanın sonunda kapı bir kez daha tıklatıldı. Henüz görmesem de emindim ki bu kez gelen Soner'di. Saat yaklaşmıştı çünkü.

Kapı açıldı ve tahmin ettiğim gibi Soner tüm yakışıklılığıyla içeri girdi. Siyah takım elbisenin üzerinde duruşu nefesimi keserken onun bakışları ilk önce Azrayla Seray'a değdi. Ben odanın diğer tarafında kalan koltukta oturduğum için görüş açısının ters bir kısmındaydım.

Damatlığının içerisinde ben de onu ilk kez görüyordum. Takım elbise almak için babamla beraber gittiklerini biliyordum ama üzerinde görme fırsatım olmamıştı şu ana dek. Bedeninin saran beyaz gömleğin üzerine giydiği ceketin düğmesini henüz iliklememişti. Buraya gelmeden önce berbere gittiğini tahmin ediyordum çünkü saçları normalinden biraz daha kısaydı. Düzgünce şekillendirilmişti siyah tutamları.

Tamamen odanın içerisine girdi. Elaları odayı tarayarak benim olduğum tarafta durduğunda adımları da beraberinde durmuştu. Gözlerimi Soner'in üzerinden çekememiştim ama Azrayla Seray'ın açık kapıdan çıkıp arkalarından da kapıyı örttüklerini göz ucuyla da olsa görebilmiştim.

Oturduğum koltuktan kalkarak Soner'in karşısında dikildiğimde biraz önce duran adımları yeniden harekete geçti. Aramızda kısa bir mesafe bırakacak şekilde durduğunda gözleri hiç durmadan baştan aşağı beni süzüyordu. Bakıyordu, sonra tekrar bakıyordu. Nefesimi tutmaktan soluksuz kaldığımı fark ettiğimde derin bir nefes aldım.

Ellerini uzatarak ellerimi tuttu. Son bir kez daha bakışları üzerimde gezindikten sonra gözlerimi bulduğunda kendimi gülümsemek için zorladım ama nedendir bilinmez, bunu yapamamıştım.

"Çok güzelsin," dedi bana hayranlıkla bakarak. Ne karşılık vereceğimi bilemeyerek yüzüne bakakaldım. Ellerini sıktım yalnızca. Soner, heyecanlandığım için böyle olduğumu anlardı ne de olsa. "Bugün sana bir kez daha aşık oldum."

Dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı. Ellerimi onunkilerden kurtulup kollarımı boynuna dolayarak Soner'e sıkıca sarıldım. Anında bana karşılık verirken ferah kokusu ciğerlerime doldu ve kendimi biraz daha rahatlamış hissettim. Soner yanağımdan öptükten sonra yüzünü boynuma gömdüğünde derin bir nefes aldığını duydum. Kalp atışlarım hızlanırken kafamı göğsüne yaslayarak kollarımı beline indirdim. Saatlerce şu pozisyonda dursam gıkım çıkmazdı.

Soner kollarını omuzlarıma sararken saçıma takılı olan duvak yüzünden biraz zorlanmıştı. Kolunu duvağın altından geçirirken epey dikkatliydi hareketleri.

"Çok heyecanlıyım." diye mırıldandım.

"Ben de." dedi, dikkatlice saçlarımı okşarken. Su dalgası yaptırmıştım saçlarımı. Saçlarımı örmüşüm de açmışım gibi hoş bir görüntü sunuyordu ince dalgalar. Gülümseyerek çenemi Soner'in göğsüne yasladım ve alttan alttan yüzüne baktım. Ne kadar heyecanlı olduğu gerilen kaslarından,

kafamı göğsüne yasladığım için rahatlıkla hissedebildiğim kalp atışlarının hızından anlaşılıyordu.

Böyle hissedenin tek ben olmadığımı fark etmeme sevinmiştim.

Soner yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerim huzurla kapanırken mümkünmüş gibi belindeki kollarımı daha da sıkılaştırdım. "Babanla konuştuk biraz," dediğinde dikkatimi sözlerine verebilmek adına üstün bir çaba sarf etmem gerekmişti.

Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Devam edecekken lafını kestim. "Artık senin de baban sayılır," Bunu dememi beklemiyor olacak ki birkaç saniye tepkisizce kalakaldı. Saçlarımda gezinen eli duraksadı. "Baban değil de babam diyebilirsin. Tabii gerçekten baban olarak hissedersen. Babam da çok mutlu olur."

Çünkü babam artık Soner'e benim sevgilim gözüyle değil de oğlu gözüyle bakıyordu. Aynı şekilde karşılık almak onu mutlu ederdi.

Bakışlarından geçip giden hüznü yakaladım. O hüzün kalbimin en orta yerine oturup sol yanımda bir ağırlık oluşturdu. Kaç yaşına gelirse gelsin bu konu hep yarası olarak kalacaktı. Kabuk tutacak ama yeri geldiğinde kanamaya devam edecekti. Tek fark kabuk tutması eskisi kadar uzun sürmeyecekti, kısa sürede üzerini kapatabilecekti.

"Tamam," dedi kısa süreli sessizliğinin sonunda. "Denerim."

"Kendini zorunda hissetme. O kelimenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Eli yeniden harekete geçip saçlarımın arasında gezinmeye başladı. "Neyse, ne konuştunuz?"

"Evlilik içerisinde anlaşamadığınız, kızdığınız, tartıştığınız konular olsa bile gece olduğunda gece olduğunda aranızdaki her şeyi halletmiş olmaya çalışın dedi. Bir evliliği ayakta tutan şey çiftlerin birbirine küs veya kızgın kalamıyor olmasıymış."

"Annemle babam öyleler. Gündelik şeylerden bile tartışabilirler bazı zamanlarda ama dediği gibi gece olduğunda küslükleri geçer. Yatağa hiç birbirlerine kırgın girdiklerine şahit olmadım bu zamana kadar." Babam kendi babasını gece uykusunda kalp krizi geçirmesi sonucunda kaybetmişti. O zamandan beri geceleri ne bana ne de anneme küs ya da dargın uyumazdı çünkü her gece uyuduğumuzda sabahı görebilecek şansımız olamayabileceğine inanırdı.

"Evet öyleymiş, anlattı."

"Ben zaten sana küs kalamam ki," dedim gülerek. "Bence sen de bana kalamazsın."

Gerçekten de öyleydi. Dile kolay yedi yıllık bir ilişkimiz vardı. Ufak tefek anlaşmazlıklar çıktığı çok nadir oluyordu, olsa bile birbirimizi dinleyip halledebiliyorduk kısa süre içerisinde. Birbirimize karşı saygımız vardı. Saygı olmayan bir ilişkinin yürümesi çok zordu. Bizim ilişkimizi ayakta tutan şey birbirimize hissettiğimiz sonsuz sevgiden sonra saygıydı.

"Sen böyle bakarsan," Elini yanağıma götürdü. Baş parmağını yanağımda gezdirirken devam etti. "Ben sana zaten dayanamam."

Gülümsedim. Eğilerek dudaklarını benimkilere değdirdi. Öpmedi sadece dudaklarını hafifçe benimkilere sürttü. Bana işkence gibi gelen iki saniyenin ardından öpmeye başladı. Öpüşüne karşı koyamayıp elimi ensesine götürdüm ve dudaklarımı araladım ama tam o an aklıma gelen şeyle geri çekildim. Soner merakla bana baktığında kafamı iki yana salladım. "Olmaz, rujum bozulur."

Kaşları çatılırken kafasını hafifçe geriye attı. "Bu şekilde durma o zaman karşımda. Dayanamaz öperim."

"Bu şekilde derken? Yaptığım herhangi bir şey yok."

Kolunu belimden ayırarak benden uzaklaştı. Saçımdaki elini çekerken duvağın bozulmaması için dikkat etmişti. "Direkt sen durma o zaman."

Gülerek ben de Soner'den uzaklaştım. Rujumun bozulması pek istediğim bir şey değildi. Özellikle de kısıtlı vaktimiz varken.

Tam bunun üzerine kapı bugün üçüncü kez tıklatıldı. Gelen annemdi ve kafasını açtığı ufak boşluktan içeri sokarak bize bakmıştı. "Nikâh memuru geldi, sizi bekliyoruz."

Annem bir düğün töreni yapılmamasına rağmen kendi hevesinin kırılmaması için abartılı makyajlar yapıp abartılı bir kıyafet giymişti. Öyle ki elbisesinin parlaklığı uzaydan bile görülebilirdi bence.

"Tamam," dedi Soner. "Geliyoruz."

Bunun üzerine annem kapıyı kapatarak çıktığında Soner bana doğru dönmüştü. Biraz önce ikimizin açtığı mesafeyi tek başına kapatıp tam önümde durduğunda eli duvağıma gitti. İki eliyle birden ince tülü tutup yüzümü örttü. Bunu yapmadan önce dudağıma varla yok arası bir öpücük bırakmayı ihmal etmemişti.

Ardından yanıma geçip kolunu dirseğinden kırarak bana doğru uzattı. İç çekerek kolumu Soner'inkinden geçirdim. "Dur, dur!" dedim sonra telaşla. "Çiçeği almayı unuttum."

Soner'i de beraberimde sürükleyerek masanın üzerinde duran küçük beyaz çiçeği aldım elime. Azra nikâhtan sonra çiçeği atmam konusunda çok

ısrar etmişti. Özellikle onun olduğu tarafa doğru atmalıymışım ki evlenme sırası ona geçmeliymiş. Kendisine doğru attığımda kadere müdahale etmişiz gibi olacağını söylesem de ikna edememiştim ve sonuç olarak çiçeği kendisi kapmak zorundaydı, aksi takdirde başımın etini yerdi.

Bu sefer tamamen hazır olduğumda kapıyı açarak dışarı çıktık. Önümüzde ince ve kısa bir koridor vardı. Burayı aştığımızda direkt nikâh salonuna çıkıyorduk. Burası televizyonda dizilerde hep gördüğüm gibi konferans salonuna benziyordu ama çok daha büyüktü alanı.

Sonerle beraber koridoru bitirdiğimizde büyük geniş bir kapıdan geçerek asıl salona giriş yaptık. Yeterince heyecanlı değilmişim gibi gerginliğim kat ve kat artarken gözlerimi koltuklarda oturan, şu an bizi alkışlamakta olan insanların üzerinde gezdirdim. Gereksiz kimsenin davet edilmesini istememiştim. Başlıca akrabalarım ve arkadaşlarımız dışında kimse yoktu ama buna rağmen bile koltuklar epey doluydu.

En önde annemle babaannemin oturduğunu seçtim kalabalığın arasından. Gözlerim nikâh masasına kaydığında şahitlerin oturacağı kısımda babamı ve Azra'yı gördüm. Benim şahidim Azraydı, Soner'inki ise babamdı. Soner özel rica etmişti babama.

Resmen yavaş yavaş gerçek bir baba oğul oluyorlardı. Hatta belki çoktan olmuşlardı bile.

Beraber nikâh masasına ulaştığımızda Soner benden ayrılıp oturacağım sandalyeyi çekti. Gülümseyip sandalyeye yerleştiğimde Soner de yanımdakine kurulmuştu. Görüş açımı zorladığı için duvağı kaldırıp geriye doğru attım.

"Merhaba," diye konuştu nikâh memuru. Anca o zaman bakışlarımı kadına çevirmeyi akıl edebildim. Orta yaşlarda güleç yüzlü bir kadındı. "Konuklarımıza hoş geldiniz diyor ve öncelikle sizleri tanımakla başlamak istiyorum. Adınız soyadınız lütfen?" dedikten sonra elinde tuttuğu mikrofonu bana uzattı.

"Beste Songur." diye cevapladım.

"Anne ve baba adı?"

"Leyla ve Murat." Bu defa mikrofonu Soner'e doğru uzattı. Bakışlarımı Soner'e çevirdim. "Soner Alkım. Sevinç ve..." dedikten sonra çok kısa bir an duraksadı. Sert bir şekilde yutkundu. Yüz ifadesinin değişmemesi için verdiği çabayı burada sadece ben fark edebildim. "Cüneyt."

Kadın, şahitlere de aynı şekilde mikrofonu uzattığında önce babam ardında da Azra bu soruyu cevapladı ve kadın mikrofonu tekrardan kendi

önüne çekti. "Birbirinizle evlenmek istediğinizi bizlere beyan ettiniz. Beyanınıza ve evraklarınıza göre evlenmenizin önünde bir engel bulunmamaktadır. Şimdi bir kez de şahitlerimiz ve değerli konuklarımızın huzurunda evlenmek istediğinizi söz ile beyan etmenizi rica ediyorum. Sayın Beste Songur, sayın Soner Alkım ile kendi arzunuzla evlenmek istiyor musunuz?"

Tekrar bana doğru uzanan mikrofon ile titrek bir nefes alıp verdim. Bakışlarım babama kaydı istemsizce. Bu kısımda hep babamın memnuniyetsiz bir şekilde bir köşede oturacağını düşünmüştüm ama aksine, babam bana bakıp güven verici bir şekilde gülümsüyordu.

Boğazımı temizleyerek cevapladım. "Evet."

Salonda uzun sürmeyen bir alkış tufanı koptu. Bu aralıkta bakışlarımı konukların arasında gezdirebilme fırsatı bulabildim. İkinci sırada oturan Seray, Emre ve Mustafa üçlüsünü gördüğümde şok olmuştum. Görüşmeyeli Emre ve Mustafa epey değişmişti. Sosyal medyada takipleşiyorduk ama çok sık fotoğraf paylaşmadıkları için değişimlerini fark etmemiştim.

Memur konuşmaya başladığında dikkatimi ona verdim. "Sayın Soner Alkım, sayın Beste Songur ile kendi arzunuzla evlenmek istiyor musunuz?"

Soner benim gibi duraksamadı. Ona uzatılan mikrofona tereddütsüz bir şekilde, gözlerini benimkilerden saniyelik dahi olsa ayırmadan cevap verdi. "Evet."

Ve yine alkış sesleri duyuldu.

Soner'e bakarak gülümsedim. Geriye sadece imza kalmıştı. "Sayın şahitlerimiz çiftimizin evlenmek istediğini duyduk. Sizler de buna şahitlik ediyor musunuz?"

Önce babam ardından da Azra "Ediyorum." dedi. Azra neredeyse benden bile heyecanlı olduğu için sesi bizimkilerden daha gür çıkmıştı. Bu ben de dahil bazı kişileri güldürürken Azra yavaşça oturduğu yere sindi.

"Ben de Türk Medeni Kanununun ve Sarıyer Belediye Başkanlığının bana vermiş olduğu yetkiyle sizleri eş ilan ediyorum. Hayırlı, uğurlu olmasını diliyorum." Ardından önündeki defteri masanın üzerinde bana doğru ittirdi. Bana uzatılan kalemi aldığımda ellerimin hafifçe titrediğini fark etmiştim. Titremeyi kontrol altına almaya çalışarak adımın yazdığı kısma imza attım. Soner de kendi kısmı imzalayıp defteri şahitlerin önüne ittirdi. Babamla Azra da imzaladığında artık resmi olarak eştik.

Defter tekrardan kadının önündeki yerini bulurken Azra'nın bana kaş göz işaretleri yaptığının farkına vardım. Ne anlatmak istediğini anlamadığım

için kaşlarım çatılırken kafamı sorarcasına iki yana salladım ama Azra kendini açıklamayı başardığını düşündüğünden olsa gerek saçma ve anlamsız hareketlerine devam ediyordu.

Ona dikkatimi daha fazla veremedim çünkü nikâh memuru konuşmaya başlamıştı. "Evet çiftim aile birliğiniz kurulmuştur. Sevginin sabır, sadakat ve emek olduğunu unutmamanız dileğiyle size mutlu ve sağlıklı yıllar diliyorum." Kadın konuklar arasında gezinen bakışlarını bize çevirip gülümsedi. "Damat bey, gelin hanımı öpebilirsiniz."

Gözlerim Soner'e çevrildiğinde ayağa kalktığını görmüştüm. Elimi tutarak beni de kaldırdığında vücudumu ona doğru döndürerek karşısında durdum. Elimi bıraktı ve iki eliyle birden yüzümü kavrayıp dudaklarını alnıma bastırdı. İçerideyken öptüğünde olduğu gibi gözlerim benden bağımsız bir şekilde kapandı. Yine alkış sesi duyuyor gibiydim ama o an kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bu ses diğer bütün sesleri bastırıyordu. Şu an dünya üzerinde sadece biz varmışız gibi bir hisse kapılmıştım. Gözlerim sadece Soner'i görüyor, tenim sadece onu hissediyor, kulaklarım yalnızca onun sebep olduğu kalp çarpıntısını duyuyordu.

Dudakları tenimden ayrıldığında gözlerimi açıp yüzüne baktım. Şu an resmen karı kocaydık. Hem de resmi olarak.

Bu gerçeğe alışmam epey zaman alacaktı.

"Her şeyin gönlünüzce olması dileğiyle." Nikâh memuru evlilik cüzdanını bana doğru uzatıyordu bunu derken. Bordo kaplamalı cüzdanı elime aldım. Kesinlikle bunu uzun uzun, gerçekliğinden emin olana kadar inceleyecektim fakat o an, bu an değildi.

"Gelin hanım bir kez daha ad soyad alabilir miyim?"

Tebessüm ettim. "Beste Alkım."

Babamın iç çektiğini duyduğumda gülen gözlerle ona baktım. Bundan pek hoşnut görünmüyordu ama kabullenmek dışında elinden bir şey gelmeyeceğinin farkındalığının sebep olduğu bir çaresizlik vardı bakışlarında ve yüzünde.

Nikâh memuru bize son kez iyi dileklerde bulunup salondan ayrıldı. Herkes ayaklanmıştı. Kimisi güzel kıyafetler içerisinde olduğu için fotoğraf çekiniyor, kimi sohbet ediyor kimisi de bir an önce çiçeği atmam için üzerimde baskı kuruyordu. Azra gibi birisi...

"Ya bi' rahat bırak beni. Atacağım dedim ya, bekle biraz." dedim başımın etini yemekte olan Azra'ya. Sonerle tek kalmamıza müsade etmemişti bir türlü.

"Eline mi yapışacak be? Yarım dakikalık iş. Kaçmıyor ya Soner."

Yanımda duran Soner sesli bir şekilde güldü. "Doğru söylüyor. Buradayım ben, at şu çiçeği kurtul."

Oflayıp ikna olmuş bir şekilde Azra'nın beni çekiştirmesine izin verdim. "Toplanın, toplanın!" diye bağırıyordu bir yandan da. "Gelin çiçeği atılacak!" Sesinin ayarını düşürüp kulağıma doğru fısıldadı. "Bak bunları hep formaliteden çağırıyorum buraya. Sen çiçeği direkt bana gelecek şekilde at. Arkanı döndüğünde sağın olan tarafta duracağım."

"Kadere müdahale ediyorsun." dedim. Bunu bugün belki onuncu kez dile getiriyordum.

"Kadere müdahale etmediğim sürece kaderin benden yana olacağı yok hayatım."

Yıkıklığı karşısında kıkırdadım. Beni boş bir alanda durdurduğunda ne ara peşimize takıldığını bilmediğim genç kalabalık da durmuştu. Aralarında Pınar halamı da gördüğümde gözlerim büyüdü. "Senin ne işin var aralarında hala?"

"Otuz beş yaşına geldim, ben aralarında olmayacağım da kim olacak?"

O da haklıydı kendince.

On küsür kişilik kalabalığa arkamı dönerek onlardan biraz uzaklaştım. Umarım Azra tutardı yoksa düzgün atamadım diye suçlu ben olacaktım. "Atıyorum!" diye seslendim arkamdakilere. Hepsinin arasında çok hevesli bir ses ilk kulağa çarpandı.

Azra coşkuyla "At!" diye bağırmıştı.

Sırıtıp üçten geriye doğru saydım ve sıfır olduğunda çiçeği Azra'nın dediği gibi sağıma doğru fırlattım. Aralarında bir arbede olduğunu arkama dönmeden bile hissedebiliyordum. Arkamdaki kalabalığa dönmeden hemen önce bakışlarım Soner'e kaydı. Yanında Serayla Emre'yi gördüğüme şaşırmıştım ama beni en çok şaşırtan Sonerle Emre'nin el sıkışıyor olmasıydı.

"Ben tuttum!"

"Hayır ben tuttum!" Duyduğum iki tanıdık sesle beraber arkama döndüğümde beni burada daha da şaşırtacak bir manzara bekliyordu. Çiçek savaşı yapan Mustafa ve Azra gibi bir manzara.

Mustafa'nın ne ara kalabalığa karıştığı ayrı bir soru işaretiydi.

"Ben tuttum ulan!" diyerek tüm gücüyle çiçeği kendine doğru çekti Mustafa. "Nereden atıldın be sen? Bırak kızım şu çiçeği."

"Ya salak mısın? Erkeksin sen ne işin olur çiçekle? Kısmetimi kapatamazsın tamam mı? Bırak çiçeğimi!" Azra da tüm gücüyle çiçeğe asılıyordu. Çiçeğimi paramparça etmeseler iyiydi.

"Bu işin cinsiyeti mi olur? İlk ben dokundum, çiçek benim. İlk ben evleneceğim!"

"Bak yirmi beş yaşına geldim. Artık hayatımın erkeğini bulup evlenmek istiyorum. Sıramı çalamazsın!"

Etrafımızdaki kalabalık Azrayla Mustafa'ya onaylamaz bakışlar ata ata dağılıyordu yavaş yavaş. İkisinin çiçek savaşını izlerken o kadar eğleniyordum ki içimden hiç engel olmak gelmiyordu.

"Ya bana ne kardeşim senden? Ben de hayatımın kadınını bulup evlenmek istiyorum. Bu sefer benim sıram."

Arkadan gelen Seray'ın sesini duydum. "Kim bunlara o işin bir çiçekle belli olmadığını söylemek ister?"

Omzumun üzerinden o tarafa baktığımda yanında Sonerle Emre'nin de olduğunu görmüştüm. Soner hemen yanıma gelip durarken bakışlarım ondan hiç ayrılmamıştı. Bunu hissederek bana baktığında yüzünde anında bir gülümseme oluştu. Kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çektiğinde başım göğsüne yaslanmıştı. Saçlarımın üzerine değen dudaklarını hissettim.

Soner'e sinmiş bir şekilde hâlâ çiçek kavgası etmekte olan ikiliyi izlemeye koyuldum.

Dakikalar sonra Serayla Emre'nin olaya el atmasıyla beraber aralarındaki savaş bitti ve galip Azra oldu. Mustafa'dan koparıp aldığı çiçeği göğsüne bastırdı. Sıkıca sarmaladığı çiçeğiyle beraber Mustafa'ya kötü kötü bakarak yanımızdan ayrılırken, muhtemelen çiçeği saklamaya gidiyordu, son bir şey demeyi ihmal etmedi. "Sen de hayatının sonuna kadar evde kal." dedi Mustafa'ya.

Bu dediği hepimizi güldürdü. Mustafa da söylene söylene yanımızdan ayrıldığında dördümüz kalmıştık. Nikâh salonu için bize ayrılan sürenin sonuna gelene kadar araya yıllar girmemiş gibi bir sıcaklıkta sohbet ettik. Hatta Soner, Emreyle gayet güzel diyaloglar kurmuştu. Doğrusunu bilmesem bu ikilinin yıllar önce arkadaşlıklarını sonlandırdığına asla inanmazdım.

Süre dolduğunda ve konuklarla beraber salondan ayrıldığımızda bizi yeni bir macera bekliyordu. İki haftalık bir balayı gibi.

❄

Bugün yılbaşıydı.

Ve bu Sonerle benim evli olarak geçireceğimiz ikinci yılbaşıydı. Aynı zamanda evimizde geçireceğimiz ilk yılbaşıydı çünkü geçen sene bu zamanlarda balayı için başka bir yerdeydik.

Bugünü hiçbir şey yapmadan geçirmek istememiştim. O yüzden hem Soner'in arkadaşları hem de Seraylar bizde olacaklardı, yılbaşını beraber geçirecektik. Annemleri de çağırmıştım ama onlar gençlere ayak uyduramayacaklarını söyleyerek gelmek istememişlerdi.

"Merhabalar, ben bu yerlerden biriyim." Kendi kendime şarkı mırıldanırken salonla mutfağı ayıran tezgâhın üzerine yaptığım yiyecekleri diziyordum. Yaş pasta, poğaça gibi türlü türlü yiyecek vardı. *"Uzunca zamandır bizim haneden firariyim."* Bugün izin günümdü ve neredeyse günün tamamını mutfakta geçirmiştim. Şikayetçi olduğum söylenemezdi çünkü benim için bu bir hobi gibi bir şeydi.

"Ve yolun yolum oldu, ben deliyim divaneyim."

Soner'in arkadaşları, artık benim de sayılırlardı gerçi, çoktan gelmişlerdi. Ebru fırından yeni çıkan kurabiyeleri tabağa diziyordu. Nişanlısı Utku ve Can salondaki koltuklara oturmuş sohbet ediyordu. Soner henüz gelmemişti ama on dakika önce yolda olduğuna dair bir mesaj atmıştı.

Dilimlenmiş börekleri düzenlerken bir tanesinin üzerinde gördüğüm yumurta sarısıyla yüzüm buruştu. "Yumurtayı iyice dağıtmamışım ya," diye söylenerek o dilimi peçeteye sararak diğerlerinin yanından aldım. Neyse ki diğerlerinde böyle bir şey yoktu. Böreği çöpe atmak istemediğim için kendim yiyecektim ki ağzıma yaklaştırdığım an aldığım yumurta kokusu yüzünden duraksadım.

Yüzüm iyice buruşurken midemde bir kasılma hissettim. Boğazıma kadar gelen bir yanma hissiyle beraber böreği tezgâha bırakıp kimseye çaktırmadan yavaşça mutfaktan çıktım. Mutfaktan çıktığımda adımlarımı hızlandırıp soluğu banyoda almıştım. Kapıyı kapatıp klozete eğilmemle midemdeki ne var ne yoksa çıkarmam bir olurken elimi yere bastırarak güç aldım.

Kusmaktan nefret ediyordum. Küçükken hastalandığım zamanlarda kusunca refleksmiş gibi hemen gözlerim dolar ve ağlardım.

Neyse ki bu defa sebebini biliyordum. Hastalıktan değildi.

İşim bittiğinde ayaklanıp sifonu çektim. Lavabonun önüne geçip elimi yüzümü güzelce yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra banyodan çıktım. Mutfağa geri döndüğümde Can, eline aldığı böreği yiyordu. Beni görünce

ağzındaki lokmayı yutmayı beklemeden konuştu. "Yenge, börek enfes olmuş. Soner çok şanslı valla."

"Afiyet olsun." dedim gülerek.

"Ben de bulsam da birini evlensem artık," dedi Can iç çekerek. "Böyle eve her geldiğimde mis kokular gelse." Yandan yandan Uyku'ya kötü bakışlar attı. "Testesteron kokmasa ev." Utkuyla Can ev arkadaşıydılar.

"Ya da kendin öğrenir ve yaparsın," diyerek konuşmaya dahil oldu Ebru. "Yemek sadece kadınların yapabildiği bir şey değil."

"Ben nasıl becereyim bunları yapmayı?"

Ebru gözlerini devirdi. "İşinize geldiği müddetçe her şeyi yapabiliyorsunuz. Kendiniz ben beceriksizim bahanesi uydurup ona sığınmasanız gayet de her şeyi yapabilirsiniz."

"Hah," dedi Can. "Yine bastık bunun feminist damarına."

"Doğruları söylemek de feministlik olmuş, işe bak ya!"

Ebru'ya boş ver dercesine elimi salladığım sırada kapı zili çalmıştı. Hareketlenerek hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Kapı deliğinden baktığımda gelenlerin Seray, Emre ve Mustafa olduğunu görmüştüm. Onlar bitirim üçlü gibiydiler. Benim doğru düzgün onlarla görüşmediğim zamanlarda bile sürekli beraber takılıyorlardı. Emre bu konudan yana biraz şikayetçiydi. Mustafa'yı kuması olarak görüyordu, Serayla tek başlarına vakit geçirmesine engel olduğu için.

Kapıyı açtığımda "Hoş geldiniz." dedim neşeyle.

Kapının önünde sarılmalı bir hoş geldin, hoş buldum faslının ardından içeri girdiklerinde Emre ve Mustafa direkt salondaki koltuklara oturmuşlardı. Seray da benimle beraber mutfak tarafına gelmişti. Ebruyla Seray'ı tanıştırıyordum ki kapı bir kez daha çaldığında ikisini bırakıp tekrar kapıya döndüm. Bu defa gelen Soner'di.

Onu saatlerdir görmediğim için özlemiştim. İkimizin izinlerinin çakıştığı günleri çok seviyordum çünkü bütün günü beraber evde geçiriyorduk ve Soner'e doyabiliyordum ama bazı zamanlar, genelde nöbet tuttuğum günlerde, denk gelemediğimiz için birbirimizi bir günden fazla göremediğimiz oluyordu.

"Hoş geldin." dedim uzata uzata.

"Hoş buldum," dedi içeri girdiğinde. "Güzel kokular alıyorum."

Evdeki binbir çeşit yemeğin kokusuydu.

Güldüm. "Döktürdüm birazcık."

"Bana baya döktürmüşsün gibi geldi." Kapıyı örttüm. Sırtımı kapıya yaslayıp Soner'i izlerken Soner yanağımdan öpüp seslerin geldiği salona geçti. Gelenlere selam verip odaya geçecekti üzerini değiştirmek için. O yüzden bir dakika kadar olduğum yerde dikilerek Soner'i bekledim. Geri döndüğünde onun peşine takılıp merdivenleri çıkmaya başlamıştım. Bir yandan da ona günümün nasıl geçtiğini anlatıyordum. Bu artık rutin gibi bir şeydi. Soner gelir gelmez ona günümü anlatırdım. Bazen o da anlatırdı.

"Sonra Ebrular geldi. Onlardan yarım saat falan sonra da Seraylar geldi. Serayların üstüne de sen geldin." diyerek günümü anlatmayı bitirdiğimde yatak odamıza girmiştik.

Kapıyı arkamızdan kapatarak yatağın üzerine oturdum. "Yine yormuşsun kendini." dedi Soner, odanın içerisindeki banyoya girerek.

"Mutfakta yorulmadığımı en iyi sen biliyorsun." dedim arkasından.

"Mutfakta değil ama ayakta durmaktan yoruluyorsun. Zaten son günlerde biraz garipleştin. Durduk yere betin benzin atıyor, yüzün sararıyor. Hasta gibisin ama değil gibisin de. Ayakta fazla durunca yorgunluktan bir yere çöküyorsun. Yarın ilk işimiz hastaneye gitmek olacak."

"Sağlıkçıyım ben sağlıkçı," dedim dalga geçercesine. "Bir şeyim olsa ilk ben anlarım."

Aslında dedikleri doğruydu ama sebebi hastalık değildi. Ayakta fazla durduğumda yorgunluktan değil başım döndüğü için bir yere oturma ihtiyacı hissediyordum. Betimin benzinin atma sebebi ani zamanlarda bastıran mide bulantılarıydı. Soner bunu bilmiyordu ama bugün öğrenecekti.

"Terzi kendi söküğünü dikemez diye bir laf vardır."

"Neyse ne," dedim geçiştirmek istercesine ve aklıma gelen ilk konuya geçiş yaptım. "Bugün Merlin'i aşıya götürdüm. Çok huysuzlandı, aklın varsa bugün kendisine dokunmazsın. Yüzlerce yılda geçireceği evrimi iki saat içinde geçirdi, aslan misali dolanıyor ortalıkta. Sen gelmeden önce Can'a saldırdı."

Banyodan gelen gülüş sesini duyduğumda tebessüm ettim. Bu ses her defasında nasıl huzurla dolmamı sağlayabiliyordu anlam veremiyordum.

"Bugün Merlin'in gözüne hiç gözükmeyeyim öyleyse. Zaten beni sevmiyor, saldırmaya yer arıyor."

Nankör kedy Merlin.

"Bu arada konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındayım," derken elinde tuttuğu beyaz bir havluyla beraber banyodan çıktı. Yüzünü kuruluyordu.

"Gideceğiz yarın hastaneye."

"Bir şeyim yok ki benim."

Havluyu yüzünden çekip suratıma baygın bir bakış attı. "Var bir şeyin."

"Tamam, gideriz." Ne de olsa işin doğrusunu öğrenene kadar ısrar edecekti. Kabullenmiş gibi görünüp işin içinden sıyrılmak en doğrusuydu.

Kıyafet dolabının önüne geçip içinden giyeceği kıyafetleri çıkarırken oturduğum yerde ellerimi yatağa bastırarak yayıldım. "Sana yılbaşı hediyesi aldım." dedim heyecanla. "Bu zamana kadar ki en iyi hediyem olabilir."

Bence kesinlikle öyleydi.

Gömleğinin düğmelerini açarken bana baktı. "Ne aldın?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Şimdi olmaz. Canım ne zaman isterse o zaman alırsın hediyeni."

"İntikam mı bu şimdi?" dedi gömleğini yatağın üzerine bırakırken. Oturduğum yerden kalkıp birkaç adımda dibinde biterek önünde durdum. Kollarımı boynuna dolarken kafamı geriye atıp yüzüne bakmıştım. "Senin mezuniyet günündeki meseleyi diyorsan evet, intikam sayılabilir."

Resmen hediyem var deyip bütün gün vermemişti. Tabii bunda biraz benim de hatam olabilirdi. Sarhoş olmasaydım evlilik teklifini o gün edecek ve ben de hediyesi ne acaba diye meraktan kudurmayacaktım.

"Neyse ki sabırlı bir insanım," dedi ellerini belime yerleştirerek. "Senin aksine."

"Ama bence bunun için heyecanlansan iyi edersin. Asla aklına gelmeyecek bir şey olduğuna eminim çünkü." Belki gelebilirdi de ama gelmemesini umuyordum.

Kaşları havalandı. "Neymiş o kadar farklı olan hediyen?"

"Ağzımdan laf alamazsın. Boşuna sorma." Dudaklarına hızlı bir öpücük bırakıp kollarımı boynundan çözdüm. "Ne kadar kötü bir misafirperverliğimiz var bizim? Aşağıda insanlar var odaya kapanmışız burada. Hiç hoş değil." diyerek kapıya yöneldim ve Soner'in bir şey demesine fırsat tanımadan kendimi odadan dışarıya attım. Biraz daha içeride dursam dayanamayıp söyleyecektim neredeyse. O kadar heyecanlıydım ki.

Aşağı inmeden önce misafir odasına uğradım. Bugün için davet ettiğim Azra, öğleden sonra nöbet çıkışı direkt buraya gelmişti. Akşama kadar uyuyup dinlemesi için bu odaya çıkmıştı. Misafirlerin geldiği zaman onu uyandırmamı söylemişti.

Azra'yı uyandırıp merdivenlerden indim. Salona geçtiğimde koyu bir muhabbetin döndüğünü görmüştüm. Salonla mutfak arasındaki tezgâha yaslanıp konuşulanları anlamaya çalışırken geçen birkaç dakikanın sonunda Soner de salona gelmişti.

"Ee yılbaşı için dahiyane planımız ne?" diye soran Mustafa'ydı. Kafa yapıları çok iyi uyuştuğu için Can ile iyi anlaşmışlardı.

"Beste'nin tüm hünerlerini döktüğü yiyecekleri silip süpürmek ve gecenin on iki olmasını beklemek."

Mustafa hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Bu muydu yani?"

"Yılbaşından beklentin ne?" diye sordum.

Başımın döndüğünü hisseder gibi olduğumda kaşlarım hafifçe çatıldı. Elimi tezgâha yaslayıp destek aldım. Tezgâhın önündeki yüksek sandalyeye oturduğumda kimsenin dikkatini çekmediğimi düşünmüştüm ama Soner'in oturduğu koltuktan ayaklanıp bana doğru gelmesine bakılırsa sadece birkaç saniye süren bu an, gözünden kaçmamıştı. Yanıma ulaştığında hemen yanımda durdu ve tezgâha yaslandı.

Bir taraftan da Mustafa konuşmaya devam ediyordu. "Kızlar. Benim yılbaşından beklentim kızlardı. Gitseydim bir mekana karışsaydım kızların arasına."

"Hâlâ gidebilirsin," dedi Emre. "Seni burada tutan yok."

"Benden hoşlanmadığını biliyordum da açık açık kovacak kadar sevmediğini bilmiyordum." Mustafa'nın sesi onaylamazcasına çıkmıştı.

Tam o sırada Soner sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştuğunda dikkatimi ona verdim. "İyi değilsin. Hastaneye gidelim."

"Şimdi mi? Yarın gideceğiz işte Soner." dedim sessizce.

Endişeyle yüzüme baktı ama o an Mustafa'nın gür sesi ona dönmeme sebebiyet vermişti. Emreyle aralarındaki laf dalaşı sırasında kendi kendine celallenmişti. "Tuzu kuru olanlar da gelmiş bana laf atıyor kardeşim," diye söylendi Mustafa ayağa kalkarken. Hararetle odanın ortasında yürüdü. "Şuna bak dört bir yanım çiftten geçilmiyor! İki tanesi nişanlı, bir tanesi evli. Ortamda benim dışımda sap olan tek kişi de erkek. Psikolojim bozuldu artık benim. Yirmi yedi yaşındayım yirmi yedi. Artık seveyim sevileyim yüce yarabbim, ne olur ya!"

Mustafa kendi hâline yakınırken uykusundan yeni uyanmış ve ayılmakta güçlük çeken Azra'nın, salona girmesiyle kapının önünde kalakalması bir olmuştu. Mustafa'nın isyanını hafif bir şaşkınlıkla dinlemişti. Kendisi de aynı şeyden şikayetçiydi son zamanlarda.

Birdenbire çöpçatan yanım ağır basarken "Azra gelsene, durma öyle orada." dedim.

Mustafa arkası dönük olduğu için Azra'yı görmemişti ve ismini duyar duymaz gözleri açılmıştı. "Azra mı? Güzel kız ismi bu, nerede görsem tanırım."

İki saniye içerisinde üstüne başına düzen verip boğazını temizledi ve elini tokalaşmak için ileriye doğru uzatarak arkasını döndü. "Merhaba Azra hanımefendi ben..."

Devamı gelmedi. Mustafa, Azra'nın kim olduğunu fark ettiğinde anında bir geri dönüş yapıp "Çiçekçi kız!" diye haykırdı.

Azra'nın yüzü buruştu. "Ne diyorsun be?"

"Ben koparıp aldığın çiçeklerden bahsediyorum. Senin yüzünden tüm kısmetim kapandı evlenemiyorum. Ne yaptın kına yaktın mı, benden aldıktan sonra?"

"Yuh Mustafa, düzgün konuş." diye çıkıştı Seray.

"Bozmayın ortamı ne güzel eğleniyoruz ya." dedi Utku. Yanında oturan Ebru'ya ve ona kısa bir bakış atıp asıl eğlencenin kaynağına döndüm.

Azra elini gelişi güzel salladı. "Yalanmış o," dedi umursamaz bir tavırla. "Hiçbir boka yaramadı." Yorgun bir şekilde koltuklardan birisine çöktü. Hâlâ kendine gelememişti anlaşılan.

Mustafa, Azra'nın yanına ilerledi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Azra'nın yanındaki boşluğa oturduğunda düzgün bir başlangıç yapmaya karar verdiğinden olsa gerek kendini tanıtmıştı Azra'ya. Onları kendi hâlinde bırakıp beni izlediğini hissettiğim Soner'e döndüm. Şu an ortamdan en keyif almayan kişi oydu zira kendisi gizleyemediği bir endişeyle bana bakmayı sürdürüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hastaneye gidelim." dedi direkt.

"Yarın gideceğiz."

"Şimdi gidelim." diye diretti.

Oturduğum sandalyeden indim. "Büyütülecek bir şeyim yok Soner. Boş ver şimdi bunları, hadi tabakları hazırlarken bana yardım et."

Kolumdan tutarak beni durdurdu. "Beste," Sesi içimi burktu. Kalbim sancırken Soner'e doğru döndüm. Gözlerimin içine bakarak "Korkuyorum." diye ekledi. Onu ne kadar endişelendirdiğimi daha yeni fark ediyordum. Oysa gözlerindeki korku görülmeyecek gibi değildi.

"Bir şeyin olmadığından emin olana kadar da bu korku geçmeyecek." dediğinde yavaşça yutkundum. Farkında olmadan onun en büyük korkusunu tetiklemiştim. Geçmişinde hayatında olan herkesi birer birer kaybettiği için şimdi beni de kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Üzerime titriyordu, en ufak bir rahatsızlığımda iyi olduğumdan emin olmayıncaya kadar rahat edemiyor, diken üstünde oluyordu. Şimdi de kötü bir şeyim olduğunu sandığı içindi bu korkusu ama aksine ben ona güzel bir haber vermeye hazırlanıyordum.

Ve sanırım artık daha fazla bekletip onu endişelendirmeye hakkım yoktu.

"Bekle," dedim kolumu tutan elinden kurtulup.

"Ne oldu?"

"Geliyorum." Koşar adımlarla salondan ayrıldım. Merdivenleri ikişer üçer adımlarla çıkıp odamıza ulaştığımda kıyafet dolabının bana ait olan kısmının sürgüsünü ittim. Dolabın içerisindeki çekmeceye koyduğum küçük kare kutuyu alıp odadan çıktığımda bu defa düşmemek için merdivenleri birer birer yavaşça indim. Oturma odasına geri döndüğümde benim aniden koşarak salondan çıkmamdan ötürü herkes merakla bana bakıyordu.

Soner'in yanına ilerleyip kutuyu tezgâhın üzerine bıraktım. "Hediyen." dediğimde Soner kutuya saniyelik bile olsa bakmamıştı.

"Ben hastaneye gidelim diyorum sen hediye diyorsun."

"Ya sen aç bi' kutuyu. Açtığında gideriz." Açtığında öyle bir şeye gerek kalmayacaktı. Soner zerre heyecansız bir şekilde sırf bir an önce hastaneye gidelim düşüncesiyle kutunun kurdelesini sökmeye başladığında ellerimi arkada birleştirerek olduğum yerde sallanmaya başladım. Kalbimin her bir saniye sonunda atışları hızlanıyordu. Dudaklarımı dişledim gergince.

Diğerlerinin de bakışlarının bizde olduğunu hissetsem de şu an ilgilendiğim tek şey Soner'di. Nefesimi tutmuş bir şekilde onu izlerken ara sıra bana kaçamak bakışlar atması gözümden kaçmıyordu. Kurdeleyi çözüp bir kenara bıraktı ve ardından kutunun kapağını kaldırdı.

İçinde gördüğü şey yüzünden kaşları havalanırken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir eliyle kutuyu tutarken diğeriyle içindeki sarı renkteki bebek patiğini çıkardı. Bakışları bir benim bir de patik arasında gidip geldi.

"Aa," dediğini duydum neşeli bir sesin. Bu ses Azra'ya aitti.

"Doğru mu bu?" diyen ise Seray'dı.

Gülerek onlara baktım. Gerçekti. Öğrendiğimden beri ben de çok kez gerçekliğini sorgulamıştım. Başta inanamamıştım sonrasında yavaş yavaş

alışmaya başlamıştım. En sonunda ise çok kısa bir sürede de olsa onunla bir bağ kurmuştum aramda. Henüz iki gün olmasına rağmen bu his bana hiç yabancı gelmiyordu.

Patiğin hemen altında bir de ultrason fotoğrafı bulunuyordu. Soner kutunun içine baktığında onu da görmüştü. Patiği tezgâha bırakıp kutunun içinden fotoğrafı çıkardı. Ultrason fotoğrafında henüz fark edilecek bir büyüklükte değildi ama oradaydı işte, bunu bilmek bile farklı hissettiriyordu.

Soner'in şok olmuş ifadesini büyük bir sevinçle izlerken Azra ayaklandı. "Ay yeğenim mi olacak benim? Bakayım, bakayım."

Güldüm ama ben hâlâ Soner'den bir tepki bekliyordum. Patiklere ve ultrason fotoğrafına bakıp duruyordu. Tam ona sesleneceğim esnada kafasını kaldırıp bana baktı. "Beste..." Durup yutkundu. "Gerçek mi bu?"

Kafamı salladım hızla. "Doğru, hamileyim."

Gözlerinin içi parladı adeta. Bakışları hâlâ inanamıyormuş gibi fotoğrafa kayıp duruyordu ama benimkiyle yarışır bir heyecanı olduğunun farkındaydım. Çünkü ne zaman heyecanlansa kasları gerilirdi ve bir süre konuşmakta zorlanırdı. Tabii bu defa şaşkınlığının da büyük bir etkisi vardı.

Elaları sevinçle dolarken elindekileri tezgâhın üzerine bırakıp aniden kollarını belime sarıp bedenimi kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı bana. Kollarımı boynuna dolamama fırsat kalmadan ayaklarımın yerden kesildiğini hissetmiştim. Keyifle kahkaha atarak kollarımı boynuna doladım. Yüzünü gömdüğü boynuma uzun bir öpücük bırakmıştı. Bunu çok sık yapıyordu ve boynumdan öpmesi o kadar hoşuma gidiyordu ki.

"Ay teyze mi oluyorum ben ciddi ciddi?" dedi Azra. Diğerleri de kendi aralarında konuşuyordu ama ben Soner'e öyle odaklanmıştım ki onları duymaktan çok uzaktaydım.

Soner beni yere indirerek geri çekildi ve yüzüme baktı. "Bu hastalık sandığım belirtilerin hepsi bu yüzden miydi?"

"Evet, bu yüzdendi. Dün öğrendim ben de."

Bakışlarını yere indirdi. "Baba mı olacağım?" Baba kelimesini söylerken tereddütlü hâli içimi acıtsa da devamında bir çocuğu andıran sevinci yüreğime su serpmeye yetmişti. Hâlâ inanamıyor gibi bir hâli vardı. Ben de ilk öğrendiğimde böyle olmuştum.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Baba olacaksın."

Bakışlarını yerden ayırıp yüzüme dikti. Gözlerinde belirgin bir endişe duygusu vardı ama hepsi bakışlarını diğerlerine çevirdiğinde geçmişti.

Onlara belli etmemek adına bastırmıştı endişesini. Endişesini anlıyor olmak içimi burksa da bu anı moral bozukluğuyla mahvedemezdim.

"Ya durur musunuz lütfen?" dedi Azra, ne ara eline aldığını bilmediğim ultrason fotoğrafını incelerken. "Ben kendimi teyze olmaya hazır hissetmiyorum."

Gülerek kaşlarımı çattım. Bu nasıl bahaneydi?

"He," diye homurdandı Mustafa. "Tüm herkes senin teyze olmaya hazır olmanı bekleyecekti zaten. Nasıl batırabildin bu anı hiç anlamıyorum." Gözlerini devirerek Azra'nın elindeki ultrason fotoğrafını bir hışımla çekip aldı. "Nikâhı da çok güzel batırmıştın. Batırmak uzman olduğun bir alan sanırım."

"Asıl sen batırıyorsun şu an bu anı," diyerek Mustafa'ya laf atma fırsatını kaçırmadı Emre.

Herkes sanki bir şey anlayacaklarmış gibi teker teker fotoğrafı inceleme girişimine girdiklerinde bakışlarını benden hiç ayırmamış olan Soner'e baktım. Hâlâ kollarının arasındaydım ve Soner bana dünyanın en güzel kızıymışım gibi hissettirecek kadar güzel bakıyordu. Bu bakışlarına alışkın olsam da karşısında ne yapacağımı bilemiyordum.

"Üç haftalıkmış." dedim aklıma gelen ayrıntıyla.

Gözlerini benden alıp patiğe çevirdi. Bir elini belimden çekip patiği tezgâhın üzerinden almıştı. "Cinsiyetini ne zaman öğreniriz?" dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tutmuştum. Hevesi çok güzeldi ama çok erkendi.

"Onun için yaklaşık üç ay beklememiz lazım."

"Çok var." Pek hoşuna gitmediği ses tonundan belliydi.

Konuşmalarımızı duyan Mustafa yanımıza gelerek konuya dahil oldu. "Çok büyük hissediyorum kesin erkek olacak."

"Hayır," diyen Azra'ydı. "Kız olacak. Ben öyle hissettim."

"Erkek."

"Kız."

"Erkek."

"Kız."

"Var mısın iddiaya?" Mustafa serçe parmağını Azra'ya doğru uzatınca Azra, Mustafa'nın parmağına dudağını bükerek baktı bir süre.

"Varım." Serçe parmağını Mustafa'nınkine geçirdi Azra. "Nesine?"

"Doğmamış bebeğimiz üzerinden iddiaya giriyor," dedi Soner, şaşkınlıkla karışık memnuniyetsizlik dolu sesiyle. "Atalım bence bunları evden."

"Çok kabaca."

"Onların yaptığı daha kabaca. Bebeğimizi iddia malzemesi hâline getiriyorlar." Bebeğimiz... Soner'in bu kadar çabuk kabullenmiş ve benimsemiş olması çok hoşuma gitmişti. Bir anda sevgi pıtırcığı yanım ağır basarken yanaklarını sıka sıka sevme isteğimi bastırmak zor olmuştu.

Neyse ki Emreyle Seray yanımıza gelmişti de bunu yapmama bir nevi engel olmuştular. Emre bana ve Soner'e bakarak "Çok sevindim, tebrik ederim. İnşallah sağlıkla gelir dünyaya." dedi. Sonerle birbirimizden ayrıldık. Emre'nin başlattığı ve diğerlerinin devam ettirdiği bir tebrik kucaklaşması sırasının içinde bulduk kendimize.

Soner, Mustafa ve Azra'nın ciddi ciddi iddiaya girmesinden pek hoşlanmamıştı ve günün devamında sürekli bunu dile getirmekten geri durmamıştı. Bulduğu her fırsatta onlara laf atmayı sürdürmüştü.

Gece saat on iki olduğunda herkes dileklerini tutarken Sonerle benim dileğimiz ortaktı. Bebeğimizin dünyaya sağlıklı bir şekilde gelmesinden başka bir dileğimiz yoktu çünkü bunun dışında her şeye sahiptik.

Birbirimize sahiptik.

❄

Soner'in parmaklarımla oynayışını izlerken bir türlü geçmek bilmeyen zaman yüzünden isyandaydım. Hastanedeydik ve kontrol için randevu saatinin gelmesini bekliyorduk. Bugün eğer şanslıysak cinsiyetini de öğrenebileceğimiz için tüm bedenim heyecan içerisindeydi.

Her iki cinsiyetin de farklı farklı güzellikleri vardı. Erkek olmasını isterdim çünkü Soner'in bir erkek çocukla nasıl bir ilişkisi olacağını merak ediyordum. Kız olmasını da isterdim çünkü babasına nazlanan bir kız çocuğu fikri kulağa çok hoş geliyordu. Cinsiyet fark etmeksizin ben her türlü onu çok sevecektim ama ihtimalleri düşünüp olası senaryolar kurmak güzel oluyordu.

"Sence cinsiyeti ne olacak?" diye sordum Soner'e. Elimi kendi kucağına çekmiş ve parmaklarımla oynuyordu. Her kontrole gelişimizde sanki kötü bir haber alacakmış gibi stresli oluyor, dünyadan soyutlanıyordu. Bu yüzden yanımda olduğunu parmaklarımla oynayarak hissettirmek istiyordu kendince.

Sesimle beraber Soner irkilerek bakışlarını karşımızdaki duvardan ayırdı ve bana çevirdi. "Efendim?"

"Cinsiyeti diyorum, sence ne olacak?"

Gerginliğini gülümseyerek gizlemeye çalıştı. "Çok da bir seçenek yok." dedi muzipçe. Yalandan bir tavırla gözlerimi devirmek istesem de vazgeçtim bunu yapmaktan.

"Sen ne olsun istersin?"

"Sağlıklı olmasını," dedi, gülüşü yüzünden silinirken. "Gerisinin önemi yok."

"Şu an sağlıklı zaten." Soner'in elinde olsa her gün kontrole getirir ikimizin sağlığından emin olmak isterdi. Nedenini anlamadığım bir şekilde fazla üstüne düşüyordu bu sağlık konusunun. Tabii ki ben de sağlıklı olmasını her şeyden çok istiyordum ama doktorun dediklerinden bile şüphe duymuyordum. Soner neredeyse doktoru bile sorgularcasına bakıyordu kadının her konuşmasında.

"Biliyorum ama olsun. Ne olacağı belli olmaz."

"Neden bu kadar sağlık konusuna takıyorsun?"

"Takmamam mı gerek?" diye sordu bakışlarını bana çevirerek. Gözleri kısılmıştı.

"Ondan bahsetmiyorum. Bu konunun üzerine fazla düşüyorsun ve dikkatimi çekiyor. Doktor sağlıklı dese bile yüreğine bir türlü su serpilmiyor gibi."

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Takıntılı, paranoyak herifin teki gibi görünmek istemiyorum gözünde ama... Annemin Ada'ya hamileyken zor bir hamilelik süreci geçirdiğini hatırlıyorum. Sürekli hastanelere giderdi. Bir keresinde mutfakta bana yemek hazırlarken fenalaşmıştı. Eteğine kan bulaşmıştı, sancıdan bayılmak üzereydi. O gün çok korkmuştum annemi kaybedeceğim diye. O yüzden," Diğer eliyle önüme düşen bir tutam saçı yavaşça omzumun gerisine itti. "Onun sağlıklı olduğunu biliyorum. Senin sağlılığının kötü etkilenmesinden korkuyorum."

Yutkunarak kafamı eğip ellerimize baktım. Kadının hamilelik sürecinde bulunduğu ortamı düşününce stresli bir hamilelik geçirmesi ve sürekli rahatsızlanması normaldi. Keşke hiçbir şey böyle olmamış olsaydı.

Elimi destek ve güven verircesine elinin üzerine yerleştirdim. "Ben gayet iyiyim. Hatta çok iyiyim, korkmanı gerektirecek bir durum yok ortada."

Omuzlarını silkti ve yüzüne bir gülümseme kondurarak konuyu değiştirmek istercesine konuştu. "Cinsiyetten mi bahsediyorduk?"

Güldüm hemen. "Evet, çok merak ediyorum. Umarım bugün belli olur."

"Senin minik kopyan olan bir kız bebeğe hayır demezdim," Soner bunu söylediğinde hayallere dalmamak çok zordu. "Etrafta senden bir tane daha

olsa çok hoş olurdu."

"Emin misin?" diye sordum. "İki geveze bir ev için çok fazla."

"Cıvıl cıvıl bir ev olur, fena mı?" Benim gibi o da hayallere dalmış olacak ki düz duvara bakan elaları ışıldıyordu.

"Ben belki senin minik kopyanı istiyorum?" dedim sorarcasına.

Keyifle sordu. "Bu bebek niye konuşmuyor diye kriz geçirmek için mi?"

"Babasını konuşturmuşum ben onun, babasını. Kimseyle konuşmayan babasını. Onu mu konuşturamayacağım?"

"Evde yerden bitme siyah bir şey isteyeceğini hiç sanmıyorum." dedi gülerek. Aklımda Soner gibi simsiyah giyinen küçük, yaklaşık elli - altmış santim boylarında oradan oraya koşturan bir erkek çocuğu canlanmıştı.

"Şey mi?" dedim hemen ayıplarcasına. "Büyüdüğünde ona 'şey' dediğini söyleyeceğim."

Soner'in gözleri tereddütle açılırken bir şey demesine fırsat kalmadan doktorun sekreteri adımı seslenmişti. Ayağa kalktığımda elimi tutmakta olan Soner de ayaklanmıştı. Doktorun odasına doğru ilerlerken "Söylemezsin değil mi?" diye soruyordu. "Yanlışlıkla oldu."

Göremediği için sırıttım. "Bana hiç belli olmaz, biliyorsun. Canım isterse söyleyebilirim."

Sessiz homurdanmasını duydum. Sırıtışım iyice büyürken doktorun odasına girmiştik ve kendime bir çeki düzen vermem gerekmişti. Sürekli kendisine geldiğim için artık beni tanıyan doktorum, bizi görür görmez gülümseyerek oturduğu sandalyeden kalktı. "Merhaba."

"Merhaba."

"Beste Hanım siz içeri geçin hazırlanın, ben geliyorum hemen." Ezbere bildiğim küçük, ultrason odasının içerisine girdiğimde Soner hemen arkamdaydı ve hâlâ eli elimdeydi. Hazırlanmak için elimi Soner'in elinden çekip sedyenin üzerine oturdum. Soner her geldiğimizde olduğu gibi ortalığı inceliyordu. İnceleyecek ne vardı bilmiyordum ama garip bir şekilde bunu seviyordu.

Sedyede yatar pozisyona geldim. Üzerime dar bir kıyafet giymemiştim buraya geleceğimiz için. Geniş kazağımın karın kısmını sıyırırken Soner bana yardıma geldi. Sanki ben tek başıma yapamıyormuşum gibi kazağı göbeğimin üstüne kadar çekerken yardım etmişti. Gülümseyerek onu izlerken odanın içerisinde doktor geldi.

"Evet," dedi doktor enerjik bir sesle. "Bugün artık cinsiyeti öğreniriz diye umuyorum. Heyecan var mı?"

"Biraz," diye cevap verdim. Kadın sedyenin yanındaki sandalyeye oturduktan sonra jel kutusunu eline alıp karnımın üzerine bolca ultrason jeli döktü. Hissettiğim soğuklukla ürperirken Soner kendi tarafında olan elimi tutmuştu.

Kadının aldığı cevapla beraber gülerken kaşları çatılmıştı hafifçe. "Biraz mı çok mu?"

Benden önce Soner cevap verdi. "Çok. Bakabilir miyiz artık?"

"Aynı zamanda sabırsız gibiyiz de."

"Evet, evet." diye geçiştirircesine onayladı Soner. Doktor, cihazın prob kısmını eline alarak karnıma değdirdi. Biraz fazla baskı yapıyordu ve bu biraz canımı yakıyordu ama olması gerekenin bu olduğunu bildiğimden ses çıkaramıyordum.

Doktor bir süre cihazı karnımda gezdirerek ekrandan takip etti olan biteni. Odanın içinin dolduran kalp atış sesleri gülümsememe sebep olmuştu. Bakışlarım Soner'e kaydığında dikkatli bir şekilde ekrana bakıyor olduğunu görmüştüm. Bebeğin kalp atışlarını dinlemeyi çok seviyordu.

"Organ gelişiminde herhangi bir sorun görünmüyor. Büyüme süreci gayet sağlıklı ilerliyor."

"Kalp atışları çok hızlı gibi," dedi Soner. "Kalp çarpıntısı yaşamıyordur değil mi?"

Soner'in kendi kendine sorduğu bu soru ikimizi de güldürürken dışarıdan ne kadar tatlı göründüğü hakkında bir fikri yoktu. Bana ve doktora tuhaf tuhaf baktıktan sonra bakışlarını tekrardan ekrana çevirdi. "Anne karnındaki bebeğin kalp atış hızı dakikada yüz yirmi ile yüz altmış arasında değişir. Hatta daha fazla olduğu da olur. Gayet normal atış hızı."

Soner tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı ağır ağır. Farkında değildi ama şu an elimi birazcık sıkıyordu.

Doktorum "Evet, nihayet bebek cinsiyetini gösterdi." dediğinde heyecanla kulak kesildim. "Tahmininiz var mı?"

Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Söylüyorum öyleyse," dediğinde bu defa Soner'in elini sıkan taraf bendim. Kadın sözlerine sevecen bir şekilde "Burada ufak bir kız bebek görüyorum." diye devam etti.

Kalbim çarparken hayallere dalmam o kadar da uzun sürmemişti. Tatlı tatlı etrafta dolaşan, bana ve babasına kur yapan, nazlanan, rengarenk minik elbiseler içerisinde bir kız bebek... Hayali bile bu kadar heyecanlandırıyorken gerçeğini yaşamak kim bilir ne kadar mutlu edecekti.

Tepkisini ölçmek istercesine Soner'e baktığımda, yüzünde derin bir tebessüm olduğunu görmüştüm. Ve daha can alıcı olan nokta ise gözlerinin dolu dolu olduğu için parlıyor olmasıydı. Onu öyle görünce benim de içime ağlama hissi dolmuşsa da yutkunarak bunu bastırmaya çalıştım.

"Tebrik ediyorum sizi. Şimdi ben çıkıyorum siz de toparlanıp gelirsiniz, bir sonraki kontrol takvimini oluşturuz."

Kadın dediği gibi probu yerine bırakıp küçük odadan çıktığında gözlerim Soner'i buldu. Yerimde doğrulmak istediğimde hareketlendiğimi gören Soner, hızla bakışlarını bana çevirmişti. Kolumu tutarak bana destek olurken aynı zamanda kenardaki rulo kağıt havludan birkaç parça koparıp bana uzatmıştı. Kağıt havlularla karnıma yayılmış olan jeli temizleyerek kazağımı indirdiğimde oturduğum sedyeden kalkmadan kafamı kaldırmış ve Soner'e bakmıştım.

"Soner," dedim hafif titreyen sesimle.

"Beste." diye karşılık verdi.

"Kız..." Sanki az önce Soner de duymamış gibi tekrar etmem komikti ama ne yapacağımı şaşırmıştım. "Kız." diye tekrarladı beni. Ellerimden tutup beni ayağa kaldırdığında ne olduğunu sorgulamama fırsat kalmadan kollarını bedenime sarmıştı. Bu güven veren kolların arasında olmak şüphesiz ki hem benim hem de karnımdaki bebeğimizin en sevdiği şeydi. Kendisi de doğup biraz büyüdüğünde ve bu hissi tattığında müptelası olacaktı emindim ki.

Başımı geriye atıp gözlerine baktım. "Aynı evin içinde benden bir tane daha olmasına hazır mısın?"

Kalbimi yerinden edecek etkili bir gülüş belirdi dudaklarında. "Sen hayattımdaki en güzel şeysin," Gülüşüyle kalbime kastı yetmiyormuş gibi bir de sözleriyle de kast etmeye devam ediyordu.

"Senden on tanesine bile hazırım ve razıyım."

❄

Odadan içeriye girip hızlı bir şekilde kapıyı arkamdan kapattığımda adımlarım boy aynasının önünde son bulmuştu. Üzerimdeki düğmeli pijama takımının üst kısmını hafifçe sıyırarak aynadan karnıma baktım. Gördüğüm görüntü canımı sıkarkan yana doğru dönüp bir de öyle baktım ama hayır, geçmiyordu sıkıntım.

Beş aylık hamile bir kadının karnının çoktan belirgin olmaya başlaması gerekiyordu ama benimki kıyaslayınca hâlâ çok küçüktü. Bu aylarda almam

gereken ortalama kiloya da ulaşamamıştım. Bol giyindiğimde karnım belli bile olmuyordu.

"Ben sana bakamıyor muyum acaba?" Sanki bir şey değişecekmiş gibi diğer tarafıma döndüm. "Neden hiç büyümüyorsun?"

Bir sağlıkçı olarak böyle şeylerin normal ve her kadının hamilelik sürecinin farklı olduğunun farkında olsam bile annelik içgüdülerinden olsa gerek kendimi kötü ihtimalleri düşünmekten alıkoyamıyordum. Sanki ben yeteri kadar beslenmiyormuşum da, buna ben sebep olmuşum gibi bir hisle boğuşuyordum günlerdir.

Her şey izlediğim bir filmde dört aylık hamile kadının bile benimkinden daha belirgin karnı olduğunu fark etmemle başlamıştı. Soner, onlar sahte karın taktıkları için öyle çıkık durduğu konusunda beni ikna etmeye çalışsa da o düşünce bir kez düşmüştü aklıma, çıkaramıyordum.

Yanaklarımı şişererek ofladım ve yukarı doğru çekiştirdiğim pijamamı indirdim. Rahat olsun diye bir beden büyük aldığım pijamanın içerisinde karnım görünmez hale geldiğinde neredeyse ağlayacaktım. Daha fazla bu görüntüyü görüp kendime işkence çektirmemek adına yatağa doğru ilerledim ve üzerine oturdum. Yatar pozisyon alıp Soner çalışma odasında çalışıyor olduğu için onun yokluğunu yastığa sarılarak bastırmaya çalıştım.

Saat geç oluyordu, uyumalıydım ama olmuyordu, yapamıyordum. Dakikalarca bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum. İçimdeki sıkıntı bitmek bir yana dursun her saniye daha da artıyordu sanki.

En sonunda uyuyamayacağımı anlayarak yattığım yerde doğruldum. Odadan çıkıp merdivenleri inerek mutfağa girdim. Kendime bir bardak su doldurup kafama diktikten sonra dolapta bulduğum sağlıklı yiyecekleri çıkardım. Kötü beslenmiyordum, özellikle hamile olduğumu öğrendiğimden beri yediğim içtiğim her şeye dikkat ediyordum. Bebeğe en ufak bir zararı olacağını düşündüğüm hiçbir şeyi yemiyordum. Hep sağlıklı besinler üzerinden gidiyordum. Buna rağmen büyümesi bu kadar yavaş olması canımı sıkıyordu.

Bir yerlerde yanlış bir şey yapıyor olma ihtimali daha çok sıkıyordu.

Dolaptan çıkardığım meyveleri yedikten sonra annemin evde yaptığı yoğurttan bir kase bitirdim. Mutfakta işim bittiğinde ağır ağır merdivenleri tırmanıp yatak odasına girmek yerine çalışma odasına geçtim. Hâlâ uykum geldiği söylenemezdi. Biraz kitap okuyup gözlerimi yorarsam uyurdum belki.

Kapıyı açıp odaya girdiğimde çıkan sesten ötürü Soner, kafasını kaldırıp bana doğru baktı. İçimdeki çatışmayı ona yansıtmamak için hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedim. "Kitap okuyacağım." dediğimde kafasını sallayıp bilgisayara çevirdi bakışlarını.

Çalışma masasının tam karşısında kalan duvar boydan boya kitaplıkla kaplıydı. Her raf onlarca kitapla doluydu. Birçoğunu henüz okumamıştım. Doğumdan sonra da pek okumaya fırsatım olmayacak gibiydi. O yüzden şimdi fırsat buldukça soluğu burada alıyordum.

Kitaplığın önünde durup okumak için yeni bir kitap bakınmaya başladım. Hiçbirisi hoşuma gitmezken oflamamak için kendimi zor tutmuştum. Aslında aralarında hoşuma gitmeyecek bir kitap yoktu, hepsini okumak için can atarak almıştım. Şu anki ruh hâlim hiçbir şeyi yapmaya müsait değildi. En güzel kitap da önümde olsa yüzümü buruşturur bir kenara atardım.

Bu düşüncelerle beraber kitapların hiçbirine dokunmadan kitaplığım önündeki büyük, yumuşak armut koltuğa oturdum. Bir elim karnımın üzerine gitti istemsizce. Bu çok sık yaptığım bir hareketti. Acaba bu ruh hâlimi hissediyor muydu? O da benim gibi mutsuz muydu?

"Neden gerginsin?" diye konuşan Sonerle beraber bakışlarımı sırtına çevirdim. Bana arkası dönüktü, hâlâ bilgisayar ekranına bakıyordu.

"Nasıl anladın?" Dönüp doğru düzgün bakmamıştı bile.

"Nefes alış verişinden, hatta yürüyüşünden." Oturduğu sandalyeyi bana doğru döndürdü. Gözlerime baktığında yanılmadığını anlamıştı. "Neyin var?"

Bilmiyorum dercesine dudak büktüm. Gerçekten bilmiyordum. Kendi kendimi anlamsız sıkıntılar içerisine sokuyordum. Bu aylarda karnımın aşırı belirgin olmaması devam eden aylarda büyümeyeceği anlamına gelmiyordu ama kendimi aksini inandıramıyordum. Hamilelik psikolojisi böyle bir şeydi sanırım. Saçma sapan şeylerden bile canımın sıkıldığı oluyordu. Ayrıca fazla alınganlaşmaya da başlamıştım. Kendime engel olmaya çalışsam da bir yerden sonra söz geçiremiyordum kendime.

Soner bu hâllerime katlanmaya dünden razıydı. Hatta çoğu zaman tavırlarımı dizginlemeye çalıştığım için bana kızdığı oluyordu. Ona göre ben karnımda bir can taşıyordum ve yapacağım her şey normaldi. Nazlanmalar, tripler, yerli yersiz duygusallıklar... Bunların hepsine razıydı.

Bilgisayarı kapatarak oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma geldi. "Kay biraz," dediğinde kayarak ona yer açtım. Yanımdaki boşluğa oturduğunda kolunu belime sardı ve beni göğsüne çekti. Kafamı huzurla göğsüne

yaslarken elimi de kalbinin üzerine yerleştirmiştim. "Neyin var, anlat bakalım."

Derin bir nefes alıp verdim. "Sence ben ona kötü mü bakıyorum?"

Göremesem de kaşlarının çatıldığını hissettim. "Hayır tabii ki. Nereden çıktı bu?"

"Şu karnıma baksana," dedim pijamamı sıyırırken. "Olması gerekenden çok az çıkık. Büyümüyor. Bir şeyleri doğru yapmıyorum." Soner kafasını eğerek bakışlarını karnıma dikti. Birkaç saniye sonra elini karnımın üzerinde hissettiğimde bakışlarımı indirip hareket eden eline baktım. Yavaşça karnımı okşuyordu. Bunu çok sık yapardı. Özellikle uyurken arkadan bana sarılır, uykuya dalana kadar elini karnımda gezdirirdi. Bu şekilde yaparak hem benim iyi hissetmemi hem de bebeğimizin onu hissetmesini amaçlıyordu.

"Bunu seninle defalarca kez konuştuk." dedi sakince. "Bunun ne kadar normal bir şey olduğunu biliyorsun. Bebeğin gelişiminde aksi bir durum olsaydı doktor bu konuda bizi bilgilendirirdi. Daha geçen hafta kontrole gittik, her şeyin gayet iyi gittiğini kendisi söyledi."

Güya sağlıkçı olan bendim ama beni teselli etmek Soner'e düşüyordu. Soner'in sağlık konusundaki tüm endişeleri bana geçmişti sanki.

"Biliyorum ama..." Omuzlarımı silktim. "İstemsiz oluyor bu. İstemsizce böyle endişelere kapılıyorum. Ne yapacağım, nasıl geçireceğim bilmiyorum."

"İstersen yarına doktorundan randevu alayım. Hiçbir sorun olmadığını bir kez daha duyarsan geçer belki bu endişen." Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Olur, al."

Dediği gibi uzman birisinden bunu duyduğumda rahatlardım büyük ihtimalle. Öyle olmasını umuyordum.

"Sen onu benden daha çok seveceksin değil mi?" diye sordum hüzünle. Son günlerde bir de bu düşünceyle boğuşuyordum. Kıskanç yanım ağır basıyordu ki bu asla yapacağım bir şey değildi. Soner'i kendi bebeğimizden kıskanıyordum resmen. Olacak şey değildi.

Soner'in güldüğünü işittiğimde huysuz bir şekilde konuştum. "Cevap ver bana, cevap. Cevap da veremiyor ya, gülüyor sadece. Resmen onu benden çok seveceğini kabul ettin. Yazıklar olsun." Biraz daha duygu sömürüsüne devam etsem dayanamayıp gerçekten ağlayabilirdim.

"Sen benim bebeğimsin," dedi saçlarımı okşarken. "O da minik bebeğim olacak. İkinizin de yeri birbirinden farklı. Birinizi diğerinden çok sevme

gibi bir durum olabilir mi?" Sözleri içimi ısıtırken çatılan kaşlarım düzelmişti. "O da senin hayatıma kattığın güzelliklerden birisi olacak. En güzeli olacak hatta. Kalbimin bir odacığının sana, bir odacığının ona ait olduğunu düşün."

Gözlerimin yandığını hissediyordum. Gözlerimi kapatarak iyice Soner'in göğsüne sindim. Belimin altından geçirdiği eli karnıma uzanıp orayı okşarken diğeri saçlarımda geziniyordu. Bana iyi gelen tek yer burasıydı. Soner'in yanındayken, onun kolları bana sarılıyken tüm olumsuzluklarla daha rahat başa çıkabiliyordum.

"Benden çok onu sevsen de kızmam ki," dediğimde beklemediğim bir şekilde sesim titremişti. "Gereksiz alınganlık yapıyorum ben. Şimdi de gereksiz duygulandım." Ağlama eşiğine gelmiş olmamın başka bir açıklaması olamazdı.

"Keşke şu nazlanmalarının ne kadar hoşuma gittiğini bilsen." demesiyle gözlerimi açtım ve çenemi göğsüne yaslayarak yüzüne baktım. Ufak bir tebessümle beni izliyordu.

"Böyle bir şey nasıl hoşuna gidebilir? Saçma sapan şeylere ağlıyorum. İstediğim yapılmadığında yapılana kadar diretiyorum. Küçük bir çocuktan farkım kalmadı. Ben bile kendime katlanamıyorum, sen nasıl bunu sevebilirsin?"

"Ben senin her hâline aşığım derken bu öylesine söylenmiş bir söz değildi. Kendince sebebini saçma bulduğun şeylere mi ağlayacaksın? Ağla, gözyaşlarını silerim, seni yatıştırırım. İstediğin yapılmadığında diretecek misin? Diret, istediğin olana kadar uyku bile uyumam. Nazlanacak mısın? Nazlan, büyük bir zevkle nazını çekerim. Sen bu sürecin sonunda bana en büyük hediyeyi vereceksin. Ne yaparsan yap gıkım çıkmaz."

Dolan gözlerimi kırpıştırarak gülümsedim. Kafamı kaldırıp Soner'in yanağından öperek yeniden göğsüne yasladığımda içimdeki tüm kötü hislerin yok olup gittiğini hissediyordum. Bendeki etkisi böyle büyüktü. "Biliyor musun bugün bir sürü kıyafet sipariş ettim. Soner, o kadar tatlılar ki. Minicik elbiseler aldım. İçinde çok tatlı görünecek."

Cebimden telefonumu çıkardım ve alış veriş yaptığım siteye girip siparişlerim bölümünden satın aldığım kıyafetleri açtım. Aldığım her şeyi birer birer Soner'e gösterdim. Listedeki çoğu şeyi beraber seçmiştik, elbiseleri ve birkaç parça kıyafeti ben sonradan eklemiştim. Cinsiyetinin kız olduğunu öğrendiğimizden beri Soner de dışarıda bir şey gördüğünde dayanamayıp alıyordu. Dün biberon ve emzik almıştı, pembe pembe.

Aslında benden daha heyecanlıydı ama benim aksime daha iyi bastırabiliyordu.

Minik şortlar, tulumlar, elbiselerle dolu alış verişimin tamamını göstermeyi bitirdiğimde Soner'e baktım. Telefonun ekranına bakarken gözleri parlıyordu ama mimiklerine baktığımda varla yok arası bir gülümsemeden ötesi yoktu.

"Neden heyecansızmış gibi davranıyorsun?" Oysa bakışları tam aksiydi.

"Heyecansız değilim."

"Onu biliyorum ama bastırıyorsun sanki. Neden?"

Kafasını geriye doğru attı. Bakışlarını tavana dikerken "Ben... Korkuyorum sanırım." diye dile getirdi açıkça. Neden korktuğunu az çok tahmin edebiliyordum. "Hayatımdaki baba figürü ortada. Senin baban dışında babalığı öğreneceğim kimse olmadı bu zamana kadar etrafımda. Yetememekten korkuyorum. Bu korku heyecanımı baskılıyor."

Başından beri hep Soner beni teselli eder, düşündüklerimin aksi olduğunu bana kanıtlamaya çalışırdı ama şimdi fark ediyordum ki asıl buna onun ihtiyacı vardı. Asıl korkuyu yaşayan oydu. Benim hayatımda harika bir anne modeli vardı, onu örnek alabilirdim fakat Soner'inkinde harika bir baba yoktu ve kendini bu konuda eksik hissedecekti.

"O adama inat," Baban demek istemiyordum çünkü o adam bu sıfatı hak etmiyordu. "Sen harika bir baba olacaksın."

Kafasını hafifçe eğerek gözlerime baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Kafamı onaylarcasına salladım. "Bu korkuyu yaşaman bile ne kadar iyi bir baba olacağının göstergesi aslında. O, senin için o kadar değerli ki şimdiden kendini bu stresin içine sokuyorsun. Bununla alakalı kitaplar okuduğunu da biliyorum her ne kadar benden gizlemeye çalışsan da." Son cümlemde gözlerini kaçırmıştı benden. "Onu kucağına aldığın an fark edeceksin."

"Belki de." diyerek onayladı. Hâlâ bir iç hesaplaşmanın içerisinde olduğunu görebiliyordum. Kendimden biliyordum ki ne dersem diyeyim düşüncesini değiştiremezdim. Etkili olabilecek tek şey ne kadar iyi bir baba olduğu kendi gözleriyle görmesiydi. Bu da yaklaşık dört ay sonra mümkündü.

Konuyu değiştirmek istercesine "İsim düşünüyorduk ya," dedim. Aklımda harika bir isim fikri vardı fakat Soner'in hoşuna gider mi gitmez pek emin değildim. "Benim aklıma bir isim geldi ama senin fikrin önemli."

"Neymiş?"

"Ada."

Saçlarımdaki ve karnımın üzerindeki eli duraksadı. Nefesini tuttuğunu hissettim. Bu tepkileri beklediğim için şaşırmamıştım ama ilk kez kötü bir fikirmiş gibi gelmişti. Ölen kardeşinin ismiydi ne de olsa. Kendi kızında yaşatmak istemeyebilirdi. "Yani," diye başladım toparlamak istercesine. "Bilmiyorum... Düşünürken aklımdan hiç çıkmadı bu isim. Ada ismini her duyduğunda yüreğinde bir acı beliriyor, hissedebiliyorum bunu. Bu isim sende acıdan başka bir şeyi çağrıştırsın istedim. Üzerine güzel anılar ekleyelim istedim. İstemezsen binlerce isim var seçeriz birini."

Hızlı hızlı konuşmamın ardından nefessiz kalarak durduğumda bakışlarımı merakla yüzünde gezdirmeye devam ediyordum. Birkaç dakika boyunca sessizce durdu. Onun sessizliğine ayak uydurmak benim için zor bir şey değildi ancak meraklı yanım bu kadar ağır basarken beklemek zordu.

Dakikalar süren sessizliği "Ada..." diye mırıldanarak bozdu. "Çok güzel bir isim." Gülümsedi. "Yakışır."

Soner gülümsediğinde gayri ihtiyari bir şekilde ben de gülmüştüm. "Yani? Bu olur anlamına mı geliyor?"

"Evet." dedi. Karnımı okşamaya devam etti. Sessizce "Ada." diye tekrarladı.

"Kesin mi?" diye sordum hevesle. "Ona göre sevineceğim çünkü."

Sesli bir şekilde gülüp yanağımdan öptü. "Kesin."

Heyecanla göğsüne yaslandım ama bir sonraki saniye tekrar Soner'e bakmamı gerektirecek bir şey oldu. Hafifçe doğrularak oturur poziyona geldim ve "Soner..." dedim iç çekercesine. Saniyesinde ağzım sulanmıştı resmen. "Canım kayısı çekti."

İlk defa tam anlamıyla aşeriyordum sanırım. Hep ne istesem evde olurdu ve gidip mutfaktan alıp yemek kolay olduğu için zorlanmazdım. O yüzden Soner aylardır merakla onu zora sokacağım ne gibi bir şeyi isteyeceğimi bekliyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Mayıs ayında?" dedi sorarcasına. Kafamı aşağı yukarı salladım.

Daha çağla mevsiminde falandık sanırım. "Ama hormunlu falan istemiyorum. Böyle elime aldığımda buram buram kayısı kokusu gelecek, yediğimde bal gibi tatlı olacak." İştahla dudaklarımı yalamamak için

kendimi zor tutarken Soner hâlâ elimde tutmakta olduğum telefonumdan saate baktı.

"Gidip gecenin birinde açık manav arayalım öyleyse." Ben sadece kendisinin gideceğini düşünürken o, oturduğu yerden kalmış ve elimden tutarak beni de kaldırmıştı.

"Ben de mi geleceğim?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Öyle bedavaya hizmet yok bizde. Paşa paşa sen de geleceksin." dedi ciddi bir şekilde.

"Ne?" Ciddiyetini gülerek bozdu ve ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Yarın, her ne kadar istemesem de, nöbete kalacaksın. Sonraki güne kadar seni göremeyeceğim. Bugün de ben çalıştığım için odadan çıkamadım, şimdi iznin varsa biraz seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Hasretime dayanamıyorsun diyorum inanmıyorsun." Önce dudağımdan ardından da çenemden öperek geri çekildiğinde mest olmuştum ama çaktıracak değildim. "Hem son nöbetim. Haftaya izne ayrılacağım."

"Bana kalırsa öğrenir öğrenmez ayrılmalıydın." Bu konuda çok dil dökmüşse de tehlikeli bir hamilelik geçirmediğim ve kocaman bir karına sahip olmadığım için ilk aylarda izne ayrılmak istememiştim. Hem bütün gün evde oturmak bana iyi gelmezdi. Hiç sevmediğim şeydi tembellik.

"Ayrılıyorum işte muradına erdin."

Odadan çıktığımızda pijamalarımı değiştirmek için yatak odasına geçmiştim. Hızlıca üzerimi değiştirip aşağı indiğimde Soner beni bekliyordu. Beraber evden çıkarak arabaya bindik. Gecenin birinde açık manav bulmak zordu ama ondan daha zor bir şey varsa o da yılın bu aylarında tam da benim istediğim gibi kayısı bulmaktı.

İki saatin sonunda 7/24 açık bir marketin meyve sebze bölümünde tam da istediğim kriterlerde kayısı bulduğumuzda, kayısı yeme hevesim çoktan uçup gitmişti bile.

❄

Ay Sonerle Beste'yi çok özlemişim :")

ÖZEL BÖLÜM | PART 2

Yalın - Her Şey Sensin
Yalın - Küçücüğüm
İyi okumalar <3
❄

Saçımda hissettiğim hafif dokunuşlar bilincimin açılmasında ve yavaş yavaş kendime gelmemde bana yardımcı oluyordu. Üzerimde hem tır geçmiş gibi bir yorgunluk vardı hem de vücudumun bazı kesimlerini hissetmiyordum sanki. Tam anlamıyla kendime gelemediğim için düşünme yetimin devreye girmemiş olması ne olduğunun ve nerede olduğumun sorularını almamı zorlaştırıyordu.

Yastığa yayılan saçlarımın arasında dolaşan parmaklar yavaştı, narince davranıyordu. Dokunuşlar varla yok arasındaydı.

Kendimi zorlayarak gözlerimi aralamaya çalıştım. Başta kirpiklerim birbirine yapışmış gibi zorlansam da çabam devam edince gözlerimi açmayı başarabilmiştim. Gözlerim açılır açılmaz yoğun bir ışık hüzmesi yüzümü buruşturmama sebep olmuştu. Gördüğüm bembeyaz tavana bakarken gözlerimin bu ışığa alışmasını bekliyordum.

Çevremde bir hareketlilik hissedince bakışlarımı indirdim. Soner'in elaları görüş açıma girdiğinde zihnim bir anda açılmış gibi her şeyi hatırlamıştım. Hızlı bir şekilde dirseklerimi yatağa bastırarak doğrulmaya çalışırken endişeyle "Ada?" diye sorarken buldum kendimi.

Soner, bu hızlı doğruluşum üzerine ellerini omuzlarıma yaslayarak tekrar yatmam için güç uyguladı. "Sakin ol," Yorgun olduğum için gücüne karşı çıkamayıp kafamı yastığa yaslamıştım. "İyi. Gayet iyi."

Rahat bir nefes alarak gözlerimi kapattım. Bugün Ada'nın doğumu gerçekleşmişti. Normal doğum gözümü korkuttuğu için sezaryen olmasını istemiştim ve öyle de olmuştu. Yeni yeni kendine gelen zihnimi zorlayarak bugünün tarihini hatırlamaya çalıştım. Oysa günü kesinleştiğinden beri heyecanla beklediğimiz tarihi unutmam biraz ironikti ama çok geçmeden hatırlamıştım. *5 Eylül.*

"Asıl sen nasılsın?" Soner'in sesiyle gözlerimi aralayıp ona baktım. Endişeli görünüyordu.

"İyiyim ama biraz uyuşuk hissediyorum. Narkozdan dolayı sanırım." Bakışlarındaki endişe yavaş yavaş kaybolup giderken parmakları yeniden yastığın üzerinde dağılan saçlarımın arasına yerleşti. "Geçer," dedi rahatlamış bir şekilde. "İyi ol yeter."

Gülümsedim yavaşça. Soner'in diğer tarafında küçük bir bebek yatağı vardı. Şimdilik boş duruyordu. "Ada'yı gördün mü hiç?"

Kafasını iki yana salladı. "Direkt senin yanına geldim. Zaten ameliyathanedeydi, çıkarmadılar onu hiç."

Gözlerim korkuyla aralandı. "Niye çıkarmadılar?"

"Korkma," derken eli yatıştırıcı bir şekilde saçımda dolaşmaya devam ediyordu. "Gayet iyi Ada. Niye çıkarmadıklarını bilmiyorum."

"Ne zaman görebilirmişiz?"

"Hemşireler üzerini giydiriyordu en son. Birazdan getireceklermiş." Kalbim heyecanla kasılmıştı bunu duyunca. Aylarca karnımın içerisinde bir canlı büyütüp yaşatmıştım. Aylarca benden beslenmişti, o anki ruh hâllerimden etkilenmişti. Kimi zaman rahat durmayıp tekme atarak canımı yakmıştı ama dokuz ay boyunca onunla kurduğum bağ hep çok özel olmuştu. Konuşmayı seven bir insandım ve beni hissedeceğini düşünerek saatlerce konuştuğum zamanları hatırlıyordum. Göremediği için henüz aklının almayacağı bile bile o eksik kalmasın diye çevremde olan biten her şeyi anlatırdım ona.

Ve şimdi beklediğimiz zaman gelmişti. Aylardır bağ kurduğumuz bebeğimizi kucağımıza alma vaktiydi. Koskoca dokuz ay beklemişken odaya gelmesini beklemek zor geliyordu.

"Annemler nerede?" diye sordum sessizliği bozarak. Soner'in bakışları yüzüme dalıp gitmişti ki sorduğum soruyla beraber kendine geldi.

"Kafeteryadalar. Bir süre bizi yalnız bırakmak istediler." İlk bizim görmemiz ve duygu yoğunluğunu atlatmamız için yerinde bir hareketti.

Onaylarcasına kafamı sallayıp can sıkıntısından odayı incelemeye başladım. Sıradan bir hastane odasıydı ve ilgi çekici hiçbir yanı yoktu ama sıkıntıdan ne yapacağımı şaşırmıştım. Tavandaki ışıklandırmalara, duvarlardaki ufak tefek toz lekelerine kadar incelediğimde aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Bakışlarımı saati sormak için Soner'e çevirdiğimde dikkatle ve ilgiyle beni izlediğini görmüştüm. Bakışlarından

anladığım kadarıyla bakışları bana dalıp gitmiş olsa da zihni farklı alemlerdeydi.

"Ne düşünüyorsun?"

Anında gülümsedi. "Kilo almanın sana ne kadar yakıştığını," dedi diğer elini yanağıma götürerek. İki parmağıyla yanağımı kıstırırken konuşmaya devam etmişti. "Bu kiloları geri verecek olman üzücü."

Aldığım kiloların yarısı karnıma yarısı da yanaklarıma gitmişti. Kötü görünmüyordum aksine bu sayede yüz çevrem için biraz kiloya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Şüphesiz Soner'in de en sevdiği kısım yanaklarımdaki bu doluluktu ama dediği gibi bu kilolar birkaç aya kadar gidecekti.

"Dua et ki sana kiloma laf attığın için trip atmıyorum." diye söylendim sahte bir sinirle.

"Kötü bir şey söylemedim ki." Dediğini desteklemek istercesine eğilerek yanağımdan öptü. Fazla derin ve uzun süren bir öpücüktü.

"Yine de hamile bir kadın kilo aldın imasından hiç hoşlanmaz." Düşününce şu an hamile değildim ama yine de iması hiç hoş değildi. "Sana yakışan bir şeydi ama tamam, yapmam bir daha." derken eğlendiği ses tonundan belliydi.

İlk uyandığım vakte kıyasla artık daha da kendimde sayılırdım. "Doğrulmak istiyorum," dediğimde bunu tek başıma yaparsam dikişlerime zarar vereceğimin farkındaydım. Soner yardım çağrımı anlayarak oturduğu sandalyeden kalktı ve oturur pozisyona gelmemde bana yardımcı oldu. Yeterince doğrulduğumda arkama yastıkları yerleştirdi. Bunları yaparken hareketleri bana zarar vermek istemediğinden olsa gerek oldukça yavaştı. İşi bittiğinde sandalyeye oturmak yerine yatakta benim kaplamadığım kısma oturmuş ve kucağımdaki ellerimi kavrayıp kendisine doğru çekmişti.

"Soner çok mutluyum, artık yüz üstü yatabileceğim." diye konuştum sevinçle.

Aylardır özlem duyduğum şeylerin başında bu geliyordu.

Soner sesli bir şekilde güldü. Parmaklarımla oynamaya başlarken gözlerine uyarıcı bir bakış yerleşmişti. "Tabii önce dikişlerin iyileşecek."

Memnuniyetsiz bir tavırla yüzümü ekşittim. "Of, en az bir hafta daha yok yani yüz üstü yatmak." Aklıma daha başka bir detay geldi. "Hatta yatmak hiç yok. Önümüzde uykusuz günler bizi bekliyor."

Bunu söylerken Soner'in gözünün korkmasını beklemiştim ama pek etkilememişti onu. Tam tersine yüzüne ufak bir gülümseme yerleşmişti.

Benim gözüm korkuyordu onunki korkmuyordu. "Uyumayız biz de." dedi, bu durumu hiç sorun etmeden.

"Ya çok yaramaz bir bebek olursa? Geceleri hiç uyumayıp hep gündüzleri uyursa?"

Düşünmedi bile. "Biz de ona ayak uydururuz."

Zaten başka şansımız da yoktu.

Dudak bükerek bakışlarımı ellerimize indirdim. Temas bağımlısı bir kişilik olarak Soner'in de benim gibi temas seviyor oluşu en büyük şansımdı sanırım. Sürekli temas ederek bunaltmak istemezdim karşımdakini. Çoğunlukla bana gerek kalmadan Soner, ufak bir dokunuşla da olsa temas kuruyordu aramızda.

"Ada, başak burcu." Tarih kesinleşene kadar aslan mı yoksa başak mı olacağı benim için bir merak konusuydu. Saçma bir şekilde burçlara inanıyordum. "Umarım yanlışlıkla düzen ve temizlik bağımlısı birisi yetiştirmeyiz. Bazen çok sinir bozucu olabiliyorlar."

"Bu burç işlerinden hiç anlamıyorum." dedi Soner.

"İlgini çekmiyor çünkü. Benim çekiyor. Sen de mesela Boğa burcusun ama bence özelliklerini taşımıyorsun. Yükselenin ne ise onun özelliklerini taşıyorsundur büyük ihtimalle ama yükselenini bilmiyoruz." Soner'in saat kaçta doğduğunu öğrenmeyeceğimiz için yükselenini de tahmin etmekten öteye geçemeyecektik.

"Yükselenden de anlamıyorum," dediğinde güldüm. Öne doğru uzanarak bir elimi yanağına götürdüm. "Soner, çok tatlısın." Dudaklarımı, dudağının kenarına bastırdım. Oraya ufak bir öpücük bırakarak geri çekildiğimde sözlerime devam etmiştim. "Bayılıyorum sana."

"Burçlardan anlamadığım için mi?"

"Hayır, genel olarak."

Bayılınmayacak insan değildi sonuçta.

Tam o esnada kapı tıklatılarak açıldığında ikimizin de bakışları senkronize bir şekilde o yöne dönmüştü. Kalbimi hoplatacak bir görüntüyle karşı karşıya kalmıştım. Üniformalı bir hemşire kucağında tuttuğu bir bebekle içeriye girmişti. İkimize gülümseyerek bakıyordu. Hemşirenin yatağa doğru attığı her adımda kucağındaki Ada'nın yüzü yavaş yavaş görüş açıma girerken saniyesinde dolan gözlerime isyan etmemek için kendimi zor tutmuştum.

"İşte," dedi hemşire. "Küçük hanım."

Yatağın dibine geldiğinde bana doğru yaklaşarak Ada'yı uzatmıştı. Kollarım anında Ada'ya uzanırken nefes almayı bile unutmuştum resmen. Kadın kollarını geri çektiğinde artık Ada tamamen kucağımdaydı ve varlığı yok arası ağırlığını hissedebiliyordum.

"İlk beslemesini yapmanız gerekiyor. Birazdan doktor gelip detayları konuşacaktır sizinle." Hemşirenin sesini çok derinlerden duyuyordum. Sanırım odadan çıkmıştı. Tüm dikkatim Ada'nın üzerindeydi ve bunu bozabilecek hiçbir etmen yoktu çevremde. Gözlerim yarı açık gözlerinde, tombul ve pembe yanaklarında, birkaç tutamlık sarı saçlarında, minicik ellerinde geziniyordu. Gözlerimdeki buğulanma görüşümü pek desteklemese de ağlamamak için kendimi sıkıyordum.

Hayatımda gördüğüm en güzel bebekti.

Üzerinde bebek pembesi tonlarında bir tulum vardı. Kafasındaki ufak bere kaymıştı ve düşmek üzere olduğu için kafası neredeyse açıktaydı. Eli ağır ağır hareket ediyordu. Ufak kıpırdanmaları bile içimi gıdıklıyordu.

Kafamı kaldırıp Soner'e bakmayı nihayet akıl edebildiğimde Ada'yı kucağıma almanın üzerinden dakikalar geçmişti. Oysa bana saniyeler gibi gelmişti. Her yerini incelemekten hiç sıkılmamıştım. Bu bebeği karnımda taşıdığım gerçeğini henüz kabullenememiştim.

Ela gözler büyük bir hayranlıkla kucağımdaki bebeği izliyordu. Soner bu zamana kadar sadece bana böyle bakmıştı. Artık hayranlıkla dolu bakışlarının hedefi olacak yeni birisi gelmişti dünyaya. Soner'in hayran olduğu ve Soner'e hayran bir kız çocuğu fikri beni hep heyecanlandırmıştı. Emindim ki Ada da büyüdüğünde babasına hayran olacaktı. Kız çocuklarının ilk aşkı babası olurdu genelde.

"Soner," diye seslendiğimde bakışlarını zorlukla Ada'dan ayırabilmiş ve gözlerime bakmıştı. "Hadi kucağına al."

Tereddütle baktı Ada'ya. "Ya düşürürsem?"

"Düşürmezsin," dedim güven vermek istercesine. "Onun için şu an dünyanın en güvenli yeri bizim kollarımızın arası. Düşmesine asla izin vermeyiz."

"Vermeyiz," diye tekrar etti. Birkaç saniye sonra kendinde o gücü bulmuş olacak ki kollarını Ada'yı almak için bana doğru uzatmıştı. Ada'yı kollarının arasına yavaşça bırakıp geri çekilerek arkama yaslandım ve aşık olunası bu görüntüyü zihnime kazımak istercesine izlemeye başladım. Soner'in kollarının arasında küçücük kalıyordu Ada'nın bedeni. Soner'in temkinli

duruşu, incitmekten korkarcasına tutuşu yüzümde büyük bir gülümseme oluşmasını sağlamıştı.

O an Soner fark etmemişti ama ben onun şimdiden ne kadar iyi bir baba olacağını görmüştüm.

Birdenbire Ada'nın yüzü buruştu ve ağlamaya yakın sesler çıkararak Soner'in kolları arasında hareketlendi. Soner korkuyla bana baktı. "Canını mı yaktım?"

"Sanmıyorum, dokunuşun çok hafif."

"Beni mi sevmedi?"

"Belki de gerginliğini hissetmiştir," dedim kafamı omzuma doğru yatırarak. "Gevşe biraz."

Derin bir nefes alarak dediğimi yapmaya çalıştı. Tutuşu sıkılaşırken birkaç saniye öncesine kadar kendisinden daha emin bir tavıra büründü. Tüm gerginliğini üzerinden atarken bakışlarını Ada'dan ayırmamıştı. Ada'nın huysuzlanması devam ediyordu ama birazdan geçeceğine emindim çünkü babası, o kötü şeyler hissetmesin diye gerginliğini geçirmek için elinden geleni yapıyordu. Bana bakarken hep şahit olduğum sevgi dolu bakışları Ada'nın üzerindeydi. Ada'nın bu sevgiyi hissetmemesi mümkün değildi.

Nitekim öyle de oldu. Soner, Ada'nın küçük parmaklarıyla incitmekten korkarak yavaş yavaş oynamaya başladığında Ada buna kayıtsız kalamamıştı. Yüzü eski hâlini alırken diğer eli Soner'in üzerindeki tişörtü sıkıca kavramıştı. Soner, Ada'nın yüzüne doğru eğilerek dudaklarını alnına bastırdı. Kısa süren öpücüğünün ardından geri çekildiğinde Ada artık huysuz bir şekilde mırıldanmıyordu.

"Çok güzel," dedi Soner hayran hayran. Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Çok."

"Ve çok küçük." Güldüm. Karşımdaki görüntüye bakarken gülmemek pek de mümkün değildi zaten. İnsanın içini ısıtan huzur dolu bir tabloydu. Daha bunun gibi çok anı kaydedecektik zihnimize fakat bu görüntü hep aklıma kazınmış bir şekilde kalacaktı.

"Beste," dedi bakışlarını kucağındaki Ada'dan ayırıp bana çevirerek. Sesi titremişti adımı söylerken. "Bir çocuğun en çok hak ettiği şey sevgidir. Onu büyütürken sevgimizi bir an bile eksik etmeyelim. O kadar çok sevgiyle büyüsün ki biz olduğumuz sürece bir başkasının sevgisine muhtaç hissetmesin kendini. Ada dünyaya gelmeyi kendisi seçmedi, biz istediğimiz

için geldi. Yaşadığı her güne değecek bir hayat yaşasın, bu onun en büyük hakkı."

Biraz önce geri göndermekte başarılı olduğum gözyaşlarım bu defa çok hızlı bir şekilde gözlerimi doldurmuş ve yanağıma birer birer süzülmeye başlamıştı. Ada nasıl sevgisiz büyümeyi hak etmiyorsa Soner de bu cümleleri kurmayı hak etmiyordu. Kendi yaşadığını Ada'nın da yaşamasını istemiyordu. Ada'nın bunu yaşaması imkansızdı çünkü onu çok sevecek, üzerine titreyecek bir anne ve babaya sahipti.

"Ada çok şanslı," diye mırıldandım. "Sahip olabileceği en iyi babaya sahip çünkü."

"Ve anneye." diye ekledi. "Çok garip," Yanağımdaki yaşları temizledim. "Kan bağım olan birisiyle yan yana olmayalı o kadar uzun zaman olmuş ki, yeni fark ediyorum."

Az önce sildiğim gözyaşlarım bana ihanet edercesine yeniden yanaklarımı ıslatmışlardı. Bu cümle beni çok üzmüştü.

"Sanırım artık Ada'nın beslenmesi gerekiyor," Duygusallığı dağıtmak istemiştim. "Çok acıkmıştır."

Soner, Ada'nın acıktığını duyduğu için onu kucağıma uzatmıştı ama bir yandan da çok kısa sürede kolları arasındaki varlığına alıştığı için ondan ayrılmak da istediği belliydi. Ada tekrar kucağıma geldiğinde bir süre istemsizce donup kalmıştım. Bu hisse alışmam zaman alacak gibi görünüyordu.

Ada, meme ucumu ağzına alıp emmeye başlayana kadar bu anın gerçekliğini bir süre sorgulamıştım. Sanki hâlâ narkozun etkisindeydim ve hayal görüyordum ya da hiç uyanmamıştım bile. Kanımdan, canımdan bir canlının benden besleniyor oluşu şu an çok uçuk geliyordu kulağıma. Her ne kadar anın içerisinde olsam da.

Ada'nın eli gerdanımlığıma değdiğinde neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. Eli tenime değiyordu ve sürekli bir hareket içerisindeydi. Gözleri kapalıydı ama ara ara açılıyor ve bana bakıyordu. Göz rengini henüz çözememiştim. Yeşile benziyordu ancak sonradan dönme ihtimali de vardı.

Ada sütü içerken uyuyakaldığında onu yatağın yanındaki bebek yatağına bırakması için Soner'e uzattım. Soner dikkatlice kucağına alarak ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklıktaki küçük yatağın yanında durdu. Ada'yı bırakmak istemediği her hâlinden belliydi. "Uyumasaydı keşke," Yatağın

yanında dikilmeye devam ediyordu ve Ada'yı oraya bırakmaya pek niyeti yok gibiydi.

"Uzun sürmez uykusu bence, uyanır biraz sonra."

Soner, Ada'dan zorlukla koparak yatağın içerisine bıraktı ama başından ayrılmadı. Birkaç dakika boyunca uyuyan Ada'yı izledi. Yatağın içerisindeki örtüyü her yerini kapatacak şekilde özenle üzerine örttü, kafasının altındaki küçük yastığı düzeltti. Bunu defalarca kez tekrarladı. İçine sinene kadar örtüyü düzeltip durmuştu.

Bakışlarımı Soner'den ayırmama sebep olan şey kapının tıklatılması olmuştu. Kapıyı aralayan ve içeriye doğru kafasını uzatan bunca zamandır teyze olmaya hazır olmadığından yakınıp duran Azra'ydı. Hazır olmaması gerekenler bizken ona ne oluyordu hiç anlam verememiştik bunca zaman.

"Güzeller güzeli annemiz uyanmış," dedi içeri girerken. Hemen arkasından annemle babam da girmişlerdi. Soner, Azra'yı görünce kendi kendine homurdandı. Girdikleri iddia yüzünden Azra ve Mustafa'dan hâlâ pek hoşlanmıyordu. Bebeğimizi iddia malzemesi yapmalarına fazlasıyla tepkiliydi ama tüm bunların şakayla karışık olduğunu biliyorduk. Gerçek bir tepki yoktu ortada.

"İnanmıyorum," Yatağında uyumakta olan Ada'ya yaklaşırken sesi sevinç doluydu. "Çok güzel bir şey bu..."

"Sessiz ol," dedi Soner, yalandan bir ciddiyetle. "Uyandıracaksın."

Annemle babam ilk benimle ardından da Sonerle sarıldıktan sonra Ada'ya bakmak için bebek yatağına ilerlediklerinde Soner yanıma gelmiş ve yatağın ucuna, biraz önceki yerine, oturmuştu. Elimi sıkıca kavrayarak parmaklarımızı birbirine geçirdi ve yüzünde harika bir gülümsemeyle bana baktı.

Aynı gülümsemeyle karşılık verirken Soner elimin üstünü öpmüştü. Ardından yanağını elime yasladığında iç çektim sesli bir şekilde. İkimiz de çok huzurluyduk.

Ve bugün ikimizin de hayatında yeni bir başlangıcın ilk günüydü çünkü artık iki kişilik değil, üç kişilik bir aileydik.

❄

Ada'nın birinci ay aşılarını yaptırmak için geldiğimiz sağlık ocağında sıranın bize gelmesini beklerken ara sıra önümüzden geçip giden hemşirelerde takılı kalıyordu bakışlarım. Onları gördükçe işe gitmeyi ne kadar özlediğimi fark ediyordum. Yeri geliyor çok yoruluyordum,

nöbetlerden isyan ediyordum ama izne ayrıldığım süre içerisinde mesleğimi ne kadar sevdiğimi ve geri dönmek için can attığımı fark etmiştim.

Tabii bunun için Ada'nın epey büyümesi gerekiyordu. Şu an sadece bir aylık, küçücük bir bebekti.

Bakışlarım pusetin içerisindeki Ada'ya kaydığında gülümsemeden edemedim. Her geçen gün yavaş yavaş büyüyordu. Bembeyaz teni, sapsarı saçları vardı. İlk başlarda göz renginin yeşil olduğunu düşünmüştüm ama şu sıralar maviydi. Bu göz renginin sürekli değişen bir şey olduğunu da Adayla beraber öğrenmiştim.

Bizimkiler Ada'yı ilk gördüğünde Mustafa, Ada'nın karışmış olabileceğini bizim ikimizden sarışın bir bebek çıkma ihtimalinin yüzde sıfır olduğu söylemişti. Bunun üzerine Azra doktorluk görevini yerine getirip Mustafa'ya çekinik ve baskın genleri anlatmıştı. Mustafa anlamamıştı, tekrar anlatmıştı. En sonunda onu masaya oturtup önüne kağıt çekmiş ve üzerinde çizerek tekrar anlatmıştı. Bunu lisede çoktan öğrenmiş olması gereken Mustafa, Azra'nın o kadar uğraşmasının sonucunda olayı anlamış ve Ada'nın bizim bebeğimiz olduğuna inanmıştı.

Şu an uyanık olan Ada biraz sonra canının acıyacağını bilmeden etrafa bakınıyordu. Uslu bir bebekti. Uyku konusunda beklediğimin aksine aşırı sorunlar yaşamıyorduk. Zaten günleri süt içmek, uyumak, en fazla bir saat uyanık kalmakla geçiyordu.

Hayat onun için şu an çok sıkıcıydı bence.

"Aşı günlerini hiç sevmiyorum," diye konuştu Soner. Geldiğimizden beri süregelen sessizliği bozmuştu.

"Bence Ada da sevmiyordur." dedim Ada'ya bakarken. İğne vurulduktan sonra ağlamasını dindirmek uzun zaman alıyordu.

"Haklı sevmemekte. Canı çok yanıyordur." Elini pusetin içerisine soktuğunda amacı Ada'nın havadaki elini kavramaktı. Ada parmaklarını Soner'in baş parmağıma sararken Soner bu küçük elin üzerine küçük bir öpücük kondurmaktan geri durmamıştı.

Ada'yı hunharca sevme isteğim zirvede olsa da canı acımasın diye bu isteği bastırmak zorundaydım. Üzücü bir gerçekti ne yazık ki.

Sıra bize geldiğinde Soner puseti olarak ayaklanmıştı. Art arda aşı odasına girerken duyduğum bebek ağlama sesiyle bakışlarım bizden önceki aileye kaydı. Küçük bir erkek bebek biraz önce aşı olduğu için ağlıyordu. Yaklaşık bir yaşlarındaydı. Sedyenin üzerindeydi ve annesi olduğunu

düşündüğüm kadın da yanında, oğlunu sakinleştirmeye çalışıyordu. Birazdan aynı manzaranın içerisinde biz olacaktık.

Yüzlerce insana iğne yapmıştım, damar yolu açmıştım. Bunda küçük çocuklar da dahildi ama Ada'ya iğne vurulurken her seferinde kendimi çok kötü hissediyordum. Soğukkanlılığımı ona karşı koruyamıyordum. İçi gide gide ağlarken ben de onunla beraber ağlayacakmış gibi oluyordum.

Soner puseti sedyenin diğer ucuna bıraktı. Erkek bebekle annesi odadan çıkarken arkalarından birkaç saniye bakmış ardından önüme dönmüştü. Elimdeki kimliği ve fişi hemşireye uzattığımda elimden alarak bir süre üzerinde yazana baktı. "Siz bebeği hazırlayın," diyerek odanın içerisindeki küçük dolaba doğru ilerledi. Aşıları koydukları buzdolabı gibi bir dolaptan küçük bir kutu çıkardı.

Ben hemşireyi izlerken Soner de pusetin içerisinden Ada'yı kucağına almış ve bana doğru dönmüştü. Soner'e yaklaşıp Ada'nın tulumunu üzerinden sıyırmaya başladım. Bir kolunu tulumun içerisinden çıkardım. Hafif tombul kollarını ısırmak için dişlerim kamaşıyordu adeta. Hunharca sevmekten kastım da tam olarak buydu. Kollarını bacaklarını ısıra ısıra sevmek istiyordum Ada'yı.

Ada hiçbir şeyden habersiz bir şekilde babasının kucağında etrafa bakınırken Soner bulduğu bir sandalyeye oturmuş ve bakışlarını hemşireye çevirmişti. Hemşire iğneyi çoktan hazırlamıştı.

"Onun içindeki ne?" diye sordu Soner, dikkatle iğneye bakarken.

"Hepatit B aşısı, ikinci dozu." Birincisi ilk doğduğunda yapılmıştı.

Hemşire iğneyle beraber Soner'e doğru yürümeye başladı. Soner bakışlarını iğneden bir türlü ayıramıyordu. "Kesin mi?"

"Anlamadım?"

"Kontrol ettiniz mi? İçindeki kesin olarak ilaç mı?" Sesinde gizlemekle uğraşmadığı bir tereddüt vardı.

Bu konuşma kalbimin acıyla sancımasına neden olmuştu. İğneler, Soner'in hayatının ilk yıllarından beri onun için hep kötü bir şeydi. İğne denildiğinde aklına aşı gelmiyordu, uyuşturucu geliyordu. Abisini ondan alan, yıllarca bağımlı bir şekilde yaşamak zorunda olduğu uyuşturucu illetinden başka bir şeyi görmemişti şırınganın içerisinde. O yüzden bu tereddütünü çok iyi anlayabiliyordum. Şimdi o iğne kendi kızına yapılıyordu ve içindekinin gerçekten yararlı bir şey olduğundan emin olmayı istiyordu. Karşısındaki insan bir hemşire bile olsa tereddütlüydü.

Hemşire, Soner'e garip bakışlar atsa da "Evet," diye cevapladı.

Birkaç adımda Soner'in yanına ulaşarak elimi omzuna koydum. Kafasını kaldırıp bana bakmaya çalıştığında gülümseyerek gerginliğini azaltmayı amaçlamıştım. İğne yapılacak olan Ada'ydı ama canından can giden Soner'di.

Hemşire Ada'nın kolunu kavradı ve iğneyi yavaşça tenine yaklaştırmaya başladı. İğne Ada'nın koluna değdiği an Soner kafasını başka yöne çevirmişti. Yüzüm buruşurken dikkatle Ada'yı izliyordum. Dudakları büküldü, büküldü ve büküldü. En sonunda küçük bedeninden beklenmeyecek bir performansta gürültülü bir şekilde ağlamaya başladı.

Hemşire işi bittiğinde iğneyi çıkarmış ve bize bakarak "Geçmiş olsun," demişti.

Ada ağlamaya devam ederken Soner onu sıkıca sarıp sarmalamıştı. Ağlamasına içim acıya acıya kolunu yavaşça tulumunun içine soktum. Canı acıdığı için ağlamasından normal bir şey yoktu ama insan dayanamıyordu işte.

Aşı odasından çıktığımızda Soner, kucağındaki Ada ile beraber bekleme koltuğuna oturdu. "Sen de için parçalanıyor gibi hissediyor musun yoksa bende mi bir sorun var?" Ada'nın ağlaması henüz dinmemişti.

"Hissediyorum."

Soner birkaç dakikalık uğraşın sonucunda Ada'nın ağlamasını dindiremediğinde benim kucağıma vermişti. Ada'yı sırtından destekleyerek kafasını omzuma yatırmayı denedim. Bir yandan da geçti, bir şey yok temalı cümleler kuruyor koridorda bir o yana bir bu yana yürüyordum.

Yorulduğumda sandalyeye oturdum. Soner Ada'nın kendi tarafında olan elini tutup parmaklarıyla oynamaya başladı. Ada'nın diğer eli ise boynumdaki kolyenin ucunu sıkı sıkı tutmuştu. Sonra ne olduysa ağlaması yavaş yavaş dinmeye başladı. Nefesi düzene girene kadar pozisyonunu hiçbir şekilde bozmadım. Dakikalar sonra ise orada öylece, omzuma yaslı bir şekilde uyumaya başlamıştı.

Rahat bir nefes alarak Soner'e baktığımda onun da gözlerindeki rahatlama bariz bir şekilde ortadaydı. Şimdi Soner'in neden aşı günlerini hiç sevmediğini daha iyi anlıyordum.

Eve gitmek için ayaklandığımızda Ada'yı pusete yatırmak istesek de kolyemi sıkı sıkı kavradığı için elinden alamamıştık. Bir yandan da tekrar uyanmasını ve ağlamasını istemediğimiz için arabaya bindiğimizde tüm yolculuk boyunca Ada boynuma gömdüğü kafasıyla uyumaya devam etmişti.

❄

Biberonun içerisinde hazırladığım mamayı havada sallayarak karıştırırken yanımda taşıdığım bebek telsizinden duyduğum ağlama sesiyle elimi hızlı tutup mutfaktan çıktım. Biberonu çalkalamaya devam ederken bir yandan da hızlı adımlarla merdivenleri çıkıyordum. Ada henüz altı aylık olmasına rağmen merdivenlere bebek güvenlik kapısı taktırmıştık. Yürümek için epey zamanı vardı ama yavaş yavaş emekleme dönemine giriyordu ve bir anlık ufak bir dalgınlığımıza gelmesini istemediğimiz için önlemimizi önceden almıştık.

Merdivenler bittiğinde güvenlik kapısını açtım. Hemen arkamdan tekrar kilitlerken sesin kaynağına, yatak odasına, ilerlemiştim. Yatağımızın hemen yanındaki beşikteydi Ada. Onun uyuduğu ve uyanacağı zaman dilimini artık kestirebilecek raddeye geldiğim için uyanmasına yakın bir zamanda mamasını hazırlamaya girişmiştim ki beni şaşırtmamış ve tam düşündüğüm vakitte uyanmıştı.

Odaya girip beşiğe ilerlediğimde biberonu beşiğin kenarına bıraktım ve yattığı yerde ağlayan Ada'yı bir çırpıda kucağıma aldım. "Gel bakalım," Kollarımın arasına aldığım Ada'nın ağlamasının geçmesi çok uzun sürmemişti. "Ama böyle her yalnız kaldığında ağlayacaksan çok işimiz var seninle." Bir yandan da sırtını sıvazlıyordum. Oysa yalnız uyandığında ağlaması çok normaldi, ben sesimi duysun da yatışsın diye aklıma gelen her şeyi saçma olup olmadığını düşünmeden söylüyordum.

Ada kafasını göğsüme yasladı ve ağlamasının ardından kalan sessiz iç çekişlerle bana sığındı. Küçük bir canın kokumu aldığında, sesimi duyduğunda sakinleşmesi benimle bu denli bir bağ kurması kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar güzel bir histi.

"Acıktın mı sen?" Biberonu bıraktığım yerden alarak yatağa doğru ilerledim ve üzerine oturdum. "Kesin acıkmışsındır. Yemek konusunda bana çekmişsin biliyor musun? Çok obursun."

Ada'yı kucağımda yatar pozisyona getirdim. Sıcaklığını kontrol ettiğim biberonu ağzına doğru uzattığımda beklediğimin aksine her zamanki gibi dudaklarını aralamamıştı. Kafasını sağa sola doğru çevirerek biberondan kaçmaya çalışmıştı. "Niye içmiyorsun?" İki saatlik uykudan uyanmıştı, aç olduğuna emindim.

Yüzünü ekşiterek ağlamaya başladığında biberonu komodinin üzerine bıraktım. Ada'yı doğrultarak kafasını omzuma yatırdım ve ağlamasının geçmesi için sırtını sıvazlamaya başladım. Diş çıkarma evresine geldiği için

bu aralar çok huysuzdu. Dün gece hiç uyumamış, Sonerle beni de uyutmamıştı. Soner sabah işe gittikten sonra da huysuzluğu devam etmişti. Artık yorgun düştüğünden mi bilinmez iki saat öncesinde zorla uykuya dalmıştı.

Ağlaması geçsin diye her şeyi yaptım. Altını değiştirdim, odanın içerisinde yürüdüm, en sevdiği şeyi yapıp türlü türlü şebekliklerle güldürmeye çalıştım hiçbiri başarılı olmuyordu. Ara sıra ağlaması diniyor, sessizce iç çekmekle yetiniyordu ama sonra yine ağlamaya devam ediyordu. Damağını kaşısın diye aldığımız oyuncağını bile eline vermiştim ama işe yaramamıştı.

Yarım saatin sonunda ben de uğraşmaktan yorgun düşmüştüm. Dün geceden gelen bir yorgunluktu bu ve şimdi Ada ağlamaya devam ederken bunu bir türlü geçiremediğim düşüncesiyle omuzlarım çökmüştü.

"Ama ben daha ne yapacağımı bilmiyorum ki," dedim titreyen sesimle. Normal zamanda ağlamasını dindiren hiçbir şey şu an başarılı olmuyordu. "Bir yerin mi acıyor? Ben bunu nasıl anlayacağım?"

Gözlerim dolu dolu bir şekilde cebimden telefonumu çıkardım. Rehbere girip annemin numarasını bulduğumda aramayı başlatıp telefonu kulağıma götürdüm. Ne zaman bir zorluk yaşasam annemi arardım. Bir annenin deneyiminden faydalanmak her zaman işe yarardı.

Annem aramayı cevaplar cevaplamaz neşeli sesiyle konuşmuştu. "Kızım nasılsın?"

"Anne," Sesim titrediğinde buna engel olmak için yutkundum. Bu esnada annem sesimdeki titremeyi fark etmiş ve telaşlanmıştı. "Beste, iyi misin anneciğim? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır," dedim içini rahatlatmak için. "Bir şey olmadı. Ben... Ada bu aralar diş çıkarıyor. Huysuzluğu üzerinde ve ağlamasını dindiremiyorum bir türlü. Ne yapmam lazım?"

Ada doğmadan önce annelikle alakalı çeşitli makaleler, dergiler, kitaplar okumuştum fakat böyle anlarda insanın zihni sıfırlanıyordu. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Altını değiştirdin mi?"

"Evet."

"Karnını doyurdun mu?"

"Mama yaptım içmedi bir türlü. Biberonu itiyor."

"Kendi sütünü denedin mi?"

"Denedim, içmedi."

Bu esnada Ada biraz önceye kıyasla biraz sakinleşmişti. Mavi renkteki gözlerini yüzüme çıkarmış telefonla konuşmakta olan beni izliyordu ama biliyordum ki bu sakinlik kısa süreliydi. Birazdan yine ağlamaya başlayacaktı. Bir yeri ağrısa hiç durmadan ağlardı ama Ada, zaman zaman sakinleşiyordu.

"Biraz daha dene, geçmezse hastaneye götür. Derdini anlatamaz ki ne olduğunu bilelim."

"Hep böyle mi olacak?" diye sordum. "O ağlayacak, ben susturamayacağım. Annesi olarak ona iyi gelemiyorum." Telefonun karşısından annemin onaylamaz mırıltısını duydum. "Saçmalıyorsun Beste, bebek bu. Ağlar da güler de. Diş çıkarma dönemleri hep böyledir. En ufak bir şeyde kendini suçlamayı bırak."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hem sen gördüğüm en iyi annelerden birisin," Ardından keyifli ve egoist bir tonlamayla ekledi. "Tabii kendimden sonra."

Dolu dolu olan gözlerime rağmen gülümsedim. Bakışlarım tekrardan Ada'ya kayarken bir eliyle üzerimdeki kazağı sıkıca kavradığını görmüştüm. Uyandığından beri ilk kez bu kadar usluydu.

"Hem Ada ağladığında kötü bir şey var sanıp çok fazla stres yapıyorsun. Senin böyle anlarda soğukkanlı olman gerek. Belki o da senin huzursuzluğunu hissedip daha kötü oluyordur."

"Elimde değil ki." diye cevap verdim. Bir bebek büyütmek görünülenden ve sanılandan daha zordu. O ağladığında insanın canı yanıyordu. O can acısıyla ne yapacağını bilemiyor ve kalakalıyordu.

"Alışman lazım artık anneciğim. İlk tecrüben olduğu gayet normal ama sonsuza dek böyle ilerlemez bu. Şimdi sakinleş ve Ada'ya odaklan tamam mı? Annesinin yanında olduğunu hisset ona. Baktın ki ağlamaya devam ediyor doktora götür," Annemin beni yatıştırma çabası yavaş yavaş da olsa bir sonuç gösteriyordu. "Anladın mı?"

"Anladım. Anne... Seni çok seviyorum."

Güldüğünü duydum. "Ben de seni bebeğim, ben de."

Arama sonlandığında telefonu yatağın üzerine bırakıp Ada'ya baktım. "Seni de çok seviyorum," dedim yanağından öperek. "Valla bak."

Ve beklenen an gerçekleşti. Ada dakikalardır süren sessizliğini bozup ağlamaya başladı. Derin bir nefes alıp verdim. Sakin olacaktım. Önce ben sakin olmalıydım ki Ada'ya iyi gelebileyim. Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra belki fikri değişmiştir diye elime aldığım biberonu ağzına doğru

yaklaştırdım. Yine kafasını sağa sola çevirerek biberonu reddettiğinde daha fazla zorlamadım.

Böyle anlarda Soner'in hiç eksisini görmediği bir yöntemi vardı. Belki işe yarar diyerek onu uygulamaya karar verdim. Ada'yı yatağın ortasına yatırıp ben de yanına uzanmadan önce beşiğinin içerisinden aldığım örtüyü üzerine örttüm. Bluzunun yakasına zincirle asılı olan emziğini eline tutuşturdum. Kendim ağzına sokmaya niyetlendiğimde geri tepiyordu. Kendisi eninde sonunda elindeki emziği fark edip ağzına götürecekti.

Yanına uzandığımda kolumu dirseğimden kırarak kafamın altına yerleştirip Ada'nın emziği tutmayan elini tuttum. Benimkilerin yanında minicik kalan parmaklarıyla incitmekten korkarak yavaş yavaş oynamaya başladım. Soner'in etkisinden mi bilinmez bu hareket artık bize fazlasıyla rahatlatıcı geliyordu. Ada ağladığında parmaklarıyla oynuyordu ve kısa süre sonra ağlaması diniyordu.

Ada'nın profilini incelerken ağlamaktan çatılan kaşlarının gevşediğini gördüm. Gülümsedim, işe yarayacak gibi görünüyordu. Yüz ifadesi yavaş yavaş normal bir hâl alırken ağlarken açılan ağzı kapanmıştı. Yattığım yerde uzanarak beni iyice hissetmesi için saçlarından öptüm. İlk doğduğunda tek tük olan saçları şimdi iyice çoğalmıştı.

Ada kafasını yana çevirip bana baktı. Ağlaması dinmişti ama yanaklarında hâlâ yaşlar vardı. Dirseğimin üzerinde doğrulup yanağındaki yaşları temizledikten sonra tekrar yatış pozisyonuna döndüm. Bu esnada Ada elinde tuttuğu emziği fark etmiş ve onu ağzına götürmüştü. Emziği emmeye başladığında boşta kalan elini yüzüme doğru uzattı. Bunu yapmak için hafifçe yana dönmesi gerekmişti ve bu sayede iyice dibime girmişti.

Parmakları dudaklarıma değdiğinde minik parmak uçlarına küçük bir öpücük bıraktım. Yetmedi defalarca kez öptüm.

Parmakları dudaklarımdan kayarak yavaşça aşağıya doğru indi. Yıllardır boynumda duran, Soner'in annesine ait olan kolyenin ucundaki melek kanatları figürünü tuttuğunda kolyeyi koparacağı için endişelensem de henüz o kadar güçlü olmadığı aklıma gelmişti. Zaten Ada da çekiştirmek gibi bir şey yapmamıştı. Kolyenin ucunu avucunun içine hapsetmiş ve elini orada tutmaya devam etmişti.

Yüzü boynuma gizlenmiş bir şekilde dakikalar geçip gitti. Ada bir daha ağlamadı. Düzgün devam eden nefes alış verişlerine bakılırsa çoktan uykuya dalmıştı bile.

Kolumu koruma iç güdüsü ile Ada'ya sararken tüm gece uyumamamanın etkisiyle gözlerime baskı yapan ağırlığa daha fazla direnemiyordum. Zaten direnmedim ve Adayla beraber huzurlu bir uykunun kollarına kendimi bıraktım.

❄

Soner'den...

Ada'nın uyuyor olma ihtimaline karşılık zili çalmak yerine cebimdeki anahtarı çıkararak yuvasına yerleştirdim. Anahtarı çevirip kapıyı açtım ve içeri girdim. Dikkatimi çeken ilk şey evin sessizliğiydi. Genelde eve geldiğimde Beste bir yerlerde konuşuyor olurdu ve sesi kulağıma kadar ulaşırdı. O yüzden ilk baştaki bu sessizlik başta garip gelmişti. Muhtemelen Ada uyuyordu, Beste de onu uyandırmamak için sessizce odalardan birisindeydi.

Kapıyı arkamdan kapatıp montumu yan taraftaki askılığa astıktan sonra ilk işim mutfağa bakmak olmuştu. Beste burada değildi. "Beste?" diye seslendim içeriye doğru.

Cevap gelmediğinde merdivenlere yöneldim. Üst kata ulaştığımda yatak odasının kapısının önünde, gördüğüm manzarayla adımlarım duraksamıştı. Yatağın ortasında uyuyan Beste'yi ve gözleri açık bir şekilde etrafa bakınan Ada'yı görmüştüm. Beste bir kolunu korumacı bir tavırla Ada'nın karnının üzerine atmıştı. Ada'nın bir eli ağzındaki emziğin üzerindeydi.

Omzum kapının pervazına yaslanırken gülümsedim. Hayatım boyunca şu görüntüyü görmek için yaşamış gibi hissediyordum.

Ada'nın etrafta gezinen bakışları bu tarafa döndüğünde beni görmüştü. Yattığı yerde heyecanla hareketlenirken ağzındaki emziği çıkardı ve gülerek bana bakmaya devam etti. Ellerini ve ayaklarını rastgele sallayıp duruyordu. Onu kucağıma almam içindi hep.

Olduğum yerde hareketlenerek odanın içerisindeki banyoda elimi ve güzelce yıkayıp odaya geri döndüm yatağa doğru yaklaştım. Bu hareketim Ada'yı daha da heyecanlandırmıştı ama ondan önce üstünde hiçbir örtü örtülü olmayan Beste'ye yönelmiştim. Yatağın üzerindeki örtüyü Beste'nin üzerine güzelce örttükten sonra kolunu Ada'nın üzerinden çektim. Bunları yaparken Ada'nın kıkırtıları kulağıma hoş bir melodi gibi geliyordu.

Ada'yı kucakladığımda gözlerim komodinin üzerindeki biberona kaydı. Biberonu da diğer elimle alarak Adayla beraber odadan çıktım. Beste sesleri duyup da uyanmasın diye kapıyı kapatıp merdivenlere yönelirken Ada

kafasını omzuma yaslamıştı. "Sarı kafa," diye konuştum. "Anneyi yorgun düşürüp uyutmuşsun, kendin ayaktasın."

Sanki anlamış gibi kıkır kıkır gülmeye devam ettiğinde ben de gülüp dudaklarımı saçlarının arasına gömdüm. Burnuma dolan mis gibi dalin kokusu eşliğinde saçlarından öpüp geri çekildiğimde merdivenleri bitirmiştim.

Ada ile birlikte mutfağa girdiğimde onu bebek sandalyesine oturttum. Ada kucaktan indiğine pek memnun olmamışsa da hâlâ çevresinde bir yerde olduğumu gördüğünden olsa gerek mızmızlanmamıştı. "Böyle yalnız kaldığınızda annen hep seninle konuşuyor değil mi?" Sorunun cevabını tahmin etmek öyle çok da zor değildi. Beste hep konuşurdu, daha karnındayken bile Adayla güçlü bir iletişimi vardı.

"Ben bu konuda onun kadar iyi olamam ama olmaya çalışırım," Biberonun içini boşaltıp suyun altında güzelce yıkamaya başladım. "Anneninkiler kadar ilgi çekici anlatabileceğim konular da yok aslında ama önemli değil, nasılsa anlamıyorsun."

Omzumun üzerinden arkamda kalan Ada'ya baktım. Hafifçe yana yatırdığı kafasını bebek koltuğunun sırt kısmına yaslamıştı. Daha şimdiden jestleri, mimikleri Beste'ninkilerin kopyası diyebileceğim kadar çok benziyordu ona. Beste'nin dediğine göre yüz hatlarını benden almıştı. Benden aldığı özelliğin sadece fiziksellikle sınırlı kalmış olması güzeldi.

Biberonu güzelce yıkadıktan sonra yerini ezbere bildiğim mama paketini çıkardım. "Sana masal anlatabilirim. Küçükken annem bana anlatırdı hep ama çoğu şu an aklımda değil. Kendim uyduracağım bir tane," Cezveye koyduğum suyu ocağın üzerine bırakıp ısınmasını beklerken biberonun içine toz mamadan ilave ettim. Beste ketılın zararlı olduğunu söylediği için Ada'ya mama yaparken onu kullanmıyorduk.

"Bir varmış bir yokmuş diye mi başlanıyordu?" Ne yaptığını merak ederek durup Ada'ya baktım. Kıyafetine asılı olan emziğini ağzına götürüyordu. "Hiç cevap da vermiyorsun. Neyse, evet öyle başlanıyordu. Bir varmış bir yokmuş... Günün birinde bir çocuk yaşarmış. Yaşarmış demeyelim de yaşamaya çalışırmış diyelim çünkü o, diğer çocuklar gibi iyi şartlar içerisinde büyümüyormuş. Hayat ona o şansı tanımamış. Annesi onu çok seviyormuş ama babası ondan nefret ediyormuş. Bu nefretin sebebini hiçbir zaman anlayamamış ama büyüdükçe öğrenmiş ki, yıllarca kendini suçlamasına rağmen aslında en suçsuz kişi kendisiymiş."

Neyse ki Ada hiçbir şey anlamıyordu. Aklı erişecek yaşta olsaydı böyle bir hikaye anlatmaya kalkışmazdım. "Sonra bir gün çocuk evde çok sıkılıp parka gitmeye karar vermiş. Orada kendinden iki yaş küçük bir kızla tanışmış. Kız başta onu sevmemiş ama ikisi de yıllar sonra tekrar karşılaşacaklarını, kızın çocuğu yeryüzündeki herkesten çok seveceğini tekrar karşılaştıkları gün gelene kadar bilememişler. Tekrar karşılaştıklarında ise... Kız son gördüğü zamandan o yana çok güzelleşmiş bir şekilde çıkmış karşısına. Çocuk gözlerini kızdan alamamış, aylarca bir cam yansımasından onu izlemekle yetinmiş. Hayatı boyunca hep en azıyla yetinmeye alışık olduğu için ufak bir yansımayla yetinmek onun için zor olmamış. Hem kızı rahatsız etmeye de hakkı yokmuş."

Konuşurken ara sıra Ada'yı kontrol ediyordum. İlgili ve dikkatli bakışları sanki gerçekten anlıyormuş gibi benden ayrılmıyordu. Beste alıştırdığından olsa gerek çevresinde konuşan birisi olduğunda sesi hiç çıkmıyor, sadece onu izlemekle ilgileniyordu.

"Aylar geçip gitmiş. Çocuğun hayattan tüm beklentisini, umudunu kestiği kaçınılmaz sonunu beklediği bir anda kız bir mesajla onun hayatına dahil olmuş. Kızın haberi yokmuş ama çoktan çocuğun hayatının tam merkezine oturmuş. Çocuk onunla ilgilenmiyor gibi görünse de kız pes etmemiş, her geçen gün yerini daha da sağlam hâle getirmiş. Artık istese de çocuğun hayatından çıkamazmış ve artık çocuk istese de kızı hayatından çıkaramazmış, kız izin vermezmiş."

Ilıklaşan suyu biberonun içerisine döktükten sonra biberonun kapağını kapattım ve içindekilerin karışması için havada sallayarak Ada'ya doğru döndüm. "Hikayenin sonu hiçbir zaman gelmemiş çünkü onların hikayesi henüz son bulmamış. Bir yerlerde çok huzurlu bir hayat yaşamaya devam ediyorlarmış. Birbirlerine olan sevgileri günbegün artmaya devam ediyormuş."

Ada'ya doğru yaklaşmaya başladığımda Ada hemen kollarını bana doğru uzatmıştı, onu kucağıma almam için. Kucaktan inmekten hiç hoşlanmıyordu.

Biberonu masanın üzerine bıraktım. Ellerimi sandalyenin kenarlarına yaslayıp önünde çöktüm. "Hikayedeki çocuğu babası hiç sevmemiş, ondan nefret etmiş ama ben seni çok seviyorum, seveceğim. O adam yukarıda bir yerlerde izliyorsa babalığın ne olduğunu hiç babalık yapmadığı oğlundan öğrenecek."

Ada ileriye doğru uzanarak küçük elleriyle yüzümü tutmaya çalıştığında gülümsemiştim. "Bence bu ben de seni seviyorum demek."

Çöktüğüm yerden doğrulup Ada'yı kucakladım ve biberonu da alarak salona geçtim. Adayla beraber koltuğa doğru ilerledim. Koltukta Ada'nın battaniyesi ile ona hazırlanmış özel bir kısım vardı. Ada'yı yumuşak battaniyesinin üzerine yatırıp koltuğa oturdum ve ağzındaki emziği çıkardım. Bu sırada Ada pek rahat durmuyor uzuvlarını gelişi güzel sallayıp duruyordu. Çok hareketli bir bebekti.

Üzerine doğru eğilerek dirseklerimi iki yanında koltuğa yasladım. Biberonun ucunu ağzına doğru götürdüğümde hiç hayır dememişti. Elleri hızla biberonu tutmak için havalanmıştı. Bir elimle biberonu destek amaçlı tutarken diğerinin baş parmağını yumuşak ve pürüzsüz yanaklarında gezdiriyordum.

Bu alışkanlık hâline gelmişti. Ada mamasını içerken onu izlemek, yüzünü sevmek hoşuma gidiyordu. Bazen Ada da benim ona yaptığım gibi elini yüzüme götürüyordu.

Ada mamasını içmeye devam ederken ara sıra tatlı mırıltılar çıkarıp biberonu ağzından çekmeye çalışıyordu. Biberonu ağzından çıkardığımda ise sanki bir şey anlatmak istercesine mırıldanmaları devam ediyordu. Anlamsız seslerdi ama çabası bile gülümsetmeye yetiyordu.

Ada mamasını bitirmek üzereyken merdivenlerden gürültülü bir ses geldi. Kafamı kaldırıp bu açıdan görünen merdivenlere baktığımda Beste'nin koşar adımlarla basamakları indiğini görmüştüm. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Merdivenleri bitirip salonun kapısının önüne geldiğinde beni görmüş ve gözlerini rahatlamış bir şekilde kapatmıştı.

Elini kalbinin üzerine götürdü. "Aklım çıktı, Soner." diye konuştu nefes nefese kalmış bir şekilde.

"Ne oldu?"

"Uyandığımda Ada'yı yanımda göremeyince yataktan düştü sandım. Sonra o an uyku sersemliğiyle senin eve gelmiş olabileceğin aklıma gelmedi. Korktum." Konuşması bittiğinde bakışları mamasını içen Ada'ya düştü ve yüzünde harika bir tebessüm oluştu.

"Uyumandan faydalanıp baba kız vakit geçirmek istedik," Annesini izlemekte olan Ada'ya döndüm. "Değil mi sarı kafa?"

Beste'nin yüzündeki gülümseme daha da büyürken kapıdan bir adım uzaklaştı. "Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum."

Beste aynı kat içerisindeki banyoya ilerlerken bakışlarım tekrar Ada'ya döndü. Bitmiş olan biberonu ağzından çekip ortadaki sehpanın üzerine bıraktım. "Gülüşünü gördün değil mi?" diye sordum Ada'nın yanaklarına bulaşmış olan mamaları temizlerken. "Evet, bence de çok güzeldi."

Kısa süre sonra Beste salona geri döndüğünde biraz daha kendinde görünüyordu. "Senin bütün huysuzluğun bana değil mi?" dedi Ada'ya bakarak. "Bütün gün ağlayıp durdu ya, bütün gün. Bir ara ben de oturup onunla beraber ağlayacaktım." Bu esnada koltukta hemen yanıma oturmuştu. Kolumu omzuna atarak Beste'yi kendime doğru çektiğimde saçlarının üzerine bir öpücük bıraktım.

"Öyle huysuzlukları bana yapıp beni üzmek istemez Ada." dediğimde Beste'nin kaşları yalandan bir sinirle çatılmıştı.

"Tüm garezi bana mı yani?"

Keyifle "Bence öyle." dedim. Homurdanarak kafasını göğsüme yasladı. Kollarını belime sardığında ikimizin de bakışları biraz ötemizde olan Ada'nın üzerindeydi. Elleriyle ayaklarının ucunu tutuyordu. Bu hareketi yapmayı yeni öğrenmişti ve garip bir şekilde bunu yapmaktan fazlasıyla keyif alıyordu.

Her yeni gün yeni şeyler öğreniyordu. Çoğuna şahitlik etmek güzel bir histi. İleride büyüdüğünde birçok şeyi benden ve Beste'den öğrenecekti. İlklerini bizimle öğrenecek olması heyecan vericiydi. Zamanında kardeşim için ilk deneyimlerini yaşatmayı çok istemişsem de öyle bir fırsatım olmamıştı ancak bu defa öyle olmayacaktı. Bu defa Ada büyüyecek ve ben her anına şahitlik edebilecektim. Şu an bile kardeşimden daha çok yaşamıştı.

"Bugün ne oldu biliyor musun?" diyerek Beste bütün gününü anlatmaya başladığında can kulağıyla onu dinlemeye başladım. Konuşmasını, o güzel sesiyle heyecanla bana bir şeyler anlatmasını seviyordum. Yıllardır sıkılmadığım, sonsuza kadar da sıkılmayacağım şeydi Beste'nin konuşmaları.

"Azrayla konuşurken dün Mustafa ile aralarında garip bir an yaşadıklarını öğrendim. Nasıl bir an olduğunu anlatmadı ama aralarındaki ilişkinin arkadaşlık mı yoksa daha ötesi mi olduğunu sorgulamaya başladığı bir anmış. Ben ikisini çok yakıştırıyorum. Bence eninde sonunda sevgili olacaklar ama en başında birbirlerine gıcık oldukları için pek kabullenmek istemiyorlar. Emre bu konudan yana oldukça memnun bu arada."

Anlatırken durup sesli bir şekilde güldü. Gülüşünü görme isteğiyle kafamı eğerek yüzüne baktım.

"Mustafa Azrayla vakit geçirdiği için onların yanına eskisi kadar çok gitmiyormuş. Bana ikisinin arasını yapmam için neredeyse yalvardı. Herkes kendi ekmeğinde işte. Sonra-"

Dayanamayıp çenesinden tutarak kafasını hafifçe yukarıya doğru kaldırdım ve dudaklarımızı birleştirdim. Beste buna dünden razı olduğu için bana uyum sağlaması çok da uzun sürmemişti.

Birbirimizden ayrılmamıza sebep olan şey Ada'dan çıkan huysuz mırıldanmalardı. İkimizin de bakışları ona dönerken gördüğüm manzarayla gülmüştüm. Olduğu yerde yüz üstü dönmüş dirseklerinin üzerinde duruyordu. Yüz üstü dönmeyi beceriyordu fakat tekrar eski konumuna dönmek konusunda aynı şekilde becerikli değildi. Sonra da birilerinin onu bu pozisyondan kurtarmasını neredeyse ağlayacak bir ifadeyle bekliyordu.

Uzanarak Ada'nın sırt üstü dönmesini sağladıktan sonra koltuk altlarından tutarak kucağıma aldım. Huysuzluğu anında geçerken birilerinin onu kucağına almasının verdiği sevinçle yüzünde kocaman bir gülüş oluşmuştu. "Oyun yapıyor ya," dedi Beste hayretle. "Oyun yapmayı da öğrenmiş."

"Karışma kızıma," dediğimde hayret dolu bakışları beni bulmuştu.

"Ben bu evde artık ezildiğimi hissediyorum. Bu baba kız işbirliği beni çok korkutuyor." Kucağımdaki Ada aynı annesi gibi kafasını göğsüme yasladığında huzur dolu bir iç çekmiştim.

"Korkmakta birazcık haklı olabilirsin."

"Cins ya..."

Aslında korkmasına gerek yoktu. Ada en az beni sevdiği kadar onu da seviyordu. Sadece babacı bir kız olmayacağı daha şimdiden belliydi. Ada elini uzatarak Beste'nin boynundaki kolyenin figürünü sıkıca kavradı. Bunu yaptığına birkaç kez şahit olmuştum. Nedenini anlamıyordum ama bir çeşit kendini güvende hissetmesi için içten bir dürtü olduğunu düşünüyordum.

Bir kolum Ada'ya diğeri Beste'ye sarılıyken kendimi dünyanın en huzurlu insanıymış gibi hissediyordum. Hayatımın ilk yirmi yılı hatırlamak istemediğim anılarla doluydu. O günleri düşünmek bile istemiyordum. Tedavi olurken öğrendiğim ve o zamandan beri uyguladığım bir şey vardı; bugünümle ve yarınımla ilgilenmek. Bugünüm hayatımın en huzur dolu anıydı, yarınım ise bundan katbekat daha huzur dolu olacaktı.

❄

Beste'den...

"Bak anne diyeceksin. An-ne. Yemin ederim o kadar zor değil ya. İki hece dört harflik bir kelime, zor bir şey değil." Ellerinden tutarak ayakta durmasını sağladığım Ada'ya baskı yaparken canım kızım beni hiç takmıyordu. Sadece gülüyordu ve yeminliymiş gibi o kelimeyi söylemiyordu. "Baban tembihledi seni anne deme diye değil mi? Kesin o yaptı."

Ada henüz yürüyemiyordu ama bir yerlerden destek aldığı müddetçe ayakta durabiliyordu. Emeklemekte artık çığır aşmıştı. Bazen o kadar hızlı emekliyordu ki bir yerden bir yere gitmesi saniyeler sürüyordu.

"Anne." diye tekrar ettim. "Hadi söyle bakayım anne."

Ada beni umursamıyordu. Dakikalarca süren uğraşım boşunaydı söylemeyecekti. Bu zamana kadar belli başlı kelimeleri söylemişti. Babam geldiğinde ona dede diyordu, mama diyebiliyordu ama anne ya da baba dememişti şimdiye kadar. Heyecanla ilk hangimize sesleneceğini merak ediyordum.

Ve biraz da anne demesi için baskı yaparak hile yapıyordum...

"Tamam, demezsen deme." dedim en sonunda pes ederek. Hiç beklemediğimiz bir anda anne veya baba diyeceği belliydi. Hep öyle olurdu çünkü. Emeklemesini de beklemiyorduk ta ki mutfakta Sonerle beraber yemeği hazırlarken oyun alanına bıraktığımız Ada emekleye emekleye yanımıza gelene kadar.

Ada'yı yere oturtarak ellerini bıraktığımda hemen yerdeki oyuncaklarına yönelmişti. Birkaç dakika kadar oyuncaklarıyla oynamasını izledikten sonra cebimden telefonumu çıkardım. "Bakalım sevdiceğimiz olan bey ne yapıyor?" Sevdiceğimiz diyordum çünkü bu evde Soner'e aşık iki kişi vardı.

Telefonumu açarak WhatsApp'a girdim ve gün içerisinde çektiğim bir fotoğrafı Soner'e gönderdim.

(Bu kısımdaki fotoğraflar tamamen temsili. Fiziksel özellikler uymasa da çok takılmayın.)

Beste;

Beste; Evde böyle bir minik fare var

Beste; Oradan oraya gidip geliyor

Beste; Ne yapmalıyım?

Kısa süre içerisinde çevrimiçi oldu.

Soner; Benim yerime öpmelisin

Kafamı telefondan kaldırıp Ada'ya baktım. "Gel aşkım," Ada'ya yaklaşarak yanaklarını öptüm ancak bunu yaparken fazla haşin davranmış olmalıydım ki, Ada eliyle yüzümü itmişti.

Beste; Öptüm

Soner; Şimdi de kendini Ada'ya öptür, benim yerime öpsün

Yanağımı Ada'nın suratına doğru yaklaştırdığımda Ada bu çağrıyı anlamış ve dudaklarını yanağıma bastırarak sulu sulu öpmüştü. Gülümseyerek geri çekildim.

Beste; Öptü

Soner; Güzel

Beste; Bu hasretimize dayanamayıp işten erken çıkıp gel anlamı taşıyan gizli bir mesajdır

Beste; Anlamadın o yüzden açıklayayım dedim

Soner; Aslında anlamıştım

Beste; Çık gel o zaman

Beste; Vicdansız hiç mi özlemedin bizi

Soner;

Soner; Özlediğimde buna bakıyorum

Soner; Geçmiyor ama dindiriyor

Fotoğrafa bakarken dudaklarımda oluşan gülümsemeyi engelleyememiştim. Bu fotoğrafta Ada yaklaşık dört aylık falan olmalıydı. Şimdiyse bir yaşına girecekti. Zamanın bu kadar hızlı akıp gidiyor olması büyüdüğünü görmek açısından güzel geliyordu ama bir yandan da bu kadar hızlı büyüdüğü için çok acımasızca geliyordu.

Beste; Bende de fotoğraflar var

Beste;

Beste;

Beste; Daha bir sürü var da tatlı komasına girmemek için galerime giremiyorum

Beste; Hadi çık gel

Soner; Bugün erken çıkacağım zaten Ada'nın doğum günü için

Soner; Öğlen vakti olmasını bekliyorum

Beste; Tamaamm

Beste; Öptüm <3

Telefonu kapatıp yatağın üzerine atarak Ada'ya baktığımda yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturduğunu görmüştüm. "Birilerinin uykusu gelmiş."

Ada kollarını bana doğru uzattığında onu kucağıma alarak beşiğine yatırdım. Uykusu geldiği için uyuması çok uzun sürmemişti. Tamamen uyuduğundan emin olduğumda dolaptan temiz kıyafetler çıkarıp odanın içerisindeki banyoya girdim. Duş alırken keyif yapan biriydim, saatlerce duşta kaldığım zamanlar olurdu eskiden ama Ada doğduktan sonra duş sürelerim kısalmak zorunda kalmıştı. Özellikle Soner'in evde olmadığı zamanlarda o kadar kısa sürede duş alıp çıkıyordum ki kendim bile şaşırıyordum bu duruma.

Bugün Ada'nın doğum günüydü. Henüz bir şeyler kavrayacak yaşta değildi ama ilk doğum günü olduğu için kutlamak istemiştik. Annemlerin ve arkadaş grubumuzun olduğu küçük bir kutlamaydı. Bizim evde yapılacaktı. Amaç birlik beraberlikti aslında.

Yirmi dakikalık bir duşun ardından odaya geri döndüğümde Ada'nın uyanmamış olmasını fırsat bilerek yatağa boylu boyunca uzandım. Akşam için her şey hazırdı sadece Soner'in gelirken pasta alması gerekiyordu.

Yattığım yerde telefonumla uğraşarak geçirdiğim epey uzun sürenin ardından merdivenlerden duyduğum adım sesiyle telefonu yatağa bırakıp beklemeye başladım. Kapı sesini üst kattayken duyamıyordum ama Soner'in geldiği belliydi çünkü Soner merdivenleri hep ağır ağır çıkardı. Adım seslerinden tanıyordum artık onu.

Odanın kapısında beliren bedenle beraber dirseklerimin üzerinde doğrulup gülümsedim. "Hoş geldin," dedim neşeyle.

Gülümsedi. "Hoş buldum."

"Pasta aldın mı?" diye sordum, Soner banyoya ilerlerken. Pasta önemli bir mevzuydu.

Dirseklerimin üzerinde durmayı bırakıp kafamı yatağa yasladım. Banyodan gelen su seslerine bakılırsa elini yüzünü yıkıyordu. "Aldım. Dolaba koydum yukarı çıkmadan."

Banyodan çıktığında yatağa doğru yürüdü. Göz ucuyla beşikte uyuyan Ada'ya baktığında adımlarını yavaşlatmıştı. Sessiz olmaya özen gösteriyordu ama ikimizin de bildiği bir şey vardı ki Ada top patlasa uyanmayacak kadar derin uykuya dalıyordu.

"Bugün ne öğrendim biliyor musun? Mustafa Azra'ya evlilik teklifi etmiş."

Soner tek dizini yatağa bastırarak bana doğru yaklaşırken "Onlar daha yeni sevgili olmamışlar mıydı?" diye sordu. Bana ulaştığında ellerini kafamın iki yanında yatağa yaslayarak üzerime doğru eğilmişti. Bu ani yakınlıkla nefesim kesilirken yutkunarak konuşmaya çalıştım. "Dört ay olmuştu."

Ellerimi göğsüne yasladım. "Yani hâli hazırda 2 yıldan uzun süredir tanışıyorlar. Birbirlerini sevdiklerini kabullenmeleri uzun sürdü sadece. Tanıyorlar birbirlerini. Mustafa dün teklif etmiş işte."

"Azra kabul etmiş mi?"

Kafamı onaylarcasına salladım. Dudaklarına bakmamaya çalışıyordum yoksa dayanamayıp öperdim. "Etmiş. Hatta Mustafa teklifi ederken 'İlk tanıştığımız zaman ilk kimin evleneceğinin kavgasını yapıyorduk. Aynı anda evlenip kavgayı berabere sonlandıralım.' demiş. Garip bir teklif ama olsun."

"Mustafa'dan beklenmeyecek sözler."

"Özünde ince ruhlu birisi aslında ama özünde işte. Azra gibi birisi zorla çıkarabildi." Mustafa çocuk ruhluydu, Azra ona göre daha olgundu. Bu konuda birbirlerini dengeliyorlardı.

"Sevindim onlar adına," dedi ve ardından yüzünün aldığını hoşnutsuz bir ifadeyle tamamladı. "Doğmamış bebeğimizin üzerinden iddiaya girmeleri bir işe yaramış."

Soner ve asla aşamadığı iddia konusu...

İddiayı Azra kazandığında Mustafa'yı bir gün boyunca kölesi yapmıştı. Zaten o günden sonra araları düzelmişti ve en azından ortamda arkadaş gibi davranabilir hâle gelmişlerdi. Şimdi de evleneceklerdi.

Düşüncelerimden Soner'in yüzünü yatağa dağılan nemli saçlarımın arasına gömmesi ve derin bir nefes almasıyla uzaklaşırken ellerimden birini ensesine götürüp oradaki saçlarıyla oynamaya başladım. Saçlarımı içine derin nefesler çekerek kokladıktan sonraki hedefi boynumdu. Boynuma derin bir öpücük bırakırken yine aynı şekilde derin bir nefes çekmişti içine.

"Çok güzel kokuyorsun," Yüzünü boynumdan çekmediği için sesi boğuktu.

"Ada'nın duş jelini kullandığım için olabilir. Benimki bitmişti."

"Genel bahsediyorum."

"Yaa," dedim cilveli bir şekilde. "Gerçekten mi?"

Kafasını kaldırıp şaşkınlıkla gözlerime baktı. "Bayağı uzun süredir cilve yapmıyordun bana."

"Uzun süre dediğin de iki gün falan."

"Günde sayısız kez yapmana alışınca..."

Kollarımı boynuna dolayarak "İstediğin cilve olsun," dedim. Boynundaki kollarım sayesinde yüzünü kendiminkine yaklaştırdım. Dudaklarımızın buluşması çok uzun sürmemişti. Dudaklarımı aralayarak Soner'e karşılık vermeye başladığımda Soner'in elini boynumla yüzüm arasındaki bölgede hissetmiştim. Baş parmağı çenemin üzerinde gezinirken kalan dört parmağı boynuma hafif bir baskı uyguluyordu.

Derken Ada'dan duyduğumuz mırıldanma sesiyle dudaklarımız ayrıldı. İkimiz de kafamızı beşiğin olduğu tarafa çevirmiştik. "Bence hissediyor," dedim nefes nefese. "Her seferinde bu kadar denk getirmesi imkansız."

Elaları gözlerime dönerken kafasını salladı yavaşça. "Şu an emin oldum."

Önce minik eller beşiğin kenarına tutundu. Hemen ardından önce sarı bir kafa sonra da Ada'nın uyurken kızaran yüzü girdi görüş açımıza. Ada etrafa hoşnutsuz bakışlar atarak bakınırken gözleri bizi gördüğünde güldü ve olduğu yerde zıplamaya başladı. Bu kadar çabuk ayılabiliyor olması da garip geliyordu bana.

"Günaydın aşkım," dedim Ada'ya hitaben. Ada olduğu yerde iyice coşarken Soner'in bakışları bana dönmüştü. "Sana demedim."

"Bu yine de aşkın olduğum gerçeğini değiştirmez." dedi muzip bir tavırla. Sonra üzerimden kalkmış ve yataktan inerek beşiğe ilerlemişti. Hissettiğim boşluk hissiyle dudağım bükülürken Ada, babası ona doğru yaklaştığı için oldukça mutluydu. Soner, Ada'yı kucaklayıp bana doğru döndüğünde "Biz yemeğimizi yemeye gidiyoruz." demiş ve Ada'nın biberonunu eline almıştı.

"Size afiyet olsun, ben burada dışlanmaya devam edeceğim." dedim trip atar gibi soğuk bir tavırla.

Yatağa yaklaşıp kucağındaki Ada'yı indirmeden bana doğru eğildi. "Hadi anneyi öp de onu dışlamadığımızı anlasın." Öpmenin ne demek olduğunu Ada biliyordu. Bu yüzden ellerini yüzüme yerleştirip yanağıma salyalı bir öpücük bıraktı. Gülmemek için kendimi zor tutarken diğer yanağıma da Soner tarafından bir öpücük bırakılmıştı.

"Şimdi gidebiliriz." Adayla beraber odadan çıktıklarında olduğum yerde yana doğru dönerek yastığa sarıldım.

Çok seviyordum, çok...

Akşam vakti geldiğinde ev dolup taşmıştı. Önce annemler gelmişti hemen ardından genç kesim gelmişti. Tüm herkesin ilgisinin toplandığı tek

bir kişi vardı; Ada. Şüphesiz Ada el üstünde tutulmaktan yana çok mutluydu. Daha bir yaşına tam anlamıyla basmadan bile ilgi delisiydi.

Mutfakta Seray'ın yardımıyla tabakları hazırlamakla meşgulken Soner'in bana seslendiğini duyarak arkamı döndüm. "Beste?" Kucağında Ada ile beraber bu tarafa doğru geliyordu.

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan Ada'nın sesi duyuldu. "Beste!" dedi cıvıl cıvıl sesiyle, Soner'i taklit ederek. Tabii onun ağzından daha çok *beşe* der gibi çıkmıştı.

Anne demesini beklediğim kızımın adımla seslenmesi şoku...

Soner şaşkınlıkla karışık bir gülüşle Ada'ya bakarken benim de ondan pek eksik kalır yanım yoktu. Ada gülümseyerek kafasını omzuna yatırdı. "Yemin ederim karşımda Beste'yi görüyorum ya," dedi Seray. "Minik kopyanı koymuşlar karşımıza."

Genelde Soner'e cilve yaparken kullandığım jestlerimi, mimiklerimi Ada'da görmek hoşuma gidiyordu. "Sen ne diyecektin?" diye sordum Soner'e.

"Pastayı ne zaman keseriz diye soracaktım. Bir de Ada'nın emziğini gördün mü?"

"Emziği yukarıda beşiğindedir muhtemelen. Pastayı da şu tabakları hâlledince çıkarırız." dediğimde kafasını sallayarak onayladı ve salona geri döndü. Herkes kendi hâlinde sohbette olduğu için salona uğultulu sesler hâkimdi. Mutfaktaki işime geri dönmeden önce Soner'in Ada'yı babama verdiğini ve muhtemelen emziğini almak için salondan çıktığını görmüştüm.

Serayla beraber tüm tabakları hazırladıklarımla doldurduğumuzda buzdolabına yöneldim. Soner'in aldığı meyveli pastayı içinden çıkardıktan sonra üzerini renkli mumlarla süsledim. Bu mumları sırf fotoğraflarda görünsün diye koyuyordum. Muhtemelen ben ya da Soner üflerdik.

Pastayı iki elimle sıkıca tutarak salonun sol köşesindeki masaya bıraktım. Arkamı dönüp etrafa bakındığımda babamın Ada'yı yere bıraktığını ve Ada'nın koltuğun kenarına tutanarak ayağa kalktığını görmüştüm. Babam kafasını kaldırarak bana baktı.

"Yürüyecek bu, az kaldı."

Gülümseyerek Ada'ya çevirdim bakışlarımı. "Umarım o ilk anı kaçırmayız."

"Sen doğum gününden bir hafta sonra yürümeye başlamıştın," dedi annem hüzünlü bir gülümsemeyle.

Ada elini koltuktan çektiğinde babam düşmesin diye ani bir refleksle ellerini Ada'ya yaklaştırmıştı ama düşündüğümüzün aksine Ada düşmemişti. Destek almadan ayakta durduğunu görünce heyecanla Ada'ya doğru birkaç adım attım. Sonra korkutup da düşürmemek için geri adımladım.

"Ha gayret," dedi bizi izlemekte olan Emre. "Zorla biraz daha."

Ama Ada beklentilerimize rağmen yürümek için bir adım atmadı. Olduğu yerde durmaya devam etti. Yine de bir yerden destek almadan ayakta durabiliyor olması bile büyük bir gelişmeydi. Bu sevinçle beraber kızımı kucaklamak için yanına ilerliyordum ki elinde emzikle salona giren Sonerle beraber Ada işaret parmağını Soner'e doğru, daha çok emziğini işaret ediyordu, uzatmış ve gülmüştü.

Sonra ise ayağını ileri atarak ilk adımını babasına doğru atmıştı. Ardından ise ikinci adımını... Büyük bir heyecanla üçüncüsünü beklerken dengesini kaybedip yere düşmüştü. Canım acıyormuşçasına yüzüm buruşurken Ada'nın dudakları büküldü. Bir ağlamanın geleceğini önden anlayan Soner hızla Ada'yı yerden kaldırıp üzerine düştüğü kolunu ovuşturmaya başladı. Böylelikle ağlaması başlamadan dinmiş oldu.

"Yaa keşke kayıda alabilseydim," dediğim sırada Soner, Ada'ya emziğini vermişti.

Annem teselli verircesine konuştu. "En azından ikinizden birisi kaçırmadı ilk adımını."

Soner, Adayla konuşarak, mırıldamalar şeklinde olduğu için ne söylediğini çözemiyordum, yemek masasına doğru ilerlerken cebimden çakmağı çıkararak masaya yaklaştım. Her ne söylüyorsa Soner oldukça keyifli görünüyordu ve Ada'nın da anlamasa bile yüzünde güller açıyordu.

"Hadi pastayı keselim," dedim çakmakla pastanın üzerindeki mumları yakmaya başlarken.

Daha birincisini yakmak üzereyken sandalyeye oturan Soner'in kucağındaki Ada ileri atıldı. Her ne kadar Soner engellemeye çalışsa da eliyle pastayı çoktan avuçlamıştı bile. Şaşkınlıkla bakakalmaktan başka bir şey yapamamıştım o an.

Soner "Yaramaz, sarı kafa." dediğinde yüzünde gülümseme olduğu için Ada da gülmüştü.

"Al işte," dedi Mustafa. "Bir yaşındaki velede doğum günü kutlaması hazırlasanız olacak olan bu."

Soner'in ters bakışları Mustafa'yı buldu. "Kızıma bir daha velet demeye kalkışırsan seni atarım bu evden."

Mustafa ürkerek yutkunsa da belli etmemeye çalışıp kafasını salladı. "Alışkanlık, pardon."

Ada kendi hâlinde avuçladığı pastayı yiyordu. İnsan kızamıyordu da...

"Pasta iyice dağılmadan keselim bence, mum üfleyemeyeceğimiz belli oldu." dedim pasta tabağını kendime doğru çekerken. Ada avuçladığı kısmı yeterince dağıtmıştı zaten. Pastayla beraber mutfağa ilerlerken Ada yerde kendi hâlinde durmakta olan Merlin'i görüp kendisini yere atmak istemişti.

Soner, Ada'nın ellerini temizledikten sonra onu Merlin'in yanına bıraktı ve her zaman yaptığı gibi her ihtimale karşılık yanlarına oturdu. Merlin garip bir şekilde Ada'ya karşı hiç saldırmacı değildi. Bize ne yaparsa yapsın aynısını Ada'ya yapmıyordu fakat Soner, Ada Merlinle oynamak istediği zamanlarda tedbir amacıyla yanlarından ayrılmıyordu.

Salonla mutfağı ayıran tezgâhın üzerine pastayı bırakarak arkamı döndüm ve tezgâha yaslandım. Her defasında kalbimi yumuşatan bu görüntüden alamıyordum bakışlarımı. Nerede olursak olalım, ne durumda olursak olalım hayranlığımı gizleyemiyordum. Baba olmak Soner'e o kadar yakışmıştı ki...

Hep hayal etmiştim, bir gün çocuğumuz olduğunda nasıl ebeveynler olacağımızı. Yaşadıklarımız hayallerimin de ötesindeydi.

Onları izlemeye devam ederken Soner hissetmiş gibi kafasını kaldırdı ve bakışlarını doğrudan bana çevirdi. Yüzümde farkında olmadığım bir gülümseme olmalıydı ki Soner de aynı şekilde karşılık vermişti bana.

İç çekerek önüme döndüm ve pastayı dilimlemek için bıçağı kavradım.

Kendimi yeryüzünün en şanslı insanı gibi hissetmekten hiçbir zaman vazgeçemeyecektim sanırım. Soner ve Ada buna bir an bile izin vermeyeceklerdi.

❄

Bütün gece nöbet tutmanın verdiği yorgunluk yüzünden uyuşuk adımlarla asansörden çıktığımda çantamı açıp anahtarımı aramaya başladım. Sonerle Ada çoktan uyanmış olmalıydılar, Soner biraz sonra işe gidecekti ama onların merdivenlerden inip kapıyı açmalarını beklemek çok uzun bir süre gibi gelmişti gözüme.

Anahtarım yardımıyla kapıyı açıp ayakkabılarımı çıkararak içeri girdiğimde evin içerisinden aldığım omlet kokuları tahmin ettiğim gibi çoktan uyanmış olduklarının kanıtıydı. Kapıyı kapatıp salona yöneldiğimde

yemek masasının üstünün kahvaltılıklarla dolu olduğunu ama Sonerle Ada'nın ortalıkta olmadığını görmüştüm.

Nerede olduklarını sorgulamama gerek kalmadan evin içinde bir yerlerden Ada'nın cıvıl cıvıl sesini duymuştum. Sesi takip ederek bu kattaki banyoya kadar ulaştığımda yarısı açık olan kapının önünde durup tüm yorgunluğumu birkaç saniye içerisinde geçirecek büyüye sahip manzaraya baktım hayranlıkla.

Ada lavabonun kenarındaki geniş boşluğa yüzü aynaya dönük olacak şekilde oturmuştu. Soner, Ada'nın ıslak saçlarını dikkatli ve özenli bir şekilde tarıyordu. Ada ise bu esnada ona bir şeyler anlatıyordu.

"O çocuk benim eşyamı izinsiz almaya kalkıştı, ben de onu düzgünce uyardım ama sonra yine aynısını yaptı. Onun da oyuncakları var ama hep benimkileri almak istiyor, neden bilmiyorum." Tabii tüm bunları anlatırken henüz dört yaşında olduğu için bazı kelimeler ağzından tam anlamıyla düzgün bir biçimde çıkmıyordu. Bu onu benim gözümde daha tatlı hâle getiriyordu, ısıra ısıra sevesim geliyordu.

"Kimmiş o çocuk?" Göremesem de Soner'in kaşlarının çatıldığına neredeyse emindim. Fazlasıyla kıskanç bir kız babası olmuştu.

"Adı Uğur. Hep benimle uğraşıyor, nefret ediyorum ondan."

Ada bu yıl kreşe gitmeye başlamıştı. İnsan ilişkilerinden geri kalmaması, şimdiden bu yönünü geliştirsin diye verdiğimiz bir karardı. Atılgan bir çocuktu, gittiği yere kolayca adaptasyon sağlayabiliyordu ve kreşte de zorlanmamıştı. İlk gün eve geldiğinde çoktan üç arkadaşı olmuştu bile.

"Hayır," diye nazikçe uyardı Ada'yı Soner. "Nefret yok. Nefret çok güçlü bir duygudur. Kimseden nefret edecek kadar kendini yorma."

"Ama onu hiç sevmiyorum." dedi Ada dudağını bükerek.

"Sevmeyi dene, oyuncaklarını onunla paylaşmayı dene. Sen oyuncaklarınla oynatmadığın için böyle davranıyor olabilir. Ona düzgünce yaklaşırsan düzgünce karşılık alırsın." Kıskansa da bir ebeveyn olarak yapması gereken bir şeyi yapmıştı. Çocukları doğruya yönlendirmek gelişimleri açısından en doğru şeydi.

Bir kez daha Soner'in ne kadar iyi bir baba olduğundan emin olmuştum. Ada doğana kadar hep çok korkmuştu ama onu kucağına aldığı andan bu yana kadar tek bir hatasını görmemiştim. Her gün bir önceki günden daha iyi olmak için çabalıyordu.

"Oyuncaklarımı paylaşmak zorunda mıyım?"

"Paylaşmak güzeldir." Ada'nın saçlarını taramayı bitirmişti. Saçlarını ortadan ayırıyordu.

"Ama oyuncaklarımı çok seviyorum. Onları siz aldınız, ya Uğur kırarsa?"

"Yenisini alırız güzelim," dedi Soner, Ada'nın kafasının üstünü öperken. "Sorun değil böyle şeyler."

Ada mutlu olmuş bir şekilde kafasını sallayıp hevesle gülümsedi. "Tamam o zaman Uğur oyuncaklarımla oynayabilir."

Sonraki saniye Ada, aynanın yansımasından beni fark etmişti. "Annee!" dedi neşeyle harfleri uzatarak.

Kapıyı tamamen açarak içeri girdiğimde Soner'in de bakışları bana dönmüştü. Gülümseyerek "Aşkım," dedim aynı Ada gibi neşeyle. Ada oturduğu yerden kalkıp lavabonun kenarlarında yürüyerek bana doğru gelmeyi amaçlarken düşmesin diye Soner hemen yanında elleriyle koruma sağlıyordu. Lavaboya yanaştığımda Ada kollarını açarak adeta boynuma atladığında sıkıca sarıldım küçük bedenine.

"Çok özledim seni." dedi kafasını omzuma yaslayarak.

"Ben de seni bebeğim."

"Şimdi de ben dışlanıyorum." diyen Sonerle beraber gülümseyerek ona yaklaştım. Ada'nın yüzünün bize dönük olmamasını fırsat bilerek dudaklarından hızlı bir şekilde öpüp geri çekildiğimde sersemlemiş bir şekilde gülümsemişti.

"Seni de özledim, özlemez olur muyum?" Dün sabahtan beri hastanedeydim, tam bir gün boyunca ikisinden uzakta kalınca insan özlüyordu ister istemez. Gece Ada'nın isteği üzerine görüntülü konuşmuştuk ama acil gelen hasta yüzünden kısa kesmek zorunda kalmıştık.

"İyi," dedi Soner. "Dışlanmadığıma sevindim." Gülerek Soner'in yüzüne bakmaya devam ederken Ada kafasını omzumdan kaldırdı. "Anne bak," diyerek ayağını ileriye doğru uzattı görebilmem için. "Çorabımda Merlin var. Babam giydirdi."

Beyaz renkteki çorabın üzerinde turuncu turuncu kediler vardı.

"Harika bir çorapmış, bayıldım."

"Evet, şimdi de babam saçlarımı örecek." Benimle yeterince hasret giderdiğini düşündüğünden olsa gerek kollarını Soner'e doğru uzatmıştı. Soner, Ada'yı benden alarak biraz önceki gibi lavabonun kenarına oturttu. "Sabah sabah nereden esti banyoya girmek?" diye sordum kalçamı lavaboya yaslarken.

Soruma Soner keyifle cevap verdi. "Ada kahvaltıyı hazırlarken üzerine reçel kavanozunu döktü. Aslında sadece kıyafetlerine gelmişti ama banyoya girip temizleneceğim diye ısrar etti."

Ada'nın saçlarını ortadan ikiye simetrik bir şekilde ayırdı Soner. İlk sol tarafı örmeye başlamıştı. "Ben biliyordum bunun başımıza geleceğini. Başak burcu özellikleri işte, çıkıyor yavaş yavaş."

"Aslında seni örnek alıyor," dedi Soner, kısa bir an bakışlarını bana çevirerek. "Sen farkında değilsin belki ama sen ne yapsan onu yapıyor. Mesela masayı siliyorsun, mutfağa döndüğünde Ada da ıslak mendil alıp masayı siliyor. Titizliği burcundan değil seni rol model almasından dolayı."

Gözlerim Ada'ya kaydı. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp aynada oluşan buharı eliyle silmeye çalışıyordu. "Bunu fark etmemiştim."

"Dün ne yaptı biliyor musun? Sen yapıyorsun diye bileğimden öptü," dediğinde sesinde gizli bir sevinç vardı. Bileğindeki izleri hep öperdim. "Kendince gözlemlemiş, dün sen yokken 'bugün öpme sırası bende' deyip öptü."

Bunu anlatırken ki ses tonu içime işlemişti. Evet, geçtiğimiz onca yılda ben Soner'e iyi gelmiştim. Çok iyi gelmiştim ama Ada da en az benim kadar iyi gelmişti. Ada doğduktan sonraki değişimi çok hızlıydı. Her geçen gün daha da iyileşiyordu. Ruhu iyileşiyordu.

Geçmişte kötü birer anıdan ibaret olan her şey yerini güzelliklere bırakmıştı. Aklına geldikçe canı eskisi kadar yanmıyordu. Ada ve ben ona çok iyi gelmiştik, bir aileye sahip olması ona iyi gelmişti.

Ben düşüncelere dalmış giderken Soner, Ada'nın saçlarını örmeyi bitirmişti. "Beğendin mi?" diye sordu aynadan Ada'ya bakarak.

"Çok güzel olmuş," Ada oturduğu yerden kalkarak kollarını lavabonun üzerinde olduğu için hemen hemen aynı boylara geldiği babasının boynuna doladı. "Teşekkür ederim." Soner de ellerini Ada'nın sırtına götürdüğünde karşımdaki görüntüyü tebessümle izledim.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Soner, Ada'yı yere indirmişti. "Aşkım hadi sen kahvaltı masasına git, biz geliyoruz." dediğimde Ada kafasını sallayıp koşarak banyodan çıktı.

Soner arkasından "Koşma düşeceksin!" diye seslenmişti.

Gülümseyerek Soner'e doğru dönüp kollarımı boynuna doladım. Kolları belimdeki yerini alırken dudaklarına saniyelik bir öpücük bırakıp geri çekilmiştim. "Ne yaptınız ben yokken?"

"Pek bir şey yaptığımız söylenemez. Dün akşamüstü Ada'yı parka götürdüm canı sıkıldığı için. Akşam beraber çizgi film izledik. Gece de Ada'ya kitap okudum, öyle uyudu. Sabah kahvaltı hazırlamaya yardım etmek istedi. Sakarlığı tuttuğu içi reçel kavanozunu üzerine boşalttı. Ada'ya duş aldırdım sonra da sen geldin."

Sırıtarak Soner'in omzuna birkaç kez peş peşe vurdum. "Sen iyice iyi aile babası oldun, he."

"Kötü bir şey olduğunu sanmıyorum." dedi gözleri kısılırken.

"Değil tabii, aksine seninle gurur duymam gerektiğini hatırlatıyor bana." Sorarcasına kaşlarını havalandırdı. "Ben hamileyken yaşadığın korkuyu düşününce... Bence sen de kendinle gurur duymalısın. Ada senin gibi bir babaya sahip olduğu için çok şanslı."

Çoğu çocuk bu kadar şanslı olamıyordu ne yazık ki. En büyük örneği de karşımda duruyordu mesela. En çok korktuğu zamanlarda hep babamdan tavsiye almıştı, o da bir kız babası olduğu için.

"Ne desem bilemiyorum." dedi bakışlarını benden kaçırarak. "Böyle bir duyguyu yaşayacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi. Evleneceğim, baba olacağım... Sen olmasan bunların hiçbiri olmazdı."

Ve Soner olmasaydı ben de bu kadar seveceğim, sevileceğim bir ilişkisinin içerisinde olur muydum bilmiyordum. Onun gibi birisini zor bulurdum sanırım.

"Ve Beste," dedi elalarını gözlerime çevirerek. "Ada büyüdüğünde olur da geçmişimi merak ederse tüm detayları bilmesin olur mu?" Sıkıntıyla nefesini verdi. "Uyuşturucu bağımlısı olduğum kısımları."

"Neden bilmesini istemiyorsun?"

"Benden soğumasını istemiyorum. Uyuşturucunun kötü bir şey olduğunu öğrendiğinde benim de kötü birisi olduğumu düşünecektir."

Ada'nın aklı ermeye başladığında illaki neden baba tarafı akrabalarının olmadığını sorgulayacaktı. Belki o zamanlar değil ama genç kız olduğunda gerçekten öğrenmek isteyecekti ve babasının yaşadıklarını öğrenecekti.

"Ada'yı duygusuz, empatisiz birisi olarak yetiştirmiyoruz. Evet sorgular ve öğrenir ancak sandığının aksine senden soğumaz. Senin o illete bile isteye bağımlı olmadığını anlar. Hani diyorsun ya seni rol model alıyor diye, işte o zaman da seni rol model olarak benimser çünkü ne kadar güçlü bir babası olduğunun farkına varır. Ama yine de istemiyorsan tamam, o kısmını anlatmayız ona."

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı. "O zamana dek düşünmem gerek."

"Daha önümüzde uzun bir süre var." dediğimde kafasını sallayarak onaylamıştı. Konuyu dağıtmak için "Hadi kahvaltıya geçelim, kurt gibi açım." diye ekleme yaptım.

Soner banyodan çıkmadan önce son bir defa daha dudaklarımı öptükten sonra birbirimizden ayrıldık. Elimi, yüzümü yıkadım ve beraber el ele kapıdan çıktık. Salona ulaştığımızda gördüğüm yemek masasıyla ne kadar aç olduğumun bir kez daha farkına varmıştım. Kendi sandalyesine oturmuş ama henüz kahvaltısını yapmaya başlamamış olan Ada'nın yanındaki yerimi alırken "Niye yemeye başlamadın?" diye sordum.

Soner tam karşımıza oturmadan önce Ada'nın meyve suyunu ve çaylarımızı doldurup getirdi. "Tek başıma yemek istemiyorum."

"Peki." dedim fazla sorgulamadan.

Bütün kahvaltı Ada'nın hevesle bir şeyler anlatması ve asla yerinde duramaması ile geçti. Vücudu bir türlü sabit durmuyordu, hiçbir şey yapmasa bile oturduğu yerde henüz yere değmeyen ayaklarını sallayıp duruyordu. Bazen kendi başına yemeye çalışırken masanın üzerine bir şeyler döküyordu ama hemen kağıt havlu alıp temizlemeye çalışıyordu kendince.

Bence yaşıtlarına göre fazlasıyla akıllıydı.

Kahvaltı bittiğinde Soner'in işe gitmesi gerektiği için evden bir an önce çıkması gerekiyordu fakat kapının önündeki Ada onun işini pek de kolaylaştırmıyordu. Soner'in yüzünü öpücüklere boğuyordu. Öptüğü yerleri 'bir kez daha öpeyim' diyerek tekrar tekrar öpüyordu. Soner ona kıyamadığı için kendisi de Ada'dan bir türlü kopamıyordu.

"Güzelim ama gitmem lazım," dedi Soner, zorlukla Ada'dan ayrılıp çöktüğü yerden kalktığında. "Akşam bunu telafi edelim olur mu?"

Ada'nın dudağı bükülse de onaylarcasına kafasını sallamıştı. "Görüşürüz babacığım." dedi nazlı nazlı.

Ben de Soner'i öptükten sonra nihayet kapıyı kapatabilmiştik. Masayı toparlamak üzere salona geçtiğimde Ada peşime takıldı. Evin içinde sürekli peşinde dolaşan küçük bir canlının olması insanın içini sıcacık yapıyordu.

Masadaki tüm tabakları tezgâhın üzerine yığdığımda sıra sudan geçirip makineye dizmeye gelmişti ve bu kısımda hep olduğu gibi Ada bana yardım ediyordu. Kendi isteğiyle yaptığı için hevesini kırmamak adına bana yardım etmesine izin veriyordum. Sudan geçirdiğim tabağı Ada'ya uzattığımda elimden aldı ve makineye düzgünce yerleştirdi.

Bütün hepsi bitene kadar sesini çıkarmadan bana yardım etmişti. Gülümsememi yüzümden silemezken işimiz bittiğinde Ada'yı kucaklayıp yanaklarını hunharca öpmüştüm. "En yakın arkadaşımı doğurmuşum resmen, sen nesin böyle?"

Sevilmek Ada'nın çok hoşuna gidiyordu. Bu yüzden bu sevgi gösterime karşılık kıkır kıkır gülerek kollarını boynuma sarmıştı. Yanaklarına yaptığım istila bittiğinde geri çekilip Ada'nın yüzüne baktım. "Şimdi anne biraz uyusun, çok yorgun."

"Ada da anneyle beraber uyusun." dedi Ada tatlı tatlı.

Mutfaktan çıkarak merdivenlere doğru yöneldim. "Uyusun bakalım." Yatak odasına çıktığımızda ilk işim Ada'yı yatağa bırakıp üzerimi değiştirmek olmuştu. Pijamalarımı üzerime geçirerek yatağa doğru ilerledim. "Anne sürprizimizi babama ne zaman söyleyeceğiz?"

"Bugün söyleyelim bebeğim," dediğimde hevesle kafasını salladı.

"Babam çok sevinecek."

Yatağın içerisine girip üzerimize örtüyü çektim ve Ada'ya doğru döndüm. Ada da bana doğru dönmüş ve gülümsemişti. Fazlasıyla yorgun olduğum için yatağın sıcaklığında mayışmam kısa sürmüştü. Ada yatağın içinde aşağı doğru kayıp kafasını omzuma yasladığında kollarımla sıkıca sardım bedenini.

Gözlerim kapandıktan birkaç saniye sonra Ada'nın boynumdaki kolyenin ucunu kavradığını hissetmiştim. Dakikalar içerisinde de uykuya dalmıştım.

❄

Salondan içeriye giriş yaptığımda oyun alanında oyuncaklarıyla uğraşan Ada ve koltukta yarı uzanır pozisyonda telefonuyla uğraşan Soner arasında gidip geldi bakışlarım. Adayla uyandığımızdan beri oyun oynadığımız için adımlarımı koltuğa doğru yönlendirdim. Birazcık sevdiğimiz beye sırnaşma vaktiydi.

Koltuğun üzerine çıkıp Soner'in bacaklarının arasında kendime yer edinerek üzerine uzandım ve kafamı göğsüne yasladım. Kollarımı da beline sararken Soner elindeki telefonu bırakmış ve beni kollarının arasına almıştı. Açık olan televizyonun ekranına baktığımda yabancı bir filmin oynadığını görmüştüm.

Soner'in dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettiğimde gülümsedim. Elleri ağır ağır sırtımda gezinirken huzurla dolan kalbimle gözlerimi kapattım.

Çok değil biraz sonra Ada oyun alanından çıkıp koşarak bizim yanımıza gelmişti. Koltuğun üzerine çıkıp o da benim sırtıma yattığında sesli bir şekilde gülmüştüm. Ada'yı düşürmemeye dikkat ederek yattığım yerde dönüp sırtımı Soner'in göğsüne yasladım ve Ada'yı kucağıma çektim. "Aile kucaklaşması," dedi Ada, göğsüme sığınırken. "En sevdiğim."

Soner'in kolları ikimizi birden sararken Ada kafasını göğsümden kaldırıp yüzüme baktı. "Babama sürprizimizi söyleyecek miyiz?"

"Neymiş o sürpriz?" dediğinde Soner, nefesi boynuma çarpmıştı. Benim ona karşı heyecanımı bir an bile olsa kaybetmeyişime ben de şaşırıyordum. Yıllar geçse de hisler ilk günkü kadar diriydi.

"Söyleyecek miyiz anne?" dedi Ada. Benden onay almadan söylemek istemediği belliydi.

"Sen söylemek ister misin?" diye sorduğumda hevesli bir şekilde kafasını sallamıştı.

Soner'in sabırsızca nefes alıp verdiğini işittiğimde gülümsedim ve arka cebime yerleştirdiğim fotoğraf karesini biraz zorlanarak da olsa cebimden çıkardım. Ada'ya doğru uzattım. Ada bu fotoğrafı defalarca kez incelemişti zaten. Onun için böyle şeyler fazlasıyla hayal ötesiydi.

Soner şüpheyle konuştu. "Ne çeviriyorsunuz siz gizli gizli benden?"

Göğsüne yasladığım kafamı geriye doğru atarak Soner'e bakmaya çalıştım. "Bilmem, ne gizliyoruz?" dedim. Ada ultrason fotoğrafını aldığı gibi elinde havada salladı.

"Baba bak!" Diğer elinin işaret parmağını fotoğrafın üzerindeki siyahlıklara yasladı. "Burada bebek varmış, benim kardeşim olacakmış."

Temas hâlinde olduğumuzdan dolayı Soner'in kasılan kaslarını hissetmem zor olmamıştı. Merakla gözlerine bakmaya devam ettim. Ada'nın elinde tuttuğu ultrason fotoğrafından ayırmıyordu bakışlarını. Bu haberi ona ikinci kez veriyordum. İlki yaklaşık beş yıl önce bir yılbaşı akşamında olmuştu. O gün hastalığımın olduğunu düşündüğü için korku içerisindeydi. Bugün ise tamamen huzur dolu bir anın içerisinde almıştı bu güzel haberi.

Üstelik bu defa endişelere yer yoktu. Bu defa baba olmak onun için korkutucu bir şey değildi. Adayla beraber nasıl bir baba olduğunu çok güzel kanıtlamıştı, kendisine de bana da.

Bakışlarını saniyeler sonra fotoğraftan ayırmayı başardığında elaları bana dönmüştü. "Gerçekten mi?" diye sordu fısıltıdan farksız sesiyle.

"Gerçekten."

Ada, sonunda sürprizini yapmış olmanın verdiği sevinç ve mutlulukla beraber fotoğrafı koltuğa bırakıp üzerimden indi. Adeta seke seke oyun alanına ilerledi. Kenarları çitlerle çevrili oyun alanında oyuncaklarıyla oynamaya devam etti. Bu haberi vermek için benden daha heveslenmişti. Bir kardeşi olacağı haberine çok çabuk alışmış ve daha birkaç haftalık, muhtemelen mercimek büyüklüğünde olan kardeşine sevgi beslemeye başlamıştı.

Soner'in gözlerini ilk seferkinde olduğu gibi parlıyordu. Tek fark korkularının bu sevincin önüne geçmemiş olmasıydı. Bu defa sevinirken kafasında soru işaretleri yoktu, doyasıya yaşayabiliyordu mutluluğunu.

"Yine baba olacağım." dedi ama daha çok kendi kendine konuşur gibi bir hâli vardı.

Sırtımı göğsünden çekerek yana doğru döndüm. Bu şekilde yüzüne daha kolay bir şekilde bakabiliyordum. "Yine harika bir baba olacaksın." İçinde en ufak bir şüphe bile varsa geçsin istedim.

Fakat düşündüğümün aksine bu defa şüphesi yoktu. Kararlılıkla kafasını salladığında daha net anlamıştım bunu. Koltuğun üzerindeki ultrason fotoğrafını eline aldığında ikimizin görebileceği bir şekilde tuttu. Beyaz kısımlardaki rengarenk kalpleri gördüğünde keyifle gülmüştü. "Ada dayanamadı," diye açıkladım.

Birazcık ben de dayanamamış ve birkaç kalp eklemiş olabilirdim...

"Aralarından birkaçı Ada'nın çizemeyeceği kadar profesyonelce ama."

Dudak büktüm. "Tamam, ben de dayanamamış olabilirim."

Dudaklarını alnıma bastırarak art arda birkaç öpücük bıraktı oraya. "Bu defa erkek olacak gibi hissediyorum." dedim.

Soner baş parmağını fotoğrafın üzerinde gezdirirken hoşnutsuzlukla konuştu. "Mustafayla Azra duymasın."

Gülüşümü engelleyemedim. "O hatayı bir daha yapamazlar."

Soner'in her fırsatta bu konu hakkında imalar yapmasından dolayı bir daha cinsiyet konusunda iddiaya girebileceklerini düşünmüyordum.

"Garip gelecek ama," dedi yüzüme çevirdiği bakışlarıyla. "Bu defa ben de erkek olacağını hissettim."

Öyle de oldu. Birkaç ay sonra cinsiyetini öğrenmeye girdiğimiz kadın doğumdan elimizde erkek olduğunu öğrendiğimiz bebeğimizin ultrason fotoğrafıyla çıkmıştık. Ada'nın adını ben koyduğum için bu defa isim koyma işini tamamen Soner'e bırakmıştım.

Onun seçtiği ismi ilk duyduğumda daha önce defalarca kez duyduğum bir isim olsa da o an dünyanın en güzel ismi gibi gelmişti.

Umut...

Umudunu kaybettiği bir anda ona umut olduğum için, her geçen gün hayatına güzellikler katmaya devam ettiğim için bu güzelliklerden birisine *Umut* adını vermek istediğini söylemişti.

Umut ve Ada.

Bizim için dünyanın en kıymetli iki varlığıydı, biz yaşadığımız müddetçe öyle olmaya da devam edecekti.

❄

Bu defa Sonerle Beste'nin hikayesi gerçekten bitti :")

Kendinize iyi bakın, umarım hafızalarınızda yer edinecek bir kurgu olmuştur sizin için ❤